

Gả cho Lâm An Thâm

Contents

Gả cho Lâm An Thâm	2
1. Chương 01-02	2
2. Chương 02-03	8
3. Chương 04-05	13
4. Chương 06-07	19
5. Chương 07-08	28
6. Chương 09-10	34
7. Chương 10-11	41
8. Chương 12-13	48
9. Chương 14-15	55
10. Chương 14-15	62
11. Chương 15-16	70
12. Chương 17-18	76
13. Chương 18-19	84
14. Chương 20-21	91
15. Chương 22-23	99
16. Chương 24-25	105
17. Chương 26-27	111
18. Chương 28-29	119
19. Chương 30-31	125
20. Chương 32-33	131
21. Chương 34-35	137
22. Chương 36-37	143
23. Chương 38-39	150
24. Chương 39-40	156
25. Chương 41-42	161
26. Chương 42-43	167
27. Chương 44-45	173
28. Chương 45-46	179
29. Chương 47-48	183
30. Chương 49-50	191
31. Chương 51-52	199
32. Chương 53-54	206
33. Chương 55-56	213
34. Chương 57-58	220
35. Chương 58-59	226
36. Chương 60-61	231
37. Chương 62-63	237
38. Chương 64-65	243
39. Chương 66-67	250
40. Chương 67-68	258
41. Chương 69-70	262

42. Chương 70-71	269
43. Chương 72-73	272
44. Chương 74-75	278
45. Chương 76-77	283
46. Chương 77-78	290
47. Chương 79-80	294
48. Chương 81	302

Gả cho Lâm An Thâm

Giới thiệu

Thâm trầm, bí ẩn, tài hoa, phi phàm. Đây là toàn bộ những gì mọi người biết về Lâm An Thâm. Th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-lam-an-tham>

1. Chương 01-02

Chương 1

Buổi tối, hơn 9 giờ là lúc phim truyền hình trên ti vi đến đoạn cao trào. Giản Lộ đang thấy mỡ nữ vì mỡ nam vô tình mà nhảy lầu, ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Lâm An Thâm.

Chạy tới tỉnh Y.

Giản Lộ vội vàng đi trên con đường nhỏ trong bệnh viện. Hai bên đường cũng chỉ toàn cây với thảm cỏ. Mặc dù có đèn đường nhưng nhìn qua màu xanh biếc đó thì cũng chỉ thấy sắc đen của màn đêm.

Đi một lúc, Giản Lộ cũng đến được quầy chỉ dẫn ở tầng 5, mang theo tiếng thở, cô hỏi số phòng bệnh của Lâm An Thâm. Phòng bệnh này là phòng bệnh cao cấp ở trong bệnh viện chất lượng quốc tế, ngay cả y tá cũng rất chuyên nghiệp, vậy nên Giản Lộ cũng rất nhanh chóng tìm được phòng bệnh của Lâm An Thâm.

Gõ cửa hai cái, Giản Lộ đẩy cửa đi vào. Mặt sàn trải loại thảm thật dày, bước trên cũng không phát ra tiếng. Qua hành lang nhỏ, Giản Lộ thấy Lâm An Thâm đang nằm trên giường bệnh.

Tay trái đang truyền nước, tay phải cầm bút vẽ nét bản thiết kế.

“Anh Lâm, dụng cụ anh muốn đã mang tới.”

Tay phải vẫn không dừng, tay phải Lâm An Thâm chỉ chỉ.

Giản Lộ hiểu ý, cất kỹ dụng cụ vẽ cho anh.

Lâm An Thâm vui đầu vào bản vẽ, tiếng bút chì chạy trên giấy vẽ vang rõ trong phòng bệnh yên tĩnh. Giản Lộ vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ, đợi một lúc lâu cũng không thấy có dặn dò gì nữa.

Giản Lộ đứng ngây ngốc.

Làm trợ lý của anh 2 năm, nhưng cô cũng không đoán được suy nghĩ của anh. Cũng như bây giờ vậy. Ở cạnh anh giữa đêm khuya, trong lòng cũng không khỏi cảnh giác.

Nhớ ngày đó, Giản Lộ bỏ lại công việc kia đã làm cho cô có tâm lý sợ hãi.

Mới đi làm phiên dịch viên, chưa có nhiều kinh nghiệm, cô đi theo ông chủ đến tiệc rượu đãi khách, lão ta bắt cô đỡ rượu cô cũng thuận theo. Lão Hồ Li béo hể ra một nụ cười trộm, cô vẫn còn rung mình vì cái đồng thịt béo đó. Hành động ngốc nghếch của cô đã khơi lên dục vọng xấu xa của lão, khi lão bắt đầu động thủ cô mới chợt hiểu ra vấn đề.

May là còn có Đỗ Trung, ngay sau khi anh biết chuyện không nói hai lời đã xông đến công ty đánh cho lão một trận tơi bời. Ra bên ngoài xử lý công việc trở về, cô đã nhìn thấy lão bị đánh tơi bời thành cái đầu heo, bên cạnh là Đỗ Trung vẫn còn đang tức sủi bọt mép. Tất cả mọi người trong công ty đều bị dọa cho sợ hãi mà cô lại vô cùng tỉnh táo quay trở về phòng làm việc của mình, đơn giản thu dọn đồ đạc, vẫn còn nhớ rõ đi đến phòng làm việc của lão hồ ly rút lại hồ sơ của mình, sau đó còn rất biết điều theo sát đoàn người của Đỗ Trung đi ra khỏi công ty.

Sau đó, Đỗ Trung rời khỏi cái thành phố .

Về sau, Giản Lộ lại bận rộn một lần nữa đi tìm việc làm. Mỗi ngày cô đều gửi đi đến mười mấy bộ hồ sơ nhưng đều ra đi không lời nhắn lại. Có một lần nhận được lời mời phỏng vấn nhưng đi rồi lại vẫn không thấy có hồi âm lại. Đại khái có lẽ là lão hồ ly kia giả trò, dù sao lão vốn là người làm ăn lớn muốn dẫm chết một con kiến nhỏ cũng chẳng có gì là khó.

Sau vụ đó một thời gian, cuộc sống vốn là có nhiều thứ vụn vặt phải lo lắng đến: nào tiền điện, tiền nước, tiền gas, tiền Internet,... Cô cố gắng tiết kiệm từng ngày để giảm bớt chi phí mặc dù Đỗ Trung trước khi đi có để lại cho cô một khoản tiền nhưng cô vẫn không muốn dùng tới.

Cuộc sống vô cùng túng quẫn, cạnh tranh lại vô cùng khốc liệt, lòng tự tôn của cô bị tổn thương rất nặng.

Giản Lộ trong khoảng thời gian đó đã khắc cốt ghi tâm hiểu được: con người trong thế giới này thực nhỏ bé.

Cuối cùng cô nhận được điện thoại từ công ty Trọng Mộc.

Lâm An Thâm ngẩng đầu lên từ trang giấy thấy Giản Lộ đứng ngây ngốc một bên, nghĩ: rất tốt, thực im lặng.

Hai tiếng gõ cửa.

Giản Lộ lấy lại tinh thần, nhìn về phía Lâm An Thâm mà Lâm An Thâm đã sớm thu hồi ánh mắt đặt trên người cô từ lúc nào.

Một cô y tá bước vào với nụ cười ôn hòa mà chuyên nghiệp, cô đi tới chỗ Lâm An Thâm chỉnh lại lọ truyền dịch rồi lại đi ra ngoài.

Từ trước đến nay Lâm An Thâm đều sống trong thế giới của một mình anh, không vì bất kì điều gì mà thay đổi.

Giản Lộ cảm thấy Lâm An Thâm rất thần bí, thật ra thì không chỉ một mình cô cảm nhận thấy điều này .

Công ty Trọng Mộc là một trong những công ty nhà nước được cổ phần hóa, do nước ngoài góp cổ phần, quyền sở hữu thuộc về bên nước ngoài. Trong năm trăm công ty Kiến trúc đứng đầu thế giới, Đặng Mộc là một trong những công ty chiếm vị trí đầu bảng, trong giới kiến trúc là một cây đại thụ, cái gì gọi là kỳ tích kinh tế cũng có lẽ chỉ đến vậy mà thôi.

Mà thân là người đứng đầu công ty, chịu trách nhiệm lên ý tưởng thiết kế lại chính là Lâm An Thâm, danh tiếng trong làng thiết kế của anh càng ngày càng lớn. Tuy nhiên mọi thông tin về anh cũng chỉ dừng ở trong công việc thiết kế, về phần đời tư một tấm ảnh sợ cũng thật khó mà tìm thấy.

Thâm trầm, thần bí, tài hoa, phi phàm.

Đây chính là toàn bộ những gì mọi người biết về anh.

Thân làm trợ lý của anh Giản Lộ cũng chỉ biết nhiều hơn hai điều:

Một, Lâm An Thâm không trao đổi với bất kì ai vô luận bằng lời nói, ánh mắt hay cử chỉ.

Hai, Lâm An Thâm ghét tất cả các loại âm thanh vô luận là giọng nói hay tiếng hát bất kể hay hay dở.

Ở công ty, những thứ anh dùng đến toàn bộ đều là đồ chuyên dụng, lúc mới đến công ty Giản Lộ thực sự bị “những đồ chuyên dụng của anh” dọa cho sợ hãi, có thể thấy anh như đang ở giữa phố xá đông đúc mà sống cuộc sống ẩn dật trong thâm sơn.

Buổi sáng, anh đi tới bằng xe chuyên dụng của mình, đi lên phòng làm việc bằng cầu thang chuyên dụng, mà phòng làm việc cũng đặt trên một tầng riêng. Bởi vì anh thích yên tĩnh nên công ty đặc biệt tách phòng làm việc của anh ở riêng một tầng, tách khỏi những nhân viên của công ty, tránh triệt để sự ầm ỹ. Phạm vi làm việc của anh cũng chỉ nằm nguyên trong không gian một cái gian phòng ấy. Giản Lộ xử lý tất cả các công việc của cô trong một phòng khác phòng làm việc rộng lớn, lạnh lùng của anh, cũng may cô từ sớm đã có thói quen một người thanh tịnh.

Giản Lộ đứng một mình, Lâm An Thâm vẫn còn đang cầm bút sửa bản vẽ.

Sau hai năm kinh nghiệm làm việc chung cùng Giản Lộ, làm việc cùng với anh duy nhất có một vấn đề cần phải hiểu đó là: Tuyệt đối không nói chuyện.

Để nhớ được điều này là nhờ một sự việc phát sinh không lâu sau khi cô đến công ty làm việc.

Ngày đó, Giản Lộ vừa mới ăn xong bữa trưa quay trở lại, thấy một người Tây Ban Nha có vẻ rất có khí thế đang chạy đi chạy lại gấp đến độ như kiến bò trong chảo nóng ở đại sảnh. Bên cạnh có mấy nhân viên cao cấp của công ty cũng với vẻ mặt vô cùng lo lắng. Phương tổng nhìn thấy Giản Lộ giống như thấy cứu tinh nắm lấy tay cô, bảo cô đi thông báo cho Lâm An Thâm có Tổng giám đốc tập đoàn SOPIE từ Tây Ban Nha muốn cùng nhà thiết kế của Trọng Mộc nói chuyện. Giản Lộ nhớ rõ SOPIE là khách hàng lớn nhất của công ty trong năm nay, không thể đắc tội được. Nhưng ai cũng biết là Lâm An Thâm không dễ chọc vào, anh không bao giờ tiếp bất kì vị khách nào. Bây giờ đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng khác nào muốn nhổ lông hổ sống. Nhân viên cao cấp đương nhiên không dám đi nên bảo Giản Lộ thế chân, cô đương nhiên trở thành con dê thế mạng.

Giản Lộ vừa mới ăn no quay lại, nhưng mỗi bước tiến lại gần phòng làm việc của Lâm An Thâm lại khiến cô đổ mồ hôi không ngừng, gõ cửa phòng Lâm An Thâm như là để thông báo. Bên trong thật lâu không có tiếng đáp lại, Giản Lộ chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập liên hồi, quay đầu lại phía sau mấy nhân viên cao cấp cũng nín thở không thôi.

Rất lâu sau, mọi người cũng không biết phải làm như thế nào thì cửa từ bên trong bỗng nhiên mở ra.

Thân ảnh cao lớn đi ra làm Giản Lộ đứng bên cạnh không kịp phản ứng. Đó là lần đầu tiên Giản Lộ sâu sắc cảm nhận được sự thâm trầm của Lâm An Thâm tuy nhiên đây là bốn phần của anh. Cô ý thức được rõ ràng sự xuất hiện của Lâm An Thâm làm cho mọi người vô cùng hứng thú cùng bất ngờ.

Chỉ thấy Lâm An Thâm ngồi ở một vị trí trung tâm của bàn họp đem hai tay hơi nâng lên chào khách, sau cúi đầu bảo cô đi pha nước trà. Giản Lộ bưng trà quay lại thì cũng đã thấy mọi người ngồi nãy ngấn trên bàn hội nghị.

Yên lặng như tờ.

Tổng giám đốc ương ngành người Tây Ban Nha muốn gặp Lâm An Thâm cũng đã không giữ được cái khí thế như lúc ban đầu, nhìn Lâm An Thâm trầm mặc mà an tĩnh. Mà Lâm An Thâm lẳng lặng ngồi thẳng vẻ mặt toát lên sự bình thản. Anh ở trong im lặng toát ra một loại khí thế, Giản Lộ không biết miêu tả loại khí thế này làm sao cho phải, không phải khí phách trầm ấm bao trùm thiên hạ cũng không phải loại cao cao tại thượng ngông nghênh, tóm lại Lâm An Thâm trên người có một loại từ trường mà người bên ngoài nhìn vào khiến họ tự động nín thở.

Lâm An Thâm bắt đầu thảo luận về phương án thiết kế cho SOPIE, có thể nhìn thấy được các cán bộ cấp của của công ty thở ra nhẹ nhõm. Tổng giám đốc của SOPIE đưa ra một số yêu cầu, Lâm An Thâm rất

chân thành lắng nghe sau đó đưa ra những câu trả lời vô cùng chuyên nghiệp, tại sao không được và như thế nào để thực hiện được. Rất nhiều từ chuyên ngành từ trong câu trả lời của anh tự nhiên đi ra thính thoảng còn kết hợp với một số các động tác tay.

Giản Lộ như thế mới biết được giọng nói của anh lúc bình thường có bao nhiêu chậm rãi hơn nữa lại vô cùng rõ ràng khúc chiết. Cô thầm nghĩ, Lâm An Thâm bằng giá trong lòng mình có lẽ đã bị phá vỡ.

Lúc này tổng giám đốc của SOPIE tỏ vẻ vô cùng hài lòng với thiết kế của Lâm An Thâm, chấp nhận trả ra gấp đôi thù lao. Ông ta đưa tay ra muốn bắt ra để chứng tỏ việc thảo luận vô cùng thành công nhưng là Lâm An Thâm không nắm lấy tay ông ta.

Tất cả mọi người bị lời nói của anh dọa đến.

Anh nói: “Thật xin lỗi, tôi sẽ không hợp tác cùng với ông. Nếu như hợp tác mà ngay cả thói quen của tôi cũng không được tôn trọng thì tôi không có hứng thú làm ăn.”

Tất cả mọi người trừ cái người vừa mới nói kia đều trợn mắt há mồm.

“Vừa rồi là những kiến nghị của tôi với thiết kế của ông, vì vậy ông không cần tìm hiểu gì hơn.”

Sau đó cái người vừa mới nói xong đó ưu nhã quay trở về phòng làm việc của mình.

Trước khi đóng cửa không quên nhắc nhở Giản Lộ: “Thay toàn bộ những ghế đã bị ngồi qua trong bàn hội nghị, những cốc đã dùng cũng đem đổi hết. Những việc khác để lại cho nhân viên quét dọn lúc 7 giờ tối.”

Cửa được đóng lại không để lại bất kỳ một tiếng động dư thừa nào.

Tất cả mọi người đứng hình tại chỗ.

Giản Lộ sửng sốt một lúc lâu, nghĩ tới sao anh không cho người đem đổi luôn cánh cửa đó đi vì vừa rồi cô cũng đã chạm qua vài cái.

Kể từ đó, từ trong đến ngoài công ty không ai dám trái với yêu cầu của Lâm An Thâm. Từ đó, trong mắt của Giản Lộ, khó có ai có thể đem so sánh được với hình tượng của Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm làm xong mô hình rồi mới ngửa cổ. Một mảnh đau nhức. Quay đầu nhìn về phía bên kia sofa, cô đang dựa vào thành ghế ngủ thiếp đi, mỗi một lần hít thở đều rất có quy luật. Anh rung chuông để y tá vào rút kim truyền. Sau đó đi tới gần, đến trước mặt cô tình tứ đem khuôn mặt lúc ngủ của cô đánh giá một lượt. Lòng mày nhàn nhạt hòa cùng đôi mắt có thần, đôi môi cùng chiếc mũi. Một khuôn mặt vốn đơn giản lại cũng chẳng phải là một mỹ nữ, cũng không có khí chất hơn người nhưng lại làm cho anh không thể rời mắt được.

Giản Lộ ngủ không yên ổn, cảm nhận được một ánh mắt nóng rực đang nhìn vào mình. Mở mắt khê giết mình, Lâm An Thâm cứ như vậy đang nhìn chăm chăm vào cô. Ánh mắt anh làm cô không tự chủ cảm thấy nóng lên mà anh lại không hề e dè.

Bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, Giản Lộ hoài nghi trong cuộc chiến bằng ánh mắt này mắt cô có thể bị nội thương, nếu không tại sao lại nhìn thấy trên gương mặt của đầu gối Lâm An Thâm vẽ ra một nụ cười trên mép. Đang khẳng định chính mình bị nội thương, Lâm An Thâm ngồi xuống bên cạnh.

A! Giản Lộ trong lòng thầm hô to.

Thời khắc này cô chỉ muốn nhanh chân bỏ chạy nhưng Giản Lộ khẳng định là do từ trường của Lâm An Thâm tác động khiến cô lại không thể tự khống chế thân thể mình, chỉ đành ngây ngốc ngồi nguyên tại chỗ. Tâm cô chột nỏ lớn, Lâm An Thâm thế mà lại có lúc chủ động ngồi cạnh người khác.

Tim Giản Lộ đập dồn dập, sớm biết anh không bình thường nhưng hành động của anh hôm nay thật sự rất quái dị. Đầu óc vốn đã đại loạn không nghĩ ra được bất cứ điều gì.

“Giản Lộ”

Lâm An Thâm gọi cô giống như lần đầu tiên anh phỏng vấn cô, anh cũng gọi cô như vậy. Khi đó cô với anh vẫn chưa có hiểu biết gì đáp: “Tôi là...”, khẩn trương chờ đợi câu hỏi của anh, ai biết được anh gọi cô xong lại không có nói gì nữa, nhìn sơ yếu lý lịch của cô một lúc lâu, sau đó cứ như vậy rời đi, không nói một lời

nào. Khi đó cô ngoài cảm giác khó hiểu còn cảm thấy anh thật bí hiểm. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn biết anh có phải hay không bị bệnh nặng cần đi kiểm tra.

“Giản Lộ.” Lâm An Thâm gọi cô một lần nữa, ánh mắt của anh cũng dừng lại trên khuôn mặt cô.

Giản Lộ không dám nhìn thẳng vào mắt anh, trong lòng hận vì sao mình không phải làm từ vật cách điện.

Lâm An Thâm vẫn nhìn vẻ mặt biểu lộ phong phú của Giản Lộ, cơn nhức ở bả vai giảm đi không ít: “Ở cùng một chỗ với anh, làm bạn gái của anh.”

Cả người Giản Lộ nhất thời đóng băng.

Cô tin tưởng chính mình nghe nhầm. Đúng, nghe nhầm, nghe nhầm, nghe nhầm...

Lâm An Thâm cũng hiểu rõ hết thảy. Nụ cười trên miệng chợt héo.

“Anh không nói đùa. Em hãy cân nhắc kĩ.” Nói xong, anh một lần nữa đứng lên quay trở lại giường bệnh, thu dọn lại dụng cụ vẽ.

Đêm xuống, nói nhiều hơn một câu.

Lâm An Thâm nói: Hôm nay là một đêm đầy sao.

Chương 2

Sáng sớm, Giản Lộ ngồi bên giường lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ chiếc loa nhỏ. Cô có thói quen như vậy, tỉnh dậy việc đầu tiên làm là ngồi nghe nhạc trong mười phút. Hơn nữa cô chỉ nghe Can't take my eyes off you mà lại nghe ở mức lớn nhất, nhạc của Muse phải nghe như vậy.

Từ khi còn ở với Đỗ Trung, anh cũng đã nhiều lần cản nhắc, nào là đau nửa đầu, nào là mất ngủ nhưng cô đều lờ đi. Đỗ Trung kháng nghị không có hiệu quả đành bất lực, nhưng sau cũng thành thói quen, dù giọng Rock and roll có gào khản cả giọng anh vẫn ngủ đều.

Giờ phút này vẫn là âm nhạc như thế nhưng đầu óc cô khó có thể tập trung theo giai điệu được.

“Ở cùng một chỗ với anh, làm bạn gái anh...”

Giọng nói kia quả thực là ma ám, ong ong không dừng trong đầu cô.

Nhanh chóng đến công ty.

Mới ngồi vào chỗ, Giản Lộ liền nhận được điện thoại của Joey. Joey vốn là thư ký của tổng giám đốc, thường xuyên phải qua lại chỗ Lâm An Thâm nên hay cùng Giản Lộ nói chuyện. Trong điện thoại tiếng Joey đầy hưng phấn: “Jane! Hôm nay mình... mình nhìn thấy Anson!! Anh ấy còn đi cùng thang máy với mình!”

Giản Lộ kinh ngạc. Nhìn về căn phòng phía xa xa, cửa phòng vẫn đóng chặt, không có gì khác thường. Anh thế mà lại không đi thang máy chuyên dụng.

Joey không chờ Giản Lộ trả lời mà lại bồi thêm một cú nữa: “Trời ạ, anh ấy đến canteen,...”

Thì ra là đi ăn, không dùng thang máy chuyên dụng, chẳng trách lại đi thang máy công cộng.

“Trời ạ, mình không nghĩ Anson cũng ăn thức ăn giống phàm nhân tụi mình. Chưa từng thấy anh ý đến canteen mua hay ăn cái gì. Hôm nay đúng là kì tích...”

Giản Lộ thấp giọng: “Cậu... cậu theo dõi anh ấy?!”

Joey khinh thường đáp lại cô: “Không nắm lấy cơ hội theo dõi anh ấy chắc chỉ có ngốc mà thôi. Cơ hội ngàn năm có một. Thực đáng hận lúc ấy không chụp lại một bức ảnh! Thì ra anh xuống muốn ăn bánh bao và uống sữa đậu nành. Không biết buổi trưa anh ấy còn xuống nữa không nhỉ...”

Giản Lộ trợn trắng mặt, bởi vì trên mặt bàn cô có một ly sữa đậu nành cùng một cái bánh bao.

Joey còn lải nhải cái gì đó về quần áo và đầu tóc, mãi vẫn chưa gác máy. Cuối cùng còn buông lại một câu làm Giản Lộ không sống yên ổn: “Jane à. Cậu giúp mình theo dõi anh ấy được không? Có tin gì phải báo lại cho tổ chức nghe chưa!”

Mới gác máy, Giản Lộ còn chưa kịp lau mồ hôi trên trán, lại nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Nghe máy, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy âm thanh trong trẻo: “Giản Lộ.”

Nhất thời, tất cả các tế bào trong người Giản Lộ đều lên tiếng cảnh giác. Ma âm, ma âm lại tới nữa rồi.

“Ăn sáng đi.”

“Dạ...” Đang muốn cầm cốc sữa đậu nành lên uống cho tỉnh táo đầu óc.

Ma âm lại nói: “Sữa đậu nành không thể uống lúc bụng đói. Ăn bánh bao trước đi.”

Giản Lộ sợ đến mức lập tức nhìn đại sảnh không một bóng người, lại quét lại từng góc nhỏ. Xác định không có ai đang nhìn lên mới thở ra một hơi. Nhưng mà lại không có khẩu vị ăn sáng. Đặt bánh bao cùng sữa để một bên, ma âm trong điện thoại lại vang lên: “Không ăn bữa sáng sẽ không có sức.”

Giản Lộ thiếu chút nữa bị sặc khí. Cô phản xạ có điều kiện nhìn lại căn phòng phía xa xa. Vừa vặn nhìn thấy Lâm An Thâm đứng dậy, một tay cầm di động, một tay đút túi quần lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn cô. Ánh dương buổi sáng chiếu vào qua khung cửa kính, rọi sáng nụ cười của anh.

Giây phút này, cô như nghe thấy tiếng nhạc Muse: “Oh! Pretty baby!”

Hai tai Giản Lộ nóng lên, cái này chắc chắn là do từ trường của Lâm An Thâm. Cô đành quay lưng ngồi xuống, nghe lời anh ăn bánh bao thật.

Ở đầu phòng bên kia, Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ như con thỏ đang gặm củ cải trắng, trong lòng ấm áp như có mặt trời chiếu vào. Anh thật muốn tiến lên từng bước, từng bước bảo vệ cô.

Một lúc sau, sau khi uống xong ngụm sữa đậu nành cuối cùng. Thế này là quá nhanh rồi, cô sẽ không chịu thua sớm như vậy đâu.

Ô, thật chẳng biết là cái vị gì nữa.

Vừa ngẩng đầu lên lại thấy Lâm An Thâm đứng ngay trước mặt mình.

Trước từ trường của anh, Giản Lộ đã không còn sức chống cự. “Có... có chuyện gì ạ?” Lại còn lấp bắp!

“Đi thôi.”

Lâm An Thâm biết rõ cô đang trong trạng thái bấn loạn, cẩn thận cầm áo khoác ở ghế đưa cho cô, sau đó tự nhiên lấy túi xách của cô đi nhanh đến thang máy.

Giản Lộ không hiểu mình đang làm gì, chỉ ngây ngốc đi theo anh.

Ngồi vào trong xe, chuyển bánh, cuối cùng chạy nhanh trên đường quốc lộ. Lâm An Thâm chăm chú lái xe, giống như không phát ra thứ từ trường kia nữa, Giản Lộ mới hơn tỉnh táo lại một chút.

“Chúng ta... đang đi đâu vậy?” Nói lắp, chết tiệt, từ trường chết tiệt.

“Thành phố S đang xây dựng. Hôm nay chúng ta vừa nhận một dự án xây dựng một quảng trường ven biển ở đó. Phải đến xem xét địa thế một chút.” Lâm An Thâm điều chỉnh điều hòa trong xe: “Em ngủ một chút đi, đến nơi anh sẽ gọi dậy.”

Giản Lộ nói thầm trong lòng. Cô không ngủ đấy, không thể để từ trường tinh của anh đánh lừa, cô phải cẩn thận với con người này. Trước kia đã ăn nhầm thịt lừa, cô tuyệt đối sẽ không phạm một lỗi hai lần.

Nhưng đây là loại xe cao cấp gì vậy? Xe chạy nhanh như vậy vẫn thật êm, một chút tiếng ồn cũng không có, nhiệt độ thật thoải mái, ghế cũng rất mềm... Hôm qua, rời bệnh viện cũng đã 2 giờ sáng, như thế nào sáng nay tinh thần người này vẫn sáng khoái như vậy...

-còn nữa-

2. Chương 02-03

Lâm An Thâm nhìn thẳng phía trước, bên miệng không tự giác mỉm cười. Hôm nay trời rất đẹp...

Giản Lộ ngủ một giấc thật ngon, lại thấy trong không khí có vị mặn mặn của gió biển, nhin không được vịn mình một cái. Áo gió ở trên người rơi xuống. Thật là một giấc ngủ ngon!

Mở mắt ra lại nhìn thấy trước mắt là trời xanh mây trắng, thể xác cùng tinh thần sảng khoái.

Người ngồi bên cạnh đang đứng cách đó không xa. Gió biển làm tóc và quần áo anh thổi toát loạn nhưng anh vẫn đứng lặng yên ở đó. Thân hình anh ở giữa biển trời xanh thẳm nhưng một chút cũng không cảm thấy nhỏ bé. Trái lại, khí thế mãnh liệt của anh dường như làm cho trời càng xanh thêm, sóng biển lại càng quẫy rữ!

Tầm mắt anh không biết dừng ở nơi nào, làm Giản Lộ nhớ tới đôi mắt thâm thúy như biển cả của anh.

Tay cầm áo gió đi đến phía sau anh, cùng anh sóng vai. Lòng cô chợt bất an, do dự. Anh luôn lạnh nhạt, không ai hiểu được thế giới của anh rộng lớn thế nào, cũng chẳng ai có thể đi vào thế giới đó.

“Em tỉnh rồi à?”

Giản Lộ ngẩng đầu, đang do dự thì anh đã bước lại, đứng bên cạnh cô.

“Uhm.”

Cầm áo khoác, trên áo khoác còn lưu lại mùi hương của cô, Lâm An Thâm thỏa mãn mặc vào người.

“Đói bụng chưa?”

Giản Lộ không dám nhìn anh, người này lại bắt đầu phát ra từ trường rồi. Khóe miệng anh nở một nụ cười nhợt nhạt, nhưng cũng đủ so với độ sáng của mặt trời.

“Hải sản ở đây rất ngon.” Dứt lời, Lâm An Thâm liền đi trước.

Hai người ăn ở trên một chiếc du thuyền hạng sang. Trên boong chỉ có một vài nhân viên đang phục vụ, một quản lý với một đầu bếp cũng là người phục vụ. Đợi đồ ăn, Giản Lộ không khỏi ngỡ vực đây cũng có phải là một phương tiện “chuyên dụng” của anh nữa hay không. Nhìn anh ở phía đối diện đang cầm ly thủy tinh uống nước hay uống champagne không biết!

Ăn xong một lúc, Giản Lộ đã no, nằm ở ghế phơi nắng. Gió biển thổi vào mặt, ánh dương ấm áp phủ lên người, him híp mắt, nhin không được, miệng còn ngân nga giai điệu yêu thích.

Lâm An Thâm ở sau cô nhìn một hồi lâu, nhìn bộ dáng hưởng thụ của cô, lúc vui còn vừa gấp thức ăn vừa ngân nga. Anh bật cười, cô đến giờ vẫn không thay đổi. Đi đến, đưa cho cô tuýp kem chống nắng: “Tia tử ngoại không tốt, thoa một chút đi.”

Giản Lộ giương mắt nhìn Lâm An Thâm. Anh đứng đó cao lớn, che mắt vàng dương phía sau làm cho cô mất một lúc mới thích ứng được nên không thấy rõ mặt anh. Nhưng lại nhìn rõ vầng hào quang xung quanh anh tựa như mặt trời lúc hừng đông vậy, chiếu sáng địa cầu cũng chiếu ấm lòng người.

Giản Lộ không khỏi giật mình.

Lâm An Thâm ngồi xổm xuống, ánh mắt song song với cô: “Tìm được chút cảm hứng, anh trở lại khoang vẽ tiếp đây. Đừng có phơi nắng lâu quá, không tốt cho da. Một thì vào phòng mà ngủ trưa.”

Cô cầm tuýp kem chống nắng, nhìn anh bước đi, anh ta sao quan tâm cô như cô là tri kỷ của anh ta rồi vậy, anh ta dịu dàng với cô sao có thể tự nhiên như vậy. Cảm giác quen thuộc ấy làm sao có thể giải thích? Nếu là họ đã quen biết từ lâu thì sao trí nhớ của cô cứ mơ hồ.

Khi Giản Lộ tỉnh lại, vầng dương đã chậm rãi đi về chân trời.

Giản Lộ trong lòng thầm kêu, đều là do “phương tiện chuyên dụng” của Lâm An Thâm thật thoải mái. Cô cũng chưa bao giờ giống trư như vậy. Hôm nay lại ngay trước mặt anh là ra cái bộ mặt giống trư ăn rồi lại ngủ, ăn rồi lại ngủ.

Lâm An Thâm im lặng ngồi ở đối diện uống nước. Giản Lộ khinh bỉ nhìn anh, sao uống nước mà cũng phải làm cái bộ dáng tao nhã như vậy, uống đến miệng thì còn vị gì nữa?

Lâm An Thâm thản nhiên nhận ánh mắt thô lỗ của cô. Cô ấy lúc rời giường thường dễ cáu bẳn, nhưng anh cũng rất biết cách đánh lạc hướng cô: “Em làm thịt con cá này phải làm rất nhiều công đoạn, Dư sư phó chỉ mang lên rán, cũng không cần thêm gia vị gì cả. Nhưng ăn vào rất ngọt.”

Giản Lộ chu miệng. Làm cả ngay cả muối cũng không cho chẳng phải sẽ rất tanh?

Anh nở nụ cười nhẹ: “Sẽ không tanh.”

Giản Lộ xác định người ngồi đối diện quả thực không phải người bình thường. Có lẽ là một con đại hồ ly, chắc chắn có phép thuật. Cũng có thể là một loại giống nòi chưa được chứng thực, ví dụ như Edward trong Twilight, có khả năng đọc suy nghĩ của người khác. Nhất thời, Giản Lộ cảm thấy mình cùng người đàn ông này không cùng thế giới.

“Đừng ngăn người như vậy.” Lâm An Thâm lên tiếng kéo cô từ nơi nào quay lại: “Thịt bò lạnh ăn không ngon. Nếm thử đi.”

“Uhm.” Giản Lộ nghe lời thử một miếng, mắt liền sáng lên. Quả thực rất ngon, mềm mềm, ăn ở trong không lưu lại mùi tanh.

Lâm An Thâm nhìn bộ dáng của cô, vui vẻ nhếch khóe miệng.

Bữa tối, Giản Lộ lại tiếp tục một bữa no nê.

Lúc Giản Lộ thỏa mãn tựa lưng vào ghế thì trời đã tối, khi hai người ăn tối thì sao cũng đã lên. Hiện tại đã lên đây trời, so với sao trong thành phố thì ở đây thực nhiều. Xa có, gần có, lấp lánh sáng người. Gió biển về đêm cũng mạnh hơn ban ngày, từng cơn, từng cơn tấp vào người mang theo cảm giác mát mẻ. Sóng biển rì rào có tiết tấu như giai điệu nhẹ nhàng khiến người ta an tâm thư thái.

Lâm An Thâm nhìn vẻ mặt hưởng thụ của cô, tuy rằng ở công ty vẫn còn một đồng bản vẽ đang chờ, nhưng với anh không gì quan trọng bằng niềm vui của cô. Anh đề nghị: “Hôm nay ở lại đây đi.”

Toàn bộ lỗ chân lông của Giản Lộ ngay lập tức dựng đứng lên trong tư thế cảnh giác: “Vì sao muốn ở lại? Anh không phải có xe à? Xe chạy cũng rất nhanh. Bây giờ quay về cũng không phải là quá khuya!”

Anh bất chợt bị cô hỏi dồn không khỏi cười thầm trong lòng. Nhìn lại đồng hồ, bây giờ quay về cũng chưa phải là muộn: “Được rồi, về bây giờ.” Sau đó anh quay đầu, dặn dò ông chủ quay về.

Giản Lộ thừa lúc anh không để ý, hướng anh trừng mắt lớn mắt nhỏ. Hứ, đại hồ ly! Tưởng muốn ăn thịt cô sao? Không có cửa đâu!

Lâm An Thâm: Giản Lộ chúng ta đi.

Chương 3

Thành phố S là một thành phố cảng nhỏ, trước kia mọi người đều theo nghiệp đánh cá mà sống. Vài năm gần đây, chính phủ có chính sách cải tạo thành phố này thành thành phố du lịch, không quá vài năm nữa, nơi đây nhất định phát triển thành một thành phố xinh đẹp. Tuy nhiên, hiện tại nó vẫn chỉ là một thành phố nhỏ, hẻo lánh.

Xe chạy trên đường quốc lộ.

Giản Lộ nhìn bầu trời tối như mực phía ngoài, ngay cả đèn đường cũng chỉ là những đốm sáng mờ mờ. Xe chạy nhanh, cảnh vật ngoài cửa sổ cũng không nhìn rõ, chỉ có cái bóng đen này nối tiếp cái bóng đen khác trôi qua, có vẻ là cây cối hay bụi cỏ lớn. Xe chạy một lúc lâu cũng không có gặp xe khác. Giản Lộ thu hồi tầm mắt, im lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng gió tạt qua vù vù. Mắt trộm liếc Lâm An Thâm, cô không dám nói lời nào, sợ anh phân tâm khi lái xe.

Không ngờ Lâm An Thâm lại mở miệng: “Thả lỏng một chút. Ngủ đi, rất nhanh sẽ về đến nơi.”

Giản Lộ hoài nghi Lâm An Thâm có phải là nhà khoa học nào đó, vụng trộm lợi dụng khoa học quái dị, đặt máy nghe trộm vào trong não cô.

Lâm An Thâm lại nói: “Có lạnh không? Có cần mở điều hòa không?”

Tiếng “Sao” vừa nói ra khỏi miệng thì anh bỗng phanh gấp.

‘Oanh’

Một tiếng nổ lớn phá tan sự yên tĩnh của con đường, tựa hồ còn nghe được tiếng vang từ sườn núi bên kia dội lại.

Giản Lộ đổ một tầng mồ hôi lạnh. Hoàn hảo là xe cao cấp, phanh gấp cũng chỉ khiến cô đập vào thiết bị an toàn, không có gì đáng ngại nhưng cũng đủ khiến đầu văng mắt hoa.

Còn chưa hoàn hồn, Lâm An Thâm đã lên tiếng: “Giản Lộ, em có sao không?”

Đó là lần đầu tiên Giản Lộ thấy Lâm An Thâm thất thố. Đầu anh hẳn đã đụng vào chỗ nào đó. Nhưng mà, nhờ có thiết bị bảo vệ nên vết thương cũng không lớn dù cũng có máu chảy ra. Là người bị thương là anh mà phản ứng đầu tiên lại muốn biết tình trạng của cô ra sao. Nhưng cô cũng bị choáng, không thể không nhắm mắt lại.

“Giản Lộ –!” Lâm An Thâm sợ tới mức giọng nói gấp gáp. Anh nhanh tay tìm hơi thở của cô, ấn huyết nhân trung. Đang muốn cởi hai cúc áo của cô cho thông khí thì thấy cô chậm rãi mở mắt. Thời khắc đó có lẽ chỉ dài một hai giây, nhưng lại khiến Lâm An Thâm hiểu thế nào là địa ngục đáng sợ.

Giản Lộ xoa xoa cái trán ngồi dậy, tuy là ngất đi trong nháy mắt nhưng thanh âm hoảng loạn của Lâm An Thâm lại khắc sâu vào lòng cô hóa thành vô hạn nhu tình cùng mật ý. Lâm An Thâm ngày thường bình tĩnh như vậy cũng có thể hoảng loạn, thì ra ở trước mặt cô, anh cũng có thể chân thật như vậy.

Giản Lộ chỉ vào trán Lâm An Thâm, mới có vài giây mà nơi đó cũng đã xuất huyết nhẹ nhẹ. Nhưng không đợi cô nói tiếp, bên ngoài xe chợt có tiếng gậy gỗ đập vào cửa.

Lâm An Thâm cùng Giản Lộ nhìn nhau một cái. Giản Lộ thầm kêu không ổn, Lâm An Thâm cầm tay cô trấn an. Cô lại thấy anh khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, bình tĩnh mở cửa xe.

Người bên ngoài mở toang cửa xe, một khuôn mặt đáng khinh ngó vào: “Ai~, xe tốt quá nhỉ! Đâm vào xe tao rồi. Tính sao đây? Hay là kẻ có tiền khinh người ta nghèo? Xe tốt là tưởng có thể làm loạn à?!”

Giản Lộ thấy người này lưu manh, miệng đầy mùi hôi, nói chuyện mà nước bọt văng ra bốn phía. Làm khó cho Lâm An Thâm phải nói chuyện với một người như vậy, hẳn nói lắm như vậy mà anh cũng có thể trấn tĩnh được.

Đây lại là chiêu cũ, lừa đảo kiếm tiền đây mà. Nhưng mà, mãnh hổ cũng không bì được với rắn (Mãnh hổ không kịp địa đầu xà: người ngay thẳng cũng không so được với tiểu nhân) người hấn động tới đúng là mỡ tiền. Hiện tại kêu trời trời không ứng, gọi đất đất không linh, chỉ mong hấn cắn tiền thì tốt rồi, bằng không... Giản Lộ khẩn trương nắm lấy góc áo của Lâm An Thâm.

Chỉ thấy Lâm An Thâm lấy toàn bộ tiền mặt trên người, lại thêm chiếc đồng hồ của anh đưa cho hấn.

Tên kia thấy ví tiền liền sáng mắt, liền mượn luôn ánh sáng của ô tô đếm đếm. Giản Lộ nhìn khuôn mặt tham lam của hấn nở nụ cười thỏa mãn. Nhưng là có nói lòng tham không đáy chính là chỉ những kẻ như hấn. Hấn chỉ vào Giản Lộ: “Con kia, đem cả tiền của mày ra đây!”

Nói liền nhanh tay hướng túi xách của Giản Lộ nhưng bị Lâm An Thâm chặn lại: “Để tôi đưa cho anh.” Biểu tình vẫn là bình tĩnh nhưng Giản Lộ lại nghe được trong giọng anh thanh sắc đã lạnh đi vài phần.

Tên kia hẳn cũng nghe ra giọng Lâm An Thâm thay đổi, lập tức khó chịu đứng lên, mở túi sau lưng, lấy gậy gỗ hướng Lâm An Thâm. Gậy gỗ còn chưa kịp vung lên, Lâm An Thâm đã một tay chặn lại.

Giản Lộ sợ tới mức toàn thân căng thẳng.

Gậy thứ hai đang vung tới thì xa xa có ánh sáng chiếu tới, tiếng xe máy nổi rầm rầm càng gần.

Lại một tên côn đồ nữa.

Lâm An Thâm hiển nhiên biết tình huống của họ ngày càng nguy hiểm, biểu tình càng thêm lạnh. Dưới ánh đèn, anh tự hỏi làm thế nào cho Giản Lộ bình an vô sự.

Chiếc xe máy thứ hai tiến tới, tên này đứng bên cạnh tên đầu tiên. Giản Lộ cũng thấy lại là một tên đàn ông tục tũn, miệng vẫn ngậm cây tằm, vung tay lớn giọng: “Ai u! Thì ra là Tiểu Xuân Tử! Tiệc của anh Trung đã bắt đầu rồi! Sinh nhật anh ấy ai không dám đến! Mày ngại mạng mày dài à?”

Thì ra tên đó tên là Tiểu Xuân Tử. Hắn trừng mắt nhìn Lâm An Thâm một cái, thu hồi gậy gỗ, nhổ một bãi nước bọt: “Tao chỉ là kiếm tiền để đi thôi! Con mẹ nó, hôm qua không cẩn thận động phải Hà Văn San, tao sợ nó thổi gió bên gối với anh Trung! Bây giờ nghĩ kiếm tiền mua chai rượu ngon đến!” Nói xong tức giận đập một lần gậy gỗ lên xe: “Con kia, mang hết tiền ra đây! Lão Tử không muốn tốn nhiều thời gian!”

Lâm An Thâm cầm tay Giản Lộ bảo cô không cần lo lắng, ai ngờ cô lại đẩy cửa xe ra ngoài. Anh muốn ngăn cũng không kịp, chỉ thấy cô vòng qua đầu xe mà đi đến trước mặt hai tên lưu manh. Lâm An Thâm đổ một tầng mồ hôi lạnh, nhanh chân chạy ra khỏi xe.

“Thôi a?!” Hiển nhiên tên Tiểu Xuân Tử kia cũng lấp bắp kinh hãi.

Lâm An Thâm đang định tiến tới kéo Giản Lộ lại, tên đàn ông tục tũn đã anh chặn lại.

Giản Lộ tiến tới không chút sợ hãi, hôm nay chính là sinh nhật Đỗ Trung: “Anh Trung kia có phải tên đầy đủ là Đỗ Trung không?”

Tiểu Xuân Tử nhìn, đánh giá lại Giản Lộ, chẳng lẽ đây cũng là bạn gái của anh Trung. Nhưng mà, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Hắn buông gậy gỗ: “Phải... Cô là gì của anh Trung?!”

Giản Lộ nghe xong, thanh âm cũng có lực hơn: “Anh quản được tôi là ai! Đưa tôi đến gặp anh ta ngay lập tức!”

Tiểu Xuân Tử bị quát lớn cũng khó chịu: “Cô không nói cô là ai, thượng vàng hạ cám gì làm sao tôi có thể đưa cô đi gặp anh ấy!”

Giản Lộ kích động lớn tiếng: “Tôi là mẹ anh ta!”

Tiểu Xuân Tử chân cũng hơi run: “Cô... cô nói ma nó tin!” Cô ta bắt quá hơn hai mươi tuổi, anh Trung cũng tầm đó, người nào hơn hai mươi tuổi lại có thể có con cũng hơn hai mươi được. Vương Mẫu nương nương cũng chưa đến cảnh giới đó được!

Giản Lộ cũng hết kiên nhẫn với hắn, nghĩ đến miệng vết thương của Lâm An Thâm vẫn còn rỉ máu liên tục: “Cảnh cáo anh, nếu còn dám trì hoãn của tôi một phút, làm Đỗ Trung tức giận liền cắt một ngón tay của anh!”

Tiểu Xuân Tử bị ngữ khí của Giản Lộ dọa, không dám dây dưa nữa khắc, chạy xe đưa hai người này đến chỗ anh Trung, vừa lái vừa thấp giọng mắng: “Mẹ nó, lái xe như vậy đến đàn bà của Tỷ Can (Trụ Vương) còn thích!” Mới nói xong đã bị người ở đằng sau hung hăng trừng mắt. Tiểu Xuân Tử giật mình, ngoan ngoãn cầm miệng lái xe.

Xe chạy đến trước cửa một vũ trường, xa xa đã nghe thấy những âm thanh inh tai nhức óc bên trong. Giản Lộ vốn định thẳng bước tiến vào trong, nhưng nhìn lại vết thương của Lâm An Thâm, vừa rồi còn tưởng chỉ trầy da một chút, ai biết miệng vết thương máu càng nhiều, dùng khăn tay bịt lại, khăn cũng nhanh chóng nhiễm một tầng máu.

Giản Lộ hướng Tiểu Xuân Tử gấp gáp: “Đi! Đi vào nói với Đỗ Trung có Giản Lộ đến! Bảo anh ta ra đây gặp tôi ngay!”

Tiểu Xuân Tử không dám chậm trễ, chạy vào vũ trường thông báo.

Giản Lộ ở ngoài đi tới đi lui, bất an. Cô cũng chưa chuẩn bị tinh thần gặp lại Đỗ Trung sau 2 năm, một bên lại nghĩ nếu Lâm An Thâm có chuyện gì, cô sẽ không bỏ qua cho tên đàn em của anh! Giản Lộ không dám vào trong xe xem Lâm An Thâm, những âm thanh ồn ào này làm anh nhăn mày, mất máu cũng khiến khuôn mặt anh trắng bệch, cả người hư hư thực thực dựa vào ghế.

Lúc này từ trong vũ trường bước ra một đám người, đi đầu đúng là Đỗ Trung. Anh vẫn hăng hái như vậy, vô luận là trước kia hay hiện tại, đi đến đâu đều có một đám người vây quanh như sao vây quanh mặt trăng vậy. Đỗ Trung vừa nhìn thấy Giản Lộ hai mắt liền sáng lên, bước nhanh đến trước mặt cô, tặng cô một cái ôm thật chặt, miệng ha ha cười lớn: “Giản Lộ, thật là em rồi! Hôm nay anh thật vui, em đến để cho anh một bất ngờ sao!!”

Tiểu Xuân Tử bên cạnh nhìn run như cây sậy. Hần lần này động phải thứ dữ rồi...

Hai năm chia lìa lại tựa hồ như hôm qua mới gặp. Giản Lộ bị Đỗ Trung ôm gọn trong lòng, ép cô không nói nổi nửa câu. Thật vất vả đẩy anh ra, hếch đầu mắng: “Anh thế nào sức như trâu thế? Ăn cỏ gì mà khỏe vậy?” Nhìn anh bị cô mắng mà vẫn vui vẻ, hai năm sau anh vẫn là Đỗ Trung như vậy. Di chuyển tầm mắt không muốn nhớ lại chuyện cũ, Giản Lộ không còn đùa cợt: “Em vừa vặn đi ngang qua thôi. Anh... anh giúp em tìm người băng bó cho anh ấy!”

Đỗ Trung hơi chột dạ, nhìn theo hướng Giản Lộ chỉ. Bên trong xe có một người đàn ông, áo quần sang trọng, tuấn tú phi phàm. Nhìn lại chiếc xe, đây cũng không phải là một người đơn giản. Chẳng qua tầm mắt của anh ta thủy chung không rời khỏi bàn tay đang nắm tay Giản Lộ của anh, cho anh hiểu anh ta cũng chỉ làm một người đàn ông bình thường (như anh? =.=) mà thôi.

Đỗ Trung lặn lội xã hội nhiều năm, cũng là nhân vật lớn, cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ quay đầu liếc Tiểu Xuân Tử một cái sắc lém, liền quay đầu lưu manh đùa cùng Giản Lộ: “Băng cái gì mà băng? Anh không nghĩ sẽ giúp tình địch của mình đâu! Giản Lộ, sau 2 năm chỉ số thông minh của em giảm bớt rồi, Đỗ Trung anh rộng lượng như vậy sao?”

“Đỗ Trung, em mặc kệ anh là người như thế nào, bây giờ cứ coi em thiếu anh một cái ân tình.”

“Xem em nói kìa, em với anh còn muốn nói nợ ân tình?!”

“Tốt, tìm người băng bó cho anh ấy giúp em.”

“Nếu hần là phụ nữ anh sẽ giúp, nhưng hần là đàn ông. Hơn nữa lại có ý tranh giành em với anh, cho nên anh không giúp.”

Giản Lộ bị anh nói không khỏi tức giận, mắt cũng đỏ lên, dấm mạnh một cái vào ngực anh: “Đỗ Trung anh là cái trứng thối không biết xấu hổ! Anh ta là người đàn ông của em! Tìm người băng bó cho anh ấy ngay! Anh ấy có chuyện gì thì anh cũng đừng nghĩ giữ lại cái mạng anh!”

“Ôi chào! Ôi chào! Đau!” Đỗ Trung vất vả mới nắm được đôi tay đang đánh loạn kia, nhìn đến đôi mắt đã hoe đỏ như con thỏ kia, anh liền đầu hàng. Liếc mắt nhìn người đằng sau, một em gái bốc lửa nhận lệnh liền chạy tới trước xe. Đỗ Trung còn không quên hướng Giản Lộ lầu bầu: “Người đó là thật à?”

Giản Lộ không nói gì nữa, đuổi kịp em gái kia. Nhưng mới đến bên cạnh xe, chỉ thấy em gái kia bước ra, đem băng gạc thả lại vào túi, bất đắc dĩ nhún vai: “Miệng vết thương chảy nhiều máu nhưng anh ta không cho đựng vào.”

Giản Lộ tiến nhanh vào trong xe, thấy Lâm An Thâm thở gấp, có phần khó khăn nhưng vẫn nhắm mắt, Giản Lộ cũng không nhìn ra biểu hiện gì của anh. Mặt anh trắng bệch, khăn tay bịt vết thương cũng hơi buông lỏng, trên mặt có một dòng máu chảy xuống. Chỉ nghe anh nói: “Em chắc là có bằng lái, chúng ta đi thôi.”

Giản Lộ kiềm chế lo lắng, dõ dành: “Em biết anh không thích chỗ này ồn ào, không thích người ở đây, nhưng là vết thương rất sâu, không băng bó là không được. Chúng ta đơn giản cầm máu trước đi.”

“Giản Lộ, chúng ta đi.” Lâm An Thâm rốt cục mở mắt, nhưng ánh mắt cũng mất hết bình tĩnh.

Giản Lộ không biết ứng phó với tính cố chấp của anh như thế nào, nước mắt không nhịn được chảy xuống. Bây giờ lái xe về, nhanh nhất cũng phải mất 2 tiếng, máu anh ta có đủ để chảy trong 2 tiếng không đây? Chảy nhiều máu như vậy liệu có chết không? Hần là anh không định để cô chở một cái xác về chứ? Nghĩ vậy, nước mắt cô lại càng rơi nhiều.

Lâm An Thâm nhúu mày, ai ngờ nhúu mày lại động đến miệng vết thương, máu lại rỉ ra. Anh cảm giác khí lực ngày càng yếu, nhưng khẩu khí lại càng mạnh, cầm tay Giản Lộ: “Đừng lo lắng, anh không sao đâu.

Bây giờ về, lập tức đến bệnh viện.”

Người đầu mà cứng đầu như vậy, thời điểm này còn lấy tính mạng của mình ra đùa! Giản Lộ tức giận: “Phải về thì anh tự về, tôi không về!”

Lâm An Thâm trầm mặc hai giây rồi mới nói: “Được, anh về trước.” Nhưng tay lại không bởi vậy mà buông tay cô ra, ngược lại còn giữ chặt hơn.

Giản Lộ nhìn anh vì nói mấy câu này mà kích động, máu chảy càng nhiều, theo kẽ ngón tay đi ra. Giản Lộ mất hết bình tĩnh thét chói tai: “Anh muốn mất máu mà chết à! Còn quản những chuyện đó nữa!! Anh không thích họ vậy thì em cũng đã bị Đỗ Trung ôm rồi, anh có phải cũng không cần em!” Dứt lời khóc lớn, vùng tay ra.

Nhưng mà tay anh rất nhanh bắt lại tay cô. Lâm An Thâm không muốn buông tay. Đúng vậy, không thể như trước kia, anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn ngắm cô. Thật mong có một ngày được giải phóng tình yêu trầm lặng này. Cô cũng phải biết, khi anh nhìn thấy cô ở trong lòng Đỗ Trung, lòng anh có bao nhiêu đau khổ, so với chết còn giày vò hơn.

Trong xe nhất thời yên tĩnh, chỉ có âm thanh nện ngào của Giản Lộ.

Cuối cùng vẫn là Lâm An Thâm thỏa hiệp, nhẹ nhàng nắm mắt nói: “Đừng rời bỏ anh.”

Giản Lộ nghe giọng anh có vô vàn mệt mỏi, lại không đếm được bao nhiêu sự ghen tuông. Cô chỉ vì anh mà thấy đau lòng, đến tột cùng là từ khi nào anh dành cho cô thứ tình cảm nhu tình sâu đậm như vậy.

Ở ngoài xe, trong bóng đêm không thấy rõ biểu tình của Đỗ Trung.

Em gái lấy hộp thuốc rỉ vào tai anh: “Lão đại, so với anh thì thật thâm tình...” Dứt lời, không để ý đến phản ứng của Đỗ Trung, liền thốt tha đi về phía xe.

Lâm An Thâm nói: Em là bạn gái anh.

3. Chương 04-05

Chương 4

Lúc Lâm An Thâm mở mắt, anh liền biết mình đã nằm trong bệnh viện.

Phòng bệnh đúng là phòng bệnh chuyên dùng, tất cả mọi đồ dùng đều là chuẩn bị cho anh. Thảm dày, rèm cửa đóng kín, ngay đến cả đồng hồ treo trên tường cũng là loại không phát ra chút tiếng ồn.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đóa hướng dương đã héo rũ, anh hít một hơi thật sâu, cố dùng sức để không đụng đến miệng vết thương nhưng cũng không tìm được một chút mùi hương của cô. Chỉ có sự tĩnh lặng vậy quanh, lần đầu tiên anh cảm nhận được sự đáng sợ của im lặng.

Hồi tưởng lại hình ảnh cô khóc lóc, nước mắt nước mũi tèm lem lo lắng cho anh. Thật là khờ. Ngốc như vậy cũng thật đáng yêu. Ngốc như vậy lại khiến anh thích. Ngốc như vậy cũng khiến anh tình nguyện sa vào. Lâm An Thâm nghĩ vậy về mặt cũng liền tươi tỉnh, mở mắt ra không thấy cô bên cạnh lại cảm thấy không hài lòng.

Có tiếng mở cửa rồi sau đó lại nhẹ nhàng khép vào. Tuy rằng thảm rất dày, nhưng đi vào bước chân vẫn cẩn thận nhón từng bước, sợ phát ra nửa tiếng ồn.

Lâm An Thâm nhắm mắt lại, không cần nhìn anh cũng biết người đến là ai. Mùi này, bước chân này, anh đã đếm không biết bao nhiêu lần trong mộng.

Giản Lộ đến gần giường bệnh của Lâm An Thâm. Anh vẫn còn ngủ, anh đến ngủ cũng thực yên lặng. Giản Lộ không kiên nhẫn gì xem xét gương mặt anh, còn có chút trắng, nhưng ít nhất đã khôi phục chút huyết sắc. Cô cũng chưa từng ngắm kỹ gương mặt anh, cô nhớ tới Joey đã từng nói: “Không nắm chắc cơ hội thì chỉ có kẻ ngốc.” Giản Lộ không khỏi bật cười, đúng vậy, anh đẹp trai như vậy, công việc cũng rất tốt, nhưng thế nào mà từ trước đến giờ cô chưa bao giờ để ý đến.

Thành thật mà nói, những ưu điểm kia của anh chưa bao giờ khiến cô quan tâm, dù sao cô cũng không định gả cho người có tiền. Cô chỉ là người bình thường, cũng chỉ muốn có một cuộc sống bình thường an ổn là đã thấy mỹ mãn. Nhưng từ khi thấy được bộ dáng ngốc nghếch, cứng đầu như trẻ con của anh, từ khi anh dịu dàng che chở cho cô giấu sau vẻ lạnh nhạt, cô đã không thể xem nhẹ anh nữa rồi. Kẻ không nắm chắc cơ hội là kẻ ngốc!

Giản Lộ đang cười trộm, thì không báo trước người nào đó liền mở mắt.

Nha!

Giản Lộ phản xạ có điều kiện kêu lên. Không nghĩ anh dọa người đến vậy... Cô đang muốn lùi lại từng bước thì mới phát hiện tay cô đã bị anh giữ lấy. Lực đạo vừa phải, đủ cho cô biết anh sẽ không buông tay.

Gương mặt người nằm trên giường thoáng ý cười.

Giản Lộ không tự chủ đỏ mặt. Người này nằm viện rồi mà sao vẫn khỏe như vậy... Sức như vậy cũng có thể so với cột chống trời được. (kính thiên trụ!!)

“Anh... anh đói rồi à?” A...a, dừng lại, không được nói lấp.

“Ừ.”

Giản Lộ giúp anh chỉnh lại gối giúp anh thoải mái: “Cái kia... Y tá nói anh không chịu ăn đồ ăn bệnh viện. Em mới về nhà nấu chút cháo,... anh, ... anh nếm thử đi.” Nói xong, Giản Lộ đưa bình thủy đặt trước mặt Lâm An Thâm. Mở ra, mùi cháo thơm thơm, thịt băm nhỏ, rau xanh, cũng thật hấp dẫn. Giản Lộ tràn đầy tin tưởng múc đầy một bát cho anh.

Chỉ thấy Lâm An Thâm cầm thìa, múc từng thìa cho vào miệng, tinh tế nhắm nháp. Lại múc một thìa, tiếp tục nhắm nháp. Ba miếng... Bốn miếng... Sau đó, anh ngừng đầu.

Giản Lộ đã chuẩn bị sẵn tinh thần nghe anh khen. Lần này cô nấu cháo rất cẩn thận, mục đích là để mị lực của cô, cùng chén cháo đi hết vào miệng anh, cho anh biết...

Lâm An Thâm: “Cháo rất thơm...”

Trong lòng Giản Lộ đã nở hoa nhưng mà ngoài miệng vẫn làm bộ vân đạm phong khinh: “Uhm.”

Lâm An Thâm tiếp tục khen:

“Chỉnh lửa rất tốt...”

Giản Lộ lảng lảng, khéo miệng không nhận được cũng muốn nhếch lên, nhưng cô vẫn cố nhịn: “Uhm.”

“Cũng ngon...”

“Uhm.”

Lâm An Thâm tiếp tục: “Trông cũng rất đẹp...”

Giản Lộ rốt cục không nhận được.

Lâm An Thâm lại tiếp lời: “Nhưng quái, như thế nào lại không có một chút vị?”

Miệng Giản Lộ nhất thờ cứng đờ, chạy nhanh lại, cầm thìa múc một miếng cho vào miệng.

A! Vừa rồi vội, quên không cho muối. Cũng may trong những tình huống như vậy Giản Lộ cũng rất nhanh trí.

Buông thìa, biểu tình cũng nghiêm nghị hơn, nhìn anh nói: “Anh bị mất máu nhiều, ảnh hưởng tới thần kinh vị giác. Không cần lo lắng. Vài ngày nữa, chờ máu lại lưu thông tốt, lại cảm giác được vị giác thôi. Đến lúc đó tôi lại nấu đồ ăn ngon cho anh. Bây giờ anh cứ ăn một chút cho đỡ đói.”

Lâm An Thâm dễ dàng bị lừa: “Ừ.”

Giản Lộ lại làm bộ suy tư: “Muốn bổ máu... Nên ăn rau chân vịt, ngày mai em sẽ nấu canh rau chân vịt cho anh, rất nhanh sẽ khôi phục được vị giác.”

Sau đó liếc mắt len lén nhìn anh, chỉ thấy anh múc từng thìa, từng thìa, ăn còn có vẻ rất thỏa mãn.

Giản Lộ vui vẻ, thật giống một đứa trẻ ngoan.

Nhìn bát cháo rất nhanh thấy đầy, nhưng dường như có cái gì lóe lên trong đầu cô: “A.”

Ngước mắt lên, Lâm An Thâm liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ nhìn thìa trên tay anh rồi đỏ mặt, nhìn đi hướng khác: “Không... không có gì!” Chẳng qua anh đang ăn thìa tôi vừa ăn qua mà thôi.

Thật khó tưởng tượng, một người thích sạch sẽ như anh mà biết chuyện này thì sẽ như thế nào. Trộm nhìn anh, miếng cháo cuối cùng cũng được anh đưa vào miệng, cả thìa cũng cho vào rồi.

Lau mồ hôi. Bọn họ... hôn gián tiếp...

Nghĩ đến đó, mồ hôi đỏ mặt tỏa ra làn khói nhẹ, nhanh chóng thu dọn bát tìm cơ hội chuồn ra khỏi phòng bệnh.

Cửa đóng rồi, Lâm An Thâm mới thu hồi tầm mắt. Tựa đầu vào tường, nhắm mắt lại, anh vẫn có thể cảm nhận được chút hơi ẩm còn sót lại của cô, cả hương vị kia nữa. Anh cười nhẹ nhàng tựa như cậu bé ngốc nghếch.

Thì ra anh cũng có thể hạnh phúc như vậy...

Hạnh phúc của anh thực sự vẫn tồn tại.

Vết thương của Lâm An Thâm còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của Giản Lộ. Bác sĩ nói miệng vết thương của anh là do mảnh kính vỡ gây ra, hơn nữa lại rất sâu, chỉ chút xíu nữa là ảnh hưởng tới vỏ não. Khâu lại rồi, nhưng thời gian này rất quan trọng để cho vết thương khép miệng hẳn. Anh vẫn phải nằm viện một thời gian nữa để theo dõi tình hình vết thương mà điều trị.

Giản Lộ nghe được không khỏi run. Không dám nghĩ lại vết thương lúc đó của anh, máu từ kẽ tay bịt vết thương chảy ra bao nhiêu. Vậy mà anh còn muốn cầm lái 2 tiếng đồng hồ về thành phố. Giản Lộ tức giận, tính tình anh ta sao còn lì hơn trâu! Chẳng ai lấy chính mạng mình ra đùa như vậy! Cô phải nghĩ biện pháp chính anh mới được!

Nhưng mà Lâm An Thâm dưỡng bệnh rất biết nghe lời. Cô nấu canh rau chân vịt, anh ăn, chưng gan lợn cũng ăn, đến cả óc heo anh cũng không phản đối. Công ty có hối một đồng bản vẽ nhưng bác sĩ có dặn dò trong thời gian này anh không nên làm việc quá sức, Giản Lộ chỉ thị: anh làm việc 1 tiếng phải nghỉ 2 tiếng, anh cũng ngoan ngoãn làm theo.

Duy chỉ có một việc anh nhất quyết không chịu đáp ứng. Bác sĩ nói anh phải thường xuyên đi dạo, phơi nắng mới hỗ trợ sát trùng vết thương, không nên suốt ngày ở phòng bệnh đối với vết thương là không có lợi. Nhưng anh vừa nghe liền từ chối, anh không thể chịu được những nơi đông người ẩm ỉ. Giản Lộ biết vậy, nhưng bây giờ lại liên quan đến việc phục hồi vết thương, không thể chịu được cũng phải chịu.

Lúc đầu cô còn có thể kiên nhẫn dỗ dành anh, nhưng Lâm An Thâm một mực không chịu. Hơn nữa, người này còn trầm mặc, ít nói còn có từ trường cực mạnh của anh nữa, cho dù Giản Lộ có nói gì chẳng nữa thì con người đó vẫn duy trì trạng thái trầm mặc không sút mẻ, có thể so với pho tượng được rồi. Giản Lộ nhủ mày nhìn anh, cô chỉ có thể ra đòn sát thủ cuối cùng.

“Lâm An Thâm. Anh không hợp tác trị liệu như vậy, anh muốn nằm viện bao lâu?”

“...”

“Vườn hoa rất rộng, có rất nhiều chỗ yên tĩnh, không người.”

“ ... ”

“Em chán mùi khử trùng ở đây rồi.”

“ ... ”

“Em không chịu được phòng bệnh này nữa rồi. Anh tìm người khác đến chăm anh đi.”

“...không được.”

“Sao không? Em cũng không phải hộ lý của anh!”

“Em là trợ lý của anh.”

“Em từ chức.”

“Anh từ chối.”

“Hợp đồng của em hết hạn hôm nay.”

“Anh với em ký tiếp.”

“Anh dựa vào cái gì thay em làm chủ?”

“Em là bạn gái anh.”

“Em cùng anh chưa hẹn hò bao giờ.”

“Khi nào? Địa điểm?”

“Hôm nay, vườn hoa dưới lầu.”

“... nhất định?”

“Tùy anh.”

“Anh có thể nắm tay em?”

“...uhm.”

“Ôm em?”

“... vườn hoa rất đông.”

“Lúc nào cũng có chỗ không người.”

“ ... ”

“Có thể hôn em không?”

“... có người.”

“Tìm chỗ không người.”

“ ... ”

“Bây giờ có thể đi được chưa? Anh chuẩn bị xong rồi.”

“ ... ”

Cuối cùng, đòn sát thủ của Giản Lộ bị phản về thân.

Cứ như vậy, Giản Lộ tiểu thư cùng Lâm An Thâm tiên sinh chính thức xác định quan hệ yêu đương ngọt ngào.

Lâm An Thâm nói: ...

Chương 5

Nhờ Giản Lộ “toàn tâm, toàn thân” chiếu cố, Lâm An Thâm phục hồi nhanh chóng. Anh lại có thể xuất viện về công ty tiếp tục làm việc. Giản Lộ tự nhiên cũng “xuất viện” theo, tiếp tục trở về công ty như đã hứa.

Công việc chồng chất như núi.

Giản Lộ bận sứt đầu mẻ trán mà Lâm An Thâm lại có thể ứng phó tự nhiên. Hơn nữa, anh còn có thời gian chuẩn bị cơm trưa cho cô, tự tay làm.

Đến bây giờ Giản Lộ mới có thể thỏa mãn sự nghi ngờ lâu nay, cô chưa bao giờ thấy anh ra khỏi phòng vào giờ ăn trưa, cô cứ tưởng anh thực sự chỉ cần quang hợp mà sống. Nhưng mà anh cũng tự chuẩn bị cho mình một phần cơm trưa. Chẳng qua anh có thói quen ăn ở trong phòng làm việc mà thôi

Nhanh đến bữa trưa, Giản Lộ nhận được điện thoại của Joey: “Jane! Cuối cùng cậu cũng về! Trưa nay xuống ăn cơm cùng mình!”

Giản Lộ không nhận được liếc mắt một cái: “Rất nhiều tài liệu đọng lại, ngay cả nước còn không uống kịp, không đi ăn đâu. Phí thông tin của case kia chuyển sang JMI đi, nhớ rõ nhất định phải dùng giấy Obscure cỡ A4 của công ty mình. Còn thời gian vẫn đáp vẫn là 15 phút.”

“Ok!”

“Hỏi đi.”

“Mình thích cậu thẳng thắn như vậy! Jane! Tình trạng của Anson thế nào rồi? Tất cả mọi người đều lo lắng!”

“Bị cướp! Yên tâm không ảnh hưởng đến mặt tiền.”

“Nha! Cũng nhờ thượng đế phù hộ. Lúc cậu ở cùng anh ấy lúc nằm viện à? Có ở cùng phòng với anh ấy không?”

“Mình ở phòng khách.” Chẳng qua là phòng khách ở trong phòng bệnh của anh.

“A, nếu là cậu thì chắc sẽ không cháy nhà hôi của đâu!”

“Đương nhiên...” Chẳng qua là lấy thôi...

“Kia, ở với anh ấy lâu như vậy có biết thêm gì không?”

“Vẫn vậy.” Vẫn là cái bộ dáng hiền lành mà giấu đuôi đại hồ ly như vậy.

“Hai người không xảy ra phản ứng hóa học sinh ra chất gì mới à?”

“Không có.” Tính chất hóa học thì vẫn là sếp lớn và nhân viên. Tính chất vật lý thì anh vẫn là nam, cô vẫn là nữ. Chẳng qua, nam sếp lớn cùng nữ nhân viên đã có quan hệ luyến ái.

“Có người phụ nữ nào đến thăm anh không? Aiz~, công ty cũng không cho biết tên bệnh viện!”

“Không có.” Hẳn là chỉ có một mình cô.

Joey vẫn còn tiếp tục hỏi N vấn đề, 15 phút ép cung, 1 phút cũng không lãng phí. Kết thúc ép cung mỹ mãn, Giản Lộ tự nghĩ thật may mắn khi cô luôn nghiêm túc đọc sách, học ngữ văn, có trời mới biết nghệ thuật ngôn ngữ lại có thể bác đại tinh thâm đến như vậy.

Vừa gác máy, Giản Lộ còn chưa kịp uống miếng nước, chuông điện thoại lại kêu.

“Giản Lộ, vào ăn cơm đi.” Quả là đại hồ ly, thời gian chuẩn từng giây.

“A, anh cứ ăn đi. Em chưa ăn được.” Đồng văn kiện trước mặt khác nào núi Võ Di đâu.

“Anh ra đó cùng ăn với em.” Đại hồ ly cũng biết cô đang nghĩ gì.

“No!” Nếu đột nhiên có người khác lên đây thì biết làm sao? “Em vào đây.”

Giản Lộ đành phải rời Võ Di sơn. Mới đi đến trước cửa, Lâm An Thâm đã mở cửa chờ sẵn cô.

Giản Lộ làm việc ở đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô tiến vào phòng này. Há hốc miệng. Trước mắt quả thực chính là một cái thư viện. Không gian rộng lớn nhưng bị một loạt giá sách làm cho co hẹp lại. Đến gần, lấy một hai cuốn xuống xem, thì ra tất cả đều là các loại tập tranh. Nói là văn phòng nhưng bàn làm việc lại được đặt ở mọi nơi.

“Giản Lộ.”

Tiếng Lâm An Thâm gọi truyền đến. Giản Lộ theo tiếng gọi đi tìm, thì ra ở tận trong cùng còn có một phòng nhỏ. Trong phòng còn có một bàn ăn nhỏ vừa đủ cho hai người, mà bên cạnh còn kê một chiếc tủ lạnh cỡ đại. Bên cạnh lại cũng là một loại máy gì mà Giản Lộ cũng không đoán được công dụng, có thể là lò nướng cũng có thể là máy rửa bát. Anh dùng cái gì... vì sao cũng không phải là loại máy móc bình thường.

Trong khi Giản Lộ còn tò mò quan sát, Lâm An Thâm đã dọn xong đồ ăn. Ba mẹt một canh, anh với cô mỗi người một hộp cơm. Đồ ăn cũng không phải thịt cá gì, chỉ là một ít đồ xào nhưng mùi thơm tỏa ra rất hấp dẫn, màu sắc cũng rất hài hòa, xanh có hồng có. Anh đưa cô một đôi đũa, Giản Lộ cười ngây ngốc cầm đũa.

Người ngồi trước mặt nhìn cô khó hiểu một chút rồi không nói gì, tự mình gấp thức ăn ăn. Ăn hay ngủ cũng không nói một lời.

Giản Lộ nghĩ, người đàn ông trước mặt này là viên kim cương chói lòa trong mắt phụ nữ, nhưng có mấy ai biết anh lại bỏ qua cái vẻ bề ngoài hoa mỹ đó mà thỏa mãn với bữa cơm ba món mặn một món canh.

Cho đến bây giờ, thế giới của anh luôn chỉ có một người. Một mình đi đường, một mình ăn cơm, một mình đi ngủ. Không bao giờ tiến ra ngoài thế giới, cũng không để ai tiến vào thế giới của mình.

Vậy mà một ngày, cô mơ hồ tiến vào thế giới biệt lập đó, nhưng nơi này không có lạnh lẽo như băng mà chỉ thấy bầu trời không có ảm áp cùng hạnh phúc mà thôi.

“Lại ngắt người rồi. Canh lạnh rồi kìa, vừa nãy nói chuyện điện thoại lâu như vậy không khát nước à?”

“Anh cài máy nghe trộm à?”

“Không.”

“Em có tìm rồi nhưng không thấy.”

“...”

“A! Đây là canh gì?!”

“Canh rau thơm.”

“Em không ăn!”

“...”

“Uh! Đây là cái gì?”

“Rau cần.”

“Em không ăn!”

“...”

“Phốc! Đây là cái gì nữa!”

“Cà rốt.”

“Lâm An Thâm! Anh trả thù em phải không?” Trả thù anh nằm viện em cho anh ăn gan heo với óc heo cùng rau chân vịt.

“...”

“Lâm An Thâm anh là quỷ hẹp hòi!”

“...”

“Lâm An Thâm anh đàn bà quá vậy!”

“...”

“Lâm An Thâm... Em cũng không thể không ăn gì được...”

“Không ăn được ngày mai tiếp tục.” Dứt lời, mỗ nam đặt đĩa, anh cũng ăn xong, nhàn nhã uống nước.

Giản Lộ nhìn chăm chăm mặt phật trước mắt, khóc cũng không ra nước mắt.

Lâm An Thâm nói: Có rảnh lại đến.

4. Chương 06-07

Chương 6

Người khác hẹn hò như thế nào, Giản Lộ cùng Lâm An Thâm hẹn hò như thế nào? Ăn cơm, xem phim, đi dạo phố.

Năm phút trước khi tan sở, Giản Lộ thu dọn lại mặt bàn.

Điện thoại chợt kêu, Giản Lộ gác phone lên vai, ghé đầu xuống nghe điện, tay vẫn không ngừng dọn đồ.

“Giản Lộ. Hôm nay ăn gì?”

“Ăn đồ Nhật đi!”

“Loại nào?”

“Sashimi cá hồi!”

“Có vi khuẩn.”

“...Tempura!”

“Không tốt.”

“Vậy ăn cái gì?”

“Mỳ Odon đi.”

“Lâm An Thâm! Sao anh độc tài quá vậy!”

“Cho cả cá vào ăn cùng mỳ Odon?”

“Không! Ăn chẳng ra vị gì cả!”

“Tempura và Odon sao lên cùng nhau?”

“Phối hợp quái dị...”

“Giản Lộ...”

“Em độc tài.”

“...vậy ăn Odon đi.”

Gác máy, vừa vặn năm phút. Giản Lộ nhanh chóng xuống dưới lầu, nhìn lại mình, xoay người lại quay lên trên. Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lâm An Thâm đang đứng ở trước cửa thang máy chuyên dụng của anh, trong tay cầm túi cùng áo khoác của cô.

Giản Lộ cười hì hì, đi qua kéo anh vào cùng thang máy. Sau đó ngồi trên xe anh, một loáng đã ra khỏi bãi đỗ. Cũng vì thế nên đồng nghiệp chỉ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô nhưng lại chưa từng ai thấy cô cùng một khuôn mặt tươi cười với người khác.

Buổi tối, trên bàn ăn nhà Lâm An Thâm, Giản Lộ cười cười chờ anh bưng mỳ Odon đi ra.

Trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một thử, Lâm An Thâm của cô tất nhiên thạo từ phòng khách vào phòng bếp. Rất nhiều đồ ăn đã được chuẩn bị, hơn nữa hương vị cũng rất tuyệt. Cô một chút cũng không để ý bản thân lại không có biện pháp thể hiện tay nghề bản thân trước mặt anh, phụ nữ tân thời đẳng sau đương nhiên phải có một người đàn ông chăm lo cho tốt.

Chỉ một lúc sau, Lâm An Thâm liền bưng ra một bát mỳ Odon lớn vẫn còn tỏa khói trắng đi ra, mang theo cả một thứ mùi hương quyến rũ.

Bát mỳ vừa đặt xuống. Giản Lộ vội vàng cầm đũa thử một miếng.

Lâm An Thâm nhanh tay giữ tay cô lại: “Nóng.” Rồi lại đưa cho con mèo nhỏ tham ăn của anh một chiếc bát con. Anh cúi tạp dề, ngồi đối diện cô nhìn cô ăn, không tự chủ mỉm cười.

Trên tạp dề có in hình một con mèo lông xù đang chơi cùng cuộn len, mặt thỏa mãn. Quả thực nó chính là phiên bản của cô bây giờ. Mà chiếc tạp dề này không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà anh đã mua nó về.

Giản Lộ lần đầu tiên nhìn thấy anh lộ ra ánh mắt hèn mọn như vậy.

“Lâm An Thâm, ánh mắt của anh rất...!”

“Ừm.” Bởi yêu thương cô...

“Không nghĩ tới a...”

“...” Anh cũng nghĩ là không bao giờ có. Nhưng yêu chính là yêu, không nghĩ ra mình một ngày cũng vui vẻ chịu đựng.

“Làm sau anh có bộ dạng hồ ly đó vậy!” Chỉ biết anh là hồ ly hóa thân! Lão hồ ly cổ tình khoác áo tiểu hồ ly!

“...” Là mèo được không...

A! Giản Lộ phát ra tiếng thỏa mãn, nước mỳ rất ngon, sợi mỳ dai dai trong miệng.

Cô ăn đến trương bụng lên mới buông đũa, tựa mình vào lưng ghế thở dài, cái bụng đó có thể so với bà bầu cũng được.

Chờ Lâm An Thâm cũng ăn xong, Giản Lộ giành lấy phần rửa bát. Vừa làm đồ ăn, vừa rửa chén, cô sợ anh mệt. Rửa xong toàn bộ bát, đi ra khỏi phòng bếp, Giản Lộ đã nhìn thấy anh đang ở phòng khách gọt táo. Năm ngón tay thon dài cầm quả táo, tay còn lại gọt, vỏ táo rơi xuống thật dài mà không đứt đoạn. Anh để cô ngồi bên cạnh, nhìn tóc cô còn vương chút mồ hôi, nâng tay giúp cô lau đi. Giản Lộ ngửi được hương táo còn lưu lại trên tay Lâm An Thâm, cô cười cười, chạm nhẹ vào chỗ anh vừa mới lau qua.

Lâm An Thâm cắt táo, dùng đĩa, đưa miếng táo lên miệng cô, chính mình cũng tự lấy một miếng cho vào miệng.

“Em thích xem phim gì?”

“Xem... phim hài đi.” Giản Lộ miệng cắn táo, miệng nói mơ hồ không rõ.

Trái lại, Lâm An Thâm lại có thể hiểu được: “Có phòng chiếu riêng.” Nói xong liền dẫn Giản Lộ đến xem.

Nói đến phòng chiếu này còn phải nói đến nhà của Lâm An Thâm.

Bởi vì ảnh hưởng của “phong cách” trong văn phòng của anh, Giản Lộ nghĩ “phong cách” nhà của anh cũng không khác. Nhưng lần đầu tiên đến nhà anh, miệng cô cũng mở thành một chữ O tròn trĩnh.

Không gian trống trải không có một giá sách, Lâm An Thâm nói anh không thích làm việc ở nhà.

Cửa ra vào rất rộng, không gian thoáng đãng, không phân phòng khách hay phòng ăn. Nhưng nghĩ lại thì với tính cách của anh thì phòng chường cũng chẳng có khách. Đại sảnh là một khoảng không gian vuông vắn, một chiếc sofa thật lớn dựa vào bên tường, loại sofa mà ngồi lên hay có lăn lộn lên cũng thực thoải mái.

Trong những căn nhà bình thường khác thì đối diện sofa thì hẳn phải có tivi hay dàn âm thanh gì đó, nhưng nhà anh thì đối diện sofa chỉ có một chiếc giá vẽ cùng giấy và dụng cụ vẽ. Anh có giải thích, anh cơm nước xong thì nghỉ ngơi ở trên sofa suy nghĩ, nghĩ được gì liền vẽ luôn cái đó.

Giản Lộ đổ mồ hôi. Thói quen của anh cũng thật... nghệ thuật.

Lấy phòng này làm trung tâm mà nói, bên phải thông thẳng sang phòng bếp, bên trái là một đồng phòng chuyên dùng khác. Một phòng ngủ, hai phòng vẽ, một phòng tắm, một thư phòng. Với năm phòng này, Giản Lộ lòng tràn đầy nghi vấn.

“Lâm An Thâm, sao phòng ngủ của anh chẳng có gì ngoài cái giường?”

“Bởi vì nó là phòng ngủ.”

“Sao lại có tận hai phòng vẽ?”

“Vẽ nhiều.”

“Đều là anh vẽ?”

“Ừ.”

“Vẽ rất nhiều tranh khổ thân đúng không?”

“Không có người mẫu là em không vẽ được.”

“Lâm An Thâm—! Sao anh lại nhìn em chằm chằm như vậy!!”

“...” Không phải do em khiến anh liên tưởng hay sao...

“Sao em không được vào xem?”

“Anh định sửa một phòng thành phòng của em.” Người nào đó giọng không đổi nói sang chuyện khác.

“...em chưa nói muốn ở đây cùng với anh... Em ở nhà của em.”

“Em ở nhà em, anh sửa nhà anh.”

“...”

Giản Lộ tiếp tục tham quan phòng tắm: “A! Sao bồn tắm nhà anh lớn như cái hồ bơi vậy!?”

“...”

“Phòng tắm nhà anh đựng vừa cả nhà em!”

“Phải không? Hôm nào anh đến.”

“Cái hồ bơi nhà anh nhà em không chứa nổi.”

“...”

Phòng cuối cùng Giản Lộ thăm là thư phòng, giữa là một bàn làm việc bằng gỗ, trên đặt một chiếc laptop. Bên kia phòng là một tủ sách, bên cạnh là một chiếc sofa nhỏ, đối diện sofa là cả mảng tường lớn lắp kính từ sàn nhà lên trần. Nhà Lâm An Thâm ở cao ốc, nhìn ra ngoài lớp thủy tinh là một mảng đất trời rộng lớn.

Nhìn sách trong tủ, tất cả đều là sách giải trí cùng tạp chí, nhưng cũng đủ nhìn ra sở học của anh rất rộng. Giản Lộ rút ra một quyển tạp chí du lịch: “Anh rất thích đi du lịch? Không phải anh không thích âm ỉ à?”

“Bên trong tạp chí không âm ỉ.”

“A! Có cả ‘Doraemon’!”

“Cũng hay.”

“Nhưng sao ngay cả ‘Tâm sự con gái’ cũng có?!”

“Nhìn xem em có tâm sự gì.”

“Còn có ‘Phụ nữ trung niên’?!”

“Một ngày nào đó em cũng là phụ nữ trung niên.”

“Làm sao không có ‘Sức khỏe người cao tuổi’?”

“Uhm. Lát nữa đi mua.”

“...”

Phòng chiếu cũng thông với phòng này.

Giờ phút này, Giản Lộ ngồi trong lòng Lâm An Thâm, xem phim hài Hongkong. Mà Lâm An Thâm, một tay giúp Giản Lộ mát xa bả vai, tay kia đang ở trên đùi đỡ tạp chí ‘Tâm sự con gái’.

Phim hài làm Giản Lộ cười đến rung cả người, theo nguyên lý thì Lâm An Thâm cũng phải bị ảnh hưởng. Nhưng nhìn Lâm An Thâm thì anh vẫn tiếp tục đọc sách, bất vi sở động.

Nhìn như vậy có thể hiểu được hành vi của nữ hài tử.

“Làm con gái khi đã thể hiện những góc khuất này với người đàn ông cũng như thể hiện trước mặt bạn bè, đồng nghiệp, đã nói lên người con gái đó đã để ý người đàn ông đó.”

...uhm. Cô cũng thường xuyên cùng anh chuyện trò to nhỏ, giống như nói chuyện với thư ký của anh.

“Con gái khi đồng ý hôn môi với anh ta cũng không thể nói cô ấy thích anh ta đến mức nào. Nhưng nếu cô ấy chủ động hôn hay đồng ý hôn trong lời nói, vậy có thể khẳng định cô ấy đã ngầm nhìn nhận người đàn ông này.”

... A. Ở vườn hoa bệnh viện, cô có đáp trả anh, rằng nanh anh không cẩn thận đụng môi cô, cô còn mắng anh có biết hôn hay không... Là không biết lắm, phải dành chút thời gian mua cuốn lý thuyết kỹ thuật hôn, cũng phải tăng cường thực hành mới được.

“Con gái khi đồng ý cùng một người đàn ông dùng chung đồ dùng như mặc cùng quần áo, ăn cùng thìa. Chứng minh trong lòng cô gái đã có anh ta, có thể là hữu tình (tình bằng hữu), tình yêu, thân tình.”

Ăn! Lăn nằm viện đó anh cùng cô đã ăn chung thìa!

Lâm An Thâm kích động, với một người sùng bái sách vở như anh thì khó có thể bình tĩnh lại được.

Vừa hết phim, Giản Lộ vẫn chưa hết cười, quay đầu nhìn Lâm An Thâm.

“Anh cũng xem phim à?”

“Ừ.”

“Gạt người, vừa rồi anh vẫn ngồi đọc báo mà.”

“Lâm Tử Thông rất hài hước.”

“Lâm Tử Thông nào?”

“Nhân vật phụ.”

“...” Rõ ràng không thấy anh xem phim, thực không phục: “Anh thấy phim đó buồn cười lắm hay sao?”

“Không thấy.”

“Vậy sao anh cười trông còn ngốc hơn em!”

“...”

Ăn cơm, xem phim, Giản Lộ cùng Lâm An Thâm đều đã làm. Kế tiếp là đi dạo phố. Lâm An Thâm lái xe rất nhanh đến tiểu khu nhà Giản Lộ. Nhà cô ở cuối khu nhưng bãi đỗ xe lại ở đầu đường. Anh gửi xe xong xuôi thì hai người tay trong tay xuống phố.

Lúc này đã không còn sớm, đường phố cũng chưa có mấy người, cửa hàng cũng chỉ còn thừa thớt.

Hai người họ mỗi ngày đi dạo phố đều như vậy.

Giản Lộ bước chân nhẹ nhàng. Tuy rằng mỗi lần hẹn đều bắt đầu ở nhà anh nhưng Giản Lộ cũng thực vui vẻ, đêm nào về ngủ cũng có mộng đẹp.

Gió đêm thổi qua, Giản Lộ hít đầy một hơi hương vị ngọt ngào.

“Có lạnh không?”

Giản Lộ cảm thấy thanh âm của anh so với gió còn có phần dịu dàng hơn. Cô dùng khuôn mặt cọ cọ vào cánh tay Lâm An Thâm: “Không, ấm lắm!” (Anh chị hẹn hò thật ngọt ngào. Bạn thật ngưỡng mộ!)

“Lâm An Thâm, trước kia em còn nghĩ anh bị tự kỷ.”

“...” Tự kỷ, cả cách suy nghĩ đến dùng từ đều không hợp...

“Sao anh lại cảm thấy không giống. Anh lại muốn xem [Chàng trai tàu điện] rồi.”

“...” Chàng trai tàu điện? Ai đến đó... người máy à?

“Chẳng phải anh thích sạch sẽ ngăn nắp à? Có vẻ không hợp với chàng trai tàu điện lắm!”

“...”

“Nhưng em nghĩ anh rất giống một thứ.”

“Cái gì?”

“Con chó quảng cáo ở bức tường đối diện. Cao lớn, uy mãnh lại vừa sạch sẽ vừa đáng yêu. Em rất thích nó!”

“...” Lâm An Thâm mặt đầy hắc tuyến. Anh thế này mà giống một...

“Giản Lộ.”

“Uhm?”

“Đất chó dạo trên đường phải có giấy phép...”

“...!”

Một cơn gió lạnh thổi tới mà nụ cười của Lâm An Thâm còn lạnh hơn. Hô... lá cây rơi xào xạc, Giản Lộ nổi da gà...

Đi hết con phố rồi rẽ hai lần là đến nhà Giản Lộ. Cô đứng ở dưới lầu cùng Lâm An Thâm còn muốn lưu luyến: “Muộn rồi, anh về đi.” Buông tay đang nắm tay anh để cầm lại áo khoác cùng túi xách nhưng thế nào mà không buông được?

“Ngoan, khuya rồi.” Giản Lộ then thùng đồ dành.

“Anh còn muốn ở lại với em thêm một lát.”

“Không, mai còn phải đi làm. Đi làm rồi lại gặp!” Thật sự là dai, nhưng mà... cũng tốt!

“Mai còn phải làm việc, không rảnh.”

“Lúc ăn cơm trưa...”

“Lúc đó phải ăn cơm, không có thời gian.”

“Kiến trúc sư Lâm, em bây giờ cũng không có thời gian rảnh!” Nói rồi Giản Lộ cầm lấy túi xách vẫn còn trong tay anh.

“Sao em còn thời gian đi hẹn hò với anh?”

“Anh... anh muốn thế nào?” Lâm... An Thâm thế mà lại chơi xấu cô?!

“Anh muốn lên xem một chút, xem phòng tắm nhà anh có rộng hơn không.”

“Anh bị bệnh thích nơi rộng rãi, không được!”

“Nhà em không phải cái ao, có thể vào được.”

“Không được! Nửa đêm nửa hôm anh có thể vào nhà một cô gái như em sao?” Cô giật lại cái túi: “Ngày mai mang áo khoác đến công ty cho em!” Dứt lời, Giản Lộ liền vội vàng chạy lên lầu. Nói đùa, nhà còn chưa dọn, còn chưa muốn anh nhìn thấy mà phát điên đâu.

Nhưng là, chạy đến cửa nhà, nhìn cửa vẫn đóng im ỉm thì không cười được nữa rồi.

Chìa khóa nhà của cô ở trong túi áo... lại phải chạy xuống lầu rồi!

Lâm An Thâm đại nhân vẫn đứng tại chỗ chờ cô.

Thanh phong lãng nguyệt, tay áo phiêu diêu. (Trăng thanh gió mát)

Giản Lộ trong lòng thầm kêu to, đồ hồ ly! Hồ ly thối! Đại hồ ly!

Cuối cùng, Lâm An Thâm cũng lãnh hội thế nào là nhà của cô gái Giản Lộ để từ đó về sau không bất ngờ.

“Nhà của tiểu nhân rất nhỏ.” Giản Lộ nhìn Lâm An Thâm bất ngờ đành phải cười gượng pha trò.

“...” Nhà của người bình thường thì cũng là loại này thôi: một phòng chính, một nhà vệ sinh. Vẫn có thể sống tốt. Vừa vào cửa là xô pha, ba người ngồi hẳn vẫn thoải mái. Nhưng là...

“Ha ha, đây... đây là quần áo em mới giặt xong...” Nói xong, Giản Lộ xấu hổ ôm hết quần áo trên xô pha.

“...” Lời nói dối ngu ngốc, quần áo đều đã nhăn vậy rồi.

“Uhm... cái này là do buổi sáng vội cho nên đặt tùy tiện ở đây.” Tai bắt đầu nóng, Giản Lộ nhanh chóng cầm nốt chiếc tất còn lại.

“...” Vứt bừa bãi.

“Em... em buổi sáng thường rất vội, bát đĩa ăn sáng cũng chưa kịp dọn...” Lửa nóng bắt đầu lan đến mặt, Giản Lộ đổ hết chỗ mỳ ăn dở vào túi rác.

“...” Bữa sáng sao lại ăn thứ đồ ăn không dinh dưỡng như vậy!

Giản Lộ nhìn đĩa tôm trên mặt bàn cười: “Hi hi... nhà của em như vậy thôi. Cũng chẳng có gì, bây giờ khuya rồi, anh về đi. Lái xe cẩn thận!”

Nhưng Lâm An Thâm vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Giản Lộ nhìn về phía anh đang nhìn.

Hức! Sôi máu! Trên mặt bàn—!

Đêm vắng, tiếng Giản Lộ hét: “Lâm An Thâm! Anh nhìn chăm chăm vào nội y của em làm cái gì!!” (ha ha ha~~)

Mặt Lâm An Thâm đỏ bừng, gãi đầu.

“Mai anh đến giúp em dọn nhà... Em đi nghỉ sớm đi.” Sau đó người bỏ chạy không thấy bóng.

Giản Lộ cứng người tại chỗ.

Trăng đêm nay vừa tròn vừa sáng. Ánh sáng soi xuống đĩa tôm trên bàn, ánh trắng như bạc!

Lâm An Thâm nói: Anh kiếm được rất nhiều tiền có thể nuôi em.

Chương 7

Buổi sáng, Giản Lộ đến công ty. Nhìn văn phòng xa xa phía kia, uh, hôm nay người này sao còn đến muộn hơn cả cô.

Giản Lộ cùng Lâm An Thâm không giống nhau, anh đi làm không có giờ cụ thể, đó là phúc lợi cho nhân vật cao cấp. Bất quá, anh cũng không đi muộn bao giờ mà còn thường đến sớm hơn cả cô. Giản Lộ nghĩ nát óc cuối cùng cũng đổ cho anh đi lại bằng xe chuyên dụng.

Quá chín giờ mười lăm, Giản Lộ mới nhìn thấy Lâm An Thâm từ thang máy đi ra. Cô nhanh tay cầm bút, viết viết, xóa xóa, bận rộn nhiều việc, bận rộn nhiều việc...

A a, giày da Versace tiến đến, đầu Giản Lộ càng thêm thấp. Giày da dừng lại trước mặt bàn cô: “Giản Lộ.”

“...uhm?”

“Bình thường mấy giờ em ra khỏi nhà?”

“8h30”

“Em hôm nay đi sớm hơn.”

“...” Làm sao anh biết được: “Anh... sẽ không tìm em chứ?”

“Bữa sáng thế nào?”

“Ăn... ở quán nhỏ bên đường.” Có chết cũng phải nói là ăn rồi.. Cô là cô gái ngoan, cuộc sống lành mạnh, những gì anh nhìn thấy tối hôm qua đều là ngoài ý muốn.

“Ừ.”

Giản Lộ len lén nhìn bóng dáng Lâm An Thâm đi vào phòng làm việc. Đoạn đối thoại vừa rồi sao nghe kỳ vậy. Gõ đầu hai cái, không có chuyện gì xảy ra chứ?

Một lúc sau, tay Giản Lộ ôm một bát trứng gà hấp còn nóng hổi, tọa tại phòng làm việc ăn, trong lòng không khỏi sung sướng. Cuộc sống, cuộc sống tươi đẹp hiện tại thật tốt. Lâm An Thâm, Lâm An Thâm ngày càng đáng yêu.

Đang rung đùi hưởng thụ thì đỉnh đầu truyền tới giọng nói đánh gãy giấc mộng của cô: “Nha đầu chết tiệt! Ăn vụng trong khi làm việc, vừa ăn còn tưởng đây là mùa xuân à? Cô là con của sếp chắc?”

Giản Lộ thiếu chút nữa chết ngẹn. Chính là sếp lớn chuẩn bị đồ ăn cho cô!

Ngẩn đầu trừng mắt với Joey một cái. Này, dù là đại mỹ nữ mà thô lỗ thì chết cũng không ai thương đâu.

“Ôi chào! Ôi chào! Jane, đừng ăn vội. Hôm nay mình xuống đưa văn kiện nhân cơ hội này bồi thường cho cậu một tuần Pizza Hut. Nhanh, nhanh báo cáo đi!” Nói xong, ánh mắt liền dán chặt vào cửa phòng bên kia.

Aiz~ Sao lại mệt như vậy... “Thì vẫn vậy thôi...” Giản Lộ cắn sợi mì báo cáo: “Buổi sáng ở trong phòng. Giữa trưa ở trong phòng. Buổi chiều vẫn là ở trong phòng.” Về phần buổi tối, đương nhiên là ở cùng với cô ngốc ở đây...

“Không được, không được. Cậu nằm vùng như vậy à! Còn hỷ, nộ, ái, ố đâu?”

Giản Lộ mơ mộng: “A... nhìn không ra...” Khuôn mặt anh lúc đưa bữa sáng cho cô vẫn thản nhiên như vậy.

“Cậu không quan sát à? Về mặt, quần áo, bước đi, một chút đó cũng đủ để phán đoán hỷ, nộ, ái, ố của anh rồi! Anh mà ra khỏi phòng thì cậu phải nắm chặt cơ hội đó nha!”

“Mỗi ngày đều như vậy, không sai biệt lắm...” Hôm nay khả năng là có điều khó chịu. Bất quá, để buổi tối cô hò hét là được rồi, dù sao đồ ăn cũng dễ.

Giản Lộ cầm cặp lồng lên uống một ngụm canh nóng, thông minh chẳng đi cặp mắt tóa lửa của Joey.

“Nha đầu kia! Cậu nhìn lại xem, cả công ty trên dưới, từ bảo vệ cho đến a di, ai ai cũng thấy cậu chẳng để ý gì đến Anson!” Joey làm bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép bị phần.

“Không phải!” Toàn công ty, toàn Trung Quốc, thậm chí toàn thế giới, người quan tâm tới anh nhất chính là cô! Không ai có thể tranh cao thấp với cô được.

“Hừ! Nha đầu lừa đảo kia nhất định không chịu tiếp thu, tâm tưởng của cậu cũng có ở đây đâu. Cậu mới có bạn trai à?” Joey nhìn nhìn cặp lồng cơm trên tay Giản Lộ: “Vừa rồi cậu còn nhìn hộp cơm này mà cười cười tương tư. Cái này là bạn trai làm cho à?”

“Đúng vậy.” Hiểu rất nhanh.

“Thật sự?! Hi hi, trách không được vẻ mặt như đường làm quan rộng mở. Này, cậu thật không tốt, mình mỗi lần thay bạn trai đều nói với cậu. Khá khen cho tình bằng hữu chúng ta, có người rồi mà không nói cho mình biết một tiếng.”

Có thể so sánh sao, cậu thay bạn trai như cơm bữa: “Không phải bây giờ mình đã thắng thần sao...”

“Vậy nói đi. Bạn trai cậu là người thế nào? Nghề gì? Có tốt không? Quen nhau bao lâu rồi?”

... Đây là đẳng cấp của hoàng hậu bát quái: “Mình thấy tốt. Vẽ. Không rõ ràng lắm. Mới quen thôi.”

“Aiz~, nói nhiều hơn thì sợ mất miếng thịt nào của bạn trai cậu à? Không cần kín miệng đến như vậy đâu. Mình còn phải quan tâm cậu, bảo vệ cậu, nếu không cái đầu heo nhà cậu bị người ta lừa lúc nào không biết.”

“Mình gốc thế nào...” Nếu gốc thì thế nào mà Lâm An Thâm lại thích...

“Vậy cậu xem lại đi, ngay cả hắc kiểm được bao nhiêu cũng không biết! Bánh ngọt cùng tình yêu cũng giống nhau!” Joey truyền thụ một bụng kinh nghiệm tình yêu: “Vẽ? Vẽ cái gì? Anson cũng vẽ a, tiền anh ấy kiếm được có đếm cũng không hết?”

Vậy cũng không thể trách cô không biết được... “Được rồi, có rảnh thì mình hỏi anh ấy vậy!”

Mới nói hết câu đã bị Joey gõ một cái: “Nói cậu gốc còn không nhận! Ai lại hỏi trực tiếp? Phải nhìn vào khí chất của anh ta. Cậu phải để ý cho kỹ vào!”

“Hừ, thị lực của mình cũng không tồi.” Giản Lộ gật đầu.

“Ví dụ như nhìn xe của anh ta.”

Xe? Logo cũng không bình thường, nhưng nhìn không có biết. Giản Lộ lắc đầu.

“Nhìn nơi hai người hẹn hò.”

Nơi hẹn hò, vẫn là ở nhà... Giản Lộ lắc đầu.

“Nước hoa anh ấy dùng.”

Nước hoa? Lại càng không nói được. Anh ngay cả uống cũng chỉ uống nước suối nói gì đến dùng nước hoa. Huống hồ anh không dùng cũng đã đủ quyến rũ rồi. Giản Lộ đành phải lắc đầu.

Joey dụng nốt chút kiên nhẫn cuối cùng: “Ít nhất cũng phải tặng hoa cho cậu rồi chứ? Cái này rất quan trọng, có thể biết anh kiếm được nhiều hay ít, hơn nữa còn có thể nhìn ra tình yêu dành cho cậu có sâu đậm hay không.”

Chỉ thấy người nào đó sờ sờ cái mũi: “Anh ấy chưa tặng hoa cho mình bao giờ...”

Joey chỉ tiếc rên sắt không thành thép kêu to: “Cậu thích cái gì loại đàn ông như vậy!”

Giản Lộ nhìn theo bóng dáng Joey phát điên bỏ đi, nhún vai. Cái gì của anh cô cũng thích.

Năm phút sau khi tan sở, Lâm An Thâm chở Giản Lộ về nhà cô, sau xe đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ dọn vệ sinh. Qua chợ, Giản Lộ kêu dừng xe, tự xưng phong nhận nhiệm vụ mua đồ ăn đêm nay nấu cho anh. Dù sao cũng phải lấy lại mặt mũi ngày hôm qua, cô cũng không phải không giỏi phòng bếp.

Trở lại trong xe, Giản Lộ mới cất đồ ăn xong lại bị Lâm An Thâm lôi ra khỏi xe, đi vào một cửa hàng hoa cao cấp. Chỉ thấy anh cùng nhân viên bán hàng trao đổi vài câu, mắt nhân viên bán hàng lập tức lộ vẻ

hưng phấn tốt độ. Năm phút sau, Lâm An Thâm ôm một bó hoa hồng đỏ tươi trên tay. Đến lúc rời đi, cô còn nghe người bán hàng kính cẩn cúi đầu nói lớn: Hoan nghênh quý khách quay lại.

Giản Lộ sợ run, bó hoa hồng này to bằng một ôm của cô, người hai bên đường đều phải quay lại nhìn. Đi đến bên cạnh xe, bó hoa lớn quá còn không cho vừa chỗ cô ngồi, Giản Lộ đành phải đặt sau xe cùng đồ ăn mới mua, có cả vài cây bắp cải và đồ ăn.

Mùi hoa tràn ngập xe, Giản Lộ hỏi: “Hoa hồng loại vì vậy anh?”

“Hoa hồng Thụy Sĩ.”

“A... mắc lắm đúng không?”

“Không hẳn.”

“Bao nhiêu tiền?”

“Một trăm mười.”

Thở phào một hơi, hoàn hảo, chỉ vừa đủ tiền một bộ quần áo. Cái mùi vị lãng mạn này cô cũng tạm có thể chấp nhận. Nhưng Giản Lộ nhìn vẻ mặt của Lâm An Thâm, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, giật mình hỏi:

“...đồ là?”

“Ừ.”

Mồ hôi lạnh với giọng Giản Lộ cùng nhau biểu tình: “Lâm An Thâm, anh muốn phá sản à? Em không cần hoa này! Đổi trả bó hoa đó lấy lại tiền ngay!”

“Không đổi. Đổi cũng vô dụng.” Lâm An Thâm nói như trăm nghìn tiết thiết.(chém đinh chặt sắt)

“Hoa này có ích lợi gì ~?!” Giản Lộ hướng lỗ tai anh mà la.

“Có thể chứng minh anh kiếm được không ít tiền có thể nuôi em. Cũng có thể chứng minh tình yêu của anh dành cho em sâu đậm.” Lâm An Thâm nói như rất hợp tình hợp lý.

Giản Lộ khóc không ra nước mắt: “Lâm An Thâm, anh đọc bao nhiêu tờ ‘Tâm sự con gái’ rồi, bên trong có nói như vậy à? Đừng nghe Joey, mớ đạo lý tình yêu đó đều là thứ bậy bạ...” Nếu không sao cô ấy lại thay người yêu như thay áo.

Nhưng là, đợi chút...

“Lâm An Thâm ~~!!” Giản Lộ kêu to: “Anh xâm phạm riêng tư của em! Anh còn nói anh không nghe lén em?”

“Không.”

“Nếu không sao anh biết chuyện dùng hoa để chứng minh tình yêu?”

“Thư ký Cao nói.”

“Anh nói chuyện với cô ấy khi nào?! Còn nói không nghe lén!”

“Hai người nói chuyện rất lớn.”

A! Trời ạ! Thì ra là do tai vách mạch rừng.

Giản Lộ trong lòng thâm kêu khổ. Thì ra những chuyện cô cùng Joey nói với nhau từ trước đến giờ anh đều nghe được... Nha ~~ không dọa người đến vậy chứ...!

Xuống xe, hai tay Giản Lộ ôm hoa, tay trái Lâm An Thâm xách đồ ăn, tay phải xách dụng cụ vệ sinh. Hai người đi song song với nhau thấp phần kì quái, hút không biết bao nhiêu con mắt của người đi qua.

Giản Lộ xấu hổ, giấu mặt sau bó hoa, riêng Lâm An Thâm lại tỏ ra như không có chuyện gì, vẻ mặt vẫn thản nhiên.

Về nhà, Giản Lộ lập tức đặt bó hoa xuống, tìm bình hoa còn không quên chỉ huy Lâm An Thâm đem đồ ăn vào phòng bếp. Lâm An Thâm lĩnh chỉ không phàn nàn.

Cuối cùng Giản Lộ cũng tình được hai cái bình hoa mà N năm rồi không dùng đến, nhưng là bình nhỏ (tiểu nhân). Giản Lộ đành phải tách bó hoa ra, nhưng cắm đầy cả hai lọ rồi mà vẫn thừa hoa.

Đổ mồ hôi. Giản Lộ vội vàng tìm đông tìm tây chai lọ trong nhà: ống cắm đũa, bình sữa, còn có ống cắm bút!

Đang muốn vào phòng ngủ lấy, vừa vặn lại có người mở cửa từ trong ra, vừa mở vừa ngáp liên tục.

Giản Lộ thét chói tai.

-còn nữa-

5. Chương 07-08

Đỗ Trung sớm đã quen với thói quen này của cô, liền phản xạ có điều kiện, vừa ngáp vừa vặn thất lưng nói: “Đại tiểu thư Giản Lộ, hai chúng ta đã hai năm không gặp mà sao em vẫn vậy, vẫn ăn mỳ ăn liền buổi sáng, ăn xong cũng không dọn! Anh tốn cả một buổi trưa để dọn nhà cho em, đổ rác, giặt quần áo, mới ngủ được một lúc thì em về, ầm ầm ỉ ỉ anh không ngủ được!”

Lâm An Thâm nghe tiếng hét chói tai của Giản Lộ liền chạy ra lại được chứng kiến một màn như vậy. Một người đàn ông ở trên chỉ mặc áo may ô, quần đùi từ phòng Giản Lộ đi ra, lười biếng nói chuyện, tay tự nhiên xoa tóc Giản Lộ. Mà trông bộ dạng của cô thì hiển nhiên là vẫn chưa hiểu gì, đứng ngây ngốc để anh ta tiếp tục xoa đầu. Anh biết gã đàn ông này.

Lâm An Thâm tiến tới bên cạnh Giản Lộ.

Gã đàn ông kia đã ngồi xuống sô pha, nhìn chằm chằm vào bàn hoa hồng trước mắt: “A, bây giờ em cũng thích thứ này à? Không phải trước em vẫn nói bắp cải còn đẹp với thực dụng hơn thứ này hay sao?” Sau đó cầm một chiếc cốc trà màu phấn hồng ở trên bàn uống một ngụm nước.

Não bộ của Giản Lộ vẫn chưa hoạt động lại được bình thường, cô chính là phản xạ có điều kiện nhìn xem phản ứng của Lâm An Thâm. Anh một chút biểu tình đều không có, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm của cô, càng không có biểu tình thì càng chứng tỏ bão táp càng lớn.

Lúc này Giản Lộ mới tìm được giọng nói, đem tầm mắt quăng vào người đang ngồi trên sô pha: “Anh thế nào mà đột nhiên quay trở lại? Sao không gọi điện cho em...”

Đỗ Trung đón nhận ánh mắt oán trách của mỗ nữ, không chút để ý: “Không phải là anh nhớ em sao? Nhớ nha đầu nhà em bây giờ sống thế nào? Có biết tự giặt quần áo, nấu cơm cho tử tế hay không! Theo như anh đoán thì là không, hay em muốn em đặt cơ quan ở đây! Nhìn lại tủ lạnh cũng chẳng có gì, sữa đều quá hạn cả rồi! Ô, có mua đồ ăn về không?” Dứt lời, anh liền thẳng bước tiến vào phòng bếp thăm dò.

Người Giản Lộ cứng ngắc, quay qua Lâm An Thâm nói: “Anh ấy...anh ấy~~”

“Uhm! Giản Lộ ~~” Đỗ Trung nhô đầu ra khỏi phòng bếp: “A, đây là bạn của em à? Hôm nay ở lại đây ăn một bữa cơm đi, lúc tôi không có ở đây ít nhiều anh cũng đã quan tâm nó!”

Nha ~~! Giản Lộ hối hận vừa nãy đã dỡ bó hoa ra, nếu không bây giờ cô đã có thể giấu mặt vào đó rồi!

“Em không biết... anh ấy trở về... Nếu không anh về nhà trước đi, đêm nay em sẽ gọi điện cho anh...” Cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn Lâm An Thâm. Nghĩ lại chuyện buổi tối ở thành phố S kia, cô có thể tưởng tượng bây giờ lòng anh đang dậy sóng đáng sợ như thế nào!

Lâm An Thâm nghiêm mặt: “Anh ở lại ăn cơm chiều.” Nói xong cũng ngồi xuống sô pha.

Lâm An Thâm nói: Đừng khóc.

Chương 8

Giản Lộ thầm kêu khổ, nhưng cô cũng biết Lâm An Thâm bây giờ không thể chộc vào, đành phải lấy cái cốc còn lại rót cho anh cốc nước, sau đó chạy biến vào phòng bếp.

Lâm An Thâm thẳng lưng ngồi ở ghế sofa, nhìn thẳng vào chiếc cốc màu hồng phấn với chiếc cốc của anh ở trên bàn, tựa hồ tỏ rõ địa vị của anh ta ở đây, bên cạnh vẫn còn hoa hồng cô chưa kịp dọn, cô cùng anh ta để lại vì không dùng phòng khách.

Tại phòng bếp, cô cùng một người đàn ông khác đang cười đùa.

Đỗ Trung kêu ngao ngán, xoa xoa chỗ đau bị cô véo: “Đau, em như vậy chẳng giống thực nữ chút nào...!”

Giản Lộ khẽ gọi: “Chẳng ai nói như anh cả!”

“Anh nói như thế nào?! A! Bây giờ em có người đàn ông khác rồi nên chê anh à?! Giản Lộ, em là đồ vô tâm! Uống công anh đến thăm em! Không phải anh hắt cẳng lủ bạn bè cầm chân để đến với em, đến đây còn don toilet cho em, dọn xong vẫn còn chờ lời cảm ơn của em đây này!”

Giản Lộ bị Đỗ Trung cả vú lấp miệng em, không nói được câu nào.

“Lấy môi nhỏ đảo cơm đi!” Sau một giây, chỉ còn Đỗ Trung “bất hạnh” sai bảo, tay vẫn không ngừng chuẩn bị cơm chiều.

Giản Lộ không nói nữa, ngoan ngoãn lấy môi đảo cơm.

Lâu rồi Đỗ Trung cũng không làm cơm, rồi đi nơi này không lâu anh cũng không còn lối sống như vậy. Trước kia vì cô mà luyện một tay trù nghệ, bây giờ cũng chỉ vì cô mà nấu. Lọc cá, thái thịt, gia vị.. thuận buồm xuôi gió.

Giản Lộ đứng một bên không đành lòng cũng giúp một tay.

Đồ ăn làm xong thì cơm cũng chín, Đỗ Trung phân phó Giản Lộ dọn bàn, dọn xong là có thể ăn được rồi. Nhưng nhìn lại Giản Lộ bưng đồ ăn mà không dám ra ngoài, trong lòng cũng không nở, anh gõ vào đầu cô một cái, nói đùa chuyện mà chính anh đoan toan tính: “Làm sao vậy? Anh sẽ không là khó để anh ta đâu, chẳng lẽ anh ăn thịt được anh ta?”

Giản Lộ liếc anh một cái: “Anh đừng có làm gì đấy...”

Đỗ Trung thề: nếu đồ ăn mới làm không nóng như vậy, anh nhất định không hai lời đặt lên đầu cô làm cái bàn cơm! Người bị thương hiện tại là anh được không! Còn cô có nội thương nghiêm trọng cũng không đến nỗi nào!!

Ba người, một bữa cơm.

Giản Lộ ăn từng miếng như nhai rơm trong miệng.

Đỗ Trung cầm đũa gõ gõ vào bát cô: “Aiz! Em ăn cơm không phải thuốc độc! Mau ăn đi, anh nấu cũng vất vả lắm đó! Có cả sắc cả hương!”

Giản Lộ cũng nhìn đến Lâm An Thâm, chỉ thấy anh dùng ánh mắt ra lệnh gấp rau.

Nuốt miếng cơm, đang định gấp rau, Đỗ Trung đã gấp giúp cô: “Cũng chưa hẳn là ngon nhất, nhưng với miệng của em là ok rồi!!” Vừa nói, vẻ mặt còn mang ý cười đều.

Giản Lộ xuyết sắc cơm. Anh không phải nói như vậy chứ! Nhưng không chỉ ghen cơm mà còn ghen khí, khiến sức trừng mắt với Đỗ Trung cũng không có.

Đồng thời, hai bên không hẹn mà gặp cùng đưa qua một cốc nước, một cái cốc màu hồng phấn, một chiếc là chiếc cốc còn lại duy nhất.

Giản Lộ trừng mắt nhìn hai cái cốc, lại càng ghen. Cuối cùng, cô một giọt nước cũng chưa uống, đành vận khí từ đan điền tổng hết thức ăn xuống.

Bữa cơm thật vất vả mới kết thúc, rửa bát đi ra, lại nhìn thấy Lâm An Thâm cùng Đỗ Trung ngồi chiếc sofa dành cho ba người của nhà cô. Cả hai người đều đang xem tivi với một bộ dạng hết sức chăm chú. Ở giữa còn một chỗ trống, rất rõ ràng nó là của cô.

Đỗ mỗ hôi. Có ngốc mới ngồi ở chỗ đó.

Cô đem nốt hai lọ hoa hồng vừa rồi chỉnh sửa lại rồi mang đến bàn cơm, tiếp tục chỉnh sửa. Giản Lộ thầm nghĩ: may mắn có mùi hoa hồng át đi mùi thuốc súng ngoài kia, nếu không ngửi mùi đó cũng đến loạn óc.

Hai bình hoa, một bình sữa, một ống đũa, một ống đựng bút, thêm hai chai Coca mới đủ cắm hết chỗ hoa hồng Thụy Sĩ.

Thừa dịp Đỗ Trung đi toilet không có trong phòng, Giản Lộ nhanh chân ngồi vào bên cạnh Lâm An Thâm nói: “Không còn sớm nữa, anh về nhà nghỉ ngơi trước đi...”

Lâm An Thâm không nhìn cô, bình tĩnh tiếp tục xem tivi: “Còn sớm. Không vội.”

Aiz! Nguy rồi! Nguy rồi! Giản Lộ cảm được gió nổi mây cuộn trong mắt anh.

Giản Lộ vội tránh đi trước khi Đỗ Trung trở lại từ toilet. Tránh vào phòng bếp, lúc sau lại lau vết dầu ở bên cửa sổ, chốc lát lại cọ bàn bếp, rồi lại rửa chảo xào rau, nồi nấu canh, ngay cả đáy nồi cũng cọ sáng bóng.

Rốt cục không kiềm chế được, Giản Lộ cũng phải quay trở lại phòng khách. Hai người đàn ông vẫn còn nhìn chăm chăm màn hình tivi tiếp tục trầm mặc, không để không khí như vậy tiếp tục, cô liền tìm cách phá tan cái luồng khí quái dị này. Ban đêm, thời sự cũng hết rồi, hai người vẫn còn kiên nhẫn. Giản Lộ tiến đến tivi, tắt phụt màn hình.

“Lâm An Thâm, ngày mai cả anh và em đều phải đi làm. Về nhà ngay cho em!”

Lâm An Thâm lập tức đứng lên, nhưng thế nào cũng không muốn rời đi.

Đỗ Trung ở bên cạnh rốt cục cũng tìm được cơ hội đổ dầu vào lửa: “Đúng vậy, muộn rồi, chúng ta đi ngủ. Vậy không cần tiễn khách.”

Knock out! Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ. Mà Giản Lộ đứng chải tóc, không nhìn anh. Cô tiến ra mở cửa. Lâm An Thâm hướng cửa đi ra, mỗi bước như một quyền đánh thẳng vào ngực, đau đến không kêu lên thành tiếng.

Giản Lộ cũng nhìn thất sắc mặt anh, lập tức mềm lòng. Đến cửa rồi lại kéo kéo tay anh, cúi đầu nói: “Em... lát nữa anh về rồi em gọi điện cho anh...” Sau đó liền buông tay.

Chút hy vọng cuối cùng của Lâm An Thâm vừa sáng lại bị Giản Lộ dội một gáo nước lạnh. Anh chết lặng rời khỏi nhà cô, chết lặng bước trên hành lang, đi thẳng vào màn đêm trống rỗng.

Đỗ Trung cũng tiến lại, hỗ trợ đóng cửa. Cái bóng của Lâm An Thâm đã không thấy nữa, cô còn đứng cạnh cửa làm gì! Anh cũng nhiệt tình kéo cô vào nhà. Không báo trước, cô từ con mèo mất hồn đã biến thành hổ dữ, bóp cổ anh mà hét: “Đỗ Trung! Đồ thói tha, đồ khốn nạn!! Nhớ nhưng bảo vệ nỗi gì? Vô duyên vô cớ, anh về làm gì! Cuộc sống tốt đẹp của em đều bị anh phá hỏng cả!”

Nha đầu này quả thực hạ thủ không lưu tình, Đỗ Trung bị bóp cổ thực sự khó thở: “Buông tay...”

“Không buông! Không buông! Không cho anh còn mặt mũi mà khi bắt nạt! Em phải giải thích với anh ấy thế nào đây! Anh nói em biết đi, nói đi!” Giản Lộ phát hỏa, nghĩ đến bộ dáng khi nãy rồi của Lâm An Thâm lại thấy vừa giận vừa đau lòng.

Đỗ Trung nghe vậy cũng tức giận, dùng sức giữ chặt hai tay cô lại: “Sao nói anh bắt nạt em?! Yêu, yêu em giải thích sao bây giờ! Ai cho em bắt nạt anh? Ai cho em thích hắn? Ai cho em đứng núi này trông núi nọ!”

“Em chỉ theo lòng mình thôi! Cho tới bây giờ em cũng chưa nghĩ sẽ tưởng nhớ đến anh!” Giản Lộ tức giận tay cổ gãy ra, miệng nói tuyệt tình.

Đỗ Trung thực sự tức giận: “Nào em hư rồi à? Em chính là đứng núi này trông núi nọ! Từ trước đến giờ em vẫn thích anh! Mọi người đều biết em thích anh!”

“Nhưng bây giờ em không còn thích anh nữa! Hơn nữa ghét anh rồi! Ghét anh trở lại! Ghét anh quấy rối cuộc sống của em! Ghét anh làm cho anh ấy tức giận ~~!” Giản Lộ hét lớn.

Mắt Đỗ Trung trừng trừng đầy tơ máu, nắm chặt tay cô, ép cô xuống sofa, nói không nên lời, chỉ cảm thấy từng lời cô nói ra như một dao cứa vào tim anh. Giản Lộ trước kia thích núp sau anh, người luôn ở bên anh, yên lặng cười với anh đầu rồi, nhất định không phải người trước mắt này. Không phải!

Giản Lộ cố sức đẩy dựa, trong mắt đã nghèn nghẹn nước: “Đỗ Trung! Anh rút tay cho em!”

Đỗ Trung không thể thừa nhận nỗi đau này, càng ép chặt cô xuống sofa, dùng sức mình chế ngự tứ chi cô. Người dưới thân ánh mắt đỏ bừng, nước mắt từng giọt chảy ra nhưng vẫn không ngừng trừng mắt với anh, khuôn mặt tức giận đỏ ửng, cắn môi. Là cô. Về mặt lúc tức giận vẫn sinh động như vậy. Người này rõ ràng là Giản Lộ của anh. Nhưng sao bây giờ cô lại nói không thích anh... Đỗ Trung không thể thừa nhận.

“Giản Lộ, anh đã quay lại. Bỏ qua hết quá khứ đi, anh trở về với em một lần nữa. Anh thật sự quay trở lại với em được không? Hai năm qua, hằng đêm anh đều nhớ em... Em không thể cứ như vậy bỏ lại anh. Giản Lộ, anh yêu em...” Nói xong, cúi người hôn lên môi Giản Lộ.

Giản Lộ sững giong: “Anh dám chạm vào em nữa, em liền trở mặt với anh!”

“Giản Lộ, đừng đùa nữa, lần này anh biết sai rồi... Anh thề lần này sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh em!”

“Đỗ Trung, em không đùa. Em nói thật.”

“Đừng ~~ đừng như vậy! Anh biết anh không đúng, anh không nên bỏ em lại thành phố này như vậy. Anh thực sự biết sai rồi! Xin em cho anh một cơ hội được không...?”

Nước mắt của Giản Lộ vô thanh chảy xuống. Cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ nghe thấy âm thanh cầu xin của Đỗ Trung-người luôn cao cao tự đại, hào sảng. Nhưng mà...

“Đỗ Trung... Em xin lỗi...”

“Anh không cần em xin lỗi! Anh muốn em!”

“...đã muộn...”

Tức thì, Đỗ Trung cảm thấy lạnh cả cõi lòng. Buông tay cô ra, chậm rãi ngồi xuống, nhìn cô từ trên cao: “...Cái gì đã muộn?”

“Sức lực của em đã hết khi anh rời đi hai năm trước rồi...” Giản Lộ che mặt mà khóc: “Hiện tại, em bây giờ chỉ muốn em và anh ấy ở cùng nhau.”

Đỗ Trung nhìn cô khóc, cảm giác tất cả máu trong người cũng chảy ra theo từng giọt nước mắt của cô. Rốt cục anh cũng thấu hiểu cảm giác vật quan trọng nhất mất đi. Đỗ Trung hoảng: “Không phải... Là em dùng hấn để tức giận với anh bỏ đi lâu như vậy...”

“Đỗ Trung, anh xuất hiện làm em sợ mất anh ấy.”

“Giản Lộ... Không thể! Anh không chấp nhận được!”

Giản Lộ lại càng khóc lớn: “Thực xin lỗi... nhưng em thương anh ấy...”

Đau, rất đau.

Đỗ Trung là mối tình đầu của Giản Lộ, từ nhỏ cô đã khẳng khái như vậy. Lớn lên rồi mới dần dần phát hiện thế giới của anh quá rộng lớn. Mà cô, chỉ là một cánh nhỏ trong đó. Cho tới bây giờ anh vẫn là một ngôi sao sáng giữa đám người. Khi đó, niềm vui lớn nhất của cô là nhìn ngắm ánh sáng của ngôi sao đó. Chỉ tiếc, cô chỉ nhìn thấy vệt sáng của ngôi sao, trong khi ánh sao sáng nhất lại chỉ có một. Vật đổi sao dời, mọi người cũng chỉ cố tìm vệt sáng mờ của sao mà thôi.

Tình yêu như vậy, kì thực rất đau khổ. Hơn nữa là loại đau khổ bòn rút tâm tư người ta.

Cô mệt mỏi đuổi theo anh, anh lại chạy càng xa.

Mà khi cô mệt mỏi nhất, Lâm An Thâm đã im lặng xuất hiện.

Giản Lộ khóc mệt, nặng nề ngủ. Trong mơ, cô thấy nụ cười ấm áp của Lâm An Thâm, từng bước, từng bước bao bọc lấy cô, giống như vàng dương dịu dàng, ấm áp.

Lâm An Thâm.

Mặt trời buổi sáng chiếu vào mắt, Giản Lộ khó nhọc chống đỡ. Mắt nhức, khẳng định là sưng húp lên rồi. Cuối cùng tránh không lại chói mắt, Giản Lộ ngồi dậy, theo thói quen mở loa. Giọng Rock and Roll gào thét bên tai.

I love you, baby, that is quite all right...

Ngồi bên giường, Giản Lộ giương mắt nhìn tờ giấy trên bàn:

Giản Lộ, anh không hiểu thế nào là đã muộn. Từ nhỏ đến lớn anh đều nghĩ: cho dù đi xa thế nào, quay đầu lại sẽ luôn nhìn thấy em. Nhưng anh đã xem nhẹ cảm nhận của em. Em cảm thấy vô vọng với anh đúng không? Thực xin lỗi, là anh đã đi quá xa.

Lần này đến lượt anh chờ em ở phía sau. Bất cứ lúc nào, chỉ cần em biết ở phía sau luôn có anh chờ lệnh lên sân khấu của em. Nếu tiểu tử kia có thể gánh toàn bộ trách nhiệm, như vậy anh sẽ ở dưới thay hai người cổ vũ. Nếu hắn không thể, anh sẽ lập tức dự khuyết.

Giản Lộ, anh chỉ muốn em hạnh phúc.

P/S: Cái cốc của em về sau anh giữ. Nếu em không tìm thấy cái cốc khác phù hợp thì phải đến mà lấy nó về. (cái cốc: cuộc đời – đây là một cách chơi chữ.)

Giọng Rock and Roll vẫn đang hò hét. Nhìn nét chữ xiêu vẹo trên mặt bàn, Giản Lộ vừa khóc vừa cười. Ánh mặt trời sao lại chói mắt như vậy, chiếu vào mắt thật nhức. Chính là mắt đau mà thôi, cho nên mới khóc. Chính là bài hát rất hạnh phúc, cho nên với mới cười.

Cái cốc, giận nhau cả đời.

Thực xin lỗi, Đỗ Trung. Cô sẽ không cần cái cốc kia nữa.

Lâm An Thâm nghe điện thoại: “...”

“...”

Hai người trầm mặc. Thế giới cũng trầm mặc.

Lâm An Thâm nghe thấy tiếng nhạc vọng lại trong điện thoại. Loại nhạc rock tình yêu gào thét âm ỉ, hơn nữa còn cách phone, không nói. Nhưng hôm này, Lâm An Thâm lại cố gắng nghe.

“Lâm An Thâm...”

“Ừ.”

“Tối hôm qua em quên gọi cho anh...”

“Ừ.”

“Không cần thận ngủ quên.”

“Ừ.”

“Anh không chờ điện thoại của em chứ?”

“Không.”

“Em mất cái cốc rồi.”

“Anh mua cho em cái khác.”

“Em muốn một cái có hình hồ ly...”

“Được.”

“Một cái thật lớn...”

“Được.”

“Thật tốt...”

“Được.”

“Em muốn... dùng được cả đời...”

“Giản Lộ.”

“... Dạ.”

“Đừng khóc.”

“Em không khóc...”

“Anh rất đau lòng...”

“Em không khóc thật...”

“Em khịt mũi.”

“Mặt trời rất chói mắt, sau đó nước mắt liền chảy...”

“Ừ.”

“Lâm An Thâm, em không khóc! Oa...a...”

“Ừ, không khóc.”

“Oa...a... Mắt đau quá... Oa...a”

“Bây giờ đi rửa mặt, thay quần áo, anh mang em đi bệnh viện chườm mắt, xong mắt sẽ không đau nữa.”

“Ao...a...Lâm An Thâm... Em gọi để nói cho anh biết... a...a... em nghĩ em yêu anh...”

“...”

“Lâm An Thâm?”

“...”

“Lâm An Thâm!”

“Lâm — An — Thâm! Em nói em yêu anh —!”

“Giản Lộ!”

“Uhm, cái gì!”

“Mở cửa!”

“...”

“Xuống giường, ra mở cửa.”

“...”

“Anh đang ở ngoài cửa.”

“Em chưa rửa mặt... đầu chưa chải... quần áo chưa thay... mắt cũng rất xấu...”

“Anh ở ngoài một đêm, chân rất mỏi.”

“...” Sững sốt hai giây.

Tiếp theo, trong phòng có một cô gái, hai mắt hạnh đào, dẫm lên loa mà giọng Rock and Roll vẫn đang hát, chạy vội mà đi!

I thank god I'm alive!

You're just too good to be true!

Oh pretty baby!

*

Ánh mặt trời chói chang chiếu lên người, nóng, mắt rất đau.

Nhưng cảm ơn thượng đế là để tôi sống, cảm ơn cuộc sống làm cho tôi gặp một Lâm An Thâm như vậy, cảm ơn Lâm An Thâm vì rốt cục cũng giúp tôi may mắn tìm được cái cốc của mình!

Xin cho ánh mặt trời càng chói chang thêm nữa đi!

Lâm An Thâm nói: Từ đầu tới cuối anh chỉ mong em vui vẻ!

6. Chương 09-10

Chương 9

Bởi vì cặp mắt ‘hạnh đào’, Giản Lộ không thể không xin nghỉ một ngày. Lâm An Thâm liền đưa cô đến tỉnh Y. Nằm trong phòng bệnh chuyên dụng của anh, nhắm lại đôi mắt quả hạnh. Uhm ~~! Quả là chất lượng quốc tế, hưởng thụ đẳng cấp năm sao... Lâm An Thâm ở bên cạnh, thế giới thực yên tĩnh, không khí ấm áp, trong lòng cũng thấy bình yên... Giản Lộ thoải mái ngủ.

Lâm An Thâm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của người con gái trước mắt. Một cái nhăn mày của cô cũng có thể làm anh để ý. Rốt cục anh cũng có thể tiến vào trái tim cô, dù có phải đợi bao lâu cũng không quan trọng, chỉ cần từ bây giờ trong tim cô có anh thì không còn gì phải tiếc. Cô là của anh...

“Anh muốn như thế nào?”

“Từ đầu tới cuối tôi chỉ mong cô ấy hạnh phúc.”

Trên đường, hai người đàn ông đối mặt với nhau. Đêm khuya tĩnh mịch, bầu không khí căng thẳng bao trùm lên hai người.

“Cậu làm cho cô ấy khó xử, chọn cậu hay chọn tôi đều khiến cô ấy đau khổ. Vì sao cậu còn muốn tranh giành?”

“Bởi vì anh rời đi.”

“Đây là cậu thừa cơ tiến đến.”

“Không. Anh đã không khiến cô ấy hạnh phúc, như vậy tôi đến.” Mắt Lâm An Thâm ánh lên một tia sáng kiên định như sao trên trời đêm.

Đỗ Trung cũng nhớ đôi mắt ấy, một trưa rất nhiều năm về trước, một cậu nhóc bình thường cũng nói như vậy: “Nếu anh không làm cho cô ấy hạnh phúc, tôi sẽ đến.” Một cậu nhóc gầy yếu, nhưng mang quang mãnh liệt trong mắt làm cho người ta lóa mắt.

Nhưng lúc ấy anh còn trẻ, tự tin tràn ngập, Giản Lộ với anh như cá sống trong nước, mà anh là nước, cô là cá. Bởi vậy cũng không để ý mang quang đó, cũng không liệu được, giang sơn thay đổi, nhưng hào quang đó không yếu đi chút nào, trái lại càng mãnh liệt. Từ một cậu nhóc gầy yếu, mà bây giờ đã thành đối thủ của anh, thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.

Thì ra cậu là không khí, cùng cá ở trong nước như bóng với hình.

Nếu anh không rời đi 2 năm, Đỗ Trung biết người này cũng vẫn một mực trầm mặc chờ đợi. Đỗ Trung lần đầu tiên thống hận khoảng thời gian hai năm này, chính mình chuyên tâm, dốc sức cho sự nghiệp huy hoàng, nhưng lại vĩnh viễn mất đi bảo vật trân quý nhất.

“Cậu nên buông tay đi. Hai chúng ta tranh chấp chỉ làm cô ấy khổ hơn.”

“Nếu là vì tiền, chỉ cần anh có thể làm cho cô ấy hạnh phúc, tôi sẽ buông tay. Nhưng người bên cạnh cô ấy bây giờ là tôi, nắm tay cô ấy là tôi, người cô ấy lựa chọn cũng là tôi. Tôi không nghĩ buông tay –” Gió đêm thổi qua nhưng cũng không xua đi không khí đặc quánh ở đây: “Đỗ Trung, cô ấy chọn tôi.”

“Vậy tranh đi, tôi cũng không nghĩ sẽ buông tay!” Đỗ Trung không cam lòng, cũng không tha làm anh điên cuồng.

Lâm An Thâm trầm mặc. Không ai hơn anh có thể hiểu được cảm thụ bây giờ của Đỗ Trung.

“Như vậy,...” Lâm An Thâm nhìn anh: “Tôi cùng Giản Lộ cũng không nợ anh.”

Mắt Đỗ Trung đại ra. Đúng vậy... nếu anh cứng rắn như trong lời nói thì người thương tâm nhất vẫn là Giản Lộ. Cô là người con gái lương thiện, chỉ bằng hiểu biết của anh về cô từ nhỏ tới lớn, Giản Lộ sẽ không tàn nhẫn cự tuyệt anh. Nhưng Giản Lộ cũng là một cô gái cố chấp, cho tới bây giờ cô để ý ai thì cũng chính là người đó. Trước kia, trong mắt cô chỉ có Đỗ Trung, cho nên cô chưa từng chú ý tới Lâm An Thâm ở phía sau. Bây giờ cô đã biết Lâm An Thâm, tuyệt nhiên sẽ không nhận Đỗ Trung anh nữa.

Cười khổ. Đầu Đỗ Trung thực đau, có lẽ người đàn ông trước mặt hiểu rõ nhất. Thì ra từ trước đến giờ Lâm An Thâm luôn nhìn mình và Giản Lộ khoái hoạt cùng ngọt ngào, không phá rối, không hé răng, chỉ có yên lặng chờ đợi. Bởi vì so với hạnh phúc của chính cậu ta, thì cậu lại càng quan tâm đến nụ cười của Giản Lộ.

“Lâm An Thâm, cậu nhớ cho kỹ: tôi cũng sẽ chờ đợi như vậy.”

“Thực xin lỗi, anh đợi không được.” Lời Lâm An Thâm nói rõ ràng, kiên định. Con phố không dài, thanh âm của anh cũng tan rất nhanh trong gió.

Cuối cùng, Đỗ Trung xoay người đi, Lâm An Thâm lại gọi anh lại: “...đừng nói cho cô ấy biết.”

Đỗ Trung nheo mắt: “Vì sao?”

Lâm An Thâm thản nhiên nói: “Tôi chỉ muốn cô ấy không gánh nặng mà vui vẻ.” Anh yêu quá sâu, cô biết sẽ tạo áp lực cho cô.

Nguyệt hoa như nước, trải trên người đàn ông ấy là một tầng hào quang hoa lệ. Người đó đem hết thủy tình cảm che dấu dưới vẻ lạnh nhạt lạnh lùng, anh đã dành bao nhiêu tình cảm sâu nặng để yêu một người.

Đỗ Trung thở dài một hơi, mất đi Giản Lộ là điều tất nhiên anh không cam, nhưng nếu là thua trong tay người đàn ông này, anh – Đỗ Trung còn thể nói cái gì...

Không nói, Đỗ Trung xoay người rời đi.

Lâm An Thâm chìm trong suy nghĩ rồi cũng phục hồi tinh thần.

Trên giường bệnh vẫn là cô gái đang ngủ, anh cười cười. Không tại sao cả, chính là cô gái kia bên miệng cũng đang nở nụ cười ngọt ngào.

Lâm An Thâm nguyện dùng cả đời để giữ nét hạnh phúc này.

Không biết đã ngủ bao lâu, Giản Lộ tỉnh dậy, vươn dài cái thắt lưng lười biếng, trợn mắt nhìn tịch dương đang le lói cuối trời. Cô cứ nhiên ngủ lâu như vậy!

Quay đầu nhìn đến Lâm An Thâm nằm trên sofa, đôi chân dài cũng không có chỗ để. Hắn anh mệt muốn chết rồi, một đêm không ngủ ở ngoài cửa chờ, cũng vì không muốn đánh thức cô. Giản Lộ xuống giường chậm rãi tiến đến trước người anh, cúi xuống ngắm người đàn ông tinh tế, dịu dàng. Bộ dáng anh ngủ thật ngốc, nhưng là ngốc rất đáng yêu.

Nhẹ hôn lên môi anh.

Nhưng anh lập tức mở mắt. Thì ra Hồ Ly giả vờ ngủ...

“Hôn trộm?” Lâm An Thâm chế nhạo nói, tự nhiên anh lại muốn thấy khuôn mặt hồng hồng thẹn thùng của cô.

Nhưng mà cũng không dự kiến được.

Giản Lộ chỉ ngồi, một tay nâng cằm, trong mắt dâng lên ý cười nhìn anh.

Ngược lại, vành tai Lâm An Thâm lại nóng lên: “Em... nhìn cái gì?” (Há há! Anh Lâm cũng biết xấu hổ!!)

Giản Lộ cũng không trả lời, chỉ im lặng nhìn anh tiếp tục cười, sau đó đứng dậy chui vào lòng anh, cùng anh chen chúc trên chiếc sofa chật hẹp.

Lâm An Thâm hít đầy một cổ hương thơm. Xoay người nằm ra phía ngoài, đặt Giản Lộ ở trong, gắt gao ôm lấy thân thể mềm mại của cô: “Cười cái gì?”

“Cười bộ dạng anh ngủ.”

“So với người nào đó thì đẹp hơn.”

“Đẹp hơn chỗ nào?”

“Nước miếng của em chảy đầy gối.”

“Biến đi! Em không sợ, dù sao nước miếng của em cũng có thể so với nước hoa.”

“Phải không... Để anh ném thử.” Sau đó, Lâm An Thâm dùng miệng mình che miệng cô lại.

Đau khổ động lòng người. Một cái hôn đủ để cho tâm hồn hòa hợp.

Giản Lộ cảm thấy đất trời quay cuồng, không phải oanh oanh liệt liệt như đụng xe, mà là vòng quay ngựa gỗ đầy hạnh phúc cùng khoái hoạt.

Buông Giản Lộ ra, Lâm An Thâm nhìn vẻ mặt cô còn thất thần: “Nghĩ gì vậy?”

“Uhm. Nghĩ vừa rồi như vừa đi vòng quay ngựa gỗ vậy.”

“Đang ám chỉ anh giống ngựa sao?” Lâm An Thâm bắt đắc dĩ, thế nào mà bây giờ anh lại giống ngựa, không phải chó nữa rồi...

“Ừm.” Giản Lộ lại càng ôm chặt thắt lưng anh: “Giống ngựa, hơn nữa là ngựa gỗ. Rất độc, rất lớn.”

“Vậy mà em cũng bị cuốn hút sao?”

“Uhm. Cuốn hút lợi hại.”

“Muốn... chết trong quyền rũ sao...”

“Không cần, không ai địch được anh...!”

Tiếng cười vang lên cùng triền miên.

Hôm sau, Giản Lộ lại đi làm bình thường. Giữa trưa, đang muốn vào phòng Lâm An Thâm thưởng thức mỹ thực lại nhận được điện thoại của Joey.

“Joey à?”

“Giản Lộ, đừng mạng bộ dạng tình yêu nồng nàn cho mình xem! Mình kích động đó!” Thanh âm Joey không nhỏ.

Ách... Giản Lộ sờ lại mặt mình. Có sao? Có thể thấy được tình yêu cuồng nhiệt? Chỉ nghe điện thoại cũng nghe được: “Mình sẽ cố, ha ha...” Giản Lộ cười ngây ngô. Bỗng nhiên nghĩ nghĩ, không đúng, Joey có bao giờ gọi đầy đủ tên của cô đâu...

“Joey, cậu làm sao vậy? Ai chọc giận cậu?” Giản Lộ hỏi ân cần.

Gãi đúng chỗ ngứa, vừa hỏi đến, Joey liền khóc lớn: “A...a... Đàn ông đều là đồ thói tha... Mình cho de anh ta rồi – Giản Lộ đi ăn cơm với mình đi...”

Giản Lộ choáng vàng, làm sao giờ, có người cũng muốn bồi cô ăn trưa... “Joey, mình hẹn ăn trưa với bạn trai rồi...”

“A...a... Ngay đến cả cậu cũng không cần mình... Mình còn đâu ý nghĩa sinh tồn đây... A...a...”

Giản Lộ hoảng hốt, cái tội danh này ảnh hưởng đến mạng người đó: “Được rồi, được rồi! Cao tiểu thư, tôi đi là được...” Giản Lộ bất đắc dĩ nói.

“A...a... Còn không sai lắm... 5 phút nữa trước cổng công ty!” Sau đó, Joey liền quyết đoán gác máy.

Giản Lộ thở dài, quay đầu nhìn sang phòng Lâm An Thâm. Ách, người nào đó đã tựa mình vào cửa nhìn cô. Giản Lộ thầm than Thuận Phong Nhĩ của anh ngày càng lợi hại...

“Cái kia... Joey thất tình, em đi an ủi cô ấy.”

“...”

“Em sẽ ăn ít một chút, lúc về sẽ ăn hết đồ anh làm!”

“...”

“Đêm nay sẽ về muộn một chút, ở lại với anh!”

“...”

“Lâm An Thâm, đừng giận nữa!”

“Đi nhanh rồi về.” Dứt lời, người nào đó liền thản nhiên quay trở lại phòng của mình.

Cùng Joey ăn Pizza Hut, Giản Lộ chọc chọc vào con tôm trên chiếc bánh, lại nghĩ đến đậu cô ve xào tôm bóc vỏ... A...! Ăn đồ ăn anh làm rồi thử lại đồ ăn ngoài tựa như ăn tấy vậy!

Giản Lộ vừa nhai nhai cục tấy, vừa nghe Joey thao thao bất tuyệt...

Cuối cùng, Giản Lộ dùng vẻ mặt cao thâm tổng kết cho Joey: “Joey, cậu không biết mình muốn cái gì.”

“...Mình chỉ muốn một người đàn ông tốt mà thôi...”

“Vậy muốn tìm một người bạn trai dài lâu thì hãy nghĩ ‘kim quy tế’ đều không phải người đàn ông tốt...”

“Bạn trai tốt của cậu bây giờ chẳng phải là kim quy tế?”

“Joey, đừng có nghĩ như vậy nữa. Mình không muốn người đàn ông tốt cũng như kim quy tế như cậu nói. Mình chỉ cần một người yêu mình và mình yêu anh ta.”

Joey vẫn ngây ngốc, Giản Lộ liền kéo cô đi đến quầy tính tiền – đi bộ trở lại công ty – rồi lại đi thang máy đi lên. Nghĩ đến bộ dáng con chó nhỏ bị vứt bỏ của Lâm An Thâm, Giản Lộ đã muốn nhanh quay lại.

Thời gian không thể lãng phí. Đối với người phụ nữ hiện đại như Joey mà nói thì thật có lợi, còn phải xem cô hiểu anh đến đâu. Oa... ở cùng anh lâu như vậy, hiểu biết cũng không tồi.

Ra khỏi thang máy, Joey cũng bình thường trở lại. Cô ôm Giản Lộ một cái, còn muốn biểu lộ lòng biết ơn của mình còn tặng Giản Lộ cùng bạn trai một cặp vé xem phim.

Trở lại phòng làm việc, Giản Lộ rút cặp vé trong túi xách ra, đi đến cửa phòng Lâm An Thâm. Đang định gõ cửa, thì cửa đã mở ra từ bên trong. Lâm An Thâm lẳng lặng đứng chờ sau cửa. Liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó liền quay trở lại bàn làm việc tiếp tục viết viết. Không để ý đến cô.

Giản Lộ đại quần, nhìn anh như vậy là muốn bồi thường đây mà. Cô ngoan ngoãn tiến lại bên cạnh anh.

Người nào đó lay cũng không đổ.

Giản Lộ xoa xoa đầu anh, cười ngọt.

Người nào đó liếc mắt một cái, mặt đen lại. Biểu tình của cô tựa hồ con chó nhỏ.

Giản Lộ nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của anh, giống vẻ đáng yêu của con chó nhỏ. Nghĩ rồi liền không nhìn cười rộ lên. Cô buông tay bút của anh, ngồi vào lòng anh, ý muốn tiến vào vòm ngực ấm áp, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ.

Lâm An Thâm khép chặt vòng tay.

Vòm ngực anh rộng lớn, ánh mặt trời nhu hòa, Giản Lộ thoải mái nheo nheo mắt muốn ngủ.

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói: “Trong tay là cái gì vậy?”

“A, đây là vé xem phim Joey cho. Đây là xuất chiếu đặc biệt, có thể xem Harry Potter 6 cũng có thể xem ‘Cuộc sống hai mặt của Véronique’.”

“Em muốn đi?”

“A... Không đi thì thật lãng phí...” ‘Harry Potter 6’ aiz... 80 đồng... Huống chi đây là vé vip tình nhân dễ cũng đến 300...

“Mua đĩa về nhà xem.”

“Lãng phí là đáng xấu hổ...”

“Rạp chiếu phim rất phức tạp.”

“Nhưng nghe nói rạp chiếu phim là thánh địa hẹn hò.” Giản Lộ bắt đầu kê đơn.

“Thánh?” Làm sao có thể là thánh địa... vừa âm ỉ... lại bát nháo... người lại đông...

“Uhm! Người ta nói yêu nhau mà chưa đi xem phim với nhau thì chưa gọi là yêu.” Thêm một liều thuốc nữa.

“...” Anh từng nói như vậy sao?

“Anh do dự? Anh không nghĩ ra à...?” Thêm hai liều nữa.

“...” Không phải là không muốn hẹn hò... Nhưng là đông người rất phiền...

“Quên đi! Em đi cùng người khác.” Kê lại đơn mạnh hơn vậy!

“...anh đi.”

Bingo! Giản Lộ nhanh chóng nhảy khỏi lòng Lâm An Thâm. Hi hi, anh thật dễ dụ.

Lâm An Thâm nhìn con mèo nhỏ thành thực nhảy ra khỏi lòng anh, sau đó biến mất khỏi tầm mắt. Cửa đóng, mắt anh ai oán nhìn theo. Anh còn ôm chưa đủ...

Lâm An Thâm nói: Về nhà anh ngủ.

Chương 10

Sau khi tan tầm, xe Lâm An Thâm tiến thẳng tới rạp chiếu phim. Từ giờ đến lúc chiếu còn thừa thời gian, Giản Lộ kéo Lâm An Thâm đến tiệm ăn nhỏ ven đường giải quyết bữa tối. Cô gọi cho anh mì vằn thắn, còn chính mình lại chọn mì thịt bò.

Nhìn bữa tối của mình, Lâm An Thâm hết nhúu mày lại nhăn mặt.

Giản Lộ lại biết chứng kén ăn của anh lại phát tác, nhưng cô luôn biết cách trị.

Giản Lộ uống một ngụm nước dùng của mình. Lâm An Thâm liếc cô, hai hàng lông mày nhăn lại tạo một chữ xuyên (J |) giữa trán.

“Không ăn à?”

“Không.”

“ ‘Harry Potter 6’ chiếu trong 3 tiếng lận, xem xong cũng 11h.”

“Anh không đói.”

“Anh không đói em cũng không quản được.”

“Nhưng anh không ăn sẽ không có sức.”

“...” Xem phim không tốn sức.

“Xem phim quả thực không tốn sức, nhưng hẹn hò thì tốn.”

“Vẫn không ăn à?”

“...” Cái đó sao nuốt được...

“Quên đi, về nhà nấu cơm.” Nói xong, Giản Lộ liền buông đĩa đứng dậy định đi ra.

Đến bây giờ Lâm An Thâm mới hiểu được ý tứ trong lời nói của cô. Không xem phim thì không hẹn hò. Lâm An Thâm đen mặt, đành phải cầm đĩa lên, bắt đầu ăn thứ mỳ vằn thắn ngây ngây với bộ dạng thấy chết không sờn. Giản Lộ cảm thấy đại công cáo thành, tiếp tục vui vẻ ăn mỳ thịt bò, trong lòng còn nhắm nhắm theo điệu nhạc! Ăn xong cũng gần đến giờ phim bắt đầu chiếu. ‘Harry Potter 6’ quả là phim nổi tiếng, đương nhiên chiếu trong phòng chiếu hiện đại, lớn nhất. Rất đông người, lúc hai người ngồi vào chỗ thì mọi người cũng đã vào chỗ ngồi hết rồi. Phim chưa chiếu, âm thanh mọi người nói chuyện phiếm rất ồn.

Giản Lộ nhìn Lâm An Thâm nhăn mày thầm than: hôm nay anh đã nhường cô như vậy cô cũng nên thưởng tốt cho anh. May mắn hai người ngồi ở hàng ghế vip tình nhân biệt lập, cũng có cách hàng ghế thường một khoảng xa. Hơn nữa vì giá cả cũng mắc, rất ít người mua vé hàng ghế đắt đỏ này, nên cả hai bên trái phải đều không có người. Nếu không, Giản Lộ cũng không chắc Lâm An Thâm có bỏ chạy hay không.

Nhưng mà, phim mới chiếu được một lúc, Giản Lộ đã ngủ gà ngủ gật. Cô cũng chưa thấy Harry xuất hiện, nên cũng chẳng biết ‘Harry Potter 6’ hay dở thế nào. Mà Lâm An Thâm với vẻ khó coi vẫn tiếp tục nhắm nài.

Trước là lãng phí tiền vé, sau thì lãng phí thời gian lại càng đáng xấu hổ. Tiện đà, Giản Lộ liền kéo Lâm An Thâm sang phòng chiếu khác. Nhất thời Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ như nhìn đấng cứu thế. Ai ngờ, Giản Lộ cửa anh khỏi chảo lửa này lại đẩy anh vào chảo lửa khác. Cô kéo anh đến phòng chiếu ‘Cuộc sống hai mặt của Véronique’. Rõ ràng phòng chiếu này không rộng bằng phòng vừa rồi, không kê nhiều các loại ghế đơn thông thường mà phần lớn kê ghế đôi tình nhân, mọi người có thể tự chọn ghế.

Giản Lộ cùng Lâm An Thâm ngồi ở ghế tình nhân, hàng cuối.

Cuối cùng, Giản Lộ cùng Lâm An Thâm cũng hiểu hai vấn đề lớn: ghế tình nhân và tại sao rạp chiếu phim lại là thánh địa hẹn hò.

Phim mới chiếu, hai người cũng không biết tờ rơi quảng cáo thế nào, chỉ là thấy những hình ảnh rời rạc một cô gái tên là Véronique đứng ở đầu đường. Ngồi không bao lâu, màn hình lại chuyển đến cảnh hai thân hình quấn quýt hôn nhau. Phòng chiếu phim chìm trong im lặng, chỉ có tiếng thở dốc, cùng tiếng hai người hôn nhau truyền ra từ bộ phim.

[‘Cuộc sống hai mặt của Véronique’ là một bộ phim của điện ảnh Pháp, tên Pháp: La double vie de véronique, có khá nhiều cảnh hot, sex, ...vân vân và mây mây...]

Giản Lộ cùng Lâm An Thâm cùng bắt ngờ.

Rốt cục hai thân hình cũng biến mất. Nhưng những tiếng thở dốc với âm thanh chiêm chiếp kia vẫn chưa dứt.

Bây giờ cô mới biết, âm thanh kích thích vừa rồi không chỉ là của bộ phim mà còn của những người xung quanh truyền đến, như thể phát ra từ dàn loa nổi.

Hiển nhiên Lâm An Thâm cũng để ý đến tình hình hiện tại của hai người, anh cảm giác cơ thể mình cứng lại.

Lại một cảnh khác, Véronique lại cùng một người đàn ông khác vật lộn xác thịt. Lúc này cuối cùng màn ảnh cũng mờ mịt không rõ. Nhưng quả thực có thể nhìn thấy toàn bộ cơ thể mờ ảo của diễn viên chính Véronique cùng người bạn diễn của cô đang rất nhiệt tình.

Giản Lộ trầm ngâm, đây là loại điện ảnh gì vậy? Sao lại quảng cáo lừa đảo như vậy... Chỉ cảm thấy bốn phía xung quanh, tiếng thở dốc lại càng dồn dập. Giản Lộ lại càng không dám thở mạnh, hoàn toàn mất hết can đảm nhìn lên người bên cạnh lúc này.

Một loạt cảnh cảm trẻ em trôi qua, Giản Lộ thấy chính mình nóng rực, khó chịu toát mồ hôi.

Bốn bề thực tối, không thể nhìn rõ hành động của những đôi tình nhân xung quanh, nhưng âm thanh họ phát ra thì thật là chân thực. Mọi người như thế cũng là cởi mở quá rồi... Không được, cô không thể để cục cưng ngoan ngoãn - Lâm An Thâm của cô chịu ô nhiễm được. Giản Lộ nắm chặt tay anh định chuồn ra ngoài. Nhưng mà sờ vào bàn tay nóng rực của anh, cô liền rút tay về theo bản năng.

Lâm An Thâm cũng rất nhanh tay, bắt chặt tay cô lại. Nhiệt độ từ bàn tay của anh truyền tới. Tim Giản Lộ đập như trống.

Anh cái gì cũng chưa nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Giản Lộ cũng không dám mở miệng, thân thể không tự giác căng thẳng, cảm giác như một trong hai người cử động là sẽ có lửa phát ra.

Mà lúc này, màn hình lại chiếu đến hai thân hình quấn quýt, một nam một nữ ân ái còn phát ra những âm thanh điên cuồng.

Một giọt mồ hôi nóng rực chảy dọc lưng Giản Lộ.

Cảm nhận thấy Lâm An Thâm từ từ dựa vào người, âm thanh anh thở dốc ngay bên tai.

Đầu óc Giản Lộ trống rỗng. Phim bây giờ chiếu đến cảnh gì cô cũng không biết nữa. Vé xem phim cô cầm trong tay đã bị vò nát. Dường như cả thế giới chỉ còn lại tiếng hít thở cùng nhiệt lượng của Lâm An Thâm. Anh dựa vào càng gần, ép cô đến thành ghế bên kia. Giản Lộ hết đường lui.

Lâm An Thâm nâng cằm cô lên, hôn thật sâu lên môi. Trức trặc mót vào, lực đạo ngày càng mạnh. Chưa từng biết qua Lâm An Thâm cũng có thể tân công mãnh liệt như vậy, nhiệt độ cơ thể hai người như hòa vào nhau. Hương vị của cô thấm vào từng lỗ chân lông của Lâm An Thâm. Anh biết mình đang làm gì, gặp gỡ cô, anh biết anh không thể dễ dàng không chế được. Anh hôn dọc theo những đường cong trên khuôn mặt cô, lưu luyến cái chóp mũi, môi, lỗ tai. Mùi hương ngọt ngào của cô làm anh phát cuồng.

Bàn tay không hề an phận, tiến vào cơ thể cô, đụng chạm da thịt non mềm. Cảm giác được cơ thể cô căng thẳng, Lâm An Thâm tận lực áp chế chính mình, chỉ dám mơn man lên da thịt, cô mềm mại dựa vào anh, Lâm An Thâm cảm thấy toàn bộ máu trong người đều sôi trào, tai không còn cảm giác, từng tế bào trong cơ thể đều mở hết cỡ.

Tay anh mơn trớn chiếc bụng, sau đó tựa như ma chú, hướng lên trên thăm dò, dừng lại ở ngực, rồi rút rờ tiến vào thứ mềm mại bên trong.

Tiếng cô rên rỉ nhỏ nhỏ bên tai.

Đốm lửa nhỏ trong mắt Lâm An Thâm chột cháy lớn. Mỗi tiếng thở của cô đều khiến anh si mê. Lâm An Thâm tiếp tục bịt chặt chiếc miệng nhỏ của cô lại, cùng cô triển miên giao hôn, đem hơi thở cùng tiếng rên rỉ của cô nuốt trọn vào trong cơ thể.

Không báo trước, trong lúc hai người đang phong lưu, đỉnh đầu truyền đến một tràng ho khan: “Khụ, khụ!” Người đầu tiên có phản ứng là Giản Lộ. Hai người đang ngồi trên một góc ghế, mà một nhân viên của rạp đang đứng từ trên cao, nhìn hai người bọn họ đang triển miên. Oanh một tiếng lớn, máu dồn hết lên não.

Giản Lộ đẩy mạnh Lâm An Thâm ra. Không biết nguyên nhân, Lâm An Thâm ném cho cô một ánh mắt đầy ai oán. Người bảo vệ nọ vội đèn pin đến: “Xin anh chị cho kiểm tra vé.” Thanh âm không lạnh không nhạt, có thể đã quen những cảnh như vậy rồi.

Giản Lộ càng quẫn, cứng nhắc đưa hai chiếc vé xem phim đã bị vò nát lại dính đầy mồ hôi đưa cho người bảo vệ. Chỉ thấy người nọ dùng ánh mắt hèn mọn soi lại cặp vé, rồi lại tiếp tục kiểm tra số ghế.

Mặt Giản Lộ càng đỏ. Tất cả các ghế đôi khác cũng không có tình huống dở khóc dở cười như của cô, họ đều biết rõ thời gian kiểm tra vé, đã sớm thu liễm chờ kiểm tra xong lại tiếp tục anh em em.

Giản Lộ mượn ánh sáng mỏng manh từ màn hình, len lén nhìn con tôm luộc Lâm An Thâm cũng đang cực lực trấn áp lại bản thân.

Thời gian tiếp theo, xung quanh hai con tôm Lâm An Thâm cùng Giản Lộ lại rất nhanh nổi lên tiếng thở dốc, nhưng hai người lại rất đoan đoan chính chính xem nốt ‘Cuộc sống hai mặt của Véronique’.

Xem xong phim thì sắc trời đã khuya. Lâm An Thâm đỗ xe ở đầu đường, hai người lẳng lặng đi về phía đó. Tay anh nắm tay Giản Lộ, cố gắng bước chậm lại.

Giản Lộ nhìn lên sườn mặt của Lâm An Thâm, nhớ lại bộ dáng gấp gáp không chờ được của anh ở rạp chiếu phim, thì ra anh cũng có thể bị kích động như vậy. Ngoài lạnh trong nóng.

Giản Lộ cười trộm.

Hai người đã đứng dưới lầu nhà Giản Lộ.

Lâm An Thâm cúi đầu nhìn cô, lại thấy cô đang cười ngây ngốc, liền hiểu ra ngay cô đang cười vì cái gì.

“Giản Lộ.”

Giản Lộ ngẩng đầu, còn chưa kịp trả lời đã thấy Lâm An Thâm cười nhẹ nhàng, từng bước, từng bước tiến gần lại phía cô.

Giản Lộ không khỏi sợ hãi, cũng từng bước, từng bước lùi về phía sau.

Lâm An Thâm lại phát huy sở trường của mình - từ trường cực mạnh: “Không nên cử động.”

Giản Lộ nhìn đến nụ cười chói lọi của anh, từ trường của anh tuyệt đối lợi hại, chân cứng lại, không di chuyển được.

Lâm An Thâm nhàn nhã đi đến trước mặt cô.

Giản Lộ nhìn anh rất khí thế tiến lại, ánh mắt oán hận nhìn về trần định của anh, còn mặt bản thân lại như mấy cái trứng tôm.

Anh đứng ngay trước mắt cô, gần, rất gần, hơi thở mỏng trớn trên mặt.

Chế trụ cái gáy.

-còn nữa-

7. Chương 10-11

Nhớ màn nóng bỏng vừa rồi ở rạp chiếu phim, não Giản Lộ bắt đầu căng lên, nhắm tịt mắt lại, tim đập lợi hại. Nụ hôn triển miên nồng nhiệt, bàn tay anh nóng bỏng, tiếng thở dốc...

Nhưng mà, thật lâu, thật lâu -

Giản Lộ cảm giận mở mắt ra, trước mặt là một khuôn mặt tuần tú được phóng đại. Mắt anh còn tản mát chút ý cười trộm. Biết mình bị giỡn, Giản Lộ phát hỏa: “A!” đánh vào tay Lâm An Thâm: “Anh muốn gì?!”

Lâm An Thâm bị đẩy ra, nhưng vẫn không nhịn được cười: “Không muốn gì cả.”

“Nhàm chán!” Giản Lộ tức giận xoay người đang định đi. Nhưng chưa rời được một bước đã bị Lâm An Thâm kéo lại vào trong lòng.

“Làm sao?! Em còn nhiều việc phải làm, không có thời gian giỡn với anh!”

“Việc gì?” Lâm An Thâm lại càng ôm chặt, khiến cô không giãy ra được.

“Buông! Không liên quan đến anh!”

“Không nói anh không buông!”

Giản Lộ bình tĩnh lại, này... này bộ dáng này của Lâm An Thâm thật xấu....

“Em muốn về nhà ngủ!”

“Đến nhà của anh ngủ. Phòng anh đã sửa rồi.”

“Em cũng có nhà của em, sao lại đến nhà của anh làm gì? Em cũng không muốn lây rận hồ ly!”

“Hồ ly không có rận.”

“Em sợ mùi hồ ly! Huống hồ có nhà mà không về thì là cô gái không tốt!”

“Nhà của em trong nhà của anh. Không về nhà anh mới làm hư con gái.”

“Ảo tưởng!” Ngọt như mía lùi vậy!

“Ảo tưởng không xấu.”

“Nhà của em ở trên lầu!”

“Em lắm.”

“Anh mới lắm! Để em lên!”

“Đây không phải nhà của em. Anh không nghĩ em lại ở nhà của người đàn ông khác.” Nói xong, Lâm An Thâm mới biết mình đã lỡ lời.

Nhất thời, không gian như đông lại.

Nụ cười của anh cũng cứng đờ. Lời nói ra rồi cũng không thu lại được. Anh bất an quan sát sắc mặt của Giản Lộ. Cô ở trong lòng anh mà sưng sờ.

Lâm An Thâm lo lắng ngó cô, nhưng đầu cô cúi thật thấp. “Anh không có ý như vậy.” Lâm An Thâm kích động.

Cô trầm mặc.

“...Anh chỉ là...” Là rất hạnh phúc, tình cảm yêu thương, ghen tị giấu chặt bao lâu cuối cùng cũng được khai mở. Người trong lòng vẫn trầm mặc.

Không nghe được giọng Giản Lộ, không nhìn thấy biểu tình của cô. Lòng bàn tay Lâm An Thâm chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Xin lỗi...”

“Sẽ không có lần sau...”

“Giản Lộ...” _____

Rốt cục người nào đó cũng hứ mũi một tiếng thật lớn, Giản Lộ vùng khỏi vòng tay anh: “Tay anh vươn cũng xa thật! Anh điều tra đời tư em? Anh không tôn trọng cuộc sống của em!”

Lâm An Thâm nắm lấy tay cô, nhưng cô nhanh nhẹn tránh được. Anh cầu xin tha thứ: “Anh biết anh sai rồi!”

Giản Lộ nhìn bộ dáng hèn mọn biết sai mà sửa của anh. Hồ ly giỏi nhất là ngụy trang bản chất thật! Nhưng cô ngày càng khinh bỉ chính mình dễ dàng mắc mưu anh!!! “... Phòng đó cũng không phải của anh ấy... Trước kia là bác Đỗ thu nhận em, ở trong căn nhà đó. Sau bác mất, anh ấy trở thành chủ sở hữu trên danh nghĩa. Tình cảm của em với Đỗ Trung rất tốt, nhưng cũng không phải như anh tưởng tượng... Hơn nữa bây giờ em với Đỗ Trung cũng không sống cùng nhau... Huống hồ, người em thích cũng không phải anh ấy... Em thích anh...” Giọng người nào đó ngày càng nhỏ.

Giản Lộ nhìn chòng chọc vào đôi giày của mình.

Lâm An Thâm thở phào nhẹ nhõm: “Anh biết.” Anh sớm đã biết điều này, nhưng lại không thể khống chế cảm xúc khó chịu của bản thân. Một lần nữa ôm cô vào lòng thật chặt.

Ánh trăng dịu dàng soi sáng đôi tình nhân. Dưới ánh trăng, lưu luyến lại càng nồng.

Thật im lặng. Hai người cảm nhận nhiệt độ cơ thể nhau, cảm giác bao nhiêu cũng không đủ.

“Lâm An Thâm...” Giản Lộ dựa vào vòm ngực ấm áp thoải mái của anh.

“Ừ.” Lâm An Thâm dùng cằm cọ vào người mềm mại trong lòng, tâm tưởng dâng lên một cổ ngọt ngào. Tình yêu như cánh bay lên tận trời, đưa anh đến đáy cốc, nhưng lại rất nhanh tiến vào tiên cảnh.

“Anh sẽ không xông vào phòng em chứ?”

“Em cho phép anh sẽ vào.”

“...”

“Anh sẽ không nhìn lên em tắm rửa?”

“Em nói có anh sẽ nhìn.”

“...”

Giản Lộ bĩu môi, nhìn đi, hồ ly lộ đuôi rồi! Nhưng sao cô lại vẫn vui vẻ rơi vào cạm bẫy của anh?!

“Ngày mai anh đến nhà em giúp anh thu dọn hành lý.”

“..?”

“Em muốn chuyển nhà.”

“Chuyển đến nhà người đàn ông của em.” Nói câu này ra, anh sẽ không còn những phản ứng bộc phát như vậy đi.

Giản Lộ chút nữa muốn đánh mạnh vào đầu anh nhưng lại sợ đánh anh thành chàng ngốc luôn. Đánh vào đầu sợ một lão hồ ly thâm trầm khôn ranh như vậy lại biến thành một người trì độn. Mặc kệ anh, Giản Lộ xoay người bước đi.

Nhưng Lão Hồ Ly lại nhắm mắt, theo đuôi cô.

“Anh làm sao!”

“Anh cảm thấy em sống rất bừa bộn, anh theo em dọn từ đêm nay, nếu không ngày mai dọn sẽ rất mệt.” Công việc có vẻ rất nặng nhọc nhưng người nào đó lại cười thật ngốc.

Giản Lộ trừng mắt với thân ảnh đang định tiến lên lầu, Lão Hồ Ly lại bắt đầu hành động! Cô khẳng định đầu mình có vấn đề mới tạo cơ hội cho anh thừa nước đục thả câu!!

Vì thế, chuyện xưa của một con mèo ngốc nghếch cùng một con hồ ly gian xảo chính thức mở màn.

Lâm An Thâm nói: Không đủ.

Chương 11

Sau khi hai người ở chung, cuộc sống cũng không có gì sáo trộn. Vẫn là cuộc sống với những thói quen cũ, tình cảm vẫn mặn nồng, công việc vẫn vậy.

Cuộc sống hai người dung hợp, không có gì bài xích. Hết thấy tựa như hai người từ trước đến giờ đều sinh hoạt cùng nhau. Đây là điều Giản Lộ tưởng tượng chứ không phải sự thật.

Nếu rút ra được bài học xương cốt khi nào thì phải nói ngay đến sáng đầu tiên sống chung.

Giản Lộ có thói quen nghe nhạc rock của vào buổi sáng, lại luôn mở cỡ đại. Sáng sớm, Lâm An Thâm đẩy cửa mà vào. Tóc còn rối, gương mặt vẫn còn ngái ngủ. Hiển nhiên là anh mới dậy, không hẳn, là nói bị làm tỉnh lại. Anh nhìn vào nguồn âm thanh âm ỹ, chiếc loa vẫn đang giật đùng đùng. Sau đó, anh nhúu mày nhìn Giản Lộ. Vẫn còn đắm chìm trong tiếng nhạc rock, Giản Lộ ném cho anh một ánh mắt quạp quèm.

Lâm An Thâm nhìn thẳng vào mắt cô, nhãn lực bỏ thêm hai phân trang trọng. Giản Lộ cũng tăng thêm hai phân nhãn lực nhìn anh. Mấy chục giây trôi qua, hai người họ giằng co không phân cao thấp, hai ánh mắt trao đổi qua lại rồi lại lại qua. Một phút sau, Lâm An Thâm lui ra ngoài. Mắt Giản Lộ lại quay trở lại trắng thái quệp quèm vừa rồi, tai lại đắm chìm trong tiếng nhạc rock đầy kích thích. Sau nhiều cái sáng sớm như vậy, giọng rock vẫn thét gào trong nhà, Lâm An Thâm cũng không vào phòng cô ném ánh mắt trách cứ nữa. Một ngày nào đó, lúc Giản Lộ tiến vào phòng tắm rửa mặt, còn gặp được Lâm An Thâm đang bôi kem cạo râu đầy mặt, tay đang cầm dao cạo.

Buổi tối, 8 giờ, Giản Lộ ngồi trên sofa xem phim truyền hình, Lâm An Thâm ngồi bên cạnh xem tạp chí. Nhân lúc ti vi còn quảng cáo, Giản Lộ đi vào phòng bếp cắt hoa quả làm salad. Nhưng tìm tới tìm lui trong tủ lạnh cũng không tìm thấy tương salad.

Vừa định gọi Lâm An Thâm thì bên cạnh đã có người đưa cho cô một lọ tương mới tinh.

“Lọ trong tủ lạnh em dùng hết hôm qua rồi còn gì! Anh mới mua lọ mới.” Dứt lời, Lâm An Thâm bắt đầu ra tay trộn salad.

Giản Lộ cười cười nhìn anh trộn salad.

Rất ngon, khi hai người trở lại sofa thì quảng cáo cũng vừa hết.

Giản Lộ miệng nhai salad, mắt xem ti vi, tay không ngừng bấm đôt. Tính ra một ngày 24 tiếng, một phần tư làm việc ở công ty, 3 tiếng đi lại cùng đi chợ, 4 tiếng ở nhà... Nha! Giống như cô và anh lúc lúc nào cũng dính với nhau!

Cùng đi làm, làm cùng một công ty, cùng một tầng, tan tầm cùng nhau, cùng nhau đi mua đồ ăn, ăn cơm cùng nhau, cùng nhau xem ti vi... Ngay cả buổi sáng cũng đánh răng cùng nhau, anh đứng bên trái, cô đứng bên phải.

Như vậy có phải rất kì quái...

Giản Lộ chuyển tầm mắt sang mặt Lâm An Thâm ở bên cạnh, người này không biết đang đọc cái gì, có vẻ rất thích thú. Nhìn lại trang bìa, lại là ‘Tâm sự con gái’! Giản Lộ tức giận trừng mắt nhìn anh, chọc một miếng táo cho anh, anh rất tự nhiên há to miệng đưa miếng táo vào, ăn, nhưng vẫn rất chăm chú vào tờ tạp chí.

Giản Lộ cũng đưa một miếng táo vào miệng mình, ánh mắt lại trở về màn hình ti vi: một vài hiệp nữ đang bay đi bay lại đuổi giết nhau. Cô nhin không được cười rộ lên. Có lẽ cuộc sống của cô và anh không phải cuộc sống mạo hiểm gì, nhưng là tuyệt đối gần gũi, hạnh phúc.

Bất quá, đây cũng là ước mơ của cô. Là anh cho cô, cũng chỉ anh mới có thể cho cô.

Xem xong phim.

Giản Lộ ngáp một cái thật lớn, nhìn đồng hồ, trách không được mắt đã muốn díp vào như vậy, thì ra là đã khuya. Cô gõ gõ tờ tạp chí của anh.

“Uhm, anh biết.” Lâm An Thâm vẫn còn luyến tiếc gấp tờ báo lại, đặt lại tủ sách. “Đi thôi.”

Hai người nắm tay nhau tiến tới trước phòng Giản Lộ.

“Bữa sáng ngày mai ăn gì?”

“Không muốn ăn. Em muốn ngủ.” Dù sao từ trước cũng có nhiều lúc cô như vậy mà vẫn khỏe mạnh mà.

“6 giờ anh gọi em.”

“Aiz! Không cần! Được rồi, em ăn... Oap... Có cái gì cho em chọn?”

“Mì nước, cháo yến mạch, hay bánh bao với sữa đậu nành?”

“Giống nhau cả.” Ăn rồi đều no cả thôi.

“Ừ. Anh chuẩn bị trước rồi mang theo, em có thể ăn ở trên xe. Mai em có thể ngủ muộn thêm 30 phút.”

Nha! Có thể nướng thêm một lúc: “Uhm!” Giản Lộ gật đầu như gà mổ thóc: “Em đi ngủ, anh về phòng mình đi.” Giản Lộ chỉ chỉ vào cửa phòng đối diện, đó là phòng Lâm An Thâm.

“Ừ.”

Giản Lộ tính buông tay ra, nhưng anh vẫn giữ chặt không buông.

“Uh..” Giản Lộ đá mắt ý bảo anh buông tay.

“Ah.”

Nhưng tay vẫn không buông.

Giản Lộ bị bộ dáng của anh chọc cười: “Kia... em ở lại với anh thêm 10 phút...”

“Được.” Anh sáng khoái trả lời.

“Không phải cả 24 tiếng đều ở cùng nhau sao? Còn dính như vậy...”

“Không đủ...”

“Ngốc!” Tuy ngoài miệng thì oán giận, nhưng trong lòng lại thực ngọt. Sớm biết tính kiêu lời của anh nhưng không nghĩ bây giờ cũng tiết kiệm như vậy. Bất quá, hiệu quả không tồi, so với Véronique lại càng ngọt ngào hơn!

Hai người đứng trước cửa phòng Giản Lộ cười ngây ngốc.

(Jumbo said: tưởng tượng hai người đứng trước cửa phòng mà cười xem! Trông rất quỷ dị!)

“Tốt rồi, về phòng đi.” Lâm An Thâm vuốt nhẹ hai má cô.

“A... đã hết 10 phút sao...”

“Ừ.” Anh ghé sát mặt vào má cô, hôn một cái, sau đó mở cửa phòng ra cho cô, “Ngủ ngon.”

“A...” Cảm giác có một luồng khí ngọt ngào dâng lên trong lòng, cô ngơ ngác đẩy anh, chỉ thị đi ngủ, đóng cửa. Nhưng mà, 1 phút, 2 phút... Giản Lộ lại mở cửa.

Cửa phòng đối diện đã đóng, phỏng chừng Lâm An Thâm đã nằm trên giường, bắt đầu ngủ. Giản Lộ không gọi cửa, cũng không kêu tên anh, chỉ là chăm chú nhìn cửa phòng anh.

1, 2, 3, 4, 5 –

Lâm An Thâm mở cửa.

Phản ứng đầu tiên của Giản Lộ là tin vào ‘tâm linh tương ứng’.

“Làm sao vậy?” Anh tiến lại trước mặt, một lần nữa nắm tay cô.

Giản Lộ chỉ biết cười ngây ngô.

“Không phải em buồn ngủ à? Sao không ngủ đi!”

“...” Giản Lộ lắc đầu, tiến vào lòng anh. Cúi đầu, giọng nói truyền đến từ trong lòng: “Làm sao bây giờ... Thì ra 24 tiếng thực sự không đủ...”

Mặt trời mọc rồi lại lặn. (Tinh huy khuynh sái - đoán chừng như vậy!)

Mọi người một ngày có 24 giờ.

Nhưng một ngày của cô sao không có 26 giờ, không, 27 giờ thì tốt rồi... Hoặc là có thể để một ngày vĩnh viễn không chấm dứt.

Bởi vì không đủ, như thế nào cũng không đủ...

(Jumbo said: Bạn Jumbo làm đoạn này mà chết vì mặt của hai người, dễ thương ghê!! ‘Như thế nào cũng không đủ’ Không chỉ anh Lâm cảm thấy không đủ, mà Giản Lộ cũng vậy! Bạn vừa làm vừa cười, bố bạn

ném cho bạn một ánh mắt đầy nghi ngờ, không hiểu ông sinh ra loại con gái gì mà cứ ngồi cười như con thần kinh!!!)

*

Sáng sớm, trong cơn mơ màng, Giản Lộ bị mặt trời đánh thức. Chải tóc, mở loa. Thứ âm nhạc rung giật lại bắt đầu rỗng giần. Giản Lộ ngồi dậy lại phát hiện thất lưng đang có một cánh tay vòng trụ. Cô lúc này mới nhớ ra, tối qua, người nào đó nói không đủ xong liền trú luôn tại phòng của cô. Giản Lộ ngẩng nhìn gương mặt khi ngủ của anh, tinh thần tự dưng thấy khoan khoái. Sao tiếng nhạc lớn như vậy anh cũng có thể tiếp tục ngủ, đôi lông mày chỉ nhăn chút xíu. Giản Lộ tắt loa, anh hẳn đã tỉnh.

Lâm An Thâm mở mắt, điều đầu tiên anh nhìn thấy là khuôn mặt tươi cười của cô, ánh mặt trời buổi sớm làm nụ cười của cô như được bao bọc trong một tầng hào quang. Lần này vẫn là mộng? Anh đã mơ về một ngày như vậy không biết bao nhiêu lần, cảm giác này thật sự khiến người ta rung động.

Giản Lộ ở trước mặt Lâm An Thâm vẫy vẫy tay, người này sao khởi động máy chậm như vậy?

Bỗng nhiên cánh tay vừa dùng sức trên lưng lại khép lại.

Giản Lộ còn chưa kịp thét lên thì đã cấp cho ai đó cái cơ hội hôn lên môi, không, có thể nói là ăn. Ngay đến khí lực để giãy dụa Giản Lộ cũng không có, bởi vì sức lực của quân địch quá mạnh, hoàn toàn chặn đường lui của cô. Anh hôn lên môi cô, tham lam hơi thở đó, từng chút, từng chút một tiến vào. Đây... đây là Lâm An Thâm sao.... Bất quá, ngay cả cơ hội để suy nghĩ cũng bị tước mất, bởi tất cả không khí trong lồng ngực đã bị anh cướp hết. Không khí bị cướp, đầu óc cũng mơ màng; mà Lâm An Thâm hấp thu hết hương vị của cô, ý thức ngày càng trở nên rõ ràng. Hết thấy đều không là giấc mộng, cô ở ngay trước mắt anh, đang ở trong vòng tay anh.

Thẳng đến khi khuôn mặt của Giản Lộ đỏ bừng, Lâm An Thâm mới muông ‘đồ ăn’ trong miệng ra. Buông lỏng vòng tay, Giản Lộ lập tức thở từng ngum, từng ngum dài. Lâm An Thâm lại nở nụ cười ngốc nghếch, rất thỏa mãn, bởi vì thực sự ngon miệng... Anh thuận tay nghịch nghịch tóc cô, sau đó lại cọ cọ mặt mình lên khuôn mặt đỏ ửng của cô.

(Jumbo said: Thịnh thoảng anh cũng dữ dội nhè!!)

Giản Lộ cảnh giác nhìn Lão Hồ Ly, từ sáng tới giờ anh lúc thì là sói, lúc lại cải trang thành thỏ, rốt cuộc anh có âm mưu gì?! Nhưng anh vẫn trờ ra bộ mặt ngây ngô khiến cô không thể truy khảo.

Ép hôn một hồi, rồi nhanh chóng chạy đến công ty. Giản Lộ không dám phí phạm thời gian, chạy thẳng vào sảnh lớn lại vừa nhìn thấy Joey cũng vội vàng đi đến.

“Jane, hôm nay cậu ăn mặc kiểu gì vậy?! A! Cậu không trang điểm!!” Joey vừa nhìn thấy cô liền kêu thất thanh.

“Sao vậy?” Bình thường cô vẫn mặc như vậy... “Hôm nay là ngày gì...”

“Cậu không biết gì à? Kì quái, Lâm tổng cũng không nói gì với cậu sao? Hôm nay có đại nhân vật từ tổng bộ bên Mỹ về thị sát. Hôm qua, Vương tổng còn dặn dò mọi người tuyện đối không được có sai lầm!”

“Thật à?...” Lâm An Thâm cũng chẳng nói với cô cái gì. “Phỏng chừng sếp của mình cũng không biết...”

“Không thể nào, bởi vì tổng bộ chỉ định Lâm An Thâm hướng dẫn nhân viên thị sát trong toàn bộ quá trình! Mình còn tưởng có thể hỏi cậu xem Anson định thế nào!”

“Khẳng định anh ấy sẽ không đi.” Đừng nói là toàn bộ hành trình, có là nửa hay non nửa cũng không có khả năng Lâm An Thâm đi cùng người kia.

“Nói như vậy thì lại có trò hay để xem rồi!” Joey lập tức hưng phấn.

Giản Lộ dơ hai tay đầu hàng. Lão hồ ly của cô cũng không phải là diễn viên, diễn cái gì mà diễn!

Joey kêu to: “Người đàn bà này, cậu làm rối tóc mới của mình rồi, nếu hình tượng của mình có sút mẻ gì thì mình đến tìm cậu hỏi tội! Lâm tổng không đi thì Phương tổng nên đi tiếp. Đương nhiên mình cũng phải đi theo!”

Giản Lộ cười cười, nhìn Joey gào to, mắt hết hình tượng. Người này hẳn lại lao đầu tìm kim quy tế đi. Đùa một chút, thang máy cũng đã đến tầng của Giản Lộ.

Lúc cô ngồi vào bàn làm việc, chợt nghe tiếng điện thoại trong phòng Lâm An Thâm truyền đến từng tiếng, từng tiếng. Hiển nhiên đã bị Lâm An Thâm ngắt không dưới một lần. Cuối cùng chuông cũng dứt, cách một hồi, Lâm An Thâm đi ra, tay còn cầm áo khoác. Giản Lộ ném cho anh một ánh mắt nghi hoặc.

Nhìn ánh mắt của Giản Lộ, Lâm An Thâm cũng không biết giải thích thế nào: “Anh... anh đi ra ngoài một chút...” Lâm An Thâm nhìn gương mặt cô mờ mịt không hiểu gì, còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại không thể nào mở miệng. Anh đành phải liếc mắt đi nơi khác: “Có thể không về đón em tan sở...” lại bắt anh nhìn cô cái nữa: “Khả năng có thể trở về...” Chưa nói hết, anh đã tiến vào thang máy chuyên dụng mà đi.

Từ đầu tới đuôi, Giản Lộ cũng không hiểu ra sao. Anh muốn nói cái gì vậy? Rốt cuộc có về được hay không? Anh không về được có muốn cô về nhà trước hay không?

Chưa được chén trà, điện thoại ép cung của Joey đã tới rồi: “Jane! Jane! Anson chịu đi thị sát đúng không? Phương tổng vừa mới nói với mình, nhưng mình không tin được! Chính miệng cậu nói cho mình biết đi!”

“Ah? Đại khái là đi.”

“Cậu làm trợ lý kiểu gì vậy?! Còn tưởng có thể trực tiếp moi thông tin từ cậu! Rốt cục nhân vật quan trọng kia có quan hệ gì với Anson đây? Theo tư liệu từ bên đó chuyển sang thì nhân vật quan trọng đó là một đại mỹ nữ nha!”

“Uhm...”

“Anson thật sự chưa nói gì với cậu?”

“Anh có nói một ít... Nhưng mình nghe không hiểu...”

“Aiz~ Cậu là loại phụ nữ gì vậy?? Thật lãng phí tài nguyên! Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc nhân vật đó là ai cơ chứ? Ai mà đến cả Anson phải ra tay?”

“Không biết...”

“Hứ! Mình tìm người trong sáng như cậu làm gì, không bằng đi hỏi dì lao công!” Nói xong, Joey cứ như vậy cúp máy.

Giản Lộ thẫn thờ nhìn chằm chằm điện thoại. Có thể không kì quái sao... Người kia chưa hề giải thích rõ ràng cho cô... Mấy câu kia nghe mảy may như gió vậy.

Sau cả một ngày, Lâm An Thâm cũng không có trở về. Chỉ có một tin nhắn nói Giản Lộ tự mình về nhà trước.

Khi nào thì anh về? Anh đi đâu? Ở Trái đất hay trên Mặt Trăng rồi? Muốn cô nấu cơm anh không? Có phải chờ cơm anh không? Một chút tin tức anh cũng không nhắn về! Viết vài tin nhắn thì lấy mạng của anh à? Thật là... Giản Lộ không ngừng tự nhắc nhở bản thân không nên so đo với anh. Đại mỹ nữ nhân không chấp nhận tiểu nam nhân!

Chờ thang máy giờ tan tầm! Giản Lộ mới phát hiện rất lâu rồi cũng chưa đi về như vậy. Bước vào thang máy, đập vào mắt cô là bảng điều khiển chỉ chít nút sáng.

Vừa thấy Giản Lộ, Joey liền lập tức tiến lại: “Này! Anson có quay trở lại hay không?”

“Không...”

“Ôi, tiếp khách những một ngày lận! Trời ạ! Người đàn bà này đến đây làm gì vậy? Cậu — ”

Giản Lộ liền quyết đoán, bịt miệng Joey lại: “Đi! Cậu có thể im lặng một lát được không? Mình không biết cái gì cả!”

Joey quàng tay lên vai Giản Lộ: “Được rồi, được rồi, nha đầu này, mình biết cậu khó chịu... Mình so với cậu lại càng khó chịu! Phụ nữ trong công ty này hôm nay đều như vậy!”

Giản Lộ đỏ mặt. Không ngờ lão hồ ly lại được hoan nghênh như vậy...

Đi ra khỏi cửa công ty, chợt nghe đến tiếng Joey gọi khẽ bên cạnh: “Cool! Xe máy Harley nha!” (Harley: Một hãng xe máy phân khối lớn.)

Giản Lộ thuận thể nhìn qua.

Vừa vặn người bên kia ngẩng đầu lên.

Giản Lộ cùng Joey cùng hít vào một hơi.

Joey cảm thán: “Một chữ, soái!”

Giản Lộ vụng trộm tròn trắng mắt, tên Đỗ Trung kia sao lại giỡn ở đây vậy...

Đỗ Trung tiến nhanh lại bên này.

Một giọt mồ hôi lướt nhanh qua thái dương Giản Lộ, mặt Đỗ Trung đen lại có thể so với đất nồi, lại còn bùng bùng khí thế. Giản Lộ cũng biết tại sao anh lại đến đây.

Joey hưng phấn: “Anh ta đi tới! Người nào trong công ty chúng ta lại câu được anh bạn trai cực phẩm vậy?!” Mới nói xong, liền nhìn thấy cực phẩm tiến đến trước mặt Giản Lộ, cánh tay dài nắm chặt tay Giản Lộ lôi lên xe, đội mũ bảo hiểm cho Giản Lộ. Brừm brừm, động cơ rống lên hai tiếng, Joey chỉ nháy mắt một cái, con xe Harley đã không còn thấy bóng.

Joey sững sờ, nha đầu ngốc Giản Lộ lại im ỉm mà kiểm kim quy tế trước cô!

Lâm An Thâm nói: Em giận?

Jumbo said: Đương nhiên...

8. Chương 12-13

Chương 12

Nói chuyện xong với Đỗ Trung thì trời cũng đã khuya, lúc Giản Lộ về nhà thì Lâm An Thâm cũng chưa về. Ném túi xách lên sô pha, người cũng thả xuống luôn. Giản Lộ nhìn di động trong tay, chưa xem lại danh sách cuộc gọi cũng chưa đọc tin nhắn.

Vừa mới nhắn tin hỏi Lâm An Thâm ở đâu. Bên kia chậm chạp nhắn lại, hơn nữa ngắn ngủn chỉ có bốn chữ: em đi ngủ trước.

Giản Lộ xoa xoa đôi mắt, công phu thuyết phục của Đỗ Trung là hạng nhất, cùng anh nói chuyện thật vất vả, nói chuyện một buổi tối với anh không thua gì mất ngủ hai đêm. Cho nên sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, còn tưởng chờ được Lâm An Thâm về thì đã ngủ thiếp mất ở trên sô pha.

Khi Giản Lộ tỉnh lại, trời đã sáng thì lại phát hiện mình đã được bế lên giường. Bật loa, nhạc của Muse lại gào rú.

Giản Lộ hơi tỉnh người, đến phòng tắm bắt đầu đánh răng, đang đánh răng thì phát hiện có một cánh tay từ phía sau ôm lấy cả thân hình.

“Sớm.”

“Sớm...” Miệng Giản Lộ vẫn còn bọt, chỉ có thể phát ra tiếng mơ hồ. Sau đó tiếp tục đánh răng.

Khuôn mặt của một con hồ ly vùi vào gáy Giản Lộ, hít vào thật sâu hương vị của cô: “Xin lỗi, hôm qua để em đợi anh.”

“Uhm...”

“Không có lần sau.”

Súc miệng, lau hết bọt quanh mép: “Ừ...”

“Em giận?”

“Không...” Dùng khăn lau sạch mặt. Muốn đi đến tủ lấy sữa rửa mặt, xoay người thì lại bị móng vuốt hồ ly chặn lại, không buông: “Buông tay, em muốn đi ra chỗ tủ.”

Khuôn mặt hồ ly ngày càng tiến gần, hai mắt khấn trương quan sát sắc mặt của cô: “Lần sau anh không dám...”

Giản Lộ đẩy khuôn mặt kia ra: “Em nói không tức giận.” Cô cũng không có nhỏ nhen so đo với anh.

“Anh phải kiểm tra lại đã.”

“Kiểm tra... A...” Kiểm tra cái gì, có cái gì mà kiểm tra. Nhưng còn chưa dứt lời anh đã hôn lên môi cô.

Kiểm tra xong, Lâm An Thâm mới buông ra. Uhm, thực sự không giận. Bằng không anh cũng chẳng biết phải dỗ cô như thế nào... ‘Tâm sự con gái’ không đề cập đến kỹ xảo này.

Giản Lộ thở phì phò, dùng ánh mắt ai oán nhìn anh, anh khiến cô rửa mặt cũng thật vất vả: “Mở tủ, lấy sữa rửa mặt cho em.”

Lâm An Thâm cười cười, ngoan ngoãn nhận mệnh.

“Hôm qua anh đi đâu? Nhân vật quan trọng kia là ai?”

“Phòng hành chính ở bên Mỹ hôm qua sang, bà ấy còn mang cả một đội sang đây kiểm tra. Vì mấy công trình trọng điểm ở thị trường Trung Quốc đều do anh làm, nên anh phải theo bà ấy giải thích một chút.” Nghĩ nghĩ, rồi lại đem công việc báo cáo đầy đủ: “Bây giờ thị trường Trung Quốc ngày càng rộng mở, giá trị tăng từng năm, bởi vậy từ trước tổng công ty đã muốn lấy thị trường này làm thị trường chính, hằng năm đều có tổ thị sát về kiểm tra.”

“A...”

Lâm An Thâm thận trọng quan sát từng chút biểu hiện trên khuôn mặt của cô, uhm, hoàn hảo... Nhưng hiện tại đến phiên anh sắc mặt không tốt. Nhớ tới đêm qua, khi về nhà, vừa mới mở cửa ra thì thấy cô đang nằm trên sô pha, mặc áo ngủ mỏng manh, lại không có chăn, cửa sổ cũng không đóng. Gió lạnh ban đêm thổi từng cơn vào phòng, cô nằm cuộn tròn trên sô pha mà cũng không biết về phòng mà ngủ! Lúc anh ôm cô về phòng, thân thể cô lạnh băng làm anh thực sự tức giận.

Giản Lộ rửa xong mặt, ngẩng đầu lên thì lại thấy khuôn mặt như Bao Công của anh, liền co rúm người lại. Sao cô vừa mới rửa mặt xong, sắc mặt của anh lại thành như vậy...

“Về sau không được ngủ trên sô pha.”

“Sáng hôm nay em tỉnh lại ở trên giường.”

“Đó là sau khi anh bế em về phòng.”

“Mấy giờ hôm qua anh về?”

“Hơn 12h15 một chút.”

“Vậy sao anh về trễ để không đưa em về phòng?”

“...”

“Lần sau về sớm một chút để chuyển.”

“...”

Trong công ty.

42 chiếc ghế đặt trang trọng trước sân khấu khiến nhân viên trong công ty tràn ngập hoảng sợ cùng khấn trương. E-mail khẩn được gửi khắp các hòm thư của nhân viên, phòng hành chính của tổng bộ có thể kiểm tra bất ngờ các phòng trong mọi tình huống.

Cuộc sống của Giản Lộ có chút cẩu thả, nhưng công việc thì luôn xử lý gọn gàng ngăn nắp. Kỳ thật, theo Lâm An Thâm cũng không có nhiều tài liệu cần cô để ý, cho nên cô cũng không lo người của tổng bộ kiểm tra hôm nay.

Giản Lộ đóng hòm thư, thông thả nhắc chén trà uống một ngụm.

Nhưng mà mới nhấp được môi, thang máy chuyên dụng liền đình một tiếng. Giản Lộ nghi hoặc, không phải Lâm An Thâm đang ở trong phòng sao? Còn chưa kịp nghĩ lại, cửa thang máy chậm rãi mở ra, vài nhân vật quan trọng người ngoại quốc từ bên trong đi ra, uy phong lẫm liệt, ánh mắt sắc bén.

Giản Lộ vừa nhìn là đoán được nhân vật cao cấp ở tổng bộ. Cô liền bảo trì trạng thái chuyên nghiệp, mỉm cười đón nhận. Nhưng mới một giây còn có thể nói thông dong đối mặt, kế tiếp nhìn đến một nhân vật ra sau, Giản Lộ cũng không thể trấn tĩnh như lúc đầu.

Đó là một người phụ nữ. Trong một đoàn đàn ông khí thế, sức nặng của cô ấy cũng không hề kém cạnh. Cô mặc một bộ trang phục được cắt may khéo léo, phối hợp hài hòa với nhan sắc. Khí thế cùng nét quyến rũ quện lại càng tăng thêm sức mạnh, nét mặt tỏa sáng. Nhìn khuôn mặt của người phụ nữ này cũng không đoán được ra tuổi. Nhưng đôi mắt lộ ra ánh nhìn sắc bén nhưng vẫn lịch lãm.

Đây khẳng định là người phụ nữ hôm qua Lâm An Thâm phải tiếp. Hôm nay cô cũng đã được kiện kiến rồi?! Nhất thời Giản Lộ cảnh giác cao độ.

Giản Lộ mỉm cười: “Xin chào các vị.”

Sau đó một người đàn ông tiến lên, giơ thẻ công tác cho Giản Lộ nói: “Xin thông báo cho tổng kiến trúc sư Lâm.”

Giản Lộ nhẹ nhàng gật đầu, âm thầm tán thưởng trình độ ngoại ngữ của người ngoại quốc này, nói tiếng Trung là tiếng Bắc Kinh tiêu chuẩn.

Xoay người muốn đi gõ cửa phòng Lâm An Thâm, lại phát hiện anh đã sớm để ý tới sự việc bên ngoài, mở cửa phòng tiến nhanh ra đây, mặt còn đanh lại.

Lâm An Thâm tiến thẳng tới người phụ nữ phía sau nói: “Thói quen của tôi như thế nào chẳng lẽ bà đã quên? Nếu bà không đi bây giờ, thì tôi đi.”

Giản Lộ choáng. Thứ nhất là vì thái độ của Lâm An Thâm với người phụ nữ kia, thứ hai là cô chưa từng nghe Lâm An Thâm dùng loại ngữ điệu này nói chuyện với ai.

Người phụ nữ tiến lên từ phía sau, tiếng gót giày lướt trên nền đá vang vọng trong sảnh. Đối mặt với thái độ Lâm An Thâm, trái lại cô ấy còn cười, cười đến phong tình vạn chủng. Khả cũng không phải cười với Lâm An Thâm mà là cười với Giản Lộ: “Giản tiểu thư, phiền cô thông báo cho tổng kiến trúc sư Lâm.” Giọng nói tựa như gió thoảng.

“Là...” Giản Lộ chuyển tới Lâm An Thâm. “Lâm tổng –”

Nhưng còn chưa đợi Giản Lộ nói hết, mặt Lâm An Thâm đã tối lại, hướng người phụ nữ kia: “Vào phòng nói chuyện!”

Quay lại nói với Giản Lộ: “Cám ơn cô, công tác của cô rất đúng chỗ.” Dứt lời liền tiến vào phòng Lâm An Thâm.

Mặt Giản Lộ đen lại...

Cả hai người để ở trong phòng, Giản Lộ vừa định mời những người còn lại vào phòng theo, nhưng vừa ngẩng đầu lên liền thấy tất cả họ đều tiến vào thang máy, bắt đầu kiểm tra ở các phòng khác. Nhìn đến hướng thang máy đi lên trên, nghĩ nghĩ, lập tức gọi điện thoại cho Joey: “Cơ động đến. Đề phòng.” (bản convert là: Matrix giá lâm, thỉnh đề phòng. Nhưng bạn tra từ điển Matrix thì nghĩa rất ba chấm, đành để là ‘cơ động’)

Sau đó liền nghe tiếng Joey oa oa chói tai trong điện thoại, Giản Lộ quyết đoán cúp máy. Cô còn phải bảo vệ lỗ tai để nghe lên động tĩnh trong phòng Lâm An Thâm. Căng tai, nghe xong lại nghe, oa oa... Một mảnh tĩnh lặng. Vì sao Lâm An Thâm có Thuận Phong Nhĩ mà cô lại không có. Giản Lộ không hề mất ước muốn nghe lên trong đầu. Không biết ai sẽ ra trước.

Nhưng là từ buổi sáng cho đến giữa trưa, cửa phòng cũng không mở ra.

Giản Lộ ngồi tại bàn làm việc, nhìn trừng trừng vào cánh cửa đối diện. Lâu như vậy rồi, tán gẫu chắc cũng phải đến lịch sử của ngàn năm trước rồi chứ.

Thang máy đình một tiếng, cửa mở, Joey bước ra. Chưa bước lại gần đã kêu to: “Jane, đi ăn cơm trưa không? Cảm ơn vụ mật báo, mình mời! Đi! Cậu còn chưa nói người đi xe Harley là ai đâu!”

Mắt Giản Lộ thiếu chút nữa trợn trắng, mục đích thật sự của con người này hẳn là về sau: “Không đi! Cậu ăn mình đi.”

“Cậu mới thắng tiên à? Đạo này mình mời ăn cơm cậu đều không đi! Người ta nói yêu rồi thì uống nước lã cũng no, thật đúng nha! Tuy rằng bạn trai cậu đúng là cực phẩm, nhưng tình yêu cũng không thay được cơm! Nói qua cũng phải nói lại, hôm qua các cậu đi ăn... đặc sản no rồi chứ gì?” Nói xong, Joey còn ném lại cho Giản Lộ một nụ cười ám muội.

Giản Lộ hướng con ruồi Joey xua xua tay: “Đi nhanh chút đi... Rất phiền...”

“Phiền?” Joey làm bộ lo lắng: “Nha đầu gốc nhà cậu sẽ không quên tránh thai chứ?”

Giản Lộ nghe xong mặt lập tức đỏ bừng, nói lớn: “Cậu nói loạn gì đấy?! Nào cậu để đi đâu vậy, mau đi ăn cơm đi!”

Joey còn muốn moi được thông tin gì ở Giản Lộ thì đã bị một âm thanh ngăn lại: “Thư ký Cao.”

Joey dừng lại trong một khắc, thoáng chốc trong mắt phát ra vô số hoa đào, thanh âm cũng dịu dàng thêm vài phần: “Là...”

Giản Lộ quay đầu nhìn lại, Lâm An Thâm đang đứng ở cửa phòng, mà gương mặt so với cánh cửa càng đen hơn. Anh mở miệng nói: “Tôi còn mấy mục công việc cần trao đổi với Giản Lộ.”

Joey cảm thấy vận khí hôm nay của bản thân thực sự không tồi, không tin được miệng vàng của Lâm An Thâm lại nói chuyện với cô! Còn biết cô họ Cao!! Ở trong lòng Joey, bạn trai Jane là cực phẩm, Lâm An Thâm lại là cực phẩm trong cực phẩm. Joey then thừng không thôi, trả lời: “Em hiểu, em đi ngay.” Nói được thì làm được, không hai lời, Joey tiến vào thang máy.

Giản Lộ thở dài, loại ruồi bọ háo sắc như Joey thì chỉ có thuốc như Lâm An Thâm mới diệt được. Tai rất cuộc cũng được nghỉ, nhưng không khí xung quanh lại như ngày càng đặc. Giản Lộ thế này tỉnh lại, Lâm An Thâm nghe vậy không có hiểu lầm gì chứ...

Chỉ thấy người phụ nữ bên cạnh Lâm An Thâm vỗ vỗ bờ vai anh, sau đó tiến tới trước mặt Giản Lộ cười tao nhã. Giản Lộ còn chưa kịp hiểu hết ý tứ trong nụ cười đó thì cô ấy đã đi qua Giản Lộ. Đám ‘cơ động’ cũng đã đứng ở trước cửa thang máy chuyên dụng, vây quanh người nọ rồi rời đi.

Khi Giản Lộ quay người nhìn Lâm An Thâm, anh đã bước vào phòng. Mà cửa phòng vẫn mở, hiển nhiên anh muốn cô vào. Giản Lộ chậm chạp bước vào, Lâm An Thâm đã dọn song đồ ăn ở trên bàn, anh đang ngồi ở một bên.

Giản Lộ ngoan ngoãn ngồi vào ghế đối diện, cầm lấy đũa bắt đầu ăn cơm.

“Hôm qua em có gặp Đỗ Trung?”

Giản Lộ gấp miếng rau: “Uhm...”

Ăn hết miếng rau, tưởng anh lại hỏi gì nữa nhưng anh lại không có hỏi. Hẳn là muốn hỏi gì nhưng lại không biết nói ra sao.

Cứ như vậy, một buổi chiều rồi lại đến bữa tối, Lâm An Thâm cũng chưa nói tiếp câu nào.

Lâm An Thâm nói: Anh chỉ là rất sợ...

Chương 13

Buổi tối tắm rửa xong, Giản Lộ thấy Lâm An Thâm ngồi trên sofa đối diện giá vẽ ngăn người. Cô thờ dài, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Anh dỗi gì với cái giá vẽ vậy?”

“Không có.”

“Vậy là với em rồi?”

“Vì sao em không nói cho anh em gặp Đỗ Trung?”

“Không phải... chỉ là không có cơ hội thôi... Tối qua lúc anh về thì em đã ngủ... Sau lại liền quên luôn...”

“Thì ra là phải hỏi, nếu hôm nay anh không nghe được thư ký Cao nói thì không anh vĩnh viễn cũng không biết?”

Giản Lộ bị ngữ khí chất vấn của anh làm cho nhất thời sững sốt. Từ khi nào anh dùng lại ngữ khí như vậy nói chuyện với cô. Giản Lộ không nói.

Tay Lâm An Thâm nắm chặt thành quyền, rồi lại buông ra. Nhưng lại tưởng tượng ra cảnh cô cùng Đỗ Trung gặp mặt, tay lại không tự giác nắm chặt. Anh có thể che giấu tốt cảm xúc của bản thân nhưng lại không cách nào giả bộ anh không để ý đến chuyện cô và Đỗ Trung gặp gỡ.

“Anh xin lỗi, anh có hơi nặng lời. Anh về phòng bình tĩnh lại.” Dứt lời, Lâm An Thâm bước vài bước liền vào tới phòng anh.

Giản Lộ theo anh theo bản năng nhưng không kịp. Buồn bực. Thì ra khi Lão Hồ Ly nổi giận thì chạy càng nhanh. Gìùm càng già càng cay!

Bước đến trước cửa thì cửa cũng đã đóng lại, Giản Lộ trợn mắt, há hốc mồm với cái cửa. Lão Hồ Ly này thật sự nhốt cô ở ngoài?!

“Lâm An Thâm... Anh tức giận thật đấy à?”

“...”

“Chỉ là gặp mặt một chút thôi, anh ấy chỉ hỏi tại sao lại chuyển nhà, ngoài ra không có gì cả! Sau đó em liền về nhà! Tin em đi mà!”

“...”

“Quý hẹp hòi... Anh thực sự không để ý tới em?”

“...”

“Lâm An Thâm, anh mở cửa ra cho em!”

“...”

Giản Lộ đá mạnh vào cánh cửa, cô lúc này cũng phát hỏa. Cô cũng không truy cứu quan hệ của anh với người phụ nữ kia, anh lại để ý đến chuyện của cô với Đỗ Trung?!

Càng nghĩ càng tức, cô sức vịn khóa cửa. Bất đắc dĩ, khóa cửa trong nhà đều là khóa bằng mật mã hết sức hiện đại.

Giản Lộ bấm mọi dãy số có thể nghĩ ra: sinh nhật của anh, sinh nhật của cô, sinh nhật của cả hai người, rồi lại đảo ngược dãy số lại nhưng vẫn không đúng! Đối với Giản Lộ đây như đổ thêm dầu vào lửa, như thế nào mà mọi cái sinh nhật đều không đúng! Muốn chơi đồ độc?! Trong đầu Lâm An Thâm nghĩ gì vậy, thật bất thường!

“Lâm An Thâm, anh là Lão Hồ Ly, vừa ngốc vừa nát! Tư tưởng lập dị! Đồ rùa rụt đầu, chỉ biết trốn trong mai! Hồ ly thôi, hồ ly đột biến! Em không để ý đến anh nữa! Hứ!” Dứt lời, Giản Lộ liền cầm giận quay trở về phòng mình, dùng sức đóng cửa thật mạnh.

Lại lập tức dán lỗ tai lên cửa, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

1, 2, 3, 4, 5...

Quả nhiên, cửa đối diện rất nhanh có tiếng mở ra.

Tiện đà lại là tiếng bước chân của Lâm An Thâm tiến tới trước cửa phòng cô, do dự hai giây. Sau đó là hai tiếng gõ cửa.

Giản Lộ không hé răng.

Cốc, cốc. Lại là hai tiếng gõ cửa nữa.

Đồng thời truyền đến tiếng của Lâm An Thâm: “Giản Lộ...”

Giản Lộ biết vậy, bây giờ mở cửa ra cô là người chịu thiệt đầu tiên?!

“Giản Lộ.”

“Không muốn gặp.”

“Giản Lộ, mở cửa.”

“Tránh ra!”

“Em mở cửa rồi anh đi.”

“Anh tránh ra thì em mới mở cửa!”

“Không đi.”

“Còn không đi!”

“Mở...”

“Anh đi!”

“Không đi!”

“Biến xa một chút!”

“Không đi đâu cả...”

“...”

“Thực không ra?”

“...”

“Anh tự mở cửa đi vào.”

Dứt lời, cửa phòng Giản Lộ đã bị Lâm An Thâm mở ra từ bên ngoài.

Giản Lộ bất ngờ kêu lớn! Vì sao cô cố thể nào cửa phòng anh cũng không suy chuyển, mà anh lại có thể dễ dàng mở cửa phòng cô!!

Giản Lộ không phục, liền chạy lại, tóm lấy cổ anh: “Này, Lão Hồ Ly làm cái gì cửa của em?! Em rõ ràng đã đổi mật mã sao cho không liên quan đến anh rồi mà!!!”

Lâm An Thâm chịu phạt, yên lặng cho cô bóp cổ: “Mật mã không liên quan của em là sinh nhật của anh.”

“Hồ Ly!”

“Không thể không để ý anh.”

“Hứ!”

“Không thể đuổi anh đi!”

“Hứ!”

Giản Lộ xoay người còn muốn chạy, nhưng Lâm An Thâm đã sớm liệu được, xuống tay trước, một tay nắm chặt thắt lưng, một tay giữ tay cô. Hai người như dính sát vào nhau: “Không cần tức giận với anh!”

“Khó! Bây giờ em đang rất giận!”

Dùng miệng mình chặn lại miệng cô: “Lửa có yếu đi chút nào hay không...?”

“Không...”

Nụ hôn lại mạnh mẽ hơn: “Như vậy thì sao...”

“Giống như không...”

Nụ hôn lại tiếp tục, lần này như muốn nuốt cả người cô vào bụng.

“Ừm..um...” Không...khí...

Nhưng là Lâm An Thâm đã không còn dừng lại được, hôn càng tham, càng sâu, điên cuồng đòi lấy hơi thở của cô.

“Ừm..um...” Tất thở...

Tay Lâm An Thâm không dừng lại trên người Giản Lộ thăm dò.

Mặc dù trong trạng thái thiếu không khí, đầu một mẩn ong ong nhưng thân thể lại cảm nhận rất rõ ràng. Tay anh trên người cô như có lửa truyền đến khắp mọi nơi trên người cô.

Rốt cục, Lâm An Thâm cũng lưu luyến buông cô ra, nhưng tay lại dừng lại ở nơi da thịt non mềm của cô.

Giản Lộ thở hổn hển, mặt lại đỏ, vô lực nằm trong lòng Lâm An Thâm, từng ngậm, từng ngậm khí lớn hít vào.

Lâm An Thâm ôm Giản Lộ lên giường, nhẹ nhàng thay cô kéo chăn lên, cách tấm chăn ôm cô thật chặt. Ánh trăng chiếu xiên vào phòng, anh say đắm hôn lên trán cô.

Giản Lộ im lặng nằm trong lòng anh. Nụ hôn vừa rồi chứa bao nhiêu nhu tình cùng thương yêu của anh, cô đều cảm nhận được. Động lại trong cô bây giờ chỉ có yên tĩnh cùng dịu dàng của anh.

“Giản Lộ.”

“...uhm?”

“Giản Lộ.”

“Uhm...”

“Giản Lộ.”

“...”

“Giản Lộ.”

“...”

“Anh rất yêu em.”

“...”

Cùng giọng nói của anh, Giản Lộ đi vào mộng đẹp. Trong mơ tất cả đều là hình ảnh của anh: anh cười, anh buồn, anh ngốc nghếch, không đoán được con người anh, anh là hồ ly, là sói, là thỏ... Cái người ngu ngốc kia có hiểu được hay không, tất cả mọi thứ của anh đều khiến cô yêu.

Giản Lộ nở nụ cười ngọt ngào.

Lâm An Thâm nhẹ nhàng hôn lên nét cười đó. Cô như vậy thật ngọt, thật thơm...

Giản Lộ... Anh cảm thấy chính mình như điên rồi. Từ rất lâu trước kia, em tiến vào đôi mắt anh, anh đã điên rồi, hiện tại chỉ càng thêm điên mà thôi.

Tình yêu của anh... có thể làm em sợ hay không, có thể làm em chán ghét, có thể hay không làm em không thở nổi...?

Tha thứ cho tính thất thường của anh... anh chỉ là rất sợ...

Lâm An Thâm nói: Nói điều kiện của em đi

9. Chương 14-15

Chương 14

Tổ kiểm tra quay trở lại tổng công ty báo cáo: công ty con nghiệp vụ chuyên nghiệp, quản lý chặt chẽ, nhân viên công ty đoàn kết, thân ái.

Đó đều là Giản Lộ nghe được từ cái loa phóng thanh Joey. Cô đang xem xét lại hai chiếc phong đôi, là Joey mang về từ Mỹ.

Cũng nhờ công ty công tác tốt, Phương tổng phải bay về Mỹ nhận khen thưởng. Mà Joey lại làm thư ký của tổng giám đốc, đương nhiên phải đi theo. Chuyện này làm cô ả sướng rơn, có cơ hội cùng tình anh của tổng công ty gặp mặt là hai mắt cô ả đã sáng rõ lên.

Joey trở về lại oang oang trước mặt Giản Lộ bình luận người nào là soái ca tình anh của tổng công ty. Giản Lộ liền hỏi xem ai trong mắt cô là soái ca tình anh nhất. Ai ngờ Joey rất có tinh thần dân tộc, phụ nữ tốt đương nhiên phải dành cho đàn ông Trung Quốc.

Joey còn nói, cô vẫn ưa soái ca tình anh Trung Quốc hơn. Tiệc tối ngày mai ở công ty, cô muốn mình càng phải rực rỡ hơn bình thường, bởi cô nghe đâu Lâm An Thâm cũng đến dự. Còn cảnh cáo Giản Lộ đã câu được cực phẩm rồi thì đừng ăn mặc xinh đẹp làm gì, không lại làm môi cho các bà cô độc thân bàn tán.

Giản Lộ nhìn hai chiếc áo đôi bật cười, Joey kì thực là người rất đáng yêu.

Nhưng khả năng phải làm cô thất vọng rồi, Lão Hồ Ly Lâm An Thâm kia không có khả năng dự tiệc này được, tính cách của anh cô còn không rõ.

“Đây là cái gì?” Đột nhiên bên cạnh xuất hiện cánh tay đoạt đi hai chiếc áo trên tay.

Giản Lộ giật mình hét lớn: “Ban ngày ban mặt anh dọa người làm gì?!”

Lâm An Thâm bắt đắc dĩ: “Gọi em hai lần em cũng không trả lời...” Sau đó anh nhìn vào hai chiếc áo mới lấy được. Thứ quần áo lòa lẹt, sau lưng còn có dòng chữ tiếng Anh thật lớn, hơn nữa mặt trước còn có mấy thứ óng ánh dính vào. Anh đem hai chiếc áo trả lại cho cô. Nữ sinh đều thích loại áo kỳ quái này...

Giản Lộ nhú mày: “Anh không thích loại quần áo này?”

Lâm An Thâm khó hiểu: “Rất kì quái...”

“Cái này gọi là thời trang anh biết không...”

“Không hiểu...” Cái gì là thời trang không phân biệt giới tính, anh không muốn hiểu.

“Đây là áo nam anh có muốn hay không?”

“Không được...”

“Hỏi anh lần cuối, muốn hay không?”

“...” Ánh mặt tóe lửa của cô có thể giết người được...

“Lâm An Thâm! Anh đừng hối hận!”

“...”

Giản Lộ tức giận, ném lại hai chiếc áo vào túi: “Đây là đồ tình nhân!”

Lâm An Thâm nhất thời hiểu ra: “Đó là cho anh.”

“Không cho.”

“Em nói điều kiện đi.”

“Gì cũng được?” Giản Lộ nhìn anh.

“Đều đáp ứng.” Thái độ Lâm An Thâm kiên định.

“Nói cho em mật mã phòng anh.”

“Được.”

Giản Lộ sung sướng, ngoan ngoãn đưa áo cho anh.

Lâm An Thâm cầm chiếc áo, nắm thật chặt phòng cô giật lại.

“Nói mật mã đi!”

“Không được.”

“Lâm An Thâm!” Giản Lộ kêu to, muốn giật lại áo. Nhưng Lâm An Thâm nhanh nhẹn tránh được, tóm không được, cô không phục: “Lâm An Thâm, anh là đại hồ ly! Anh gạt em!!”

“Không có.”

“Anh nói anh cho em biết mật mã!”

“Anh sẽ nói cho em, nhưng không phải bây giờ.”

“...”

Sau đó, Lâm An Thâm liền kéo Giản Lộ đang khóc không ra nước mắt vào phòng ăn cơm trưa. Trên bàn ăn, Giản Lộ oán hận anh gặm gặm miếng thịt vịt, phỏng giống như ăn thịt hồ ly.

Ăn ăn, Giản Lộ lại nhớ đến chuyện tiệc tối mai: “Đúng rồi, anh có biết ngày mai công ty tổ chức tiệc không?”

“Biết.”

“Em cũng muốn đi cùng thư ký Cao, không cần nấu cơm em.”

“Anh cũng đi.”

Khụ... Một câu nói làm Giản Lộ suýt chút nữa nuốt cả xương. Lâm An Thâm nhú mày, đưa cốc nước cho cô, sau này không thể để cô vừa nói chuyện vừa gặm xương.

Giản Lộ vất vả lắm mới xuôi khí: “Anh biết rõ tiệc tối mai chứ? Không phải hội nghị, là tiệc đêm, cái này là cho nam nữ độc thân đến gặp mặt nha!!”

“Ừ.”

“Anh cũng không phải người độc thân thì đến xem náo nhiệt làm gì?”

“...” Anh không phải, nhưng có người đàn ông khác là...

“Những bữa tiệc trước kia anh đều trốn tiệc mà!”

“...” Ai cho em cũng đi...

“Lão Hồ Ly, anh suy nghĩ lại đi! Đừng im lặng như vậy!”

“ ... ”

Giản Lộ muốn học máu mà chết. Nhưng anh là người như vậy, cô có nói gì cũng không thay đổi được quyết tâm của anh.

“Em nói cho anh biết, đừng thấy ở đó tuần nam mỹ nữ nhiều, toàn bộ đều là sản phẩm hóa học cả đó!”

“Uhm...”

“Anh cười cái gì?”

“Không.”

Giản Lộ trừng mắt nhìn anh.

Lâm An Thâm xoa xoa chớp mũi, cố gắng che dấu ý cười: “Tan tầm hôm nay em muốn đi mua lễ phục à?”

“Em không cần, anh cần à?” Nói rồi ném cho anh một ánh mắt đàng đàng sát khí.

“Không cần.”

Giản Lộ đoán sắc mặt anh: “Anh nhìn trúng nữ nhân viên nào à...”

“ ... ” Em.

Lâm An Thâm vui nể nhìn vẻ mặt ăn dấm của cô, nhưng không dám biểu lộ ra mặt.

“Hứ!” Giản Lộ ném tên hồ ly thối qua một bên không thèm để ý.

Lâm An Thâm xem người nào đó bất mãn, cười thầm, bộ dạng ghen tuông của cô cũng thật đáng yêu.

*

Đảo mắt một cái đã đến dạ tiệc.

Giản Lộ vừa bước chân vào hội trường, ánh mắt liền liến lấu coi hoa.

Nam anh tuần tiêu sái, nữ then thùng xinh đẹp. Lễ phục hoa lệ, trang nhã, trang dung lịch sự.

Có người ở đằng sau vỗ vai Giản Lộ, cô xoay mình nhìn người đằng sau, không khỏi bất ngờ.

Cái loa Joey đã thay đổi, trở thành một thực nữ xinh đẹp, cao nhã. Nhưng còn chưa kịp tán thưởng một chút đã bị Joey la: “Jane! Cậu sao không mặc gì vậy?!”

Đổ mồ hôi. Cô một thân đều là quần áo được không... Chỉ là so với mọi người cô có vẻ... giản dị mà thôi.

“Không phải cậu nói không nên ăn mặc xinh đẹp sao?”

Joey nhanh tay gõ lên trán Giản Lộ một cái: “Nha đầu kia, cậu biết nghe lời từ bao giờ?! Cậu xem, hôm nay mọi người đều rạng rỡ, xinh đẹp, cậu đến đây làm tăng đá à? Đừng làm xấu mặt mình chứ!”

Giản Lộ vô tội nói: “Mình có thể so với mọi người sao, mình chỉ quen... Mà hôm nay mình đến không phải vì quan hệ nam nữ, mình đến để ăn, được ăn!” Còn có, cô cũng không phải giống như Lâm An Thâm địa vị quan trọng, muốn tham dự thì tham dự, không thì thôi. Cô cũng chẳng muốn đến coi náo nhiệt làm gì, nhưng là đại yểm của công ty, cô chỉ là một viên chức nho nhỏ làm sao có thể không đi...

“Cậu đến như vậy thì cũng đừng nói mình không nhắc trước, hôm nay là cơ hội ngàn năm có một Anson tham dự loại dạ tiệc náo nhiệt này đó Cậu xem, tất cả nhân viên nữ đều đang rục rịch rồi kia!” Nói xong, mắt Joey cũng thêm vài phần long lanh.

Giản Lộ thở dài, mọi người đều bị Lão Hồ Ly kia mê hoặc...

Tiếp theo, Joey cũng không thèm quản Giản Lộ, tự phóng thân vào bàn tiệc, chiếm trước thị trường.

Phóng mắt nhìn toàn bộ hội trường, tiệc tối nay là tiệc đứng theo phong cách phương Tây, người chủ trì còn chưa đến nhưng mọi người cũng có thể tự do nói chuyện, nhấm nháp chút đồ ăn.

Các vị chức sắc cao cấp trong công ty vẫn chưa xuất hiện, nam thanh nữ tú đang rất cao hứng trao đổi tình cảm.

Giản Lộ cũng không rảnh rỗi, đi đến bàn ăn bên kia sân lòng mỹ thực.

“Hi, Giản Lộ.” Lúc Giản Lộ đang ăn quên trời đất thì bỗng có người gọi tên cô.

Giản Lộ xoay người nhìn lại, nhưng trong miệng còn đồ ăn, cô chỉ gật đầu như chào hỏi qua. Người này có điểm quen mắt, nhưng không nhớ được tên. Kỳ thật trong công ty, mọi người cùng ra ra vào vào cùng một cửa lớn nhưng mà cơ hội để gặp nhau thực sự thì không nhiều. Mỗi gương mặt đều rất quen, lại như không quen.

Dường như đối phương cũng nhận ra Giản Lộ không nhớ tên mình, rất rộng rãi giới thiệu bản thân: “Anh là Triệu Tuấn, phòng thi công.”

Đầu Giản Lộ vẫn trống rỗng.

Triệu Tuấn không ngại cười cười, vươn tay: “Không nhớ anh cũng được, chúng ta làm quen lại.”

“Ách...” Giản Lộ buông đĩa đồ ăn, cùng Triệu Tuấn nắm tay.

Triệu Tuấn quan tâm, đưa cho Giản Lộ một ly: “Khát sao? Uống cái này đi, nhanh tiêu đồ ăn thôi.”

Mặt Giản Lộ đỏ bừng, không nghĩ người ta cũng thấy bộ dạng ăn không ngừng của cô. “Cám ơn.” Nhận lấy chiếc ly chân dài, làm một thứ chất lỏng màu hổ phách nhàn nhạt, có bọt khí nổi lên từ từ, rất đẹp mắt. Giản Lộ muốn một ngụm, uhm... Ngọt, dễ uống. Nhịn không được lại uống hai ngụm, ba ngụm... Dạ tiệc đêm nay kết thúc phải hỏi Lâm An Thâm xem đây là thứ gì mới được!

“Ngon sao? Đây là champagne.” Triệu Tuấn tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của cô.

“A...” Giản Lộ xấu hổ cười cười. Thì ra đây là champagne.. Được, thế này thì bảo Lâm An Thâm đi mua...

“Em không cùng mọi người làm quen. Em ngưỡng à?”

Giản Lộ vừa uống ngụm champagne, nghe được câu nói của Triệu Tuấn liền sặc.

Triệu Tuấn nhanh tay rút khăn tay, tay còn lại vỗ nhẹ vào lưng cô: “Em không sao chứ?”

Giản Lộ nhận khăn tay có chút chật vật, đỡ tay anh lại: “Không có việc gì... Cám ơn...”

Triệu Tuấn còn muốn nói cái gì nhưng tiếng vỗ tay lại nổi lên khắp hội trường. Thì ra người chủ trì đã lên sân khấu phát biểu. Sau một loạt lời dạo đầu cuối cùng cũng đến phần quan trọng: “Xin mọi người nhiệt liệt hoan nghênh giám đốc Phương của chúng ta!”

Một tràng vỗ tay nổ ra.

Người chủ trì tiếp tục nói: “Còn có tổng thiết kế sư Lâm!”

Sau đó, ở cửa hội trường, Lâm An Thâm cùng Phương tổng là bạn bè, cùng nhau tiến vào, phía sau còn vài vị lãnh đạo cao cấp khác.

Nhất thời, mọi người trong sảnh được một phen kinh hỷ, tiện đà vỗ tay như sấm. Mọi người đều vì sự có mặt của Lâm An Thâm làm bất ngờ. Thậm chí, nhóm đồng nghiệp nữ còn vứt bỏ hình tượng thực nữ tốt đẹp, tất cả đề cổ rướn lên chỉ vì một cái liếc mắt của Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm nói: Về nhà

Chương 15

Một loạt các nhân vật cao cấp bước trên thảm đỏ vào hội trường, một cô lễ tân cao gầy, xinh đẹp dẫn mọi người vào chỗ ngồi VIP.

Giản Lộ đứng ở bàn bên này là bàn cách họ xa nhất, nhưng chỉ liếc mắt một cái cô đã nhìn thấy Lâm An Thâm đi ngay giữa, khác với các sếp lớn khác khí thế oai hùng, vẻ mặt anh rõ ràng là cố chịu đựng, trông rất lạnh lùng.

Giản Lộ buông chiếc ly dài xuống, cúi đầu cười cười.

Sống chung với anh một thời gian, cô cũng suýt quên đi bản tính lớn nhất của anh là làm người ta hưng phấn lên chỉ vì một cái liếc nhìn của anh. Nhưng anh vĩnh viễn xem nhẹ điều này mà chỉ trầm mặc, đi con đường của mình.

Tầm mắt Giản Lộ vẫn dõi theo Lâm An Thâm, nhưng khoảng cách của anh và cô lại càng xa, xung quanh có rất nhiều người mà bản thân cô thì lại quá nhỏ bé... Giản Lộ không thích sự xa cách như vậy, cô không thoải mái.

Trong lúc đang hoang mang, trước mặt liền xuất hiện một ly champagne.

Giản Lộ ngẩng đầu nhìn Triệu Tuấn đang cười dịu dàng. Cô đón lấy chiếc ly, một ngụm uống hết.

“Rất ngon đúng không?”

“Đúng vậy, hương vị không biết tả thế nào, uống một ly lại muốn một ly nữa.”

Cũng như Lâm An Thâm, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ một ngày sẽ đi cùng anh trên một con đường, nhưng một khi đã bắt đầu thì Giản Lộ không nghĩ sẽ có ngày chấm dứt. Giản Lộ biết “vĩnh viễn” là một thứ từ ngữ tham lam, nhưng hiện tại, mỗi giây mỗi phút cô đều nghĩ đến hai chữ này. Đưa cái ly lên trước mặt, xuyên qua thứ dung dịch màu hổ phách trong suốt ấy, cô nhìn thấy Lâm An Thâm đã ngồi xuống dãy ghế VIP, lắng lắng nghe tổng giám đốc Phương phát biểu trên khán đài.

Triệu Tuấn không hề che dấu, nhìn thẳng vào mặt Giản Lộ: “Giản Lộ, em rất đặc biệt.”

Giản Lộ khó hiểu.

Triệu Tuấn lại nói: “Em không nhớ rõ anh, nhưng anh lại không quên được em. Ngày đầu tiên em phỏng vấn xin việc, Lâm tổng là chủ khảo là người vấn đáp với em, mà anh là người ngồi bên cạnh. Khi đó, em vừa trả lời một câu, Lâm tổng liền rời đi. Em có vẻ cũng bất ngờ, anh cũng vậy. Nhưng rất nhanh em lại bình tĩnh lại, câu đầu tiên em hỏi anh là ngày mai mấy giờ đi làm.” Nghĩ đến đây Triệu Tuấn không khỏi bật cười: “Đấy là lần đầu tiên bị thí sinh phỏng vấn hỏi đến gốc, em biết không?”

Người nói trên khán đài rất âm ỉ, lại hòa cùng tiếng vỗ tay lại càng khó nghe. Giản Lộ nghe Triệu Tuấn nói chuyện, nhớ đến lần đầu tiên gặp Lâm An Thâm, vẻ mặt anh nghiêm túc, còn có ánh đậm mặc trong mắt, cũng giống như Lâm An Thâm đang ngồi bên dãy ghế bên kia.

Triệu Tuấn tiếp tục nói: “Giản Lộ, từ buổi phỏng vấn đó, anh vẫn thường nhớ tới em, em có khi ngốc, có khi im lặng nhưng kỳ thật rất — ”

Giản Lộ cũng hiểu được anh muốn nói gì, muốn ngăn anh lại, nhưng là thất bại.

Triệu Tuấn nhìn cô lắc đầu: “Để cho anh nói ra. Anh thích em, Giản Lộ, anh vô tình đã bị em hấp dẫn. Anh muốn ở cùng một chỗ với em.”

Giản Lộ lập tức nói tiếp: “Em đã có bạn trai!”

Ngữ khí vội vàng của Giản Lộ làm Triệu Tuấn bật cười: “Em cũng không phải nói mạnh như vậy...”

Giản Lộ xấu hổ, cô không chú ý đến ngữ khí của bản thân, “Em đã có bạn trai.” Những lời này tựa như bản năng của cô nói ra.

“Ngay cả cơ hội cạnh tranh em cũng không cho anh sao?” Triệu Tuấn không từ bỏ.

Giản Lộ cúi đầu: “Em nghĩ là không...”

“Nói cho anh biết anh không bằng anh ta ở điểm nào?”

“Em không nghĩ so sánh hai người như vậy. Anh là anh, anh ấy là anh ấy. Mà em chọn anh ấy, vì anh ấy là anh ấy.” Giọng của Giản Lộ tuy rất nhỏ nhưng lại gần từng tiếng mà nói.

“Em...”

Giản Lộ nhìn chằm chằm sàn nhà không phản đối, trong lòng cũng có chút áy náy. Nhưng đối mặt với Triệu Tuấn, cô cũng chỉ có cảm giác áy náy này mà thôi.

May mắn, Triệu Tuấn cũng là con người khéo léo, cũng không muốn kéo dài sự tình như vậy: “Nếu không phải em kiên định như vậy, anh khẳng định sẽ tranh cao thấp với anh ta.” Triệu Tuấn không khỏi tiếc thắm: “Nếu anh chịu nói sớm với em hơn một chút, kết quả sẽ khác chứ? Cứ để thuận theo lẽ tự nhiên, chậm một bước là cách cả thiên nhai... Bất quá, bây giờ anh cũng muốn nói hết ra, quả không uống.”

Chậm một bước là cách cả thiên nhai...

Giản Lộ kinh ngạc lặp lại câu này, cô nghĩ đến khoảng cách của cô và Lâm An Thâm bây giờ. “Triệu Tuấn, không phải.”

Triệu Tuấn kinh ngạc.

“Thiên nhai cùng gang tấc chỉ kém một đường. Chỉ cần hai người yêu nhau, buộc thiên nhai kia lại thành gang tấc thì có khó gì.”

Triệu Tuấn mê muội nhìn mang quang trong mắt cô, mê người mà lấp lánh, hồi lâu mới có thể thu về ý nghĩ của bản thân: “Giản Lộ, anh thật đổ kị với bạn trai em...”

Giản Lộ cũng không biết nói gì liếp, vừa không muốn nói hy vọng anh tìm được bạn gái tốt, vừa không muốn nói xin lỗi. Cô cứ ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Anh không biết mình có thể chờ bao lâu, nhưng bây giờ anh không muốn buông em ra.”

“Không cần như vậy...”

“Anh vô tình làm khó dễ em nhưng tuyệt đối sẽ không quấy rầy hai người, chỉ cần em tiếp tục cuộc sống của mình thôi. Chỉ là anh không thể không nhớ em, ít nhất là trước mắt.”

“...” Giản Lộ không nói gì, chỉ có thể cúi đầu tránh đi ánh mắt nóng rực của Triệu Tuấn.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô từ bên kia vọng lại.

Triệu Tuấn đi rồi, Giản Lộ mới dám ngẩng đầu lên, vừa vận lot vào tâm mắt Lâm An Thâm. Giản Lộ hoảng sợ, trừng mắt nhìn anh rồi vội vàng tránh đi.

Lãnh đạo phát biểu xong, tất cả mọi người cùng vỗ tay, người chủ trì chính thức tuyên bố vũ hội bắt đầu. Lập tức, sàn nhảy trở nên náo nhiệt hẳn. Tiếng nhạc du dương, nam đồng sự đi trước với bước nhảy tiêu sái, nữ đồng sự xoay ra, dáng điệu thướt tha.

Giản Lộ gấp lên một chiếc bánh gan khổng lồ, vừa thưởng thức vũ đạo của mọi người.

Tầm mắt như lơ đãng đảo qua Lâm An Thâm ở bên kia, lại thấy có vài đồng nghiệp nữ lớn gan, mời Lâm An Thâm ra khiêu vũ. Mày Lâm An Thâm nhăn lại.

Mà mấy người boss lớn bên đó nhìn thấy rõ biểu tình của Lâm An Thâm liền khéo léo từ chối.

Mấy người còn lại cũng trong nhóm boss lớn đó lại đang vây quanh Lâm An Thâm, rất sôi nổi bàn luận gì đó. Giản Lộ để ý thấy mấy người họ nói gì xong đều có thói quen nhìn sắc mặt của Lâm An Thâm, ngay cả tổng giám đốc Phương cũng như vậy.

Giản Lộ trong lòng không phục, chẳng nhẽ thế giới này voi cũng phải sợ hồ ly?

Bỗng nhiên, ánh mắt của Lâm An Thâm đảo qua người cô.

Giản Lộ sợ tới mức suýt sắc nệm champagne. Vừa vắt vả thông khí, tưởng có thể trừng mắt với anh một chút lại phát hiện anh đã thu hồi ánh mắt. Bên cạnh, trưởng phòng kỹ thuật nói gì đó, anh chỉ cười nhẹ.

Đáng giận!

Giản Lộ coi champagne như là Lâm An Thâm, cầm giận uống một nệm hết sạch.

“y! Cậu thực sự chỉ chú ý đến ăn thật à?”

Giản Lộ quay đầu liền thấy Joey đang đứng ngay bên cạnh mình, dùng tay thay quạt, phe phẩy cho hạ nhiệt, tay còn lại chỉ điểm cho người bạn nhảy cô mới đưa tới: “Xin lỗi, em rất khát...” Thanh âm có thể so với gió xuân.

Giản Lộ nghe vậy mà một thân phát run, mà người kia nghe được lại thập phần hưởng thụ, kích động chạy đi lấy đồ uống cho Joey.

Người vừa đi khỏi, Joey liền hiện nguyên hình: “Oa! Thương đế của mình ơi! Một chết! Cậu là đàn bà kiểu gì vậy? Cậu định trốn ở đây ăn thật à, muốn ăn thì về nhà ăn! Nhiệm vụ của cậu ở đây là làm quen bạn trai! Nha đầu nhà cậu chưa nhập thể chưa thâm. Thôi, để mình giới thiệu cho!”

“Mình có bạn trai rồi!” Đêm nay cô còn phải lặp lại câu này bao nhiêu lần nữa đây...

“Mới nói nha đầu cậu ngốc, cậu xem trên sàn có mấy đồng nghiệp chưa có bạn trai? Nhìn bên kia kìa, Tiểu Phân phòng hành chính đã kết hôn! Bên kia, Chu Lệ Phương phòng kế toán ngay cả chồng cũng có rồi! Mọi người còn không phải cùng người đàn ông khác vui vẻ! Bây giờ là thế kỉ nào rồi? Chẳng lẽ cả đời phụ nữ chỉ thủ thân với một người đàn ông thôi sao?!”

Giản Lộ có chút không đồng ý: “Mình có một người đàn ông là đủ rồi...”

“Cậu mới ở trong rừng ra à –” Joey còn muốn nói tiếp thì bạn nhảy của cô đã bưng đồ uống quay lại.

Ngay lập tức, Joey thu hồi bộ dáng hung hăng vừa rồi, bày ra bộ dạng nhu tình như nước: “Thank you.” nâng ly chân dài, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Tư thái kia có thể so với minh tinh trên màn bạc, thực nữ càng thực nữ.

Giản Lộ cầm ly rượu, cũng uống một ngụm cạn thấy đáy. Rất dễ uống, loại này uống có vẻ thích hơn nước có ga... hương vị so với nước trái cây còn ngon hơn...

Bạn nhảy của Joey ngạc nhiên...

Joey liếc mắt cảnh cáo Giản Lộ, sau đó nũng nịu giải thích với anh ta: “Không có gì đâu, đây là Giản Lộ, bạn tốt của em. Hôm nay cô ấy có chuyện không vui, anh giới thiệu bạn trai giúp cô ấy được không?”

Anh chàng linh mệnh mà đi.

Giản Lộ trách cứ nhìn Joey, cô ả dốc lòng hảo tâm làm chuyện xấu đây mà, chỉ lo Lâm An Thâm nhìn thấy lại hiểu cô bị... Mà Joey nhún vai tiếp tục uống champagne của mình.

Giản Lộ buồn rầu, đang muốn tính kế chuồn ra thì vũ đài bên kia truyền đến một trận xôn xao.

Sàn nhảy cùng tiệc rượu đang sôi nổi thì có một đồng nghiệp nữ cao hứng chạy lên khán đài, cầm microphone thổ lộ tâm ý với Lâm An Thâm, còn ồn ào muốn mời Lâm An Thâm lên đài hợp xướng một bài.

Nghe đến đó, Giản Lộ sắc nước miếng. Khụ, khu...!

Động đất!

Mọi người cảm thấy có trò vui, nam đồng nghiệp hô: “Lâm tổng! Lâm tổng!”, nữ đồng nghiệp lại ảo tưởng mình là cô gái đứng trên đài kia, hô: “Anson! Anson!”

Chỉ thấy cán bộ cao cấp đỏ mồ hôi. Trường hợp không khống chế được, chỉ sợ chọc giận Lâm An Thâm, mặt khác lại không bình ổn được những tiếng hô lớn trong hội trường. Các vị lo như kiến bò trên chảo nóng, mà lúc này người vẫn trầm mặc – Lâm An Thâm ngẩng đầu lên.

Hội trường lại càng thêm ồn ào, mọi đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào Lâm An Thâm.

Anh quét mắt nhìn toàn bộ hội trường.

Bốn phía nín thở.

Anh đứng lên, không nhanh, không chậm tiến lên vũ đài.

Mọi người mừng rỡ, tiếng hô lại càng lớn, mọi người hưng phấn như đội tuyển bóng đá Trung Quốc giành cup vàng Worldcup vậy.

Đứng ở trên đài, Lâm An Thâm cùng dàn nhạc trao đổi vài câu, lại cùng nữ đồng nghiệp vừa ồn ào trao đổi vài câu. Nói gì không ai biết, chỉ thấy cô gái kia ngoan ngoãn xuống đài, anh cầm microphone.

Quả nhiên là nhân vật lớn, mọi người liền im lặng, đem hưng phấn ép hết xuống.

Giản Lộ nhìn chăm chăm Lâm An Thâm đang đứng ở vị trí cao cao trên đài.

m nhạc quen thuộc truyền đến, Giản Lộ há hốc miệng.

Khúc dạo đầu chậm chạp qua đi, giọng anh trầm thấp mà thâm tình, rất êm tai:

you're just too good to be true [em quá đẹp để có thể là sự thật]

can't take my eyes off you [không thể rời mắt khỏi em]

you feel like heaven to touch [em như thiên đường để chạm vào]

i wanna hold you so much [anh muốn, muốn ôm em thật nhiều]

at long last love has arrive [thật đáng để đợi chờ tình yêu này]

you're just too good to be true [em quá đẹp để có thể là sự thật]

can't take my eyes off you [không thể rời tầm mắt khỏi em]

...

Toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ có giọng hát dịu dàng của anh phiêu đảng.

Nhóm nữ đồng nghiệp say mê.

Nhóm nam đồng nghiệp khâm phục.

Lúc này, giữa đoạn nhạc, Lâm An Thâm nhìn xuống dưới. Giản Lộ chỉ nghe Joey lấp bắp kinh hô: “Anh ấy... anh ấy nhìn về phía này!” Lâm An Thâm liếc qua một điểm nào đó dưới đài rồi lại tiếp tục hát:

i love you baby [anh yêu em, baby]

and if it's quite all right [nếu em chấp nhận]

i need you baby [anh cần em, baby]

to warm a lonely night [để sưởi ấm đêm buồn lạnh lẽo]

i love you baby [anh yêu em, baby]

trust in me when i say [xin hãy tin lời anh nói]

...

-còn nữa-

10. Chương 14-15

Chương 14

Tổ kiểm tra quay trở lại tổng công ty báo cáo: công ty con nghiệp vụ chuyên nghiệp, quản lý chặt chẽ, nhân viên công ty đoàn kết, thân ái.

Đó đều là Giản Lộ nghe được từ cái loa phóng thanh Joey. Cô đang xem xét lại hai chiếc phòng đôi, là Joey mang về từ Mỹ.

Cũng nhờ công ty công tác tốt, Phương tổng phải bay về Mỹ nhận khen thưởng. Mà Joey lại làm thư ký của tổng giám đốc, đương nhiên phải đi theo. Chuyện này làm cô ả sướng rơn, có cơ hội cùng tình anh của tổng công ty gặp mặt là hai mắt cô ả đã sáng rỡ lên.

Joey trở về lại oang oang trước mặt Giản Lộ bình luận người nào là soái ca tình anh của tổng công ty. Giản Lộ liền hỏi xem ai trong mắt cô là soái ca tình anh nhất. Ai ngờ Joey rất có tinh thần dân tộc, phụ nữ tốt đương nhiên phải dành cho đàn ông Trung Quốc.

Joey còn nói, cô vẫn ưa soái ca tình anh Trung Quốc hơn. Tiệc tối ngày mai ở công ty, cô muốn mình càng phải rực rỡ hơn bình thường, bởi cô nghe đầu Lâm An Thâm cũng đến dự. Còn cảnh cáo Giản Lộ đã câu được cực phẩm rồi thì đừng ăn mặc xinh đẹp làm gì, không lại làm mỗi cho các bà cô độc thân bàn tán.

Giản Lộ nhìn hai chiếc áo đôi bật cười, Joey kì thực là người rất đáng yêu.

Nhưng khả năng phải làm cô thất vọng rồi, Lão Hồ Ly Lâm An Thâm kia không có khả năng dự tiệc này được, tính cách của anh cô còn không rõ.

“Đây là cái gì?” Đột nhiên bên cạnh xuất hiện cánh tay đoạt đi hai chiếc áo trên tay.

Giản Lộ giật mình hét lớn: “Ban ngày ban mặt anh dọa người làm gì?!”

Lâm An Thâm bắt đắc dĩ: “Gọi em hai lần em cũng không trả lời...” Sau đó anh nhìn vào hai chiếc áo mới lấy được. Thứ quần áo lòi lẹt, sau lưng còn có dòng chữ tiếng Anh thật lớn, hơn nữa mặt trước còn có mấy thứ óng ánh dính vào. Anh đem hai chiếc áo trả lại cho cô. Nữ sinh đều thích loại áo kỳ quái này...

Giản Lộ nhú mày: “Anh không thích loại quần áo này?”

Lâm An Thâm khó hiểu: “Rất kì quái...”

“Cái này gọi là thời trang anh biết không...”

“Không hiểu...” Cái gì là thời trang không phân biệt giới tính, anh không muốn hiểu.

“Đây là áo nam anh có muốn hay không?”

“Không được...”

“Hỏi anh lần cuối, muốn hay không?”

“...” Ánh mắt tóe lửa của cô có thể giết người được...

“Lâm An Thâm! Anh đừng hối hận!”

“...”

Giản Lộ tức giận, ném lại hai chiếc áo vào túi: “Đây là đồ tình nhân!”

Lâm An Thâm nhất thời hiểu ra: “Đó là cho anh.”

“Không cho.”

“Em nói điều kiện đi.”

“Gì cũng được?” Giản Lộ nhìn anh.

“Đều đáp ứng.” Thái độ Lâm An Thâm kiên định.

“Nói cho em mật mã phòng anh.”

“Được.”

Giản Lộ sung sướng, ngoan ngoãn đưa áo cho anh.

Lâm An Thâm cầm chiếc áo, nắm thật chặt phòng cô giật lại.

“Nói mật mã đi!”

“Không được.”

“Lâm An Thâm!” Giản Lộ kêu to, muốn giật lại áo. Nhưng Lâm An Thâm nhanh nhẹn tránh được, tóm không được, cô không phục: “Lâm An Thâm, anh là đại hồ ly! Anh gạt em!!”

“Không có.”

“Anh nói anh cho em biết mật mã!”

“Anh sẽ nói cho em, nhưng không phải bây giờ.”

“...”

Sau đó, Lâm An Thâm liền kéo Giản Lộ đang khóc không ra nước mắt vào phòng ăn cơm trưa. Trên bàn ăn, Giản Lộ oán hận anh gặm gặm miếng thịt vịt, phỏng giống như ăn thịt hồ ly.

Ăn ăn, Giản Lộ lại nhớ đến chuyện tiệc tối mai: “Đúng rồi, anh có biết ngày mai công ty tổ chức tiệc không?”

“Biết.”

“Em cũng muốn đi cùng thư ký Cao, không cần nấu cơm em.”

“Anh cũng đi.”

Khụ... Một câu nói làm Giản Lộ suýt chút nữa nuốt cả xương. Lâm An Thâm nhú mày, đưa cốc nước cho cô, sau này không thể để cô vừa nói chuyện vừa gặm xương.

Giản Lộ vất vả lắm mới xuôi khí: “Anh biết rõ tiệc tối mai chứ? Không phải hội nghị, là tiệc đêm, cái này là cho nam nữ độc thân đến gặp mặt nha!!”

“Ừ.”

“Anh cũng không phải người độc thân thì đến xem nào nhiệt làm gì?”

“...” Anh không phải, nhưng có người đàn ông khác là...

“Những bữa tiệc trước kia anh đều trốn tiệc mà!”

“...” Ai cho em cũng đi...

“Lão Hồ Ly, anh suy nghĩ lại đi! Đừng im lặng như vậy!”

“...”

Giản Lộ muốn học máu mà chết. Nhưng anh là người như vậy, cô có nói gì cũng không thay đổi được quyết tâm của anh.

“Em nói cho anh biết, đừng thấy ở đó tuần nam mỹ nữ nhiều, toàn bộ đều là sản phẩm hóa học cả đó!”

“Uhm...”

“Anh cười cái gì?”

“Không.”

Giản Lộ trừng mắt nhìn anh.

Lâm An Thâm xoa xoa chóp mũi, cố gắng che dấu ý cười: “Tan tầm hôm nay em muốn đi mua lễ phục à?”

“Em không cần, anh cần à?” Nói rồi ném cho anh một ánh mắt đằng đằng sát khí.

“Không cần.”

Giản Lộ đoán sắc mặt anh: “Anh nhìn trúng nữ nhân viên nào à...”

“...” Em.

Lâm An Thâm vui nể nhìn vẻ mặt ăn dấm của cô, nhưng không dám biểu lộ ra mặt.

“Hứ!” Giản Lộ ném tên hồ ly thối qua một bên không thèm để ý.

Lâm An Thâm xem người nào đó bất mãn, cười thầm, bộ dạng ghen tuông của cô cũng thật đáng yêu.

*

Đảo mắt một cái đã đến dạ tiệc.

Giản Lộ vừa bước chân vào hội trường, ánh mắt liền liếc láu coi hoa.

Nam anh tuấn tiêu sái, nữ then thùng xinh đẹp. Lễ phục hoa lệ, trang nhã, trang dung lịch sự.

Có người ở đằng sau vỗ vai Giản Lộ, cô xoay mình nhìn người đằng sau, không khỏi bất ngờ.

Cái loa Joey đã thay đổi, trở thành một thực nữ xinh đẹp, cao nhã. Nhưng còn chưa kịp tán thưởng một chút đã bị Joey la: “Jane! Cậu sao không mặc gì vậy?!”

Đồ mờ hôi. Cô một thân đều là quần áo được không... Chỉ là so với mọi người cô có vẻ... giản dị mà thôi.

“Không phải cậu nói không nên ăn mặc xinh đẹp sao?”

Joey nhanh tay gõ lên trán Giản Lộ một cái: “Nha đầu kia, cậu biết nghe lời từ bao giờ?! Cậu xem, hôm nay mọi người đều rạng rỡ, xinh đẹp, cậu đến đây làm tăng đá à? Đừng làm xấu mặt mình chứ!”

Giản Lộ vô tội nói: “Mình có thể so với mọi người sao, mình chỉ quen... Mà hôm nay mình đến không phải vì quan hệ nam nữ, mình đến để ăn, được ăn!” Còn có, cô cũng không phải giống như Lâm An Thâm địa vị quan trọng, muốn tham dự thì tham dự, không thì thôi. Cô cũng chẳng muốn đến coi náo nhiệt làm gì, nhưng là đại yểm của công ty, cô chỉ là một viên chức nho nhỏ làm sao có thể không đi...

“Cậu đến như vậy thì cũng đừng nói mình không nhắc trước, hôm nay là cơ hội ngàn năm có một Anson tham dự loại dạ tiệc náo nhiệt này đó Cậu xem, tất cả nhân viên nữ đều đang rục rịch rồi kìa!” Nói xong, mắt Joey cũng thêm vài phần long lanh.

Giản Lộ thở dài, mọi người đều bị Lão Hồ Ly kia mê hoặc...

Tiếp theo, Joey cũng không thềm quần Giản Lộ, tự phóng thân vào bàn tiệc, chiếm trước thị trường.

Phóng mắt nhìn toàn bộ hội trường, tiệc tối nay là tiệc đứng theo phong cách phương Tây, người chủ trì còn chưa đến nhưng mọi người cũng có thể tự do nói chuyện, nhấm nháp chút đồ ăn.

Các vị chức sắc cao cấp trong công ty vẫn chưa xuất hiện, nam thanh nữ tú đang rất cao hứng trao đổi tình cảm.

Giản Lộ cũng không rảnh rỗi, đi đến bàn ăn bên kia săn lùng mỹ thực.

“Hi, Giản Lộ.” Lúc Giản Lộ đang ăn quên trời đất thì bỗng có người gọi tên cô.

Giản Lộ xoay người nhìn lại, nhưng trong miệng còn đồ ăn, cô chỉ gật đầu như chào hỏi qua. Người này có điểm quen mặt, nhưng không nhớ được tên. Kỳ thật trong công ty, mọi người cùng ra ra vào vào cùng một cửa lớn nhưng mà cơ hội để gặp nhau thực sự thì không nhiều. Mỗi gương mặt đều rất quen, lại như không quen.

Dường như đối phương cũng nhận ra Giản Lộ không nhớ tên mình, rất rộng rãi giới thiệu bản thân: “Anh là Triệu Tuấn, phòng thi công.”

Đầu Giản Lộ vẫn trống rỗng.

Triệu Tuấn không ngại cười cười, vươn tay: “Không nhớ anh cũng được, chúng ta làm quen lại.”

“Ách...” Giản Lộ buông đĩa đồ ăn, cùng Triệu Tuấn nắm tay.

Triệu Tuấn quan tâm, đưa cho Giản Lộ một ly: “Khát sao? Uống cái này đi, nhanh tiêu đồ ăn thôi.”

Mặt Giản Lộ đỏ bừng, không nghĩ người ta cũng thấy bộ dạng ăn không ngừng của cô. “Cám ơn.” Nhận lấy chiếc ly chân dài, làm một thứ chất lỏng màu hổ phách nhàn nhạt, có bọt khí nổi lên từ từ, rất đẹp mắt. Giản Lộ muốn một ngụm, uhm... Ngọt, dễ uống. Nhịn không được lại uống hai ngụm, ba ngụm... Dạ tiệc đêm nay kết thúc phải hỏi Lâm An Thâm xem đây là thứ gì mới được!

“Ngon sao? Đây là champagne.” Triệu Tuấn tựa hồ nhìn ra ý nghĩ của cô.

“A...” Giản Lộ xấu hổ cười cười. Thì ra đây là champagne.. Được, thế này thì bảo Lâm An Thâm đi mua...

“Em không cùng mọi người làm quen. Em ngưỡng à?”

Giản Lộ vừa uống ngụm champagne, nghe được câu nói của Triệu Tuấn liền sặc.

Triệu Tuấn nhanh tay rút khăn tay, tay còn lại vỗ nhẹ vào lưng cô: “Em không sao chứ?”

Giản Lộ nhận khăn tay có chút chật vật, đỡ tay anh lại: “Không có việc gì... Cảm ơn...”

Triệu Tuấn còn muốn nói cái gì nhưng tiếng vỗ tay lại nổi lên khắp hội trường. Thì ra người chủ trì đã lên sân khấu phát biểu. Sau một loạt lời dạo đầu cuối cùng cũng đến phần quan trọng: “Xin mọi người nhiệt liệt hoan nghênh giám đốc Phương của chúng ta!”

Một tràng vỗ tay nổ ra.

Người chủ trì tiếp tục nói: “Còn có tổng thiết kế sư Lâm!”

Sau đó, ở cửa hội trường, Lâm An Thâm cùng Phương tổng là bạn bè, cùng nhau tiến vào, phía sau còn vài vị lãnh đạo cao cấp khác.

Nhất thời, mọi người trong sảnh được một phen kinh hỷ, tiện đà vỗ tay như sấm. Mọi người đều vì sự có mặt của Lâm An Thâm làm bất ngờ. Thậm chí, nhóm đồng nghiệp nữ còn vứt bỏ hình tượng thực nữ tốt đẹp, tất cả đề cổ rướn lên chỉ vì một cái liếc mắt của Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm nói: Về nhà

Chương 15

Một loạt các nhân vật cao cấp bước trên thảm đỏ vào hội trường, một cô lễ tân cao gầy, xinh đẹp dẫn mọi người vào chỗ ngồiVIP.

Giản Lộ đứng ở bàn bên này là bàn cách họ xa nhất, nhưng chỉ liếc mắt một cái cô đã nhìn thấy Lâm An Thâm đi ngay giữa, khác với các sếp lớn khác khí thế oai hùng, vẻ mặt anh rõ ràng là cố chịu đựng, trông rất lạnh lùng.

Giản Lộ buông chiếc ly dài xuống, cúi đầu cười cười.

Sống chung với anh một thời gian, cô cũng suýt quên đi bản tính lớn nhất của anh là làm người ta hưng phấn lên chỉ vì một cái liếc nhìn của anh. Nhưng anh vĩnh viễn xem nhẹ điều này mà chỉ trầm mặc, đi con đường của mình.

Tầm mắt Giản Lộ vẫn dõi theo Lâm An Thâm, nhưng khoảng cách của anh và cô lại càng xa, xung quanh có rất nhiều người mà bản thân cô thì lại quá nhỏ bé... Giản Lộ không thích sự xa cách như vậy, cô không thoải mái.

Trong lúc đang hoang mang, trước mặt liền xuất hiện một ly champagne.

Giản Lộ ngẩng đầu nhìn Triệu Tuấn đang cười dịu dàng. Cô đón lấy chiếc ly, một ngụm uống hết.

“Rất ngon đúng không?”

“Đúng vậy, hương vị không biết tả thế nào, uống một ly lại muốn một ly nữa.”

Cũng như Lâm An Thâm, cho tới bây giờ cô chưa từng nghĩ một ngày sẽ đi cùng anh trên một con đường, nhưng một khi đã bắt đầu thì Giản Lộ không nghĩ sẽ có ngày chấm dứt. Giản Lộ biết “vĩnh viễn” là một thứ từ ngữ tham lam, nhưng hiện tại, mỗi giây mỗi phút cô đều nghĩ đến hai chữ này. Đưa cái ly lên trước mặt, xuyên qua thứ dung dịch màu hổ phách trong suốt ấy, cô nhìn thấy Lâm An Thâm đã ngồi xuống dãy ghế VIP, lắng lắng nghe tổng giám đốc Phương phát biểu trên khán đài.

Triệu Tuấn không hề che dấu, nhìn thẳng vào mặt Giản Lộ: “Giản Lộ, em rất đặc biệt.”

Giản Lộ khó hiểu.

Triệu Tuấn lại nói: “Em không nhớ rõ anh, nhưng anh lại không quên được em. Ngày đầu tiên em phỏng vấn xin việc, Lâm tổng là chủ khảo là người vấn đáp với em, mà anh là người ngồi bên cạnh. Khi đó, em vừa trả lời một câu, Lâm tổng liền rời đi. Em có vẻ cũng bất ngờ, anh cũng vậy. Nhưng rất nhanh em lại bình tĩnh lại, câu đầu tiên em hỏi anh là ngày mai mấy giờ đi làm.” Nghĩ đến đây Triệu Tuấn không khỏi bật cười: “Đây là lần đầu tiên bị thí sinh phỏng vấn hỏi đến ngọc, em biết không?”

Người nói trên khán đại rất âm ỉ, lại hòa cùng tiếng vỗ tay lại càng khó nghe. Giản Lộ nghe Triệu Tuấn nói chuyện, nhớ đến lần đầu tiên gặp Lâm An Thâm, vẻ mặt anh nghiêm túc, còn có ánh đậm mạc trong mắt, cũng giống như Lâm An Thâm đang ngồi bên dãy ghế bên kia.

Triệu Tuấn tiếp tục nói: “Giản Lộ, từ buổi phỏng vấn đó, anh vẫn thường nhớ tới em, em có khi ngọc, có khi im lặng nhưng kỳ thật rất — ”

Giản Lộ cũng hiểu được anh muốn nói gì, muốn ngăn anh lại, nhưng là thất bại.

Triệu Tuấn nhìn cô lắc đầu: “Để cho anh nói ra. Anh thích em, Giản Lộ, anh vô tình đã bị em hấp dẫn. Anh muốn ở cùng một chỗ với em.”

Giản Lộ lập tức nói tiếp: “Em đã có bạn trai!”

Ngữ khí vội vàng của Giản Lộ làm Triệu Tuấn bật cười: “Em cũng không phải nói mạnh như vậy...”

Giản Lộ xấu hổ, cô không chú ý đến ngữ khí của bản thân, “Em đã có bạn trai.” Những lời này tựa như bản năng của cô nói ra.

“Ngay cả cơ hội cạnh tranh em cũng không cho anh sao?” Triệu Tuấn không từ bỏ.

Giản Lộ cúi đầu: “Em nghĩ là không...”

“Nói cho anh biết anh không bằng anh ta ở điểm nào?”

“Em không nghĩ so sánh hai người như vậy. Anh là anh, anh ấy là anh ấy. Mà em chọn anh ấy, vì anh ấy là anh ấy.” Giọng của Giản Lộ tuy rất nhỏ nhưng lại gần từng tiếng mà nói.

“Em...”

Giản Lộ nhìn chằm chằm sàn nhà không phản đối, trong lòng cũng có chút áy náy. Nhưng đối mặt với Triệu Tuấn, cô cũng chỉ có cảm giác áy náy này mà thôi.

May mắn, Triệu Tuấn cũng là con người khéo léo, cũng không muốn kéo dài sự tình như vậy: “Nếu không phải em kiên định như vậy, anh khẳng định sẽ tranh cao thấp với anh ta.” Triệu Tuấn không khỏi tiếc thắm: “Nếu anh chịu nói sớm với em hơn một chút, kết quả sẽ khác chứ? Cứ để thuận theo lẽ tự nhiên, chậm một bước là cách cả thiên nhai... Bất quá, bây giờ anh cũng muốn nói hết ra, quả không uống.”

Chậm một bước là cách cả thiên nhai...

Giản Lộ kinh ngạc lặp lại câu này, cô nghĩ đến khoảng cách của cô và Lâm An Thâm bây giờ. “Triệu Tuấn, không phải.”

Triệu Tuấn kinh ngạc.

“Thiên nhai cùng gang tắc chỉ kém một đường. Chỉ cần hai người yêu nhau, buộc thiên nhai kia lại thành gang tắc thì có khó gì.”

Triệu Tuấn mê muội nhìn mang quang trong mắt cô, mê người mà lấp lánh, hồi lâu mới có thể thu về ý nghĩ của bản thân: “Giản Lộ, anh thật đổ kị với bạn trai em...”

Giản Lộ cũng không biết nói gì liếp, vừa không muốn nói hy vọng anh tìm được bạn gái tốt, vừa không muốn nói xin lỗi. Cô cứ ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Anh không biết mình có thể chờ bao lâu, nhưng bây giờ anh không muốn buông em ra.”

“Không cần như vậy...”

“Anh vô tình làm khó dễ em nhưng tuyệt đối sẽ không quấy rầy hai người, chỉ cần em tiếp tục cuộc sống của mình thôi. Chỉ là anh không thể không nhớ em, ít nhất là trước mắt.”

“...” Giản Lộ không nói gì, chỉ có thể cúi đầu tránh đi ánh mắt nóng rực của Triệu Tuấn.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô từ bên kia vọng lại.

Triệu Tuấn đi rồi, Giản Lộ mới dám ngẩng đầu lên, vừa vận lot vào tâm mắt Lâm An Thâm. Giản Lộ hoảng sợ, trừng mắt nhìn anh rồi vội vàng tránh đi.

Lãnh đạo phát biểu xong, tất cả mọi người cùng vỗ tay, người chủ trì chính thức tuyên bố vũ hội bắt đầu. Lập tức, sàn nhảy trở nên náo nhiệt hẳn. Tiếng nhạc du dương, nam đồng sự đi trước với bước nhảy tiêu sái, nữ đồng sự xoay ra, dáng điệu thướt tha.

Giản Lộ gấp lên một chiếc bánh gan khổng lồ, vừa thưởng thức vũ đạo của mọi người.

Tầm mắt như lơ đãng đảo qua Lâm An Thâm ở bên kia, lại thấy có vài đồng nghiệp nữ lớn gan, mời Lâm An Thâm ra khiêu vũ. Mày Lâm An Thâm nhăn lại.

Mà mấy người boss lớn bên đó nhìn thấy rõ biểu tình của Lâm An Thâm liền khéo léo từ chối.

Mấy người còn lại cũng trong nhóm boss lớn đó lại đang vây quanh Lâm An Thâm, rất sôi nổi bàn luận gì đó. Giản Lộ để ý thấy mấy người họ nói gì xong đều có thói quen nhìn sắc mặt của Lâm An Thâm, ngay cả tổng giám đốc Phương cũng như vậy.

Giản Lộ trong lòng không phục, chẳng nhẽ thế giới này voi cũng phải sợ hồ ly?

Bỗng nhiên, ánh mắt của Lâm An Thâm đảo qua người cô.

Giản Lộ sợ tới mức suýt sặc ngụm champagne. Vừa vất vả thông khí, tưởng có thể trừng mắt với anh một chút lại phát hiện anh đã thu hồi ánh mắt. Bên cạnh, trưởng phòng kỹ thuật nói gì đó, anh chỉ cười nhẹ.

Đáng giận!

Giản Lộ coi champagne như là Lâm An Thâm, cầm giận uống một ngụm hết sạch.

“y! Cậu thực sự chỉ chú ý đến ăn thật à?”

Giản Lộ quay đầu liền thấy Joey đang đứng ngay bên cạnh mình, dùng tay thay quạt, phe phẩy cho hạ nhiệt, tay còn lại chỉ điểm cho người bạn nhảy cô mới đưa tới: “Xin lỗi, em rất khát...” Thanh âm có thể so với gió xuân.

Giản Lộ nghe vậy mà một thân phát run, mà người kia nghe được lại thập phần hưởng thụ, kích động chạy đi lấy đồ uống cho Joey.

Người vừa đi khỏi, Joey liền hiện nguyên hình: “Oa! Thượng đế của mình ơi! Một chết! Cậu là đàn bà kiểu gì vậy? Cậu định trốn ở đây ăn thật à, muốn ăn thì về nhà ăn! Nhiệm vụ của cậu ở đây là làm quen bạn trai! Nhà đầu nhà cậu chưa nhập thể chưa thâm. Thôi, để mình giới thiệu cho!”

“Mình có bạn trai rồi!” Đêm nay cô còn phải lặp lại câu này bao nhiêu lần nữa đây...

“Mới nói nha đầu cậu ngốc, cậu xem trên sàn có mấy đồng nghiệp chưa có bạn trai? Nhìn bên kia kìa, Tiểu Phân phòng hành chính đã kết hôn! Bên kia, Chu Lệ Phương phòng kế toán ngay cả chồng cũng có rồi! Mọi người còn không phải cùng người đàn ông khác vui vẻ! Bây giờ là thế kỉ nào rồi? Chẳng lẽ cả đời phụ nữ chỉ thủ thân với một người đàn ông thôi sao?!”

Giản Lộ có chút không đồng ý: “Mình có một người đàn ông là đủ rồi...”

“Cậu mới ở trong rừng ra à –” Joey còn muốn nói tiếp thì bạn nhảy của cô đã bưng đồ uống quay lại.

Ngay lập tức, Joey thu hồi bộ dáng hung hăng vừa rồi, bày ra bộ dạng nhu tình như nước: “Thank you.” nâng ly chân dài, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Tư thái kia có thể so với minh tinh trên màn bạc, thực nữ càng thực nữ.

Giản Lộ cầm ly rượu, cũng uống một ngụm cạn thấy đáy. Rất dễ uống, loại này uống có vẻ thích hơn nước có ga... hương vị so với nước trái cây còn ngon hơn...

Bạn nhảy của Joey ngạc nhiên...

Joey liếc mắt cảnh cáo Giản Lộ, sau đó nũng nịu giải thích với anh ta: “Không có gì đâu, đây là Giản Lộ, bạn tốt của em. Hôm nay cô ấy có chuyện không vui, anh giới thiệu bạn trai giúp cô ấy được không?”

Anh chàng linh mệnh mà đi.

Giản Lộ trách cứ nhìn Joey, cô ả dốc lòng hảo tâm làm chuyện xấu đây mà, chỉ lo Lâm An Thâm nhìn thấy lại hiểu cô bị... Mà Joey nhún vai tiếp tục uống champagne của mình.

Giản Lộ buồn rầu, đang muốn tính kế chuồn ra thì vũ đài bên kia truyền đến một trận xôn xao.

Sàn nhảy cùng tiệc rượu đang sôi nổi thì có một đồng nghiệp nữ cao hứng chạy lên khán đài, cầm microphone thổ lộ tâm ý với Lâm An Thâm, còn ồn ào muốn mời Lâm An Thâm lên đài hợp xướng một bài.

Nghe đến đó, Giản Lộ sắc nước miếng. Khụ, khu...!

Động đất!

Mọi người cảm thấy có trò vui, nam đồng nghiệp hô: “Lâm tổng! Lâm tổng!”, nữ đồng nghiệp lại ảo tưởng mình là cô gái đứng trên đài kia, hô: “Anson! Anson!”

Chỉ thấy cán bộ cao cấp đỏ mặt hời. Trường hợp không khống chế được, chỉ sợ chọc giận Lâm An Thâm, mặt khác lại không bình ổn được những tiếng hô lớn trong hội trường. Các vị lo như kiến bò trên chảo nóng, mà lúc này người vẫn trầm mặc – Lâm An Thâm ngẩng đầu lên.

Hội trường lại càng thêm ồn ào, mọi đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào Lâm An Thâm.

Anh quét mắt nhìn toàn bộ hội trường.

Bốn phía nín thở.

Anh đứng lên, không nhanh, không chậm tiến lên vũ đài.

Mọi người mừng rỡ, tiếng hô lại càng lớn, mọi người hưng phấn như đội tuyển bóng đá Trung Quốc giành cúp vàng Worldcup vậy.

Đứng ở trên đài, Lâm An Thâm cùng dàn nhạc trao đổi vài câu, lại cùng nữ đồng nghiệp vừa ồn ào trao đổi vài câu. Nói gì không ai biết, chỉ thấy cô gái kia ngoan ngoãn xuống đài, anh cầm microphone.

Quả nhiên là nhân vật lớn, mọi người liền im lặng, đem hưng phấn ép hết xuống.

Giản Lộ nhìn chằm chằm Lâm An Thâm đang đứng ở vị trí cao cao trên đài.

m nhạc quen thuộc truyền đến, Giản Lộ há hốc miệng.

Khúc dạo đầu chậm chạp qua đi, giọng anh trầm thấp mà thâm tình, rất êm tai:

you're just too good to be true [em quá đẹp để có thể là sự thật]

can't take my eyes off you [không thể rời mắt khỏi em]

you feel like heaven to touch [em như thiên đường để chạm vào]

i wanna hold you so much [anh muốn, muốn ôm em thật nhiều]

at long last love has arrive [thật đáng để đợi chờ tình yêu này]

you're just too good to be true [em quá đẹp để có thể là sự thật]

can't take my eyes off you [không thể rời tầm mắt khỏi em]

...

Toàn trường lặng ngắt như tờ, chỉ có giọng hát dịu dàng của anh phiêu dâng.

Nhóm nữ đồng nghiệp say mê.

Nhóm nam đồng nghiệp khâm phục.

Lúc này, giữa đoạn nhạc, Lâm An Thâm nhìn xuống dưới. Giản Lộ chỉ nghe Joey lấp bắp kinh hô: “Anh ấy... anh ấy nhìn về phía này!” Lâm An Thâm liếc qua một điểm nào đó dưới đài rồi lại tiếp tục hát:

i love you baby [anh yêu em, baby]

and if it's quite all right [nếu em chấp nhận]

i need you baby [anh cần em, baby]

to warm a lonely night [để sưởi ấm đêm buồn lạnh lẽo]

i love you baby [anh yêu em, baby]

trust in me when i say [xin hãy tin lời anh nói]

...

-còn nữa-

11. Chương 15-16

Ai nói uống champagne sẽ không say, sao bây giờ đầu cô như phủ màn sương mỏng, dưới chân như có mây trôi, lâng lâng.

Giản Lộ hoàn toàn ngã vào giọng hát ấm áp của anh, một cái đầu gỗ như anh lại có thể hát một khúc ‘Can’t take my eyes off you’ nồng nàn, dịu dàng như vậy. Bài này cô đã nghe cả ngàn lần, ngày nào cũng nghe, lối chơi chưa bao giờ thay đổi. Không nhớ là bắt đầu nghe từ khi nào, chỉ biết thật lâu trước, cô nghe bài này là để tìm một câu trả lời, nhưng vẫn không có kết quả. Đến bây giờ, tìm được đáp án thì câu hỏi ban đầu là cái gì cũng quên rồi.

Thói quen quả thực là một loại sự tình kỳ diệu, nó có thể khiến cho ta quên đi mục đích cùng ý nghĩa ban đầu nhưng vẫn khiến ta kiên trì đi đến cùng.

Nhưng là đêm nay, một người đàn ông khiến nội tâm chết lặng đã lâu của cô thấp sáng một lần. Nhưng vẫn không thấy rõ phong trần, không có gì làm cô thỏa mãn, không gì có thể so với điều trước mắt đây.

Một khúc nhạc hoàn mỹ đã ngưng hẳn, dư âm vẫn còn đọng lại.

Cả hội trường kinh ngạc mà mê muội, im lặng không một tiếng động, không ai muốn phá vỡ bầu không khí hiện tại.

Lâm An Thâm cầm microphone.

Giọng anh trầm thấp mà âm vang cả hội trường: “Bài hát này đêm nay là dành cho người tôi yêu nhất...”

Bốn phía cùng hít vào một hơi.

“Cho tới bây giờ, cuộc sống của tôi luôn khép chặt. Một mình một cuộc sống, một mình một công việc... không khuấy rây người khác, cũng không mong người khác khuấy rây mình. Tôi nghĩ đến khi yêu có khi cũng duy trì trạng thái này...” Lâm An Thâm dừng lại một chút, “Nhưng bây giờ, tôi mới nhận ra yêu như vậy thật không ổn. Nhìn cô ấy ngay tại đây, cũng không thể tiến lại ôm cô ấy; cô ấy ăn cái gì, cũng không thể chạy lại đưa cốc nước; tửu lượng của cô ấy không tốt, cũng không thể ngăn người đàn ông khác đưa rượu; cô ấy ở ngay bên cạnh, cũng không thể giới thiệu cô ấy là bạn gái với người khác... Tất cả đều khiến tôi không chịu được, nhất là đêm nay...”

Mọi người nín thở.

“Cho nên tôi quyết định công khai tình cảm của mình.”

Nhiều trái tim cùng nhảy lên.

“Nhưng tôi cũng không mong tình cảm của mình được công khai lại khiến cô ấy gặp phiền phức, xin mọi người đừng có ý muốn tò mò về tình cảm chúng tôi mà làm phiền cô ấy. Mà tôi sẽ dùng toàn bộ khả năng bảo vệ cô ấy.” Nói đến đây, ngữ khí nghiêm túc của anh khiến mọi người không khỏi run rẩy.

Giản Lộ ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn thẳng vào mắt Lâm An Thâm bây giờ cũng đang nhìn cô.

Toàn bộ ánh mắt cũng đổ dồn về đây.

“Bạn gái của tôi, Giản Lộ, cũng sẽ là vợ của tôi.” Nói xong, Lâm An Thâm bước từ trên đài xuống, lướt qua đám người đến trước mặt Giản Lộ.

Chỉ nghe Joey thấp giọng kinh hô, còn có tiếng xôn xao của đám người xung quanh.

Giản Lộ cảm thấy trong người dồn cả lên mặt với tai. Như người bị nhốt trong phòng kín, tất cả mọi âm thanh đều là vang vào từ bên ngoài.

Mà Lâm An Thâm tiến vào phòng, xuất hiện trong thế giới của cô. Cảnh vật bên ngoài mờ dần, chỉ có gương mặt của Lâm An Thâm là khắc cốt ghi tâm. Trong ánh mắt mọi người, anh đứng ngay trước mặt, yên lặng nhìn cô, không nói gì.

Thế giới thật trống trải, tiếng xôn xao của mọi người như ở rất xa, nhưng anh ở ngay trước mắt, thậm chí cô còn cảm nhận được hơi thở của anh.

Lâm An Thâm vuốt nhẹ đôi má đang hồng lên của cô, khẳng định là uống không ít champagne... dừng lại bên đôi tai, nhẹ giọng: “Giản Lộ, về nhà...”

Về nhà... về nhà...

Ma âm ôn nhu quanh quẩn, Giản Lộ mất đi năng lực phản ứng cuối cùng.

Lâm An Thâm hơi cười, không hề nhiều lời, dắt tay cô rời khỏi bữa tiệc.

Mà nụ cười kia của Lâm An Thâm trong mắt mọi người thần kỳ tựa như phù dung, sớm nở tối tàn, nhìn đến ngây ngốc.

you're just too good to be true

can't take my eyes off you

...

Bản Roline của Joanna Vương

Nguyên bản của Frankie Valli

Bản Mouse, là bản Rock Giản Lộ nghe mỗi sáng

Mà bản của Lâm An Thâm, mang chút trữ tình, nhẹ nhàng của Joanna, thêm chút trầm thấp, thâm tình của Frankie Valli, lại cùng giọng hát thân tình, ôn nhu của Lâm An Thâm. Tất cả xướng lên... tất cả còn lại xin tự tưởng tượng!!

Chương 16

Trong phòng Giản Lộ, hai người ôm nhau mà ngủ.

Cơn gió nhẹ thổi bay rèm cửa sổ, ánh trăng lẳng lặng chiếu lên khuôn mặt Lâm An Thâm. Anh ngủ rất say, bên miệng còn vương nét cười thản nhiên.

Giản Lộ kinh ngạc nhìn anh. Giọng hát của anh vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô. Thật lâu, thật lâu làm cô không đi vào giấc ngủ được.

can't take my eyes off you...

can't take my eyes off you...

Anh giống tựa như biển cả.

Thâm trầm, thấy không rõ, đoán không ra.

Nhưng mà nếu không chú ý, biển cũng nổi lên từng đợt sóng mãnh liệt... Chỉ không cẩn thận một chút, cô cũng bị những bọt sóng đó bắn lên ướt đầm, thậm chí có thể uống vài ngụm nước biển...

Một đêm mộng đẹp, Lâm An Thâm tỉnh lại, cảm giác được hơi thở của cô vờn nhẹ trên mặt mình. Mở mắt ra, ánh mắt trời chói chang chiếu vào từ cửa sổ. Không gian tràn ngập hơi thở của cô, tất cả đều mang mùi vị hạnh phúc. Rất muốn ôm cô một cái nhưng vẫn phải nhịn xuống, không nên đánh thức tiểu nha đầu này dậy, cô cáu gắt rất kinh.

Lúc Giản Lộ tỉnh lại đã là giữa trưa. May mắn hôm nay là thứ Bảy, không cần đi làm, nghĩ đến tình cảnh đối mặt với những ánh mắt kinh ngạc cùng tò mò ở công ty, cô bắt đầu hâm mộ đà điểu. Trong mắt đồng nghiệp, cô từ trợ lý của Lâm An Thâm nhảy vọt thành bạn gái, mọi người sẽ nghĩ như thế nào đây. Giản Lộ lẩn qua lẩn lại trên giường, đầu nặng trĩu, chân nhũn ra. Tuy rằng óc vẫn còn mờ hồ nhưng tâm lại rất tỉnh táo, thì thầm kêu.

“Lâm An Thâm...” vô khí, vô lực oán một tiếng.

Không đến ba giây, Lâm An Thâm đã xuất hiện ở cửa phòng. Mắt liền thấy mỡ nữ quần chần lộn xộn, mình nằm xếp thành chữ Đại () ở giữa giường, đã tỉnh, mắt nhìn chằm chằm trần nhà. Lâm An Thâm bật cười, đến bên cạnh cô, giam cô vào lòng.

“Đói.”

“Cơm nấu xong rồi.”

“Ăn với gì vậy?”

“Mỳ trường thọ, bánh ngọt, còn có trứng gà.”

“A?”

“Hôm nay là sinh nhật anh.”

“A!”

“Có thể tổ chức cùng em, anh rất vui.”

“Xin lỗi... em không chuẩn bị quà...”

“Không sao, em có thể bổ sung sau. Chờ quà của em.”

“...” Con hồ ly này thật khách khí... “Anh muốn quà gì?”

“Anh có thể tự chọn?” Lâm An Thâm nhú mày.

“Đương nhiên!” Giản Lộ một đầu tóc lộn xộn, cũng muốn nghịch tóc anh cho xù lên giống mình. Nghịch xong, cô nhìn anh cười cười. Lâm An Thâm lại thấy cô lúc này vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu.

“Ăn cơm xong thì đi đến một chỗ với anh...”

“Chỗ nào?”

“Đi rồi biết.”

“Không nói em không đi.”

“Thế nào, hôm nay là sinh nhật hồ ly?”

“...”

“Đi tắm rồi ra ăn cơm.”

“...”

Sau đó, Giản Lộ chỉ có thể trừng mắt nhìn người nào đó giấu đầu lòi đuôi bước ra khỏi phòng. Cô ở trong lòng thầm kêu, đứa nhỏ thuần lương ngày nào đã học ở ai cái thói xấu như vậy?

Nghĩ nghĩ rồi lại nghĩ... lắc đầu, hẳn không phải là cô... hẳn không phải là cô...

Ăn cơm trưa xong, Giản Lộ chỉ cầm một chút tiền đi theo Lâm An Thâm. Trong xe thật sự im lặng, con hồ ly chuyên tâm lái xe. Khung cảnh ngoài cửa sổ lướt qua mắt, Giản Lộ thầm ngờ vực cái không khí im lặng này.

Chìm trong suy nghĩ, Giản Lộ cũng không biết xe đã dừng lại lúc nào. Đáp án ngay trước mắt. Nhìn thẳng vào đó, Giản Lộ cứng đờ.

Đây không phải phố mua sắm, lại là thứ Bảy nên người đi đường hay xe cộ đều rất ít. Nhưng trước mặt tiền một tòa nhà, có một hàng dài người đang xếp hàng, song song hai người một đứng với nhau vừa xếp hàng vừa nói chuyện, trên nét mặt đều không dấu nổi vẻ hạnh phúc.

Lâm An Thâm tắt máy, đi ra khỏi xe, thay cô mở cửa. Không để ý đến trạng thái ngơ ngác của cô, nhẹ nhàng kéo cô vào dòng người đang xếp hàng, gia nhập vào đội ngũ người đi đăng ký kết hôn. Nghĩ đến hai chữ hôn nhân, Lâm An Thâm siết nhẹ tay đang đặt trên vai cô.

Từ nay về sau, bước đi của anh có thể chân chính đi song song bên bước cô. Hôn nhân là chuyện cả đời, cuộc sống phía trước không biết ra sao nhưng hiện tại là không còn đường lui nữa rồi.

Là nhất thời quyết định sao? Không. Không ai biết anh đã chờ thời khắc này lâu đến thế nào.

“Lâm An Thâm... hàng rất dài...”

“Chúng ta có rất nhiều thời gian.”

“...”

Chưa được một lúc, Giản Lộ lại kéo kéo góc áo Lâm An Thâm: “Nhưng hôm nay là thứ Bảy, Sở Dân chính tan ca sớm. Có khi hôm nay không đến lượt chúng ta đâu, hay mai lại đến đi?”

“Chủ nhật Sở Dân chính không làm việc.”

“...”

Hơn hai mươi phút trôi qua, hàng người chỉ bước vài bước.

“Em không ăn mặc chỉnh tề, còn phải chụp ảnh nữa.”

“Không sao.”

“...”

Lại được một lúc.

“A! Em không mang chứng minh thư!”

“Anh có mang.”

“...”

“Em đói bụng...”

“Em mới ăn cơm trưa.”

“...”

“Em khát nước...”

“Em xếp hàng, anh đi mua nước.”

“Em muốn uống cà phê.”

“Đầu đường có quán cà phê. Anh đi mua về cho em.”

“Em rất nhớ quán cà phê bên cạnh công ty –”

“Giản Lộ.”

“Đến...”

“Có vấn đề gì sao?”

“... không có gì...”

“Em làm phiền anh?”

“... không có...”

“Vậy tiếp tục xếp hàng.”

“Có thể mượn một chút hay không...?”

“Đến khi nào?”

“Không biết...”

“Anh còn phải chờ bao lâu?”

“...”

“Giản Lộ, anh chờ đủ rồi.”

“... Em thấy có điểm không đúng... Chúng ta mới quen nhau mấy tháng... Anh xác định chúng ta có thể đi cả đời?”

Nhưng vừa mới nói xong, Giản Lộ cảm nhận được một cỗ hàn khí từ mắt Lâm An Thâm bắn ra. Cô rụt cổ lại, chưa từng nhìn thấy ánh mắt anh như vậy, cô cũng chỉ lỡ lời thôi mà... “Xin lỗi, ý em không phải như vậy.”

Lâm an tham nhìn thẳng vào mắt cô: “Em nói không sai, chúng ta chỉ mới quen nhau.”

Ngữ khí của anh làm cho Giản Lộ sờ sợ: “Ý em không phải là như vậy.” Muốn cầm lấy tay anh, nhưng anh lại gạt đi. Giản Lộ thầm kêu không ổn.

Lâm An Thâm nắm chặt tay, gân xanh dưới ống tay áo nổi lên. Bộ mặt anh như vậy thật rất dọa người.

Anh không áp chế được bản thân mình, lòng tham đối với cô mỗi ngày một lớn. Nội tâm như con mãnh thú điên cuồng, một khắc cũng không ngừng gào rú đòi phá nhà tù. Cơ thể anh không còn chịu đựng được nữa rồi, cô có thể hiểu sao...

Thật ước cả thế giới hiểu được, cô chính là anh!

Nhưng anh nhìn ra, nếu cố ép như vậy sẽ làm cô lùi bước hoài nghi. Làm quá lên thì chính anh cũng không khống chế được!

Lâm An Thâm nhịn xuống, kéo cô tiến lên vài bước, tránh được ánh mắt cô: “Thật xin lỗi... Anh đi bình tĩnh lại.”

Dứt lời, quay đầu rời hàng đi về phố bên kia.

Giản Lộ định kéo anh lại cũng không kịp, mắt dõi theo thân ảnh anh dần xa. “Lâm An Thâm” ba chữ tắc lại trong họng, bóng dáng của anh găm lại một vết đau trong lòng cô.

Lâm An Thâm... không phải em không muốn đi đăng kí, so với tất cả những người khác, em muốn bước chung đường với anh... Nhưng còn rất nhiều điều em chưa hiểu về anh... Em chân chừ bởi em sợ hãi... Thế giới của anh rất rộng, rất sâu, em không biết tìm điểm cuối ở đâu...

“Tiểu thư? Tiểu thư! Cô còn muốn xếp hàng hay không?”

Giản Lộ bị kéo ra khỏi suy nghĩ bản thân, thì ra hàng lại tiến thêm vài bước, rồi đằng sau lại gia nhập thêm vài người mới. Mọi người không ước mà cùng nhìn cô. Một màn vừa rồi bọn họ đều thấy được. Nam chính đã rời khỏi, nữ chính diễn tiếp sao đây?

“Xếp!” Giản Lộ thẳng lưng, bước vài bước đuổi theo đội ngũ phía trước.

Người phía sau cũng đuổi kịp, không ai nói thêm cái gì. Bởi vì trên đời không thiếu nhất chính là chuyện tình yêu, mà thứ chuyện tình yêu không thiếu nhất chính là tan tan hợp hợp. Mọi người nhìn quen cũng không trách, thủy chung nhất cũng chỉ có tình yêu như vậy.

Thời gian từng bước từng bước trôi qua, đội ngũ mỗi lúc một ngắn.

Đã vài lần đến phiên Giản Lộ đăng ký, nhưng Lâm An Thâm cũng chưa trở lại, Giản Lộ một lần lại một lần nhường cho người sau. Mỗi lần như vậy, những cặp tình nhân đều rất vui mừng nói lời cảm tạ với cô, Giản Lộ đã nhận không biết bao nhiêu lời cảm ơn.

Trong lòng hơi giận, nhìn chằm chằm cửa Sở Dân chính xem Lâm An Thâm đã trở lại chưa. Nhưng là Sở Dân chính đã sắp tan tã, anh cũng chưa quay lại, gọi điện thì chỉ nghe được giọng nữ thông báo máy số máy không liên lạc được.

Cả đại sảnh chỉ còn lại một mình cô, những người khác đều đã thuận lợi đăng kí, nhân viên bên trong quầy làm việc cũng đã chuẩn bị dọn bàn làm việc.

Giản Lộ gấp đến độ đi vòng quanh!

Cô chỉ hỏi có thể hoãn lại một chút mà thôi... cũng không nói là không muốn! Con hồ ly kia sao lại không biết cô cũng đang bối rối! Vẫn là... lần đầu tiên giận với cô! Giận còn chưa đủ, còn muốn trốn! Trốn đã rồi sao còn chưa quay lại! Nếu anh không quay lại, xem cô về nhà lột da con hồ ly làm để lột bình hoa.

Lúc này, nhân viên trong quầy công tác nói với cô: “Tiểu thư, chúng tôi sắp tan tã.” Nhân viên nọ nhìn ra ngoài, chỉ có nữ, không có nam: “Hay là tuần sau cô lại đến được không?”

“Không!” Giản Lộ vội vàng nói. Hẳn là người này là người mới làm việc ở đây, bởi cô còn rất trẻ, vẫn còn thanh xuân, tinh thần phơi phới, kiên nhẫn có lẽ.

Giản Lộ biết mình chỉ còn một cơ hội cuối cùng: “Xin cô tan tã muộn một chút được không? Bạn trai tôi đến nhanh thôi, thật sự, anh ấy đang trên đường tới rồi, chỉ là kẹt xe mà thôi! Tôi thề, nếu nói dối thì nhà nước sẽ cấp phép cho mọi người ăn thịt hồ ly!”

“Nhưng là...”

“Hôm nay là ngày rất quan trọng với chúng tôi, hơn nữa lại là ngày sinh nhật của anh ấy, chúng tôi nhất định phải đăng ký vào hôm nay! Tôi rất muốn đem món quà này tặng cho anh! Cô giúp tôi, tan tã muộn một chút được không?” Thanh âm Giản Lộ gần như khóc.

“A... như vậy ...”

“Đúng vậy! Cô có thể chờ nửa giờ không?”

“Nhưng không đúng quy định lắm...”

“Hoặc là để một người tôi đăng ký được không? Tôi thay anh ký!”

“Còn phải chụp ảnh.”

“Ảnh? Tôi có!” Dứt lời lập tức lấy ảnh chụp trong ví tiền ra, trong ảnh chỉ có mình Lâm An Thâm. Anh đứng dựa vào lan can ở ban công, tầm mắt nhìn xa xa. Ánh mặt trời hắt lên người anh, nhưng vĩnh viễn không chiếu được vào nội tâm anh. Rất ít khi Lâm An Thâm lộ ra vẻ mặt như vậy khi ở bên Giản Lộ, đây là Giản Lộ chụp trộm, cho nên gương mặt anh dưới nắng còn có chút mơ hồ.

“Ảnh trên hôn thú phải là ảnh chân dung, hơn nữa còn yêu cầu bỏ mũ.” Cô nhân viên kia bất đắc dĩ nhắc nhở.

“Kia có thể chứ! Vậy để tôi cắt ra rồi scan lại, sau đó liền bỏ mũ!” Nói xong, Giản Lộ không khỏi đổ mồ hôi, “Chính là cắt đầu trong ảnh ra.”

Nhân viên kia cố gắng nín cười, người này thật đáng yêu: “Ngại quá, vẫn không được. Trừ phi một trong hai người đăng kí đã qua đời hoặc phải được cấp trên phê chuẩn, chúng tôi mới có thể sử dụng ảnh scan.”

“Tôi đã chết!”

Nhân viên công tác bật cười, đang muốn mở miệng. Có một giọng nói khác đã giành lấy trước: “Nói bậy!”

Theo giọng nói nhìn lại, một chàng trai khuôn mặt không biểu tình gì tiến lại bên cạnh cô gái. Cô gái vừa nhìn thấy chàng trai thì lập tức tươi cười, khuôn mặt thê thảm như sắp khóc vừa rồi biến mất không còn tăm hơi, nhưng là lại rất nhanh thâm oán sao anh sai tới trễ như vậy, về sau không được tùy tiện tức giận như vậy, cũng không nên để cô đứng chờ đến mức chân cũng tê, ...v...v...

Nhân viên nọ tò mò chứng kiến một màn như vậy.

Chàng trai cao hơn cô gái một cái đầu, cô gái đứng bên cạnh anh lả nhả nhưng anh chỉ lẳng lặng nghe, không mất bình bình cũng không có giải thích, thanh minh gì thêm. Chỉ nghiêm túc nhìn chằm chằm vào cô gái.

Giáo dục lại anh một hồi, cô gái nắm chặt tay anh đi chụp ảnh, một bên nói lời xin lỗi với cô nhân viên, một bên lại đi tới quầy bên kia đăng ký thông tin.

Cuối cùng, sau khi hai người ký xác nhận, chàng trai bắt lấy tay cô gái đang định ký tên.

Thật nhanh, thật nhanh.

Ngữ khí chàng trai cứng ngắt: “Em xem rõ lại đây là cái gì?”

Ngữ khí của cô gái mang chút khó hiểu: “Em sao lại không biết! So với anh có khi còn rõ ràng hơn!”

Về mặt chàng trai nghiêm túc, có thể sánh với pho tượng: “... Em ký rồi sẽ không thể hối hận.”

“Ly hôn rất phiền toái, em mới không cần! Anh cũng không cần phải lo!” Dứt lời, cô gái xoát xoát vài nét bút, ký tên mình xuống.

Chàng trai nhìn chằm chằm vào hai chữ Hán thật to, xiết chặt chiếc bút rồi buông ra, cuối cùng, một bút, một tay cẩn thận ký tên mình.

Ngày ** tháng ** năm **, Lâm An Thâm, Giản Lộ chính thức trở thành vợ chồng hợp pháp, đã công chứng.

Kí tên **

Sở Dân chính.

Cô nhân viên nọ bật cười, nhìn một nam một nữ rời Sở Dân chính.¹

Lâm An Thâm nói: Vợ...

12. Chương 17-18

Chương 17

Lâm An Thâm nắm tay Giản Lộ đi ra khỏi Sở Dân chính, tay kia cầm chặt tờ giấy đăng ký kết hôn. Thì ra đây là hôn thú, một tấm hình đơn giản, mấy viết mấy chữ, một con dấu. Nhưng đây là người con gái anh tha thiết mơ ước!

Giản Lộ bị nắm đau định rút ra một chút, nhưng anh không buông chút nào.

Con dã thú trong anh đã được giải phóng ngay khi cô đặt bút kí lên tờ giấy hôn thú.. Rốt cuộc, không thể khắc chế được mình nắm thật chặt tay cô... Từ giờ phút này trở đi, cô và anh, cả đời anh sẽ bảo vệ cô trong vòng tay anh, bọn họ sẽ tay trong tay cho đến khi chết.

Vô luận thế nào, anh không thể lại buông cô ra!

“Vừa rồi anh hơi xúc động, xin lỗi...”

“Hừ! Quỷ hẹp hòi, mới nói sai một câu mà thôi!”

“Anh chỉ là không chịu được dù chỉ một khắc rằng em không muốn cùng một chỗ với anh.”

“Em lại không nghĩ vậy! Không nói như vậy! Anh lại kích động, để ý chuyện con con như vậy!”

“Em chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Chuẩn bị cái gì?”

“Anh sẽ không buông em ra lần nữa.”

Giản Lộ tức giận liếc anh một cái, keo con voi có khi cũng không đánh bằng anh! Bất quá, trong lòng cũng dâng lên một cỗ hương vị ngọt ngào, chậm rãi chảy vào tâm, làm ấm lên thế giới của cô.

“Chồng, tay em đau.” Giản Lộ cọ cọ vào tay anh.

“Ừ.”

Tay Lâm An Thâm có hơi lỏng ra, nhưng vẫn nắm lấy bàn tay ấy.

“Chồng à, tay vẫn đau... Nhưng anh cứ nắm đi, nhưng tối nay anh rửa bát...”

“...”

“Chồng, còn muốn bóc quýt cho em ăn...”

“...”

“Chồng, em mỗi chân, anh mát xa cho em đi...”

“...”

“Chồng à, chồng à...”

“...”

“Chồng à, anh chạy đâu vậy? Xe đỗ ở đằng kia cơ mà?”

“...”

“Chồng, phải mở khóa mới khởi động được xe!”

“...”

“Chồng, em còn chưa mua bảo hiểm! Anh nghỉ một lát rồi hăng lái xe!”

“...”

“Vợ à...”

“Uhm?”

“Vợ à...”

“Làm gì?”

“Vợ à...”

“Đừng gọi nữa, cô ấy không có ở đây đâu!”

“Vợ.”

“...”

“Vợ.”

“...”

Về nhà, Lâm An Thâm liền nấu một bàn thức ăn hết sức phong phú, ánh đèn ấm áp chiếu lên bữa cơm tân hôn của hai người.

Đồ ăn rất ngon, người cũng thực vui vẻ, Giản Lộ càng ăn càng thấy ngon.

Nhìn gương mặt mới uống hai ngụm rượu đã hồng của cô, Lâm An Thâm càng ăn càng say.

Ngoài cửa sổ, vô số ngôi sao làm đẹp cho bầu trời. Ánh trăng không hề cô độc, màn đêm mãi đen như không chờ đợi bình minh. Lâm An Thâm đứng bên cửa sổ ngắm trời đêm, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Thu hồi tầm mắt, gió ngoài cửa sổ thổi vào nhưng Lâm An Thâm lại không thấy lạnh.

Đi đến phòng ngủ, mở tủ lấy quần áo ngủ cùng đồ lót cho cô. =.=

Lấy xong cũng vừa vặn truyền tới giọng cô trong phòng tắm: “Lâm An Thâm, em lại quên mang quần áo vào rồi, anh mang vào hộ em!”

Anh đi tới trước cửa phòng tắm, nhìn đến một cánh tay ướt sũng vươn ra từ bên trong. Anh không để ý đến cô.

“Lâm An Thâm! Đưa quần áo cho em!” âm lượng của Giản Lộ tăng gấp đôi.

“...”

Anh vẫn không để ý đến cô.

“Lâm An Thâm, đưa quần áo hộ cho em.” Thật thông minh, ngữ khí đã có vài phần lễ phép.

“...”

“Lâm An Thâm, phiền anh đưa quần áo trên tay anh cho em được không?” Ngữ khí lại càng dịu dàng, nhỏ nhẹ.

“...”

“Lâm An Thâm! Em biết anh ở ngay ngoài! Đừng có ra vẻ, lập tức đưa quần áo cho em!” Chấm dứt màn lễ phép cùng dịu dàng.

“...”

“Em cho anh 3 giây, hết 3 giây anh không đưa quần áo cho em, em cạo sạch lông hồ ly của anh! 1... 2... 3!”
cường bức.

“...”

“An Thâm, hôm nay anh cũng mệt rồi. Đưa quần áo cho em, em giúp anh đắp lưng!” Dụ dỗ.

“...”

“Lâm — An - Thâm —! Nếu không đưa quần áo cho em, em liền nổi bão!”

“...”

Giản Lộ sắp học máu! Lão Hồ Ly rốt cuộc muốn gì đây?! Nhưng mà, bỗng nhiên trong óc ‘Đinh’ một tiếng
-

“Chồng...”

“Đưa.” Người nào đó thông thả đưa hai kiện quần áo, miệng nhếch lên một chút.

Vì niềm vui của anh, cô thiếu chút nữa không có quần áo mà mặc, Giản Lộ vừa mặc quần áo vừa xem thường anh, hồ ly quỷ kế đa đoan nhà anh cũng có lúc vừa ngốc vừa nát..

Đêm dài, hai người nằm trên giường, một người nằm ở góc trái, một người nằm ở góc phải.

“Chồng à, em tắt đèn.”

“Ừ..”

Đèn tắt, bóng tối úp xuống hai người, nhưng là cảm giác lại càng rõ ràng.

“Chồng, anh... nóng lên...”

“Ừ...”

“Em... tim em cũng đập lợi hại...”

“Ừ...”

“Chúng ta khẩn trương cái gì...”

“Hôm nay chúng ta chính thức...”

“Cùng với cuộc sống trước kia khác nhau cái gì...”

“Có điểm khác...” Nói xong, cầm lấy đôi tay mềm mại của cô.

“...” Giản Lộ bị chặn đường cướp cửa, chỉ có thể cảm nhận sức nóng từ bàn tay anh truyền tới.

Trong bóng đêm, tim hai người cùng đập mạnh.

Nhưng mà, một lúc rồi, anh cũng không tiến thêm bước nào.

Giản Lộ thử hỏi: “Chồng...?” sao lại không thấy bước tiếp theo...

“Ừ...” m thanh rầu rĩ.

“Ngủ... đã ngủ?”

“Không...”

“A...”

“Vợ...”

“Uhm?”

“Anh không có kinh nghiệm...”

“A...” Giản Lộ thiếu chút nữa phì cười, thì ra Lão Hồ Ly gian xảo cũng chỉ là một tiểu sinh ngây thơ.

“Em cũng vậy... Bất quá...” cô nắm lấy tay anh: “Chúng ta yêu nhau là được...” Cô tin tưởng tình yêu cũng có bản năng.

Giản Lộ cầm tay anh, để đôi tay ấy vuốt ve mái tóc, đôi mắt, cái mũi, hai má...

Sau đó để tay anh tiến vào quần áo mình, lướt qua chiếc bụng, tới nơi mềm mại trước ngực.

Cô muốn nói cho anh anh biết, nơi mềm mại này đã ghi lại một người tên là Lâm An Thâm. Vĩnh viễn.

Lâm An Thâm cảm thấy máu huyết trong người sôi trào.

Thân thể cô làm anh động tâm, bản thân như một cái hang tối vô tận, tham lam thăm dò từng góc thân thể cô.

Trút đi lớp áo khoác bên ngoài, lộ ra bản năng của con mãnh thú trong người.

Rốt cục, rốt cục... sau đêm nay, anh không còn phải che dấu gì trước mặt cô, làm cho cô có thể hoàn toàn hiểu về anh, hiểu anh có bao nhiêu khát vọng.

Giản Lộ, em là công trình của cả đời anh.

Em là của anh, của Lâm An Thâm...

Vĩnh viễn sẽ không rời bỏ anh...!

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu vào mặt Giản Lộ, cô chậm rãi mở mắt ra.

Giản Lộ gối trên khuỷu tay Lâm An Thâm, da thịt đụng chạm, nhiệt độ cơ thể hai người truyền lại cho nhau, hơi thở tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Lúc này, Lâm An Thâm cũng đã tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy đôi mắt trong suốt của Giản Lộ.

“Chồng.”

“Vợ.”

Lâm An Thâm đem mặt chôn thật sâu trong những sợi tóc mềm mại của cô, hít vào một hơi thật sâu: “Vợ à, giúp anh ngủ thêm một giấc nữa đi...”

“A...” Giản Lộ then thừng, vùi mặt vào trong lồng ngực anh. Tối hôm qua vận động hơi...

“Em... có đau không?” May mắn là cô cũng không nhìn mặt anh bởi anh hỏi một câu mặt đã đỏ lựng lên.

Giản Lộ ngượng ngùng, cọ cọ trước ngực anh: “Sao anh lại hỏi thẳng như vậy!”

“Anh... là doc ‘Tâm sự con gái’ biết được. Thật sự rất đau?” Mặt Lâm An Thâm càng hồng.

“Bắt đầu có chút, sau sẽ không...” Chỉ cần nhớ tới hôm qua sẽ then thừng không thôi. Giản Lộ lại càng cọ cọ vào ngực Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm ôm chặt đầu cô: “Đừng nhúc nhích!”

Giản Lộ nghe được trong giọng nói anh có chút run run, không dám cử động nữa: “A...”

Nhất thời, trong phòng chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua.

Nhưng mà Giản Lộ lại cảm thấy thân thể người nào đó ngày càng nóng. Chết... Bình cứu hỏa ở đâu...

“Em, em đi tắm trước...” Đứng dậy muốn chạy trốn khỏi hiện trường.

Tay bị kéo lại, một lần nữa lại ngã vào ngực người nào đó.

Hỏa thế tới rất mãnh liệt, cô say đến mức không kịp đề phòng.

Đại hỏa vây quanh đánh gục cô, lập tức liền cắn cắn như nuốt toàn thân cô vào bụng, ngay cả kêu cũng không kịp kêu, tiếng cô phát ra đều bị những nụ hôn triền miên che lại.

Lúc ý thức còn một chút tỉnh táo, Giản Lộ hiểu được cái gì là không thể nghịch lửa... Nhưng sáng nay cô chạm vào đầu mà khiến anh phát hỏa? Lúc nào phát hỏa cô cũng có biết đâu...

Cuối cùng, 1 giây trước khi ý thức bị cướp mất, Giản Lộ vạn phần cảm khái, Lão Hồ Ly này quả thực là thông minh a... Tối hôm qua vẫn là tên học nghề không kinh nghiệm... thế nào mà hôm nay đã trở thành lão sư phụ thuần thực rồi...

Lúc hai người tỉnh lại thì đã là giữa trưa. Lâm An Thâm đang ở trong phòng tắm tắm rửa, Giản Lộ ngồi bên giường, kinh ngạc nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út. Giơ tay lên, chiếc nhẫn cười ánh lên thứ ánh sáng hạnh phúc dưới ánh mặt trời.

Bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại chặn lại dòng suy nghĩ của Giản Lộ, Giản Lộ khó hiểu, không biết ai gọi điện vào lúc này.

Lâm An Thâm tắm xong, đi ra vừa vặn thấy Giản Lộ cúp máy. Anh tiến lại, ngồi bên cạnh cô. Giản Lộ nhận khăn tắm, giúp anh lau tóc. Đầu của anh như mềm ra, rất thoải mái, Giản Lộ vò đầu anh, lau sạch tóc ướt.

“Em có việc?”

“Đúng vậy, có người bạn cũ mời đi uống trà.”

“...” Hôm nay là ngày đầu tiên của chúng ta...

“Em cam đoan chúng em tán gẫu một lúc rồi sẽ về!”

“...” Nam hay nữ...

“Ha ha!” Giản Lộ ôm cổ Lâm An Thâm, “Yên tâm! Cô bạn này là nữ!”

“...” Người này thật thông minh...

“Ai nói hồ ly nhà em rất thích uống dấm chua!”

“....”

Lâm An Thâm nói: Xin chào

Chương 18

Một góc khuất trong tiệm cà phê. Ngồi đối diện Giản Lộ là một cô gái trang điểm rạng rỡ, xinh đẹp. Nhưng nhất cử nhất động của cô lại thập phần tao nhã, hoàn toàn không giống với bề ngoài ăn chơi. Bàn tay mảnh khảnh chậm rãi cầm thìa nhỏ, khuấy hai vòng quanh ly cà phê, buông thìa, đưa ly lên miệng, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, nhàn nhã thưởng hương vị, sau đó lại chậm rãi buông ly xuống.

Đôi mắt to, động lòng người nhìn thẳng mắt Giản Lộ - mà bây giờ đang bận ngắm mỹ nữ.

Giản Lộ run lên một cái. A... đây cũng không phải là một cô gái đơn giản.

Cô gái nhìn biểu tình của Giản Lộ, cười cười: “Tôi là bạn của Đỗ Trung.”

Hồ... Giản Lộ nhẹ nhàng thở ra.

Thì ra là bạn của Đỗ Trung... thiếu chút nữa hại cô tưởng lầm đây là vị hôn thê hay bạn gái của Lâm An Thâm. Cô cũng xem nhiều phim truyền hình lắm. Cũng vì lúc bắt máy, cô gái này nói một câu: “Tôi có một bí mật của Lâm An Thâm, mời cô đến tiệm cà phê đầu đường gặp mặt.” Nhưng mà... hôn thê của Lâm An Thâm tìm cô còn có thể hiểu được, bạn của Đỗ Trung đến tìm cô làm gì?

“A, xin chào.”

“Không nhớ tôi?”

“A...?”

“Ở thành phố S, tôi là người băng bó vết thương cho anh ta.”

“A!” Giản Lộ bừng tỉnh đại ngộ.

Cô ấy lại nhấp một ngụm cà phê, làm cho Giản Lộ cũng hiểu được cà phê ở đây cũng rất ngon.

“Gọi tôi là Hà Văn San.”

“A, xin chào, tôi là Giản Lộ.”

Hà Văn San buột miệng: “Cô cũng không vội vã hỏi bí mật của Lâm An Thâm sao?”

“...” Giản Lộ bị hỏi. Lão Hồ Ly còn có nhiều bí mật nữa, suốt ngày thâm trầm. Nào cô cũng kết cấu đơn giản, nào biết trong bụng hồ ly có cái gì.

Giản Lộ thấy Hà Văn San rút từ trong túi ra một tập văn kiện.

“Cô xem qua sẽ hiểu được.”

Giản Lộ nhìn chằm chằm vào tập văn kiện trên bàn: “Vì sao đưa tôi?”

“Vì Đỗ Trung.”

Giản Lộ vừa nghe lại tức giận. Đỗ Trung anh lại làm chuyện gì nữa đây. Lần trước anh đến công ty đã cùng cô làm âm ỹ một trận, tóm lại chính là cô đã chết tâm với anh mà đi theo Lâm An Thâm...

“Cái này là tôi trộm ra, Đỗ Trung cũng không biết. Bây giờ anh ấy chỉ biết uống rượu với gây lộn, anh ấy mà biết chuyện này chắc sẽ đuổi tôi đi.”

Giản Lộ nghi hoặc nhìn cô: “Cô thích Đỗ Trung?”

“Đúng.”

“Cô vì anh ấy, trộm bí mật này cho tôi, nghĩ văn kiện này có thể tách tôi và Lâm An Thâm ra, rồi tiện đà để tôi và Đỗ Trung cùng nhau. Như vậy anh ấy sẽ không mượn rượu tiêu sầu? Anh ấy vui thì cô cũng vui?”

“Cô cũng không giống như lời kể của Đỗ Trung.”

Nha! Cô đương nhiên không phải! Đỗ Trung mà dám nói như vậy với cô?! Nếu Đỗ Trung ở đây, cô liền xử anh một trận: “Tên Đỗ Trung ấy có gì mà tốt? Anh đáng giá để cô ấy phải khổ sao?”

“Ha ha...” Hà Văn San thản nhiên cười: “Đỗ Trung gì cũng tốt, có tiền lại đẹp trai, sao lại không tốt? Chẳng phải cô cũng im lặng chờ anh bao nhiêu năm sao?”

“...” Đỗ Trung này đúng là người thẳng ruột ngựa, không thể giữ được bất kỳ bí mật nào, tất cả đều nói cho người khác! Khác hẳn với Lão Hồ Ly!

“Về chuyện cũ của cô đều là do Đỗ Trung uống rượu rồi tưởng kể với tôi là cô vừa khóc vừa nói ra!”

Giản Lộ đỏ mặt. Người phụ nữ này quả thật ghê gớm... Nhưng như vậy có thể tha thứ được không?

Nếu Lâm An Thâm cũng như vậy, say rồi nhìn cô mà gọi tên người phụ nữ khác, cô khẳng định sẽ cạo trụi lông hồ ly của anh! Không, có rảnh thì mần thịt luôn... Giản Lộ cất túi văn kiện vào túi: “Tài liệu này tôi giữ. Về xem kỹ. Nhưng cho dù có biết bí mật gì không nên biết, tôi cũng không quay lại với Đỗ Trung. Xem ra cô đã uống công rồi.”

“Phụ nữ không nên nói gì là tuyệt đối.”

“Không có gì là tuyệt đối, nhưng tôi tin tưởng Lâm An Thâm cũng như tin tưởng chính bản thân tôi.”

“Vậy còn Đỗ Trung? Cô cứ như vậy bỏ lại anh ấy? Nói thế nào cô cũng chờ bên cạnh anh ấy mười năm, nếu mười năm tình cảm có thể vượt lại, cô dựa vào cái gì mà tin tưởng vào mấy tháng bên cạnh Lâm An Thâm?” Ánh mắt Hà Văn San trở nên sắc bén, một đạo liềm thấy máu.

Giản Lộ thở dài: “Mười năm cảm tình này tôi chưa bao giờ có được, làm sao là nói vượt lại được?”

“Sao cô có thể nói như vậy! Công bằng với Đỗ Trung sao? Từ lần chạy đến công ty tìm cô, mỗi ngày anh ấy đều say rượu! Không để ý bất cứ cái gì! Uống rượu rồi lại kể chuyện xưa hai người, rồi lại uống! Điều như vậy cô còn nói không có tình cảm của anh?!”

“Cô nói đúng, tôi thực sự có được tình cảm của anh ấy, nhưng đây là chuyện sau mười năm sau. Cũng là do tôi không đủ kiên trì đi, sau khi tôi buông tay một khắc anh ấy mới hối hận, mới biết đau. Nhưng anh hối hận, anh đau là tôi sẽ quay đầu sao? Sau mười năm anh muốn bồi trả cho tôi mười năm cảm tình, nhưng tình cảm của tôi sau mười năm cũng đã không còn. Nhìn anh ấy như vậy, tôi lại càng sợ mình không có tình cảm thực sự được với anh... tôi sợ tôi sẽ hối hận...!” Cô sợ một ngày mình sẽ hối hận vì không cầm tay Lâm An Thâm... sợ Lâm An Thâm cô đơn...

Hà Văn San nắm chặt quai cốc, không nói gì.

“Đừng lãng phí thời gian với tôi nữa. Cô vẫn nên tìm cách để Đỗ Trung yêu thương cô đi. Nếu cô thực sự thương anh ấy, sẽ không muốn anh ấy lại có ngày hối hận vì mất cô.”

Nói xong, Giản Lộ đặt tiền cốc cà phê của mình lên mặt bàn, rồi đứng dậy rời đi. Để một mình Lâm An Thâm ở nhà có phần không an tâm...

Đi ra khỏi quán cà phê, Giản Lộ lấy di động ra, phát hiện có ba cuộc gọi nhỡ của Lâm An Thâm. Giản Lộ liền gọi lại.

Chuông mới reo hai lần, Lâm An Thâm đã lập tức bắt máy: “Giản Lộ.”

“Lâm An Thâm.”

“ ... ”

“Có chuyện gì nói mau?”

“ ... ” Anh làm phiền cô sao... nghe giọng của cô giống lắm... Cũng là, cô mới đi có hai tiếng, anh lại gọi đến ba cuộc điện thoại... hẳn là rất phiền... Rút kinh nghiệm, lần sau cố nhịn vậy...

“Không nói em cúp máy đây!”

“ ... ”

“Anh nghĩ điện thoại là miễn phí sao?”

“ ... ”

“Lâm An Thâm, anh bị câm hay điếc vậy?!”

“ ... ”

“Người câm điếc nói không nên lời còn học người ta gọi điện thoại làm gì?”

“ ... ”

“Em cho anh một cơ hội cuối cùng để nói!”

“ ... Anh... cúp...”

“Anh thử cúp xem, về nhà anh liệu hồn!”

“ ... ”

“Lâm An Thâm...”

“ ... ”

“Anh là đồ ngốc!”

“ ... ”

“Không phải là anh có –” cái bí mật gì không nói cho em biết a... Điện thoại đã ngắt. Giản Lộ mới nhớ công ty điện thoại có khấu trừ tiền phí sử dụng của cô, số tiền còn lại chỉ đủ gọi vài phút. Quên đi, vậy về nhà hỏi Lão Hồ Ly lại cho rõ.

Nhưng là không quá vài phút, điện thoại lại có người gọi đến. Giản Lộ kinh ngạc nghe máy: “Alo?”

“Giản Lộ...” Lại là giọng Lâm An Thâm!

“Di động em hết tiền sao anh gọi được?!”

“Anh nạp tiền cho em. Vừa rồi em định nói cái gì?”

Giản Lộ nghĩ nghĩ: “Không có gì, em đang ngồi taxi, về nhà nói sau!”

“ ... ”

“Anh gác máy đi.”

“Ừ.”

Nhưng mà hơn chục giây trôi qua, người bên kia còn không gác máy.

“Không phải bảo anh gác máy đi à?!”

“Em lại không cúp.”

“Muốn chờ anh cúp trước rồi em cúp!”

“Anh cũng vậy.”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Tút... tut... tut... Tiếng tut tut trong máy hai người cùng vang lên.

Ông chú lái xe không nhin được nhìn người khách đang ngồi ở ghế sau, một cô gái đang nghe điện thoại, cũng không nói một câu, lẳng lặng ngồi. Nhưng nụ cười trên miệng cô gái còn hạnh phúc hơn cả mặt đường...

Trước kia, khi ông cùng người phụ nữ của mình yêu nhau cuồng nhiệt cũng không kém thế này là mấy. Tình yêu thực sự vĩ đại, biến cho kẻ thông minh thành người điên, làm cho người điên trở nên điên cuồng...

Buổi tối, Lâm An Thâm đang tắm, Giản Lộ thừa dịp này mở túi văn kiện kia ra. Rút ra, thì ra bên trong là một tập ảnh. Giản Lộ liếc mắt một cái không khỏi nghi ngờ não Hà Văn San có phải là bà chè hay không? Đây rõ ràng là ảnh tốt nghiệp tiểu học của cô, nào có cái bí mật gì đâu. Bất quá, ảnh hồi tiểu học của cô biến mất không rõ tung tích, hẳn là do Đỗ Trung. Sau nhiều năm ôn lại kỷ niệm với bạn bè cũ, bộ dáng thật là đáng yêu... Tìm được mình, bên cạnh là Đỗ Trung... Nhìn, a, từ trước, vô luận ở nơi nào, cô cũng cùng một chỗ với Đỗ Trung ... nhưng cho dù dựa vào gần như vậy vẫn là mỗi người một ngả...

Tình cách này của Lâm An Thâm như ông già vậy, tắm rửa lúc nào cũng chậm như rùa. Giản Lộ nhìn lại sáu mươi gương mặt trong ảnh, anh vẫn chưa tắm xong, phồng chừng da hổ ty đã lột được một lớp. Giản Lộ ném tấm hình qua một bên, buồn chán lấy di động ra tài khoản.

Nghe giọng hướng dẫn, ấn phím 1 rồi lại phím 2, một giọng nữ dịu dàng rót vào tai Giản Lộ: “Tài khoản của bạn là chín trăm sáu mươi chín đồng...”

Giản Lộ hoài nghi lỗ tai mình nghe nhầm, gác máy gọi lại lần nữa: “Tài khoản của bạn là chín trăm sáu mươi chín đồng...”

Mồ nữ đứng người.

-còn nữa-

13. Chương 18-19

Lúc này Lâm An Thâm mới tắm xong đi ra, mang theo một cổ thơm mát. Anh nhìn đến Giản Lộ đang ngơ ngác, tiến lại ngồi bên cạnh cô. Vừa nhìn định mở miệng hỏi cô, tầm mắt lơ đãng nhìn thấy tập ảnh cũ.

Cả người anh nhất thời lạnh như băng.

“Lâm An Thâm!!” Chỉ nghe tiếng Giản Lộ gào lớn.

Trán chảy một tầng mồ hôi lạnh, Lâm An Thâm khẩn trương nghe câu tiếp theo của Giản Lộ.

“Anh điên rồi à?”

Một giọt mồ hôi chảy qua huyệt thái dương rơi thẳng xuống dưới.

“Tiền rất quý, ngay cả ngân hàng cũng không tung bữa bãi. Anh có phải kiểm tiền quá dễ không?!”

Mồ hôi lạnh của Lâm An Thâm chảy mà không hiểu ra sao.

“Anh nạp cho em bao nhiêu tiền điện thoại!”

“Một ngàn.”

“Nha –!” Giản Lộ kêu lớn. Dù có nạp ba trăm đồng khuyến mãi một trăm hai mươi đồng, nhưng mà nạp một ngàn thì làm gì ra có khuyến mãi! Không phải là phí mất mấy trăm sao? Anh lớn như vậy, còn đã kết hôn mà không biết quản lý thu chi sao? Ba trăm mấy đó không biết có thể mua bao nhiêu gạo bao nhiêu

muối anh biết không!! “Anh vẫn còn trẻ con à?! So với Bill Gates còn giàu hơn à? Trước khi tiêu tiền không tự hỏi trước sao?!”

“...” Lâm An Thâm âm thầm thở ra một hơi, nhìn lại tập ảnh tốt nghiệp trước mặt, hẳn là cô chưa phát hiện ra cái gì...

“Anh có đang nghe không vậy! Em đang giáo dục lại anh lại còn không nghe! Không cần, bây giờ anh đem tiền lương, sổ tiết kiệm, bảo hiểm tất cả đều để em giữ. Từ bây giờ em nắm tài chính trong nhà, hàng tháng em đưa tiền tiêu vặt cho anh!” (shock!)

Lâm An Thâm ngoan ngoãn đem tất cả nộp vào tay vợ. (SHOCK NẶNG!!)

“Có lậu hay không?”

“Không có.”

“Hừ!” Giản Lộ lườm anh một cái, “Xem anh còn tiêu lung tung được hay không!” Lần trước anh muốn chứng minh cái gì lại đi dùng những 110 đô la đi mua hoa hồng, mỗi lần nhìn lại mấy bông hoa héo lòng cô lại đau một lần.

Tùy tiện mở một quyển sổ tiết kiệm ra xem, nhìn thấy từng ấy con số cô liền há hốc miệng, toán học vẫn là học không tốt lắm, nhưng mà từng ấy số ‘0’ khiến cô hoàn toàn choáng váng.

Quyên đi, không tính, dù sao sau này sinh Tiểu Hồ Ly cũng phải chi nhiều, tiền sữa bột, tiền chăm sóc, tiền học phí, tiền vui chơi, lớn lên một chút lại hao phí cho bạn gái, lúc đó tiền tiêu như nước vậy. Cho nên bây giờ dù có nhiều số ‘0’ như vậy cũng phải cẩn thận thu chi! =.=

Nha ~! Công việc quản gia quả thực không dễ dàng! Hơn nữa còn phải để ý ông con trời bên cạnh đây!

“Chồng... Anh có biết thế nào mới là người đàn ông tốt không?”

“...” Không phải là rất rõ...

“Người đàn ông tốt biết giữ tiền riêng.”

“Ha.” Như vậy sao, không khó, khẳng định có thể làm được.

“Người đàn ông tốt biết đem tiền tiết kiệm đưa cho người nhà dùng.”

“Uhm~” Khó khăn không lớn... Anh thừa lúc Giản Lộ không để ý, nhanh tay nhét ảnh tốt nghiệp dưới đệm.

“Người đàn ông tốt đều rất biết nghe lời vợ.”

“Uhm~” Hoàn toàn có thể làm được... Giặt quần áo, lau nhà đều có thể sạch sẽ.

Giản Lộ ôm cổ Lâm An Thâm: “Chồng à, anh thật tốt!”

Lâm An Thâm hưởng thụ mùi vị hạnh phúc tràn ngập cõi lòng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì...

“Vợ, ngày mai đưa anh chút tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Bảy mươi vạn.”

Giản Lộ đẩy mạnh Lâm An Thâm ra: “Anh vừa mới nói cái gì! Bảy mươi vạn là mấy năm tiền lương của em! Là tiền học cho con đến lúc học đại học lận! Hồ ly nhà anh, em vừa mới nói gì đã quên?!”

“...” Lâm An Thâm vô tội nhìn Giản Lộ: “Chúng ta còn chưa đi hưởng tuần trăng mật... Anh muốn cùng em đi một chuyến...”

“Du lịch gì mà đắt vậy! Xuống Tứ Xuyên ba ngàn, lãng mạn một chút đi Nhật Bản hết năm sáu ngàn, cho dù là xa hoa bay qua Châu u cũng là hai vạn! Bảy mươi vạn anh tính kiểu gì vậy? Không phải anh luôn luôn thích đơn giản sao? Du lịch tốn bảy mươi vạn, anh muốn lên bìa tạp chí à?!”

“Không phải, kế hoạch của anh đều rất đơn giản.”

“Đi đâu?”

“Hà Lan. Anh muốn cùng em đến đó xem hoa Tulip, còn uống sữa ở đó nữa.”

“Uhm, có thể, nhưng sao lại cần những bảy mươi vạn! Chúng ta ở nhà dát vàng anh vậy cá sao?”

“Chúng ta ở một nông trại trên thảo nguyên, ăn đồ ăn bình thường của người bản địa, nếu thích đặc sản gì thì mua một hai thứ là được rồi.”

“Nghe qua cũng không tệ lắm, có thể lo được, nhưng mà sao lại tốn hết bảy mươi vạn?”

“Năm mươi vạn thuê máy bay chuyên dụng, mười lăm vạn phí ăn và ở, năm vạn mua sắm. Anh còn định nữa nhưng quên đi.”

“Chúng ta chỉ có hai người sao phải bao máy bay?! Anh muốn dẫn đoàn à?!”

“Anh sợ ầm ỹ.”

“Mọi người đi máy bay đều ngủ, sao còn rảnh mà làm ầm?”

“Vẫn có tiếng hít thở.”

Giản Lộ đổ mồ hôi: “Vậy anh ngủ với em, em cũng thở mà.”

“Anh thích nghe.”

“Em là người, họ cũng là người. Tiếng hít thở đều giống nhau.”

“Không. Em là vợ anh, còn bọn họ không phải.”

“...” Giản Lộ hoàn toàn không nói gì.

“Vợ...?”

“...”

“Thứ Tư xuất phát.”

“Em còn chưa cùng thư ký xin nghỉ phép!”

“Anh đến làm là được.”

“Em còn muốn chuẩn bị cái gì. Cái gì em cũng chưa chuẩn bị... cái gì cũng chưa mua...”

“Chúng ra là đi du lịch không phải về quê thăm người thân.”

“Em muốn mua sữa Mengniu.”

“Hà Lan có bò sữa rất lớn.”

“Bò Hà Lan cũng không phải Mengniu.”

“Ngốc, đi Hà Lan uống sữa bò...”

“Ngốc thì ngốc luôn!”

“...”

“Em dùng bảy mươi vạn để đi uống sữa cùng 2 đồng để uống sữa có khác gì.”

“...”

“Tương lai còn phải dạy dỗ con dùng bảy mươi vạn có thể uống được sữa của bao nhiêu con bò.”

Nghe đến câu này, ánh mắt bất đắc dĩ của Lâm An Thâm bỗng lóe lên một tia sáng. Không nói thêm gì nữa liền đẩy Giản Lộ lên giường.

“Làm sao? Anh nghiêm túc đi, còn chưa bàn xong chính sự!”

“Đây là chính sự!”

Giản Lộ còn muốn kháng nghị với Lão Hồ Ly, nhưng đã chậm một bước, Lão Hồ Ly quen tay thực chân cởi bỏ quần áo cô, bắt đầu công trình tạo người...

Lâm An Thâm vui vẻ hưởng thụ sự ngọt ngào của Giản Lộ, trong lòng lại nghĩ: Kỳ thật, một đứa con gái cũng không sai... quan tâm, giúp mẹ quản gia... Lúc rảnh rồi lại quần lấy bố... Bất quá con trai cũng có thể giúp đỡ bố bảo vệ mẹ... Con gái cũng tốt, con trai cũng không tồi, không biết thế nào cho hay đây...

Tốt nhất là long phương đi, vậy càng dụng công...!

Lâm An Thâm nói: Em ám chỉ anh biểu hiện không tốt?

Chương 19

Rạng sáng, năm giờ, bầu trời còn chưa sáng hẳn, Giản Lộ cùng Lâm An Thâm bị từng đợt chuông phá tan mộng đẹp.

Giản Lộ mở mắt nhập nhèn, sờ sờ đầu giường tìm di động của mình. Nhìn, lại nhìn, không phải của cô... đẩy người bên cạnh: “Là của anh...”

Lâm An Thâm vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, một tay còn đang ôm chặt lưng Giản Lộ, một tay cầm lấy di động của mình, đặt bên tai: “...”

Giản Lộ thả mình xuống giường, chuẩn bị ngủ tiếp. Nhưng mà bên cạnh, Lâm An Thâm bỗng nhiên ngồi dậy, nghe giọng người trong điện thoại, hai hàng lông mày nhăn lại. Gương mặt ngái ngủ hai giây trước đã thay bằng vẻ mặt nghiêm túc, Giản Lộ cũng dứt cơn buồn ngủ.

Lâm An Thâm gác máy.

Giản Lộ không hiểu hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lâm An Thâm nhắm mắt hai giây, rất nhanh lại thay đổi sắc mặt: “Không có việc gì.”

Giản Lộ hồ nghi nhìn anh, vừa định nói gì thì điện thoại của Lâm An Thâm lại reo.

Chỉ kêu một lúc, Lâm An Thâm quyết đoán ngắt máy, còn tắt di động. Anh sờ sờ đầu Giản Lộ: “Còn thời gian, ngủ tiếp đi.”

Giản Lộ cũng rất muốn ngủ tiếp, tối qua lão hồ ly làm âm ỹ đến khuya mới cho cô ngủ, xương cốt cô bây giờ đều rã cả ra rồi... Nhưng vẫn không an tâm, nhìn sắc mặt của anh chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lâm An Thâm liền dang tay ra, kéo Giản Lộ cùng nhau nằm xuống: “Ngủ nhiều một chút, đến giờ anh gọi em.”

Giản Lộ nằm trong lòng anh không hỏi nữa, anh không muốn nói cô cũng không hỏi. Giản Lộ nghe lời, nhắm mắt ngủ. Lúc sắp ngủ lại bị anh lay dậy.

“Giản Lộ, Giản Lộ...”

Giản Lộ khó khăn mở mắt ra: “...”

“Vẫn là có việc. Rời giường đi, chúng ta đến sân bay. Hôm nay đi Hà Lan.”

Giản Lộ bị dọa liên tỉnh: “Không phải nói thứ Tư sao? Hôm nay mới thứ Hai!”

“Chuyến bay đổi ngày.”

“A...? Hôm qua chúng ta mới quyết định mà! Hơn nữa em cũng chưa xin nghỉ phép!”

“Anh duyệt rồi. Thời gian nghỉ kết hôn, hai tháng.”

“Hai tháng?! Joey khẳng định là oán chết em, ném công việc cho cô ấy những hai tháng lận...”

“Không có việc gì. Mang nhiều quà về bồi thường là được rồi.”

“Quà Hà Lan? Sữa à? Cô ả ghét nhất sữa!”

“Vậy thì mang bò sữa.”

“ ... ”

Lâm An Thâm cùng Giản Lộ không hề lãng phí thời gian, vội vàng đánh răng rửa mặt, chuẩn bị một chút hành lý rồi nhanh đến sân bay.

Giản Lộ ngồi trong chiếc xe cao cấp, vừa ngáp, vừa cắn miếng bánh mì, trong tay còn một hộp sữa Mengniu. Cô nhất định phải xem xem sữa Mengniu với sữa bò Hà Lan có gì khác biệt. Giản Lộ nhìn nhìn Lâm An Thâm, người này vẫn đang thông thả lái xe, chiếc xe lao vùn vút trên đường quốc lộ.

Giản Lộ không phục, sao thượng đế cùng tạo ra đàn ông và đàn bà mà lại không công bằng gì cả. Rõ ràng là tối qua cùng nhau vận động, hôm nay anh thần thanh khí爽 mà cô lại ngáp liên tục... sáng sớm còn ầm ỹ muốn xuất phát đi Hà Lan...

“Lâm An Thâm!”

“Ừ?”

“Anh muốn thuốc bổ thận à?”

“Chức năng thận của anh không tồi, không cần uống.”

“Thuốc tráng dương?”

“...!” Lâm An Thâm thiếu chút nữa lặc tay lái, “Giản Lộ...”

“Gi?”

“Ý em là biểu hiện của anh không tốt?”

“A? đương nhiên không phải! Em chỉ không hiểu sao tình lực anh dư thừa vậy thôi!” =.=

“Đêm nay anh cho em biết.”

“Không cần! 5 giờ chiều mới đến bên nơi, buổi tối nên nghỉ ngơi cho khỏe, anh cũng nên nghỉ ngơi một chút! Đừng làm phiền em ngủ!”

“Lát nữa lên máy bay có thể ngủ bù.”

“Chồng à, anh không uống thuốc, vừa rồi là em nói lung tung, anh quên đi được rồi...”

“Anh uống thuốc bổ não, cái gì đều nhớ rất rõ.”

“ ... ”

Lâm An Thâm và Giản Lộ an toàn tới sân bay, đúng 9 giờ 22 phút máy bay cất cánh. Trong khoang chỉ có hai người Giản Lộ cùng Lâm An Thâm. Ngay cả tiếp viên hàng không lúc mới cất cánh có phục vụ hai người một chút cũng bị Lâm An Thâm đuổi đi rồi. Cabin im lặng, chỉ có âm thanh nho nhỏ của máy điều hòa. Giản Lộ buồn ngủ, tựa vào vai của Lâm An Thâm, nhưng cô lại phát hiện Lâm An Thâm cũng đang dựa vào đầu cô nhắm mắt dưỡng thần.

Giản Lộ nhanh chóng thắng người.

Động tác này làm ảnh hưởng tới Lâm An Thâm, anh cũng mở mắt.

“Lâm An Thâm, anh không thể ngủ.”

“ ... ? ”

“Lấy tạp chí hay tiểu thuyết ra xem hết đi, cả đồng báo này nữa. Còn cả tạp chí ‘Mộng A’ này, anh phải xem cho hết đi.”

“ ... ? ”

“Không được hỏi tại sao! Bắt đầu đọc đi!”

“ ... ”

“Anh thấp vai xuống một chút, em muốn ngủ.”

“ ... ”

Vì thế, Giản Lộ tựa đầu vào vai Lâm An Thâm, thoải mái ngủ, mà Lâm An Thâm không hiểu gì, cầm tờ tạp chí bắt đầu đọc.

Giản Lộ nheo một con mắt nhìn lên Lâm An Thâm, uhm, còn có thể, hẳn là không dám ầm ĩ... Cô sẽ không để cho anh có thời gian ngủ bù, nếu không chờ anh nghỉ ngơi đủ rồi đến tối lại làm phiền cô không ngủ được. Hứ! Anh uống thuốc bổ não à, thù dai à?!

5 giờ 28 phút, máy bay tư nhân hạ cánh xuống sân bay Amsterdam.

Xuống máy bay, Lâm An Thâm dẫn cô vào một chiếc xe hơi màu đen, bóng loáng.

Chiếc xe đi xuyên qua thành phố Amsterdam, Giản Lộ hưng phấn ngắm cảnh vật bên ngoài. Trên phố, người Hà Lan tựa như người khổng lồ, cả đàn ông lẫn đàn bà đều rất cao lớn.

Giản Lộ nhìn lên Lâm An Thâm, cùng những người Hà Lan đối lập ở bên ngoài, kỳ thật anh cũng không phải cao lớn như vậy... Bình thường anh đứng cạnh cô còn khiến cô khó thở. Hứ, xem đi, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên! (Đại loại là: Núi cao còn có núi cao hơn.)

“Lâm An Thâm, anh cao bao nhiêu?”

“1m82.”

“Ha... còn tưởng anh rất cao...”

“ ... ”

“Nhìn những người Hà Lan ngoài đó, chắc cũng phải 1m90.”

“ ... ”

“Quên đi, đừng buồn, vợ anh không ngại đâu.”

“Giản Lộ.”

“Gì?”

“Vậy em cao bao nhiêu?”

“Không khác mấy người phụ nữ ngoài kia lắm.”

“Rất cao.”

“Làm tròn lên 2m.”

“ ... ”

Giản Lộ đắc ý tiếp tục ngắm phong cảnh. (Jumbo said: Hãy nhìn sự đắc ý của tiểu nhân!!) Kiến trúc hai bên rất độc đáo, nhưng cũng vừa có cảm giác thanh nhã, đơn giản. Rất giống tác phong của Lâm An Thâm, chẳng trách anh lại thích nơi này. Ủ... cô cũng bắt đầu có điểm thích nơi này...

Xe chạy một mạch ra vùng ngoại ô, Giản Lộ có thể nhìn thấy những con kênh to nhỏ đủ loại, ven bờ mở rất nhiều quán cà phê, du khách có vẻ rất thích ngồi bên cạnh bờ kênh, thưởng thức cà phê. Nơi đây vừa có nét phồn hoa nhưng cũng không mất phần nhân nhã, trên đường từ đôi trai gái đi trên đủ loại xe: mới có, xa hoa có, hiện đại có, xe cổ cũng có. Nhà hàng mở cũng rất nhiều, cây cối tươi tốt, hoa tươi khoe sắc, còn có tiếng nhạc du dương hòa vào khung cảnh.

Xe lại đi qua một đoạn đường nữa.

“Lâm An Thâm, anh xem, người mẫu bên trong cửa kính thật đẹp, không phải ma nơ canh đâu!”

“ ... ”

“Bikini nha!”

“ ... ”

“Nhìn đi, em không lừa anh đâu! Đáng người đều không tệ a!”

“...”

“Lâm An Thâm! Anh có phải đàn ông không vậy, có mỹ nhân nóng bỏng mà xem còn ngủ gà ngủ gật!”

“...” Ngồi cả một ngày trên máy bay, chỉ nhìn thấy chữ với chữ, hai mắt anh xem đã đến ong ong, nhắm mắt vào rồi ngay đến cả động mí một chút cũng không muốn...

“Không chỉ có mỹ nữ đâu... Mỹ nam –”

“...!” Đang nhắm mắt dưỡng thần, Lâm An Thâm liền mở to mắt, “Giản Lộ, em không thấy phiền anh sao? Nhắm mắt ngủ một chút, đến anh gọi em.”

“—a?” Giản Lộ mỉm cười, đem chữ cuối cùng chưa kịp nói nhả nốt ra.

Lâm An Thâm kéo tay cô, cầm vào trong tay mình, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Mỹ nam đang ngồi bên cạnh em rồi, không cần tìm nữa.” Mí mắt lại một lần nữa khép lại...

Giản Lộ mỉm cười, mặc tay anh nắm tay cô. Đúng là... ai có thể so với con hồ ly xinh đẹp bên cạnh đây...

Xe vẫn tiếp tục đi một quãng đường dài nữa, kênh đào hai bên dần biến thành những con đường nhỏ nông thôn. Trước mắt mở ra một chân trời xanh mượt rộng lớn, xa xa còn có một chiếc cối xay gió đang chậm rãi quay. Lúc này cũng đã là chạng vạng, quá 6 giờ rồi, mặt trời trầm xuống bên kia đường chân trời, rặng mây đỏ rực phủ lên một góc trời, thiên nhiên tươi đẹp khiến người ta động lòng.

Cuối cùng xe hơi dừng lại dưới một ngôi nhà với cái mái đỏ, nước sơn màu xám. Chủ nhà nhiệt tình chào đón hai người. Ông chủ dẫn Giản Lộ cùng Lâm An Thâm lên phòng, rồi chuẩn bị dùng bữa, vài đứa nhóc giúp hai người chuyển hành lý lên phòng. Bọn trẻ cũng chỉ khoảng 11, 12 tuổi, nhưng đáng người không khác lắm so với Giản Lộ. Bản thân còn muốn nói để mình tự chuyển hành lý được rồi, chia ra làm hai lần là có thể chuyển xong, nhưng nhìn lũ nhóc cầm lấy vali cùng túi du lịch bước như bay, Giản Lộ không dám há mồm cật mạnh. Cô mang bộ dạng hung hăng, quyết tâm nghiên cứu cách nuôi bò sữa ở đây.

Dùng bữa xong, Lâm An Thâm thu dọn lại hành lý một chút rồi đi tắm chuẩn bị đi ngủ. Vừa mới lên giường, kéo chăn lên thì đã có một bàn tay khều khều tay anh.

“Chồng à...” Giọng ai đó làm nũng.

“Thuốc bổ não uống rồi, anh phải ngủ.” Lâm An Thâm bất vi sở động, thành công chặn viên đạn bọc đường.

“...”

Lâm An Thâm ngủ rất nhanh, Giản Lộ không làm được gì đành trờ mắt với anh! Sao mà cô lại tỉnh thao láo như thế này... Sớm biết như vậy thì không bắt anh xem nhiều tạp chí như vậy! Đêm dài cứ từ từ... cô rửa thắm...

Nửa đêm, Lâm An Thâm xoay người đổi tư thế ngủ, đụng đến bên cạnh thấy giường trống không, liền tỉnh. Đảo mắt, nhìn đến Giản Lộ đang ngồi trên sofa xem tivi, ánh đèn xanh xanh lập lòe chiếu lên gương mặt cô, không nhìn rõ bộ dáng. Nhiệt độ Hà Lan ngày đêm chênh lệch rất lớn, cho dù bây giờ là thời tiết tháng năm, ban đêm ở đây cũng rất lạnh. Hai tay cô ôm chăn sưởi ấm, cầm tivi trên đầu gối, rầu rĩ nhìn chằm chằm màn hình, bộ dáng thật đáng thương.

Lâm An Thâm xuống giường, tiến lại, ngồi bên cạnh Giản Lộ.

Vẫn đang ngẩn người nhìn diễn viên đang phun một tràng tiếng Hà Lan, ngẩng đầu lên thấy Lâm An Thâm liền tỉnh: “Anh ngủ đủ rồi?”

Lâm An Thâm đem thân thể lạnh lạnh của cô ôm vào trong lòng, ghé mũi vào mái tóc, thưởng thức hương vị của cô. Anh vẫn muốn ngủ nhưng lại không có cô bên cạnh, anh không ngủ được. Mấy ngày nay, anh ngày càng ỷ lại vào cô, càng ngày càng không muốn trở lại cuộc sống cô đơn trước kia.

Trong vòng tay của Lâm An Thâm, Giản Lộ dần dần ấm lên, lại nghe giọng Hà Lan trong tivi, vừa buồn bực mà cũng không phải. Ha ha...

“Chồng.” Hai tay dán vào sườn anh, tìm hơi ấm.
“Ừ?” Đỉnh đầu truyền đến giọng nói hơi miễn cưỡng.
“Tại sao là Hà Lan?”
“Hoa Tulip ở đây đẹp nhất.”
“Anh thích Tulip? Tulip có phải loài hoa tặng mẹ không?”
“Đó là hoa cắm chương...”
“A...” Vậy hoa Tulip...
“Tháng năm là tháng hoa Tulip nở rộ, anh muốn em thấy được thời khắc đó.”
“Anh không cần mua hoa Tulip cho em.”
“Làm không được!”
“Sao lại giận rồi!”
“Tóm lại mua em muốn thu mua.”
“Hoa này hẳn là rất đắt, tính không ra...”
“Tính ra, mua ở đây tiện hơn mua trong nước, không cần tính thuế xuất khẩu.”
“... Vậy sao không mua đậu Hà Lan... Vừa tiện nghi lại vừa thực dụng...”
“...”
“Chồng?”
“...”
“Được rồi... mua đi...”
“Đương nhiên.”
“...”
Lâm An Thâm nói: Giản Lộ, đi theo anh nói chuyện...

14. Chương 20-21

Chương 20

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời nồng thôn nhu hòa mà không chói, ảm áp chiếu vào mắt Giản Lộ. Cô mở mắt, hiện ra gương mặt phóng đại của Lâm An Thâm.

Giản Lộ gọi nhẹ một tiếng: “Chồng à?”

Vẫn còn ngủ...

Giản Lộ gỡ bàn tay trên lưng xuống, đắp lại chăn cho anh. Vừa bước xuống giường, bàn tay kia lại đặt về chỗ cũ.

Quay đầu nhìn lại, cô thấy Lâm An Thâm đang cười với mình.

Giản Lộ cảm giác được hai má mình hơi nóng. Mới sáng tinh mơ, anh phát điện làm gì...

Ăn sáng xong, Giản Lộ đứng trước cửa phòng, Lâm An Thâm bảo cô chờ anh một lúc. Cô hít sâu vào một hơi không khí nông thôn tươi mát nơi dị quốc, trong lòng liền thấy thanh sảng. Bên ngoài là một mảng sương khói mờ mịt, không nhìn rõ khung cảnh phía xa. Dọc theo một con đường nhỏ là một dãy các ngôi nhà mái hồng hay đen, màu xám hay xanh, cửa sổ cùng mái hiên đều có cây leo, cảnh trí vừa đơn giản lại vừa xinh động.

Giống như đặt mình trong thế giới thần tiên vậy.

“Giản Lộ.”

Nha... Hoàng tử của cô đến rồi! Lâm An Thâm cười trên một chiếc xe đạp tiến tới trước mặt Giản Lộ.

Giản Lộ hưng phấn ngồi lên yên sau xe. Lâm An Thâm nói Hà Lan là vương quốc của xe đạp, tất cả mọi người đều thích dùng xe đạp làm phương tiện du ngoạn. Hôm nay, hai người sẽ nếm thử một ngày dùng xe đạp du ngoạn mà đã lâu không thử. Chiếc xe nhẹ nhàng phi trên con đường nhỏ, Giản Lộ ôm lấy thắt lưng Lâm An Thâm, hưởng thụ làn gió mát mẽ phả vào mặt.

Trời xám nhạt, sương giăng giăng trước mắt, gió thổi nghiêng nghiêng từng đám cỏ...

Thẳng đến khi trời chạng vạng, hai người mới chậm chạp bò về đến nơi. Lâm An Thâm đỡ Giản Lộ xuống xe đạp, mà tay phải Giản Lộ nắm tay anh, tay trái ôm một bó hoa Tulip thật to. Bóng hai người dựa vào nhau kéo dài trên đường.

“Lâm An Thâm, em lại quên vườn hoa vừa rồi tên là gì rồi...”

“Vườn hoa Căn Hoắc.”

“Thật khó đọc...”

“Dịch sang âm Hà Lan là Keuken.”

“Rất cực anh biết mấy thứ tiếng vậy? Thế nào mà cả tiếng Hà Lan anh cũng biết?”

“Trước anh từng học ở đây một thời gian.”

“Lợi hại... Trường nào?”

“Đại học Delft.” (TU Delft)

“Em cũng muốn xem cuộc sống của anh ở đây... Đưa em đi!”

“Không có gì hay để xem.”

“... Lại muốn thần bí. Mật mã phòng anh vẫn chưa nói cho em biết...”

“Bên trong không có gì.”

“Phòng em cũng không có gì, đêm nay anh cũng không cần vào.”

“...”

“Cho anh một cơ hội cuối cùng, có muốn khai mật mã ra không?”

“...”

“Buổi tối, anh ôm gối ra phòng khách mà ngủ!”

“Lạnh...”

“Ôm cả chăn ra.”

“Anh muốn ôm em mới ngủ được.”

“Lâm An Thâm...”

“Uhm...?”

“Rất buồn nôn...”

“ ... ”

Hai người vừa đi vừa đùa, bất tri bất giác đã đến cửa nhà, phát hiện trong sân có rất nhiều xe ô tô màu đen.

Giản Lộ nhìn thấy nụ cười trên mặt Lâm An Thâm cứng lại.

Lúc này, một người ngoại quốc mặc một thân âu phục thẳng tắp bước ra: “Tổng thiết kế sư Lâm, ngài đã trở lại.” Giọng Trung Quốc tiêu chuẩn.

Giản Lộ lập tức nhớ ra, trách không được thấy quen mắt, thì ra là người lần trước tổng bộ phái đến thị sát. “Lâm tổng ở trong phòng chờ đã lâu.”

Lâm An Thâm nắm chặt tay Giản Lộ, anh buông xe đạp, dắt Giản Lộ bước cùng.

Đang lúc Giản Lộ không hiểu gì thì một giọng nữ sang sảng nói: “Lâm An Thâm, lễ phép của cậu đâu?”

Lâm An Thâm dừng bước.

Giản Lộ không nhận được xoay đầu nhìn lại, quả nhiên là người phụ nữ xinh đẹp lần trước. Lần này cô lại thay đổi thành một thân trang phục nhàn nhã, phong tư yếu điệu kia không thay đổi, nhưng lại thiếu đi nhuệ khí sắc bén mà lại hơn phần khí chất quyến rũ, động lòng người. Trong lòng, Giản Lộ thầm than vưu vật, quả là vưu vật... Tìm được ai so được với người phụ nữ như vậy đây... (vưu vật (): chỉ người, phẩm chất, thường chỉ phụ nữ đẹp.)

Người phụ nữ kia tao nhã bước tới trước mặt Lâm An Thâm: “Cậu cũng thực nhanh... Không phải hôm kia tôi có nói sẽ tới Trung Quốc tìm cậu, vậy mà cậu lập tức bỏ chạy tới Hà Lan là sao?”

Giản Lộ trộm nhìn Lâm An Thâm, sắc mặt anh lại trầm xuống vài phần.

Cô ấy tựa hồ không để ý tới biểu tình của Lâm An Thâm, đem tầm mắt chuyển sang Giản Lộ: “Xin chào.”

Giản Lộ thấy cô ấy đối với mình rọi ra một chút ân cần, có điểm phản ứng hơi chậm: “... Xin chào...”

“Giản Lộ, hẳn là Lâm An Thâm chưa giới thiệu tôi với cô? Cô có thể gọi tôi là dì Lâm.”

Giản Lộ giật mình, nếu gọi là dì thì hơi già đi: “Lâm tỷ...”

Cô ấy bật cười, giọng nói êm tai, uyển chuyển: “Ngoan, ngoan, quả nhiên là một đứa nhỏ khôi hài.” Sau đó liếc nhìn bó hoa Tulip Giản Lộ đang ôm: “Bất quá, khả năng là bây giờ phải thay đổi cách xưng hô...”

Giản Lộ không hiểu ý của cô: “Vì sao?”

“Lớn rồi mà vẫn đáng yêu. Nhớ lại lúc trước, cô chỉ cao như vậy,” nói rồi dùng bàn tay so so độ cao, “Cỡ như hạt đậu đỗ vậy, buộc một túm đuôi ngựa cao cao đằng sau. Vẫn không nhớ tôi sao?”

Giản Lộ kinh ngạc, trong đầu đầy những dấu chấm hỏi, đang định truy vấn Lâm An Thâm, Lâm An Thâm liền cướp lời trước: “Giản Lộ, về phòng trước đi.” Giọng anh hơi phần nộ còn có chút khẩn trương.

“Nói chuyện một chút rồi hãy đi.”

“Về đi. Ngay bây giờ!”

Giản Lộ ngơ ngác, Lâm An Thâm chưa từng lớn tiếng với cô như vậy. Tay anh nắm chặt, nổi cả gân xanh.

Giản Lộ không dám ở lại tranh cãi với anh, ngoan ngoãn trở về phòng. Ngồi ở trong phòng, Giản Lộ vẫn hơi ngơ ngác, cởi dây bó hoa Tulip ra. Trên bàn toàn là hoa Tulip màu hồng nhạt. Bên ngoài rất im lặng, Giản Lộ không nghe được một mẩu chuyện nào. Cô yên lặng sửa sang lại đồng hồ, trong óc vẫn hỗn loạn, chưa bắt được bất kỳ ý nghĩ nào. Chọn lấy một bông hoa, đặt lên mũi ngửi ngửi, mùi hương không giống như hoa hồng hay bách hợp mà chỉ hơi thoang thoảng bên cánh mũi...

Tulip, mùi hương nhẹ nhàng, hoa lại hoa lại...

Chẳng lẽ đây là lý do Lâm An Thâm thích hoa Tulip. Vừa rồi đi dạo trong vườn hoa anh có giải thích nghĩa của Tulip trong tiếng trung: Bắc ái, chu đáo, cao nhã, phú quý, có năng lực, thông minh... Lâm An Thâm

kiên trì đưa cô đến đây là muốn nói điều gì sao? Nhưng những từ ngữ đó với cô dường như không có chút quan hệ...

Đột nhiên, cô lại phát hiện ra mình chẳng hiểu gì về anh cả... Trước kia cũng không nghĩ đến nhiều như vậy, chỉ cảm thấy anh yêu cô là đủ rồi. Anh không muốn nói, cô cũng không hỏi. Nhưng mà nhìn thấy biểu tình khẩn trương vừa rồi của Lâm An Thâm, Giản Lộ lại cảm thấy tim mình hơi đau. Một người nếu cất giữ rất nhiều bí mật có phải rất mệt nhọc, rất áp lực... Mà bây giờ cô và anh đã trở thành người một nhà, cô hẳn nên chia sẻ với anh, không phải sao...

Qua một hồi lâu, cửa phòng mở ra. Lâm An Thâm bước vào.

“Giản Lộ...” Lâm An Thâm ngồi xuống bên cạnh Giản Lộ.

Tay Giản Lộ không ngừng run.

“Đói bụng sao?”

“...”

“Bữa tối chuẩn bị xong rồi, đi xuống ăn được không?”

“...”

“Chuyện vừa rồi anh xin lỗi, anh có hơi lớn tiếng.”

“...”

“Thực xin lỗi...”

“...”

“Bác Roth làm rất nhiều đồ ăn truyền thống, có cả đậu Hà Lan!”

“...”

“Chẳng phải em muốn biết tại sao người Hà Lan cao lớn sao? Xem đồ ăn của họ thì biết.”

“...”

“Giản Lộ, nói chuyện với anh...”

“Đậu Hà Lan với Hà Lan không có quan hệ với nhau...”

“... A, đúng vậy...”

“Anh cùng một nhà với Roth rất quen thuộc à?”

“Ừ, trước kia có quen biết...”

“Lâm tỷ là người như thế nào?”

“Là trưởng phòng hành chính ở tổng công ty.”

“Lâm tỷ là người như thế nào?”

“Cũng là người nắm giữ cổ phần trong tập đoàn Trọng Mộc.”

“Lâm tỷ là ai?”

“...”

“Không chịu nói?”

“...”

“Em không muốn ăn, anh ăn mình đi.”

“Giản Lộ.”

“Làm gì?”

“Em nhất định phải quần lấy vấn đề này hay sao?”

“Em muốn biết.”

“Em không cần biết.”

“Em là Lâm phu nhân!”

“Em cùng bà ta không có quan hệ. Quên đi.”

“Rất cuộc anh có nói hay không?”

“Anh không nghĩ nói.”

Nói xong, Lâm An Thâm không để cho Giản Lộ có cơ hội hỏi nữa, nằm lên giường liền kéo chăn qua đầu, đưa lưng về phía cô liền ngủ.

Giản Lộ trừng mắt với cái bóng lưng của anh, Lão Hồ Ly này còn dám không để ý đến cô?! Thật môn bổ sợ anh ra, đổ thêm chút nước vào, để xem cổ chấp của anh còn đặc được nữa không! Tức giận đến ê ẩm cả mũi, Giản Lộ cũng dỗi, không xuống ăn tối!

Lâm An Thâm nói: Em muốn như thế nào?

< m(Ề t nhanh, Giản Lộ không làm được gì dành trừng mắt với anh! Sao mà cô lại tỉnh thao láo như thế này... Sớm biết như vậy thì không bắt anh xem nhiều tạp chí như vậy! Đêm dài cứ từ từ... cô rửa thâm...

Nửa đêm, Lâm An Thâm xoay người đổi tư thế ngủ, đụng đến bên cạnh thấy giường trống không, liền tỉnh. Đảo mắt, nhìn đến Giản Lộ đang ngồi trên sô pha xem tivi, ánh đèn xanh xanh lập lòe chiếu lên gương mặt cô, không nhìn rõ bộ dáng. Nhiệt độ Hà Lan ngày đêm chênh lệch rất lớn, cho dù bây giờ là thời tiết tháng năm, ban đêm ở đây cũng rất lạnh. Hai tay cô ôm chăn sưởi ấm, cầm tivi trên đầu gối, rầu rĩ nhìn chằm chằm màn hình, bộ dáng thật đáng thương.

Lâm An Thâm xuống giường, tiến lại, ngồi bên cạnh Giản Lộ.

Vẫn đang ngẩn người nhìn diễn viên đang phun một tràng tiếng Hà Lan, ngẩng đầu lên thấy Lâm An Thâm liền tỉnh: “Anh ngủ đủ rồi?”

Lâm An Thâm đem thân thể lạnh lạnh của cô ôm vào trong lòng, ghé mũi vào mái tóc, thưởng thức hương vị của cô. Anh vẫn muốn ngủ nhưng lại không có cô bên cạnh, anh không ngủ được. Mấy ngày nay, anh ngày càng ý lại vào cô, ngày càng không muốn trở lại cuộc sống cô đơn trước kia.

Trong vòng tay của Lâm An Thâm, Giản Lộ dần dần ấm lên, lại nghe giọng Hà Lan trong tivi, vừa buồn bực mà cũng không phải. Ha ha...

“Chồng.” Hai tay dán vào sườn anh, tìm hơi ấm.

“Ừ?” Đỉnh đầu truyền đến giọng nói hơi miễn cưỡng.

“Tại sao là Hà Lan?”

“Hoa Tulip ở đây đẹp nhất.”

“Anh thích Tulip? Tulip có phải loài hoa tặng mẹ không?”

“Đó là hoa cảm ơn...”

“A...” Vậy hoa Tulip...

“Tháng năm là tháng hoa Tulip nở rộ, anh muốn em thấy được thời khắc đó.”

“Anh không cần mua hoa Tulip cho em.”

“Làm không được!”

“Sao lại giận rồi!”

“Tóm lại mua em muốn thu mua.”

“Hoa này hẳn là rất đắt, tính không ra...”

“Tính ra, mua ở đây tiện hơn mua trong nước, không cần tính thuế xuất khẩu.”

“... Vậy sao không mua đậu Hà Lan... Vừa tiện nghi lại vừa thực dụng...”

“...”

“Chồng?”

“...”

“Được rồi... mua đi...”

“Đương nhiên.”

“...”

Lâm An Thâm nói: Giản Lộ, đi theo anh nói chuyện...

Chương 21

Đêm dài, trời đầy sao.

Đêm ở ngoại ô đặc biệt yên tĩnh, Lâm An Thâm ngủ không yên giấc, tỉnh lại giữa đêm, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô ở sô pha bên kia. Cả người Giản Lộ dựa vào sô pha mà ngủ, bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo bông mỏng manh, gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi từng cơn lên người cô, cô co co thân mình lại, tiếp tục ngủ.

Lâm An Thâm đau lòng, ôm lấy cô: “Giản Lộ..,”

Giản Lộ mơ màng mở mắt ra.

“Bữa tối chưa ăn mà không đói sao?”

Lâm An Thâm hôn lên khuôn mặt vẫn còn ngơ ngác của cô: “Anh làm cho em bát mì nhé?” Khoác áo khoác lên người cô, rồi ôm cô xuống phòng bếp. Đặt cô ngồi xuống xong, anh tự mình làm hai tô mì sợi, trộn lẫn trứng gà cùng với thịt. Lại đem đồ ăn mà bác Roth phần lại cho họ hâm nóng.

Giản Lộ nhìn đồ ăn nóng hổi hấp tấp trước mắt mới phát hiện ra bụng đã sớm kêu thầm thì. Cô vui đầu vào ăn

“Ăn từ từ, nóng.” Lâm An Thâm nhìn bộ dạng ăn vội ăn vàng của cô, lo lắng nhắc nhở: “Ăn một chút khoai tây trước cho đỡ nóng.”

Giản Lộ không để ý vẫn cúi đầu ăn mì sợi.

Lâm An Thâm gấp vài miếng khoai tây bỏ vào bát cho cô.

Mà cô lại đem khoai tây trả lại cho anh, tiếp tục ăn mì của mình.

Lâm An Thâm nhú mày. Đem thịt trong bát của mình cho cô.

Cô lại đem trả lại thịt cho anh.

Đem trứng gà cho cô, công cũng không nói một tiếng, trả lại trứng gà cho anh.

“Không thể không muốn!” Lâm An Thâm cường ngạnh đem khoai tây thả vào bát cho cô.

Lại đem trứng gà cùng thịt cho vào luôn.

Cô không trả đồ ăn lại cho anh nữa nhưng cũng không đụng đến chỗ đồ ăn đó. Mì trong bát đã ăn sạch nhưng đồ ăn của anh vẫn còn nguyên.

“Giản Lộ, em muốn như thế nào?” Lâm An Thâm vẫn còn nửa bát mì chưa ăn xong, nhưng ăn cũng không ngon, liền gác đĩa lên miện bát.

“Lâm tỷ là gì với anh? Chị ấy còn biết em từ rất sớm, anh cũng vậy sao?” Giản Lộ nhìn thẳng vào mặt Lâm An Thâm.

Sắc mặt của Lâm An Thâm trầm xuống, đen lại.

“Lâm An Thâm, rốt cuộc anh là ai?”

Một câu hỏi này hoàn toàn kích động thần kinh của Lâm An Thâm, cầm chặt cổ tay cô: “Giản Lộ, chúng ta đã kết hôn, sao em còn hỏi anh những câu như vậy?”

Cô tay Giản Lộ chột đau: “Vậy anh trả lời em.”

“...”

“Lâm An Thâm, em không muốn mình không biết gì về anh cả!”

“...”

“Anh ôm vào chùng ấy bí mật không có nghĩa là vĩ đại! Em muốn chia sẻ hạnh phúc với anh, cũng muốn chia sẻ buồn khổ của anh biết không?”

“...”

“Lâm An Thâm! Nói cho em biết!”

“Em muốn anh trả lời như thế nào! Nói cho em biết anh đã yêu em từ hơn mười năm trước, mà em chưa từng phát hiện ra cậu bé đó sao —”

Giản Lộ giật mình.

“Dọa em rồi phải không? Nhưng là Lâm An Thâm chính là một cậu bé! Từ nhỏ hắn đã không cùng người khác chia sẻ tâm sự, cự tuyệt tất cả những người muốn đi vào lòng hắn, bao gồm cả cha mẹ hắn. Thế giới ồn ào này làm cho hắn chán ghét. Cho dù hắn có tính cách quái dị như vậy, mọi người vẫn khúm núm với hắn, bởi vì gia tộc bởi vì gia thế của hắn. Cho nên tính cách của hắn vận vẹo, khó lường. Lớn lên, hắn phong bế hoàn toàn bản thân với thế giới chán ghét bên ngoài. Nhưng đến năm chín tuổi kia, một cô gái nhỏ liền xông vào tầm mắt của hắn, không được sự cho phép của hắn cũng không thương lượng một chút với hắn, cứ như vậy xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất —”

Nói đến đây, trước mắt Lâm An Thâm chỉ có ưu thương: “Giản Lộ, em như vậy tiến thẳng vào trái tim anh, nhưng lại chưa từng liếc mắt qua anh lấy một cái! Trong mắt em chỉ có Đỗ Trung, em chỉ biết xoay quanh anh ta, em cười cũng chỉ vì anh ta. Em làm cho anh học được hai từ ‘khát vọng’. Trái tim anh, hành động của anh đều vì em mà trở nên điên cuồng. Một người thừa kế của danh môn vọng tộc sở hữu một cuộc sống xa hoa lại muốn đến sống ở một khu bình dân. Anh chán ghét cuộc sống xô bồ ở đó, cùng những thói quen thô tục của mọi người. Nhưng vì là kẻ theo đuôi của em, anh cam tâm chịu được sự chán ghét đó của anh, cả sự xem nhẹ của em với anh.”

Nói xong, Lâm An Thâm cười nhạo chính mình: “Khi đó, anh đóng kín cuộc sống lại nhỏ bé, mà em lại rực rỡ, vui vẻ. Hơn nữa, ánh mắt của em cho tới bây giờ đều hướng về một cậu bé khác. Nói không rõ nên thích ánh mắt kiên định đó của em nhưng cũng oán hận ánh mắt đó nhất. Mỗi ngày, mỗi khắc anh đều đi theo phía sau em, chăm chú nhìn vào nhất cử nhất động của em, nhưng em lại không hề phát hiện. Ngay cả Đỗ Trung cũng phát hiện ra sự tồn tại của anh, nhưng mà em vẫn vậy, chỉ nhìn thấy Đỗ Trung, chỉ quan tâm đến Đỗ Trung.”

“Đã lâu lắm rồi anh không cùng người ngoài giao thiệp, không biết như thế nào mới có thể làm cho mình tồn tại được trong thế giới của em. Ban ngày khi ở trường học, anh im lặng yêu từng nhất cử nhất động, buổi tối khi không nhìn thấy em, anh sẽ nhớ lại từng hình ảnh của em, một loại thống khổ như có dã thú ở trong tâm đang đánh nhau. Nhắm mắt lại, thân ảnh của em có thể dễ dàng xuất hiện trong óc. Cha mẹ có ý muốn đoạt em lại đây, bọn họ có thể dễ dàng để em thuộc về anh, nhưng anh cự tuyệt. Em không thích em, bức em đi theo anh chính là tước đoạt đi hạnh phúc của em. So với tất cả mọi người, anh luôn khao khát có được em, nhưng lại mong em luôn có cuộc sống thoải mái, hạnh phúc. Mỗi ngày, thứ tình cảm mâu thuẫn đó cứ tra tấn anh, đồng thời nỗi khổ em không quan tâm đến anh càng khiến anh thống khổ. Đối với thế giới bên ngoài, anh đều hờ hững không cần, đem toàn bộ tình cảm trút hết xuống em. Người thân

trong nhà thay anh tìm đến rất nhiều bác sỹ nổi tiếng, nhưng là vô dụng... Anh đã hoàn toàn bệnh, bệnh đến không thuốc nào chữa nổi.”

Nói xong, Lâm An Thâm lại nhớ lại những chuyện đau khổ trước kia, hai tay ôm lấy đầu: “Bác sĩ đề nghị cha mẹ anh kéo anh ra cuộc sống hiện tại, ở một nơi mới, bắt đầu cuộc sống mới, nhìn nhận một cuộc sống tốt đẹp hơn có lẽ sẽ giúp anh bớt cực đoan. Vì thế, cha mẹ không để ý đến sự kịch liệt phản đối của anh, kéo anh đi. Không thể nhìn thấy em mỗi ngày, anh cảm thấy thế giới của mình như sập xuống, không có ánh mặt trời sáng ngời như mọi người vẫn tưởng. Vài năm đó, anh như cảm nhận được sự hắc ám của địa ngục, mỗi ngày đều nhớ em lại không thấy hình bóng em, không nghe thấy tiếng em cười... Cái loại thống khổ này không sao hình dung được... Em không biết, nó rất độc, em không biết được cái loại thống khổ chết đi sống lại của người nghiện thuốc phện...”

Giản Lộ cầm lấy tay Lâm An Thâm: “Lâm An Thâm...” Giọng nghẹn ngào, sự thống khổ của anh cũng khiến cô đau đớn. Thì ra sâu trong lòng Lâm An Thâm lại có loại thống khổ như vậy, vậy mà trước đây cô không hề biết, tự nhiên hưởng thụ tình yêu của anh.

Lâm An Thâm bỗng nhiên bắt lấy tay Giản Lộ, cái bắt tay ấy làm Giản Lộ đau: “Giản Lộ, em chính là loại độc ấy, có muốn giải cũng không được. Đến bây giờ độc ấy vẫn khiến anh nghiện, không thể tưởng tượng được một ngày độc ấy được giải, anh phải làm sao bây giờ?! Bây giờ em đã biết tất cả liệu có cảm thấy anh đáng sợ? Anh biết anh không phải người bình thường, anh càng ngày càng muốn giữ em bên cạnh, không muốn có người đàn ông khác tiếp xúc với em, thậm chí ngay cả cái liếc nhìn anh cũng không muốn, vừa không thấy em trong lòng, anh liền bất an. Anh sợ... thật sự rất sợ... có một ngày em sẽ không chịu nổi anh...”

“Lâm An Thâm...”

“Anh biết rõ như vậy sẽ khiến em giận... nhưng anh không khống chế được bản thân mình...”

“Ngu ngốc... Lâm An Thâm, anh là đồ ngốc...” Giản Lộ ôm lấy cổ Lâm An Thâm, “Chồng... anh là người đàn ông tốt nhất trên thế giới... Làm sao em buông anh ra được, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh. Anh là con hồ ly em yêu nhất. Nếu Lâm An Thâm là kẻ nghiện điên cuồng nhất trên thế giới, thì Giản Lộ sẽ là tên trùm buôn ma túy lớn nhất thế giới!”

Lâm An Thâm gắt gao giam Giản Lộ vào ngực, hấp thu thật sâu hơi thở của cô, anh muốn chứng minh thời khắc này không ở trong mộng. Hết thấy đều là sự thật! gió lạnh nhẹ nhẹ, chớp mũi tràn đầy hương vị của cô. Lâm An Thâm luyến tiếc buông ra.

“Chồng à...”

“...Ừ?”

“Em không phải là cái gối ôm.”

“Anh biết...”

“Vậy anh nhẹ nhẹ tay thôi để em còn thở, em không được ngẹt khí nào cả.”

“A... ngưng...” Hơi lỏng đôi cánh tay, nhưng vẫn không đỡ hơn là bao.

Lâu thật lâu, hai người vẫn gắt gao ôm lấy nhau, giống như muốn ôm đến thiên trường địa cửu.

“Chồng, anh bắt đầu yêu em như thế nào?”

Như lời anh nói thì đoán là nhất kiến chung tình đúng không nhỉ?! Ha ha... thì ra cô cũng có loại mị lực này... Nhớ tới lúc cô tám, chín tuổi, tóc dài, thích mặc váy trắng, hằng là rất dễ hấp dẫn ánh mắt của các bé trai khác. Đỗ Trung cũng tính là một trong đó có nói cô như nàng công chúa Bạch Tuyết nhỏ nhỏ, thường vây quanh hoàng tử của cô... Huống chi còn hồ ly này!

Lâm An Thâm hồi tưởng lại ánh mắt đầu tiên của cô, trong lòng chợt cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Liền liếc mắt một cái, trở thành lời chú, mãi mãi không quên.

“Ngày đó, dụng cụ vẽ tranh đã dùng hết, lái xe chở anh đi mua thêm. Đèn đỏ vừa sáng ở một ngã tư, xe dừng lại. Ở xa, có một cô bé đeo một cái cặp vừa to vừa dày đuổi theo đèn xanh muốn qua đường. Tóc cô

bé rất dài, bay theo từng bước cô bé chạy. Bỗng nhiên, có một cơn gió lớn thổi tóc che mắt tầm mắt cô bé, khiến cô bé té ngã bởi cái hố lớn ở trên đường. Tóc cô bé rối, đầu gối bị thương, có máu chảy ra nhè nhẹ thấm vào chiếc váy trắng. Nhưng mà cô bé không để ý tới vết thương, bởi vì chiếc cặp sách đã bị rách. Đèn đỏ đổi thành đèn xanh, dòng xe lại tiếp tục đi. Cô bé vội vàng nhặt lại sách vở cất vào cặp, nhặt xong liền vội vàng đứng lên, lùi từng bước lại phía sau, không ngăn cản dòng xe. Anh nhìn thấy vết máu trên váy cô bé mỗi lúc một lớn, tay trái ôm cặp sách, mà chiếc cặp bị bung mất khóa nên có vài quyển sách lòi cả ra ngoài, tay phải lại còn cầm vài cuốn sách bài tập, tóc rối cũng không kịp để ý. Một khắc đó, cô bé, váy bẩn, tóc rối, có bao nhiêu chật vật –” Nhưng mà anh mắt vẫn trong suốt như vậy...

Lâm An Thâm còn chưa nói được tiếp thì đã bị Giản Lộ ngăn lại: “Được rồi, được rồi! Không nhớ nữa, hơn nữa đem quên đoạn hình ảnh ấy đi! Bây giờ! Lập tức! Ngay lập tức!! A a –!”

Lâm An Thâm nghe tiếng cô gào lớn, liền ấn chặt mặt cô vào lồng ngực mình. Không cần yêu cầu như vậy... đó là điều mà cả đời anh không làm được...

“Anh có uống thuốc bổ não.”

“Không uống nữa! Về sau hứa không uống nữa!! Uống nữa đầu anh teo rút lại đó!! Biết không?!”

“Không uống, sẽ không uống...”

“Anh không vâng mệnh! Em không tin! Anh thề!”

“Được, từ nay về sau Lâm An Thâm không uống thuốc bổ não... muốn uống thì trực tiếp... ăn Giản Lộ...”

Giản Lộ đỏ mặt, để cho anh hôn một cái liền đẩy anh ra: “Con Hồ Ly này! Đây là trong phòng bếp...”

“Bọn họ không có thói quen ăn khuya... Nhưng anh có...”

“Ăn khuya bị bệnh cao huyết áp...”

“Huyết áp của anh đều thấp, không sợ. Vợ à, em cũng nên ăn khuya đi, em rất gầy.”

“Cái này gọi là mảnh mai biết không –”

Nhưng mà không đợi cô nhiều lời, môi Lâm An Thâm đã tiến tới.

Ban đêm, ánh trăng Hà Lan cũng đẹp như cảnh sắc trong phòng. Lâm An Thâm cũng dịu dàng tựa như ánh trăng, lay động thần kinh mẫn cảm của Giản Lộ. Lời anh nói tựa như rượu nguyên chất làm cho cô say cả đêm...

Lâm An Thâm nói: Anh không muốn em đi.

15. Chương 22-23

Chương 22

Hôm sau, khi Giản Lộ tỉnh lại thì Lâm An Thâm vẫn còn ngủ. Nhìn gương mặt anh, mặt Giản Lộ ngày càng đỏ. Cả hai người lúc này đều không mặc gì, chỉ có hai thân hình trần trụi nhưng mà trong lòng Giản Lộ lại tràn ngập ngọt ngào. Tiến vào lòng anh, anh hơi trở mình, cánh tay thật tự nhiên ôm cô vào lòng, nhưng mà vẫn ngủ. Dán mình vào lồng ngực anh, nhắm mắt lại, nghe tiếng tim anh đập, cô lại mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai tỉnh lại cũng bởi tiếng gọi từ cái dạ dày. Mắt Giản Lộ nhấp nhem mở ra, bên cạnh trống không, tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm truyền ra. Ngoài cửa sổ một mảng ánh sáng rực rỡ, Giản Lộ vươn cái lưng lười, cô đảo mắt tới bình hoa trên bàn, uhm, bó hoa Tulip hồng nhạt đang cắm yên ổn trong bình. Ánh nắng chiếu nghiêng trên bình hoa khiến hoa lại càng đẹp.

Lâm An Thâm tắm xong, bước ra lại thấy Giản Lộ đang ở trên giường, mở to hai mắt. Anh vừa cười, tiến lại giường muốn ôm cô lại bị cô lấy tay đẩy ra.

Lâm An Thâm kháng nghị: “Anh muốn ôm em một cái...”

“Không được. Không công bằng...” Giản Lộ phản kháng.

“Cái gì không công bằng?” Lâm An Thâm nghe nhưng không hiểu.

Giản Lộ cúi mặt, tránh ánh mắt anh: “Anh mặc quần áo, còn em thì không...”

Lâm An Thâm nghe xong bật cười: “Vậy để anh cởi.”

“Không, em mặc quần áo. Mấy giờ rồi? Em đói.”

“Giữa trưa rồi, đói cũng phải.” Nói xong, anh cẩn thận tìm áo khoác cho cô rồi ném trên giường: “Vậy em mặc áo đi.”

Nhưng Lâm An Thâm đợi một lúc vẫn không thấy cô có động tĩnh gì: “Không phải em đói sao? Rồi giường đi.”

“Vậy... anh quay mặt đi hay là xuống lầu trước...”

Lâm An Thâm nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô, nhất thời hiểu được người kia đang nghĩ gì. Đầu thân mặt như vậy rồi... còn thẹn thùng...

“A! Anh cười trộm cái gì!” Giản Lộ không hài lòng với vẻ mặt của anh.

“Khụ khụ... không cười...” Lâm An Thâm cố gắng kìm nén một chút cảm xúc: “Anh đến sofa bên kia ngồi.”

“Nhanh đi, nhanh đi!” Giản Lộ trừng mắt với anh, chỉ còn thiếu ném đá đuổi anh đi.

Thay quần áo, tắm rửa xong, Lâm An Thâm dẫn Giản Lộ xuống lầu ăn cơm. Đang bước, Lâm An Thâm chợt đứng sững lại, mà đi đằng sau, Giản Lộ không để ý, đâm sầm vào lưng anh. Giản Lộ xoa xoa cái mũi, âm thầm oán với cái lưng anh: “Hồ Ly thôi, không tập luyện gì mà sao lưng anh cứng quá vậy?!”

Lâm An Thâm xoay người lại, giúp cô xoa xoa cái mũi: “Em suy nghĩ cái gì mà lại xuất thần như vậy...?”

Bên tai có chút nóng, Giản Lộ quay mặt không cho anh xoa mũi mình. Còn không phải trách anh, tối hôm qua còn muốn ‘ăn khuya’ ở nhà ăn... hại cô ăn đến xuất thần như vậy...

“Tình cảm vợ chồng son thật tốt...” Từ phía trước truyền đến giọng nữ êm tai quen thuộc.

Giản Lộ nhìn thấy Lâm tỷ rời chỗ ngồi của mình đi tới.

“...” Vốn định gọi Lâm tỷ, nhưng mà Giản Lộ xoay chuyển rất nhanh: “Mẹ, người đã đến rồi!”

Vừa nói ra, cả Lâm An Thâm cùng Lâm mẹ đều ngẩn ra.

Nụ cười từ đáy lòng của Lâm mẹ nở ra: “Hửn là nó đã nói thân phận của ta cho con?”

Giản Lộ nhìn Lâm An Thâm, sau đó liền cười với Lâm mẹ: “Ha ha... Nhìn ngoại hình của hai người, không cần anh ấy nói con cũng đoán được. Lâm An Thâm đẹp trai như vậy đều là dựa vào gen của mẹ.”

Lâm mẹ bị Giản Lộ dỗ ngọt, tâm tình cũng tốt, hớn hờ lời kéo Giản Lộ tới bàn ăn cơm: “Đến đây ngồi, thật là đứa bé ngoan! Chúng ta vừa ăn cơm, vừa nói chuyện... Tên nhóc này cũng thật là... làm sao mà bây giờ mới dẫn con xuống ăn cơm –” Khi nói chuyện, liếc mắt qua mấy dấu vết trên cổ Giản Lộ, liền hiểu rõ hết thấy, cười lại càng tươi: “Đồ ăn Hà Lan cũng chưa chắc đã ngon, ta làm cơm Trung Quốc cho con! Con xem, có hợp khẩu vị không?”

Mấy hôm nay ăn đồ ăn Hà Lan, mới đầu còn có vẻ mới mẻ, nhưng càng về sau, Giản Lộ lại càng thán thía đồ ăn Trung Quốc vẫn là ngon nhất! Bánh cùng thịt bò ở đây đều cứng quay, pho mát lại có mùi thum thum, là lạ. Cho nên, bây giờ nhìn đến đồ ăn Trung Quốc, tay đã hơi ngứa.

Nhưng mà Lâm An Thâm vẫn chưa tiến lại bàn ăn bên này.

“Chồng...?” Giản Lộ ngọt ngào gọi.

Lâm An Thâm hứng ánh mắt của Giản Lộ, hai người truyền qua truyền lại mấy lần tín hiệu, cuối cùng Lâm An Thâm thở dài, ngoan ngoãn tiến lại bàn ăn, ngồi vào bên cạnh Giản Lộ.

Giản Lộ chú ý tới Lâm mẹ trong mắt có chút an ủi. Lâm mẹ phục hồi tinh thần, vừa vận nhận được ánh mắt của Giản Lộ, nhẹ nhàng nở nụ cười, gấp một miếng thịt bò cho Giản Lộ: “Đứa nhỏ, thưởng thức một chút tay nghề của sư phụ. Trước đây, Lâm An Thâm thịt gì cũng không ăn, chỉ ăn loại thịt bò này.”

“A? Trước đây anh ấy kén ăn như vậy sao, bây giờ tốt lắm, cũng không kén ăn, thịt gì cũng có thể.” Cả thịt của cô cũng thích ăn...

Gấp một miếng thịt bò bỏ vào miệng, uhm... Tươi, mềm, quả nhiên là hảo thủ nghề! Không thấy Lâm An Thâm động đũa, Giản Lộ liền gấp cho anh một miếng thịt bò: “Rất ngon! Thịt mềm, nước sốt rất ngon!” Lại quay đầu hỏi Lâm mẹ: “Là nhà hàng của vị sư phụ nào vậy mẹ? Hà Lan mà cũng có những nhà hàng như vậy sao? So với nhà hàng ở Trung Quốc cũng không kém!”

Lâm mẹ cười dịu dàng, trong mắt đã không còn ánh nhìn sắc bén như lần đầu gặp mặt nữa: “Là sư phụ ở trong nhà. Nếu con thích ăn, thì cùng Lâm An Thâm về nhà nhiều một chút mà ăn.”

“Uhm!” Giản Lộ vui sướng, đồng ý.

“Giản Lộ, lúc ăn cơm không nên nói nhiều như vậy.” Rốt cục Lâm An Thâm cũng lên tiếng, nhưng mà mở miệng một cái là cấm Giản Lộ nói chuyện. Biểu tình của anh bây giờ cứng rắn như bánh Hà Lan.

Giản Lộ âm thầm lè lưỡi, trả lời: “Uhm...” Sau đó liền ngoan ngoãn ăn cơm, không nhiều lời. Vừa rồi bom đạn hơi ác liệt, lúc này nên nghỉ một chút, nếu không đêm nay anh cũng không buông tha cô...

Ăn cơm xong, Giản Lộ thấy Lâm mẹ cùng bác Roth nói chuyện gì đó với nhau, có vẻ là phân phó sự tình, bác Roth gật gù đầu liền đi ra ngoài.

Giản Lộ đổ mồ hôi. Ban đầu còn tưởng đây là nhà của bác Roth, nhưng bây giờ nhìn đến thì ra quyền tài sản là của Lâm gia... Vậy là không phải cô đã cho tiểu hồ ly mà là hào môn... Sau đó lại nghe Lâm mẹ nói với mình: “Tiểu Lộ này... Mẹ còn chưa mua cho con cái gì, chúng ta ra ngoài chút đi, thuận tiện bồi mẹ một chút, cũng đã lâu ta chưa tới Hà Lan.”

Giản Lộ còn chưa kịp nói, Lâm An Thâm đã tiến lại đáp: “Để con cùng Giản Lộ đến thảo nguyên bên kia.”

Lâm mẹ nghe xong, lại nhìn lại Giản Lộ.

Giản Lộ quẫn. Cô vụng trộm kéo kếp góc áo Lâm An Thâm, nhưng anh lại bắt vi sở động.

Lâm mẹ nói với Lâm An Thâm: “Ngày mai mẹ phải đi rồi, sức khỏe ông nội anh không tốt lắm, cho nên ta phải về chăm sóc ông. Ngày mai rồi các con đi chơi thỏa thích, để hôm nay Tiểu Lộ đi với mẹ, được không?”

Lâm An Thâm đang muốn cự tuyệt, Giản Lộ đã thực sảng khoái đáp ứng: “Được! Chúng ta có thể xuất phát!”

Mới nói xong, cô mới nhận được ánh mắt của Lâm An Thâm.

Lâm mẹ hiển nhiên rất cao hứng, đối với Giản Lộ thản nhiên cười: “Tiểu Lộ quả thực là tri kỷ, mẹ ra xe chờ con trước, con chuẩn bị rồi ra sau nhé!”

Giản Lộ gật gù đầu: “Dạ! Con ra nhanh thôi!”

Lâm mẹ vừa bước đi, Giản Lộ lập tức chạy lên phòng lấy túi xách. Mới đeo túi lên người chuẩn bị xuất phát, Lâm An Thâm liền giữ chặt tay cô: “Giản Lộ, anh không muốn em đi.”

“Em biết...”

“Em vẫn đi?”

“Ừ.” Giản Lộ thật kiên định trả lời: “Chồng à, anh có biết đến các mối quan hệ trong gia đình là như thế nào, từ trước đến nay mối quan hệ nào trong nhà mà phức tạp nhất?”

Lâm An Thâm lắc lắc đầu.

Giản Lộ sờ sờ đầu anh: “Là quan hệ mẹ chồng nàng dâu! Thử hỏi vài thư ký trong công ty chúng ta xem, những người đã kết hôn, đến công ty phàn nàn nhiều nhất không phải về chồng họ như thế nào, mà là mẹ chồng họ như thế nào. Em nghe xong chuyện của họ đều cảm thấy rất phức tạp. Hơn nữa các cô ấy còn không gả cho hào môn đâu! Đúng rồi, em còn chưa hỏi rõ anh gia thế như thế nào đâu! Trước khi kết hôn anh cũng không nói rõ cho em biết nhà anh là hào môn! Người ta nói, gả vào hào môn thì sâu như biển... Em cũng không biết bơi... cái gì mà ân oán tình cừu... thật phức tạp! Bây giờ vừa vặn có cơ hội có thể bồi đắp tình cảm với mẹ chồng, em không muốn bỏ lỡ!”

“Em gả cho anh, không phải cho người nhà anh.”

“Aiz, chồng à, tư tưởng của anh hoàn toàn lầm lạc rồi. Rất nhiều người cũng nghĩ như vậy, nhưng mà nói thật ra, trước hôn nhân là gả cho người nhà chồng, sau mới là gả cho chồng.”

Lâm An Thâm đổ mồ hôi! Theo như lời cô nói, vậy anh vất vả cưới cô về là công cốc sao...

“Đạo lý này với việc anh đi là cũng giống nhau... Nhưng muộn rồi, về nói sau đi! Em đi đây, buổi tối gặp!”
Dứt lời, thân ảnh Giản Lộ chợt lóe đã không thấy tăm hơi đâu. Động tác nhanh nhẹn đến mức Lâm An Thâm muốn tóm cũng không kịp.

Chiếc ô tô chạy vững vàng trên ngã tư giữa thành phố Amsterdam.

Lâm mẹ nắm tay Giản Lộ: “Tiểu Lộ, cảm ơn con có thể ở cùng một chỗ với Lâm An Thâm...”

Giản Lộ ngượng ngùng nói: “Mẹ... Đó cũng là hạnh phúc của con...” Tay Lâm mẹ vừa thon vừa dài... nắm lấy tay Giản Lộ cảm thấy thật thoải mái...

“Con làm cho Lâm An Thâm nói tất cả mọi chuyện cho con rồi?”

“Dạ... đúng vậy... tối hôm qua anh ấy đã nói hết cho con...”

Lâm mẹ vỗ nhẹ lên tay Giản Lộ: “Con đừng trách mẹ bất công... Lâm An Thâm quả là đứa trẻ khiến người ta đau lòng... Con hãy yêu thương nó.”

Giản Lộ nắm lấy tay Lâm mẹ: “Mẹ, người yên tâm giao anh ấy cho con! Con nhất định sẽ chăm sóc đứa nhỏ này thật tốt!”

Lâm mẹ bị chọc cười, Giản Lộ cảm thấy giọng mình thật giống Thiên m. Lâm mẹ nói: “Mẹ biết con đã hiểu. Hơn nữa nó cũng chỉ để cho chăm sóc nó thôi. Tính cách Lâm An Thâm từ nhỏ đã khác với những đứa trẻ khác, từ nhỏ trong óc nó đã tràn ngập những ý nghĩ riêng của nó, hơn nữa cũng không chịu chia sẻ với người khác. Nó đem chính mình giấu thật sâu, không đi ra khỏi thế giới của nó cũng như không cho ai từ thế giới bên ngoài tiến vào. Ha ha, ” Lâm mẹ vừa nhớ lại vừa nở nụ cười yếu ớt, “Nó chính là đứa nhỏ như vậy, từ bé đã có tính như ông cụ, thâm trầm.”

Giản Lộ bị nụ cười của Lâm mẹ cảm động, cô cảm nhận tình mẫu tử của bà với anh sâu như thế nào: “Mẹ... mẹ yêu Lâm An Thâm như vậy... anh ấy lại đối xử với người như vậy...”

Lâm mẹ thở dài: “Không chỉ có mẹ thương nó, ba nó cũng thương nó, mọi người trong nhà cũng thương nó... nhưng nó chán ghét chúng ta...”

“Thật... ghét?” Giản Lộ kinh ngạc.

“Ừ... trong thế giới của nó, cả người trong nhà lẫn thế giới này đều làm cho nó chán ghét...”

“... vì sao?”

Lâm mẹ thở dài, suy nghĩ một lúc sau đó chậm rãi kể chuyện xưa: “Lâm gia đã nhiều thế hệ đều là kinh thương, hơn nữa ông nội của Lâm An Thâm ở quan trường cũng có chút danh tiếng. Năm nó 3 tuổi, dựa vào quan hệ của ông nội nó, chúng ta cùng Soviet – một đại chính khách đến nhà ở, ông ta đến Trung Quốc ký hiệp ước, trong nhà cao thấp đều vô cùng náo nhiệt hoan nghênh ông ta.”

“Bây giờ là thời bình, các con rất khó có thể hiểu được bối cảnh lúc đó rất hỗn loạn, rối ren. Chỉ cần hiệp ước ký thành công, chúng ta có thể đạt được những lợi ích rất lớn. Hơn nữa đó lại là giai quan trọng đoạn tập đoàn Trọng Mộc củng cố địa vị trong nước, hạng mục này thành công, tập đoàn Trọng Mộc không cần

tốn nhiều sức để trở thành tập đoàn hàng đầu. Bởi vậy, trong nhà cao thấp đều rất muốn xu nịnh, lấy lòng vị khách này.”

“Trước Lâm An Thâm, mẹ cùng ba nó cũng đã nhận nuôi một đứa trẻ khác, nó cũng là một bé trai rất ngoan ngoãn. Lúc Lâm An Thâm còn nhỏ cũng rất thích người anh trai này. Bất quá, lại có chuyện xảy ra, không hiểu ông Soviet kia lại nhìn trúng anh trai nó, sau khi chính thức ký hợp đồng, chúng ta lại phát hiện có mấy điều khoản bị thay đổi, kinh phí phải trả ít đi, lợi ích lại càng nhiều, nhưng vị khách kia lại yêu cầu mang đi anh trai của Lâm An Thâm...”

“... cuối cùng đáp ứng rồi?”

“Đúng vậy. Hai ngày sau chúng ta quyết định ký hợp đồng đó. Ngày hôm sau, ông Soviet kia mang anh trai Lâm An Thâm đi. Mà từ hôm đó trở đi, tập đoàn Trọng Mộc trở thành tập đoàn số một trong nước. Cũng chính từ ngày đó, Lâm An Thâm đã đặt chúng ta ra khỏi thế giới của nó. Lại về sau, chúng ta muốn đưa nó ra nước ngoài, không cho gặp con, nó lại càng ghét chúng ta hơn...”

Lâm An Thâm nói: Ngủ đi

Chương 23

Giản Lộ cúi đầu, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

“Tiểu Lộ...”

Giản Lộ ngẩng đầu, thấy Lâm mẹ đang nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt còn hơi ươn ướt.

“Không cần vì muốn Lâm An Thâm nhận chúng ta mà khiến con khó xử... Con chỉ cần thay chúng ta bảo vệ nó tốt là được. Thật ra nó rất yếu ớt nên mới giấu kĩ bản thân mình như vậy. Chỉ có con mới có thể bảo vệ nó, cũng chỉ có con mới khiến nó hạnh phúc.”

Giản Lộ nắm chặt tay Lâm mẹ: “Mẹ, con nhất định sẽ quan tâm anh ấy... vô luận có xảy ra chuyện gì... vĩnh viễn đều là con của mẹ...”

“Tiểu Lộ... con thực sự là người con dâu tốt...” Lâm mẹ lau nhẹ khóe mắt: “Suýt nữa vì sai lầm của chúng ta mà bỏ qua đứa con dâu hiền. Năm đó mẹ không nên ngăn cản Lâm An Thâm đến bên cạnh con, chỉ vì lúc đó ta thấy nó quá khổ sở... yên lặng nhìn con với một đứa bé khác mà không để ý gì đến nó! Mẹ chỉ thấy nó thật ngốc, nó muốn gì chúng ta đều có thể cho nó, không cần nó phải đau khổ như vậy. Nhưng mà mẹ đã sai, đưa nó đến nơi không có con, ta biết mình hoàn toàn sai rồi.”

“Nó hoàn toàn không vui vẻ, lại càng đau khổ mà nhớ con, yêu con. Ban đêm, nó nhớ hình bóng con rồi ngồi vẽ ra giấy, có khi vẽ trắng đêm. Về sau nó cả ban ngày cũng vẽ con để vơi đi nỗi nhớ. Con có biết không, nhìn con mình trở thành như vậy, trừ bỏ hối hận, ta cũng chỉ có thể đau lòng nhìn nó...” Nhớ lại làm cho Lâm mẹ không kìm được, khẽ run, “Cho nên, đừng rồi bỏ nó...”

Trong lòng Giản Lộ có vô số nỗi đau tràn lên, không biết nói cái gì mới được, cô chỉ hiểu mà ra sức gặt đầu.

Khi hai người về nhà thì trời đã khuya.

Xe hơi nhanh đỗ lại trước nhà, từ xa Giản Lộ đã nhìn thấy Lâm An Thâm đi tới đi lui trước cửa nhà, chờ xe về. Cho đến khi Giản Lộ bước từ trong xe ra, sắc mặt anh mới bớt lo lắng.

Xe đã đi, Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ vẫn tiếp tục vẫy tay, mà tay còn lại lại xách một đồng chiến lợi phẩm. Xách lấy túi đồ của cô, lại kéo tay cô xuống.

Giản Lộ đem tất cả cho Lâm An Thâm, xoa xoa cánh tay: “Mệt thật...! Nhưng mà mắt của mẹ anh tốt lắm, chọn đồ cho em đều rất hợp, vui lắm!”

Lâm An Thâm cầm đồ đi theo sau cô, mang một bộ mặt khó chịu mà lại bị xem nhẹ: “Sao lại nhận nhiều vậy! Anh cũng có thể mua cho em mà.”

“A, vậy sao... vậy anh đem tiền trả lại cho mẹ là được!” Dứt lời, Giản Lộ cũng không quay đầu nhìn Lâm An Thâm, bước nhanh vào phòng, ngã lên ghế sofa thư giãn gân cốt.

Lúc Lâm An Thâm bước vào phòng đã thấy cô nằm bẹp trên sofa, ngẩn người nhìn chăm chăm vào bình hoa tulip. Anh đặt đồ xuống, ngồi vào bên cạnh Giản Lộ: “Đi đâu cả một ngày, như thế nào?”

“Quảng trường Jordan. Rất nhiều người nha...”

“Có ăn cơm không?”

“Ăn, mẹ đưa em đến nhà hàng Trung Quốc, ăn cũng ngon lắm!”

Lâm An Thâm làm bộ như lơ đãng nhìn vào túi to túi nhỏ, nhìn vào một cái túi lớn như là bên trong đựng sách vở gì đó, đang định vươn tay mở ra xem.

Nhưng lại nghe được giọng miễn cưỡng của Giản Lộ: “Lâm tiên sinh, anh đổi nghề làm phóng viên từ khi nào vậy?”

“...”

“Sao lại bất quá như vậy?”

“...”

Giản Lộ đứng dậy, lấy quần áo vào phòng tắm tắm, Lâm An Thâm ngoan ngoãn không động vào cái túi kia.

Muộn rồi, tất cả đều chìm trong im lặng. Bên tai chỉ truyền đến tiếng hít thở của Lâm An Thâm. Giản Lộ nhẹ nhàng gỡ tay Lâm An Thâm ra khỏi người mình, xuống giường đi đến chỗ túi đồ mới mua về, từ trong túi ra một tập sách tranh, ở mặt sau tập tranh có kẹp một chiếc chìa khóa.

Giản Lộ nắm chặt chìa khóa ở trong tay, không dám bật đèn.

Trong bóng đêm, Giản Lộ mò mẫm đi ra khỏi phòng, sờ được cửa phòng trên tầng mái. Cô mở cửa ra, ánh trăng từ ngoài tràn vào căn nhà, Giản Lộ nhìn thấy cả căn phòng trống trơn, chỉ có kê một chiếc bàn gỗ nhỏ, bên cạnh lẳng lặng một cái giá vẽ.

Tìm được công tắc đèn, bật đèn, cả phòng sáng lên.

Giản Lộ cũng há hốc miệng.

Làn váy cô lay động... tay cô nắm cổ... cô sửa lại tóc... cô mặc đồng phục... cô đứng nghiêm... cô đi đường... cô ngồi xổm... cô nhảy lên... cô vuốt tóc... chống nạnh... đuổi người... nhắc tay... đọc chậm... Rất nhiều tranh của cô dán trên tường, chồng chất lên nhau kín cả vách tường.

Giản Lộ cũng đã quên rồi hình ảnh của mình ngày xưa.

Nhưng mà trong tranh của anh, cô sinh động mà căng tràn sức sống.

Bất quá, trong mỗi bức tranh chỉ là bóng dáng của cô...

Giản Lộ lấy tay che miệng, thân thể không kìm được run lên.

Thì ra... thì ra rất nhiều năm về trước anh đã yêu cô như vậy... mà cô không hề hay biết... chưa từng nhìn thẳng vào anh... thậm chí chỉ chờ cho anh một bóng dáng tàn nhẫn...!

Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống sàn nhà, đáy lòng quặn lên từng cơn đau.

Lâm An Thâm... sao anh ngu ngốc vậy... nếu cô mãi mãi không phát hiện ra anh ở phía sau... thì chẳng lẽ anh định dùng cả đời này để vẽ hình bóng cô trên giấy...? Có phải sẽ đem sự đau đớn đó tra tấn chính mình...?

Lâm An Thâm, anh thật sự là tên ngốc...! Giản Lộ... may có phúc gì mà lại được hưởng nhiều như vậy...? Cô ngốc... không thông minh... lại cố chấp... không chịu tiếp thu...

Ngu ngốc... thật xin lỗi... nhưng mà từ nay về sau cô sẽ dùng hết mình mà yêu anh...!

Ngoài cửa, tay Lâm An Thâm đã nắm chặt khung cửa.

Có vụn gỗ đâm vào tay anh, nhưng mà Lâm An Thâm không hề phát hiện. Nhìn cô ngồi xổm mà khóc, anh thật muốn chạy vào mà ôm lấy thân hình cô đang run run.

Nhưng mà anh nhin xuống.

Lâm An Thâm xoay người bước xuống lầu.

Qua một lúc lâu, anh mới nghe được âm thanh cô quay trở lại phòng. Nằm ở trên giường, Lâm An Thâm từ từ nhắm hai mắt. Cảm giác được cô ngồi lên giường, nằm bên cạnh anh, nhẹ nhàng hôn lên cái trán anh. Môi cô lạnh lạnh, thân thể cũng lạnh.

Lâm An Thâm đắp chăn lên cho cô, giọng nói mơ hồ: “Sao lại lạnh như vậy...”

Giản Lộ vùi mặt vào ngực Lâm An Thâm, không hé răng nửa lời.

Lâm An Thâm ôm cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô: “Ngủ đi...”

Chỉ một lúc sau, đại khái là mệt mỏi, Giản Lộ nằm trong ngực Lâm An Thâm ngủ rất nhanh.

Lâm An Thâm lẳng lặng ôm cô, hít vào hương thơm của cô. Ánh trăng rọi trên vách tường, anh có một đêm không mộng mị gì cả.

Lâm An Thâm nói: Anh là Lâm An Thâm

16. Chương 24-25

Chương 24

Sáng tinh mơ, Lâm An Thâm bị đánh thức. Mắt nhắm nèm mở ra, nhìn đến mặt trời mới nhú lên được một chút. “Làm sao vậy...?” Lại nhìn đến người phụ nữ của anh, mắt hơi thũng nhưng mà có vẻ rất tỉnh táo.

“Anh nói chúng ta sẽ đi thảo nguyên.”

“Anh bảo là ngày hôm qua...”

“Nhưng bây giờ em muốn uống sữa!”

“Có Mengniu...”

“Uống hết rồi!”

“Trong túi hành lý còn đó...”

“...” Giản Lộ đi qua chỗ vali lớn, quả nhiên trong đó còn vài hộp Mengniu. Không phải anh nói ở Hà Lan mà uống Mengniu thì thật ngốc sao... Hại cô không dám mang nhiều... vậy mà anh mang những thùng này...

Giản Lộ lấy ra một hộp, còn muốn đánh thức anh, nhưng mà người này đã xoay người tiếp tục ngủ. Tối hôm qua anh làm trộm à...? Quên đi, không cần làm phiền anh. Giản Lộ đi đến bên cửa sổ, vừa uống sữa, một bên bắt chước động tác của cha mẹ chồng ngồi.

Sữa rất thơm, tâm tình cũng tốt.

Trong tầm mắt là một cánh đồng xanh mướt, có vài con bò đang gặm cỏ, xa hơn một chút có một vài đàn ngựa chạy qua, gió trời tràn ngập hơi thở tự do. Nhìn ra là mặt trời, trên giường anh ấy đang ngủ, trên ngón áp út là lời hứa hẹn cả đời... Hương vị hạnh phúc tràn ngập cõi lòng.

Bởi vì anh, cô lại yêu thương mảnh đất Hà Lan tươi đẹp mà hạnh phúc.

Đột nhiên, người đáng nhẽ đang ngủ Lâm An Thâm đứng dậy: “Giản Lộ, đừng uống sữa!”

Giọng nói bất thành linh khiến Giản Lộ sặc sữa: “Khụ... làm... làm sao?”

“Đừng uống nữa.”

Đầu Giản Lộ đầy dấu chấm hỏi: “Sữa rất tốt mà...”

“Ai cho em bụng rỗng uống sữa?”

Giản Lộ lại uống một ngụm: “Trước kia vẫn hay uống như vậy! Không sợ!” Hơn nữa, không phải vừa rồi là anh bảo cô lấy sữa uống sao...

Giọng Lâm An Thâm lại lớn hơn: “Vẫn hay như vậy?!”

Giản Lộ muốn cắn chính đầu lưỡi của mình, cô chạy nhanh, xem hộp sữa như là bom nổ chậm ném xuống bàn: “Không uống! Em không uống nữa! Ngủ! Anh ngủ tiếp đi!”

Lâm An Thâm nhìn bộ dáng nghe lời của cô, nở nụ cười.

Nói mấy câu, mặt trời đã lên khỏi đường chân trời, ánh dương ấm áp chiếu lên nụ cười của anh. Giản Lộ ngáy ra: “...”

Lâm An Thâm nhìn cô bị điện của mình làm giật, đắc ý, hoàn toàn hết buồn ngủ. Đi đến trước mặt cô, xoa xoa đầu cô: “Không ngủ, anh không ngủ nữa. Hoàn hồn, em mau hoàn hồn đi.” Người vừa nói vừa đi vào phòng tắm, “Đánh răng, anh đi đánh răng. Rửa mặt, anh muốn rửa mặt...”

Vài giây sau, Giản Lộ mới thực hồi phản ứng. Thì ra là muốn đổi câu với cô... còn tưởng anh bị bệnh gì rồi...

Ấn sáng một chút rồi hai người xuất phát đến thảo nguyên.

Hai người họ ở ngoại ô Amsterdam, nông trường cách đó cũng không xa. Lâm An Thâm cười xe đạp, đeo Giản Lộ trên con đường nhỏ ở nông thôn. Gió táp qua còn mang hương vị ấm áp của mặt trời, Giản Lộ hít no một bụng ngọt ngào, miếng lăm nhấm lời bài hát yêu thích.

I love you baby and if it's quite all right

I need you baby to warm a lonely night

I love you baby trust in me when i say

Bỗng nhiên, chuông di động Giản Lộ vang lên. Một tay Giản Lộ ôm eo Lâm An Thâm, một tay mò vào túi xách lấy di động ra. Nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, nha...! Điện thoại truy hồn của Joey...! Giản Lộ thét dừng xe, Lâm An Thâm tưởng xảy ra chuyện gì liền dừng lại ngay lập tức. Không chần chờ, Giản Lộ quyết định thật nhanh đưa điện thoại đến bên tai Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe một giọng nữ gào rú trong điện thoại: “Giản Lộ, đồ không có nghĩ khí! Bỏ lại một đồng công việc cho mình rồi bỏ chạy! Mình chịu trận muốn xỉu rồi, mà cậu còn không thả cho một cuộc điện thoại thông báo chỗ cậu! Mà mấy ngày nay Anson cũng không đi làm! Không phải hai người ở cùng một chỗ chứ?! Hừ! Cậu đang làm gì! Ở đâu? Khi nào trở về?”

Rất cục giọng nói oang oang của Joey cũng dừng, Lâm An Thâm cũng đã lĩnh chương của bà tám này, thay mặt Giản Lộ trả lời: “Cô ấy đang xin nghỉ phép. Hà Lan. Thời gian tới có lẽ không về. Tất cả vấn đề về công việc cô có thể tổng hợp lại rồi thương lượng với tổng giám đốc Hoa.”

Joey nghe được giọng nam, không phản ứng lại gì: “Mọi việc trong công ty đều đã rồi tung lên rồi! Còn chạy đi Hà Lan?! Tại sao trong thời gian tới không về?! Anh là ai?! Phiền anh nói với Giản Lộ thông báo có khỏe hay không cho tôi!”

Lâm An Thâm nhú mày: “Tôi là Lâm An Thâm.”

Một giây, hai giây.

Điện thoại nháy mắt bị ngắt.

Lâm An Thâm lộ vẻ mặt khó hiểu nhìn Giản Lộ.

Giản Lộ vừa cười lớn, vừa nói: “Cúp máy? Nhanh như vậy? Nói chuyện còn chưa đến một phút! Nếu mà người nhắc máy là em sợ không biết tốn bao nhiêu thời gian đâu! Chồng, anh là đòn sát thủ vô địch của em!”

“ ... ”

“Chồng à, anh ngồi sau đi, anh cầm điện thoại cho em. Nếu có cuộc gọi đến anh nhắc máy cho em là được!”

“ ... ”

“Trời ạ! Lâm An Thâm, sao anh lại nặng như vậy!”

“ ... ”

“A...! Thì ra đây là xe đạp Hà Lan! Không quen!”

“ ... ”

“Chồng à, đừng xếp gọn chân như vậy, giúp em đạp xe đi!”

“ ... ”

Hà Lan, tháng năm, đây là khoảng thời gian thời tiết đẹp nhất, hoa Tulip nở rộ, đồng cỏ xanh mơn mớn, ngay cả động vật cũng rất có tinh thần. Một ngày như vậy, tại ngã tư của hai con đường nhỏ có một đôi vợ chồng Trung Quốc. Người vợ ở phía trước cố gắng từng vòng, từng vòng đạp xe, người chồng phía sau cũng vất vả đạp cùng, trong tay còn cầm một chiếc di động. Ngẫu nhiên, có một chiếc xe tải đi qua, người trong xe không nhận được, ló đầu ra khỏi xe hỏi: “Do you need help?”

Người vợ gạt mồ hôi trên trán: “No—”

Người chồng thở phì phò: “Thanks...!”

Người trong xe nhún vai: “Ok!” sau đó nhấn chân ga, thả lại hai người họ ở phía sau.

Người vợ rất lễ phép vẫy tay chào.

Mồ hôi người chồng chảy ướt đầm cả lưng áo.

Hai người tiếp tục ‘đạp’ xe đạp. Đạp được vài vòng nữa, Giản Lộ chịu không được, chở anh như chở khối sắt lớn ở đằng sau vậy, cô đã mệt đến mức không muốn đạp nữa rồi. Nhưng mà ngồi đằng trước ngắm phong cảnh thích hơn, gió lớn, tầm nhìn lại càng rộng. Đến điểm dừng phía trước, Giản Lộ lái xe đèo Lâm An Thâm liền biến thành Giản Lộ tiêu sái ngồi ở phía trước cầm lái, mà một mình Lâm An Thâm ngồi sau đạp xe, đau khổ đạp từng vòng xe.

Rốt cục cũng tới nơi, Lâm An Thâm cảm tưởng như mình mới chạy marathon 3km.

Coi như Giản Lộ thức thời, cô lấy khăn tay ra cho Lâm An Thâm lau mồ hôi, còn tặng kèm một nụ cười ngọt ngào: “Chồng à, anh vất vả rồi!”

Lâm An Thâm như bị điện giật, cười ngốc nghếch: “Không.”

Giản Lộ vẫn tiếp tục tươi cười: “Chồng à, anh ôm eo em là được rồi.”

“Anh đạp.”

“Rất nặng, em đạp cùng.”

“Anh đạp.”

“Thế thôi không đi nữa.”

“Anh dắt.”

Giản Lộ thả tay rời đi trên cỏ, kéo theo cánh tay của Lâm An Thâm, dựa vào bờ vai anh, cô nhắm mắt lại hưởng thụ làn gió mát mơn trớn mặt mình. Ở bên cạnh, Lâm An Thâm bị sự khoái hoạt của cô thu hút, mỗi bước đi đều như đang chấp cánh bay. Thì ra cuộc sống cũng có thể đơn giản như vậy, lại có thể vui vẻ như vậy...

Đi một, hai người tìm một chỗ râm mát ngồi xuống. Thảo nguyên rộng lớn, yên tĩnh, đôi lúc từ xa vọng lại tiếng còi hơi nhưng vẫn không phá hư không khí hài hòa ở đây.

Không khí rất dễ chịu, Lâm An Thâm ôm Giản Lộ, Giản Lộ thoải mái nhắm mắt lại. Từng cơn gió thổi bay sợi tóc của cô, mà từng sợi tóc của cô lại nhẹ nhàng lay động trái tim nhỏ bé của Lâm An Thâm. Lâm An Thâm cố kiềm chế mong muốn hôn lên gương mặt cô lúc này.

Giản Lộ thấy từ xa có một đàn bò, ngẩng đầu nói với Lâm An Thâm: “Chồng à, em nghĩ mình đã uống sữa từ mấy con bò này...”

Giây phút này không khí thật sự rất hài hòa, Lâm An Thâm cũng không muốn đáp lời mà phá vỡ bầu không khí ấy.

“Bò Hà Lan đều rất to...”

“...”

“Đây là loại bò gì vậy?”

“...”

“Sao tất cả đều là màu vàng nâu?”

“...”

“Giống như bò trong nước vậy... Bò sữa Hà Lan đều giống bò sao?”

“...”

“Vậy nói tất cả bò của Hà Lan đều có thể cho sữa?”

Lâm An Thâm thực sự luyến tiếc phá tan không khí này, nhưng mà anh vẫn không nhịn được mà mở miệng: “Vợ à...”

“Uhm?”

“Đó là dê...”

“...”

Nha ~! Thời tiết thật tốt... Không khí mát mẻ... Rất thích hợp chớp mắt một chút... Giản Lộ nằm trên cỏ, nhắm mắt lại, không quan tâm đến đàn bò... không, là dê...

Lâm An Thâm cười cười nhìn dáng ngủ của cô, cũng nhắm mắt lại.

Mặt cỏ mềm, thoải mái giống như nằm trên nhung.

Để đầu Giản Lộ gác lên tay mình. Khép chặt vòng tay, cô sẽ lại càng gần anh hơn. Lâm An Thâm thỏa mãn nhắm mắt lại.

Cảm tạ ông trời.

Cuộc sống hiện tại so với giấc mơ còn hạnh phúc hơn. Cuộc sống của anh chỉ cần có cô bên cạnh thì cả đời đều trọn vẹn.

Giản Lộ... Hoa Tulip có rất nhiều ý nghĩa, nhưng Tulip hồng phấn chỉ có một nghĩa duy nhất.

Đó là tình yêu vĩnh cửu...

Lâm An Thâm nói: Em...

Chương 25

Ở Hà Lan, thẩm thoát đã hai tháng.

Buổi tối, Giản Lộ ngồi phịch xuống sofa xoa xoa chân. Hôm nay, hai người vào nội thành dạo phố, mua không ít đồ linh tinh, chân cũng đi không ít đường. Giản Lộ cảm thấy thành phố Amsterdam này thật giống một người điên. Bọn họ trọ tại vùng ngoại ô này, không khí yên tĩnh, ôn hòa, thậm chí đi vài dặm đường mới nhìn thấy người. Nhưng mà vừa tiến vào nội thành, những màu sắc rực rỡ của sự vật đập vào mắt, đám đông đi lại khác hẳn với vùng ngoại ô.

Ha ha, nhớ tới lúc Lâm An Thâm chen chúc trong đám đông, càng chạy, mặt càng banh ra mà lại không dám biểu hiện trước mặt cô, Giản Lộ không nhịn được, cười trộm một tiếng...

Phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào. Hồ Ly vào tắm đã lâu... Thực ra, cô cũng biết, phàm là anh phải lặn ngụp trong đám người đó thì về nhà nhất định phải trụ trong phòng tắm 1, 2 tiếng, riết cũng đã thành thói quen.

Giản Lộ tùy ý nhìn lại đồng chiến lợi phẩm ngày hôm nay, từ trong túi lôi ra một quyển sách, trang bìa là tiếng Hà Lan.

Cô vẫn nhớ rõ, quyển sách này lấy ở một con phố mà có rất nhiều cô gái ngồi trong tủ kính, có chút khiêu khích người nhìn. Lúc ấy, Giản Lộ cố ngoái nhìn những cô gái đó. Cô đang chú ý tới người đi đường, dường như tất cả đàn ông đều nhìn chằm chằm vào đủ loại người đẹp thì người đàn ông của cô lại cố kéo cô đi thẳng về phía trước như đang vội vàng rời khỏi con phố đó...

Buồn bực, cô cũng không ngại anh ngắm những người đẹp dị quốc này vài lần, ngược lại, chính anh lại không kiên nhẫn...

Thật lãng phí...

Giản Lộ lắc đầu thở dài, nhét lại quyển sách vào bên trong giấy bọc.

Lâm An Thâm đã tắm xong liền đi ra, vừa lau tóc vừa phóng mắt tìm Giản Lộ, anh phát hiện phòng im lặng đến mức đáng nghi ngờ. Giản Lộ đang an vị ngồi ở sofa bên kia, không biết đang xem chương trình gì đến mê mẩn. Anh đi qua, ngồi cạnh Giản Lộ, trên màn hình là một nam một nữ, nhưng không có âm thanh, thì ra là không mở tiếng.

Lâm An Thâm liền ấn phím bật tiếng.

Tiếng hai nhân vật đang đối thoại vang lên trong phòng. Là tiếng Hà Lan mà cô không hiểu.

Lâm An Thâm đang định dựa vào bên người Giản Lộ, cùng cô xem tivi, nhưng anh lại phát hiện khuôn mặt cô đỏ rực, ngay cả mắt cũng không dám liếc anh một cái. Lâm An Thâm vừa định hỏi nguyên nhân thì TV truyền ra những tiếng thở dốc liên tiếp, một nam một nữ đang trình diễn tiết mục vật lộn kịch liệt, lộ liễu, không hề che đậy...

Thân thể anh cứng đờ.

Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ, vừa vặn thấy cô đang nhìn anh.

“Em...”

“Em...”

Hai người cùng mở miệng lại cùng ngậm miệng.

Im lặng, chỉ có những âm thanh kích thích từ TV truyền ra. Khuôn mặt cả hai người nhất thời đỏ rực.

“Anh... Anh đỏ mặt như vậy làm gì... Không được đỏ!”

“...” Không phải khuôn mặt của cô lại càng đỏ...

“Nhìn em làm gì...!”

“...”

“Đừng dựa lại đây... A...”

“...”

“Anh... Anh đừng nhân cơ hội... Cái đĩa này là vô tình em mở phải mà thôi...!”

“...”

“Móng vuốt! Bỏ móng vuốt của anh ra!”

“...”

“... Em còn chưa tắm...”

“...”

“A...! Sắc Hồ Ly...”

“...”

“Lâm An Thâm... Hôm nay chúng ta đi nhiều lắm rồi... Buổi tối nên ngủ đi~~”

Lâm An Thâm từng chút, từng chút cướp lấy lời Giản Lộ, không cho cô lại ồn ào. Buổi tối cũng phải hoạt động...

Nhưng đang muốn cởi bỏ quần áo của cô thì tiếng chuông di động lỗi thời vang lên.

“Điện thoại của em...” Nằm gọn trong móng vuốt hồ ly, Giản Lộ phát ra giọng mỏng manh.

“Mặc kệ.” Mỗ Hồ Ly ấn bàn tay đang muốn giãy dụa của cô xuống, sau đó anh tiếp tục muốn làm gì thì làm.

Nhưng mà tiếng chuông vẫn kiên cường reo, đàn áp tiếng trong TV truyền ra.

Lâm An Thâm ảo não vò tóc!

Thừa dịp Lâm An Thâm sơ hở mở đường, năm ngón tay Giản Lộ bắt được chiếc điện thoại, về mặt của anh khiến người ta phải buồn cười: “... Alo?”

“Giản tiểu thư, tôi là Phương Chí Hoa.”

Đầu óc Giản Lộ mờ mịt: “Phương tổng...? A...Xin chào.”

“Thật có lỗi vì đã quấy rầy ngài nghỉ ngơi. Cho tôi hỏi một chút, Lâm tổng kiến trúc sư định khi nào về nước?”

Giản Lộ đỏ mặt, thực không quen khi mà tổng giám đốc xưng ‘ngài’ với cô. “Cái này anh hỏi anh ấy là được...” Chắc là nhầm số rồi.. không phải trực tiếp gọi cho anh ấy là được rồi?

“Mấy ngày hôm trước tôi cũng đã liên lạc với Lâm tổng kiến trúc sư... hẳn là anh ấy không có ý định trở về. Nhưng mà ở công ty bên này đang có mấy hạng mục không thể kéo dài được nữa, cho nên có thể thỉnh ngài cùng Lâm tổng kiến trúc sư trở về?”

“A...” Giản Lộ đứng đứng lổ tai, nghe ngóng Lâm An Thâm đang ở bên cạnh, sắc mặt anh khó chịu thấy rõ. m thậm chí lười, có chút đồng tình với Phương tổng: “Việc này tôi cũng không thể cam đoan, nhưng mà tôi sẽ cố hết sức...”

Nghĩ lại cũng lạ nếu Phương tổng không gọi, bởi vì bộ dạng của Lâm An Thâm cũng chẳng muốn về nước, còn tựa như muốn cắm rễ luôn ở Hà Lan.

“Cám ơn ngài!” Nghe giọng Phương tổng như nhẹ nhàng thở ra, “Tôi chờ các ngài trở về!”

Còn nghe vài câu khách sáo nữa Giản Lộ mới cúp máy.

“Cấp trên của anh bảo em gọi anh về.”

“Không về.”

“Đích thân Phương tổng gọi điện anh cũng không về?”

“Không muốn về là không về.”

Giản Lộ bắt lấy bàn tay đang bắt đầu động: “Không phải anh đang đùa đấy chứ? Thật không có đạo đức nha!”

“Thời gian nghỉ kết hôn là phúc lợi của nhân viên, không nghỉ hết sẽ không về.”

“Không phải là hai tháng à? Sớm đã nghỉ hết rồi...”

“Mặc kệ là mấy tháng, anh nói chưa nghỉ hết là chưa nghỉ hết.”

Mắt Giản Lộ tròn trắng, bây giờ Hồ Ly đang xưng đại vương.. Hơn nữa lại thích áp bức động vật nhỏ các cô... Móng vuốt của anh đang muốn phá vòng vây, ẩn vào trong quần áo Giản Lộ.

Giản Lộ chỉ vào TV nói to: “Bọn họ đang làm cái gì?”

Lâm An Thâm nhìn theo hướng Giản Lộ chỉ, nam nữ trong TV đang làm chuyện mà anh cũng muốn làm...

Giản Lộ thông minh, thừa dịp một giây anh phân tâm, giãy ra khỏi móng vuốt của anh, nhanh như chớp chạy vào phòng tắm.

Lâm An Thâm nhìn theo con mồi trong tay chạy trốn, bắt không được, cũng không làm được gì để giữ lại. Giản Lộ đã trốn vào phòng tắm, anh chỉ còn nước trừng mắt, cắn răng nhìn bóng cô.

Lâm An Thâm nói: Đi

17. Chương 26-27

Chương 26

Sau hai ngày, dưới sự cưỡng bức cùng dụ dỗ của Giản Lộ, Lâm An Thâm không thể không thu thập túi lớn túi nhỏ mang theo vợ ngồi trên máy bay về nước, chấm dứt tuần trăng mật ngọt ngào.

Trên máy bay, Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ đang ngủ yên bên cạnh anh, đặt tay cô trong tay mình, gắt gao nắm chặt. Anh là như vậy yêu cô, cho dù trở lại Trung Quốc hay ở trong thế giới hoa lệ, rộng lớn này, anh cũng vẫn muốn nắm tay cô...

Có lẽ sau này có thể có rất nhiều điều mới mẻ hấp dẫn cô, có lẽ còn có thể những sự tình khác dụ hoặc cô, nhưng anh vẫn có thể tin tưởng cô coi trọng cô!

Bởi anh biết, mặc kệ như thế nào, Giản Lộ cũng yêu anh...

Về nước xong, Giản Lộ hiểu được thế nào là mấy hạng mục công trình không thể kéo dài được như lời Phương tổng nói.

Xuống máy bay, Phương tổng cùng vài cán bộ cấp cao đã chờ ở sân bay để đón Lâm An Thâm.

Gương mặt lúc Lâm An Thâm nhìn thấy Phương tổng đã không mấy vui vẻ, trong lòng Giản Lộ bật cười, biểu tình của Lâm An Thâm tựa như Phương tổng thiếu nợ anh mấy ngàn vạn.

Nhưng quả nhiên Phương tổng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đối với gương mặt hàn băng đóng ba ngàn thước của Lâm An Thâm vẫn cười đến sáng lạn, vừa đi vừa cùng Lâm An Thâm giải thích qua mấy hạng mục của công ty.

Giản Lộ than, thật sự là Lâm hoàng đế...

Vài tuần tiếp theo, ngày nào Lâm An Thâm cũng phải vùi đầu vào những bản vẽ. Bất quá, anh đúng giờ đi làm, đúng giờ tan tầm, không để công việc của mình ảnh hưởng đến Giản Lộ. Chẳng qua là lúc về nhà, vội vàng ăn xong bữa tối lại phải bắt đầu một vòng chiến đấu hăng hái mới, thường thường là làm đến đêm muộn mới lên giường đi ngủ, mới nằm được hai ba tiếng lại phải dậy để đi làm.

Hôm nay là thứ Bảy. Ánh mặt trời sáng lạn, thời tiết rất tốt nhưng đại đa số mọi người vẫn đang nướng lại trên giường.

Lúc này, Giản Lộ đang giúp Lâm An Thâm thắt caravat, cô đau lòng xoa xoa hai má Lâm An Thâm: “Chồng... em cũng có thể gọi anh là người sắt được rồi... Hôm nay nghỉ một ngày đi.”

Lâm An Thâm bắt lấy tay cô: “Xin lỗi... dạo này không quan tâm được đến em...”

Giản Lộ liếc mắt đi nơi khác: “Ý của em không phải như vậy, em... đau lòng thay anh... Ai bảo anh là người sắt, nhưng cũng không phải!”

Lâm An Thâm cười, cười so với đường còn ngọt hơn: “Anh không phiền, anh muốn tiết kiệm tiền mua sữa bột.”

“Mua luôn tiện hơn.”

“Sữa bột cho rất nhiều con.”

“Ack... đó là...”

“Anh muốn cục cưng lớn lên khỏe mạnh, trắng trẻo.”

“Vậy anh cố lên.”

“Bất quá, em cũng phải cố lên.”

Giản Lộ đang muốn hỏi cô phải cố lên cái gì thì lại thấy Lâm An Thâm cởi caravat mới thắt ra: “Ồi chào!Ồi chào! Anh làm sao vậy? Em thất có dễ đâu?!”

“Tự nhiên anh nghĩ đến nhà mình hai tay đều phải ôm.”

“Anh lại bắt đầu! Anh muốn gì? Không đeo caravat à... A, sao lại cởi cả quần áo?!”

“Hai tay đều phải ôm, một tay ôm kinh tế, một tay ôm người.”

“Người...? A... Anh—”

Không đợi Giản Lộ nhiều lời, Lâm An Thâm đã cùng cô bắt đầu tiến hành cách mạng quan trọng...

Bên ngoài, ánh dương hợp lòng người, thiên thanh khí sáng, quả nhiên là thích hợp để vận động...!

Khi Giản Lộ tỉnh lại thì Lâm An Thâm đã rời nhà. Hôm này là thứ Bảy, ngày nghỉ, đầu nghĩ nghĩ một lúc phát hiện hôm nay cũng chẳng có việc gì để làm, sáng sớm lại cùng Lâm An Thâm vận động vài hồi, bây giờ ngủ không đủ, cô quyết định lại chui vào mộng đẹp, ngủ đến chết thì thôi.

Ngủ thẳng đến mức không còn trời trăng gì, tiếng di động ầm ĩ phá tan không khí, Giản Lộ chôn mặt trong gối của Lâm An Thâm, miễn cưỡng tiếp điện thoại: “...?”

“Giản Lộ!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng giận dữ làm cho Giản Lộ giật mình.

“... Là Pauline a... Cậu rống cái gì?” Pauline là bạn học thời tiểu học của Giản Lộ. Quan hệ của Giản Lộ đều rất tốt, kể cả quan hệ với các bạn học cũ. Pauline là một trong số đó.

“Đừng nói là bây giờ cậu vẫn còn ở trên giường?! Là mấy giờ?! Hơn nữa, hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?!” Pauline lại tiếp tục lớn tiếng.

Giản Lộ giật mình vài cái liền, nhớ xem hôm nay là ngày gì... sinh nhật Pauline? Ngày nhà giáo? Ngày Quốc khánh? Tết Trung thu? ...A! Là ngày họp lớp!!

“Mình... đương nhiên không ở trên giường! Mọi người cứ bắt đầu đi! Mình đến ngay đây!”

Pauline lại tiếp tục rống lên vài câu nữa trong điện thoại. Giản Lộ vâng vâng dạ dạ, nhưng cũng không dám kéo dài giây nào, lập tức mặc quần áo, tắm xong liền chạy thẳng đến chỗ họp cũ.

Trước kia địa điểm tụ họp đều ở quán ăn ở cạnh trường cũ, nhưng vài năm trước trong ban tổ chức có một người gả cho một người làm chủ một khách sạn. Vì thế chiến địa tụ họp liền chuyển tới khách sạn kia, vừa được chiêu đãi như khách quý, vừa được giảm nửa giá, khách sạn kia cũng là một trong số nhưng nơi nhàn nhã ăn chơi có tiếng, cho nên họp lớp mọi năm đều chơi đến tối bến – ăn uống xong lại xông vào quán KTV rồi lại đến mát xa.

Khách sạn tên Ed, cấp cũng thể gọi là mãn nhãn ngón tay, nằm ở khu trung tâm.

Lúc Giản Lộ đuổi tới mọi người đã bắt đầu ăn uống, âm thanh nói chuyện vô cùng náo nhiệt, tiếng chạm cốc không ngừng... vang vọng trong phòng. Giản Lộ đẩy cửa đi vào, mọi người ồn ào muốn phạt ba chén rượu.

Giản Lộ cứng người, cô là loại người chưa đến ba chén đã đổ!

“Để tôi thay!” Trong đó có người đứng lên, vạn phần hào khí đề chết ba chén kia. Mọi người ủng hộ, tất cả cũng vì hào khí của Đỗ Trung mà vỗ tay.

Sau đó, Đỗ Trung liền ngoắc ngoắc Giản Lộ, vị trí bên cạnh anh hẳn là giữ cho cô.

Giản Lộ đi qua, ngồi xuống, lại phát hiện Đỗ Trung nhìn chằm chằm vào cổ cô.

Mặt Giản Lộ liền nóng, trừng mắt với anh một cái.

Khuôn mặt vừa mới nghiêm túc của Đỗ Trung lại biến mất, thay bằng bộ mặt luôn luôn muốn đùa, nhún nhún vai, sau đó liền lấy trà và đồ ăn cho cô.

Mọi người lại nhân cơ hội trêu hai người: “Hai người là một đôi a, liền hai năm không đến, lại trốn đi thân mật với nhau hả?!”

“Không được, phạt!”

“Đúng! Mỗi người ba chén!”

“Không được, mỗi người phải năm chén! Xem Đỗ Trung cậu làm sao để anh hùng cứu mỹ nhân!”

Lúc này mười chén rượu đầy đã bày trước mặt Giản Lộ và Đỗ Trung. Giản Lộ ngốc, cô nghĩ có nên gọi trước cho Lâm An Thâm đến đây đón cô hay không, bởi uống xong năm chén rượu này khẳng định cô cũng bất tỉnh nhân sự.

Mà lúc này, Đỗ Trung cười đến nhất phái anh thích: “Mười chén này đã là cái gì, có thể làm khó tôi sao?!”

Mọi người cười ồn ào, một bạn nữ đứng lên nói: “Đỗ Trung, bây giờ cậu vẫn như ngày xưa?! Không phải giấu Giản Lộ nhanh như vậy! Kia! Hộ hoa sứ giả còn chưa có, phải bồi gấp đôi!”

Người bạn đó chính là người mà ngày xưa đã theo đuổi Đỗ Trung, sau lại như thế nào mà không đuổi kịp, gả cho chủ khách sạn này.

Sau đó trở thành bà chủ ở đây.

Đỗ Trung đang muốn nói, Giản Lộ kéo kéo anh.

Hai mươi cốc bia không phải chuyện nhỏ, tửu lượng của Đỗ Trung cũng không phải loại tồi, nhưng là tan cuộc khẳng định bất lợi hại, anh mà say thì việc gì cũng dám làm, thừa dịp say rượu mà loạn tính thì anh cũng đã có tiền sử rồi.

Kinh nghiệm Giản Lộ chăm sóc Đỗ Trung lúc say rượu cũng không phải ít, sớm biết anh đã có chủ ý như vậy cô làm sao đánh lại được. Để cho anh say, cô nên chiếu cố anh bên Đông này hay bên Tây kia! Chẳng thà để cô ngã xuống để Lâm An Thâm đến đưa cô về còn hơn.

Nhưng mà Đỗ Trung không để ý đến cô, nói với người bạn kia: “Đi! Mười mấy năm vẫn như vậy! Có khó gì đâu?! Vậy để Tiêu Tinh cậu rót rượu, chỉ sợ cậu rót không kịp tôi uống!”

Tiêu Tinh đứng thẳng lên: “Ai sợ ai, đến đây đi!”

Dứt lời, Đỗ Trung liền uống từng chén từng chén như uống nước lọc.

Không khí bàn tiệc dâng cao! Giản Lộ bất đắc dĩ nhìn từng chén từng chén rỗng đặt xuống bàn.

Đỗ Trung không lập tức uống hết hai mươi chén rượu, không khí cuộc vui trải qua một phen náo nhiệt như vậy lại càng trở nên náo nhiệt cùng hưng phấn. Mọi người vừa ăn uống vừa nói chuyện, vui chơi giải trí đến chín giờ tối, sau đó cùng hò hét muốn vào KTV.

Giản Lộ vụng trộm nhìn đồng hồ, Lâm An Thâm, anh đang làm cái gì vậy, vừa rồi cô cũng đã gửi tin nhắn nói địa điểm họp lớp cho anh rồi mà, anh đã ăn tối xong chưa, không biết đã xong việc chưa.

“Như thế nào, còn muốn chạy?” Đỗ Trung xoay qua lại thấy cô đang nhìn lên đồng hồ.

“Uhm.” Giản Lộ thành thật gật gật đầu. Sau đó nhìn đến sắc mặt Đỗ Trung phi thường bình thường, một chút cũng không giống người đã uống qua hai mươi chén rượu. Từ lúc nào anh đã luyện được tửu lượng như vậy...?

“Đi, anh đưa em đi.”

Giản Lộ nhìn anh. Cô không nên đánh cược mạng nhỏ này với người say...

Đỗ Trung xoa xoa đầu cô: “Anh gọi xe đưa em về không được sao? Hơn nữa bây giờ anh rất tỉnh!”

“Đi?! Tôi nghe được người dám nói đi a!” Giọng Tiêu Tĩnh vang lên, mọi người khác cũng đồng thời phóng tầm mắt tìm người.

Giản Lộ đỏ mặt. Như thế nào mà từ đầu năm đến giờ càng ngày càng có nhiều người có Thuận Phong Nhĩ.

Mọi người cùng nhìn thấy Tiêu Tĩnh nhìn chăm chăm vào Giản Lộ, nói lớn: “Hai người không được bỏ về nhà! Hai năm nay không đến mà hôm nay còn muốn đi trước?!”

“Vợ chồng son thiếu một ngày chỉ có hai người không được sao!”

“Ah! Mọi người nhìn nhẩn cười trên tay Giản Lộ!”

Nhất thời tất cả ánh mắt đều tập trung trên ngón áp út bàn tay phải của Giản Lộ.

“Không phải hai người! Trốn tiền cưới cũng không phải trốn luật này được?!”

“Là nha! Hơn nữa mình cũng có hồng bao cho hai người mà! Sao kết hôn mà cũng không nói một câu!”

“Nha đầu Giản Lộ này, trước đây cậu còn đồng ý để mình làm phù dâu! Ngay cả mình cậu cũng không nói!”

“... Bọn mình không kết hôn.” Nhưng mà mọi người công khai lên án, thanh âm một câu so với một câu lại càng cao, hoàn toàn đè bẹp giọng của Giản Lộ. Đầu Giản Lộ bắt đầu to ra, muốn mình oan nhưng không được. Cuối cùng cũng có người nói lớn khiến mọi người tưởng tượng ra quá trình cầu hôn của Đỗ Trung với Giản Lộ!

Đỗ Trung cũng hiểu được tình cảnh này khó có thể không chế được, anh lớn tiếng: “Tôi nói,” mọi người như vậy mới thu liễm lại được một chút: “Bây giờ Giản Lộ có việc, để cô ấy đi, tôi tiễn cô ấy rồi lại trở về đền tội với mọi người?!”

Đương nhiên mọi người không chịu đồng ý, nữ chính đi rồi thì còn lại một mình nam chính thì diễn với ai. Giằng co qua lại, có người nói: “Vậy hai người hôn nhau một cái rồi chuẩn tấu cho đi! Hai người đã yêu sớm nhất, tôi nghĩ hai người cũng đã sớm biết hôn môi, vậy đôi uyên ương già này làm mẫu một chút cho chúng tôi mở rộng tầm mắt!”

Giản Lộ nghe xong muốn té xỉu... Lúc đó cô với Đỗ Trung còn trong sáng hơn cả gương! Đỗ Trung muốn ôm một cái, chiếm chút tiện nghi của cô liền bị cô đẩy cho một cái chết khiếp!

Mọi người trò chuyện hăng say, không nhìn tới hai người họ hôn nhau.

Đỗ Trung cùng Giản Lộ bắt đầu nhìn nhau.

Sau đó.

Đỗ Trung bắt lấy vai Giản Lộ, mắt nhìn thẳng vào mắt Giản Lộ.

Tiếng vỗ tay vang lên.

“Đỗ Trung, em không có hứng.” Giản Lộ nhú mày.

Đỗ Trung vẫn tiến gần lại mặt cô từng chút, từng chút một.

Có người huýt sáo.

Giản Lộ đỏ mặt, cô nhìn Đỗ Trung đang nhìn chăm chăm vào môi cô.

Gương mặt Đỗ Trung phóng đại ngay trong tầm mắt cô, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của anh đang vờn trên mặt mình.

Mọi người hưng phấn đến nín thở.

Giản Lộ vươn tay muốn ngăn cản anh, nhưng lại không thể ngăn được quyết tâm của anh.

Đỗ Trung đã muốn hôn lên môi Giản Lộ.

Giản Lộ nghẹn lại, quay mặt muốn tránh môi anh đi: “Em.. cùng anh ấy kết hôn rồi.”

Đỗ Trung dừng lại, mắt nhiễm chút bi thương, nhưng tay dường như nắm lấy vai cô dường như lại mạnh hơn.

Mà ngay lúc này, ghế lô ở cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng quát khê: “Giản Lộ!”

Lòng Giản Lộ run lên, ngẩng đầu nhìn đến gương mặt xanh lét của Lâm An Thâm.

Mọi người nhìn đến nơi phát ra tiếng, một thân ảnh cao lớn đứng ở cửa, tây trang thẳng tắp, tuấn tú bất phàm. Chỉ là biểu tình lạnh đến mức khiến người ta không dám hé răng.

“Đi.” Giọng anh cũng chảy ra hàn băng tựa như gương mặt anh vậy.

Mọi người nghẹn giọng, nhìn trần trời.

Thì ra là Giản Lộ kết hôn với một người khác... Vậy Đỗ Trung đâu...

Lâm An Thâm nói: Anh không muốn nhắc lại

Chương 27

Lâm An Thâm lái xe như bay về nhà.

Giản Lộ nắm chặt dây an toàn, lẳng lặng ngồi ở ghế phụ. Trong xe yên tĩnh đến một âm thanh nhỏ cũng không, không có tiếng của động cơ xe, thậm chí điều hòa cũng không phát ra tiếng động, mà Lâm An Thâm lại trầm mặc.

Về nhà, Lâm An Thâm vẫn trầm mặc như vậy.

Giản Lộ kéo kéo Lâm An Thâm, nhưng anh cũng không có phản ứng gì, anh chỉ chuyên tâm làm việc của mình.

Vừa vào đến nhà, Lâm An Thâm liền vào phòng làm việc xử lý bản vẽ sau đó lại vào bếp làm sẵn cơm cho ngày mai, tiếp theo lại vào phòng tắm, tắm rửa, tắm xong mới vào phòng ngủ.

Tất cả chưa nói với Giản Lộ một câu nào, cũng không liếc nhìn cô một cái.

Giản Lộ tắm xong cũng theo anh vào phòng.

Lâm An Thâm đã nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nằm nghiêng. Giản Lộ lên giường, nằm bên cạnh anh, nhìn tấm lưng anh mà không biết đỡ anh như thế nào. Rõ ràng giọng anh là không kiên nhẫn cùng cô nói chuyện, Giản Lộ thấy trong lòng khó chịu mà không biết làm như thế nào.

“Chồng...”

Tựa hồ Lâm An Thâm đang ngủ, không trả lời.

Giản Lộ ôm Lâm An Thâm, dán lên lưng anh: “... anh ngủ rồi?”

Lâm An Thâm bất động, cô cũng bất động.

Một lúc lâu, Lâm An Thâm lại nhích lại mép giường một chút.

Giản Lộ cũng nhích theo.

Lâm An Thâm nhích một chút.

Giản Lộ lại nhích một chút.

Lâm An Thâm muốn thoát khỏi vòng tay cô nhưng mà Giản Lộ dính anh như keo, hơn nữa vòng ôm càng chặt.

Hơi thở ấm áp của cô phả vào gáy anh, khiến anh khó có thể tiếp tục giả vờ ngủ. Anh mở mắt ra.

Giản Lộ ngay lập tức bay qua người anh, chui vào trong lòng Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm cúi đầu nhìn cô, phát hiện Giản Lộ đang mở to đôi mắt tội nghiệp nhìn anh. Thở dài một hơi, có giận cũng luyến tiếc phát giận với cô.

Ôm lấy Giản Lộ.

Giản Lộ nhanh nhanh bắt lấy cơ hội giải thích: “Vừa rồi mọi người chỉ đùa mà thôi... Em chưa cùng anh ấy hôn ~”

Lâm An Thâm không muốn nghe, một chút cũng không muốn nhớ lại. Đặt đầu Giản Lộ vào sâu trong ngực: “Ngủ đi, anh không muốn nhắc lại...”

Giọng Giản Lộ truyền đến từ trong ngực Lâm An Thâm: “Lâm An Thâm, xin lỗi...”

Lâm An Thâm không thèm nhắc lại, chỉ là lẳng lặng ôm thâm hình mềm mại của cô.

Đêm đen, cơn buồn ngủ cũng kéo đến, Giản Lộ cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Lâm An Thâm hít vào hương thơm mát từ tóc Giản Lộ, hương vị của cô làm anh say mê. Giải quyết công việc cả một ngày, cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi. Giờ phút này, hương vị của cô tràn ngập trong khứu giác, mọi mệt mỏi đều biến mất. Nhưng mà một cảnh kia trong đầu tựa như một cơn gió lạnh đánh thẳng vào ngực. Anh cố gắng không nghĩ nữa, cơn gió lạnh kia lại cắt vào thịt, càng đau.

Lâm An Thâm nhắm mắt lại, trong mộng, tất cả đều là hình ảnh của cô...

Buổi sáng hôm sau là Chủ nhật. Lúc Giản Lộ tỉnh lại phát hiện Lâm An Thâm vẫn nằm ở bên cạnh. Không phải đang ngủ, bởi lông mày anh giống cái quạt, từng nếp, từng nếp. Nhưng mà người này rất ít khi ngủ nướng...

“Anh bãi công à?”

Lâm An Thâm mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt cô hồng hồng, vừa mới tỉnh ngủ, vẫn còn gối đầu trên gối.
“Ừ.”

“Cả ngày?”

“Ừ.”

“Cũng tốt. Anh cũng không phải kiến trúc sư duy nhất của công ty, không có đạo lý nào mà chỉ có anh mới làm các hạng mục quan trọng được.”

Đây là lời vợ nói với chồng sao...

“Công ty Trọng Mộc lớn như vậy không phải không có anh là chết.”

“...”

“Trong nhà vẫn có tiền gửi ngân hàng, không phải anh thất nghiệp là đói chết.”

“...”

“Tiền gửi ngân hàng dùng hết cũng không sợ trong nhà không có tiền mua gạo, dù sao lấy một vài cái bút, cái cốc anh dùng qua rồi đến công ty bán, khẳng định cũng có thể kiếm được tiền!”

Cuối cùng có phải anh cũng đem đi bán được...

Nghe thấy thế Lâm An Thâm lập tức mở miệng: “Ngày mai anh đi làm.”

Giản Lộ bị chọc cười, tiểu tử vẫn rất thông minh...

Giản Lộ thả lỏng tâm tình, xem ra anh cũng không giận cô nữa. Sau đó hai người nằm trên giường nói chuyện, cười đùa, chỉ là cố ý không đề cập đến chuyện tối hôm qua. Nằm trên giường đã lâu, thẳng đến khi bụng Giản Lộ thì thầm.

“Anh đi nấu cơm.”

Giản Lộ ghé vào ngực Lâm An Thâm, ôm cánh tay anh không buông. Lâm An Thâm bật cười, cảm giác cô là con koala còn anh chính là cái cây kia...

“Em không buông tay anh không nấu cơm được...”

Giản Lộ lắc đầu.

“Không phải đói sao?”

“... đây chỉ là bụng trống rỗng rồi thì kêu vài tiếng mà thôi... Không nhất định là đói...” Nói chuyện, bụng Giản Lộ lại tiếp tục thì thầm, “Bất quá, lần này hình như là đói thật...”

Lâm An Thâm hôn lên đỉnh đầu cô: “Bây giờ anh đi nấu cơm cho em ăn.”

Lâm An Thâm đang muốn đứng dậy, Giản Lộ nhanh nhanh ngăn lại anh: “Không cần, không cần! Khó lắm anh mới nghỉ ngơi được một ngày, hôm nay đến lượt em nấu cho anh ăn!”

Lâm An Thâm cười, xoa xoa đầu cô: “Được...”

Nói xong liền thấy Giản Lộ vô cùng vui vẻ, linh mệnh mà đây.

Lâm An Thâm ngồi ở bên giường, nhìn vào chỗ mà cô mới ngủ dậy, ngây ngốc một chút rồi mới vào phòng tắm rửa. Tắm xong mới vào phòng bếp xem cô nấu nướng đến đâu, ở cửa phòng bếp nhìn thấy bóng dáng Giản Lộ, tầm mắt không dời được thân ảnh ấy.

Động tác Giản Lộ có phần loạn, một tay nêm gia vị, một tay mở vung. Nhưng lại nhìn ra được cô thực sự cố gắng nấu cơm cho anh ăn. Lâm An Thâm cảm động, nhưng đồng thời cũng cảm thấy trong tâm có một thứ cảm xúc mãnh liệt, muốn trào ra. Anh buộc mình xoay người, rời phòng bếp, anh cũng rõ ràng thứ xúc mãnh liệt đó là gì.

Thuốc phiện.

Thuốc phiện ngày càng ngấm sâu. Bây giờ tình yêu của cô cho anh cũng chưa đủ để thỏa mãn lòng tham của anh. Anh muốn càng nhiều, muốn toàn bộ tình yêu của cô! Lâm An Thâm sợ hãi chính bản thân mình như vậy... dục vọng lên men... Đến khi cô nhìn thấy nội tâm xấu xí của anh... bởi vì bản thân mình như vậy, sợ có một ngày dùng hết thấy thủ đoạn cường bức tình yêu của cô...

Anh không muốn buông tay, cả đời cũng không muốn!

Giản Lộ thuận lợi nấu xong bữa cơm. Lè lưỡi, đã lâu chưa nấu cơm, trù nghệ cũng kém đi nhiều, đều do Lâm An Thâm làm hư. Giản Lộ đi đến thư phòng gọi Lâm An Thâm ra ăn cơm, nhưng lại phát hiện anh đang ngồi trước bản vẽ, tay ôm đầu, đau khổ suy tư vì cái gì, ngay cả cô đang đứng bên cạnh anh anh cũng không biết.

Giản Lộ cúi đầu, ôm cổ anh, sao đó dùng hai tay xoa xoa khuôn mặt đau khổ của anh.

Lâm An Thâm phục hồi tinh thần, suy nghĩ nặng nề nhờ cô mà nhẹ nhàng tan đi.

Giản Lộ giúp anh cuộn lại bản vẽ: “Nghĩ không ra?”

“...”

“Đi ra ngoài uống chút gì bồi bổ đi.”

“...”

“Hẳn là giúp được gì.”

“...có người uống cơm sao?” Cũng không phải canh...

“Người bình thường sẽ không uống, nhưng anh không phải là người bình thường.”

“ ... ”

Trên bàn cơm, hai đĩa đồ ăn, một bát canh. Giản Lộ xới một bát cơm, hào phóng đặt trước mặt Lâm An Thâm: “Ăn cơm!”

“Hôm qua anh chuẩn bị ba món cơ mà, có phải quên một đĩa vẫn để trong tủ lạnh hay không?”

“Ha ha, anh khỏe như vậy rồi, ăn ít đi một đĩa thì hẳn không có việc gì!” Đĩa kia không cẩn thận đã làm cháy rồi...

Lâm An Thâm hồ nghi nhìn chằm chằm vẻ mặt cười ngọt ngào của cô, không nói gì nữa. Uống hai ngụm canh sườn rồi bắt đầu ăn cơm.

Anh gấp một miếng thịt xào măng, bỏ vào miệng, chậm rãi nhấm nháp. Tiếp theo lại và hai miếng cơm, gấp một miếng thịt gà chậm rãi nhấm nháp.

Giản Lộ nhìn anh ăn cơm cứ chậm chậm tựa như nhật thực, giống như là đồ ăn trên bàn này đều rất ngon. Trong lòng vui vẻ, cô nhắc nhanh đôi đũa, tự mình thưởng thức trù nghệ bản thân. Học anh, uống một ngụm canh trước, ừ... nhạt một chút, còn có thể chấp nhận được...

Gấp một miếng thịt xào măng, cắn một miếng, đắng, hương vị đều không có, hơn nữa măng cắt nhỏ cũng chẳng thấy vị đâu... Nhưng mà Giản Lộ ngượng ngùng nhổ chính đồ ăn mình nấu ra, chỉ cần không có độc thì đều có thể ăn được. (hình như là măng cũng hơi độc đó!)

Tiếp theo và một miếng cơm, a a... Mặt càng khổ, cơm bên ngoài thì nát mà bên trong vẫn cứng, dĩ nhiên là chưa chín... Cố gắng nuốt miếng cơm xuống bụng, lại gấp một miếng thịt gà.

Trước khi bỏ vào trong miệng, lại nhìn lên Lâm An Thâm, anh vẫn đang giữ bộ dạng mĩ mĩ như vừa nãy, từ từ ăn từng miếng, từng miếng. Anh cũng vừa ăn một miếng thịt gà, nhìn anh bỏ vào miệng. Trong lòng Giản Lộ cũng có một chút niềm tin cắn một miếng thịt gà... A a... mạn muốn kêu trời luôn! Ngẩng đầu nhìn Lâm An Thâm, anh ăn lại rất có tư vị.

Phát hiện ra cô đang nhìn mình, ngược lại, anh lại mang vẻ mặt không hiểu gì hỏi: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ lắc lắc cái đầu. Lâm An Thâm tiếp tục ăn cơm. Nhìn bộ dạng của anh, Giản Lộ lại dừng cảm cắn tiếp một miếng thịt gà, oa oa...! Không phải là ảo giác, thật là mận chết người! Nhưng mà sao anh có thể nuốt trôi được cơ chứ?! Là vị giác của cô có vấn đề hay là vị giác của anh có vấn đề?!

Sau khi ăn xong, Giản Lộ nhanh nhanh dọn bàn ăn, rửa xong liền chạy vào thư phòng xem Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm đang xem ‘Phụ nữ trung niên biết’ mà Giản Lộ dính chặt bên người anh, nhìn. Lâm An Thâm bị trùng, cả người mất tự nhiên: “Sao vậy?”

Giản Lộ có chút bất an nói: “Anh có chỗ nào không thoải mái nói cho em biết mau!”

“ ... ” Đang không sao anh lại không khỏe...

“Có thấy khó chịu gì không?” Hấp thụ quá nhiều muối có thể ảnh hưởng đến cảm xúc.

“ ... ”

“Hốt hoảng không?” Nếu măng không nấu chín có khả năng ngộ độc.

“ ... ”

“Bực mình?” Cơm vừa rồi rất cứng, có làm đầy bụng không...

“ ... ”

Lâm An Thâm không muốn cùng cô nói chuyện. Bởi ‘Tâm sự con gái’ đã nói, rất nhiều thời điểm lời nói của con gái không thể hiểu được, trăm ngàn lần con trai cũng không phải cố gắng. Tiếp tục đọc sách, tiện đà dở đến trang đầu ‘Phụ nữ trung niên biết’, chương đầu giới thiệu về những biểu hiện của phụ nữ khi bước vào thời kì tiền mãn kinh. Trong đó có viết một đoạn: Buồn phiền, hoảng hốt, bực dọc là một chút dấu

hiệu của thời kì tiền mãn kinh, tất cả phụ nữ đều phải đối mặt, người nhà nên dành nhiều thời gian quan tâm chăm sóc...

Lâm An Thâm quăn.

“Giản Lộ.”

“Uhm! Uhm! Làm sao vậy? Anh không thoải mái?”

“Không. Nhưng em cơ?”

“Em cũng rất khỏe mạnh!”

“Không buồn phiền?”

“Không mà! Tâm tình rất tốt!”

“Hoảng hốt không?”

“Em không đuối lý sao phải hoảng hốt?!”

“Bực mình?”

“Tức cái đầu anh! Bị anh làm tức rồi đây này! Sao lại hỏi em như vậy?”

“Không...”

“Lâm An Thâm, em giống người bước vào thời kỳ mãn kinh sao?”

“Không giống...”

“Đó! Mấy vấn đề này đừng hỏi em!”

“... Vậy sao em hỏi anh...” Anh lại càng không giống người bước vào thời kỳ mãn kinh!

“Phốc!” Giản Lộ cười lớn.

Lâm An Thâm nói: Anh không quăn nhiều như vậy

18. Chương 28-29

Chương 28

Giờ nghỉ trưa, ánh mặt trời miễn cưỡng chiếu được vào trong phòng, không khí có chút man mát của mùa thu. Giản Lộ ngồi trên đùi Lâm An Thâm, chăm chút xem ti vi, mà Lâm An Thâm đang vùi đầu vào nhưng kiến thức về phụ nữ thời kỳ tiền mãn kinh. Cảm giác có di động rung, là điện thoại của Giản Lộ rung.

“Giản Lộ, di động của em.”

Di động vẫn đang rung.

Lâm An Thâm ngẩng đầu khỏi trang sách mới phát hiện người trên đùi đang ngủ. Anh vơ tay, trong nháy mắt dừng lại động tác. Màn hình lóe lên hai chữ Đỗ Trung.

Giản Lộ vẫn đang ngủ, tay Lâm An Thâm đại ra, dường như muốn nhấn vào nút trả lời. Anh nhìn chăm chăm gương mặt của Giản Lộ, không biết lấy bao nhiêu dũng khí mới có thể bắt máy: “Alo.”

Người bên kia im lặng vài giây.

Lâm An Thâm cũng trầm mặc.

“Giản Lộ đâu?”

“Đang ngủ.”

“Gọi cô ấy dậy nghe điện thoại!”

“Không được.”

Nghe được tiếng nói, Giản Lộ mơ hồ tỉnh lại: “Có điện thoại à? Em nghe.”

Lâm An Thâm cứng ngắc, đặt điện thoại vào lòng bàn tay Giản Lộ.

“Alo? Ai vậy?”

“Giản Lộ.” Đỗ Trung rống lên một tiếng.

Giản Lộ tỉnh cả ngủ: “A?” Sau đó theo bản năng, nhìn trộm Lâm An Thâm một cái, phát hiện anh đang nhìn cô chăm chăm, nào lại càng thêm tỉnh táo!

“Ra ngoài đi! Anh muốn gặp em bây giờ!”

Nghe giọng điệu của Đỗ Trung, không biết anh lại muốn cái gì: “Không được.”

“Vì sao?!”

Giản Lộ nhìn nhìn Lâm An Thâm: “Không có xe...”

Câu trả lời khiến Đỗ Trung cứng họng. Thật lâu, thật lâu cũng không nghe thấy giọng của Đỗ Trung.

“... Anh không ở thành phố S sao?”

Nhưng mà đầu dây kia không có người đáp lại.

Giản Lộ lại muốn mở miệng, ai ngờ không đợi cô nói một câu, Đỗ Trung đã tạch một tiếng, ngắt máy.

Giản Lộ trợn mắt lên với cái di động! Dám ngắt máy vờ cô?! Rất muốn gọi lại, mắng cho anh một trận, nhưng nhớ tời Lâm An Thâm đang ở bên cạnh coi chừng nhất cử nhất động của mình, Giản Lộ lại quên ngay cái ý nghĩ này. Tiện đà buông di động, Giản Lộ lại chui vào lòng Lâm An Thâm muốn làm thêm một giấc nữa. Cảm giác được gió thu man mát, Giản Lộ ngồi xuống.

Nhìn đến Lâm An Thâm đang căng thẳng nhìn mình, Giản Lộ xoa xoa đầu anh: “Ngốc, sao phải khấn trương cái gì? Em vào trong phòng ngủ trưa, anh đi không?”

Lâm An Thâm hơi sượng: “Anh xem tài liệu một lát nữa.”

Giản Lộ nhìn nhìn trang sách, vẫn là chương về thời kỳ mãn kinh kia, cô chỉ chỉ vào trang bìa: “Nhìn đây này! Phụ nữ, phụ nữ mới có thời kỳ mãn kinh! Anh không phải lo!” Dứt lời liền xoay người, vươn cái lưng lười bước về phòng ngủ.

Mặc kệ anh, đầu người này cấu tạo cũng khác người bình thường, hỏi người khác không bằng tự tìm hiểu, ngay cả cấu tạo cơ thể cũng không giống, người khác ăn đồ ăn khó nuốt như vậy bụng cũng sẽ có vấn đề nhưng mà anh vẫn vậy, thậm chí có khi còn khỏe hơn?! Vẫn là giấc ngủ trưa quan trọng hơn! Ngủ trưa xong, xương cốt cũng đỡ mỏi! Nghĩ vậy, Giản Lộ chui thẳng vào trong phòng nghỉ nghỉ ngơi.

Đến lúc chạng vạng, Giản Lộ mới tỉnh lại. A! Trời ạ, sao cô lại giống heo như vậy?! Sao chuông báo thức không kêu? Bây giờ Giản Lộ mới nhớ đến cô để di động ở thư phòng.

Ngửi ngửi, Giản Lộ đi theo mùi thơm đến thẳng phòng bếp. Lâm An Thâm đang xào ốc. Thật thơm, Giản Lộ hít vào một bụng mùi thơm quyến rũ ấy.

Nhưng lại bị Lâm An Thâm không khách khí gõ một cái vào đầu: “Toàn mùi dầu mỡ, đừng ngửi! Ra ngoài trước đi, chỉ cần nêm thêm đường là có thể ăn rồi!”

“Uhm!” Giản Lộ mong ngóng mỹ thực, nghe lời liền ra khỏi phòng bếp. Muốn có đồ ăn ngon thì không được đắc tội với đầu bếp. Giản Lộ tự nhủ, vì đồ ăn vẫn nên nghe lời thôi.

Ốc xào rất ngon, Lâm An Thâm bày đồ ăn lên bàn ăn.

Thừa dịp Lâm An Thâm đi lấy cơm không để ý, Giản Lộ bốc vụng một miếng ốc cho vào miệng. Oa oa

! Hương sắc đều đủ! Đồ ăn ngon làm mắt Giản Lộ cong lên vì vui sướng.

Lấy cơm ra, Lâm An Thâm liền thấy được vẻ mặt tham ăn của con mèo Giản Lộ. Anh cười cười, đặt bát cơm trước mặt Giản Lộ, vừa định nhắc nhở cô ăn từ từ kéo nóng, thì trong thư phòng tiếng điện thoại đột nhiên reo. Tuy rằng rất nhỏ, nhưng cả hai người đều nghe thấy.

“Là của em.” Nói xong, Giản Lộ liền đi lấy điện thoại.

Nụ cười của Lâm An Thâm nhất thời cứng lại.

Khi Giản Lộ bước ra từ thư phòng, di động vẫn tiếp tục kêu. Giản Lộ vốn tưởng là Đỗ Trung, nhưng màn hình di động lại hiển thị ba chữ Hà Văn San.

Giản Lộ nghi hoặc nhắc máy: “Alo?”

Hà Văn San chưa chào hỏi gì cả đã trực tiếp nói: “Giản Lộ, nếu cô còn quen Đỗ Trung thì đến căn hộ mà trước kia hai người đã từng ở ngay!”

Sau đó liền cúp máy luôn.

Giản Lộ lại trừng cái điện thoại, hôm nay là ngày tận thế à? Sao ai cũng cúp máy giữa chừng như vậy. Nhấn nút end call, bây giờ Giản Lộ mới phát hiện trong di động có đến mười cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là Đỗ Trung gọi.

Bỗng nhiên bất an.

Xoay người, Giản Lộ muốn ra khỏi thư phòng thì đã thấy Lâm An Thâm đang đứng ở cửa.

Giản Lộ trở trở vào cái di động, nói với Lâm An Thâm: “Bây giờ em phải ra ngoài một lúc.”

Lâm An Thâm thẳng thắn cự tuyệt: “Anh không muốn em đi.”

Giọng nói cường ngạnh của anh làm Giản Lộ giật mình: “... Em chỉ đi một lúc rồi quay lại ngay.”

Lâm An Thâm lập tức giữ lấy cổ tay cô: “Không được. Đồ ăn sẽ nguội.”

Giản Lộ nhẫn nại nói: “Anh cứ ăn trước đi, em trở về hâm nóng lại rồi sẽ ăn.”

“Anh nói không được.” Không tự giác, Lâm An Thâm lại tăng thêm một phần âm lượng.

Giản Lộ không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào mắt Lâm An Thâm. Nhưng mà Lâm An Thâm lại tránh ánh mắt của cô.

“Lâm An Thâm, anh làm sao vậy? Có phải anh lo lắng em hay không? Lúc em ngủ có hơn mười cuộc gọi nhỡ, sao anh không gọi em dậy?”

“Anh không quản nhiều như vậy.”

“Anh có ý gì! Em nói lại cho anh biết một lần nữa, em đối với Đỗ Trung không còn chút tình cảm yêu đương nào!”

“Anh biết.”

“Vậy anh buông tay để em đi.”

“Giản Lộ, em không hiểu thế giới này. Thế giới này quá lớn, rất nhiều thay đổi khôn lường, đó không phải điều chúng ta có thể tưởng tượng, không chế được. Em không cần đi.”

“Anh muốn nói cái gì? Nói vậy anh vẫn không tin tưởng em. Thế giới này thay đổi bất thường, nhưng mà Giản Lộ không phải thế giới, Giản Lộ là Giản Lộ, em nói không thay đổi thì sẽ không thay đổi. Bây giờ em muốn đi ra ngoài, buông ra.”

Lâm An Thâm vẫn không buông tay: “Anh nói không được là không được.”

Giản Lộ tức đến nỗi muốn đập cái đầu anh, có thể làm cho đầu anh hoạt động lại bình thường được hay không: “Lâm An Thâm, Đỗ Trung ở cùng em hơn mười năm, thời gian này cũng có tình cảm. Cho dù không có tình yêu, nhưng còn có tình thân cùng tình bạn. Mà phần tình cảm này không phải anh nói ngăn cản

là liền ngăn cản được. Đỗ Trung là người thân của em, chuyện của anh ấy bây giờ em cũng không biết thế nào, em rất lo! Anh buông tay!”

Lâm An Thâm cầm chặt tay cô, anh không muốn nghe nhưng lời này dù chỉ một chút.

Giản Lộ không muốn nói tiếp, dùng sức giãy ra khỏi tay Lâm An Thâm, cầm lấy túi xách vội di động, không để ý sự phản đối của anh liền bước ra khỏi phòng.

Lâm An Thâm ngơ ngác theo ra phòng khách, nhưng mà Giản Lộ đã đi rồi.

Không khí ẩm áp hòa hợp vừa rồi ở trong phòng giờ chỉ còn lại bóng đen lạnh lẽo, vô tận.

Anh xuất thần nhìn cánh cửa, cơn nghiện trong lòng lại dâng lên, có cảm giác đau.

Trong tâm trừ bỏ lạnh, vẫn là lạnh...

Lâm An Thâm nói: Hay là muốn anh tiếp tục?

Chương 29

Vì bị kích thích bởi rượu, dạ dày của Đỗ Trung bị loét.

Lúc Giản Lộ chạy tới căn hộ cũ trước kia để xem Đỗ Trung thì thấy anh ói ra một tay toàn máu khiến cô sợ tới bay mất ba hồn, còn lại bảy vía còn lại chật vật tìm cách đưa Đỗ Trung đến bệnh viện.

Đến bệnh viện, nào là đăng ký cấp cứu, lại một phen tất tả đi lấy thuốc nữa, cuối cùng đến khi anh bắt đầu truyền dịch giản lộ mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Trong phòng, bệnh nhân được tiêm thuốc ngủ, bên trong im lặng, chỉ có tiếng dịch nhỏ giọt đều đều.

Đỗ Trung mơ màng nhắm mắt.

Giản Lộ nhìn nhìn đồng hồ, thì ra đã chạng vạng rồi. Kiểm tra tốc độ truyền dịch của Đỗ Trung, phát hiện Đỗ Trung đã mở mắt nhìn cô.

“Em về trước đi.”

Giản Lộ lắc đầu: “Chờ anh ổn định rồi nói sau.”

Đỗ Trung không nói gì nữa, chỉ là lấy điện thoại cầm tay gọi một cuộc điện thoại. Mặc dù vẫn là thời gian mọi người đang bận rộn, nhưng điện thoại rất nhanh có người bắt máy, chỉ nghe thấy Đỗ Trung mở miệng ra là nói: “Già gì, tôi đang ở bệnh viện G, cô đến nhật xác tôi.”

Chưa đến 20 phút, Hà Văn San đã đến bệnh viện. Cô vừa đến phòng truyền dịch, nhìn nhìn vào thành phần chai dịch, sau đó quen tay điều chỉnh tốc độ. Thứ chất lỏng trong suốt chảy nhanh hơn một chút.

Giản Lộ vừa định ngăn cản, Đỗ Trung đã chặn: “Yên tâm, cô ấy là thạc sỹ y học.” Trong khi Giản Lộ vẫn kinh ngạc, Đỗ Trung lại nói: “Giản Lộ, em về đi.”

Giản Lộ nhìn Đỗ Trung, nhưng mà anh đã mệt, tựa lưng vào gối, nhắm mắt lần nữa.

Bên cạnh, Hà Văn San cởi áo khoác ra, kê xuống sau lưng Đỗ Trung.

Thấy cảnh này, Giản Lộ định nói gì. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của Đỗ Trung, Giản Lộ khóc. Cô biết mình tàn nhẫn, bởi vì yêu Lâm An Thâm nên cô nhất định phải vô tình với Đỗ Trung. Về thời thơ ấu, về tình thanh mai trúc mã, về bác Lâm muốn cô quan tâm chăm sóc cho Đỗ Trung, Giản Lộ chỉ có thể phụ lại...

Hà Văn San nhìn chăm chăm vào đôi mắt hoe đỏ của Giản Lộ. Cô lại phát hiện đôi vai Giản Lộ đang run lên, nhìn qua cô lại càng thêm gầy, nhưng một khắc xoay người đi kia, bóng dáng của cô thật mạnh mẽ. Hà Văn San nhìn bóng dáng ấy đến thất thần, thẳng đến khi bóng dáng đó đã biến mất thật lâu.

Gió đêm thu rất lạnh.

Ở cổng bệnh viện, cây cối xào xạc.

Khi Lâm An Thâm chạy như bay tới, từ xa đã thấy dưới tán cây có một thân ảnh đơn bạc. Bóng đêm bao phủ lấy cô, nhưng cô chỉ đứng đó lặng lẽ run lên. Lâm An Thâm bước nhanh xuống xe, đến trước mặt cô, cái gì cũng chưa nói, cầm tay cô, lạnh. Cởi áo khoác khoác vào cho Giản Lộ, sau đó nắm tay cô lên xe.

Hai người ngồi trong xe.

Giản Lộ ôm lấy góc áo: "... Ốc xào ăn hết chưa...?"

Lâm An Thâm nhìn về phía trước: "Chưa."

"... Anh cũng chưa ăn cơm...?"

"Ừ."

"Kia... có đói bụng không?"

"Không."

"Lại về nhà hâm lại đồ ăn à...?"

"Ừ."

"Anh... còn giận à?"

Jumbo said: Cái này là Giản Lộ phải giận mới đúng chứ! Người ta ốm đến vậy mà!

Lâm An Thâm không nói.

"Đừng giận được không..." Giản Lộ cúi đầu.

Vẫn không nghe thấy tiếng trả lời.

Giản Lộ bắt an gọi một tiếng: "Lâm An Thâm..."

Nghe được có tiếng thở dài, tiếp theo là giọng anh: "Về nhà đi."

Nhấn chân ga, chiếc lao về phía trước.

Trên đường về, Giản Lộ nhận được tin nhắn của Đỗ Trung: Giản Lộ, anh sẽ không quấy rầy em nữa, xin lỗi.

Giản Lộ xem xong, liền giấu di động trong túi áo khoác, tay run run.

Màn đêm đen kịt, Lâm An Thâm chuyên tâm lái xe, nhưng Giản Lộ cũng không dám lưu một giọt nước mắt.

Cuối cùng, cô nhấn lại một chữ: Được.

Giản Lộ hít một hơi thật sâu hương vị trên áo khoác Lâm An Thâm, tựa như chỉ có nhưng vậy cô mới bình tâm lại được. Ngoài cửa sổ, ngáng đầu là một mảnh đen tối.

Khi về đến nhà, Giản Lộ phát hiện một bàn đồ ăn buổi tối đã bị Lâm An Thâm đổ đi hết.

Lâm An Thâm đi vào phòng bếp, chuẩn bị cho cô một bát mì, Giản Lộ nhìn bóng dáng anh, lẳng lặng ngồi tại bàn ăn, không nói gì.

Ăn xong, chuẩn bị quần bị quần áo, nằm lên giường thì cũng đã gần hai giờ sáng. Bên cạnh, Lâm An Thâm vẫn thủy chung không nói một lời. Giản Lộ cảm thấy rất khó chịu, như có ai cướp lấy cái gì của cô. Nắm lấy tay Lâm An Thâm.

Nhưng Lâm An Thâm né tránh.

Mắt Giản Lộ nóng lên. Cái gì cô cũng có thể chịu được, nhưng lại không chịu được Lâm An Thâm không để ý đến cô, Giản Lộ giống như con trạch, bắt lấy tay Lâm An Thâm.

Tay Lâm An Thâm không lui được nữa, nhưng mà anh vẫn không nói lời nào. (Đồ trẻ con!!!!)

"Lâm An Thâm!"

“ ... ”

“Anh thật sự không để ý đến em?”

“ ... ”

“Lâm An Thâm...” Giản Lộ lắc lắc tay anh.

“ ... ”

“Anh dám không để ý lời em nói, em không tha cho anh!”

“ ... ”

Đêm khuya thanh vắng, Giản Lộ có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, nhưng là tiếng của Lâm An Thâm thì vẫn thủy chung không nghe được. Giản Lộ vụng trộm lau khóe mắt, dùng sức đấm anh một đấm.

Anh vẫn vậy, ngay cả một tiếng giọng hòng cũng không có.

Rất lâu sau đó.

Rốt cục cũng nghe được giọng của Lâm An Thâm: “Giản Lộ!”

“Làm sao...”

“Em muốn làm gì?”

“Không biết...”

“Tay em sờ gì vậy”

Mặt Giản Lộ hơi đỏ: “Không biết...”

“Em đừng lộn xộn..”

“Không biết...”

“Khuya rồi, ngủ đi.”

“Không biết...”

“Sáng mai anh phải họp.”

“Không biết...”

“Hay là muốn anh tiếp tục?” Lâm An Thâm bắt được bàn tay không an phận của Giản Lộ, mắt đã hơi đỏ lên.

“Không biết, không biết! Không phải anh không chịu nói chuyện với em à, anh đừng nói nữa!” Giản Lộ giãy không ra khỏi tay của Lâm An Thâm, chỉ có thể dùng một bàn tay khác tiếp tục lặn vào thân thể anh.

Lâm An Thâm bắt được cả hai tay của cô, xoay người, đặt cô dưới thân.

Vậy tiếp tục đi...

Bởi vì anh cùng cô đã không ngừng được... Như vậy cho dù là tra tấn cũng tốt, hạnh phúc cũng tốt, đau khổ cũng tốt, đều tiếp tục đi...

Lâm An Thâm nói: Hảo ý của anh tôi xin nhận...

19. Chương 30-31

Chương 30

Buổi sáng thứ Hai, quả nhiên lâm anh thâm và Giản Lộ đến muộn. Vừa vặn 10 giờ, bắt đầu cử hành cuộc họp thường niên của công ty Trọng Mộc, 10 giờ 5 phút Lâm An Thâm mới bước vào phòng họp. Cán bộ cấp cao đều muốn lau một trán mồ hôi, còn tưởng rằng nhân vật chính muốn vắng mặt... Sau khi Lâm An Thâm ngồi xuống, mọi người đều ngằm quan sát biểu tình trên mặt anh, tựa hồ tâm tình còn có thể. Mọi người thở ra một hơi xong, hội nghị tuyên bố chính thức bắt đầu.

Lúc ăn cơm trưa, nhà ăn công ty người ra vào tấp nập. Đang xếp hàng mua cơm, Giản Lộ phát hiện đã rất lâu rồi mình không xuống nhà ăn ăn gì. Cô lấy cơm hộp cho Lâm An Thâm xong, cũng tự mình lấy một suất. Giản Lộ tìm chỗ để ngồi xuống. Ăn được một nửa, có người cướp mất một miếng thịt kho của cô. Ngẩng đầu liền phát hiện Joey ngồi ở trước mặt cô, nhú mào cắn một miếng thịt, nhai nhai được vài cái lại gắp miếng thịt qua một bên.

Giản Lộ nói Joey: “Thật lãng phí...” Phải biết một phần cơm chỉ có năm miếng thịt thôi...

Joey liếc mắt nhìn Giản Lộ một cái: “Loại thịt này ngấy như vậy mà sao cậu vẫn nuốt được!” Nói xong lại tiếp tục ăn rau của mình.

“Mình cũng không thể hiểu được cậu ăn có một ít như vậy mà cũng no được?”

“Mình quan trọng chất lượng hơn số lượng! Mà mình còn không hiểu cậu, đã cầm phiếu cơm tháng của Lâm An Thâm rồi còn ăn loại đồ ăn khó nuốt này làm gì?”

Giản Lộ vừa định cãi lại vài câu, phía sau đã có người gọi: “Joey, ở đây có chỗ, lại đây đi!” Người gọi là nhân viên bộ phận hành chính.

Joey khoát tay áo: “Mình ăn ở đây được rồi!” Nói xong, quay đầu thấy Giản Lộ đang vui vẻ ăn cơm. “Cậu đừng để ý, phụ nữ là sinh vật rất giỏi đồ kị, không cần quan tâm đến các cô ấy.”

Giản Lộ cười cười: “VẬY còn cậu?”

“Mình?” Joey làm cái mặt quỷ, “Mình cũng không tin trên thế giới chỉ có một mình Lâm An Thâm là cực phẩm! Mình cũng sẽ tìm được người tốt, cần phải đồ kị sao?”

Giản Lộ bị biểu tình của Joey chọc cười: “Là, chúc cách mạng sớm thành công.”

“Đương nhiên!” Joey cười đến tươi.

Đang nói đùa, có người đứng ở bên cạnh Joey: “Joey, sang bàn bên này cùng bọn mình ăn!” Nói xong, người này đã muốn nhắc khay ăn của Joey lên.

Ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp, khuôn mặt thanh nhiên, ngũ quan xinh xắn. Giản Lộ nhận ra cô gái này, cô gái này đúng là người đã mời Lâm An Thâm lên khán đài hôm vũ hội.

Cô gái kia chưa đợi phản ứng gì của Joey, trực tiếp cầm khay cơm của Joey bước đi. Joey xấu hổ quay đầu nhìn Giản Lộ. Chỉ thấy Giản Lộ cười cười: “Cậu qua đi, mình ăn sắp xong rồi.”

Joey không còn cách nào khác, khay cơm đã bị lấy đi rồi, cô chỉ có thể xin lỗi Giản Lộ mà đi đến bàn ăn bên kia mà dùng cơm.

Giản Lộ tiếp tục một mình ăn cơm thịt kho.

Từ khi trở về công ty sau tuần trăng mật đến giờ, Giản Lộ đã tập thành thói quen nhận những ánh mắt to nhỏ nhìn vào mình. Cô có thể hiểu được, ai là người khiến cô từ một kẻ vô danh tiểu tốt lại có thể chiếm tình nhân trong mộng của nhiều người...

“Hi, Giản Lộ!” Bỗng nhiên có người ngồi xuống trước mặt Giản Lộ.

Giản Lộ đang ăn đến miếng cơm cuối cùng, ngẩng đầu liền thấy Triệu Tuấn: “...A... Hi...” Trời ơi, tại sao mỗi lần hai người chào hỏi miệng cô đều nhồi đầy thức ăn...

Triệu Tuấn nở nụ cười, đưa bát canh của mình đến trước mặt Giản Lộ: “Cẩn thận kẻo nghẹn, uống chút canh đi.”

Giản Lộ nhìn bát canh, bát nước canh thanh mát, trên mặt còn có vài cọng rau thơm.

“Uống đi, không liên quan.” Triệu Tuấn nhìn thấy gương mặt ngượng ngùng của Giản Lộ, anh cẩn thận đặt thìa vào trong tay Giản Lộ.

“...” Giản Lộ khó xử cầm thìa.

“Cô ấy không ăn rau thơm, hảo ý của anh tôi xin nhận.” Nói xong, có cánh tay bắt lấy chiếc thìa trên tay Giản Lộ. Người vừa nói bên cạnh Giản Lộ ngồi xuống.

Giản Lộ cướp lại chiếc thìa trên tay Lâm An Thâm, trả lại Triệu Tuấn cùng bát canh: “Em chỉ không chịu được mùi rau thơm, anh uống đi, em uống nước được rồi.”

Triệu Tuấn nhận bát canh của mình: “Ngại quá, anh không biết em không ăn rau thơm.”

“A...” Giản Lộ ngại ngùng nói: “Hay là để cảm ơn lòng tốt của anh...”

Khi nói chuyện, Giản Lộ đã chú ý tới không khí phập phồng xôn xao của không ít người trong nhà ăn. m thâm thở dài. Lâm An Thâm với tay muốn lấy đồ ăn Giản Lộ lấy cho mình, nhưng lại bị Giản Lộ không khách khí đẩy tay anh ra.

Giản Lộ nói khẽ với Lâm An Thâm đang âm thầm oán thán: “Hộp xong rồi sao? Không phải bảo anh ở văn phòng chờ em mang cơm hộp về à? Anh xem, anh đến chỉ tổ làm hại nước hại dân.”

Lâm An Thâm hành động không dư thừa chút nào, tiếp thu toàn bộ bát măn của Giản Lộ: “Anh đói, buổi sáng chưa ăn gì.”

Mặt Giản Lộ hồng lên, trách cô tối qua quần lấy anh sao... “Vậy anh ăn đi.” Giản Lộ đẩy hộp cơm tới trước mặt Lâm An Thâm, lại còn thay anh mở nắp hộp ra. Cơm vẫn còn nóng, cô cầm đũa đưa cho anh.

Lâm An Thâm cầm lấy chiếc đũa, nghe lời bắt đầu ăn cơm, bình thản giống như không nhìn thấy nhưng cặp mắt, cùng tiếng rì rào từ bốn phương tám hướng của quần chúng nhân dân đổ về.

Giản Lộ nhìn tướng ăn của anh, trộm cười một cái.

Triệu Tuấn khụ khụ một chút: “Đồng nghiệp của anh ở bên kia, vậy không quấy rầy hai người. Kỹ sư Lâm, anh ăn từ từ.”

Giản Lộ lễ phép trả lời: “Anh đi.” Cảm thấy người này cũng rất đẹp trai, lịch sự giỏi giang, hơn nữa rất dịu dàng, có cơ hội cũng nên giới thiệu với Joey... Bỗng nhiên phát hiện người ta nói phụ nữ đã có chồng rất thích làm mai mối, quả nhiên là chính xác...

Sau khi Triệu Tuấn rời đi, Lâm An Thâm buông đũa.

Giản Lộ thấy anh mới ăn được mấy miếng đã thôi liền hỏi: “Làm sao? Ăn mấy miếng đã no?”

Lâm An Thâm không giải thích gì nữa, nắm tay Giản Lộ rời khỏi nhà ăn.

Trở lại văn phòng, Giản Lộ phát hiện Phương tổng đã ngồi ở đấy rồi.

Phương tổng vừa nhìn thấy Lâm An Thâm đã lập tức nói: “Xe đã chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Lâm An Thâm đi đến bàn làm việc của Giản Lộ, lấy áo khoác và túi xách của cô: “Tôi về nhà trước.”

“Được, tôi chờ ở trong xe.”

Lâm An Thâm gật đầu. Sau đó khoác thêm áo khoác cho Giản Lộ.

Giản Lộ còn chưa hiểu chuyện gì, một bên mặc áo khoác liền hỏi: “Sao vậy? Chúng ta chuẩn bị đi đâu?”

“Anh phải đi Thái Lan, công trình ở bên kia có chút vấn đề, anh phải xử lý một chút.” Lâm An Thâm sửa lại cổ áo cho cô, rồi nắm tay cô ra bãi đỗ xe.

Ở trong xe, Giản Lộ kéo tay Lâm An Thâm: “Lâm An Thâm, anh đi mấy ngày?”

“Khoảng ba ngày là được.”

“Chỉ có anh đi à?”

“Còn có Phương tổng.”

Giản Lộ siết tay anh: “Còn em?”

“Em ở nhà là được. Anh không ở nhà thì ba ngày này em cũng ở nhà mà nghỉ ngơi, không cần đến công ty.”

Giản Lộ không đồng ý: “Vì sao không thể mang em theo? Không phải anh muốn vụng trộm gì đó? Không cần đi xa như vậy, mỹ nữ Trung Quốc cũng có rất nhiều. Hơn nữa Thái Lan đều là gay, không hợp với anh!”

Ngồi ở ghế trước, Phương tổng không nhin được, cười khẽ một tiếng.

Bây giờ Giản Lộ mới nhớ trong xe còn có người, ngại ngừng buông tay anh ra.

Lâm An Thâm không thèm để ý, nắm lại tay cô trong tay mình. Nhưng cũng không nói thêm lời nào.

Giản Lộ ngại ngừng trong xe còn có người khác, cũng không dám làm nũng Lâm An Thâm nhiều, chỉ thấp giọng nói: “Em muốn đi cùng anh.”

“Tình hình Thái Lan dạo này không ổn định, em nên ở lại đây.”

“Vậy còn anh thì sao? Có người theo bảo vệ không?”

Tâm tình lúc này của Lâm An Thâm cũng không tốt lắm, không để ý Giản Lộ cũng hay nói đùa, vẻ mặt còn nghiêm trang mà nói: “Công trình này nhanh thôi, anh sẽ nhanh chóng giải quyết rồi trở về.”

Giản Lộ không hiểu tại sao Lâm An Thâm tự nhiên lại nghiêm túc như vậy, rõ ràng là buổi sáng trước khi ra khỏi nhà đã dỗ anh tốt rồi mà.

Về nhà xong, vừa bước vào cửa, Lâm An Thâm đã tiến thẳng vào phòng ngủ chuẩn bị hành lý.

Giản Lộ đi theo ngay sau anh: “Anh có đói không? Vừa rồi anh mới ăn có một chút.”

“Không.”

“Có phải không quen ăn cơm công ty không? Để em chuẩn bị cái gì đó cho anh ăn?”

Lâm An Thâm chỉ tự lấy quần áo của mình từ trong tủ ra rồi nhét vào trong túi hành lý, cũng không trả lời. Cuối cùng sắp xếp xong, kéo khóa hành lý, lúc này có giọng Lâm An Thâm vang lên: “Người đàn ông kia là ai?”

Hai giây sau Giản Lộ mới có phản ứng: “Anh nói Triệu Tuấn? Là người bên phòng dự án...”

“Ừ.” Dứt lời, Lâm An Thâm liền nhấc túi hành lý ra khỏi phòng, Giản Lộ đi theo phía sau. Tới cửa, Lâm An Thâm xoay người nói với Giản Lộ: “Không cần tiễn anh nữa, vào nhà đi. Anh không ở nhà ba ngày phải ăn cơm đúng giờ.”

Giản Lộ vẫn nắm chặt tay Lâm An Thâm không muốn buông: “...”

Lâm An Thâm vừa thấy cô bày ra một khuôn mặt tội nghiệp, sắc mặt cũng không tự giác dịu đi: “Anh sẽ về nhanh thôi, buổi tối tới nơi anh sẽ gọi điện cho em.”

Giản Lộ gật gật đầu: “Em chờ điện thoại của anh.”

Lâm An Thâm cầm tay cô, xoay người bước đi.

Lâm An Thâm nói: ...Giản Lộ?...

Chương 31

Sau khi Lâm An Thâm đi công tác, Giản Lộ mới phát hiện căn nhà mình đang ở thật lớn, phòng bếp lớn, thư phòng lớn, phòng ngủ lớn, ngày cả chiếc giường đôi cũng khiến Giản Lộ cảm thấy lớn.

Như vậy vừa không quen, lại vừa khiến cô càng nhớ Lâm An Thâm hơn.

Nhưng mà thật bất hạnh, ngay ngày hôm sau sau khi Lâm An Thâm đi công tác, tình hình chính trị ở Thái Lan lại có biến động không tốt, các chuyến bay đều ngừng hoạt động. Dù có nhớ nhung cũng chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại.

Đúng hạn ngày thứ ba, công việc của Lâm An Thâm ở Thái Lan hoàn thành, nhưng sân bay vẫn chưa mở cửa trở lại.

Toàn bộ Thái Lan đều rung chuyển vì tranh giành chính quyền, ngày nào hai thế lực chính trị đối lập cũng trình diễn bạo động, biểu tình thị uy.

Không thể phân biệt con người không chế chính trị, vẫn là chính trị không chế con người.

Trong nội tâm Lâm An Thâm, tất cả đều khiến anh chán nản.

Màn đêm buông xuống, Lâm An Thâm đứng bên cạnh cửa sổ, trong tay nắm di động.

Nói chuyện đã rất lâu rồi, nhưng mà Lâm An Thâm vẫn chưa muốn cúp máy. Cho dù không nói gì, chỉ nghe tiếng hít thở đều đều của Giản Lộ, nhưng nỗi nhớ trong lòng cũng có thể vơi đi một chút.

“Ông xã, anh còn ở trên đường à. Anh ở bên đó đang rất rối loạn, không nên để ý nhiều chuyện như vậy, đi ăn cơm đi...”

Ngày nào Giản Lộ cũng xem thời sự, nhìn đến tin tức đưa về từ Thái Lan đều là những tin tràn ngập khói lửa, còn rất nhiều phần tử cấp tiến cùng quan chức tham gia, mọi người tuyệt thực với gương mặt phần nộ kháng nghị... Giản Lộ vì Lâm An Thâm nên cảm thấy rất lo lắng.

“Yên tâm, chỗ anh ở có phục vụ đồ ăn.”

Hạng mục này của Lâm An Thâm là thuộc vốn nhà nước, bởi vậy trong tình hình rối loạn như thế này, chính phủ đã an bài cho Lâm An Thâm nơi ăn chốn ở an toàn.

“Anh có ăn cơm đúng giờ không?”

“Ăn... Anh tự làm...”

Bụng bắt đầu đến giờ biểu tình, định đi nấu đồ ăn. Nhưng mà lúc tắt bếp, quay đầu nhìn đến căn phòng trống rỗng, Giản Lộ lại mất đi cảm giác thèm ăn...

“Anh sẽ về nhà sớm.”

“Được, em chờ anh...”

“Muốn ăn rau xanh thì phải ra siêu thị mua, không được lười.”

“Biết rồi...”

“Phải nấu canh nóng mà uống...”

“A...”

“Buồn chán thì phải tìm thư ký Cao mà dạo phố.”

“Được...”

“Buổi tối không cần xem bản tin cuối ngày.”

“...”

“... Giản Lộ?”

“Ông xã...”

“Anh đây...”

“Rất nhớ anh...”

“...” Có trận gió lạnh thổi qua, Lâm An Thâm nắm chặt điện thoại.

Bóng đêm buồn bã, thế giới mù mịt.

Trong lòng dâng lên cảm giác ảm áp.

Sáng sớm, Giản Lộ rời giường liền mở ti vi xem tin tức.

Tình hình ở Thái Lan vẫn căng thẳng như vậy, hai phe đối lập vẫn không chịu thỏa hiệp, còn có hàng ngàn người vẫn tiếp tục kháng nghị, biểu tình thị uy, rạng sáng một số phần tử còn có xung đột với cảnh sát. Sân bay, nhà ga vẫn chưa thể khôi phục hoạt động.

Giản Lộ nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời tươi đẹp, rực rỡ. Hôm nay là thứ Bảy, không khí Thái Lan bên này thanh bình mà im lặng. Nhưng mà tâm trí của Giản Lộ chỉ biết đến Lâm An Thâm của cô vẫn đang ở Thái Lan rồi loạn, tâm tình của Giản Lộ đều trầm xuống.

Giữa trưa, Giản Lộ tùy tiện ăn chút gì, lại xem thời sự buổi trưa, lại ngủ quên ngay trên ghế sofa.

Trong mơ có từng mảnh hình ảnh, Lâm An Thâm trầm tư, Lâm An Thâm uống nước, Lâm An Thâm đang vui đùa trong sách báo, Lâm An Thâm bị chọc đến ngốc... Cuối cùng, nghe được giọng anh nhẹ nhàng gọi một tiếng Giản Lộ, thì bỗng giật mình tỉnh lại.

Mở mắt ra, căn phòng chìm trong một mảnh tối, chỉ có thứ ánh sáng xanh mỏng manh từ TV hắt ra. Tắt TV, bụng lại kêu, nhớ tới tủ lạnh đã hết đồ ăn, Giản Lộ đành phải ra ngoài ăn.

Tùy tiện ăn một chút, trên đường về nhà Giản Lộ có đi qua siêu thị, nhớ lời Lâm An Thâm dặn, liền rẽ vào mua ít thịt cùng rau xanh. Dạo một vòng trong siêu thị, Giản Lộ xách ra hai túi lớn. Đi ra đến cửa lớn, ở đây chật chội ních người, lại gần thì ra là những người đến trú mưa.

Ở ngoài mưa rất lớn, Giản Lộ lại không có thói quen mang ô ra đường, bình thường đều là Lâm An Thâm mang.

Giản Lộ xách các thứ ra ngoài. Thật là nặng, tay đã bị lằn một vết đỏ ửng. Muốn lấy điện thoại ra gọi cho Lâm An Thâm, xem anh ở bên đó có mưa hay không nhưng lại phát hiện mình không mang theo di động.

Tiếng mưa rơi rất lớn, mọi người ở ngoài cửa cũng rất ồn ào.

Giản Lộ đứng ở phía sau cửa đóng đóng, nhớ tới gương mặt luôn nhàn nhạt, tự nhiên của Lâm An Thâm thì một chút nôn nóng đều không có.

Trước cửa siêu thị có vài cái màn hình rất lớn đang phát tin tức quốc tế. Mấy tin cuối cùng cũng đề cập đến tin tức ở Thái Lan, Giản Lộ không nghe được giọng dẫn của phát thanh viên, chỉ nhìn chăm chăm vào những khu khói lửa ở Thái Lan mà phát run.

Tại như ừ đi, những giọng nói quanh mình dường như trôi đi rất xa...

“Giản Lộ? Giản Lộ?” Tận đến lúc có người vỗ vỗ vai, Giản Lộ mới tỉnh lại nhìn về phía người bên cạnh.

Triệu Tuấn ngẩn người, mắt cô ấy mịt mù cùng bất lực.

Giản Lộ miễn cưỡng cười cười: “A, Triệu Tuấn, anh cũng đến đây mua đồ?”

“Đúng vậy. Vài ngày nữa anh phải đi sang tổng công ty ở Mỹ để tập huấn. Hôm nay sau khi tan tầm định đến chỗ này mua vài thứ để mang theo.”

Giản Lộ cũng đã từng nghe nói về khóa huấn luyện này rồi, đây là chiến trường hàng năm của công ty khiến các nhân tài đầu rơi máu chảy, cấp trên chỉ thả cho 3 suất. Mà 3 suất này tựa như nước cam lộ, làm cho người người thêm khát, nguyên nhân là người sau khi huấn luyện trở về đã bước được nửa chân vào hàng ngũ nhân viên cao cấp. Cũng có thể nói, người được công ty chọn để tham gia đợt huấn luyện này cũng là tinh anh trong tinh anh.

Giản Lộ thật tình chúc mừng: “Chúc mừng anh, tiền đồ sáng lạn.”

“Cám ơn.” Triệu Tuấn giồng như cậu nhóc ngượng ngừng gãi đầu. Rõ ràng đã nhận rất nhiều lời chúc mừng như vậy rồi, nhưng mà trước ánh mắt chân thành của cô, anh đều cảm thấy mọi hành động của mình đều giống như một đứa trẻ nháy nhót.

Giản Lộ cẩn thận hỏi chuyện của anh: “Khi nào thì anh xuất phát? Đi bao lâu?”

“Ngày kia đi rồi, đại khái là một năm nữa mới quay lại được.”

Giản Lộ gật gật đầu: “Cố lên.”

Trên mặt cô không có nửa phần nuối tiếc, Triệu Tuấn không biểu lộ gì nhưng trong lòng cũng có chút mất mát: “Ngày mai nể mặt anh đi ăn một bữa tiễn đưa với anh được không?”

Giản Lộ ngượng ngừng từ chối: “Thật xin lỗi, em... không muốn đi.”

Triệu Tuấn biết trong lòng cô đang nghĩ cái gì, anh chỉ muốn dùng chút khả năng cuối cùng làm cho cô vui vẻ lên. Từ trên xuống dưới trong công ty đều nói Lâm An Thâm bị nhốt ở Thái Lan, trong thời gian ngắn không thể quay về được. Tình thần của cô sa sút anh cũng có thể hiểu được.

“Anh biết có quán KTV rất nổi tiếng, nghe nói chất lượng cũng không tồi, có cơ hội thì thử chút đi. Em phát huy chút tinh thần hào phóng vốn có của dân tộc mời anh đi một lần đi.”

“Anh tìm người khác đi...”

“Uhm, cũng tốt, anh cùng gọi mấy người nữa đến. Em cũng đến đi.”

“Không được.”

“Anh trịnh trọng mời em.”

Giản Lộ không thể nê nà, đến mức này còn từ chối là không lịch sự chút nào: “Vây... được rồi.”

Triệu Tuấn cười vui vẻ: “Một lời đã định! Em chờ ở đây một lúc, anh lái xe đưa em về nhà.” Tay đang muốn xách hộ Giản Lộ hai túi đồ.

“A, không cần,” Giản Lộ xua xua tay. “Chờ hết mưa rồi em tự mình về cũng được, nhà em cách đây không xa!”

“Không cần khách khí với anh.” Triệu Tuấn trực tiếp xách lấy hai túi trên tay Giản Lộ, “Mưa như thế này cũng không biết bao giờ tạnh. Nói sau này em còn có thể giúp anh nhiều, bây giờ anh chỉ cống hiến một chút phục vụ nhỏ đáp lễ để kiểm lớn ngày sau thôi.”

Đi được hai ba bước, Triệu Tuấn quay đầu lại: “Giản Lộ, tỉnh lại đi, vui vẻ lên. Khăng định là kỹ sư Lâm không hy vọng nhìn thấy em trong bộ dạng này đâu.” Anh... cũng không hy vọng...

Quay đầu lại, Triệu Tuấn bước thẳng về phía bãi đỗ xe.

Giản Lộ đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng Triệu Tuấn, cô cũng rất muốn tỉnh lại, vui vẻ lên.

Nhưng mà, một ngày chưa thấy Lâm An Thâm bình an trở về, mặt cô có tươi cười bao nhiêu cũng chỉ là ngụy trang.

Xe rất nhanh đỗ dưới nhà Giản Lộ. Mưa vẫn còn rơi tí tách.

Chỗ dừng xe cách mái hiên nhà chỉ một khoảng nhỏ, Giản Lộ muốn nói lời cảm ơn với Triệu Tuấn rồi vào chung cư, nhưng mà Triệu Tuấn đã sớm chạy ra khỏi xe, mở cửa xe cho Giản Lộ, anh đội áo khoác trên đầu: “Giản Lộ, đi!”

Mưa vẫn không ngớt, nửa người Triệu Tuấn đã dính nước mưa. Giản Lộ không thể từ chối, đành trú vào áo anh mà chạy trong mưa.

Chạy đến sảnh lớn, Giản Lộ thở hổn hển vỗ vỗ quần áo, cũng may mưa cũng không còn quá lớn. Nếu gặp mưa mà bị cảm thì không biết Lâm An Thâm sẽ lải nhải bao lâu. Nhìn lại Triệu Tuấn, hơn nửa người của anh đều ướt đầm...

Giản Lộ ngượng ngùng mò vào túi xách tìm khăn tay, ai ngờ chỉ còn một chiếc cuối cùng... Cô xấu hổ đưa cho Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn nhận lấy chiếc khăn tay, cười an ủi cô: “Không có chuyện gì, anh về nhà thay quần áo là được rồi.”

Từ đáy lòng Giản Lộ cảm nhận anh là một người đàn ông rất tốt bụng, cô thật lòng nói lời cảm ơn: “Cảm ơn anh...” Nhìn thấy tóc Triệu Tuấn còn nhỏ từng giọt nước, cô mới nhớ mình cũng mới mua cuộn giấy ở siêu thị, có thể cho anh lau được, “Em cũng mới mua giấy, để anh lau ~~”

Nhưng mà... quần, hai túi đồ của cô vẫn còn trong xe của Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn cũng nhớ ra: “Anh cũng quên đồ trong xe rồi, em ở đây để anh quay lại lấy!”

Giản Lộ muốn gọi Triệu Tuấn lại, nhưng mà anh quá nhiệt tình, đã quay đi, chạy mất rồi. Kỳ thật, cô cũng có thể hỏi bảo vệ ở sảnh có thể cho mượn ô...

Mà lúc này lại nghe thấy giọng của anh bảo vệ: “Lâm phu nhân, cô đã về! Lâm tiên sinh đã chờ cô lâu rồi...”

Giản Lộ chưa kịp hiểu anh bảo vệ nói gì, chỉ nghe được ba chữ ‘Lâm tiên sinh’ thì tiềm thức đã quay đầu tìm kiếm thân ảnh kia.

Ở đầu bên kia, trên sofa nghỉ ngơi, có một bóng người thanh mảnh đứng lên, bên chân anh là một cái vali.

Sắc vàng nhạt của đèn trong sảnh chiếu lên khuôn mặt anh, gương mặt y như trong trí nhớ của Giản Lộ.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đang tìm kiếm của cô, không tiến lên từng bước, cũng không mở miệng nói một lời. Bên ngoài có tiếng mưa tí tách rơi, anh dùng ánh mắt trầm mặc nói cho cô: Anh đã về...

Lâm An Thâm nói: Cởi ra sẽ không ướt nữa...

20. Chương 32-33

Chương 32

Giản Lộ mừng như điên, nhưng mà ba chữ Lâm An Thâm muốn nói ra lại cứ tắc ở cổ họng. Nhìn gương mặt anh thấy rõ sự mệt mỏi, nhìn ra được anh đã rất cố gắng để quay về.

Hai người cách nhau một khoảng cách, không khí trầm mặc, chỉ nhìn nhau mà thôi.

Lập tức, Giản Lộ đã không nhớ đến khoảng thời gian sáu ngày xa cách sống như thế nào...

“Giản Lộ, chỗ đồ này không nên để ướt, về nhà lau một chút là được –” Triệu Tuấn xách hai túi đồ chạy vào, mái tóc ngắn ướt đẫm, nhưng tinh thần còn rất phấn chấn. Vậy mà nhìn đến Lâm An Thâm ở bên cạnh, anh lại dừng ngay bước chân, cả tâm trạng đang hưng phấn cũng dừng lại, “Kỹ sư Lâm, anh đã về...”

Lâm An Thâm khẽ gật đầu, đi đến trước mặt Triệu Tuấn nhận lấy hai túi đồ.

Triệu Tuấn tránh đi ánh mắt của Lâm An Thâm, anh cũng hiểu ý tứ bên trong ánh mắt này của Lâm An Thâm.

Anh sẽ không so bản thân mình với Lâm An Thâm cao thấp bao nhiêu, nhưng mà khi Lâm An Thâm đứng ở trước mặt, anh tự thấy khí thế của mình yếu đi nửa phần. Anh tin chắc tình cảm của mình với Giản Lộ không thua kém Lâm An Thâm, nhưng mà hình ảnh cô đứng bên cạnh Lâm An Thâm, cô tự nhiên khoắc lấy tay anh, bắt lực trong mắt có như không, lúc này Triệu Tuấn cảm thấy anh với họ cách nhau thật xa.

Triệu Tuấn ảm đạm.

Tâm tình hưng phấn vừa rồi tựa như trò khôi hài, tự châm chọc bản thân.

Mưa vẫn tiếp tục rơi, nhưng Triệu Tuấn biết anh là người phải rời đi. Nhìn hai người nói từ biệt, xong anh quay người đi khỏi.

Lâm An Thâm đột nhiên xuất hiện là tâm tình của Giản Lộ từng chút, từng chút bùng nổ, không nhân rồi để ý tâm tình của người đàn ông khác. Trong mắt cô bây giờ chỉ có Lâm An Thâm, hận không thể ngay lập tức xà vào lòng anh. Nhưng mà ngại ở đây có anh bảo vệ, Giản Lộ đành ngoan ngoãn theo sau Lâm An Thâm đi vào thang máy.

Thang máy đi lên từng tầng, từng tầng, Giản Lộ cũng không giấu được ý cười.

Không gian nho nhỏ thật im lặng.

Lâm An Thâm vẫn trầm mặc, trên mặt không có một chút biểu cảm về việc hai người đã không gặp nhau sáu ngày rồi.

Nhưng mà Giản Lộ nhìn đến bàn tay đang cầm túi đồ của anh, bàn tay nắm chặt, nổi cả gân xanh.

Không một tiếng động, Giản Lộ bật cười, Lão Hồ Ly ngoài mặt thì một kiểu, trong lòng lại một kiểu, cứ giả bộ đi, nhìn anh về nhà rồi giả bộ thế nào!

Về nhà!

Giản Lộ vừa bước chân vào cửa nhà, sau một khắc đã bị người ta đè lên cửa.

Cười trộm, Lão Hồ Ly đã lộ nguyên hình rồi. Nhưng mà còn chưa kịp cười lớn, tươi cười của cô đã bị hôn lên, càng hôn càng sâu.

Lâm An Thâm tựa như con mãnh thú được tháo xích, như thế nào cũng không thỏa mãn.

Cuối cùng, khi Giản Lộ thấy mình vì thiếu đường khí mà ngất đi, Lâm An Thâm mới thoảng buông cô ra. Nhưng chưa kịp hít được bao nhiêu, thì anh đã bế cô đến phòng ngủ.

Giản Lộ đẩy đẩy anh: “Quần áo em vẫn ẩm, để em đi thay...”

Lâm An Thâm ép cô lên giường: “Cởi ra sẽ không ẩm nữa.” Nói xong liền bắt đầu cởi quần áo của cô.

Giản Lộ tiếp tục đẩy: “Hành lý của anh còn ở dưới, em quên chưa kéo lên...”

“Ở trong không có gì quan trọng.” Có cái gì còn quan trọng hơn cô...

“Còn có-!” Giản Lộ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, “Ở Thái Lan bên kia vẫn chưa loại bỏ các thông báo nguy hiểm, làm sao anh về được?! Anh làm sao dám đi về?! Có chuyện gì thì sao-?!”

“Việc này cũng không quan trọng.” Lâm An Thâm không còn chút kiên nhẫn, nói xong bắt đầu động thủ, đồng thời hôn lên cái miệng của cô, không chừa đường phản kháng cho Giản Lộ, dùng nhiệt độ cơ thể nóng bỏng để an ủi nỗi nhớ mong của hai người.

Không quan trọng... tất cả cũng không quan trọng...

Giản Lộ, sáu ngày không có em, anh sống một ngày bằng một năm... Sáu ngày, là cực hạn của anh! Muốn gặp em mà không được thật thống khổ, không biết tại sao trước kia anh lại chịu được. Nhưng mà bây giờ, anh tình nguyện mạo hiểm tìm cái chết cũng không muốn chịu một lần đau đớn như vậy nữa...!

Lâm An Thâm ôm chặt Giản Lộ, mạnh mẽ hôn lên môi cô, mong muốn cô hơn nữa...

Sáng sớm, mưa rào cực cũng tạnh.

Bên cửa sổ có tiếng nước rơi tí tách, Giản Lộ tự nhiên tỉnh lại.

Đêm qua mưa to như vậy tựa như cơn mưa cuối cùng của mùa thu, rửa đi tất cả ưu sầu mơ mộng, nhưng lại mang đến một mảnh sáng trong.

Mùa đông đang tới.

Giản Lộ xoay người đổi tư thế ngủ, nhưng mà bị Lâm An Thâm ôm chặt trong vòng tay, không thể động dậy. Dùng cái mũi cọ cọ cảm anh, anh cũng không nhúc nhích dù chỉ một chút.

Xem ra là mệt muốn chết rồi, ngủ say như vậy.

Cửa sổ mở hé, một trận gió mang theo chút hơi lạnh thổi vào, Giản Lộ nhanh chóng lui vào ngực Lâm An Thâm, ngoan ngoãn không động dậy, nhận lấy hơi ấm từ anh. Cô không sợ gió, không sợ côn trùng, cũng không sợ hổ, nhưng mà lại sợ lạnh, rất sợ.

Nhưng mà từ mùa đông này trở đi...

Giản Lộ chôn mặt mình trong ngực Lâm An Thâm, không cười được.

Mùa đông đến đây, Lâm An Thâm ở bên cạnh, mùa xuân còn có thể xa sao...

Giản Lộ lại vui vẻ đi vào giấc ngủ.

Không biết ngủ thẳng đến khi nào, tiếng di động liên tục vang lên.

Giản Lộ cục cựa vài cái, vẫn đang mơ màng, tay dán trên người Lâm An Thâm, không muốn thò ra ngoài, lạnh. Cô đẩy đẩy người Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm cũng bị tiếng chuông đánh thức, có chút không tỉnh táo, mở mắt, nhìn nhìn màn hình.

Lập tức tỉnh ngủ.

Anh bắt máy.

Người bên kia chỉ chờ cho chủ di động tiếp điện thoại, giọng nghe có vẻ rất vui vẻ: “Giản Lộ, xe của anh đỗ dưới lầu rồi, em chuẩn bị xong chưa? Nhà hàng kia hơi xa, chúng ta đi sớm một chút.”

“Tôi là Lâm An Thâm.” Lâm An Thâm nói rành mạch từng chữ một.

Người bên kia dừng một chút: “A... Kỹ sư Lâm... Xin chào, tôi là Triệu Tuấn.”

“Tôi biết.”

“Phiền gọi Giản Lộ giúp tôi.”

Lâm An Thâm nhìn Giản Lộ một cái, phát hiện ra cô cũng đang nhìn anh. Anh đưa di động cho cô, sau đó đồng tai nghe cô nói gì.

Giản Lộ tiếp điện thoại, bây giờ mới nhớ đến lời hứa với Triệu Tuấn tối hôm qua: “A, suýt chút nữa em quên, thật xin lỗi!”

Lâm An Thâm cảm thấy thần kinh mình bắt đầu căng lên, anh nhìn chăm chăm Giản Lộ, hy vọng người này có thể chú ý một chút đến vẻ mặt anh.

Giản Lộ do dự nói: “Vụ tiệc đứng kia có phải không...”

Không nghe đến lời từ chối của Giản Lộ, Lâm An Thâm thầm mắng ở trong lòng, người này quả thực không để ý đến sắc mặt anh. Anh thật muốn cướp điện thoại của cô mà đập máy.

“Em...” Giản Lộ còn chưa nói hết lời, Lâm An Thâm liền khẩn trương bắt lấy tay cô.

“Hôm nay em có chút việc, thật ngại. Triệu Tuấn, chúc anh thuận buồn xuôi gió!” Ngắt máy xong, Giản Lộ cảm thấy tay mình có hơi đau, muốn nhắc nhở người nào đó phải thương hoa tiếc ngọc, nhưng mà vừa liếc mắt đã thấy người nào đó không che giấu được căng thẳng.

Đụng tới ánh mắt của Giản Lộ, Lâm An Thâm cũng biết mình quá khẩn trương, vội vàng buông tay cô ra. Cánh tay trắng nõn hiện rõ năm ngón tay, Lâm An Thâm ngượng ngùng cúi đầu tránh tầm mắt cô, nhẹn nhàng xoa xoa cánh tay Giản Lộ.

Giản Lộ nhìn vẻ mặt Lâm An Thâm thay đổi không khỏi cảm thấy buồn cười, sau đó nhếch môi cười phá lên, ôm lấy cổ anh: “Anh thật ngốc –” Nhưng mà còn chưa nói hết, bụng lại lên tiếng phá vỡ bầu không khí mùi mẫn này: “Chồng à, hình như em đói bụng...”

Giọng nói mềm mại của cô phả vào cổ anh, mà trong chăn, đương cong của cô cũng thân mật dán trên người anh, tâm Lâm An Thâm chợt rung lên. Nắm lấy tay cô, đặt sâu vào trong chăn, sau đó mặt anh tiến sát đến mặt cô: “Uhm... Anh cũng đói bụng...”

Giản Lộ hôn lên cái trán anh: “Cả là ngày hôm qua anh lại không chịu ăn đồ ăn trên máy bay...” Về nhà liền cùng cô như vậy, sáng lại dậy muộn, anh không đói mới lạ... “Đương nhiên là đói.”

“Ừ, rất đói...”

“Anh muốn ăn cái gì, em nấu cho anh! Cũng may em mới mua thịt cùng đồ ăn, chúng ta ăn –”

“Em!”

Cơm...

Lập tức, Giản Lộ bị người cắn lên miệng, lời định nói cũng bị cái miệng của anh cắn lại.

Từng chút, từng chút, Lâm An Thâm cùng cô gấn bó, vừa vội lại vừa dùng sức.

Nhìn qua giống như rất đói thật...

Giản Lộ muốn phản kháng, mặc dù có thể hơi thô lỗ, nhưng mà đối lại là một bữa cơm đó!

Mà Lâm An Thâm càng ăn lại càng đói, càng ăn càng thích...

Từng chút, từng chút một, Giản Lộ rơi vào vòng tay dịu dàng của Lâm An Thâm. Trong lòng nghĩ, cơm thì cơm... có thể làm cơm của Lão Hồ Ly cả đời, cô cũng thấy hạnh phúc...

Mà người đang vui đầu ‘ăn’ Lâm An Thâm cũng rất cố gắng thể hiện sự nhanh nhẹn của bản thân, thừa dịp cô không phòng bị, tấn công cửa thành cuối cùng, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai tiến công thần tốc, chiếm lĩnh tất cả. Lâm An Thâm sung sướng, chôn sâu bản thân trong cơ thể cô.

Mồ hôi hòa quyện vào nhau, hô hấp triền miên...

Mùa đông đầu tiên, tình cảm vợ chồng Lâm An Thâm rất mặn nồng.

Lâm An Thâm nói: Anh nghĩ muốn...

Chương 33

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Cuối cùng Giản Lộ cũng hiểu tường tận ý tứ của câu này. Tối hôm qua vừa vào cửa đã bắt đầu vận động, buổi sáng lại kịch liệt một phen, lúc ăn cơm trưa, Giản Lộ vừa ăn vừa xoa xoa cái thắt lưng đang đau. Nếu không, nhìn Lâm An Thâm đang ngồi ở đối diện, sao anh lại ăn cơm với độ dáng nhàn hạ như vậy. Quả thật là bộ dáng rất nhàn hạ, từ đáy lòng Giản Lộ kêu lớn không công bằng!

Lâm An Thâm cảm thấy có ánh mắt không hề thiện cảm đảo qua người mình, liền nâng mắt, gấp cho Giản Lộ một miếng rau, sau đó tiếp tục ăn cơm với vẻ mặt nhàn hạ.

Giản Lộ nhut chí cắn cắn miếng rau, nhưng mà lại thấy thật ngọt ngào. Kỳ thật cũng khó cho Lão Hồ Ly, ghen những sau này...

Nghĩ đến đây, Giản Lộ cười trộm.

Quá trưa, ánh mặt trời ảm áp chiếu vào căn phòng, ăn cơm trưa xong, Giản Lộ thoải mái nằm trong lòng Lâm An Thâm mà xem phim truyền hình Thái Lan, cô thật sự rất thích cơ thể ảm áp của anh, Giản Lộ ôm Lâm An Thâm càng chặt hơn.

Phim tình cảm Thái Lan đang không ngừng sốt mướt. Tuy rằng Lâm An Thâm đang hưởng thụ cảm giác được người trong lòng ý lại, nhưng mà nhìn từng cảnh, từng cảnh trong TV làm cho anh bất đắc dĩ lại bất đắc dĩ.

“Giản Lộ, anh đi rót cốc nước.”

“Đừng động đây, em không khát.”

“.....” Anh khát...

Một lúc sau.

“Giản Lộ, anh đi lấy quyển sách.”

“Không được đọc, anh lại đọc ‘Tâm sự con gái’ chứ gì, đều xem hết cả rồi. Đừng làm phiền em xem ti vi.

Lâm An Thâm lại phải tiếp tục xem phim Thái Lan đọc hai.

Một nam một nữ đang tranh cãi ầm ĩ, lại có bên thứ ba châm ngòi, còn có gia đình phản đối, nhưng hai nhân vật chính vẫn dây dưa không dứt.

Lâm An Thâm bị tiếng khóc nháo trong phim làm cho đau đầu, người bên cạnh lại đang xem rất nhập tâm, hoàn toàn bị những tình tiết rối rắm thu hút. Anh buồn cười, hôn lên đỉnh đầu cô, mặc dù nói phim ảnh chính là phản ánh đời thật, nhưng mà những cảnh trong TV kia sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của hai người họ. Bởi anh tuyệt đối không cho phép kẻ nào đó có nửa cơ hội phá quấy thế giới của anh và cô.

Tuyệt không.

Những thăng trầm của câu chuyện vẫn tiếp tục.

Rốt cục, nữ chính không chịu được những nghi kị của nam chính cùng những áp lực từ phía gia đình, cô nói lời chia tay. Nam chính không đồng ý, nữ chính vẫn kiên trì. Từ việc dùng ngôn ngữ để nỉu kéo nhau màn hình TV chiếu đến hai người dùng thân thể để nỉu kéo. Nam chính dùng sức mạnh để giữ nữ chính lại.

Giản Lộ nhìn màn hình hai thân thể triền miên, quẫn... Vốn là một người xem thì cá là không cảm thấy gì, nhưng nếu người bên cạnh lại là Lâm An Thâm, Giản Lộ liền cảm thấy mất tự nhiên.

Nhìn lên Lâm An Thâm, Giản Lộ phát hiện vẻ mặt vừa ần ần của anh đã thay bằng vẻ hứng thú, nghiên cứu màn hình.

Thật sự là sắc Hồ Ly!

Lại hết một tập, phim đang đến đoạn cao trào, nữ chính trong TV nhất quyết chia tay, thậm chí cô còn tìm đến người thứ ba diễn trò yêu đương để nam chính tức giận. Cuối cùng, nam chính tức giận thật, nhưng cục tức này anh nhìn xuống mà dục vọng ngược lại lại trào ra thay sự tức giận. Màn hình, ban đêm không có người, nam chính xé rách quần áo nữ chính sau đó hung hăng giữ lấy cô.

Giản Lộ đại quẫn. Sao phim Thái Lan lại có thể ‘bạo lực’ như vậy...

Ánh đèn TV chiếu đến sắc Hồ Ly bên cạnh, quả nhiên là xem rất nhập tâm.

“Lâm An Thâm, lấy cho em cốc nước.”

“Anh hết khát rồi.”

“....” Em khát mà....

“Lâm An Thâm, anh lấy ‘Tâm sự con gái’ ra đây đi.....”

“Không xem.”

“Em muốn ăn táo....”

“Chờ chút.”

“Em muốn ngủ trưa.....”

“Giản Lộ.”

“....?”

“Đừng làm phiền anh xem ti vi.” Nói xong, một tay ôm lấy Giản Lộ, chặn cái miệng cô lại.

“....” Kế hoạch quấy nhiễu của Giản Lộ hoàn toàn thất bại.

Lại hết một tập.

Giản Lộ định thở ra một hơi, kích thích hần đã qua rồi, màn hình sẽ không kích thích như vậy nữa di.

Trong TV, nam chính cùng nữ chính hòa hảo như lúc đầu, vượt qua muôn vàn khó khăn để đến bên nhau. Rất cực bình tĩnh, nhưng mà...

Một giây trước màn hình vẫn là cảnh trời xanh xanh, biển xanh xanh, một mảnh trong sáng cùng yên tĩnh, nam chính cùng nữ chính tay trong tay bước trên bãi biển, sau đó, không báo trước, không khí bất ngờ thay đổi, này một nam một nữ phá vỡ bầu không khí lãng mạn trước đó, ở trên bờ cát không người lại diễn một màn ‘đã chiến’.

Giản Lộ vô hạn quẫn.....

Ông đạo diễn có hiểu gì là tự nhiên quá độ không, có hiểu nghệ thuật là gì không vậy!

Chưa kịp nghĩ lại, một cánh tay đã vây chặt người Giản Lộ lại. Mặt cô dán trong lồng ngực đang nóng lên của anh, mà mặt Giản Lộ cũng nóng theo, thuận theo tự nhiên khiến đầu cô bị nóng đến choáng váng mơ hồ.

Nhiệt độ hai người diễn một màn nghệ thuật thành công...

“Giản Lộ.”

“Không cần.....”

“Anh muốn hôn một cái.”

“Không.....”

“Một cái thôi.”

“Không.....”

“Anh không đủ.”

“Không, không.....”

“Sáu ngày này anh rất khổ.....”

“Khuôn mặt sao.....?”

“Miệng.”

“..... Một chút thôi đấy.....”

Lâm An Thâm nâng cằm Giản Lộ lên, cúi đầu hôn lên đôi cánh hoa mềm mại. Một chút lại một chút xâm nhập vào trong, một chút lại một chút đòi lấy. Giản Lộ bị một chút một mất đi ý thức, ý thức phòng về từng chút, từng chút một tan chảy.

Lâm An Thâm dễ dàng trợn bước. Anh tiếp tục dụ dỗ di chuyển trên khuôn mặt hồng hồng của cô, không nhanh không chậm, giống như champagne làm cho Giản Lộ uống một ngụm lại muốn uống thêm ngụm nữa, sau đó chậm rãi say trong một mảnh hương thơm ngọt ngào.

Cuối cùng, còn lại một tia ý thức, Giản Lộ bắt lấy đôi tay không an phận của anh.

Tối hôm qua.... Sáng nay.... Đều cái kia... giữa trưa còn muốn cái kia sao..... Nghe đồn có rất nhiều hoàng đế cổ đại vì mệt mỏi quá độ mà chết.....

Lâm An Thâm nhẹ nhàng cắn cái tai mẫn cảm của cô.

Giản Lộ nhất thời choáng váng, nhưng mà vẫn cố dùng nửa điểm ý thức còn lại kiên trì phòng thủ.

Nhưng mà chiêu của Lão Hồ Ly thì nhiều vô số.

“Vợ à, anh nghĩ muốn.....”

Nha ~ trời ơi! Lâm An Thâm thế mà làm nũng!

Giản Lộ hoàn toàn không còn sức chống cự, một chiêu liền bại.

Sau đó, Lâm An Thâm liền dễ dàng muốn làm gì thì làm. Lão Hồ Ly tâm tình sung sướng, hưởng thụ thịnh yên sau bữa trưa....

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời vẫn sáng lạn.

Lâm An Thâm nói: Xảy ra chuyện gì?....

21. Chương 34-35

Chương 34

Sáng sớm ngày thứ Hai, Lâm An Thâm đưa Giản Lộ quay trở lại công ty. Hôm nay tổ chức họp bàn về những lỗ hổng về công trình ở Thái Lan.

Giản Lộ vô tình ghé vào bàn làm việc, nhìn dáng người Lâm An Thâm nhanh nhẹn, cứ chốc chốc lại đi ra khỏi văn phòng đến thăm bàn làm việc của cô, một lúc rồi lại trở vào phòng chuẩn bị tài liệu cho buổi họp. Ánh mắt Giản Lộ vô cùng u oán... Tất cả tâm trí của Hồ Ly này đều để trên người cô ép...

Đến giờ họp, Lâm An Thâm cầm mấy tập tài liệu từ trong phòng đi ra, sờ sờ thử trán Giản Lộ đo nhiệt độ, sau đó lại vào phòng, lấy cho cô một chiếc khăn quàng cổ, quàng vào cổ cô.

“Anh họp xong rồi mang em về nhà nghỉ ngơi.”

“A? Không cần, em không muốn trốn việc...”

“Anh cho phép em về.” Dứt lời, mỗ lão hồ ly lấy việc công làm việc tư bước vào thang máy chuyên dụng lên lầu họp.

Lâm An Thâm đi chưa được bao lâu, Giản Lộ đang buồn ngủ thì tiếng di động truyền đến.

Giản Lộ lấy điện thoại ra nhìn nhìn.

Khuôn mặt lập tức thay đổi thành một bộ dạng lâm trận nghênh chiến.

“Giản Lộ.” Điện thoại truyền đến giọng nghiêm túc của Lâm mẹ.

“Mẹ, mẹ khỏe chứ!” Giản Lộ ngồi thẳng lưng.

“Lâm An Thâm quay về Trung Quốc rồi đúng không? Sao con lại để cho nó dính như vậy?! Thái Lan đang rất loạn biết không? Muộn vài ngày rồi mới về không được à? Vạn nhất máy bay có phần tử khủng bố thì sẽ xảy ra chuyện gì không biết? Mẹ nghe xong đều phát hoảng, đổ mồ hôi hột, con nên quản nó chặt hơn!”

“... Đúng vậy, mẹ...” Trán Giản Lộ cũng đổ mồ hôi... Lão Hồ Ly kia cũng gạt cô mà về nước....

“Mẹ cũng không có ý trách con, nhưng vừa nghe được tin đó thì cũng không bình tĩnh được. Từ nhỏ nó đã như vậy rồi, mẹ hy vọng con quan tâm đến nó nhiều một chút! Nó chỉ nghe lời con thôi!”

“Con sẽ cố gắng quan tâm đến anh, mẹ yên tâm, phải chú ý sức khỏe, trời lạnh.” Vừa mới nói xong, Giản Lộ mới nhớ đến chỗ Lâm mẹ đang ở kém vài múi giờ so với Trung Quốc, bên kia đang bắt đầu vào mùa hè...

“Trời nóng cũng phải chú ý sức khỏe... Tia tử ngoại rất mạnh...rất dễ đen da...” A, cô đang nói lung tung cái gì vậy...

Lâm mẹ bật cười, giọng vẫn nhẹ nhàng như trước: “Đứa nhỏ này... Hai con ở Trung Quốc phải chăm sóc lẫn nhau, biết không? Nghe giọng của con hơi lạ, có phải cảm lạnh hay không?”

“Ack... Không phải, sức khỏe con tốt lắm...” Chỉ là bị con mẹ ép buộc mệt quá... “Mẹ cũng không phải lo cho Lâm An Thâm, anh ấy rất khỏe...” Thân thể vô cùng nặng, tinh thần cũng rất khoái...

“Mẹ yên tâm...” Tựa hồ Lâm mẹ còn muốn nói cái gì, nhưng mà muốn nói lại thôi.

Giản Lộ nắm chặt cơ hội muốn thể hiện mình là con dâu tri kỷ: “Mẹ, mẹ có cái gì cứ nói thẳng.”

Lâm mẹ thở dài: “Tiểu Lộ... Mẹ biết con là đứa nhỏ ngoan. Sắp xếp công việc về nhà một chuyến đi, hai đứa cũng kết hôn được một thời gian rồi, cũng nên về nhà gặp mặt trưởng bối rồi. Ông với bố nó đều chưa gặp mặt con. Mặc kệ nó có mâu thuẫn gì với nhau, nhưng tất cả cũng là người một nhà...”

Giản Lộ khó xử: “Này...” Muốn buộc hay dùng cái gì trối anh về... “Kỳ thật, trước con cũng từng nói với anh ấy rồi... nhưng vừa nói đến thì mặt anh ấy liền đen lại...”

“Mẹ biết là làm khó cho con. Nhưng mà ông với bố nó đều rất nhớ nó... Nhất là ông nội nó, sức khỏe gần đây không được tốt, miệng vẫn nhắc tới Lâm An Thâm... Hơn nữa sắp đến đại thọ của ông rồi.”

Nghe đến đó, Giản Lộ liền có nghĩa khí hẳn lên: “Mẹ, con biết rồi, mẹ cứ giao cho con, con sẽ mau chóng đưa Lâm An Thâm về nhà!”

Lâm mẹ nhẹ nhàng thở ra: “Tiểu Lộ, có con ở bên cạnh Lâm An Thâm là mẹ an tâm rồi. Mẹ tin ông nội với bố nó mà nhìn thấy con cũng sẽ an tâm như mẹ.”

Giản Lộ cười nói vài câu, lại cùng Lâm mẹ hàn huyên vài chuyện gia đình, sau đó liền cúp máy.

Buông di động, tim Giản Lộ bắt đầu đập thành thịch. Trời ạ... đã biết Lâm An Thâm là người rất mạnh mẽ, nhưng mà không ngờ anh cũng có thể mạnh mẽ như vậy với người nhà của mình, như vậy mới có ngày con dâu phải giục chồng về nhà gặp ông nội... Có cần cường hãn như vậy hay không... Giản Lộ ở trong lòng mà ngứa mặt lên trời mà thở dài...

Cả buổi sáng trôi qua, đến giữa trưa thì hội nghị của Lâm An Thâm mới kết thúc. Vừa ra khỏi thang máy liền phát hiện ra ai đó đang ngồi tại chỗ làm mà ngây ngốc, tay vô thức đang vẽ cái gì đó. Ánh dương mùa đông chiếu lên đỉnh đầu cô, chiếu sáng cả mái tóc rối, khuôn mặt cô nhỏ nhắn, nằm gọn trong chiếc khăn quàng cổ dày sù.

Lâm An Thâm tiến về phía Giản Lộ mà cô không hề phát hiện ra. Nhìn tròn trọc vào mảnh giấy, trên giấy cô vẽ vài con mèo với những biểu hiện khác nhau.

“Sao lại vẽ nhiều mèo vậy?”

Vừa nghe thấy, Giản Lộ giật mình. Vừa rồi chỉ lo nghĩ làm thế nào để dẫn anh trở về gặp người nhà, ngay cả việc anh đứng trước mặt cũng không biết.

“Sao anh không biết là em thích mèo?”

“...”

Lâm An Thâm cầm lấy tờ giấy vẽ lên nghiên cứu. Anh cũng biết cô có thói quen này, khi nào có phiền não gì đều ngồi vẽ linh tinh. Bởi vậy có thể thấy được, vừa rồi cô đang suy nghĩ gì đó về mèo.

“Em muốn nuôi mèo?”

“Gần đây em lại thích phim nào à?”

Giản Lộ vịn bất đắc dĩ: “... Đây là hồ ly...”

Lâm An Thâm buông tờ giấy, bị người nào đó trừng mắt, anh cũng không dám hé ra nụ cười. “Vẽ cũng không tệ, tỉ lệ không sai biệt lắm. Về nhà có thể đem mấy con mèo này... hay là hồ ly treo trong phòng tranh.” Nói xong liền kẹp tờ giấy vẽ vào cặp tài liệu. “Đi thôi, tan tầm.”

Giản Lộ kêu: “Đồng hồ của anh hỏng rồi à? Bây giờ mới là giữa trưa!”

“Giữa trưa, 12 giờ 28 phút.”

“Còn chưa tới giờ về!”

“Nhưng mà anh muốn về.”

“Em không đi với anh, em chỉ là tiểu viên chức, muốn theo quy tắc của công ty, không thể tùy tiện trốn việc.”

“Xin phép nghỉ đi, anh ký.”

“Không được, em còn muốn nhận tiền thưởng. Đã lâu rồi em không được nhận...” Cô mới không ngốc, Lão Hồ Ly rất đáng nghi ngờ, như vậy về sớm, không biết anh lại dùng quỷ kế gì để đối phó với cô...

“Em thật sự không muốn về?”

Giản Lộ gật đầu kiên quyết: “Không.”

“Vậy được rồi. Một người về nhà ăn lẩu cũng được.”

Lẩu?! Hai chữ đánh thẳng vào đầu Giản Lộ, bụng cũng thì thầm to nhỏ: “...”

“Vừa mới họp xong, vô ý nghe được thư ký bên ngoài nói siêu thị ở gần công ty có thịt bò viên Triều Châu rất ngon.”

Giản Lộ kỳ thị Lão Hồ Ly, khinh bỉ Thuận Phong Nhĩ của anh... còn vô ý...?

Nghĩ lại đến thịt bò viên Triều Châu, lại thích loại thịt bò viên này, Giản Lộ đảo mắt, nuốt nước miếng: “Em cũng muốn về nhà!”

“Em không muốn lấy tiền thưởng nữa.”

“Em không xin phép, em trốn việc.”

“Tiểu viên chức tùy tiện trốn việc là không tốt, quy định của công ty rất nghiêm.”

“Ai dám nói Lâm phu nhân nửa câu.”

Lâm An Thâm nghe được ba chữ Lâm phu nhân, vừa lòng nở nụ cười. Không nói hai lời, dẫn Lâm phu nhân quang mình chính đại trốn việc...

Ở nhà.

Cả cơm trưa lẫn cơm tối của Giản Lộ đều là hai nồi lẩu, thịt bò viên Triều Châu quả là danh bất hư truyền, hơn nữa hương vị canh của Lâm An Thâm phi thường ngon, Giản Lộ mĩ mĩ ăn thật sự rất no.

Buổi chiều là giờ hoàng kim của phim truyền hình, Giản Lộ phưỡn bụng ngồi trên sofa xem tivi. Là một danh hài có tiếng thủ vai chính, Giản Lộ xem phim mà cười ra nước mắt.

Nhưng mà Lâm An Thâm một bên đang có vẻ rất bất an.

Lúc quảng cáo, Giản Lộ vừa xoa xoa hai má vừa lén nhìn anh... Khổ đầu gối này...

Lâm An Thâm quay đầu nói với cô: “Anh đi tắm.”

“Đầu gối ngâm nhiều nước quá là hồng.” Giản Lộ nhắc nhở: “Nó mục đi đấy.” Nói xong, Giản Lộ lại cảm thấy hơi run run. Truyện đùa này, hơi lạnh.

Lâm An Thâm còn tự ngẫm lại lời cô nói, sau đó nghiêm trang trả lời: “Nhưng mà inox thì không.”

“...”

Lâm An Thâm cử động cái cổ inox của anh, sau đó đi vào phòng tắm.

Mặt Giản Lộ đen lại từng mảng.

Thì ra vừa nãy lạnh không phải do mùa đông... mà là Lão Hồ Ly cười...

Hô

gió lạnh thổi bên người

Giờ vàng của phim truyền hình cũng qua, Giản Lộ vào phòng Bett rót cốc nước trái cây, bước qua phòng tắm, tiện thể ghé lỗ tai vào cánh cửa nghe ngóng chuyện bên trong. Inox nhà cô còn chưa tắm sạch à.... Trời ạ... Cọ dầu mỡ trong nhà bếp cũng không lâu như vậy... Anh còn bẩn hơn cả dầu mỡ sao...

Lấy xong nước trái cây trở lại trước TV, Giản Lộ vừa uống nước trái cây, vừa xem TV. Chuyển tới kênh phim hoạt hình, vừa vặn có một bộ phim hoạt hình Nhật Bản, nhân vật chính là mèo. Giản Lộ nhìn kỹ, màn hình chiếu ở rất nhiều góc độ, từng sắc mặt của con mèo rất phong phú, hơn nữa rất buồn cười, đáng yêu, vừa xem Giản Lộ vừa thấy rất thích thú!

Đây mới là mèo....! Vậy Lão Hồ Ly lại vọng tưởng hồ ly cô vẽ là mèo!

Giản Lộ lại nhớ tới tờ giấy vẽ nhem nhuốc của mình hồi sáng, cô muốn phá hỏng quỹ kế của hồ ly, hẳn là anh định đứng trong phòng mình mà ngắm lại. Nói xong, liền đi đến chỗ làm việc của Lâm An Thâm tìm tập văn kiện.

Tờ giấy nhanh chóng tìm được. Trên giấy có mấy con tiểu hồ ly với đủ mọi sắc mặt, vui vẻ, tức giận, nháy mắt... Hồ ly cô vẽ thật sự rất đáng yêu, quả thật có giống con mèo... Đây chỉ là vô tình mà vẽ, ha ha... Lão Hồ Ly ở trong suy nghĩ của cô cũng vừa xảo quyệt, vừa đáng yêu...

Nhưng mà, đang muốn cất tập tài liệu đi, một tập tài liệu bên trong làm Giản Lộ dừng lại, cô khó có thể tin nội dung bên trong.

Sẽ không...

Không có khả năng...

Lâm An Thâm tắm xong đi ra, phát hiện người vừa rồi còn rất vui vẻ xem ti vi đã vào phòng ngủ. Vào phòng, anh thấy cô đang sợ lạnh, cuộn tròn lại một đống. Tắt đèn, Lâm An Thâm cũng chui vào chăn. Tắm sạch sẽ xong, cả người lâm ân tham đều rất ấm áp, dễ chịu. Ở trong ổ chăn, anh ôm lấy cô từ phía sau.

Nhưng mà, cô không giống mọi khi co vào người anh sưởi ấm.

“Giản Lộ...?” Đang ngủ sao...?

Giản Lộ quay lưng về phía anh, trước mắt thật tối, nhưng mà cô cũng không biết nên nói với anh cái gì.

Lâm An Thâm chạm vào tay cô, nắm lấy, lạnh. Vừa đến mùa đông, tay chân cô cũng không dễ ấm, anh bắt đầu tự tính toán xem nên bổ sung đồ ăn bổ dưỡng như thế nào.

Nhưng mà, cô cũng rất nhanh rút tay mình ra khỏi tay anh.

Lâm An Thâm lập tức cảm thấy không ổn. Anh lại nắm lấy tay cô, nhưng đôi tay ấy đã nắm lại thành quyền không cho anh chạm vào. Lâm An Thâm cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Giản Lộ, có chuyện gì vậy?”

Giản Lộ không trả lời.

“Nói cho anh biết làm sao vậy?”

Giản Lộ vẫn không nói lời nào.

Lâm An Thâm vẫn nắm chặt đôi tay lạnh của cô, trong lòng cũng lo lắng không nguôi, rất ít khi cô như vậy với anh. Lâm An Thâm xoay người cô lại, có chút khẩn trương hỏi cô: “Anh làm gì khiến em không vui, nói cho anh nghe.”

Rốt cục, Giản Lộ trừng mắt nhìn anh.

Dưới ánh trăng, Lâm An Thâm bị ánh mắt của cô làm hoảng hốt.

Lâm An Thâm nói: Không thể...

Chương 35

“Tại sao Triệu Tuấn lại bị gạch khỏi danh sách đi huấn luyện ở tổng công ty?”

Đến phiên Lâm An Thâm không nói.

“Vì sao anh ấy phải dời Trung Quốc?”

“Tức giận mà gạt đi tiền đồ của anh ấy.”

“Lâm An Thâm, em không nghĩ anh là người công tư không phân biệt được như vậy!”

Nói xong, Giản Lộ muốn vùng ra khỏi cái ôm của anh, nhưng lại bị anh ôm càng chặt hơn.

“Em vì anh ta mà tức giận với anh?”

“Lâm An Thâm! Không phải vấn đề ở đây! Nhưng mà Triệu Tuấn đã làm sai cái gì? Đợt huấn luyện này là bằng thực lực của anh ấy mà giành được, anh làm sao nói gạch là có thể gạch anh ấy khỏi danh sách?! Hơn nữa, anh ấy cũng đang hẹn hò với Joey!”

“Em không biết cái gì gọi là nguy trang.”

“Cái gì mà nguy trang với không nguy trang, anh có thể không miên man suy nghĩ như vậy được không!”

“Cho dù anh không miên man suy nghĩ thì anh ta cũng sẽ miên man suy nghĩ!”

“Đó là một người có tiền đồ, anh không thể tùy hứng như vậy!”

“Giản Lộ, cái gì gọi là tùy hứng! Chẳng lẽ em muốn anh chịu đựng anh ta thường xuyên ân cần với em? Em muốn anh không để ý anh ta nhìn em như hổ rình mồi? Anh không làm được! Anh là đàn ông, anh hiểu ánh mắt anh ta nhìn em!”

“Cho nên anh liền dùng thủ đoạn?!” Giản Lộ tức đến mức giọng cũng lớn hơn.

“Anh không có. Anh ta có để đi ra nước ngoài để phát triển.” Mặt Lâm An Thâm cũng trầm xuống.

“Anh ấy ở Trung Quốc cũng có thể phát triển được, chỉ còn kém chút nữa là có thể thành công, đột nhiên anh đưa anh ấy ra nước ngoài, không phải đều hủy hoại cuộc sống của anh ấy ở Trung Quốc trong chớp lát sao! Hơn nữa, anh tưởng ra nước ngoài sinh sống mà dễ sao? Thói quen cuộc sống, quan hệ bạn bè, phong tục đều khác, ở bao lâu mới quen được?!” Giản Lộ tức giận nói.

Lâm An Thâm lạnh mặt: “Em thương anh ta khổ?”

Giản Lộ cắn răng: “Anh nghĩ cái gì vậy?! Em chỉ cảm thấy không công bằng!”

Lâm An Thâm buông lỏng cánh tay đang ôm cô ra: “Đều là vàng, làm sao thì nó vẫn cứ sáng.”

Giản Lộ tức giận, nói thẳng: “Anh nghĩ là người khác cũng giống anh à? Trời sinh có tài lại có bối cảnh tốt?”

Lâm An Thâm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô: “Em có ý gì?”

Giản Lộ cũng không tránh né ánh mắt anh: “Lâm An Thâm, em thấy anh làm gì cũng phải có chừng mực thôi. Trước là chuyện của Đỗ Trung, anh không thích em gặp anh ấy, em cùng anh ấy tuyệt giao. Bây giờ lại là chuyện của Triệu Tuấn, nếu anh khó chịu em với anh ấy có gặp qua vài lần thì từ bây giờ em nhìn thấy anh ấy thì đi đường vòng là được! Nhưng không thể lấy tiền đồ của người khác ra làm trò đùa như vậy được! Không phải ai cũng giàu có như anh! Nói em là vợ của anh, nhưng em cũng là một người tự kiếm tiền sinh sống, có quan điểm cũng không giống anh. Thế giới lớn nhường vậy, trừ bỏ phụ nữ còn có đàn ông, chẳng lẽ sau này mỗi lần anh nhìn em tùy tiện giao tiếp với một người đàn ông khác anh đều ăn dấm chua? Anh cũng là người trưởng thành rồi, cũng nên điều chỉnh hành vi một chút đi.”

Giọng Lâm An Thâm lạnh như băng: “Xin lỗi, anh chính là người như vậy, đổi không được.”

Giản Lộ muốn ném người này vào máy giặt, quay vài vòng làm cho anh tỉnh ra một chút. Muốn nói cho anh biết cô chịu anh đủ rồi, nhưng hít sâu một hơi, hạ giọng xuống nói với anh: “Anh có thể bớt tính trẻ con của anh đi được không?”

“Không thể.” Lâm An Thâm xoay người lại nằm thẳng, không để ý gì đến cô.

“Chúng ta đã kết hôn rồi, là chuyện cả đời, anh cũng không thể hơi một chút lại như vậy?”

“Phương pháp của anh không có vấn đề.”

“Anh đã dùng hết cách chưa!”

“Là như thế nào.”

“Em không quen anh như vậy, làm mọi chuyện phức tạp lên!”

“Từ trước khi kết hôn anh đã là người như vậy, trước đó em nên chuẩn bị tâm lý.”

Một câu làm bùng nổ sự tức giận của Giản Lộ: “Cái gì mà chuẩn bị tâm lý! Hôm đó không nói trước gì cả anh liền mang em đi ký tên, em có thời gian mà chuẩn bị tâm lý sao!”

Im lặng.

Giản Lộ mới biết mình trong cơn tức giận đã nói ra cái gì.

“Là! Là anh bắt em ký tên!” Lâm An Thâm lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, “Cho nên em tỉnh lại liền tức giận, ngày mai Triệu Tuấn nhận nhiệm vụ, không đi liền kỷ luật.” Dứt lời, anh tung chăn, không mặc thêm áo mà cứ thế ra ngoài.

Cửa phòng bị đóng một cái “Rầm”.

Lỡ tai Giản Lộ ong ong. Lần đầu tiên anh đóng cửa mạnh như vậy với cô, Giản Lộ nhìn chăm chăm vào cái cửa dày, không khí lại ngày càng quánh lại. Sự tình sao lại thành như vậy... Cô cũng không có ý định làm tổn thương anh...

Gió đông bắc về. Lâm An Thâm với Giản Lộ cũng đi vào giai đoạn chiến tranh.

Thứ Bảy, Giản Lộ nhận được điện thoại của bạn thời cấp I Pauline, Pauline nói cô có bầu, chồng của cô rất vui, muốn mở tiệc mừng một bữa. Pauline cũng mời Giản Lộ với Lâm An Thâm. Giản Lộ nghĩ nghĩ một chút, vẫn không nên gọi anh. Sau đó để lại một tờ giấy nhớ trên mặt tủ lạnh, rồi một mình đi ra ngoài.

Bữa tiệc đặt ở một nhà hàng nổi tiếng ở phố trung tâm, Pauline cùng Đại Ngưu là bạn học từ tiểu học rồi mới đến ngày nay. Đồ Trung chưa tới, chỉ cử người đưa quà mừng đến. Trong phòng, sinh mệnh nhỏ trong bụng Pauline là nhân vật chính, nhưng mà cũng rất quan tâm đến Pauline, mọi cũng đặc biệt quan tâm đến “người nhà” của Giản Lộ.

Một buổi tối, Giản Lộ phải giải thích không biết bao nhiêu lần.

Ừ, là, là giám đốc của mình.

Anh ấy tên là Lâm An Thâm.

Chỉ mới đăng ký thôi.

Không, không uống rượu. Anh ấy hơi trầm tính.

...

Trên đường, Giản Lộ nhận được tin nhắn của Triệu Tuấn: Có thời gian tán gẫu một chút không?

Thật vất vả mới lấy được cơ thoát thân, Giản Lộ lên xuống dưới, vừa vặn cô cũng có chuyện muốn nói rõ với anh. Rồi khỏi bữa tiệc, Giản Lộ vừa ra đến cửa nhà hàng đã thấy Triệu Tuấn lái xe chờ sẵn cô. Thấy Giản Lộ, Triệu Tuấn tươi cười đón.

“Quầy rầy buổi họp lớp của em, ngại quá.”

Giản Lộ lắc lắc đầu, Triệu Tuấn thay cô mở cửa xe, cô ngồi vào trong.

Triệu Tuấn cứ từ từ lái xe, mở nhạc, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên. Tâm tình anh có vẻ rất vui vẻ, ngón tay còn gõ gõ theo nhịp. Anh nói muốn tán gẫu vài câu nhưng cũng chưa chủ động mở miệng.

Rơi vào tai Giản Lộ là thứ âm nhạc tuyệt đẹp, giọng ca dịu dàng. Đã từng nghe người nói, ai thích nghe loại nhạc như thế nào, có thể biết được nội tâm người đó ra sao.

Triệu Tuấn lái xe giữa những con phố phồn hoa, bỗng nhiên anh lên tiếng: “Hôm nay anh làm đơn xin thôi việc.”

Giản Lộ kinh ngạc: “Em không nghĩ anh chọn thôi việc...”

Triệu Tuấn nhẹ nhàng bật cười: “Từ chức cũng không có gì. Giản Lộ, thế giới này rất lớn.”

Giản Lộ gật gật đầu, “Uhm...” Cô lại nhìn khuôn mặt tuần tú, tươi cười của anh: “Anh có kế hoạch gì chưa?”

Triệu Tuấn đảo tay lái: “Anh sẽ đến công ty Triệu Nhật.”

“Triệu Nhật cũng là một công ty lớn.”

“Đúng vậy, không thua kém gì Trọng Mộc.”

“Không sai...”

“Sao sắc mặt lại rầu rĩ như vậy?”

“Không...”

“Hai người... cãi nhau?”

“Triệu Tuấn, không phải anh còn...”

“Ừ.”

“Vậy còn Joey? Thì ra đúng là anh lợi dụng cô ấy gạt em...”

“Anh thật sự xin lỗi cô ấy.” Triệu Tuấn đỗ xe lại ven đường, quay đầu lại, nghiêm mặt nói với Giản Lộ: “Tuy rằng anh vẫn thích em, nhưng mà anh không có biện pháp không chế. Giản Lộ, anh không có cách nào.”

Tiếng nhạc vẫn êm tai, nhưng bây giờ Giản Lộ thật sự rất đau đầu.

“Chuyện này thì là gì? Anh xem, tự mình đánh mất một công việc tốt. Còn nữa, em đã kết hôn, hơn nữa em rất yêu chồng em.”

Triệu Tuấn liếc qua chiếc nhẫn chói mắt trên ngón áp út của cô.

Giản Lộ không biết đến tất cả cảm nhận của anh, cô còn muốn nói vài lời quan tâm đến anh, nhưng mà cô nói: “Thật xin lỗi, tâm ý của anh em không thể nhận, cũng sẽ không nhận. Hại anh bị mất việc, thật sự là em không tốt, nhưng trong lòng trừ bỏ áy náy thật không có gì khác.”

Triệu Tuấn cầm lấy tay Giản Lộ: “Giản Lộ, rõ ràng anh cũng anh ta đồng thời quen biết em, vì sao một chút cơ hội em cũng không cho anh?! Anh không cam tâm! Anh ta có thể trao cho em cái gì anh cũng có thể trao em cái đó!”

Không đợi anh nói xong đã muốn rút tay lại, đợi anh nói xong, mặt của cô cũng trầm xuống: “Triệu Tuấn anh tự trọng chút, cho dù anh có thể hái trắng đem sao xuống cho em, em cũng chỉ cần có Lâm An Thâm.” Nói xong lại kiên định nhìn vào ánh mắt của anh, có chút vô tình:

“Từ nay về sau em không gặp anh nữa.”

Lâm An Thâm nói: Anh chính là đám chua cuồng...

22. Chương 36-37

Chương 36

Lúc Triệu Tuấn đỗ xe ở dưới nhà Giản Lộ thì cũng đã 12 giờ. Đêm khuya, trời cũng lạnh. Bên trong xe ấm áp không biết là lạnh, nhưng vừa bước ra ngoài một cái, Giản Lộ tập tức hắt xì.

Cho dù vừa rồi bị Giản Lộ không chút lưu tình từ chối, Triệu Tuấn vẫn không kìm lòng được, cởi áo khoác của mình khoác lên người Giản Lộ, dịu dàng nói với cô: “Cẩn thận, lạnh đấy.”

Giản Lộ đang muốn cởi áo khoác trả lại cho Triệu Tuấn, thì một tiếng gọi hờn giận vang lên: “Giản Lộ!”

Giản Lộ quay đầu. Lâm An Thâm đang nhìn chăm chăm Giản Lộ với Triệu Tuấn, trong mắt như có cái gì đó đang cháy. Giản Lộ phát hiện trời lạnh như vậy mà người kia chưa mặc áo khoác đã đi xuống, có nghĩ cô trở về lại lo lắng cho anh.

Trong lòng Giản Lộ đã hơi tức giận. Anh đang làm gì? Khổ nhục kế à? Bị cảm thật thì làm sao bây giờ?! Đè lại sự tức giận trong lòng, quay đầu không nhìn anh.

Lâm An Thâm nắm chặt tay. Trừng trừng nhìn vào áo khoác ở trên người cô, cô nghe thấy anh gọi mà cũng không quan tâm! Chẳng những cô không quan tâm đến sự tồn tại của anh, mà còn muốn ở lại tạm biệt Triệu Tuấn.

Hai người ở bên kia to nhỏ một lúc lâu. Không biết bọn họ nói gì với nhau, chỉ nhìn thấy mắt Triệu Tuấn không rời Giản Lộ. Lâm An Thâm ở bên này nhìn chăm chăm hình ảnh cô cùng Triệu Tuấn bên cạnh nhau, đỏ kị trong lòng đã muốn nổ tung.

Cuối cùng, Triệu Tuấn lái xe rời đi, mà cô mới chậm chậm từng bước đi về phía anh. Lúc cô đứng trước mặt anh rồi, Lâm An Thâm không nói thêm gì, liền kéo áo khoác trên người cô xuống. Anh không hề che giấu sự tức giận, nhưng mà cô chỉ đơn giản nhìn anh một cái, bước nhanh vào thang máy.

Về nhà, Giản Lộ tắt qua loa rồi mới lên giường đi ngủ. Lâm An Thâm vẫn chưa vào phòng. Giản Lộ biết anh đang ngồi ở phòng khách hờn dỗi. Không biết đã bao lâu, lâu đến mức gần lộ cương không lại buồn ngủ...

Đêm đen dài. Lâm An Thâm đứng ở bên giường nhìn Giản Lộ đang ngủ say. Ánh trăng mờ mờ lung chiếu lên gương mặt cô, im lặng mà xinh đẹp. Nhưng nội tâm anh lại tựa như đại dương đang cuộn sóng. Cô có thể đứng trước mặt anh mà cùng người đàn ông khác nói chuyện lâu như vậy! Nói đi họp lớp, không biết đã đi bao lâu, trở về còn ngồi trên xe một người đàn ông khác?! Trời đông lạnh, anh đi bộ ở dưới lầu đến vài trăm vòng mới thấy cô về, mà cô cũng không thèm liếc anh một cái! Cô có thể để ý một chút đến cảm xúc của anh không?!

Tức giận khiến thiếu chút nữa Lâm An Thâm đã gọi cô dậy, hỏi cô đã cùng người đàn ông kia nói chuyện gì! Nhưng mà...

Cuối cùng vẫn luyến tiếc.

Nhìn khuôn mặt cô, anh không thể nóng nảy.

Lâm An Thâm cúi người, đặt một nụ hôn lên trán cô, nhẹ như lông hồng. Lập tức có dòng nước ấm chảy từ cổ họng vào sâu trong lòng, đẩy xuống mọi phiền muộn. Theo thói quen, không khống chế được lại tiếp tục hôn xuống, lưu luyến ánh mắt cô, mũi, dừng ở trên cánh môi đang nhếch lên của cô.

Khắc chế lại mong muốn tiếp tục hôn xuống, anh không đành lòng quấy rầy mộng đẹp của cô. Lâm An Thâm nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô, lo lắng cô nằm bên cạnh. Anh nghiêng người, lẳng lặng nhìn gương mặt say ngủ của cô, cầm lấy tay cô ở trong chăn. Mà cô cũng rất nghe lời, bàn tay mềm mại đặt trong tay anh, không giãy dụa nữa.

Nếu lúc cô tỉnh mà cũng ngoan ngoãn, dịu dàng như bây giờ thì tốt rồi, không cần cùng người đàn ông khác nói chuyện, không cần cùng cười đùa với người đàn ông kia, cũng không cần gặp mặt hắn...!

Bỗng nhiên.

Hai bàn chân lạnh như băng tiến vào trong quần áo anh, dừng lại ở trên cái bụng. Lâm An Thâm không phòng bị, giật mình một cái. Sau đó liền thấy đôi mắt đặc ý của cô đang cười. Lâm An Thâm lập tức thu lại tâm tình vừa rồi, không quan tâm mà liếc cô một cái.

Tay anh bị nắm, chỉ nghe cô kêu lên một tiếng: “Lâm An Thâm...” Giọng nói có bao nhiêu ngọt liền ngọt.

Lâm An Thâm tự cảnh cáo bản thân phải đỡ được viên đạn bọc đường này, anh hứ lạnh một tiếng.

“Chồng à...”

Mặt Lâm An Thâm vẫn nghiêm lại.

“Hay muốn theo em đùa lạnh lùng? Anh giận đã lâu rồi...” Giọng nói người nào đó rất vui vẻ.

Lâm An Thâm phòng thủ nghiêm ngặt, không cho người này có cơ hội đột phá. Biết rõ là anh không vui mà vẫn nói chuyện cùng Triệu Tuấn, còn ngồi xe anh ta về nhà, sau đó lại cùng người ta tán gẫu lâu như vậy. Lúc ấy anh nhìn cô muốn tróc cả sắt ra...! Nghĩ đến đây Lâm An Thâm lại càng tức giận.

Không thể tha thứ cho cô nhanh như vậy được.

Thiếu chút nữa mắt Giản Lộ đã trợn trắng ra, may mắn là đã nhận được, giọng nói lại thảm hại hơn, hề hề nói: “Ngủ lâu như vậy mà tay chân vẫn chưa ấm được... Lạnh lắm...”

Nghe đến đó đánh trúng điểm yếu của Lâm An Thâm, lấy tay nắm lấy cái chân đang đặt trên bụng mình, quả thật là rất lạnh, rồi sau đó lại tiếp tục cầm lấy tay cô, tay cũng không ấm thêm được chút nào...

“Aiz... cũng không không biết thời tiết kiểu quái gì mà lại lạnh như thế...” Giản Lộ thầm oán, “Về nhà còn không chịu được mặt lạnh... Thật sự là họa vô đơn chí...”

Lâm An Thâm nhìn đến vẻ mặt ủy khuất của cô, nhưng những hờn dỗi vừa rồi cũng không biết để đi đâu. Cũng không nói gì, nhưng mà sắc mặt cũng hơi mềm xuống.

Giản Lộ vừa mới thầm hô Bingo trong lòng, một bên tiếp tục vẻ mặt ủy khuất: “Vài ngày rồi anh cũng không nói chuyện với em...”

Lâm An Thâm cũng nói chuyện với cô: “Gió lạnh, anh đi đóng cửa sổ.”

“Không cần, bí lắm. Anh tức giận đã đủ làm người khác buồn rồi.”

“Anh đi lấy thêm chăn.”

“Không cần, càng bí.”

“Anh đi lấy túi sưởi.”

Giản Lộ lắc đầu: “Không cần...” Cô hạ một liều thuốc cuối cùng, làm cho anh buông vũ khí đầu hàng: “Anh ôm em một cái sẽ không lạnh nữa...”

Lâm An Thâm nhìn chằm chằm Giản Lộ, cuối cùng thở dài một hơi, quăng hết đồ kỵ cùng hờn dỗi sang một bên. Hạ chân cô xuống, sau đó dùng sức, ôm lấy cô, hai thân hình dính chặt vào nhau. Lâm An Thâm đem hết hơi ấm truyền cho người ở trong lòng.

Mà Giản Lộ cũng anh tâm hấp thụ nhiệt độ cơ thể anh... Anh tham lam hít vào hương vị của cô...

Đêm dài, tình nồng.

“Giản Lộ, không được cần nhắc lại hai chữ Triệu Tuấn.”

“A~~”

“Không cần cười với anh ta.”

“A~~”

“Không thể một mình ngốc với anh ta.”

“...vừa rồi nhắc rồi mà –”

“Không được ngốc với anh ta.”

“A~~”

“Không được nhận sự ân cần của anh ta.”

“A~~”

“Không được ngồi xe anh ta.”

“Em–”

“Không được nói chuyện cùng anh ta.”

“A~.”

“Cũng không cần nghe lời anh ta nói.”

“A~.”

“Hơn nữa không cần vì anh ta mà âm ỹ với anh.”

“...”

“Biết chưa?” Lâm An Thâm truy vấn.

Ở trong ngực anh, Giản Lộ cọ cọ: “Lâm tiên sinh, anh thật sự là nhất đẳng dấm chua cuồng...”

“Anh chính là dấm chua cuồng.”

“...” Giản Lộ hết chỗ nói.

Hồ ly vẫn kiên quyết không buông: “Em vẫn chưa trả lời anh.”

Giản Lộ tin tưởng đây là chiến thuật, đầu tiên là lạnh lùng, rồi lại vô lại, rốt cuộc cô có thể không bại sao... Chiêu số của Lão Hồ Ly quả nhiên cao minh, cô luôn tìm cách bắt anh dầm hàng, nhưng anh dầm hàng chỉ sau khi cô buông khí giới...

“Đã biết, đều biết nói, em biết rồi...” Đầu hàng thì đầu hàng đi... Ai bảo vòng tay anh lại ấm áp, thoải mái như vậy.

Giản Lộ ôm chặt anh, cãi nhau cùng anh là chuyện khó chịu nhất trên đời...

Về mặt nghiêm túc của Lâm An Thâm bây giờ mới dịu xuống một chút. Dò xét lại độ ấm của tay chân cô. Tốt, bắt đầu ấm lên rồi.

Ôm cô trong lòng, hận không thể truyền hết hơi ấm của mình cho cô...

Không biết cái gì là dấm chua cuồng, cái gì là tùy hứng, cái gì là trẻ con, cũng không quản cái gì sai cái gì đúng, anh không cho phép bất kỳ điều gì cản trở hay uy hiếp tình cảm của hai người.

Một chút cũng không được... Tuyệt đối không...!

Anh muốn vĩnh viễn ở một chỗ với cô!

Lâm An Thâm nói: Em cũng rất thơm...

Chương 37

Mùa đông cứ thế đến, tập kích những con người thành thị bận rộn.

Tan tầm, Giản Lộ về nhà một cái lập tức vọt đến cái điều khiển điều hòa trước mặt, vừa định nhấn nút khởi động, lại nhớ đến người nào đó hé ra khuôn mặt nghiêm túc, cô không thể không chạy nhanh vào toilet. Mùa đông tới khốc liệt hơn, virus đủ loại luẩn quẩn, bên ngoài là dòng người hoảng loạn. Nếu là ngày xưa, Giản Lộ sẽ không bao giờ để ý. Nhưng mà từ khi bắt đầu có dịch cúm, người nào đó nhà cô đã dùng thái độ rất thận trọng để phòng bị. Đối với chính anh mà nói, bởi vì anh đã chuẩn bị kỹ càng nên nếu cô có bị bệnh cũng chỉ bị nhẹ mà thôi. Điều này khiến Giản Lộ có cảm giác mỗi khi ra đường thì sẽ mang bệnh về nhà. Ban đầu Giản Lộ cũng có ý định trốn, nhưng có thông minh thế nào cũng không thoát được sự quản lý của anh.

Vì Lâm An Thâm phải gửi xe, nên về nhà chậm hơn Giản Lộ một chút. Mở cửa nhà ra, liền thấy cô đang bước ra từ nhà vệ sinh, xoa xoa hai tay, anh liền mở máy sưởi. Giản Lộ rửa tay nước lạnh xong thì tay cũng đỏ hồng lên, làm người ta nhìn thấy cũng đau lòng. Lâm An Thâm đi đến trước mặt Giản Lộ, nắm chặt tay cô ở trong tay mình: “Lấy túi chườm ở trong túi xách ra đi, trước khi đi về anh đã làm ấm rồi, ôm nó một chút.”

Giản Lộ trừng mắt lớn Lâm An Thâm, mặt anh như ầm ỨC ẦM vậy, nhang mà cô muốn hét lớn: “Lâm — an — thâm —! Em liều mạng với anh!”

Lâm An Thâm bị giọng cô làm giật mình.

“Anh còn chưa rửa tay!” Lại chạm vào tay cô, không phải hại cô lại phải rửa lại một lần nữa à...!!

Bây giờ Lâm An Thâm mới hiểu ra, buông tay cô ra, bày ra một vẻ mặt vô hại cười: “Cái này rửa, cái này rửa...” Dứt lời, lại nhanh nhẹn tránh qua một bên, rồi sau đó vọt ngay vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối. Lúc mà cô nổi bão thì thông minh nhất là không dấn động gì đến cô, bao gồm cả ánh mắt.

Giản Lộ vô cùng buồn bực, lại phải rửa tội bằng nước lạnh một lần nữa. Tê ~~

Buổi tối, Lâm An Thâm tắm nước nóng xong đi ra liền nghe thấy tiếng cười của Giản Lộ truyền đến. Đi đến phòng khách, ánh đèn vàng nhu hòa chiếu lên người Giản Lộ đang rất chăm chú xem ti vi, trong ti vi có rất nhiều tạp âm nhưng cũng không át đi được hết tiếng cười của cô. Nhưng mà thu vào trong mắt anh, hình ảnh này thật hài hòa, trong lòng anh như có một làn gió ấm áp thổi qua. Ngồi bên cạnh Giản Lộ, hai tay ôm lấy cô.

Vừa vặn ti vi chuyển sang chương trình quảng cáo, bây giờ Giản Lộ mới để ý đến người đàn ông của cô. Vòng tay của anh rất ấm áp, dễ chịu, Giản Lộ thoải mái dựa vào lòng anh, cọ cọ, hơi thở vẫn còn mùi sữa tắm: “Uhm... Thơm quá...”

Lâm An Thâm nở nụ cười, hôn lên đỉnh đầu cô, mùi hương trên người cô cũng làm cho anh say mê: “Vợ à, em cũng rất thơm...”

Giản Lộ vừa lòng vì người nào đó đã trúng chiêu: “Anh hiểu lầm rồi, em nói là mùi sữa tắm rất thơm, anh tưởng bỏ à, chồng yêu...”

Lâm An Thâm khép chặt cánh tay.

Giản Lộ cười khanh khách, cái miệng nhỏ cắn anh một cái.

Mắt Lâm An Thâm thâm trầm, rất muốn nâng mặt cô lên, nhưng Giản Lộ cũng không chịu ngẩng lên, ôm chặt lưng Lâm An Thâm mà cười. Như thế lặp lại vài lần, Lâm An Thâm vẫn không thể ầu yếm được cô. Anh buồn rầu phát hiện ra, trong lòng người này luôn có đủ phương pháp lớn nhỏ để tra tấn anh.

Chỉ một lúc sau, quảng cáo xong rồi, Giản Lộ tiếp tục xem phim, cô lướt qua môi anh một cái, rồi sau đó đẩy anh ra: “Tốt rồi, tốt rồi, không chơi nữa, em muốn xem ti vi.”

Lâm An Thâm nhìn vẻ mặt chăm chú nhìn màn hình của cô, mặt liền lộ ra một vẻ bất đắc dĩ. Giống như cô coi anh là con chó con, rảnh rồi thì ôm vào lòng, nựng nựng vài cái, có việc thì lại ném cho anh một khúc xương để anh tự chơi một mình... Anh bật cười, thấy mình đúng là giống con chó nhỏ, bản năng khiến anh vâng lời không quấy rầy cô nữa.

Sờ sờ tay cô, có chút lạnh, lấy túi chườm bên cạnh để cô, lúc người này xem ti vi thì quên hết mọi chuyện trên đời. Hôn lên má cô một cái, đứng dậy đi vào nhà bếp kiểm tra các thiết bị điện. Đi qua tủ giày, lại nhớ ra hôm nay quên chưa giặt tất, mở tủ ra lấy tất của mình, lại kiểm tra cả giày của cô. Quả nhiên, một đôi tất màu hồng nhạt vẫn cuộn bên trong. Anh cầm cả hai đôi tất đi vào phòng tắm để giặt. Từ phòng khách vẫn vọng lại tiếng cười của cô, anh vò hai đôi tất, khoe miệng không khỏi cong lên một độ cong hạnh phúc...

Bỗng nhiên, cả hai người đều nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, không hẹn mà cùng giật mình. Cái chuông cửa ngàn năm không rung một lần, vậy mà lại rung, hơn nữa lại muộn thế này rồi, ai lại đến tìm bọn họ?

Lúc Giản Lộ đi ra cũng thấy Lâm An Thâm đang bước ra cửa: “Tôi đến đây.”

Lâm An Thâm xoay người nhìn nhìn Giản Lộ, thấy cô đang nhìn chăm chăm vào hai đôi tất trên tay anh, anh gật đầu một cái.

Giản Lộ nhìn qua mắt mèo một chút rồi mới mở cửa ra, vừa định nói “Xin hỏi tìm ai”, ai ngờ còn chưa mở miệng thì đã bị khí thế của người kia bịt miệng. Chỉ thấy người kia là một ông già, rất già, phía dưới hàng tóc bạc là một khuôn mặt căng thẳng, ánh mắt tóe lửa khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Đây là một ông già rất nghiêm khắc.

Giản Lộ giật mình đứng tại chỗ.

Lâm An Thâm cảm thấy kỳ lạ, chạy ra ngoài, vừa nhìn thấy người ngoài cửa cũng dừng lại: "... Ông nội."

Ông già hứ một tiếng: "Tôi còn tưởng anh không nhận ra cái mặt già của tôi nữa." Dứt lời, ánh mặt liền dừng trên người Giản Lộ, từ trên xuống dưới, đánh giá cô một lượt.

Lập tức, sau lưng Giản Lộ đổ một tầng mồ hôi.

Lâm An Thâm tiến lên từng bước, kéo Giản Lộ ra phía sau mình, sắc mặt cũng trầm xuống, nói với ông nội: "Vào nhà trước đã."

Ông già nhìn đứa cháu trai của mình lại hứ một tiếng nữa, đi thẳng vào trong nhà. Giản Lộ phát hiện đi đằng sau ông già còn có vài người đàn ông, tây trang trắng tắp, đứng rất khì thế. Cô đứng cạnh cửa định chờ họ đi vào rồi mới đóng cửa. Nhưng mà, về mặt của những người bên ngoài chỉ là nghiêm túc mà cũng kính đứng canh ở ngoài cửa. Lâm An Thâm ôm lấy bả vai Giản Lộ, trực tiếp đóng cửa vào, không để ý chút nào đến người ở bên ngoài.

Lâm An Thâm lại biến thành Lâm An Thâm lãnh cảm trước kia...

Ông già đi vào phòng khách, đảo mắt qua gian phòng một chút rồi lại dừng trên người Giản Lộ.

Giản Lộ đứng thẳng lưng: "Ông nội... Cháu là Giản Lộ..."

Ông già như có như không ừ một tiếng.

Chuyển tầm mắt qua cháu trai mà mình nhớ nhung đã lâu: "An Thâm, vài năm nay sao không về nhà? Đã quên quy tắc rồi phải không?" Tuy ngoài miệng là giọng nghiêm túc, nhưng nhìn đến sắc mặt cháu trai tốt lên không ít, cũng bớt giận một chút, nhưng mà đảo mắt nhìn thấy vật Lâm An Thâm đang cầm trên tay, thì một luồng tức khí lại vọt lên: "Trong lòng anh còn có bộ xương già này không?! Chẳng lẽ anh quên anh mang họ Lâm!"

Nhìn về mặt tức giận của ông nội, Giản Lộ phần trương liếc Lâm An Thâm, ai ngờ anh chỉ thản nhiên đáp: "Bận."

Một chữ này khiến ông già hoàn toàn nổi giận, chỉ vào đôi tất trên tay Lâm An Thâm nói: "Anh rảnh rồi mà đi giặt tất cho người khác mà không có thời gian về nhà một chuyến?! Có phải muốn tôi tức mà chết trước đại thọ không hả?!"

Vừa nghe thấy ông nội muốn tự tử, tim Giản Lộ bị dọa, nhảy lên từng nhịp, lại nhìn ông vì tức mà thở phì phò, cô lại càng lo đến tay cũng chảy một tầng mồ hôi. Nhưng mà từ nhỏ đến lớn, Giản Lộ cũng không có nhiều thời gian sống với người lớn, trắng ra mà nói, cô không hiểu nên sống với người già thế nào, phải nói như thế nào mới đúng. Cô càng không biết phải nói thế nào thì ông mới bớt tức giận, hơn nữa rất rõ ràng là ông nội không thích cô, cô lại càng không biết làm sao, chỉ đứng tại chỗ lo lắng suông.

Còn Lâm An Thâm vẫn vô cảm như vậy, thái độ cũng không bị ông già làm cho sút mẻ gì: "Nếu không có chuyện gì khác, đêm nay ông cứ về trước đi, ngày mai cháu đến gặp ông." Nói xong, anh đưa đôi tất cho Giản Lộ, bảo cô đem phơi ra ban công.

Giản Lộ biết Lâm An Thâm chỉ muốn giải vây cho cô, sợ cô ở trong này chịu cơn thịnh nộ của ông nội anh. Giản Lộ cầm đôi tất, chạy nhanh ra ban công. Cô cũng có biết một chút chuyện gia đình nhà Lâm An Thâm, nhưng mà từ trước đến giờ cô vẫn nghĩ, cho dù đã xảy ra chuyện gì, thì người một nhà chảy chung một dòng máu, cũng sẽ không cứng rắn đến như vậy.

Trở lại phòng khách, hai người vẫn đứng như vậy, Giản Lộ kiên trì: "Ông nội, ông ngồi xuống đi, đợi cháu đi pha trà!" Dứt lời, lại im lặng ném cho Lâm An Thâm một ánh mắt, ý bảo anh nói chuyện chú ý giọng một chút.

Ông già hứ một tiếng, ngồi xuống, lại tiếp tục nhìn Giản Lộ xoay người đi pha trà. Cái này gọi là cháu dâu, đứng không có dáng, đi không ra dáng, vừa thấy đã biết không phải tiểu thư khuê các, ngay cả cô gái nhỏ cũng không hơn được, ông không hiểu đường đường là người thừa kế của nhà họ Lâm lại thích gì ở cô! Hơn nữa, lại khiến cho cháu trai của ông si tình nhiều năm như vậy, thật sự càng nghĩ càng khó hiểu, càng nhìn càng không vừa mắt...!

Giản Lộ pha trà xong liền bưng ra, thật cẩn thận đặt chén trà trước mặt ông già: “Ông nội, ông uống trà.” Ai ngờ ông già không để ý gì đến cô: “Đặt bên cạnh.” Về mặt không hài lòng.

Giản Lộ quẫn. Đặt chén trà trước mặt ông.

Lâm An Thâm chịu làm sao được khi có người khác đối xử với Giản Lộ như vậy, đang muốn lên tiếng, nhưng bị Giản Lộ ném cho anh một ánh mắt.

Nhất thời trầm mặc.

Giản Lộ bỏ đầu ra cũng không biết nói gì cho phải, cuối cùng cũng nói: “Ông nội, ông cũng mệt rồi, nếu không hôm nay ông nghỉ lại đây, dù sao ở bên ngoài dù có cao cấp đến đâu cũng không thoải mái bằng trong nhà.” Nói xong, thấp thỏm chờ ông già trả lời.

Ông già nghe đến đây cũng thoải mái lên, thản nhiên ừ một tiếng coi như đồng ý.

Thần kinh Giản Lộ căng thẳng từ nãy đến giờ bây giờ mới được nghỉ ngơi, lớn mật thử cùng ông già nói chuyện phiếm: “Ông nội, trên máy bay ông đã ăn đầy đủ rồi chứ? Muốn cháu làm cho ông cái gì để ăn không?”

Về mặt của ông già lại có chút hờn giận: “Cô cho Lâm gia là gia đình như thế nào? Còn có thể ăn uống không đầy đủ sao? Không hiểu biết gì cả!”

Giản Lộ thấy hai má mình hơi nóng nóng, lần đầu tiên bị người lớn nói nặng, trong lòng cũng có chút khó chịu. Tuy nói rằng từ nhỏ đã không còn bố mẹ, bạn tốt của bố là bác Đỗ đã chăm sóc cô, nhưng cũng chưa bao giờ nặng lời với cô, nhưng thật ra cũng rất hay quát Đỗ Trung. Nói đến lúc đi học, cô cũng từng học rất nhiều giáo viên nghiêm khắc, nhưng vì cô rất ngoan, chăm chỉ học hành, cũng không có ai thực sự nặng lời với cô. Mà bây giờ, trước mắt, trưởng bối lần đầu tiên gặp cô lại không khách khí mà phê bình, quan trọng hơn, đây là ông nội Lâm An Thâm, cũng là người nhà của cô. Cô không phải bị câu nói nặng kia làm khó chịu, mà là sợ mình để lại cho ông ấn tượng không tốt...

Lâm An Thâm biết rõ cô đang cố gượng cười, bây giờ cô cứ thấp thỏm, nhưng anh chỉ biết cô bị những lời nói của ông nội làm tổn thương. Lòng mày anh lại nhăn lại, sắc mặt đều đen.

Giản Lộ lén lút kéo kéo Lâm An Thâm đang tức giận chỉ chực phát tác.

Ông già làm như không thấy hành động này của hai người, chỉ tiếp tục không vui mà nói: “Giản Lộ, con gả cho Lâm An Thâm đã được một thời gian, ông cũng không nói chuyện trước con không về nhà gặp mặt trưởng bối, nhưng mà con cũng nên biết chuyện của một người vợ đi, công việc Lâm An Thâm bận rộn, con đồng ý quản chuyện nhà cho nó?”

Giản Lộ bị ông nội chất vấn liền sững sốt, biết ông đau lòng cháu trai phải giặt tất cho người khác, nhưng mà cả cô cũng không chừa à, bình thường cơm nước xong cô cũng rửa bát, quét tước gì cũng cố gắng tranh phần với anh, thậm chí cả việc giặt đồ lót cô cũng cướp lấy... Nhưng mà nhưng việc này sao có thấy lấy ra để phản bác ông nội bây giờ, chỉ có thể ngoan ngoãn theo lời ông nội: “Thật xin lỗi, con biết.”

Ông già bây giờ mới hứ một tiếng: “Ta mệt rồi, chuẩn bị giường với áo ngủ cho ta.”

Lâm An Thâm đang định đứng lên để lấy áo ngủ, lại bị Giản Lộ kéo lại: “Để em, ông nội vất vả như vậy cũng vì muốn gặp anh, anh ở lại nói chuyện với ông.”

Lâm An Thâm muốn từ chối, anh không quen nhìn ông nội bên kia ý mình là trưởng bối mà sai bảo Giản Lộ. Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt của cô, Lâm An Thâm đành ngoan ngoãn ngồi xuống, cùng ông nội mắt to trừng mắt nhỏ.

Lâm An Thâm nói: “Khiến em lo lắng...”

23. Chương 38-39

Chương 38

Phòng khách lập tức yên lặng, trên sofa, một già một trẻ không ai chịu mở lời trước.

Cuối cùng, ông già cũng không chịu nổi mà mở miệng trước, bởi vì ông biết rõ từ nhỏ Lâm An Thâm đã như vậy, không có ai có thể im lặng lâu hơn anh.

“Công ty làm việc vẫn tốt chứ?”

“Tốt.”

“Anh cũng lớn rồi, bây giờ đã có gia đình, cũng nên nghĩ lại việc tiếp quản tập đoàn Trọng Mộc đi.”

“Tạm thời không phải lo lắng vấn đề này, nói sau đi.” Anh quyến luyến cuộc sống hiện tại, công việc với gia đình phân bổ thời gian không có gì rắc rối, chủ yếu là có thừa thời gian ở bên cạnh Giản Lộ. Căn bản anh không muốn thay đổi, cũng không tình nguyện đeo thêm chuyện để phá vỡ cuộc sống hiện tại đang rất yên bình cùng ấm áp của hai người.

“Vậy khi nào thì mới lo lắng? Anh chờ đến 70 hay 80 tuổi mới lo tiếp quản? Lâm An Thâm anh vẫn còn là trẻ con sao? Rốt cuộc có hiểu hai chữ trách nhiệm như thế nào không!? Hay anh chỉ nghĩ đến mình anh? Vậy còn tập đoàn Trọng Mộc lớn như vậy phải xử lý thế nào đây?” Ông già thực sự tức giận.

Đối mặt với vẻ mặt giận dữ của ông nội, Lâm An Thâm vẫn giữ thái độ cũ, không chút gợn sóng: “Lúc nào cũng có người chịu trách nhiệm, không phải cháu cũng là người khác.” Luôn luôn như vậy, bởi vì anh mang họ Lâm sao, sao lúc nào cũng bắt anh phải hy sinh bản thân vì cái gọi là lợi ích của gia tộc? Như vậy thì ai mới quan tâm đến hạnh phúc của anh? Từ nhỏ đến giờ, anh luôn căm ghét cái ý nghĩ này. Hơn nữa, loại lợi ích dơ bẩn này không đáng anh hy sinh một chút lợi ích mà theo đuổi. Huống chi, bây giờ trừ bỏ hạnh phúc của anh còn liên lụy đến hạnh phúc của một người khác nữa. Anh cũng không có dã tâm gì, anh chỉ cần quan tâm tốt đến hạnh phúc của cô thì anh đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi, “Cháu không có ý định tiếp quản.”

Ông già nghe được liền phát hỏa, dùng sức đánh mạnh lên tay vịn sofa, một tiếng ba vang lên trong phòng khách: “Lâm An Thâm, anh có ý gì?! Một mình tự quyết chuyện kết hôn tôi còn chưa tính với anh! Tôi không phải đã nói với anh phải tìm một tiểu thư khuê các mà thành hôn sao, anh không nghe lại chạy đi tìm tiểu nha đầu kia, được, anh yêu như vậy anh tự kết hôn! Bây giờ anh lại nói ngay cả công ty anh cũng không cần?! Dã nha đầu kia đã mê hoặc anh đến hồ đồ rồi! Rốt cuộc có phải muốn tức chết tôi anh mới an tâm?! Nhà họ Lâm đã nuôi dưỡng anh như thế nào –!” Nói xong, người đã tức giận, ngồi trên sofa thở phào.

Lâm An Thâm nghe được ba chữ “dã nha đầu” tay đã nắm chặt đến nổi cả gân xanh, nhưng anh vẫn đứng đấy nhìn chằm chằm vào ông nội. Cái gọi là nhà họ Lâm đã khiến anh chán ghét, anh không muốn nhớ lại cái lồng giam hoa lệ, lại càng không muốn người anh quý trọng nhất phải chịu nửa điểm ủy khuất.

Lúc này, Giản Lộ đang ngồi trên giường ở trong phòng, nghe được tiếng vang từ bên ngoài, lập tức chạy ra xem đã xảy ra chuyện gì. Không ngờ, đi ra liền thấy hình ảnh một già một trẻ đang trừng mắt nhìn nhau. Chỉ thấy mặt mày Lâm An Thâm đen đến cực điểm, mà mặt ông nội hết xanh rồi lại trắng thật khiến người ta lo lắng.

Giản Lộ chạy nhanh đến phía sau Lâm An Thâm, kéo nhẹ áo anh.

Nhưng mà lại nghe anh nói: “Cháu quyết định rồi.”

Ông già nghe xong liền trừng mắt, chỉ vào cái mũi của Lâm An Thâm mà mắng: “Đồ bất hiếu, anh vừa nói cái gì?! Anh dám nhắc lại lần nữa!”

“Việc tiếp quản Trọng Mộc cùng cháu không quan hệ.”

“Đồ bất hiếu! Nhà họ Lâm đã tạo nhiệt gì mà lại dưỡng con sói như anh!! Anh–”

Giản Lộ sợ hãi kêu: “Ông nội –!”

Chỉ thấy ông già nói xong thì khí tức công tâm, nói được một nửa rồi dừng, khó khăn ôm ngực thở từng hơi đứt quãng, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch.

Hành lang dài, bệnh viện tỉnh Y.

Cũng may mà ông nội được đưa đến cấp cứu kịp thời, nếu không thì sức khỏe của ông không chịu được kích thích như vậy.

Viện trưởng nói như vậy.

Căng thẳng qua đi, tâm cũng mềm nhũn. Giản Lộ cùng Lâm An Thâm dựa vào nhau.

Đêm khuya, không khí yên tĩnh. Chỉ nghe tiếng máy đo nhịp tim phát ra những tiếng đều đều.

Lâm An Thâm ôm lấy bả vai của Giản Lộ, lấy nhiệt độ cơ thể mình truyền sang cho cô: “Thật xin lỗi... Làm cho em phải lo lắng,” Anh đặt bàn tay lạnh lẽo của cô vào trong tay mình, “Anh đưa em về nhà trước được không?”

Giản Lộ lắc đầu, vui mặt vào trong lòng Lâm An Thâm: “Không cần, em muốn ở cùng anh.”

Lâm An Thâm lại ôm cô càng chặt hơn. Hai người ngồi ở ngoài phòng bệnh, không nói chuyện.

Giản Lộ lắng nghe từng tiếng tim anh đập, nhìn bề ngoài thì có vẻ anh đang rất bình tĩnh, nhưng Giản Lộ biết bây giờ anh đang rất lo lắng cùng hỗn loạn. Từ nhỏ, Giản Lộ đã sống trong môi trường rất đơn giản, cuộc sống cũng chỉ phải lo về tương cà dưa muối, vô cùng nhỏ nhặt. Nhưng mà từ khi quen Lâm An Thâm, gia cảnh của anh khiến cho Giản Lộ hiểu ra, thì ra cuộc sống cũng có thể khiến số phận một con người bế tắc cùng rối rắm như vậy.

Cô không hối hận khi ở cùng anh, chỉ là đau lòng thay anh.

Trong đầu nhớ lại lời viện trưởng nói với Lâm An Thâm: “An Thâm, tính tình của ông Lâm cần phải quan tâm, cậu làm người dưới cũng nên nhịn một chút, ông ấy cũng không còn trẻ nữa, không thể chịu một lần kích động như vậy nữa. Có một số việc có thể theo được thì cứ thuận theo ông ấy.”

Giản Lộ trộm nhìn biểu tình của Lâm An Thâm, nhưng mà không nhìn ra cảm xúc trên mặt anh. Lâm An Thâm chỉ lễ phép trả lời: “Vất vả cho bác sĩ.”

Từ sau khi viện trưởng rời đi, thái dương của Lâm An Thâm vẫn chưa buông lỏng.

Giản Lộ cầm lấy tay anh, trong vấn đề phức tạp của gia đình, cô cũng không thể giúp đỡ gì cho anh, nhưng cô muốn anh biết, cho dù anh lựa chọn cách gì để xử lý, thì cô để ở đằng sau cổ vũ cho anh, cùng anh.

Bởi vì anh, không phải là một người.

Bỗng nhiên một loạt tiếng bước chân hỗn loạn phá sự tĩnh lặng của hành lang dài. Giản Lộ ngẩng đầu thì thấy một đám người từ xa đang tiến lại đây.

Đám người càng đến gần, bên cạnh lại nghe được tiếng của viện trưởng đang nói về bệnh tình của người bệnh.

Hai người họ đứng dậy, đón mấy người kia. Người đi đầu là một người đàn ông trung niên khí thế bất phàm, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên khí chất xuất sắc, Giản Lộ nhận ra người kia chính là mẹ Lâm An Thâm. Phía sau còn vài người mặc tây trang cao ngất.

Vài giây sau, tiếng bước chân dừng lại, mọi người đứng trước mặt Lâm An Thâm. Lúc này, giọng viện trưởng cũng đã im, trong khoảng thời gian ngắn, không có ai mở miệng, hành lang vốn yên tĩnh lại một lần nữa trầm mặc.

Chỉ thấy Lâm An Thâm cùng người đàn ông trung niên kia cao thấp không kém nhau là mấy, mặt mày cùng khí thế cũng không khác nhau lắm, nhưng hai người bây giờ chỉ im lặng nhìn nhau.

Cuối cùng mẹ Lâm An Thâm ra mặt hòa giải: “An Thâm, đứa nhỏ này càng lớn càng hay quên, sao nhìn thấy bố cũng không giới thiệu Tiểu Lộ.”

Lâm An Thâm thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn vào đôi mắt lo lắng của Giản Lộ, anh nắm chặt tay cô, rồi lại nhìn về phía người đàn ông: “Bố, đây là Giản Lộ, vợ con.”

Bây giờ bố Lâm An Thâm mới đặt ánh mắt lên người Giản Lộ.

Giản Lộ không rõ tại sao người nhà họ Lâm đều có ánh mắt khiến người ta có áp lực rất lớn, nhưng mà cô cố gắng lấy dũng khí chào bố Lâm An Thâm: “Bố, bố khỏe chứ.”

Bố Lâm An Thâm hơi vuốt cằm.

Giản Lộ nhìn sang Lâm mẹ, nhìn đến ánh mắt dịu dàng của Lâm mẹ mới thả lỏng được một chút: “Mẹ, đã lâu không gặp.”

Lâm mẹ gật đầu: “Bé ngoan.”

Giản Lộ không nhìn được nhìn lại Lâm bố, phát hiện bây giờ ông vẫn đang nhìn mình, lại tiếp tục căng thẳng, cái lưng cũng không tự giác thẳng lên.

Mà lúc này, Lâm bố mở miệng nói: “Con cũng mệt rồi, để cho Lâm An Thâm đưa con về nghỉ ngơi đi. Nghỉ cho khỏe rồi lại đến.”

Giản Lộ có chút thụ sủng nhược kinh, nhưng mà cô muốn ở lại, cô biết bây giờ khẳng định Lâm An Thâm không muốn rời bệnh viện. Nhưng mà không biết từ chối Lâm bố có thích hợp hay không. Cô có chút vô thức nhìn về phía Lâm An Thâm.

Còn không kịp chạm đến tầm mắt của Lâm An Thâm thì phòng bệnh lại mở cửa. Người canh giữ ở bên trong đi ra, cung kính báo cáo với Lâm bố: “Lâm lão gia đã tỉnh.” Nói đến đây, anh ta liếc mắt nhìn Lâm An Thâm một cái, “... Nhưng lão gia dặn, trừ bỏ Lâm thiếu gia, những người khác đều có thể đi vào...”

Nghe đến đây, tim Giản Lộ rơi xuống lộp bộp. Nhìn phía Lâm An Thâm, chỉ thấy vẻ mặt anh vẫn không lộ chút cảm xúc như vừa nãy.

Lúc này, cảm giác phía sau có người vỗ vào vai mình, Giản Lộ quay đầu thấy Lâm mẹ. Chỉ nghe bà nói: “Tiểu Lộ, lại đây với mẹ, để cho Lâm An Thâm đi vào. Tính cách của ông nội nó là như vậy. Cho ông ấy nghỉ lại một chút, nói chuyện xong thì để Lâm An Thâm đưa con về ngủ một chút. Đêm nay đã vất vả rồi.”

Giọng nói ấm áp khiến cho Giản Lộ được an ủi, nhưng cô vẫn lo lắng nhìn về phía Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm im lặng một chút rồi gật đầu nói: “Em ở đây chờ anh một chút.” Dứt lời liền mở cửa đi vào phòng bệnh.

Giản Lộ đi theo Lâm mẹ ngồi ở trên ghế bên ngoài phòng bệnh. Nhìn Lâm bố, ông đã ngồi trên ghế chợp mắt từ lúc nào. Mà nhìn lại Lâm mẹ, cũng là gương mặt mệt mỏi, nhưng mà lúc này lại đang cười rất dịu dàng với cô.

Một nỗi cảm động dâng lên trong lòng Giản Lộ. Cô hiểu được hai người họ đang cố gắng để cô không thấy áp lực.

“Bố, mẹ, hai người đi máy bay đều đã mệt rồi, để con mua chút gì nóng về.”

Lâm mẹ nắm lấy tay Giản Lộ: “Bé ngoan, con cũng mệt rồi, nghỉ ngơi chút, vừa rồi viện trưởng có nói với chúng ta chỉ cần ông nội nó tỉnh, thì có thể an tâm được rồi, con có thể nghỉ một lát đi.”

Lúc này, Lâm bố mở mắt, quay đầu phân phó vài câu với thủ hạ bên cạnh. Người nọ nhận lệnh mà đi, một lúc sau quay lại với hai chiếc áo lông. Một cái của nam, một cái của nữ. Chỉ thấy anh ta đưa chiếc của nam cho Lâm bố, sau đó lại đến trước mặt Giản Lộ đưa chiếc áo còn lại cho cô.

Giản Lộ vẫn đang kinh ngạc, thì thấy Lâm bố quàng chiếc áo của nam lên người Lâm mẹ, Lâm mẹ rất tự nhiên nhận sự quan tâm của Lâm bố, chỉnh lại quần áo song liền cười một nụ cười mềm mại với ông, mà Lâm bố không nói nhiều, chỉ ăn ý gật đầu.

Lâm mẹ quay đầu, nhìn thấy Giản Lộ vẫn chưa mặc áo khoác vào: “Con ăn mặc phong phanh như vậy, nhanh khoác áo khoác vào đi.”

Giản Lộ từ chối chính là làm kiêu, cô mặc áo khoác vào, chân thành nói: “Cám ơn bố mẹ.”

Lâm mẹ cười: “Đứa nhỏ này thật khách khí, đều là người một nhà cả. Về sau đứa nhỏ Lâm An Thâm kia còn phải nhờ con quan tâm nhiều, không cần nhìn bộ dáng cẩn thận của nó hằng ngày, thật ra nó rất chảnh mắng trong việc chăm sóc bản thân.”

Giản Lộ cũng cười, Lâm mẹ nói rất đúng, nhớ tới những ngày ở chung cùng với Lâm An Thâm, quả thật anh rất quan tâm đến cô, chăm sóc cô tỉ mỉ từ đầu đến chân, nhưng mà chẳng quan tâm gì đến bản thân mình. Chẳng hạn như mấy ngày lạnh đột ngột này, Lâm An Thâm rất nhớ ra khỏi nhà phải mang túi chườm cho cô, phải thay giày, nhưng mà chính mình vẫn chỉ đi loại giày da bình thường rồi ra khỏi nhà.

Lâm bố cũng nói chuyện: “Nghe nói hai đứa nghỉ tuần trăng mật ở Hà Lan?”

Giản Lộ thành thực trả lời: “Đúng ạ.”

Về mặt của Lâm bố có chút dăm chiêu: “Hà Lan cũng là nơi rất tốt. Trước kia Lâm An Thâm cũng từng sống ở đó vài năm, nó rất thích nơi đó. Con thấy ở đó thế nào?”

Giản Lộ không hiểu tại sao tự dưng Lâm bố lại nhắc đến chuyện này: “... Rất tốt, con cũng rất thích nơi đó.” Bởi vì anh thích, nên cô cũng nguyện ý thích nơi đó.

Lâm bố khẽ gật đầu: “Thích là tốt rồi, cũng nên lo lắng một chút về nơi định cư.”

Lâm mẹ sờ sờ đầu Giản Lộ đang không hiểu gì: “Như thế nào mà tốt, có con ở bên cạnh Lâm An Thâm, nơi nào nó cũng vui vẻ.”

Mặt Giản Lộ trộm hồng.

Lâm mẹ cười ra tiếng: “Xem con dâu ta rất biết thẹn, nói hai câu mặt liền hồng, không giống tiểu tử Lâm An Thâm kia, nói gì cũng lạnh, thật chẳng hay ho chút nào, giống hệt bố nó!”

Giản Lộ nhớ tới gương mặt trước kia của Lâm An Thâm, lại chẳng khác mấy so với khuôn mặt của Lâm bố, quả thật giống với lời Lâm mẹ, sau đó cũng không nhịn được, cười trộm.

Tiếng Lâm mẹ tiếp tục truyền đến: “Tiểu Lộ, một tuần nữa là đại thọ của ông nội Lâm An Thâm. Mấy ngày trước ông nội nó tự gọi điện gọi Lâm An Thâm về nhưng mà nó không chịu, mới khiến cho ông nội nó tức giận mà ngồi máy bay đường dài qua đây tìm hai đứa. Lúc hai người ở nhà hẳn đã âm ỹ dọa đến con rồi?”

Bây giờ Giản Lộ mới hiểu hết sự việc.

“Nói thế nào cũng không được, đây là thọ yến của ông nội hai đứa, hậu bối là không thể vắng mặt.” Lâm mẹ nói bằng giọng nghiêm túc. Giản Lộ nghĩ nghĩ, biết ý của Lâm mẹ là mình là người quyết định. Cẩn nhắc trước sau, cuối cùng Giản Lộ nắm tay Lâm mẹ, nhìn thẳng vào mắt bà cam đoan nói: “Con biết rồi, mẹ, chúng con sẽ về nhà tham gia thọ yến. Mặc kệ thế nào, chúng quy vẫn là người một nhà.”

Nói hết lời, liền thấy Lâm mẹ cười với cô. Mà Lâm bố cũng nhìn sang cô với một ánh mắt rất thâm sâu.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra từ bên trong, Lâm An Thâm bước ra. Giản Lộ quan sát gương mặt anh, vẫn là gương mặt lạnh tanh như mọi khi.

Lâm An Thâm không hiểu, liếc mắt nhìn bố mẹ anh một cái, lại nhìn áo khoác trên người Giản Lộ, vẫy tay, ý bảo Giản Lộ lại đây cùng anh rời đi.

Giản Lộ xấu hổ, có người nào lại lãnh đạm như vậy với bố mẹ mình không. Cô chỉ cố gắng nói vài lời lễ phép với Lâm bố và Lâm mẹ, sau đó bước đến bên người Lâm An Thâm, theo anh rời bệnh viện.

Lâm An Thâm nói: Em cảm thấy hay lắm phải không...

Chương 39

Liên tục 3 ngày sau khi về nhà, Giản Lộ vẫn chưa thấy Lâm An Thâm quay lại bệnh viện thăm ông nội. Quan sát hành vi với sắc mặt của anh thì lại giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, như thường lệ, làm việc, về nhà, ăn cơm, tắm rửa, ngủ. Nhưng mà Giản Lộ lại không thể bình thường được như anh.

So với Lâm An Thâm bình tĩnh, nội tâm Giản Lộ lại đang rối tung như bị mấy chục con mèo quẩn. Không quá vài ngày nữa là sinh nhật của ông nội Lâm An Thâm, mà nhìn thái độ của Lâm An Thâm, Giản Lộ có bổ đầu là cũng không biết thuyết phục anh tham gia thọ yến của ông nội như thế nào.

Nhằm chán giở tờ báo chờ Lâm An Thâm tan tầm, mấy ngày này không biết làm sao mà Lâm An Thâm luôn tự sắp xếp lịch công tác dày kín đến ngập đầu, làm không hết việc.

Giản Lộ ngồi trên bàn làm việc của mình, liếc cánh cửa đóng kín ở bên kia, trong lòng tự cảm thán Lâm An Thâm, chẳng lẽ anh xếp việc giải quyết việc gia đình với tình cảm vào cùng một khối sao? Có thể dùng công việc mà quên đi được sao?

Bỗng nhiên đọc đến một trang tạp chí có tiêu đề: Nước mắt là vũ khí của phụ nữ.

Mới một giây trước Giản Lộ còn phiền não về người nào đó, vậy mà một giây sau khóe miệng đã cong lên.

Buổi tối, Lâm An Thâm ở nhà cũng không để cho mình rảnh rỗi. Anh làm việc cũng bởi vì rảnh rỗi một chút sẽ để cho mỗi nữ có cơ hội lợi dụng cơ hội sơ hở, lải nhải vào tai anh về chuyện tham gia thọ yến.

Cái kia không thể nghi ngờ là mọi người nhà họ Lâm đều biết, nhưng mà không ai lý giải được những phức tạp khó hiểu ở bên trong. Anh không muốn lại dây dưa trong đó. Bởi vì có cô, anh không giống trước kia, anh không thể thua. Anh chỉ muốn cùng cô hưởng cuộc sống bình thường đơn giản thì đã thấy cuộc đời này không uống.

Lâm An Thâm chìm trong những suy nghĩ của bản thân, đứng ở phòng bếp rửa bát đĩa. Nhưng mà, nghe như có tiếng khóc mơ hồ vọng lại từ trong nhà. Bỗng giật mình, không quan tâm tay mình còn dính đầy nước rửa bát liền chạy vào phòng. Mở cửa, thấy Giản Lộ đang cúi đầu, bả vai run run, tiếng khóc thút thít không ngừng.

Lâm An Thâm quan sát tình huống một chút, nhân vật chính trong ti vi đang khóc nháo cái gì, hẳn là cô lại vì tình tiết trong ti vi mà thương tâm. Lâm An Thâm bây giờ mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Giản Lộ. Bởi vì trên tay còn bẩn, anh không thể ôm cô.

Cảm giác Lâm An Thâm đã ngồi xuống bên cạnh mình, Giản Lộ lại tiếp tục nức nở vài cái, sau đó nâng lên một đôi mắt ngập nước nhìn Lâm An Thâm: “...Chồng à...”

Lâm An Thâm bị cô bày ra bộ mặt này đầy bất đắc dĩ, không thể lau đi nước mắt của cô, chỉ có thể hôn hôn lên đỉnh đầu cô: “Ngốc, đó chỉ là đạo diễn dàn dựng lên để gạt nước mắt của người ta thôi mà.”

“Nhưng mà không nhận được...” Giản Lộ vui đầu vào trong lòng Lâm An Thâm, “Em không thích nam chính kia, vì chuyện nhỏ mà bỏ nhà đi, tưởng bố ở trong nhà ốm đau liệt giường cũng không về thăm... Bây giờ thì tốt rồi, ngay cả lần cuối gặp mặt cũng không được... Em không thích người như vậy, nam chính có như thế nào, suất như thế nào thì sau này em cũng không muốn xem anh ta diễn nữa!”

Nói xong lại cọ cọ vào ngực anh, chờ anh an ủi. Nhưng mà lại không có giọng nói cô mong muốn phát ra, Giản Lộ mang theo ánh mắt hồ nghi nhìn anh, nhìn thấy anh nhú mày.

“Chồng à, về sau anh không nên xem loại diễn viên như vậy diễn.” Giản Lộ tuyên bố.

Lâm An Thâm thản nhiên đồng ý: “Ừ.”

Trong lòng Giản Lộ thầm kêu sao lại không giống như kịch bản cô đã chuẩn bị sẵn, nhưng mà đã diễn rồi, không thể bỏ dở kịch bản giữa chừng được: “Chồng à, tuy rằng nam chính rất đẹp trai, nhưng anh không cần học anh ta, đồ máu lạnh, chồng của em không như vậy. Người có tình nhất trên thế giới chính là chồng em!”

Lâm An Thâm không có ý kiến.

Giản Lộ tiếp tục kiên trì: “Đúng rồi, thọ yến của ông nội anh định mang lễ vật gì về, ngày mai chúng ta đi chọn lễ vật đi.”

Lâm An Thâm lời ít mà ý nhiều: “Không cần chọn, không cần đi.”

Giản Lộ bị anh bắt bài, ánh mắt thật tự nhiên, vùi đầu vào ngực anh, cắn chặt răng, vất vả lắm mới nặn ra được nước mắt: “...Tuy rằng bây giờ đang rất mất loại nam chính dạy hư đàn ông này, nhưng mà em còn thích anh thâm tình cùng giản dị. Anh cũng không nên mù quáng mà như vậy...”

Nhưng mà Lâm An Thâm cũng không vì nguyên nhân này mà động dung, giọng nói vẫn vậy, vụn vặt không đổi: “Giản Lộ, em không cần nhúng tay vào chuyện nhà họ Lâm.”

Giản Lộ đấu tranh: “Nhưng mà lâu rồi anh cũng không quan tâm đến chuyện của Lâm gia. Tuổi tác của ông nội cũng đã cao, cho dù không phải vì thọ yếu, anh cũng có thể về ân cần hỏi thăm ông một chút.”

Lâm An Thâm xoay đầu: “Em không hiểu.”

Giản Lộ đuổi theo tầm mắt anh: “Không hiểu như thế nào? Không phải là người một nhà? Anh không có cùng huyết thống với họ? Anh không mang họ Lâm?”

Lâm An Thâm nghe đến đây thì mắt liền đen lại: “Giản Lộ, em không biết anh ghét nhất chính là mình họ Lâm.” Lúc anh nói câu này, một chữ một chữ cũng không có nửa phần do dự.

Giản Lộ bị lời nói hận ý của Lâm An Thâm dọa sợ cho ngây người.

Lâm An Thâm phiền chán muốn chỉnh lại cảm xúc, anh không muốn mình như vậy dọa cô sợ. Lắc đầu, không nói nhiều đi ra khỏi phòng.

Hiệp 1: Lâm tiên sinh thắng hiểm Lâm phu nhân.

Buổi tối, hai người nằm trên giường, mặc cho Giản Lộ gợi chuyện như thế nào với Lâm An Thâm, Lâm An Thâm đều nhắm mắt không nói gì. Giản Lộ biết anh đã hiểu rõ chiến thuật của mình, cho nên đã sớm dựng một tấm lá chắn thật dày. Trong lòng Giản Lộ gầy bần tính, dù sao cũng bị nhìn ra rồi, vậy thì cứ mở bài đi.

“Lâm An Thâm, một câu, anh không đi thọ yến.”

“Không đi.”

“Vậy tự em đi, thay mặt anh vậy.”

“Không cho phép.”

“Em có nhân quyền, ngày mai em đi mua vé máy bay. Mang theo đồ chua trong tủ lạnh cho ông nội, nói đây là quà sinh nhật anh làm cho ông.” Giản Lộ dấn vào ngực Lâm An Thâm, ở phía trên nhìn anh khiêu khích.

Ai ngờ Lâm An Thâm hoàn toàn không dấn chiêu, mở mắt, vân đạm phong thanh nói: “Em đi đi.”

Giản Lộ mơ màng, còn đang cân nhắc trọng lượng của ba chữ này, lại nghe anh nói mạnh hơn: “Thật sự, em đi đi.”

Anh... đầu hàng sao? Nhưng mà Giản Lộ trở về chỗ của mình lại càng thấy những lời này càng khó hiểu.

Quả nhiên, Lâm An Thâm cuối cùng cũng nói hết: “Nếu em lên máy bay, anh liền gọi điện cắt điện, cắt nước trong nhà.”

“Làm gì?”

“Tuyệt thực.”

Băng ~!

Hai chữ này đáng cho Giản Lộ choáng váng. Anh... anh dùng tuyệt thực để đối phó với cô!

Tì bỉ!

Không hề nghi ngờ, hồi 2: Lâm tiên sinh dễ dàng đánh thắng Lâm phu nhân.

Sáng sớm ngày thứ Hai, trở lại công ty, Giản Lộ phát hiện lịch trình của Lâm An Thâm vẫn đầy ắp. Giản Lộ buồn bực, lịch của anh kín đặc như vậy, cô có là cây kim chen vào cũng khó.

Sau khi tan tằm thật lâu, hai thuộc hạ tổng thiết kế sư Lâm thuộc bộ phận thiết kế đều rất buồn bực tăng ca.

Giản Lộ quyết định đến bộ phận thiết kế để tìm hiểu tình huống, ai ngờ thang máy vừa dừng, cửa mới mở ra, từ bên trong một bóng người nhảy ra.

Giản Lộ bị dọa sốc, hiển nhiên người kia cũng bị dọa cho sợ còn nhảy dựng lên: “Giản... Chị Giản...”

Giản Lộ giúp cậu ta đỡ chông vắn kiện, gật gật đầu. Cô nhìn người vừa đến rõ ràng là một cậu nhóc, mà cậu nhóc này mới tốt nghiệp, nhưng mà cậu làm việc cũng rất thông minh, đối với thiết kế là có thiên phú, trong đầu lúc nào cũng đầy ắp ý tưởng. Có thể thấy Lâm An Thâm rất thích cậu ta, mấy dự án gần đây đều cho cậu ta đi theo.

“Tiểu Cường, cậu thật là trẻ con, cẩn thận kỹ sư Lâm nhìn thấy cậu như vậy lại trừ lương.” Giản Lộ nhắc nhở cậu nhóc rồi nhận lấy một nửa chồng tài liệu.

Tiểu Cường cười khổ: “Chị Giản thật xin lỗi... Chỉ là hôm nay em có chuyện... Nhưng mà kỹ sư Lâm lại bắt tăng ca... Em cấp...” Nói xong lại vô tình nhìn đồng hồ, nhìn thấy thời gian thì lại càng lo lắng, “Chị Giản, chị đưa cho kỹ sư Lâm, anh ấy gật đầu thì em có thể đi rồi.”

Giản Lộ gật đầu, cũng không kéo dài thời gian, lập tức đi vào phòng Lâm An Thâm. Nhưng mà chưa được một lúc, cô đã đi ra.

Tiểu Cường vẫn chờ ở thang máy, thấy vẻ mặt của Giản Lộ, biết tài liệu của mình vẫn chưa được duyệt.

Giản Lộ nhìn bộ mặt nhụt chí của cậu ta liền không đành lòng, cô biết đồng tài liệu này để hai ngày nữa kiểm tra cũng không có vấn đề gì, nhưng mà Lâm An Thâm dùng công việc để ngăn cô mới liên lụy mọi người phải tăng ca, liêu lụy thật nhiều người vô tội...

-còn nữa-

24. Chương 39-40

“Tiểu Cường, không phải cậu đang có việc gấp cần phải đi sao?” Giản Lộ trình trọng hỏi Tiểu Cường.

Tiểu Cường nhìn tập tài liệu trong tay, lại nhớ tới bộ dáng lạnh lùng của kỹ sư Lâm, nhưng mà nghĩ đến bạn gái đang đứng trong gió dưới lầu mà lửa giận ngàn ngút, cậu vẫn quyết định gật đầu.

“Chị có cách!”

Tiểu Cường nhìn thấy mắt Giản Lộ lóe lên một cái, nhin không được co rúm lại một chút, nhưng chưa kịp lùi về sau, đã bị Giản Lộ kéo xuống lầu.

Lúc Lâm An Thâm thở hổn hển đuổi tới cửa chính công ty, vừa vặn thấy Giản Lộ đang rất khí thế kéo Tiểu Cường đang dây dụa ở phía sau.

Mắt Lâm An Thâm lập tức căng thẳng.

Sau lưng Tiểu Cường, một tầng mồ hôi lạnh đổ ra. Ánh mắt của kỹ sư Lâm có thể khiến cho từng lỗ chân lông của người ta mở hết cỡ. Tiểu Cường để ý tới ánh mắt lạnh lùng của kỹ sư Lâm như tiểu đao phủ đang vuốt cằm nhìn vào cánh tay chị Giản đang nắm tay mình, cậu giật mình một cái, lập tức tránh xa chị Giản, lùi ra từng bước.

Giản Lộ nhìn thấy bộ dáng của Lâm An Thâm, đắc ý cười rộ lên: “Hi, kỹ sư Lâm, thật khéo! Bọn em đang chuẩn bị tan tằm.”

Tiểu Cường nghe vậy lập tức giật mình thon thót, này... rốt cuộc chị Giản này có định giúp đỡ không đây... Nói tan tằm cái gì... Kỹ sư Lâm còn chưa cho phép... Tất cả đồng nghiệp còn ở trên lầu gian khổ tăng ca...

Cậu vừa mới đi ra như vậy, không phải là trốn việc thì là gì... Cậu còn muốn giữ lại hình tượng ngoan ngoãn a... Bây giờ lại bị chị Giản hại thảm rồi...!

Vừa nghĩ, Tiểu Cường không ý thức mà dùng ánh mắt u oán nhìn Giản Lộ.

Lâm An Thâm nắm chặt tay cầm di động, di động vẫn còn mấy cái tin nhắn cô gửi cho anh: Anh nghĩ không kéo anh được ra ngoài sao, nếu anh không mang em về Lâm gia gặp trưởng bối, em liền cùng người khác chạy.

Chân dài bước vài bước liền đến bên người Giản Lộ, ngăn cách cô với anh mắt ai oán của Tiểu Cường.

(: Tiểu Cường – con gián đó. Đúng là số con gián ~ ha ha~ sao bố mẹ lại đặt tên con như vậy nhỉ?)

Tiểu Cường bị từ trường của Lâm An Thâm cuốn vào, kinh sợ, ngay lập tức lùi hai bước: “...Kỹ sư Lâm, anh hiểu lầm... Em... Chị Giản chị ấy...” Tiểu Cường thề, hẳn có mười vạn chữ để có thể giải thích quan hệ của cậu với chị Giản, nhưng mà đối diện với anh mắt đáng sợ của kỹ sư Lâm, Tiểu Cường chỉ có thể nói được như vậy.

“Quách Tiểu Cường –!” Ngay tại lúc Giản Lộ muốn thay Tiểu Cường giải thích vài câu thì một bàn tay đã tóm lấy gáy Tiểu Cường, “Anh là loại gì vậy, loại gì vậy!! Tôi ở đây chờ anh hơn hai tiếng, anh, anh, vậy mà bây giờ anh mới xuất hiện!!” Dứt lời lại tăng thêm lực lên cái gáy Tiểu Cường, kèm thêm một cái tát.

Tiểu Cường kêu la trốn tránh. Sau lại nhớ đến ở trước mặt siêu cấp sếp lớn mà đùa giỡn thì thật không ổn, lại chịu đựng vài cái tát, nói với Lâm An Thâm: “Kỹ sư Lâm, cái kia, thật xin lỗi, hôm nay em có chuyện đột xuất, em muốn xin anh nghỉ sớm, chỗ tài liệu này ngày mai em sẽ để lên bàn anh, thật xin lỗi!” Nói xong một chữ cuối cùng, người tiếp tục trốn tránh đòn đang công kích cậu, tính đường chạy trốn, mặt khác cũng không quên giải thích quan hệ của mình với Giản Lộ: “Kỹ sư Lâm, còn có — cái kia — là chị Giản kéo em xuống — không phải em kéo chị ấy đâu — a –a đau –”

Nói xong lời cuối lại muốn đuổi theo cô sinh viên kia, chỉ nghe thấy cô gái kia đầy oán hận nói: “Quách Tiểu Cường –! Anh còn dám do dự giữa em với nữ đồng nghiệp khác?! Nạp mạng cho lão nương!”

Tiểu Cường lại tiếp tục kêu đau.

Giản Lộ nhìn bóng dáng một đôi oan gia, bật cười. Tình yêu có đến trăm ngàn loại...

Nhưng mà nhìn thấy ánh mắt âm lãnh của Lâm An Thâm thì cô cười không nổi nữa.

Chỉ thấy ánh mắt nhìn Giản Lộ của Lâm An Thâm ngày càng lạnh, bàn tay anh cũng ngày càng siết chặt, Giản Lộ lo lắng đến mức như trong một giây đó có thể nghe được tiếng xương anh kêu: “Chồng... chồng à... Anh đừng giận... Vừa rồi em chỉ ra chiêu để lừa anh về nhà thôi... Bình tĩnh lại đi... Em chỉ đùa thôi mà...”

Giọng Lâm An Thâm như rút qua từ kẽ răng: “Giản Lộ, em cảm thấy hay lắm phải không?”

Giản Lộ giật mình, sắc mặt Lâm An Thâm hắc cực điểm, xem ra lần này là phát hỏa thật rồi: “Chồng à... em xin lỗi mà... Lần sau em sẽ không nói như vậy nữa? Anh đừng giận...” Nói xong muốn lay lay cánh tay anh, mới chạm vào, lạnh, cô run lên. Bây giờ mới phát hiện anh đuổi theo xuống dưới, vội đến mức ngay cả áo khoác cũng chưa lấy, trời rét như vậy mà anh cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, vẫn như lúc làm việc, tay áo xắn lên đến tận khuỷu.

Lâm An Thâm muốn rút tay mình về, nhưng mà bị Giản Lộ ôm chặt lấy: “Chồng à... Đừng tức giận, đừng tức giận được không?”

Mắt vĩ của Lâm An Thâm không thèm liếc nhìn cô một cái, nhưng mà cánh tay lại bị cô ôm chặt, cảm nhận được ấm áp của cô truyền sang, anh không có cách nào xem nhẹ sự tồn tại của cô.

“Chồng à, chúng ta về nhà được không?” Giản Lộ tiếp tục hạ giọng năn nỉ, chỉ còn thiếu nước giống như nữ sinh lay lay cánh tay nam sinh làm nũng.

Nhìn Lâm An Thâm vẫn giữ bộ dáng thờ ơ, Giản Lộ đành phải hạ tuyên bố cuối cùng: “Tốt lắm, tốt lắm, đang đùa giỡn với tính em, lần này tính là em thua còn không được sao...”

Nói xong, Giản Lộ dùng mắt đối mắt trừng Lâm An Thâm.

Chỉ nghe thấy anh nặng nề hừ một tiếng.

Thấy anh có phản ứng, Giản Lộ mới nhẹ nhàng thở ra. Khoác tay anh đi về hướng bãi đỗ xe, Lâm An Thâm theo cô dẫn đi, bỗng nhiên cô nghĩ đến cái gì, liền tìm tìm trong túi quần anh, quả nhiên không mang chìa khóa xe xuống. Giản Lộ thở dài, đành phải vẫy xe taxi thôi.

Trong xe taxi, Giản Lộ nói địa chỉ xong, trong xe liền không còn tiếng nói chuyện. Giản Lộ nắm lấy hai bàn tay của Lâm An Thâm trong tay mình, lấy ấm áp của bản thân truyền cho anh.

Lâm An Thâm yên lặng cảm nhận nhiệt độ ấm áp của cơ thể cô, căng thẳng trong lòng bấy giờ mới giãn ra một chút. Anh lấy di động ra, mở pin, lấy sim ra, sau đó không chút do dự ca một tiếng, bẻ gãy thứ nhỏ nhỏ đó.

Trên mặt Lâm An Thâm vẫn không hé ra một chút biểu tình gì, ngược lại là Giản Lộ kêu lên.

Lâm An Thâm nghe thấy tiếng kêu của cô, không tiếng động quay đầu lại đây. Tài xế ở phía trước không hiểu gì, cũng không nhìn được nhìn Giản Lộ bằng kính chiếu hậu.

Giản Lộ ngượng ngùng gãi gãi đầu, nhưng mà nhìn đến biểu tình của Lâm tiên sinh, đành phải cười cười: “Không có việc gì, không có việc gì, ha ha...”

Lái xe lại tiếp tục chuyên chú vào đường đi, mà Lâm An Thâm ở bên cạnh lại nặng nề hừ một tiếng, tiện đà nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ, không khách khí lưu lại cái gáy cho cô.

Giản Lộ hết chỗ nói rồi...

Hiệp thứ 3, Lâm phu nhân vẫn bại dưới tay Lâm tiên sinh.

Lâm An Thâm nói: Buông tay...

Chương 40

Qua tường yên ổn được hai ngày.

Giản Lộ nhìn mặt Lâm An Thâm càng ngày càng bình tĩnh, Giản Lộ nóng. Trước bữa cơm buổi tối, nhìn phát thanh viên trên kênh tin tức nói vì giá nhiên liệu quốc tế tăng, sân bay trong nước cũng điều chỉnh thuế cùng phụ phí, Giản Lộ lại càng nóng; ăn cơm xong lúc Lâm An Thâm rửa bát, nhận được điện thoại của lâm mẹ ở nước ngoài gọi hai đứa trở về, Giản Lộ lại lo lắng không gì bì kịp.

Lâm An Thâm đi ra từ phòng bếp, nhìn thấy bộ dáng đứng ngồi không yên cả Giản Lộ, cũng bất an theo. Anh nhíu mày: “Sao lại nhảy lên như vậy, vừa mới ăn cơm xong.”

Giản Lộ nhìn anh nhíu mày, không giám cùng anh nói chuyện, chỉ nói thầm: “Em không phải cấp...”

Lâm An Thâm nhìn bộ dáng t con dâu nhỏ của cô, nói: “Đi toilet đi.” Dứt lời, anh liền ra ban công thu quần áo.

Giản Lộ trừng mắt nhìn cái bóng của anh, anh sớm biết được cô gấp cái gì còn giả bộ không biết. Cô cũng ra ban công, ở phía sau nhìn nhất cửa nhất động của anh.

Đêm lung linh, dáng người thon dài đang làm công việc nhà bình thường. Gió đêm thổi qua người anh, thổi tung quần áo anh vừa phơi lên, ở đó có quần áo của anh, quần áo của cô, đung đưa, quần quanh nhau.

Giản Lộ thở dài ở trong lòng: Một bức tranh hài hòa cỡ nào! Một bức tranh xã hội chủ nghĩa hài hòa cỡ nào!

Hít sâu một hơi, cô thề cô thật sự không muốn phá vỡ làn không khí ấm áp này. Nhưng mà cô không còn sự lựa chọn...! Nước mắt, đạo lý, khích tướng đều không suy chuyển được suy nghĩ của anh, đành phải dựa vào kế đi. Thiên Chúa phù hộ cô, thánh thần bảo vệ cô...

Giản Lộ vừa nhắc đầu, làm tốt công tác chuẩn bị.

Lâm An Thâm đã thu xong quần áo xoay người vào, nhìn thấy cô đang đứng sau mình với một bộ dáng hiên ngang lẫm liệt. Bước chân anh dừng lại một chút, âm thầm giữ vững cảnh giác: “Em muốn làm gì?”

Giản Lộ ưỡn ngực, khí tự đan điền, khí thể: “Anh biết em muốn làm cái gì!”

Lâm An Thâm nhìn tư thế của cô thì vừa tức giận vừa buồn cười: “Anh không biết.” Dứt lời liền bước qua cô đi vào trong phòng.

Giản Lộ nhanh tay lẹ mắt, móng vuốt chuẩn xác bắt được khuỷu tay anh: “Lâm An Thâm, không giải quyết cho xong thì đừng hòng thoát được!”

Mắt Lâm An Thâm lóe lên một cái: “Giản Lộ, buông tay.” Anh nghiêm khắc nhìn chăm chăm vào tay cô khiến Giản Lộ sợ tới mức suýt nữa thu móng vuốt.

Nhưng mà Giản Lộ kìm lại được, tất cả phản kháng đều chỉ là hồ giấy, hơn nữa Giản Lộ giác ngộ tốt tư tưởng của các tráng sĩ, thẳng lưng, mắt nhìn thẳng: “Không buông!”

Chỉ thấy Lâm An Thâm hoàn toàn không để ý tới hình tượng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Tay em ăn cơm xong còn chưa rửa tay!”

Giản Lộ bị sắc mặt anh hù dọa, phản xạ có điều kiện lùi về sau. Một đao chém xuống, khí thể của Giản Lộ giảm đi một nửa: “A, thật xin lỗi... Em quên.”

Lâm An Thâm không chút nể mặt, hừ lạnh một tiếng, bước nhanh vào trong phòng, không để ý đến cô.

Giản Lộ thở ra một hơi, thật giống trẻ con, vỗ vỗ ngực mình, tiếp tục theo vào trong phòng.

Lâm An Thâm đang ở trong phòng gấp quần áo, một chiếc lại một chiếc, trong khi Giản Lộ vừa mới “bắt cấn” cầm quần áo của mình, đứng một chỗ.

Giản Lộ đi vào trong phòng, tiến từng bước một đến bên cạnh Lâm An Thâm: “Lâm An Thâm.”

Lâm An Thâm ngẩng đầu, nhận lấy ánh mắt của cô, nhú mày, trong mắt cảnh giác: “Em đi rửa tay rồi sau đó nói chuyện, nếu không thì đừng hòng anh nói chuyện gì với em.”

Giản Lộ kinh ngạc, nhưng mà cũng do lúc này mình thô lỗ, đành ngoan ngoãn vào phòng tắm rồi quay lại.

Lâm An Thâm không quên bổ sung: “Phải dùng nước rửa tay đó.”

Giản Lộ quay lưng về phía anh đi vào phòng tắm, vừa chạy, mắt vừa trợn trắng, ý niệm gì đều vỡ nát.

Rửa tay đến chút nữa thì tay tỏa sáng, được, thiếu chút nữa. Giản Lộ khoe tay mình trước mắt Lâm An Thâm, lật qua lật lại: “Rửa sạch rồi!”

“Ừ.” Lâm An Thâm còn nhìn thoáng qua, sau đó tiếp tục quay đầu cho quần áo vào tủ. Sau đó, lấy quần áo của mình ra để đi tắm.

Giản Lộ vừa thấy vậy, tỉnh táo chắn trước cửa phòng tắm của Lâm An Thâm: “Lâm An Thâm, em nói cho anh biết, hôm nay em quyết rồi, anh không cần lừa em nữa, em nhất định phải giải quyết vấn đề bây giờ!”

Lâm An Thâm đứng thẳng lên, từ nhên cao nhìn xuống người phụ nữ đang to tiếng không thể im lặng: “Em muốn giải quyết cái gì?”

“Đừng giả ngốc, chính là chuyện đi Mỹ.” Giản Lộ bưng bưng khí thể trả lời anh.

“Không đi.” Lâm An Thâm vừa nghe đến chuyện này liền thấy phiền.

“Không đi cũng phải đi.” Giản Lộ đi thẳng vào vấn đề nhạy cảm.

Lâm An Thâm nhắm mắt: “Nói không là không.”

Giản Lộ không lùi lại nửa bước: “Cho anh phải đi.”

Lâm An Thâm bị chọc cũng không tức giận: “Giản Lộ!”

Giản Lộ đáp lại: “Lâm An Thâm!” Ngẩng đầu, ưỡn ngực, còn thiếu một dòng phụ đề bên dưới: Tráng sĩ ra đi, một đi không trở về...

Giọng Lâm An Thâm lạnh lại: “Anh không đi, em tính thế nào?”

Tim Giản Lộ đập nhanh, nghe thấy giọng mình: “VẬY trối anh lại, đánh thuốc mê sau đó đem anh lên máy bay!”

Lâm An Thâm nghe xong, ánh mắt mị mị, bước từng bước tới gần Giản Lộ.

Thân thể Giản Lộ dán lên cửa phòng tắm, nhũn ra, Lâm An Thâm ở trước mặt toát ra hơi thở đầy nguy hiểm: “Đứng lại, Lâm An Thâm! Đứng lại... Không được làm em sợ... Anh mà lại đây, em, em khóc cho anh xem!”

Nhưng mà cước bộ của Lâm An Thâm cũng không bị ảnh hưởng.

Giản Lộ nhìn thấy bóng đen uy hiếp đang tiến lại gần, cô chỉ cảm thấy như tảng băng mỏng, tay chân run rẩy. Trời ạ, ông nội, bố mẹ... Mọi người có đứa con dâu, cháu dâu họ sinh anh dũng như vậy cũng thật hãnh diện đi.

Lúc này, nhân vật nguy hiểm đã tiến sát lại bên cạnh Giản Lộ, cô có thể cảm nhận hơi thở nguy hiểm kia phả trên mặt mình: “Giản Lộ.”

Theo bản năng, Giản Lộ muốn né tránh loại hơi thở này, nhưng mà Lâm An Thâm đã đặt tay mình lên sau gáy cô. Lập tức, sau gáy có một mảnh ma ý.(ấm muội, hắc ám)

Anh không cần cô trả lời, kiên nhẫn lặp lại: “Giản Lộ...” Chẳng qua giọng lại lạnh đi vài phần.

“A...” Giọng Giản Lộ cũng run lên không chịu thua kém...

Chỉ thấy người trước mặt nhẹ nhàng cong khóe miệng.

Tim Giản Lộ lại đập nhanh hơn.

Bàn tay đang dừng lại ở sau gáy Giản Lộ thong thả di chuyển đến đỉnh đầu cô, vuốt ve tóc cô. Anh vuốt một cái, lòng của cô lại mềm thêm một chút.

Lâm An Thâm xiết nhẹ thắt lưng của Giản Lộ, nhìn thẳng vào cô: “Giản Lộ, không phải như vậy.”

Giản Lộ ngây ngốc trả lời: “Vậy là như thế nào...”

“Ha ha...” Dáng vẻ bị mê hoặc đến hồ đồ của lâm cô đã thành công trong việc lấy lòng Lâm An Thâm, anh nhẹ nhàng phả hơi thở nguy hiểm kia lên trên mũi cô, khiến cô tê dại.

Sau đó, Giản Lộ thật không có chí khí anh hùng mà nhũn ra.

Lâm An Thâm cẩn thận, đặt hay tay mình bên hông cô, nhẹ nhàng nâng cô lên: “Thật sự muốn bắt anh đi Mỹ, trước hết đánh thuốc mê anh, lại trối anh...”

Khi nói chuyện, Lâm An Thâm nhẹ nhàng dán môi mình lên trán cô, mỗi chữ nói ra, đôi môi mềm mại lại có chút ẩm áp lại mơn man lên làn da cô.

Giản Lộ cảm thấy lý trí của mình đều đã tê rần...

Lâm An Thâm không nghe thấy tiếng trả lời của cô, tiếp tục không nhanh không chậm hỏi: “Biết rồi chứ?”

Anh giống như viên kẹo đường, đôi môi chậm rãi chuyển đến tai cô.

Đầu Giản Lộ trống rỗng, cả thế giới chỉ còn lại xúc cảm mềm mại cùng ẩm áp này.

“Uhm?” Anh lại giục hỏi một lần nữa, hơi thở triền miên tiến vào trong lỗ tai Giản Lộ.

Toàn thân của cô run lên, cô chỉ có thể theo bản năng đáp lại anh: “Biết...”

“Em nghĩ dùng chiêu cũng không tốt, đừng làm khó cái đầu nhỏ của mình nữa, hửm?” Ma âm tiếp tục dụ hoặc.

“Biết...”

Ý cười nơi khóe miệng của Lâm An Thâm càng đậm, thấy cái miệng đỏ tươi, ướt át của cô đang ngây ngốc nhếch lên, nhìn không được, cúi người hôn sâu xuống, mang hơi thở ngọt ngào của cô hít sâu vào trong lồng ngực.

Cho đến lúc hai người thiếu không khí, anh mới miễn cưỡng buông cô ra. Hai tay bên hông cô siết chặt lại, nâng người cô lên, nhẹ nhàng vòng qua, buông người cô xuống, thừa dịp Giản Lộ còn chưa lấy lại tinh thần, mở khóa bước vào phòng tắm.

Xoạch.

Cửa phòng tắm thuận lợi đóng lại.

Hồi 4: Lâm tiên sinh vẫn như cũ, không cần tốn nhiều công sức chiến thắng Lâm phu nhân.

Không hổ danh Lâm An Thâm, sau khi dụ dỗ Giản Lộ xong vẫn có thể trụ trong nhà tắm gần một giờ.

Tắm xong đi ra, Lâm An Thâm phát hiện một không khí im lặng đến quỷ dị. Anh tiếp tục cảnh giác nhìn quanh phòng một lần, phát hiện nhân vật khả nghi kia đang ngồi bên giường, ánh mắt dán trên người anh, trên miệng còn có một nụ cười rất khả nghi.

Lâm An Thâm lau tóc, vẫn tiếp tục hờ hững, chọn một chỗ cách xa cô nhất mà ngồi xuống.

Giản Lộ nhìn thái độ của anh lại càng cảm thấy vui vẻ, ý cười bên miệng ngày càng đậm. Cô chậm rãi đứng lên: “Chồng à, anh tắm xong rồi?”

Lâm An Thâm cố ý chăm chú đến ánh trăng ngoài cửa sổ, thản nhiên đáp: “Ừ.”

Nghe được giọng nói dịu dàng của cô: “Tốt.”

Vụng trộm nhìn lên cô, chỉ thấy cô rút quần áo của mình từ trong ngăn tủ ra chuẩn bị đi tắm, sau đó nhẹ nhàng đi vào phòng tắm.

Lâm An Thâm nhịn không được nuốt nước miếng. Sao lại cảm thấy như cô vừa tán tỉnh anh... cô gái nhỏ lại quyến rũ hơn...?

Lâm An Thâm nói: Lại là chiêu của em...?

25. Chương 41-42

Chương 41

Từ phòng tắm truyền tới tiếng nước chảy ào ào không lớn, lại khiến trong lòng Lâm An Thâm ngứa ngáy. Anh vò tóc mình, hoàn toàn không thấy cảm giác bình tĩnh vừa rồi.

Lâm An Thâm nhìn chằm chằm đồng hồ treo tường, kim phút mới đi được một phần tư vòng, anh kiểm chế không được. Bước đến trước cửa phòng tắm gõ cửa: “Giản Lộ, em xong chưa?”

Giọng của cô như nước vọng ra: “Nhanh thôi, đợi em chút.”

Nhưng mà ngữ khí không có nửa điểm an ủi anh, càng giống như chiếc lông chim cọ vào lòng Lâm An Thâm, ngứa đến khó nhịn.

Ánh mắt anh u oán nhìn kim phút lại chạy thêm một phần tư vòng, Lâm An Thâm lại kìm không được, gõ cửa: “Giản Lộ, được chưa?” Giọng nói không tự giác mà cao lên nửa phần.

Lúc này tiếng nước trong phòng tắm mới ngừng, giọng cô truyền ra rõ ràng từ bên trong: “Được rồi, được rồi, gấp cái gì? Có khóa trong đâu? Cứ bước –”

Câu nói còn chưa hết, Lâm An Thâm đã đẩy cửa mà vào.

Trong phòng tắm, hơi nước ngát trời, lúc cô tắm đều thích để nước ở mức nóng nhất có thể.

Lâm An Thâm nhìn chăm chăm vào Giản Lộ, cô đang mặc áo choàng tắm, mặt trên còn in hình một con hổ ly thật lớn. Áo choàng cũng là loại rất kín đáo, cũng không phải loại dụ hoặc người khác, chết tiệt, nhưng không biết sao Lâm An Thâm cảm thấy giờ phút này cô đẹp mê người.

Anh tiến lại từng bước, ôm lấy cô vào trong ngực. Bên tai truyền đến tiếng kêu sợ hãi của cô, giống như là chất xúc tác, bùng một cái đốt lên ngọn lửa trong lòng Lâm An Thâm! Không hề lãng phí thời gian, Lâm An Thâm ôm cô liền bước ra ngoài, tiến về phía giường lớn. Đặt cô lên giữa giường, anh lập tức bước lên, chuẩn xác hôn lên đôi môi đang chuẩn bị lên tiếng của cô. Tay anh không hề an phận, ẩn vào trong áo choàng của cô, một đường tiến lên trên, hưng phấn di chuyển trên da thịt mịn màng.

Mà da thịt Giản Lộ vì tắm bằng nước tắm từ vôi hoa sen lại càng trở nên hồng hào.

Hơi thở của Lâm An Thâm không giữ được, ồ ồ thở gấp, miệng dùng sức hít vào hơi thở của cô, tay dùng sức xâm nhập vào nơi mềm mại của cô.

Giản Lộ bị nhiệt tình của anh làm thiếu chút nữa không thở nổi, ở dưới thân anh liều mạng dẩy dụa, thật vất vả mới đẩy anh ra được một chút, lập tức nhận được ánh mắt không hài lòng của anh.

“Anh... Đầu anh còn chưa khô... Lau khô trước đi... muốn bị cảm à...” Anh thở từng hơi, từng hơi lên khuôn mặt cô, khiến mặt cô đỏ lên, hơi thở cũng không ổn định.

Lâm An Thâm không để ý tới lời nói của cô, cúi đầu muốn hôn lên môi cô. Nhưng mà bàn tay nhỏ bé của cô vẫn chưa từ bỏ ý định cũ. Anh sờ lấy tóc mình, nhìn gương mặt kiên trì của cô, ngồi xuống, lấy khăn mặt lau tóc của mình.

Giản Lộ bị vẻ mặt khó chịu của anh làm cho buồn cười, cô cũng ngồi xuống, sau đó lấy khăn mặt trong tay anh bắt đầu thay anh lau đầu. Muốn bất mãn thì không nên phát giận với tóc của mình.

Cô cười mắng: “Ngốc!” Khăn mặt trong tay dịu dàng xoa đi xoa lại trên đầu anh.

Lâm An Thâm nhắm mắt lại mở ra. Lại nhắm mắt, lại mở ra, thân thể của cô ở ngay trước mặt anh, vạt áo choàng vừa bị anh thô lỗ đã mở ra rất nhiều, lộ ra mảng da thịt hồng hào bên trong. Lâm An Thâm làm thế nào cũng không áp chế được bản thân, lại bổ nhào vào Giản Lộ, hướng tới cái cổ của cô mà cắn.

Giản Lộ mê loạn, tay chỉ có thể vô lực đặt trên đầu anh.

Lâm An Thâm không hề thỏa mãn hương thơm ở cổ của cô, dọc theo áo choàng hôn xuống đường cong của nữ tính. Anh bị hương vị cơ thể cô làm cho điên rồi, dục vọng thầm muốn càng nhiều hơn nữa.

Nhưng mà anh còn chưa đến lúc được càng nhiều hơn, cô lại tránh anh: “Ngừng... Ngừng lại...”

Lâm An Thâm mở mắt, bất mãn nhìn chăm chăm Giản Lộ.

Về mặt Giản Lộ cũng thật có lỗi: “Cái kia... Em quên vẫn để đèn phòng tắm...”

“Cứ để đấy.” Dứt lời, Lâm An Thâm gấp đến không thể chờ mà nhào vào cô.

Ai ngờ Giản Lộ kiên trì lấy tay đẩy anh ra, trên mặt còn thẹn thùng: “Không được, bây giờ không tắt thì không biết đến bao giờ mới tắt được –”

Lâm An Thâm bắt đắc dĩ, đành vội vàng đi tắt đèn, khi quay trở lại, không nói hai lời cởi áo choàng tắm, áp đảo cô. Nhất thời, toàn bộ da thịt hồng hào của cô hiện lên trước mắt anh. Ánh đèn vàng nhạt chiếu lên cơ thể cô, khiến cơ thể ấy càng thêm đẹp mê người.

Lâm An Thâm cảm thấy toàn bộ mọi tế bào của mình đều trào lên dục vọng. Không ngừng hôn lên da thịt cô, lưu lại những vết hồng hồng tựa như những đóa hoa sen kiều diễm nở trên cơ thể Giản Lộ.

Giản Lộ nắm chặt bắp vai của Lâm An Thâm, thừa nhận tình cảm nóng bỏng của anh. Thở gấp, trừ cách đó ra, cô không biết làm sao để phát tiết sự vui thích của bản thân.

Tay Lâm An Thâm rốt cục cũng chạm đến giữa cặp núi nhỏ, tận lực dịu dàng xoa nắn.

Bên tai nghe được tiếng cô thở gấp: “A... Lâm An Thâm...”

Lâm An Thâm vẫn không dừng tay, xoa nhẹ một chút núi nhỏ trong tay: “Gọi anh là gì...”

Giản Lộ khó nhin, nắm chặt bả vai anh: “Chồng à...”

Tiếng gọi mềm mại trôi vào trong tai Lâm An Thâm, ngọt ngào dâng đầy trái tim anh, anh vừa lòng dừng lại tại điểm hồng hồng trên núi nhỏ kia. Hương vị trong vắt lập tức tràn ngập, Lâm An Thâm tận lực mút vào từng ngum, từng ngum, như thể làm sao cũng không đủ, không đủ...

Nhưng mà, Lâm An Thâm cũng không thể hưởng thụ được lâu, Giản Lộ lại đẩy anh ra.

Lâm An Thâm then quá thành giận: “Giản Lộ, em còn muốn gì nữa?!”

Giản Lộ bị anh dọa sợ, rụt cổ lại vừa cười vừa nói: “Chồng... chồng à... đèn phòng còn chưa tắt, anh tắt nó được không...?”

Được không... được không...

m thanh mềm nhẹ cuối cùng đánh thẳng vào tim Lâm An Thâm, khiến cơ bắp toàn thân anh căng thẳng, hai tay nắm chặt hai cổ tay cô, cúi người xuống bắt bằng được cái miệng nhỏ nhắn của cô. Nhưng mà bị cô nghiêng mặt tránh đi. Anh không phục đuổi theo, cô lại né mặt đi.

Anh đau khổ đuổi theo cái miệng vẫn đang lăm bắm: “Có đèn mà...”

Lâm An Thâm thất bại đứng lên, trừng mắt liếc cô một cái rồi vội vàng chạy đi tắt đèn. Lúc chạy trở lại giường, vừa đi vừa cời quần áo của mình. Sau đó đè nặng lên người cô, không có khoảng cách mà áp lên da thịt cô.

Từ đáy lòng, Lâm An Thâm mĩ mĩ thở dài một hơi, cảm giác mềm mại, thân thể ấm áp, hơi thở ngọt ngào... Mỗi tác trên cơ thể cô đều là của anh.

Hôn lên gương mặt hồng hào của cô, tay mơn trớn từng góc thân thể cô. Anh đưa tay trái chuyển qua say gáy cô, tay phải tìm được vị trí mềm mại, mẫn cảm nhất của cô. Chỉ nghe thấy tiếng cô hít vào một hơi, tay bắt lấy tay phải anh.

Lâm An Thâm nhẹ nhàng an ủi: “Vợ à...”

Ý thức Giản Lộ bị anh dụ dỗ, chỉ có thể trả lời theo anh một tiếng: “Chồng...”

Dưới ánh trăng, Lâm An Thâm ngẩng đôi mắt cô run lên nhẹ nhẹ: “Ngoan, mở mắt ra nhìn anh...”

Giản Lộ chỉ còn lại chút ít ý thức, nghe lời anh, chậm rãi mở mắt ra.

Lâm An Thâm nhìn thấy đôi mắt cô trong suốt dưới ánh trăng, lóe lên một cái nhìn thẳng vào mắt anh. Bị cô nhìn đến như vậy, tiết tấu ở tay phải không khỏi nhanh lên.

Giản Lộ nhin không được loại cảm giác này, nắm thật chặt vai anh, âm thanh từ miệng yêu kiều phát ra, mị nhân đã như tơ. Lâm An Thâm nhìn dáng vẻ này của cô, dục hỏa trong lòng lại càng thiêu đốt. Tay phải ở nơi ẩm ướt của cô lại càng điên cuồng ra vào.

“A...!” Giản Lộ ở phút cao trào đầu tiên kêu lên.

Tiếng kêu chọc vào dục vọng đang điên cuồng của Lâm An Thâm, anh không kiềm chế được nội tâm đang điên cuồng kia, muốn đem dục vọng xâm nhập vào nơi mềm mại của cô, nhưng mà lúc này, cô đột nhiên lại tránh được anh.

Lâm An Thâm đè lại thân thể không anh phận của cô, lại muốn giải phóng dục vọng của bản thân, vẫn bị cô nhẹ nhàng tránh đi. Anh oán hận nói: “Giản Lộ, ngoan nào!”

Chỉ nghe thấy tiếng cười nghịch ngợm của cô, sau đó anh liền muốn bắt lấy cô thì cô đã thông mình lẩn mình vào trong ổ chăn. Anh muốn xốc chăn lên nhưng mà bị cô nhanh tay túm chặt, hơn nữa còn quấn chặt quanh mình.

Lâm An Thâm khởi động lại mình, nhìn người dưới thân trong bộ dạng con tằm bọc kín không kẽ hở, chỉ chứa một đôi mắt mở to nhìn anh, trong nháy mắt, ngay cả tâm trạng nghiêng răng nghiêng lợi cũng không có. Bởi vì dục hỏa cùng lửa giận công tâm cùng không có chỗ phát tiết. Loại cảm giác này sắp bức anh phát điên!

Giản Lộ nghênh nghênh nói: “Chồng à... anh, vẻ mặt này của anh thật dọa người...”

Lâm An Thâm bẻ tay, nặng nề đè thân thể mình lên cơ thể cô.

Giản Lộ gian nan lắc lắc cơ thể mình, muốn thoát khỏi sức nặng của anh: “Nặng... Nặng muốn chết... Em không thở được...”

“Buông chần ra!” Lâm An Thâm dùng thêm sức đè lên cô, anh muốn cho cô biết, trong giờ phút này mà còn muốn nháo anh, dục vọng của anh sẽ khiến cô càng không thở được!

Nhưng mà vẫn còn có một Giản Lộ không biết sợ như vậy: “Không được... trừ... trừ khi anh đồng ý với em một chuyện...”

Lâm An Thâm nhú mày: “Đêm nay lại là chiêu của em?” Mỗi một chữ phun ra, anh lại đè nặng lên một phần. Hẳn là anh phải bội phục Lâm phu nhân không chịu khuất phục?

“A...” Giản Lộ khó chịu hít vào, nhưng mà cô vẫn cố gắng túm chặt chần, “Là... em không buông... cho đến khi anh đồng ý với em chuyện về Mỹ... nếu không em chết cũng không buông...”

Lâm An Thâm cúi đầu nhìn cô gái nhỏ ương ngạnh dưới thân đang hé ra gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, nhưng vẫn không chịu buông chần. Lâm An Thâm không biết chính mình nên giận hay nên cười...

“Ha... Khụ... Khụ...” Người ở trên bỗng thất kinh, Giản Lộ không thở được, khổ sở ho khan. Chẳng được bao lâu, cô lại cảm nhận được những nụ hôn ẩm ướt, nóng bỏng tinh tế rơi trên gương mặt mình, nhẹ nhàng lưu luyến trên mặt, quần lấy trái tim cô.

Lâm An Thâm thừa dịp cô ý loạn tình mê, nhanh chân lấn vào ổ chần! Nhưng mà, buồn bực, vô cùng buồn bực! Cô gái nhỏ này còn có thể phòng thủ đến một giọt nước còn không lọt.

Giản Lộ mở nửa mắt thấy Lâm An Thâm vẫn không nhúc nhích, nằm ở phía trên nhìn chằm chằm vào mình, sắc mặt khó coi như nuốt phải mật đắng, khiến tim cô mềm đi một nửa: “Chồng à...”

Lâm An Thâm bị gọi, tâm lại mềm yếu tan ra, âm thầm thở dài: “Được rồi, được rồi, anh đồng ý với em. Mau buông chần ra!” Nhưng mà kéo ra vẫn không kéo được.

Giản Lộ vui mừng, mở mắt to nhìn anh: “Chuyến bay ngày mai!”

Lâm An Thâm bị dục hỏa đốt tâm, dáng vẻ vui vẻ của cô như càng khiêu khích anh: “Đi, đi, ngày mai đi!”

Từ đó, hồi cuối, Lâm phu nhân thắng áp đảo Lâm tiên sinh.

Lâm An Thâm hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ giầy vò anh. Tay lại một lần nữa kéo chần ra, lần này không cần tốn nhiều sức cũng kéo được cái chần chết tiệt kia ra, lộ ra thân hình mềm mại của cô. Anh không hề kiềm chế, trực tiếp đem lửa nóng của bản thân vọt vào cơ thể cô...

Nháy mắt, tiếng thở gấp vang lên bốn phía.

Hai tay Giản Lộ bám lấy vai anh, mặc anh bừa bãi rong ruổi trong cơ thể mình. Người đàn ông này là người cô yêu, cô cam tâm tình nguyện đem tất cả trao anh.

Cô ở bên trai anh thổi khí như hoa lan...

Trong cơn kích tình, thân thể Lâm An Thâm cứng đờ, bởi vì anh nghe được cô nói nhỏ câu nói kia. Giọng cô rất nhẹ, nhưng anh vẫn có thể nghe được rõ ràng.

Chồng à, em yêu anh... rất rất yêu anh...

Cô cảm thấy cơ thể anh khẽ run lên. Sau đó rất nhanh lại khôi phục tiết tấu mãnh liệt, hơn nữa lại càng trở nên điên cuồng hơn.

Ánh trăng ngoài cửa sổ dịu dàng khoác lên hai thân thể đang triền miên.

Tiếng thở dốc cùng tình yêu hài hòa, cùng nhau triền miên giao hòa nở ra vô vàn pháo hoa nhiều màu sắc.

Anh mang theo cô vượt qua không biết bao nhiêu đỉnh gió, thẳng đến khi cô mệt mỏi ngã vào lòng anh.

Đêm đã khuya, anh yêu thương vuốt ve sợi tóc tơ của cô, nhin không được hôn lên đỉnh đầu cô, nhìn gương mặt ngọt ngào của cô đang say ngủ, rất lâu sau đó.

“Anh cũng rất yêu em.”

Giọng nói dần dần chìm xuống, ôm chặt cô vào trong ngực, như vậy Lâm An Thâm mới chậm rãi nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Lâm An Thâm nói: Đừng nhượng...

Chương 42

Trời xanh mây trắng, một chiếc máy bay nhẹ nhàng không tiếng động bay qua bầu trời. Không khí trong cabin cũng tĩnh lặng như vậy, chỉ có điều hòa phát ra tiếng động nho nhỏ. Chỗ ngồi trong chuyên cơ rộng rãi, thoải mái, Lâm An Thâm ăn no, thỏa mãn ôm Giản Lộ đang ngủ say không để ý sống chết. Nhìn cô ngoan ngoãn như con mèo trong tay, khóe miệng cong lên, thấy thế nào cũng không đủ, ngay cả cái mũi nhỏ mấp máy mấy cái cũng không bỏ qua.

Mà phía sau cabin, đơn thuần nhìn thấy sườn mặt của Lâm An Thâm khiến nhân viên cũng nhìn đến ngây ngốc, thấy thế nào cũng không đủ.

Người có gan lớn nhất trong đó bước vài bước tao nhã đi ra, muốn phục vụ chần mề, nhưng thực ra muốn tiếp cận người đàn ông đẹp trai trong mơ kia. Nhưng mà còn chưa đến gần, đã thấy người đàn ông kia vùng nhẹ tay lên, cũng không quay đầu, từ chối sự phục vụ của cô.

Nhân viên trong cabin ngẩn người, nhưng tự hỏi loại nhân vật nào mình chưa thấy qua, tự tin mình xinh đẹp hơn người, cô không cam lòng, vẫn muốn tiến lên.

Nhưng mà còn thiếu vài bước nữa là có thể ngắm trực diện anh, thì bỗng nhiên người đàn ông kia quay đầu lại, mắt nhìn thẳng vào ánh mắt mê muội của cô.

Lập tức toàn thân cứng nhắc, bước chân dừng lại, tầm chân trong tay suýt chút nữa rơi xuống. Bởi vì đôi mắt của người đàn ông kia vừa lạnh lùng, vừa nghiêm khắc.

Liếc mắt một cái như vậy, cô cảm thấy như địa ngục Atula lạnh như băng.

Lúc cô phục hồi lại tinh thần, người đàn ông đã sớm thu lại mắt sắc, một lần nữa chuyên chú vào người con gái trong tay. Mà cô cảm thấy người đàn ông này không phải người đàn ông trong cái liếc mắt vừa rồi, mà giờ phút này, anh nhìn thiên hạ trong lòng, nóng bỏng mà nuông chiều. Toàn thân anh tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng mà minh bạch. Một vòng hào quang này là tình yêu nồng nàn của anh.

Giờ khắc này, cô đứng sau người đàn ông của người phụ nữ khác mà cõi lòng hoàn toàn tan nát. Cô chỉ có thể hâm mộ người con gái anh ôm trong tay, nhưng mà cô gái nhỏ kia vì hành động rất nhỏ của anh làm cho tỉnh lại, đang muốn ngồi dậy, anh đã ghé xuống tai cô, dỗ nhỏ vài câu, cô gái mơ hồ nhìn anh một cái, mà anh lại cho cô một nụ cười nhu tình như nước, cô gái nhỏ lại an tâm, không chống lại được cơn buồn ngủ, lại nặng nề ngủ tiếp.

Bên miệng người đàn ông lại hiện lên nét cười nhợt nhạt mà mê người.

Từ đó, suốt cả hành trình, nếu không có dặn dò, không hề có người dám đến quấy rầy hai người khách này.

Giản Lộ ngủ không biết bao nhiêu giấc, mơ màng tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy gương mặt rạng ngời của Lâm An Thâm.

Anh dùng một tay ôm lấy cô, một tay tùy ý lật trang sách tranh kiến trúc. Bên ngoài cabin, ánh mặt trời sáng lạn, để không ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, anh kéo tấm rèm cửa sổ xuống. Nhưng vẫn có vài tia sáng lén lén vào theo kẽ hở, chiếu lên sườn mặt anh, nhìn rõ cả hai hàng lông mi. Thật dài, cong cong, rung động theo từng cử động của đôi mắt, khiến cho lòng Giản Lộ ngứa ngứa.

Giản Lộ âm thầm thở ra ở trong lòng: Lâm tiên sinh, anh lớn lên cũng quá đẹp trai vậy...

Bỗng nhiên, đôi con ngươi thâm thúy phát hiện cô đang nhìn mình, chuẩn xác bắt được ánh mắt của cô.

Sau đó, anh nở nụ cười.

Nội tâm Giản Lộ lại tiếp tục thán: Lâm tiên sinh, anh có thể không cười sáng lạn mê người như mắt trời như vậy được không...

Mồ nữ bị chính chồng của mình mê hoặc, quên cả trời đất: “Chúng ta đang ở đâu?” Muốn cử động cái cổ căng cứng vì ngủ, lắc lắc vài cái, phát hiện toàn thân đều bủn rủn.

Nhận được u oán từ mồ nữ, Lâm An Thâm khoái trá trả lời câu hỏi: “Đang trên máy bay. Còn mệt à, ngủ tiếp đi.”

Giản Lộ trừng mắt với anh, vì sao sau mỗi lần như vậy, tinh thần của anh lại luôn sáng lạng như thế?! Vì sao lúc nào cô cũng mệt đến gân cốt rã rời?! Ngọc hoàng đại đế, Vương mẫu nương nương... hai người như vậy xong cũng không công bằng như vậy sao...? Vương mẫu nương nương, sao người không thay con giành lại một chút công bằng...?

Giản Lộ oán giận hỏi: “Đang đi Mỹ? Anh có giúp em điều chỉnh giờ theo giờ Mỹ không?”

Lâm An Thâm xoa xoa vết hằn trên má cô, hồng hồng, rất đáng yêu. Nhìn không được, hôn lên đó một cái, mới chậm chạp trả lời: “Rồi, làm rồi.”

Giản Lộ nghe được câu trả lời của anh, giật mình, nhìn lại đồng hồ, nổi giận: “Anh... sao anh không đánh thức em?! Mẹ, mẹ nói mẹ với bố sẽ ra đón! Đã muộn 2 tiếng rồi!!”

Lâm An Thâm kim lại móng vuốt của cô, cởi áo khoác dày trên người cô, thay bằng chiếc áo mỏng: “Được rồi, được rồi, đừng nhượng. Nói cho họ máy bay trễ giờ là được. Thay áo khoác đi, bên ngoài ẩm lạnh, không cần mặc như vậy.”

Giản Lộ buồn bực. Trễ giờ...?

Lâm An Thâm thấy tay chân cô vẫn chưa chī yên, xoa xoa đầu cô: “Hoàn hồn, mặc áo khoác này vào.” Nói xong, mở tấm rèm che cửa sổ lên.

Mặt trời ở bên ngoài thật rực rỡ...

Giản Lộ máy móc mặc quần áo, nhưng mà cô lại càng buồn bực, máy bay như vậy mà lại có thể cường hãn trễ giờ...

Ra phía sau cabin, Giản Lộ bắt an theo sau Lâm An Thâm đi ra đại sảnh của sân bay. Trên đường dừng lại một chút bởi vì còn phải chờ hành lý của hai người họ. Lâm An Thâm đang cùng một nhân viên mặt xanh nói chuyện, tốc độ rất nhanh, Giản Lộ nghe không hiểu hai người họ đang nói cái gì, chỉ đành quay đầu nhìn một vòng xung quanh.

Trong mắt toàn là người phương Tây mắt xanh mũi cao, bảng hướng dẫn cứ chạy như gió, tiếng loa cũng là những tràng âm thanh như tiếng động vật, mặc dù ngẫu nhiên cũng nghe được vài câu tiếng Trung, nhưng ngữ điệu nghe thật kỳ cục.

Giản Lộ không thể không vì trình độ tiếng anh cấp 6 của mình mà xấu hổ. Nhưng tốt xấu gì cũng là trình độ cấp 6, cô cũng không tin không kiếm được một chỗ có thể nghe hiểu được.

Ánh mắt đảo qua, thật may mắn, vẫn tìm được một chỗ. Cách cô khá xa là nhà ăn sân bay, trên bảng viết ba chữ lớn: Quán văn thần. Chữ Hán.

Nhưng mà, ở dưới bảng hiệu còn vài cái tên các món ăn khác, toàn tiếng Anh. Cô buồn bực phát hiện, không hiểu.

Bỗng nhiên một thân người cao gầy tinh tế dừng ở trước mặt mình.

Giản Lộ kinh ngạc, thu hồi ánh mắt đang lảo liên của mình, đặt lên người đang đứng trước mặt. Đây là một cô gái trẻ tuổi, nhìn qua cũng giống như ánh mặt trời nước Mỹ, nhẹ nhàng cột một đuôi ngựa phía sau, trên đầu còn đội một chiếc mũ lưỡi trai màu hồng phấn, gương mặt trắng nõn, hồng hào.

May mắn, may mắn... tóc đen, mắt đen.

Giản Lộ liền cảm thấy thân thiết.

Nhìn qua cô gái kia có vẻ cần giúp đỡ, mà cô mở miệng một cái là một tràng tiếng anh: “Hello, may I ask you where’s the head, please?”

Giản Lộ há hốc miệng.

Xin chào, xin hỏi đầu ở đâu?

Đầu đương nhiên là ở trên đầu cô...

“...it’s on your head...”

Lúc này đến phiên người kia há hốc miệng.

Ngay trong lúc Giản Lộ còn đang ngơ ngác trả lời câu ngốc nghếch, Lâm An Thâm đã tiến lại từ phía sau, hơi nâng cao tay chỉ về một hướng: “Go through this way and there is a destination broad” [Đi theo hướng bên này, bên đó có bảng chỉ dẫn.]

Giản Lộ phát hiện ánh mắt cô gái đó nhìn Lâm An Thâm sáng rực. Cô gái nhìn theo hướng Lâm An Thâm chỉ rồi lại quay đầu lại nói lời cảm ơn: “Thanks you!” Còn tặng kèm thêm một nụ cười ngọt ngào.

Cho dù Giản Lộ không hiểu được ngôn ngữ ở đây, nhưng vẫn hiểu được ngôn ngữ cử chỉ. Thoáng chốc, Giản Lộ lại nhìn cô gái này với vẻ đề phòng cao độ.

Nhưng mà Lâm An Thâm quả thực khiến cô an tâm, không đáp lại nhiều lời, chỉ thần nhiên gật đầu rồi cúi xuống hỏi Giản Lộ có cảm thấy phù hợp với khí hậu không.

Lại nhìn thần sắc của cô gái kia, sự hâm mộ không kìm nén được. Giản Lộ có cảm giác thỏa mãn, sung sướng trước nay chưa từng có.

Nhưng cô gái kia cũng không muốn buông tha nhanh như vậy, tiếp tục đến gần nói: “I’m from Korea! What about you? Japan?” [Tôi đến từ Hàn Quốc! Còn anh? Nhật Bản?]

Lâm An Thâm đơn giản đáp: “China.”

Cô gái kia cười càng ngọt: “China?! It’s a beautiful place! Do you come from business or on vacation?” [Trung Quốc! Đó là một nơi rất đẹp! Anh tới đi công tác hay đi nghỉ?]

Đối với nụ cười ngọt ngào của cô gái, Lâm An Thâm không có có hành động dư thừa: “On business.” [Đi công tác.]

Nhận được sự lạnh nhạt của Lâm An Thâm, cô gái kia chỉ nhún nhún vai, trên mặt không che dấu được hảo cảm đối với anh, vì thế quyết định đi đường con, quay sang hỏi Giản Lộ: “How’s Los Angeles?” [Cô cảm thấy LA như thế nào?]

Giản Lộ nghe hiểu được, rất vui vẻ, lập tức đã quên cô gái này đang mơ tưởng đến người đàn ông của cô, nhiệt tình trả lời: “Good! It’s too many foreigners!” [Tuyệt! Rất nhiều người ngoại quốc!]

Về mặt cô gái cứng đờ, hiển nhiên hối hận vì đã cùng cô nói chuyện: “Actually, you’re one of the foreigners here.” [Thực ra, cô cũng là một trong số những người ngoại quốc ở đây.]

Giản Lộ phát hiện ra, quẫn.

-còn nữa-

26. Chương 42-43

Hiển nhiên những lời này là lấy lòng Lâm An Thâm, anh ở bên cạnh nhìn không được, khóe miệng cong lên.

Nụ cười của Lâm An Thâm khiến cho cô gái rất thỏa mãn, khen với Giản Lộ: “Your friend is cool! Good day!” Dứt lời, xoay người đi theo hướng Lâm An Thâm đã chỉ.

Tình địch hiềm nghi đã đi, Giản Lộ vui vẻ nhìn theo bóng dáng mỹ nhân, tâm tình huy hoàng cũng vì vậy mà thỏa mãn. Trong đầu, cô thầm trả lời một câu: Đường nhiên cool, cô cho là gì!

Nhưng mà nghĩ rồi lại nghĩ, phát hiện không ổn, vội vàng giải thích với bóng dáng còn chưa đi xa: “She is my husband! Husband~!”

Lời giải thích này vẫn cảm thấy không ổn, sững sờ hai giây rồi lại nhanh sửa lại: “... He ! He!”

Nhưng mà cô ấy đã đi xa.

A ~! Giản Lộ thất bại rớt cổ. Bằng cấp 6... Tha thứ cho cô đi...

Lâm An Thâm vỗ vỗ bả vai cô xem như an ủi. Nghe được cô kích động nói một tiếng husband, tâm tình của anh trở nên rất tốt, thậm chí còn phát hiện ra nơi này cũng không còn đáng ghét như trước kia nữa...

Giản Lộ không rõ nét mắt anh đột nhiên chuyển biến, chỉ ử rử hỏi: “... Sao mỹ nữ kia.. vì sao hỏi đầu ở đâu?”

Lâm An Thâm bị vẻ mặt của cô chọc cười: “Cô ấy hỏi toilet nữ.”

Where is the head?

It's on your head.

Toilet nữ ở đâu?

Ở trên đầu cô.

A, a, a. Quạ đen.

Miệng Giản Lộ mím lại: “Muốn chơi trội! Head cái gì, toilet thì cứ nói là toilet!”

Lâm An Thâm sững sờ nhìn xoa đầu cô: “Cô ấy nói giống khẩu ngữ.”

A... Giản Lộ bây giờ không còn kiêu ngạo. Chứng nhận cấp 6... Lại tha thứ cho cô đi...

Giản Lộ thầm cắn răng, quả thật là văn hóa ác bá, vì sao bắt cả nhân loại học theo các người nói chuyện! Lúc ngẩng đầu lại, thấy tiếng Anh trước mắt lại thật khó chịu, nhìn mọi người có thể lưu loát dùng tiếng Anh giao tiếp với nhau quả thật không vừa mắt. Ví dụ như Lâm An Thâm nói thông thạo thứ ngôn ngữ không phải của người này.

Một nhân viên lễ phép đưa cho Lâm An Thâm một cái biên lai, rồi sau đó hai người thấp giọng dùng tiếng Anh trao đổi vài câu. Sau khi nhân viên kia đi rồi, Lâm An Thâm bỏ biên lai kia vào bên trong ví, đi tới nắm tay cô đi thẳng ra cửa chính sân bay.

“Hành lý của chúng ta đâu?”

“Vừa làm dịch vụ chuyển hành lý rồi, có người trực tiếp đưa hành lý đến chỗ chúng ta ở.”

Giản Lộ liếc mắt nhìn anh một cái: “Rất cục tính độ tiếng Anh của anh là cấp mấy?”

“Không kiểm tra.”

“Sao lại không kiểm tra?”

“Không quan trọng.”

“Anh... Anh coi thường cuộc thi của nước chúng ta!”

“Có thể nói như vậy.”

Giản Lộ bị một câu nói của anh làm thiếu chút nữa nội thương. Cô trừng mắt: “Hừ! Anh cho rằng anh có trình độ cao? Anh có cam đoan hiểu ca từ trong bài hát của Châu Kiệt Luân mà em hát!”

Lâm An Thâm hứng trí khiêu khích: “Thắng có được thưởng?”

“Có!”

Mi mắt Lâm An Thâm hơi nâng cao lên: “Thưởng gì?”

“Tùy anh!”

Lâm An Thâm ném một ánh mắt ngờ vực về phía người phụ nữ đạo đức bên cạnh, rồi rất nhanh lại nhìn thẳng về phía trước: “Anh nhận.”

Nhìn anh có vẻ rất tự tin, Giản Lộ cắn răng nói: “Được! Nói cho anh biết anh không cần đặc ý –!”

Lâm An Thâm thật khó hiểu tại sao về mặt cô lại hèn mọn như vậy. Cuối cùng, anh không ngại học hỏi kẻ dưới: “Châu Kiệt Luân là ai?”

Đánh –!

Giản Lộ nội thương!

Lâm An Thâm nói: Đi ra ngoài...!

Chương 43

Ra đến cửa sân bay, vừa bước ra bên ngoài, Giản Lộ đã cảm nhận được ánh mặt trời ở đất Mỹ thật rực rỡ, những tia nắng bắn lên làn da miễn cưỡng cũng được gọi là trần nồn của cô.

Giản Lộ cúi đầu lẩm bẩm, có phải cô nội thương chưa đủ nặng, còn muốn cô bị ngoại thương...

Lại ngẩng đầu nhìn đường, cô bị dọa đến sửng sốt. Trước mắt là năm người âu phục tinh tráng xếp thành hàng thẳng tắp, mắt lam mũi thẳng, nhưng mà miệng phun ra rõ ràng là tiếng Hán: “Lâm tiểu thiếu gia, tiểu thiếu phu nhân, xin mời đi bên này.”

Giản Lộ há hốc miệng.

... Vườn sao băng? Hay là... Bong bóng mùa hè?

Đảo mắt muốn Lâm An Thâm véo hai má của cô xem có đau không, nhưng mà nhìn sắc mặt lãnh đạm của anh thì cô cũng tỉnh ra...

A... Thì ra đều là sự thực...

Không để cho Giản Lộ nghĩ nhiều nữa, lúc này 5 bộ âu phục cùng đồng loạt lùi xuống hai bên, sau đó Giản Lộ có thể thấy ghế trước của một xe limosine, một vị phu nhân đi xuống.

Giày cao gót, hoa phục, trang điểm tinh tế.

Cỡ nào là Vườn sao băng... Cỡ nào là Bong bóng mùa hè...

Lâm mẹ đi tới trước mặt Giản Lộ, nhìn thấy bộ dạng con dâu vẫn đang suy nghĩ linh tinh, cảm thấy buồn cười: “Tiểu Lộ, đứa nhỏ này đứng ở dưới nắng làm gì, mẹ với bố con đã chờ sốt ruột rồi.”

Giản Lộ hoàn hồn, Lâm mẹ đã muốn dắt tay cô: “Mẹ...”

Lâm mẹ vuốt sợi tóc rối trên mái Giản Lộ, chính bà cũng không biết tại sao cô con dâu này rất hợp mắt bà: “Bé ngoan! Sao trẻ như vậy mới đến?”

Vấn đề này làm khó Giản Lộ, cô quay đầu, cầu cứu phía Lâm An Thâm.

Ai ngờ anh đeo bộ mặt không thèm quan tâm, ý tứ cũng có thể hiểu được, cùng lẩm thì nói thật.

Mắt Giản Lộ oán hận nhìn Lâm An Thâm như hai con dao nhỏ, anh dám nhìn cô với anh mắt như vậy, vì thế tương kế tựu kế: “Vừa nãy Lâm An Thâm cùng người đẹp Hàn Quốc nói chuyện ở trong kia.” Đây chính là lời nói thật...

Lâm mẹ vừa nghe, liền cười rộ lên, mắt đẹp nhìn về hướng Lâm An Thâm bên kia, rất nhanh lại quay lại nhìn Giản Lộ. Bà không phiền mà đi truy cứu vấn đề này, nắm tay Giản Lộ đi về phía trước: “Đi, chúng ta về nhà. Đã giữa trưa, đều đã đói bụng cả rồi?”

Giản Lộ đang muốn gật đầu, nhưng mà Lâm An Thâm vốn luôn trầm mặc lại mở miệng: “Bọn con ở khách sạn. Đến thọ yến tối nay thì bọn con về.”

Giản Lộ âm thầm kéo kéo áo anh, đây rõ ràng là không có chút lễ phép nào.

Quả nhiên, Lâm mẹ ngạc nhiên một chút.

Lâm An Thâm vẫn là biểu tình như vậy, nắm tay Giản Lộ đi về phía xe taxi.

Lâm mẹ không kịp trở tay.

Giản Lộ cuống quýt kéo Lâm An Thâm lại, trong cái khó ló cái khôn: “Chồng à... em đau bụng...”

Lâm An Thâm nhanh tay đặt lên bụng cô, gấp gáp hỏi tình trạng cô: “Đau ở đâu?”

Giản Lộ bắt lấy cơ hội, bám vào bả vai Lâm An Thâm nói nhỏ: “Nghe lời mẹ anh về nhà, em nói cho anh Châu Kiệt Luân là ai!”

Lâm An Thâm muốn đứng thẳng dậy.

Giản Lộ dùng sức kéo anh xuống.

Lâm An Thâm trầm mặc hai giây, cân nhắc trước sau cuối cùng đồng ý: “Được.”

Lâm mẹ còn chưa hiểu gì.

Giản Lộ đã cười tủm tỉm gọi bà: “Mẹ, chúng ta về nhà, con đói lắm rồi!”

Lâm mẹ được một phen vui vẻ, lại lo lắng liếc mắt nhìn Lâm An Thâm một cái, chỉ thấy vẻ mặt của anh là ngẫm đồng ý, khác hẳn dáng vẻ kiên trì vừa rồi. Lâm mẹ cười mang theo ánh mắt cảm kích nhìn về phía Giản Lộ.

Giản Lộ tặng cho Lâm mẹ một vẻ mặt sáng lạn.

U phục nam thay bọn họ mở cửa xe, Giản Lộ kéo Lâm An Thâm ngồi vào trong xe, nhìn thấy Lâm bố đang ngồi ngay sau hàng ghế lái. Theo bản năng, Giản Lộ ngồi nghiêm chỉnh: “Bố...”

Lâm bố gật đầu sau đó nhìn Lâm An Thâm.

Mà Lâm An Thâm trừ bỏ im lặng chính là hờ hững.

Giản Lộ dùng sức, véo cái lưng anh, bây giờ anh mới không nặng không nhẹ nói: “Bố.”

Lâm bố thu hồi tầm mắt: “Đi đều một rồi, về nhà ăn cơm xong rồi nghỉ ngơi cho khỏe, phòng của hai đứa đã dọn dẹp rồi.”

Lâm An Thâm nghe xong, cũng không có biểu tình gì mới.

Lúc này Lâm mẹ cũng lên xe, ngồi vào vị trí bên cạnh ghế lái, vừa tắt di động vừa để vào túi xách sau đó quay người lại nói: “An Thâm, mẹ sửa lại địa chỉ chuyển hành lý của dịch vụ chuyển phát rồi. Để cho họ trực tiếp đưa hành lý đến nhà, được không, lần đầu tiên Tiểu Lộ xa nhà, ở nhà mình có vẻ dễ dàng hơn.”

Nói xong, trong xe liền im lặng.

Giản Lộ nghe được tiếng tim mình nhảy thót một cái. Thật là, mỗi lần Lâm An Thâm cùng bố mẹ với ông nội anh nói chuyện lại khiến cô căng thẳng một phen.

“Ừ.” Lâm An Thâm suy nghĩ sâu xa một chút rồi mới đáp.

Giản Lộ nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó chiếc xe bắt đầu chạy dưới bầu trời xanh thẳm. Phía trước, phía sau cũng có xe đi theo, khiến Giản Lộ rất căng thẳng.

Tới Lâm gia.

Giản Lộ theo Lâm bố, Lâm mẹ xuống xe, mà lúc này những người đàn ông mặc âu phục cũng không theo kịp. Xuống xe xong, còn có một người đàn ông từ tốn lại đây lấy xe đưa vào gara.

Giản Lộ giương mắt, trước mắt là một tòa nhà hoa lệ mà yên tĩnh, bị bao quanh với một khu vườn lớn tràn ngập trong sắc xanh, mang sắc thời gian.

Không đợi cho Giản Lộ thưởng thức nhiều hơn, cửa lớn đã mở ra, Lâm bố dẫn đầu bước vào nhà, trong nhà đã sớm có vài người hầu cúi đầu chào cung kính.

Giản Lộ mơ màng theo đuôi đi vào Lâm trạch.

Nhưng mà tất cả đều rất rõ ràng như nói với cô tất cả đều là sự thật. Ví dụ như động tác của những người xung quanh bỗng trở nên cứng nhắc. Năm tay cô không tự giác cũng siết chặt.

Giản Lộ đảo mắt nhìn, biểu tình trên mặt anh thủy chung vẫn không đổi.

Dạ mạc có thừa.

Giản Lộ cảm thấy nơi nào đó trong lòng vừa bình tĩnh trở lại.

Vào đại sảnh, liền thấy Lâm ông nội đang ngồi ngay ngắn trên sofa, nhắm mắt nghe người mặc âu phục ở phía sau thì thầm cái thì đó với ông. Sau đó ông liền mở mắt, thanh minh mà hữu thần, không giận mà có uy.

Nhất thời, Giản Lộ căng thẳng: “Ông, ông nội khỏe...”

Lâm ông nội hừ một tiếng, đứng dậy tiến về phía nhà ăn.

Lâm mẹ tới vỗ vỗ bả vai Giản Lộ: “Bé ngoan, ông nội các con nhìn thấy mấy đứa đương nhiên vui vẻ. Đi, đi ăn cơm trước.”

Giản Lộ gật gật đầu, nhưng mà cô thật sự không cười nổi, đành phải đi theo tới trước bàn cơm ngồi xuống.

Người hầu rất thành thực chia đồ ăn, đặt bát đĩa lên bàn không phát ra một chút âm thanh. Chia đồ ăn xong, mọi người im lặng dùng cơm.

Giản Lộ bỗng nhiên hiểu được rõ ràng tính cách lạnh như băng kia của Lâm An Thâm thì ra không phải do trời sinh.

Ăn cơm xong, Lâm ông nội rốt cục cũng mở miệng: “An Thâm, hai đứa lên lầu nghỉ ngơi một lúc. Đêm nay đừng quên anh cũng là chủ nhân.”

Lâm An Thâm từ chối cho ý kiến, mang theo Giản Lộ lên phòng của mình.

Mở cửa phòng, hành lý của họ đã sớm được để ở một bên.

Giản Lộ rất hứng thú đánh giá nơi ở hồi nhỏ của Lâm An Thâm.

Phòng rất rộng, ánh sáng chan hòa, tuy rằng bên trong không có cảm giác ấm áp của hơi người, nhưng mà lại cảm nhận được ánh nắng rất ấm. Hơn mười năm anh không trở về nơi này mà trong phòng cũng không dính một hạt bụi.

Jumbo said: Chị gái, chị nghĩ người ta thuê một đồng người giúp việc như vậy để làm chi. Đừng đánh giá Lâm gia như nhà bình thường, ko phải mẹ anh ấy dọn đâu.

Căn phòng này được chăm sóc rất cẩn thận.

Lâm An Thâm không hiểu nụ cười không rõ ý tứ của cô, lập tức đi đến chỗ hành lý bắt đầu sắp xếp.

Giản Lộ tiếp tục quan sát căn phòng, trên bức tường màu trắng treo vài bức tranh Lâm An Thâm do vẽ tay. Màu đen và trắng, kiến trúc, sắc thái cùng hình khối không bỏ hết được nét trẻ con nhưng mà trong mỗi bức tranh đều rất có thần.

Giản Lộ không tự giác mà tự hào, thì ra lúc anh vẫn còn vắt mũi chưa sạch mà đã giỏi giang như vậy rồi...

Chính giữa một bức tường, có dán một chữ hỉ () đồ tươi thật lớn, mà ngoài cửa phòng cũng có một bức. Chữ hỉ kia lặng yên đứng đó nhưng mà trong lòng Giản Lộ lại thật cảm động.

Lại nhìn bài trí xung quanh, một chiếc giường lớn, một chiếc tủ quần áo gỗ đào màu đen, không xa có kê một chiếc ghế sofa đơn, một giá vẽ gỗ, bên cạnh là một bức tường đặt toàn sách, trên đó là những quyển sách dày cùng những giấy chứng nhận và cúp thưởng, phần lớn là những giải thưởng quốc tế có uy tín.

Mặt khác còn có vài bức hình.

Giản Lộ đến gần xem, vừa nhìn thấy liền ôm bụng cười to.

Lâm An Thâm nhìn thấy bộ dạng ngu ngốc này của Giản Lộ, không nghĩ gì nhiều, cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Giản Lộ càng cười lớn hơn nữa, bộ dáng trẻ con này, như vậy mà còn xấu hổ... Chắc chắc chắc...

Lại nhìn về phía cậu nhóc đã lớn, thật sự so với bây giờ thì chỉ có hình ảnh hồ ly lạnh lùng là đáng yêu hơn. Cậu nhóc mập mạp bị ném quả cầu tuyết đang nhìn trừng trừng vào ống kính. Tuy rằng có thể nhìn thấy sự thông minh sau này trong ánh mắt, nhưng mà trên gương mặt thiếu niên vẫn rất xa cách.

Một bức ảnh khác, cậu nhóc ngồi ở trên ghế mây, bộ dáng cụ non đọc một tờ báo, bức ảnh sáng lạn khiến người ta không muốn rời mắt.

Giản Lộ lại nhìn lại cậu bé, có một loại cảm xúc dâng lên trong lòng. Cô mỉm cười nhìn sang tấm hình bên cạnh.

Bức ảnh này hẳn là chụp qua cửa kính nào đó, cảnh vật không rõ ràng lắm, nhưng vẫn nhìn thấy một đầu đường đông đúc.

Người qua lại tấp nập.

Chính là giờ tan học của một trường nào đó, ánh nắng chiều thu chiếu trải lên cảnh vật, mọi người đều vội vàng lướt qua. Nhà cửa hai bên đường, còn có hàng cây, tất cả đều rất quen thuộc với Giản Lộ, tuy nhiên.

Một bóng dáng chìm trong đám người, tóc dài, váy trắng, gầy gầy mà ngây thơ. Là một cô bé. Cô chỉ chăm chú đi trên đường, chìm vào suy nghĩ của bản thân, hoàn toàn không phát hiện cách đó không xa có một đôi mắt thâm tình mà im lặng ngóng nhìn cô...

Giản Lộ ngây ngốc nhìn vào tấm ảnh thật lâu.

Trong tâm lại cuộn cuộn dậy sóng.

Rồi sau đó, cũng bất kích động, bình tĩnh lại. Khóe miệng không tự giác cong lên một độ cong hạnh phúc, thì ra hạnh phúc nhất cũng không phải nghe được những lời nói thề non hẹn biển, chết đi sống lại, chỉ cần biết rằng, mặc kệ là khi nào bản thân quay người lại đều có một người khác yên lặng chờ đợi, đó là điều hạnh phúc nhất thế gian...

Giản Lộ đi đến trước cửa phòng tắm, đẩy cửa đi vào, cẩn thận đóng cửa lại.

Đang nằm trong bồn tắm, Lâm An Thâm bị sốc: “Em, em làm gì...?”

Người đàn bà này sao đột nhiên lại xông vào... Hơn nữa, nụ cười kỳ quái trên khóe miệng kia là sao...

Giản Lộ tiến từng bước đến trước mặt anh: “Xem anh tắm mà.”

Lâm An Thâm nhìn thái độ hiển nhiên của cô mà quẫn, càng thấy vẻ tươi cười của cô giống lưu manh hơn.

Giản Lộ cười càng tươi, thì ra hồ ly trưởng thành vẫn đáng yêu như trước kia: “Lâm An Thâm, anh làm sao mà một người đàn ông trưởng thành còn tắm bong bóng?”

Lâm An Thâm thu hồi mọi quẫn ý vào trong, bất động thanh sắc trừng mắt với cô. Vì sao không thể tắm... đàn ông trưởng thành không cần thư giãn, không cần hưởng thụ, không cần giải tỏa sao?! Hơn nữa anh cũng chỉ tắm bong bóng mà thôi!

Giản Lộ nhìn bong bóng dính trên cằm anh, lại nhìn thấy chút xấu hổ trên mặt anh, lại không nín cười được: “Ha ha, em thật sự không biết lúc tắm anh lại buồn cười như vậy. Lâm An Thâm, em đề nghị anh tự vẽ một bức tranh mình đang tắm...!” Nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, càng nhìn càng đáng yêu...

Lâm An Thâm không kìm được, đây là đùa giỡn trắng trợn!

“Giản Lộ, anh đang tắm.”

“Em biết mà, cho nên em đang nhìn anh tắm. Bộ dáng anh ngâm mình trong nước... Thật gọi cảm...”

“Em đi ra ngoài trước.”

“Không cần. Anh tắm thế nào mà mặt còn đỏ như vậy, mặt anh như vậy thật buồn cười.”

“Anh muốn tắm, em ở trong này anh tắm không được.”

“Có cái gì mà then thùng, anh ở đó sờ đều sờ qua, bây giờ nhìn một chút còn không được sao?”

Giọng Lâm An Thâm trầm xuống: “Giản Lộ, cho em một cơ hội cuối cùng để đi ra ngoài!”

Giản Lộ không sợ chết nói: “An Thâm, ngoan, ngoan...”

“Đi ra ngoài!”

“Em trai, cậu tắm của cậu, chị nhìn của chị.”

Lâm An Thâm bạo phát, ngưỡng quá thành giận.

Hai giây sau, trong một phòng tắm trên lầu 3 của Lâm Trạch phát ra tiếng đập nước bùm bùm, còn có tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa...

Lâm An Thâm nói: Không được! ...

27. Chương 44-45

Chương 44

Màn đêm buông xuống, nhà họ Lâm đèn đuốc sáng trưng, ăn uống linh đình. Đại thọ 80 của Lâm lão gia vô cùng náo nhiệt, người tham gia cũng vô cùng giàu có, da trắng có, da vàng có, da đen cũng có.

Giản Lộ bị Lâm lão gia an bài đứng ở sau ông. Mỗi khi có khách đến tặng lễ vật, Lâm lão gia tự tay tiếp, sau đó giao cho người khác đi sắp xếp chỗ để. Mà Giản Lộ chính là chân chạy việc như vậy.

Tất nhiên là Lâm An Thâm không thể để Giản Lộ vất vả, cùng làm với cô.

Dù có giao tình rất lâu với Lâm gia nhưng cũng có rất nhiều người chưa từng thấy Lâm An Thâm lộ diện, mọi người thấy vậy đều rất kinh ngạc, lại nhìn anh cẩn cù, thành khẩn giúp việc bên cạnh Lâm lão gia, lại càng kinh ngạc hơn nữa!

Lâm bố cùng Lâm mẹ cũng đang tiếp khách, ngẫu nhiên ngoái lại nhìn Lâm lão gia, lúc quay đầu lại, hai người nhìn nhau cười.

Cho dù Lâm An Thâm có tính toán thế nào, cũng vẫn không lại được mưu của Lâm lão gia...

Thọ yến là chọn tổ chức theo phong cách truyền thống của Trung Quốc. Nhanh đến giờ ngồi vào vị trí, Lâm lão gia ngồi vào vị trí chủ tọa. Rốt cục Giản Lộ cũng thở ra một hơi! Trời ạ, công việc như vậy thật không phải cho người làm...

Lâm An Thâm nhắc cánh tay của cô lên, nhẹ nhàng mát xa. Lực đạo, vị trí đều rất chuẩn xác. Giản Lộ vừa định thoải mái mà thở ra, lại thấy có vài người khách ngoại quốc đi lướt qua, tuy rằng màu da màu sắc không đều, nhưng có thể nhìn qua ánh mắt của họ.

Giản Lộ quẩn lại quẩn, rút tay mình về, mặt không khỏi nóng nóng. Trong lòng thầm nghĩ, những người ngoại quốc đó đều không phải rất thịnh hành kiểu ôm hôn nồng nhiệt sao... Làm sao cô cùng chồng mình kéo tay thân thiết một chút cũng nhận được ánh mắt kì dị của họ...

Lâm An Thâm không cần suy nghĩ nhiều cũng đoán được phần nào suy nghĩ trong lòng Giản Lộ, muốn kéo tay cô lại tiếp tục mát xa, nhưng mà còn chưa kịp làm thì đã nghe giọng của Lâm lão gia ở bên cạnh: “An Thâm, lại đây tiếp rượu Vương bá bá.”

Không nghe thấy tiếng trả lời của Lâm An Thâm.

Giản Lộ muốn thúc vào người Lâm An Thâm đang không có phản ứng gì, lại phát hiện vẻ mặt nhu tình của anh trong nháy mắt lại chuyển thành lãnh đạm, hồ hững.

Không đợi Giản Lộ nghĩ ngợi nhiều, Lâm An Thâm kéo Giản Lộ lên hàng ghế ngồi của chủ tọa, sắp xếp chỗ ngồi cho cô xong. Lâm An Thâm cầm lấy bình rượu rót một chén kính vị lão gia bên cạnh Lâm lão gia. Tiếp theo, hướng vị lão nhân gia kia một cái cúi đầu.

Rồi sau đó lại rót cho ông nội anh một ly. Giơ lên trước mặt Lâm lão gia, không nhanh không chậm nói: “Chúc mừng ông!”

Rõ ràng không nghe ra cảm xúc gì trong giọng nói, nhưng mà không hiểu sao Giản Lộ lại nghe vậy mà đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Đồng thời, đại sảnh đang rất vui vẻ bởi những người khách khác cũng im bặt, không hện mà cùng nhìn về phía này.

Giản Lộ thấy trong phòng gợn sóng không ngừng.

Lại nhìn về phía một già một trẻ kia, vẻ mặt hai người đều bình tĩnh giống nhau như đúc.

Giản Lộ thầm than trong lòng: Đây hai người, không phải cùng huyết thống sao... đều không được...

Lửa điện bắn tung tóe, cuối cùng Lâm lão gia nhượng bộ. Ông nhận chén rượu, uống một hơi cạn sạch. Khí thế hào hùng, nhận được tràng pháo tay hưởng ứng của tất cả mọi người.

Sau tiếng vỗ tay, tiệc rượu bắt đầu. Người hầu lưu loát đến từng bàn bày món ăn, đồ ăn rất đặc sắc mà phong phú, mùi rượu vang thơm ngát.

Giản Lộ nhìn đến một bên, Lâm An Thâm đang vội vàng vì cô mà nhặt hành lá trên canh, giống Lâm lão gia không liếc mắt nhìn nhau lấy một cái. Giản Lộ thấy trong lòng không thoải mái, đều là người một nhà thì không nên như vậy... Nhận lấy thìa canh Lâm An Thâm đưa qua, Giản Lộ vô tư vô vị uống canh.

Nhưng mà vô tư vô vị cũng không được bao lâu...

“Anh An Thâm –!!” Một giọng nữ vui sướng, ngọt ngào rót vào tai.

Phốc – Khụ — khụ khụ!

Thiếu chút nữa Giản Lộ không ngăn được ngụm canh kia phun ra, cô cố sống che miệng lại mới không trở thành trò cười cho thiên hạ, nhưng mà vì nhịn lại ngụm canh kia, mặt cũng đỏ lên. Cô ho khan, giống như có canh muốn đi ra từ mũi, rất vất vả. Nhưng vẫn không khỏi tò mò, đảo mắt tìm nơi phát ra giọng nói kia liền nhìn thấy một đôi tay chói mắt không kiêng nể gì ôm lấy cổ Lâm An Thâm.

Ngạc nhiên! Kinh ngạc! Vỗ tay!

Cô chưa từng nhìn thấy fan nào của Lâm An Thâm có thể bày tỏ tình cảm của mình mãnh liệt như vậy!

Chỉ thấy một cô gái ăn mặc theo kiểu Mỹ, nhưng mà kiểu quần áo như vậy không làm giảm đi nét thanh thuần động lòng người của cô.

Lại nhìn lại Lâm An Thâm, trên mặt anh như đang kết mấy chục tầng băng.

Chỉ nghe thấy anh nói: “Buông tay!”

Cô gái bị giọng lạnh lùng của anh dọa một chút, lập tức lùi về phía sau, nghịch ngợm thè lưỡi: “Thật xin lỗi, em vui quá nên...!”

Lâm An Thâm không để ý đến cô gái kia nữa, chỉ chú ý kiểm tra người bên cạnh bị nghẹn đến khó chịu, Giản Lộ. Muốn dùng khăn tay thay cô lau, nhưng lại không tìm thấy.

Ngồi ở bên cạnh anh, Lâm mẹ kịp thời đưa giấy ăn qua, Lâm An Thâm không do dự nhận lấy.

Giản Lộ vất vả ngừng ho khan, thoáng nâng mắt, thấy mọi người đều nhìn qua bên này, ngay cả ánh mắt sáng quắc của Lâm lão gia cũng đặt trên người cô.

Lưng Giản Lộ lập tức thẳng lên.

Mà Lâm An Thâm lại không coi ai ra gì tiếp tục lau nước canh trên mặt cô, mặt Giản Lộ lại đỏ lên, nhanh tay giật lấy khăn ăn tự mình lau.

Cô gái vừa tới hiể nhiên cũng kinh ngạc không thôi, nhìn Lâm lão gia bên kia hỏi: “Lâm gia gia, đây là khách nhà gia gia?! Sao vị tiểu thư này con chưa từng gặp.”

Mặt Lâm lão gia cũng nghệt ra.

Mà bên cạnh ông, Vương bá bá cũng mắng nhẹ cháu gái mình một câu: “Nhiễm Nhiễm, quên hết lễ phép rồi à?! Nhìn cháu nói chuyện thật chẳng ra thể thống gì! Lại ngồi bên này đi!” Nói xong lại nhìn Lâm lão gia xin lỗi: “Lão Lâm, ông xem đứa cháu này bị tôi làm hư rồi, làm ồn ào, thứ lỗi, thứ lỗi!”

Lâm lão gia khoát tay: “Tính nết cô nhóc này như thế nào tôi còn không biết, khó có được con bé như vậy khiến người ta vui vẻ! Không phải nói bên Vancouver bên kia còn có công trình sao?”

Cô gái gọi Nhiễm Nhiễm lè lưỡi với Vương bá bá, lại nhìn Lâm lão gia làm nũng: “Lâm gia gia, đại thọ của gia gia làm sao Nhiễm Nhiễm không về chúc mừng gia gia, dù có trào đèo lội suối Nhiễm Nhiễm cũng phải về! Huống hồ –” Cô liếc mắt về phía Lâm An Thâm, trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng, “Không phải còn nghe nói anh An Thâm về sao! Mười năm nay con cũng chưa gặp anh, rất nhớ anh ấy! Ban ngày tưởng, ban đêm mộng!”

Vừa nói ra, cả bàn chủ tọa đều cười.

Lâm gia gia bị chọc cho cười rất vui vẻ.

Cô gái nhỏ kia bỗng chuyển ánh mắt về phía Giản Lộ: “Phải xưng hô với vị tiểu thư này như thế nào! Em là Vương Nhiễm, hoặc chị gọi em là Nhiễm Nhiễm!”

Giản Lộ bị Vương Nhiễm cười như thấy được mùa xuân, không khỏi cảm thán từ đáy lòng, cô gái nhỏ này khiến người ta có cảm giác như mặt trời ấm áp, trách không được Lâm lão gia lại thích cô như vậy: “Chào em, em cứ gọi chị là Giản Lộ.”

Vương Nhiễm nhiệt tình kéo tay Giản Lộ: “Tuổi chị em mình chắc cũng không xa nhau là mấy, em gọi chị là Lộ Lộ được không? Sao trước đây em chưa từng thấy chị? Chị là họ hàng như thế nào với anh An Thâm? Em họ?”

“Nhiễm Nhiễm –!” Vương bá bá xấu hổ hét lên, “Lại đây ngồi, mọi người đều đang dùng cơm.”

Vương Nhiễm hướng Lâm lão gia xin lỗi, rụt vai lại, nhưng mà cũng không muốn đi đến chỗ bên cạnh vương bá bá, mà nói với Giản Lộ: “Lộ Lộ, chị có thể đổi chỗ ngồi với em được không? Thật sự đã lâu em không được gặp anh An Thâm, chị không biết em rất nhớ anh ấy, chị đổi chỗ với em được không?”

Mặt Vương Nhiễm lộ ra vẻ khẩn thiết, Giản Lộ sững sốt, bất ngờ không biết đáp lại thế nào.

“Không được!” Rốt cục Lâm An Thâm cũng lên tiếng, sắc mặt anh lạnh tanh, nâng ánh mắt bức người nhìn vào Vương Nhiễm, sắc giọng: “Giản Lộ chỉ có thể ngồi bên cạnh anh.” Nói xong, ánh mắt chuyển qua Lâm lão gia bên cạnh, nhìn thẳng vào mắt ông: “Bởi vì cô ấy là vợ của anh.”

Về mặt Vương Nhiễm lộ vẻ không thể tin, mắt cũng chuyển về phía Lâm lão gia.

Một giây. Hai giây. Ba giây.

Lâm lão gia hạ tầm mắt, lúc ngẩng lên, liền tuyên bố với toàn bộ khách khứa: “Đúng vậy. Giản Lộ là cháu dâu tôi.” Sau đó nâng cao chén rượu, “Hy vọng mọi người có thể chúc phúc cho hai đứa chúng nó như tôi!” Cuối cùng, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Toàn trường lặng ngắt như tờ.

Người kế thừa tập đoàn Trọng Mộc đã lập gia đình.

Thì phải nói thời gian thành lập tập đoàn cũng không phải lâu. Một tập đoàn lớn oai phong một cõi thay đổi triều đại, đại thọ lần này quả nhiên có ẩn ý sâu xa.

Đang ngồi ở đây đều là tinh anh trong tinh anh, mỗi người đều phản ứng rất nhanh, giờ cao chén rượu của mình lên, đều tỏ vẻ nhiệt tình chúc phúc.

Giản Lộ đối mặt với tình cảnh đột nhiên được chúc phúc, giống như bài đào sơn úp hải đổ về, cô có chút bất ngờ. Nhìn trộm Lâm An Thâm ở bên cạnh, trên mặt anh vẫn lạnh như băng.

Nhưng mà khóe miệng có nhếch lên đôi chút, đủ để huyền động từng người ở đây.

Tiệc rượu tiếp tục.

Trong lúc dùng cơm, Giản Lộ cố gắng duy trì tư thế dùng cơm tao nhã cùng duyên dáng, nhất là cảm nhận được ánh mắt như phi dao của Vương Nhiễm ở bên cạnh, cô lại đem toàn bộ công lực tu luyện được tập trung ăn cơm.

Lướt qua, nhăm nháp, mỉm cười...

Mẹ ơi, thất lưng của cô cứng lại rồi...!

Bỗng nhiên, có cánh tay dịu dàng thay cô xoa xoa cái lưng, nhẹ nhàng vừa đủ giúp cô thư giãn cái lưng mỗi mệt. Giọng Lâm An Thâm ân cần: “Ăn no không?”

Ba chữ làm cho Giản Lộ cảm thấy Lâm An Thâm tựa như đáng cứu thế vĩ đại.

Đang muốn nặng nề gật đầu, nhưng mà chạm đến ánh mắt lo lắng của Lâm mẹ, Giản Lộ lại không thể không nặng nề lắc đầu: “Còn chưa ăn no...”

Lâm mẹ thở ra một hơi, nhìn Giản Lộ bằng một ánh mắt thật có lỗi.

Không đợi đến khi Giản Lộ đáp cho Lâm mẹ một nụ cười, tay Lâm An Thâm đã đặt bên hông cô, không tiếng động mà khép vòng tay: “Đồ ăn ở đây có gì ngon, để anh đưa em ra ngoài ăn.”

Trong lòng Giản Lộ là trăm ngàn cái nguyện ý...

Nhưng mà.

“Không cần. Không sao đâu, đồ ăn cũng chỉ là đồ ăn mà thôi, em cũng muốn thử ở đây!”

Lâm An Thâm không còn cách nào, đành phải ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Giản Lộ ăn cơm.

Trong lúc ăn, cứ một lúc lại có người đến kính rượu Lâm An Thâm. Mọi người đều không xa lạ với ba chữ Lâm An Thâm này, dù sao những tác phẩm thành tựu của anh vẫn được trưng bày ở bên ngoài, nhưng mà với khuôn mặt thật của Lâm An Thâm, tính cách, sở thích thì mọi người hoàn toàn không biết gì cả. Đêm này mọi người có cơ hội diện kiến nhân tài, đương nhiên mọi người phải nắm thật chặt cơ hội này. Hơn nữa qua lời Lâm lao gia vừa rồi, cơ hội kết giao với Lâm An Thâm càng có vẻ quan trọng.

Giản Lộ nhìn ly chất lỏng rót vào bụng Lâm An Thâm, đối với những người khách đến kính rượu, anh không từ chối ai cả, chỉ là luôn dùng bộ mặt lạnh như băng để tiếp.

Có lẽ là do sắc mặt anh rất lạnh, có lẽ là do ánh mắt anh quá lợi hại, người đến kính rượu đợi anh uống xong chén rượu, cũng không giám nhìn bộ gì, chỉ là tán thưởng tửu lượng của anh, sau đó liền lui đi không hề quấy rầy.

Nhưng mà mỗi người lui đi lại có một người khác tiến lên, nối tiếp không dứt.

Nhìn bộ dáng Lâm An Thâm trước ngàn chén không say, Giản Lộ nhìn không được cười trộm. Lão Hồ Ly này quả nhiên có thể đóng kịch... Rõ ràng trong chén đều là nước lọc mà thôi, nhưng mà anh làm như đây là rượu ngũ lương. Cũng may mà Lâm mẹ đã dự kiến từ trước, đã chuẩn bị đạo cụ từ sớm, nếu không làm thế nào để lão hồ ly đóng kịch.

Nhưng mà... tuy rằng nói uống nước không ngại... nhưng mà một chén lại một chén nước uống vào, liệu anh có bị bệnh phù không đây... Rõ ràng đây là nước ngoài mà sao văn hóa uống rượu của Trung Quốc cũng có thể truyền tới tận đây... Toàn cầu hóa...

Lúc này, bỗng có người từ phía sau đặt tay lên vai Giản Lộ: “Giản tiểu thư, đêm nay cô thật đẹp!”

Lâm An Thâm nói: Xin gọi cô ấy là Lâm phu nhân...

Chương 45

Giản Lộ kinh ngạc, quay đầu lại nhìn.

Trước mắt là một người đàn ông môi hồng răng trắng, cao lớn đẹp trai, là một người đàn ông tài tuấn chói lọi. Nhưng mà... anh ta là ai vậy...?

Giản Lộ đang muốn mở miệng đặt câu hỏi, mắt Lâm An Thâm bên cạnh đã sắc lên, đặt tay lên vai Giản Lộ, về mặt bắt đầu hờn giận: “Xin gọi cô ấy là Lâm phu nhân.”

Tiệc rượu cũng đã được hơn một nửa, phần lớn mọi người đã dùng xong cơm, hơn nữa Lâm An Thâm lại là tiêu điểm của tất cả mọi người, bây giờ anh lên tiếng như vậy, mọi người không hẹn mà cùng buông bát đũa nhìn về bên này.

Vừa rồi một vị tổng giám đốc da trắng đang muốn cùng Lâm An Thâm kính rượu, nhưng đột nhiên xảy ra một màn như vậy, khiến cho ông phải xấu hổ đứng một bên, trên tay vẫn còn cầm chén rượu.

Lâm An Thâm cũng không thèm để tâm đến chuyện khác, anh chỉ nghiêm trang, nhìn chằm chằm vào người đàn ông kia.

Nhưng mà hiển nhiên thanh niên tài tuấn kia không ngại sắc mặt của Lâm An Thâm, ngoài miệng lại tươi cười: “Tôi nghĩ, một người con gái sau khi kết hôn cũng có nhân quyền. Mà có được tên họ của chính mình cũng là quyền lợi, hẳn là Giản tiểu thư muốn có được quyền cơ bản nhất của mình. Phải không Lâm tiên sinh?”

Giản Lộ âm thầm hít vào một hơi, này... đây gọi là khiêu khích...!

Lâm An Thâm lạnh tới cực điểm, không đáp một chữ!

“Ha ha...” Anh ta nở nụ cười, nghiền ngẫm một chút: “Vị trí của Lâm tiên sinh trong giới kiến trúc nghệ thuật là rất cao, nhưng có vẻ phương diện giao tiếp cũng rất thú vị...” Sau đó thì thầm gì đó vào tai Lâm An Thâm.

Giọng nói của anh ta rất nhỏ, nhưng mà Giản Lộ đứng ở ngay cạnh bọn họ nên vẫn nghe được, hoặc là anh ta cố ý nói để cô nghe thấy.

Anh nói: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Lâm An Thâm, đạo lý này hẳn là anh biết?”

Vừa nói xong, mặt Lâm An Thâm lập tức như sương giá. Mắt anh phát ra hàn ý như muốn nuốt trọn anh chàng này.

Giản Lộ cũng phẫn nộ, anh ta thật là mạo danh kỳ diệu: “Anh là ai? Tôi không biết anh!”

Anh ta lập tức quay người lại, kèm theo một nụ cười rất dịu dàng: “Giản Lộ, tên tôi là Triệu Lãng. Nhớ kỹ tên của tôi! Bây giờ em biết tôi rồi.”

Té xiu! Giản Lộ khinh bỉ cách tán gái này của đám công tử, còn chọn người phụ nữ đã có chồng! Hơn nữa, chọn ai không chọn mà sao lại chọn cô?! Trời biết là Lâm An Thâm rất nhạy cảm với phương diện này!

Nhưng mà... nhìn lại anh chàng Triệu Lãng này vài lần, quả thật có chút quen mắt... Hơn nữa, khi anh cười dịu dàng... chẳng lẽ thực sự trước kia cô từng gặp anh rồi...?

Tay bị nắm đau, đơn giản là cô đang nhìn mắt Triệu Lãng. Giản Lộ ngoan ngoãn thu lại ánh mắt.

Nhưng mà động tác nhỏ này của cô đều bị Triệu Lãng nhìn ra, anh cười nhìn thẳng vào mắt Giản Lộ: “Giản Lộ, em thật đáng yêu! Tôi thật thích em!” Nói xong còn ám muội nháy mắt với cô.

Giản Lộ kêu oan trong lòng, Triệu Lãng này là yêu nghiệt phương nào, là trời phái anh ta đến hại cô sao...!

Quả nhiên, Lâm An Thâm siết chặt tay đang nắm tay Giản Lộ hơn nữa, mặt lạnh lại lộ ra hắc quang: “Triệu tiên sinh, lời tiên sinh nói mang đến phiền phức cho vợ chồng chúng tôi, xin anh chú ý cho. Nếu không, phương diện giao tiếp của tôi vốn không tốt, đến lúc đó xin thứ lỗi cho tay tôi cũng giao tiếp vụng về.”

Nhưng mà Triệu Lãng cứng rắn, muốn chặn lại lời cuối của Lâm An Thâm: “Như vậy sao? Tôi rất muốn biết Lâm tiên sinh giao tiếp bằng tay như thế nào. Cắt đứt quan hệ hợp tác của chúng ta? Làm giá? Cướp thị trường? A... vẫn nói, giữ lại Giản Lộ sau đó khóa chặt cô ấy ở bên người –”

Triệu Lãng chưa nói xong lời cuối cùng đã bị Lâm An Thâm túm áo.

Triệu Lãng không sợ chết tiếp tục nói: “Đương nhiên, Lâm gia tài đại thế đại, muốn nói chuyện bằng tay thế nào cũng được? Nhưng mà –” Nắm lấy hai tay Lâm An Thâm, không chút hoang mang sửa lại cổ áo chính mình, “Triệu gia chúng tôi cũng không phải dễ chọc, Trọng Mộc muốn chơi kiểu gì, Triệu Nhật đều phụng bồi!” Dứt lời, nhìn Lâm An Thâm một cái rồi xoay người.

Trước khi đi, lại khôi phục cái bộ mặt cười dịu dàng với Giản Lộ, nhưng mà lời tiếp theo của anh lại dọa Giản Lộ đổ một thân mồ hôi: “Giản Lộ, tôi nhất định cướp được em về!” Nói xong, tiêu sái bước khỏi Lâm gia.

Jumbo said: Hắn là cái rế hành từ đâu ra vậy?!

Giản Lộ hóa đá tại hiện trường. Không cần nhìn, Giản Lộ cũng có thể đoán được có rất nhiều ánh mắt đang đặt trên người cô.

Bất đắc dĩ, buồn rầu, trống rỗng...

Cô không biết anh chàng Triệu Lãng này... đang êm đẹp vì sao lại muốn cuốn cô vào chuyện tình không hay ho này...

Vì thế, yến tiệc Lâm gia còn chưa kết thúc, cả trị trường tài chính lẫn kinh tế đều đã sôi sùng sục.

Báo chí đều viết: Trọng Mộc cùng Triệu Nhật quyết chiến, trước kia là bằng hữu nay là địch thủ, lộc tử nhà ai?

Ngay buổi sáng ngày hôm sau, từ sớm Lâm An Thâm đã gọi Giản Lộ từ trong ổ chăn dậy. Trong khi Giản Lộ còn đang nhập nhèm không biết gì, Lâm An Thâm đã đẩy cô vào phòng tắm tắm rửa, đồng thời tuyên bố 7 giờ hai người sẽ lên máy bay về Trung Quốc.

Bây giờ là 6 giờ 5 phút.

Giản Lộ vẫn mơ màng như cũ, đối diện với chiếc gương mờ mịt ở phía trước.

Sau đó lại nghe được tiếng chuông di động vang lên ở bên ngoài — tiếng Lâm An Thâm nghe điện thoại — cửa phòng tắm bị gõ hai lần — Lâm An Thâm nói anh phải ra ngoài xử lý chút chuyện — tiếng cửa phòng đóng lại xoạch một tiếng.

Lâm An Thâm vội vã rời đi.

Tay trái Giản Lộ đặt cốc nước mới rót xuống, tay phải ném bàn chải đánh răng vừa mới quét kem đánh răng đi.

Sau đó vội vàng chui trở lại ổ chăn.

Chẳng được bao lâu, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cửa.

Giản Lộ lại căng rứt đầu vào sâu trong ổ chăn.

Nhưng tiếng gõ cửa vẫn bám riết không tha.

Giản Lộ bắt đầu tức giận.

Mà ngoài cửa truyền đến một giọng nói già nua: “Giản Lộ, mở cửa.”

Giản Lộ quả thực vùng dậy từ trong ổ chăn. Dép lê cũng không đi, chạy đến cửa: “Ông nội...”

Lâm lão gia trừng khuôn mặt kinh hồn của Giản Lộ sau đó đi vào phòng ngủ.

Giản Lộ ngây ngốc theo sau.

Lâm lão gia nhìn xung quanh phòng, không nói được lời nào, cuối cùng ngồi lên ghế mây trong phòng.

Ông nhìn Giản Lộ đang đứng bất an ở một bên, đánh giá cô từ đầu đến chân.

Giản Lộ không tự giác đứng thẳng lưng lên, nhưng mà như thế nào thì mắt cũng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của ông già.

“Ta đáng sợ như vậy sao?” Bỗng nhiên nghe được câu hỏi của ông.

Giản Lộ trả lời như máy: “Không, không đáng sợ...” Không có khả năng không đáng sợ...

Lâm lão gia nở nụ cười.

Giản Lộ choáng vàng.

Mà mặt trời mọc đằng tây đi lên.

Lâm lão gia đứng lên, nhìn ra bầu trời sáng trong ngoài cửa sổ: “Ồ lại đây thêm vài ngày đi...”

Giản Lộ đứng tại chỗ giật mình, không biết đáp lại thế nào.

“Ông nội các người tuổi cũng lớn rồi, vất vả lắm hai đứa mới về được một lần, để cho ta nhìn hai đứa thêm được vài lần. Nếu không, không biết lần sau là khi nào hai đứa mới trở về, ta còn có thể đợi được đến lần sau đó hay không.” Nói xong, trong mắt Lâm lão gia lộ ra một mảnh ảm đạm.

Đó là sự cô đơn của người già...

Giản Lộ luống cuống: “Không phải đâu ông nội! Người tuyệt đối không già, tinh thần ông còn phấn chấn mà!”

“Ha ha.” Lâm lão gia nhìn vẻ mặt của Giản Lộ mà bật cười.

Giản Lộ quẫn, cảm giác trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Lâm lão gia uống rượu vào buổi sáng sao... Ông lại cười với cô những hai lần lặn... Vẫn là cô uống rượu... mới sáng ra đã hoa mắt...

Lâm lão gia nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Giản Lộ, vỗ vỗ bả vai cô. Ông cũng hiểu tâm tình của cháu dâu, là do trước ông rất nghiêm khắc với cô. Mà trên thực tế, ông với Lâm An Thâm cũng rất nghiêm khắc.

Lâm lão gia xoay người, khoanh tay hướng ra cửa sổ: “Giản Lộ, là ông nội không tốt, trước đây có thái độ như vậy với con.”

Giản Lộ lại không biết làm sao, bất an chờ Lâm lão gia nói tiếp. Đột nhiên Lâm lão gia nói như vậy, không phải là do hôm qua Triệu Lăng nói như vậy khiến tức khí công lên đầu rồi chứ... Nhưng mà cô thật sự oan uống mà...

“Nói thật ra, ta đều cho rằng chỉ có đứa nhỏ ảm áp như Nhiễm Nhiễm mới có thể cảm hóa được Lâm An Thâm.”

Giản Lộ đổ mồ hôi lạnh. Cô chỉ biết từ đầu Lâm lão gia đã muốn Vương Nhiễm là cháu dâu thay cô, nhưng mà bây giờ ông mở miệng sẽ không phải là muốn bảo cô tặng vị trí cháu dâu này cho Vương Nhiễm chứ...

Cô... cô liền xiu cho ông xem...

-còn nữa-

28. Chương 45-46

“Đừng lo lắng,” Lâm lão gia giải thích cho Giản Lộ, “Con đừng có hiểu lầm, ta không có ý muốn làm gì cả.” Lâm lão gia dừng một chút, “Ý của ta là, cho đến tới hôm qua ta mới hiểu được, đứa nhỏ có ảm áp như thế nào cũng không thể mở được cánh cửa trái tim Lâm An Thâm. Chỉ có con, trên thực tế thật sự chỉ có con mới có thể đi vào trái tim của nó.”

Giản Lộ nhẹ nhàng thở ra. Theo ý thức cũng biết Lâm lão gia đang nhìn chăm chăm vào mình, mặt cũng tự nhiên đỏ lên một chút.

“Giản Lộ, kỳ thật chúng ta với con cũng không thấy xa lạ. Nói thế nào nhỉ, cũng coi như chúng ta đã nhìn con lớn lên. Lần đầu tiên ta thấy con chính là trong những bức họa của Lâm An Thâm. Khi đó vóc dáng con nho nhỏ, cùng những đứa nhỏ bình thường cũng không khác biệt lắm, tóc đen, mặc váy, cũng không nhìn ra tính cách gì đặc biệt, cùng những đứa trẻ khác giống nhau, cười không biết trời cao đất dày là gì. Nhưng mà từ khi đó, Lâm An Thâm tuy rằng cũng là tiểu tử, nhưng mà nó,”

Nói đến đây, Lâm lão gia không khỏi thở ra mà thán, “tâm đã trưởng thành, hơn nữa lại lạnh lùng. Nó từ chối mọi thứ, cũng cự tuyệt mọi loại cảm tình. Ta không thể phủ nhận, tạo thành nó như thế cũng vì chuyện trong nhà. Nhiều năm như vậy rồi, ta cũng rất áy náy. Nhưng mà ta cũng không thể làm gì để cứu vãn lại, bởi vì tất cả đều là sự thật. Sự việc chính là tàn khốc như vậy, sinh ra tại một thế giới như thế, chúng ta nhất định phải tàn khốc vô tình. Phát sinh ra sự kiện của anh trai nó là do chúng ta không liệu được. Mà con lại đi vào lòng nó như vậy, cũng là do chúng ta không liệu được. Sau đó, chúng ta quyết định ngăn cản ảnh hưởng của con với nó. Có thể ảnh hưởng tới tình cảm của nó thì không nên là một cô gái giống như con!”

Giản Lộ chống lại ánh mắt của Lâm lão gia.

Lâm lão gia tiếp tục nói: “Thật xin lỗi, lúc ấy chúng ta cho rằng bởi vì Lâm An Thâm sống chết kiên trì muốn học ở trường học bình dân kia, qua mấy học kỳ, con đều không nhìn thẳng bé lấy một lần. Chúng ta đều thấy lo sợ, nếu phát triển đi xuống như vậy, cuối cùng sẽ làm bị thương Lâm An Thâm. Bác sĩ tâm lý từng nhắc nhở chúng ta, càng là đứa nhỏ lạnh lùng thì nội tâm lại càng yếu ớt. Chúng ta thật không thể để bất kì ai xâm phạm đến Lâm An Thâm, cho nên chỉ có thể cưỡng ép nó ra nước ngoài. Rời xa con, có thể tránh để nó bị thương tổn. Ai ngờ, cuối cùng hai con vẫn đến với nhau...”

Lâm lão gia như lo sợ một cái gì đó, như nhẹ nhàng thở ra, “Qua tối hôm qua, ta đã hiểu được cục diện gì không thể thay đổi được, Lâm An Thâm đã lún quá sâu. Sau khi anh trai nó rời đi, ta không thấy nó kích động như vậy bao giờ.”

Sau đó, giọng ông trở nên nghiêm nghị hơn: “Giản Lộ, cho dù sau này có xảy ra chuyện gì, con nhất định phải bảo vệ Lâm An Thâm cho thật tốt! Kỳ thật... nội tâm nó rất yếu ớt... Nó không chịu nổi thương tổn...” Nói xong lời cuối cùng, giọng Lâm lão gia không không chế được run rẩy.

Giản Lộ cũng kích động, nắm lấy tay Lâm lão gia: “Con sẽ, con sẽ bảo vệ anh ấy thật tốt! Tin tưởng con!”

Lâm lão gia mỉm cười gật đầu, cố kìm lại nước mắt: “Được... Ta tin con! Sau này giao nó cho con quan tâm.”

Giản Lộ cảm động... Chồng à... Thực ra người nhà anh vẫn rất yêu anh...

Lâm lão gia xoay tay, nắm lấy tay Giản Lộ: “Hai đứa ở lại thêm vài ngày với ta được không?”

Giản Lộ nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Được!”

Ánh mặt trời chiếu vào trong phòng, viên mãn sáng lạn.

Kỳ thật phòng của Lâm An Thâm vẫn là phòng nhận nhiều ánh sáng mặt trời nhất...

Lâm An Thâm nói: Anh cũng tin tưởng em...

Chương 46

Đến giữa trưa, Lâm An Thâm mới vội vàng trở về Lâm trạch. Nhưng mà khi anh mở cửa phòng ra, bên trong không một bóng người. Cảm thấy lo lắng, anh kéo lấy một người hầu ở bên cạnh: “Giản Lộ đang ở đâu?”

Hắn là người kia bị vẽ mặt của anh dọa: “Lâm tiểu thiếu phu nhân chắc là đang ở trong bếp.”

Lâm An Thâm nghe vậy, lập tức đuổi đến phòng bếp. Khi cách phòng bếp không xa, chợt nghe đến tiếng cười của cô. Đến thế này Lâm An Thâm mới hơi bình tĩnh lại một chút. Đi đến cửa phòng bếp, phát hiện

một bên cô đang giúp việc cho dì Hồng, một bên nghe dì Hồng kể chuyện cũ, nghe được chuyện gì hay còn cười thanh tiếng.

Dì Hồng là người giúp việc ở Lâm gia đã được vài chục năm, trước đây Lâm An Thâm cũng nhờ bà chăm sóc. Lúc này, Lâm An Thâm nghe xong vài câu, chợt nghe ra bà nói cho Giản Lộ chuyện hồi bé của mình.

Lâm An Thâm ho khan một tiếng: “Giản Lộ.”

Giản Lộ quay đầu nhìn anh, nhìn thấy vẻ mặt anh, ý cười càng sâu: “Anh về rồi, chờ một chút, sắp có cơm ăn rồi. Dì Hồng làm rất nhiều món ăn anh thích!”

Không biết vì sao đối mặt với vẻ tươi cười của cô, tâm tình vừa mới nổi dậy trong nháy mắt biến mất tăm. Lâm An Thâm gãi gãi đầu: “Giản Lộ, đi theo anh một chút.”

Giản Lộ rất nghe lời, theo anh ra khỏi phòng bếp.

Đi trở lại phòng ngủ, nhìn dáng vẻ cô cười dịu dàng, lời Lâm An Thâm vốn nên nói nay lại không nói ra được, ngược lại lại là vẻ mặt cảnh giác: “Giản Lộ, em làm sao vậy? Là lạ.”

Giản Lộ tỏ vẻ không vui: “Anh mới lạ!! Rất quái!!” Khó lắm cô mới tỏ vẻ hiền lương thực đức một chút!

Lúc này Lâm An Thâm mới an tâm, cười nắm lấy tay cô. Sau khi xác định, người trước mặt đúng là Giản Lộ của mình. “Giản Lộ, không chơi nữa. Thu dọn hành lý đi, một giờ sau chúng ta bay.”

Giản Lộ dừng lại một chút: “Làm sao phải gấp như vậy, em còn chưa ăn cơm!”

Lâm An Thâm dỗ: “Chúng ta lên máy bay ăn, về nhà xong anh lại nấu ăn cho em.”

Giản Lộ ngờ vực: “Lâm tiên sinh, anh còn không trả lời em, sao phải gấp như vậy?”

Lâm An Thâm tưởng có thể đánh lừa được cô, không ngờ Giản Lộ cũng không phải hạng vừa: “Anh thấy ở đây không thoải mái.”

Giản Lộ thử thăm dò hỏi: “Không phải vì chuyện Triệu Lãng kia chứ? Nói trước là em thực sự không biết anh ta!”

“Anh biết,” Lâm An Thâm nhìn đến cô còn thành thật thanh minh, trong lòng thoải mái hơn một chút, “Anh cũng không biết anh ta, anh ta chỉ là người xa lạ.”

Giản Lộ khó hiểu: “Vậy sao phải vội?”

Lâm An Thâm vươn tay, ôm Giản Lộ vào trong ngực: “Anh chỉ không thích ở lại đây, trở lại nhà của chúng ta vẫn an tâm hơn. Em không cần nghĩ ngợi gì cả, tất cả mọi chuyện đều có anh giải quyết, biết không?”

Giản Lộ dán mặt mình trong ngực Lâm An Thâm, cảm nhận hơi ấm của anh, giọng anh thoải mái như được vuốt lông xù: “Biết rồi, chồng à, có anh em không sợ!”

Nghe được cô nói như vậy, Lâm An Thâm cũng nở một nụ cười.

Sau đó lại nghe được cô nói tiếp: “Nhưng mà em muốn ở đây thêm vài ngày. Nơi này cũng là nhà của chúng ta.” Quan trọng hơn là, ở đây em có thể hiểu thêm càng nhiều về thời thơ ấu của anh... Bất cứ chuyện gì về anh, cô cũng không muốn bỏ qua.

“Không được.” Lâm An Thâm một mực từ chối. Đêm dài lắm mộng. Sáng nay anh mới biết bên công ty Triệu Nhật đã có động tĩnh, mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, ít nhất thì nó đã trở thành uy hiếp với Trọng Mộc. Hôm qua phó tổng của Triệu Nhật – Triệu Lãng phát ngôn bữa bãi muốn cướp Giản Lộ, không biết mục đích là gì, mặc dù Lâm An Thâm cũng có đủ năng lực để bảo vệ Giản Lộ, nhưng mà anh không thể khinh thường.

Lâm gia này không thể ở lại lâu, dù sao chuyện trước kia cũng đã chứng minh.

Giản Lộ không đồng ý: “Vì sao không?! Nếu là vì chuyện quá khứ khiến cho anh ở lại Lâm trạch không thoải mái, anh cần ở lại mà giải quyết vấn đề, mà không phải mất hứng mà đi, cao thấp trong Lâm gia chung quy lại cũng cùng dòng máu với anh. Nếu là vì lời nói của Triệu Lãng khó nghe, vậy anh càng phải ở lại, nếu không anh với em không có tin tưởng!”

Lâm An Thâm lạnh mặt, trừng cái miệng nhanh nhẩu của cô. Sau đó, anh phát hiện mình thật không có cách gì với cô những lúc như thế này.

“Ta đồng ý với quan điểm của Giản Lộ.” Giọng Lâm lão gia đột nhiên vang lên.

Giản Lộ hoảng sợ, quay đầu lại, phát hiện Lâm lão đã đứng ở cửa từ khi nào. Tỉnh lại, phát hiện tư thế của cô cùng Lâm An Thâm, mặt đỏ lên, lập tức đẩy Lâm An Thâm ra.

Lâm An Thâm không cho là đúng. Nhưng mà bị Giản Lộ đẩy ra, anh lập tức nhú mày. Muốn kéo cô trở lại một lần nữa, lại bị cô nghiêng người tránh đi. Vài sợi tóc cũng không giấu được đôi tai hồng hồng.

Nhìn đến bộ dạng tiểu con dâu này của cô, tâm tình anh mới vui vẻ lên một chút.

Đương nhiên, hành động này của hai người trẻ tuổi đều không thoát khỏi mắt của Lâm lão gia: “An Thâm, Giản Lộ nói đúng đấy. Tuy Triệu Lăng là con Triệu gia, nhưng mà hắn là do tuổi trẻ ngông cuồng là tốt rồi, Triệu Nhật là công ty lớn như vậy, Triệu gia sẽ không cho phép Triệu Lăng làm bậy như vậy, nói ra thì phía sau con còn có Lâm gia.”

Lâm An Thâm không đáp lại Lâm lão gia nửa câu, nhưng sắc mặt cũng không hòa nhã chút nào. Tại sao anh không thể không lo lắng, chính bởi vì phía sau anh còn có Lâm gia như vậy, anh mới cảm thấy lo lắng...

Giản Lộ hòa giải: “Thôi, thôi mà, chồng à, ít nhất anh cũng phải cho em thấy album ảnh hồi xưa của anh chứ?”

Lâm An Thâm tà ác liếc mắt một cái, lại cái bộ dáng ồn ào khiến anh không còn cách nào: “Ngày mai đi.”

Giản Lộ rốt cục cũng đợi được anh dịu xuống, vội vàng đồng ý bừa: “Được, được, anh nói thế nào cũng được!” Về phần ngày mai dùng cách gì để giữ anh lại, cô nghĩ có khi là...

Lâm lão gia cũng thoải mái hơn. Hắn là ông đã già, cũng nghỉ rồi, nguyện vọng lớn nhất của ông chỉ là được nhìn cháu mình nhiều hơn vài lần. Đang chìm trong những suy nghĩ của bản thân, Lâm nội bị giọng nói của Giản Lộ làm giật mình.

“Ông nội, đến giờ dùng cơm rồi, cùng nhau xuống đi!”

Lâm lão gia gật gật đầu, thái độ cũng không nghiêm khắc như khi mới gặp Giản Lộ, bây giờ vị lão nhân gia này đã có vẻ từ ái hơn.

Tâm tình Giản Lộ mỹ mỹ theo sau Lâm lão gia đi về phía nhà ăn.

Nhưng mà bước được vài bước cũng không thấy Lâm An Thâm theo kịp.

Giản Lộ quay đầu, thấy anh đang có chút dăm chiêu: “Chồng à, sao lại sững sờ như vậy? Mau đi ăn cơm cùng đi, dì Hồng làm tôm nhỏ anh thích ăn nhất đấy! Bác nói cho em biết trước kia anh rất thích ăn món này, bởi vì lúc đó anh thường đá dấm, nghe nói ăn tôm có thể ít nước tiểu hơn!”

Dứt lời, Lâm lão gia ở bên cạnh không nhịn được, cười thành tiếng.

Vài người hầu ở cách đó không xa cũng cười theo.

Hai má Lâm An Thâm lập tức đỏ lên! Sắc mặt như vậy đương nhiên kèm theo phần nộ. Anh hung tợn trừng mắt với người vô pháp vô thiên kia, cô thật là không biết điều!!

Nhưng mà đến buổi tối, Lâm bố Lâm mẹ có báo tin.

Triệu Lăng dần có nhiều hành động, hơn nữa sự việc cũng không dễ dàng yên ổn như vậy. Bởi vì có vẻ lần này họ thực sự muốn đối phó với Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm chuẩn bị không kịp, thậm chí cả tập đoàn Trọng Mộc cũng chuẩn bị không kịp.

Hơn nữa, đối với hành vi lỗ mãng lần này của Triệu Lăng, tập đoàn Triệu Nhật vốn hợp tác rất tốt với Trọng Mộc mặc dù không nói duy trì, nhưng im lặng thế này như ngầm đồng ý, đã muốn khiêu chiến với tôn nghiêm của tập đoàn Trọng Mộc.

Vừa ăn xong bữa tối, Lâm An Thâm đã cùng Lâm bố vào thư phòng bàn việc, đến khuya mới về phòng.

Giản Lộ vừa thấy Lâm An Thâm, liền chạy nhanh ra đón: “Lâm An Thâm, Triệu Lãng kia muốn làm gì? Sự việc phức tạp à? Có ảnh hưởng nhiều đến tập đoàn Trọng Mộc không?” Nhìn kỹ sắc mặt của Lâm An Thâm, Giản Lộ lập tức biết Triệu Lãng kia quả thực ra chiêu, hơn nữa có vẻ rất khó giản quyết.

Lâm An Thâm phát hiện ra vẻ mặt lo lắng của cô, an ủi: “Ngoan, em không cần phải lo lắng gì cả. Chỉ cần có anh ở đây, anh sẽ không để cho bất kỳ ai chia tách chúng ta, dù có ý đồ cũng không cho phép!”

Giản Lộ bị vẻ mặt của anh chọc cười, giống như là diễn [2012], nhưng mà trong lòng lại rất ấm áp: “Em tin tưởng anh! Nhưng mà anh cũng không nên quá lo lắng, chỉ cần em ở đây, em cũng không để ai chia tách chúng ta! Sơn vô lăng thiên địa hợp mới dám cùng quân tuyệt!!”

Thánh thần ơi, anh cũng làm cho cô nghiện [Hoàn châu cách cách]...

Rõ ràng là không khí lẩn tránh như vậy, Lâm An Thâm cũng không nhịn được gõ đầu cô một cái.

Giản Lộ ngao ngao kêu đau, thầm oán Lâm tiên sinh: “Lâm tiên sinh, anh có thể thương hoa tiếc ngọc hơn một chút?”

Lâm An Thâm xoa xoa đầu cô: “Lâm phu nhân, anh cũng đang rất nghiêm túc nói chuyện với em, em cũng có thể nghiêm túc hơn một chút?”

Giản Lộ không phục khiêu nại: “Em cũng nói thật mà! Không cần biết anh ta là Triệu Lãng, coi thường, em sẽ không để ai chia tách hai chúng ta!”

Lần này đến lượt Lâm An Thâm bị cô chọc cười, nhẹ nhàng cười ra, cô luôn có nhiều cách để xua tan đi mệt mỏi của anh: “Được, anh cũng tin tưởng em!”

Ôm cô vào trong lòng, lập tức hương thơm tràn ngập. Cảm thấy chưa đủ khi gương mặt của cô đặt bên cổ, nháy mắt, trong thế giới anh chỉ còn lại hương thơm cùng da thịt của cô.

Toàn thân Lâm An Thâm rung lên, cổ họng nóng ran, nhiệt lượng từ đáy lòng ồ ồ trào ra. Mà trước khi Giản Lộ phản ứng gì được, anh đã muốn áp cô ở trên giường.

Giản Lộ vẫn đang chìm trong tiếng cười của anh, vẫn còn đang ngây ngốc, không hiểu tại sao người anh lại nóng lên.

Đợi đến lúc bị người ta cắn lên xương quai xanh mẫn cảm, Giản Lộ mới hiểu ra, hẳn là cô nên hỏi ông trời, dự vọng của đàn ông không cần giảm xóc gì, nói đến liền đến sao...

Lâm An Thâm nói: Không có ý định có người yêu...

29. Chương 47-48

Chương 47

Mấy ngày kế tiếp, Lâm An Thâm đều đi sớm về trễ, mỗi ngày, Giản Lộ nhìn thấy anh đều là đến vội vàng, đi cũng vội vàng.

Đối với khí hậu nước Mỹ bên này, Giản Lộ cũng đã thích nghi rất tốt, cơ hồ mỗi ngày đều là ánh nắng chói chang, quả thật là một nơi thích hợp để nghỉ phép, chỉ cần mở nhiều cửa sổ một chút là có thể thoải mái phơi nắng.

Đáng tiếc, bây giờ Giản Lộ không có tâm tình gì đi hưởng thụ thú vui phơi nắng... Vài ngày trôi qua, cao thấp trong Lâm gia đều bận việc đối phó với sự việc Triệu Lãng kia. Chỉ có cô, không có việc gì, bị Lâm An Thâm bắt ra vườn sau phơi nắng thưởng hoa...

Mặt khác, giống Giản Lộ ở lại trong nhà còn có Lâm lão gia. Mà Lâm lão gia cũng không phải không làm gì, mà là thuộc giai cấp lãnh đạo chỉ huy.

Giản Lộ nhìn Lâm lão gia đang ngồi ở ghế bành bên kia nhân nhả đọc báo.

Chỉ thấy thư ký đưa cho ông một chiếc điện thoại, một tay ông giữ điện thoại bên tai, trước sau đơn giản nói hai câu:

“Như vậy sao?”

“Có thể.”

Sau đó cúp máy, liền bấm tiếp một chuỗi dãy số, tiếp đến nói chuyện điện thoại bằng cái thứ tiếng gà cục tác, tốc độ rất nhanh, nhưng mà Giản Lộ nghe một chữ cũng không hiểu, phỏng chừng cũng không phải tiếng Anh.

Lại sau đó bấm tiếp một chuỗi dãy số. Là nói bằng tiếng Trung.

“An Thâm.”

Nghe đến hai chữ này, lỗ tai Giản Lộ lập tức dựng đứng lên, lúc này cho dù Lâm lão gia có nói bằng tiếng sao Hỏa cô cũng phải nghe cho bằng được.

“Ừ. 10 phút nữa Miller tiên sinh đến công ty, anh cùng Thái Sinh [Lâm bố] đón tiếp ông ấy. Ông ấy là thống đốc đương nhiệm của bang Q, ở phương diện này có thể giúp được.”

“Ừ. Đi làm việc đi.”

“Nó ở đây. Tất cả đều mạnh khỏe.”

Cúp điện thoại.

Sau khi trợ lý lấy điện thoại đi, Lâm lão gia lại tiếp tục đọc báo.

Nhưng mà lúc này, Giản Lộ nhìn ông mà lại nâng ông lên thêm một bậc. Quả thật là phi phàm... chỉ cần hai cuộc điện thoại có thể giải quyết xong một việc!

Nhưng mà rốt cục cô cũng cảm thấy mình cũng có tác dụng. Ít nhất bởi vì có cô tồn tại, Lâm lão gia cùng cháu trai ông có một câu nói chuyện phiếm ngoài công việc.

Câu kia “Nó ở đây. Tất cả đều mạnh khỏe”, ý nghĩa không đơn giản...

Ý vào điểm cống hiến ấy, Giản Lộ bất quá ước tính khả năng Lâm lão gia bước về bên này hỏi thăm Giản Lộ đang ngồi đây, vẫn là tiếp tục duy trì hình dạng cô gái ngoan hiền bước về phía Lâm lão gia bên kia.

Lâm lão gia chú ý tới động tĩnh của Giản Lộ, thoáng dời mắt khỏi tờ báo: “Có chuyện gì?”

Giản Lộ cẩn thận đi vòng tới hỏi: “Ông nội, con chỉ tò mò vừa nãy ông gọi hai cuộc điện thoại rốt cục là nói tiếng gì?”

Lâm lão gia lại liếc nhìn tờ báo: “Tiếng Anh.”

Tách? Không phải trả lời có lệ chứ...

“Nghe nói con lĩnh chứng chỉ CET cấp 6?”

Giản Lộ máy móc gật đầu... Không nói cấp 6, cho dù là cấp 4 cũng biết tiếng Anh là tiếng Anh, không phải tiếng anh sẽ không là tiếng Anh...

“Làm sao mà trình độ giáo dục trong nước không theo kịp nhu cầu phát triển của thị trường.” Nói xong, Lâm lão gia còn không nặng không nhẹ liếc nhìn cô một cái.

Ách, thất bại, bị chặn họng...

Đạo hạnh của lão nhân gia không phải bình thường, nhưng mà Giản Lộ có chuẩn bị tâm lý, nếu là ông nội của lão hồ ly thì đương nhiên không thể xem thường.

Vòng vòng không thực hiện được, còn có thể trực tiếp.

Giản Lộ quyết định đi thẳng vào vấn đề: “Ông nội, con nghĩ muốn biết Triệu Lăng kia là người như thế nào? Hẳn dùng thủ đoạn gì đối phó với Lâm An Thâm? Cần đến thống đốc giúp đỡ như ông nói thì có phải sự việc rất khó giải quyết hay không? Bây giờ đã đi đến giai đoạn nào rồi? Kết quả tệ nhất là như thế nào?”

Lập tức Giản Lộ đem mọi khúc mắc từ đáy lòng phơi rõ ra như ban ngày, rốt cục cũng thoải mái hơn chút. Một ngày nay, mặc dù cô có cố nạy miệng Lâm An Thâm như thế nào, anh vẫn quyết không để lộ.

Lâm gia gia chậm chạp buông tờ báo.

Từng tế bào của Giản Lộ cũng khẩn trương sẵn sàng đón nhận những lời ông chuẩn bị nói.

Lâm gia gia chậm rãi gấp lại tờ báo: “Con nói Triệu Lăng, hẳn là người thừa kế số 1 của tập đoàn Triệu Nhật...”

Nhìn Lâm gia gia nhả ra từng chữ, Giản Lộ hưng phấn nghe câu tiếp theo.

“Nó là con trai thứ hai của Triệu gia...” Lâm gia gia tiếp tục nói.

Giản Lộ rất tò mò.

“...mới từ ngoại quốc về từ năm ngoài...”

Tâm Giản Lộ giống như cao su kéo đến trước mặt Lâm gia gia.

“Hình như là học tiến sỹ ngành quản trị kinh doanh. Vẫn chỉ là trẻ con, quá tin tưởng vào cảm tính, ảnh hưởng không tốt...”

Giản Lộ nuốt nước miếng, kiên nhẫn chờ đợi phần chính.

“Năm nay cũng 28, 29 tuổi đi...”

Giản Lộ nói với chính mình, lão nhân gia nói chuyện đều muốn rào trước đón sau.

“Nghe nói năm 4 tuổi thằng nhóc đó đã thích có bạn gái, Triệu lão bọn họ rất đau đầu vì đứa nhỏ này...”

Giản Lộ nắm tay.

“Lại nói tiếp, hồi nhỏ nó cùng Lâm An Thâm có đánh nhau một trận...”

“Nó nói với Lâm An Thâm có tìm bạn gái nhất định phải tìm người có khuôn mặt xinh đẹp –”

“Vậy Lâm An Thâm phản ứng thế nào?”

“A... con có biết, từ nhỏ Lâm An Thâm đã rất trầm mặc, không có phản ứng gì lớn. Nhưng mà cũng đáp lại.”

“Nói cái gì?”

“Hình như là nói... ‘Tạm thời tôi không muốn quen bạn gái, phiền phức.’”

Giản Lộ học máu: “Lúc ấy Lâm An Thâm bao nhiêu tuổi?”

“Hẳn là 5 tuổi.”

Giản Lộ ngay cả máu cũng phun không ra, trời ạ, đứa nhỏ này, 5 tuổi còn chưa đi học lớp một mà...! “Tại sao con của những kẻ có tiền đều trưởng thành sớm...”

Lúc cô 5 tuổi vẫn còn đang thắc mắc tại sao mình không giống Đỗ Trung có thể đứng đi tiểu...

“Uhm, lúc đó Lâm An Thâm còn rất nhỏ, đầu đã muốn tự hỏi rất nhiều chuyện.”

“Tự hỏi cái gì?”

Sau đó, cả một buổi sáng, Giản Lộ dành toàn bộ thời gian quần lầy Lâm lão gia muốn hỏi chuyện xưa lơ xưa lắt. Từ chuyện trước khi Lâm An Thâm sinh cho đến sau khi sinh, rồi sau đó lại ngược đến thời điểm Lâm bố trước, sau khi sinh, cuối cùng suýt nữa nói đến cả thời gian Lâm ông sinh.

Thẳng đến giữa trưa, người hầu đến nhắc nhở đến giờ ăn, bây giờ Giản Lộ mới giật mình nhớ đến câu quan trọng nhất cô vẫn chưa nghe được: “Ông nội, đừng nói chuyện cũ nữa, con cũng muốn biết bây giờ Lâm An Thâm làm như thế nào để ứng phó với Triệu Lãng?”

Giọng Lâm lão gia có vẻ sâu xa: “Vấn đề này...”

Giản Lộ một lần nữa lại chăm chú nghe.

“Tự mình hỏi Lâm An Thâm.” Dứt lời, đứng lên, xoay người đi mất.

Bang.

Kéo được tâm tưởng trở lại, trở tay không kịp, Giản Lộ khó thở vài giây.

Cô bị Lâm lão gia tha cho một đạo! Nhưng mà còn cách xa vạn dặm!

Thì ra đạo hạnh lão hồ ly còn chưa là gì...! Lợi hại thực sự, chính là đạo hạnh 80 năm... Hắc sơn lão hồ ly!

Sau cơm trưa, lão nhân gia có thói quen ngủ trưa, Lâm lão gia trở về phòng đi ngủ, chỉ còn lại một mình Giản Lộ ngồi trên sofa nhìn tờ báo sáng nay hắc sơn lão hồ ly đọc.

Ồ ô. Toàn là anh. Giản Lộ nhìn cổ hết sức.

Đột nhiên tiếng di động vang lên, dọa cô giật mình. Di động này sau khi qua Mỹ thì cũng không vang nữa, bởi vì đồng nghiệp, bạn bè đều biết cước phí gọi như vậy rất cao, nhất là cước di động. Nếu là Lâm An Thâm thì chắc là gọi điện thoại gia đình, kiểm tra xem cô có chạy loạn hay không. Bởi vì vậy sau khi sang đây, cơ bản phí điện thoại của cô cũng không tốn một phân tiền.

Mà sau khi đến nước Mỹ, cô mang điện thoại bên người cũng chỉ để sử dụng chức năng báo thức của nó. Chỉ vì Lâm tiên sinh đã sớm thay cô chia toàn bộ thời gian hằng ngày thành một lịch trình rất hoàn hảo, buổi sáng phơi nắng, buổi trưa ngủ trưa hoặc đọc báo, buổi chiều thưởng thức trà chiều kiểu Anh hoặc lên mạng, buổi tối chờ anh trở về cùng ăn cơm. Mỗi đoạn thời gian phòng trừ cô quên, anh đều làm chuông báo nhắc nhở.

Giản Lộ tự hỏi, thói quen này của Lâm An Thâm đã làm cô phải thực hiện biết bao chuyện cô không thể làm, mấy ngày nay, chuông báo vẫn đều đều báo lịch trình hằng ngày anh đã chuẩn bị.

Nhưng mà lúc này lại không phải là chuông báo thức.

Giản Lộ cầm điện thoại lên, là số lạ. Cô nghi ngờ nhắc máy lên, vẫn còn lo lắng không biết dùng tiếng Anh hay tiếng Trung để trả lời, thì người bên kia đã tự giới thiệu, hơn nữa lại rất hào hứng.

“Giản Lộ, tôi là Triệu Lãng.”

Triệu Lãng?! Thiếu chút nữa Giản Lộ thét chói tai, phản ứng không tốt, phát ra một chuỗi ngôn ngữ gà cục tác: “Shi! How you get my number?! Why you call for me?! Who tell you my name?!”

Nói xong chính mình còn kinh ngạc, xem ra cô bị ảnh hưởng lợi hại rồi! Người ta nói cũng đúng, học ngoại ngữ quả thực cần hoàn cảnh. Lời mới nói rất có thứ tự a... Tuy rằng nếu xem ra thì ngữ pháp khẳng định có chỗ sai, nhưng mà thật sự có thể chơi cả your mother cũng nói ra được.

Bên kia truyền đến một tràng cười: “Shit? Nghe người ta nó em thật đáng yêu, nhu thuận, không hẳn là vậy đi?”

Tại Giản Lộ bắt đúng trọng điểm, vào thời khắc mấu chốt nào cô rất ít khi nhìn ra vấn đề: “Nghe người ta nói? Người đó là ai?!”

“Ha ha, rất miễn cảm. Không biết thân thể có miễn cảm như vậy không?” Giọng nói của người kia bỗng trở nên ái muội.

Đây rõ ràng là quấy nhiễu tình dục! Giản Lộ tức giận muốn cúp máy.

Đối phương giống như đoán được suy nghĩ của Giản Lộ: “Nếu em không muốn biết Trọng Mộc đã bị đánh sâu đến đâu thì cứ việc cúp máy.”

Một câu nói đơn giản liền khiến tức giận của Giản Lộ dừng giữa chừng.

Nghe được giọng nói của người bên kia lơ đãng về đặc ý: “Không vội tức giận. Số 5 phố G, em ngồi taxi đến địa chỉ này, muốn hỏi cái gì cũng được.”

Giản Lộ chần chờ. Cô ở đây không quen gì cả, vạn nhất bị cho vào đồn, dù có toàn mạng trốn được về, thì chỉ sợ Lâm An Thâm sẽ giết cô.

Đối phương không chút hoang mang nói thêm: “Yên tâm, Triệu gia chúng tôi là gia tộc lớn, không làm việc gì bất chính đâu, đối với việc bắt cóc đòi tiền chuộc là việc khinh thường. Số 5 phố G là quán cà phê.”

Giản Lộ thầm oán, vì sao đầu năm nay người xấu đều học được tâm lý học đến xuất quỷ nhập thần.

Cuối cùng đối phương nói: “Em tới, có lẽ tôi sẽ hoàn món quà lớn của mình cho Lâm An Thâm; em không tới, chuẩn bị tâm lý cho cổ phiếu ngày mai của Trọng Mộc, nhất là trong nhà còn có người già, tốt nhất nên chuẩn bị một chút thuốc trợ tim. Tôi chỉ nói vậy thôi.” Vừa dứt lời, liền ngắt máy.

Giản Lộ tức giận trừng trừng nhìn di động.

Sau đó, Giản Lộ tức đi luôn. Không hề hai lời, khí thế hùng hực chạy ra khỏi cửa lớn của Lâm trạch.

Lâm An Thâm nói: Đi làm cái gì?

Chương 48

Số 5 phố G là một quán cà phê ở trung tâm thành phố. Trong quán, mùi cà phê nồng nàn, bầu không khí cao nhã, lãng mạn, còn một cậu học sinh tóc rậm nắng đang ngồi bên đàn dương cầm tao nhã tấu một bản, âm nhạc cũng tựa như dòng nước nhỏ chảy ra.

Nhưng mà trên ghế dài ở một góc, Giản Lộ cùng Triệu Lăng mắt to trừng mắt nhỏ, hiển nhiên bầu không khí này giữa hai người hoàn toàn không phù hợp với không khí trong quán.

“Triệu Lăng, rốt cuộc anh muốn cái gì?” Giản Lộ không muốn lòng vòng cùng với người trước mắt này.

Triệu Lăng bày ra bộ mặt của hoa hoa công tử: “Nghĩ muốn em.”

“Có bệnh! Căn bản tôi không biết anh, anh cũng không biết tôi!” Giản Lộ nhìn thấy khuôn mặt kia lại thấy hận.

“Nhưng mà không phải bây giờ hai ta đều biết nhau hay sao? Hơn nữa, Triệu Lăng đặt tay lên tay Giản Lộ, “Cho em biết thêm, chúng ta là vô tình gặp nhau.”

Giống như là ném con sâu đi, Giản Lộ rút tay lại: “Bệnh nặng rồi! Nói mục đích nhằm chán của anh ra đi, đừng làm lãng phí thời gian của tôi!”

Triệu Lăng chậm rãi sửa lại ống tay áo của mình: “Nhằm chán? Sẽ không đâu, mục tiêu của tôi chính là phá đổ Trọng Mộc, trừ khi Lâm An Thâm lấy em ra làm vật trao đổi. Em hãy xem cho rõ xem cuối cùng trở thành vật hy sinh là em hay Trọng Mộc?”

“Không cần nói, đương nhiên là Triệu Nhật!” Giản Lộ trả lời như lẽ dĩ nhiên.

Triệu Lăng nghe xong cũng không giận, chỉ nhắc nhở cô: “Phụ nữ, vẫn không cần tự cho mình là đúng.”

Giản Lộ cũng nhắc nhở hắn: “Đàn ông cũng vậy, cũng không nên tự cho mình là đúng.”

“Được, đúng là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng, chẳng lẽ em dựa vào điểm ấy mà hấp dẫn đàn ông?” Triệu Lăng ôm tay đoán mò.

Giản Lộ vừa bực mình vừa buồn cười: “Anh chê cười gì vậy! Tôi chỉ có như vậy với tiểu tử còn lông mao mà thôi. Tôi nói không sai, anh đừng trừng tôi, vô dụng! Nói đúng là anh phát dục không tốt mới làm nên mấy chuyện như vậy! Nếu không anh nói cho tôi biết, phá đổ Trọng Mộc, trở mặt cùng Lâm gia thì tốt gì cho anh?!”

Triệu Lăng không vội vã đáp lời Giản Lộ, nhấp một ngụm cà phê, lại nâng đôi mắt kiên định: “Em không cần quan tâm tôi sẽ được cái gì, tôi chỉ muốn chia rẽ em và Lâm An Thâm.” Dứt lời lại nhấp một ngụm cà phê.

Một câu thành công ném hòn đá to vào mặt hồ yên lặng.

“... Vậy sai là từ anh...?”

Triệu Lãng cười nói: “Cần sao?” Rồi trong mắt lại lộ ra ý hận: “Giản Lộ, nói cho em biết, em cùng Lâm An Thâm không thể vui vẻ lâu được đâu!”

Giản Lộ giật mình.

Triệu Lãng nhìn thấy biểu tình này của cô, rất vừa lòng: “Triệu Lãng tôi mà nói thì nhất định làm được. Em đừng trách tôi chưa báo trước, nếu em không muốn Lâm An Thâm cùng Trọng Mộc phải ép buộc, tốt nhất em nên tự động cùng anh ta ly hôn.”

Nói xong, Triệu Lãng thấy người trước mặt đã phục hồi lại tinh thần, làm như hiểu rõ lại làm như bình tĩnh đại ngộ.

Cho tới bây giờ phụ nữ bình thường ở trong mắt Triệu Lãng là động vật đơn giản nhất. Nếu không dễ được, dọa một cái liền sợ ngay, còn muốn làm trái.

Anh vừa lòng uống một ngụm cà phê.

Giản Lộ lấy lại tinh thần, cảm thấy mình đã ngộ ra liền nói hỏi anh ta: “Triệu Lãng, có phải anh từ thăm mền tôi mà bị từ chối?”

“...”

“Cho nên bây giờ thấy tôi lấy người khác phụ anh mà then quá thành giận mới dẫn đến tâm lý vụn vụn?”

“...”

“Mục đích của anh là chia rẽ gia đình hiện tại của tôi, sau đó làm cho tôi yêu anh, sau đó lại hung hăng ném tôi đi, làm cho tôi đau khổ?”

“...”

“Anh xem nhiều phim truyền hình lắm rồi à?”

“...”

“Anh thật sự rất độc ác —”

Đang nói một mạch, phùng một tiếng, chợt thấy anh ta bắt nhả phụt cà phê! Nhưng mà lại văng lên mặt cô!!

Giản Lộ tức giận lần thứ 2!

Trước khi trời tối, Giản Lộ trở lại Lâm trạch, kế hoạch của Giản Lộ là trở về nhà trước khai Lâm An Thâm về đến nhà. Nhưng mà kế hoạch với thực tế lại không giống nhau, khi xe taxi chở Giản Lộ về đến Lâm trạch, Lâm An Thâm đã đứng ở trước vườn hoa.

Từ xa nhìn lại, ánh nắng tươi tắn chiếu bóng anh thành một vệt dài trên đất, bộ âu phục cắt may chuẩn xác với người anh, caravat bị kéo hơi lệch một chút, nhưng cũng không phá vỡ hình tượng người đàn ông hoàn hảo, ngược lại lại khiến anh tỏa ra sự tuấn lãng không kiềm chế được. Quả thực là hình ảnh phong hoa độ nhất tuyệt đại mỹ nam, nhưng mà được như vậy phải kiên quyết xem nhẹ biểu tình trên mặt anh.

Trời chưa tối, nhưng mặt anh đã đen.

Xuống xe, Giản Lộ liền cười hì hì lấy lòng: “Chồng, hôm nay anh về nhà sớm à?”

Lâm An Thâm không nói lời nào cả, chỉ trừng vệt cà phê trên vạt áo cô.

Giản Lộ thật thông minh báo cáo tình hình: “Vừa rồi em ra ngoài mua cốc cà phê uống!”

Lâm An Thâm vẫn không nói gì, chỉ nắm tay cô tiến vào Lâm trạch. Vào Lâm trạch, Lâm gia gia, Lâm bố Lâm mẹ đều ngồi trong đại sảnh, rõ ràng là cả nhà đều đang đợi cô.

Lâm mẹ đón: “Tiểu Lộ, con đi đâu vậy? Lâm An Thâm rất lo lắng.”

Giản Lộ thấp giọng trả lời: “... Con đi mua cốc cà phê uống...” Đuôi mắt còn phóng đến cô giúp việc đi theo sau Lâm mẹ, cô lập tức bổ sung: “Thật xin lỗi khiến mọi người lo lắng, nhưng mà trước khi đi con đã nói cho Angel.” Lúc ấy Angle đang ở sân sau làm cỏ.

Cô giúp việc tên Angle thực vô tội giải thích: “Nhưng mà thiếu phu nhân, cô đi mua mất 4 tiếng 32 phút...”

Giản Lộ té xỉu. Sao mà trong Lâm trạch ngay cả một cô giúp việc cũng có thể tỉnh táo như vậy...

Lâm mẹ nhìn đến sắc mặt của Lâm An Thâm, lập tức làm công tác tư tưởng: “Tốt lắm, Tiểu Lộ, con về là tốt rồi, về sau trước khi ra ngoài thì gọi điện cho Lâm An Thâm một tiếng trước.”

Thật gọi điện cho anh còn có thể ra ngoài sao... Nhưng mà, Giản Lộ vẫn lập tức trả lời: “Con biết rồi.”

Lại nhắc tới điện thoại, theo bản năng Giản Lộ sờ vào túi – ách... Đã xảy ra chuyện...

“Hình như di động của em...” “ Trong lúc tức giận rời khỏi quán cà phê cũng có nhìn qua, “quên trên xe taxi...” Cúi đầu mà đi, căn bản không dám nhìn mặt Lâm An Thâm.

Quả nhiên, mặt Lâm An Thâm bắn ra vài tia hắc khí. Lịch trình anh làm cho cô...!

Lâm mẹ không biết hai người đang ngầm dậy sóng: “Bên trong di động có gì quan trọng sao?”

“Quan trọng...” Anh đã rất tỉ mỉ viết ra bản ghi nhớ đó... Oa oa... Đêm nay là đêm tận thế rồi...

“Vậy con có nhớ số giấy phép của taxi không?”

“Không... nhớ rõ...”

“Hãng taxi nào?”

“Không... để ý...”

“Có nhìn thấy số bằng lái?”

“Không... chú ý...”

Lâm mẹ không còn cách nào nữa. Bà khó xử nhìn về phía Lâm An Thâm.

Nhưng mà Lâm An Thâm lại nói: “Anh có nhớ biển số xe. Việc này để anh xử lý là được.”

Giản Lộ liền dùng ánh mắt sùng bái để nhìn Lâm An Thâm.

Lâm mẹ thoáng thấy Lâm An Thâm có chút xấu hổ, lại nhìn Giản Lộ dịu dàng ngoan ngoãn, chỉ cảm thấy bên cạnh Lâm An Thâm có một Giản Lộ như vậy quả là một việc thật tốt.

“Tiểu Lộ hẳn là đói bụng rồi.” Lâm mẹ nói với dì Hồng ở một bên, “Ăn cơm đi.”

Sau đó nắm lấy tay Giản Lộ, dẫn cô đến nhà ăn: “Tiểu Lộ, về sau con muốn uống cà phê thì bảo Angle làm cho con, cô ấy pha cà phê rất ngon.”

Giản Lộ gật gật đầu: “Đúng vậy, con biết... Con vừa mới nghĩ muốn biết hương vị cà phê ngoài quán là như thế nào... Nghe nói người pha ở đó cũng đã giành giải trong cuộc thi pha cà phê. Uống xong cũng thấy không khác mấy.” Nhớ tới mình bị phun cà phê lên mặt, Giản Lộ lại cảm thấy tức giận cùng ghê tởm...!

Lâm mẹ nở nụ cười: “Phải không? Angle cũng có giấy chứng nhận bậc thầy về pha cà phê, lần sau con thử xem.”

Giản Lộ cảm thấy mình lại muốn xỉu!

Cô kinh ngạc liếc mắt nhìn Lâm mẹ một cái, người ta là bậc thầy về pha cà phê... mẹ lại để cho cô ấy đi làm cỏ?!

Vẫn nói từng người làm trong Lâm trạch đều mang tuyệt kỹ?!

Buổi tối ngày hôm sau, Giản Lộ nhìn đôi lông mày xoắn tít của Lâm An Thâm có thể biết được, Triệu Lăng lại giở trò. Ăn cơm chiều xong, Lâm An Thâm không làm việc trong thư phòng như mấy hôm trước nữa.

Giản Lộ đi theo anh về lại phòng ngủ.

Lâm An Thâm ngồi trên ghế mây, kinh ngạc nhìn giá vẽ đến xuất thần.

Giản Lộ đau lòng thay anh, cảm giác sự việc mấy ngày nay khiến anh gầy đi. Nhẹ nhàng tiến vào trong lòng anh, dán trên ngực anh: “Lâm An Thâm, có phải anh rất bận đúng không? Em có thể giúp được gì cho anh không?”

Lâm An Thâm ôm chặt cô, dùng cằm vuốt ve tóc trên đỉnh đầu cô: “Em không cần lo lắng cho anh, cũng không cần giúp anh cái gì, chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh là được.”

Giọng anh dịu dàng khiến Giản Lộ như đang nằm trên lòng thiên nga: “Uhm, tốt, việc này em rất vui lòng!”
“Giản Lộ...”

“Uhm?”

Nhưng mà thật lâu sau, trên đỉnh đầu không truyền đến câu tiếp theo.

Giản Lộ nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn anh, phát hiện Lâm An Thâm đã lại xuất thần không biết từ khi nào. “Lâm An Thâm, có phải hôm nay đã xảy ra việc gì rồi đúng không?”

Lâm An Thâm thu hồi tầm mắt, tránh đi cái nhìn của cô: “Hôm nay rất thuận lợi.”

Anh trả lời như vậy khiến Giản Lộ lại càng nghi ngờ: “Triệu Lãng bên kia lại có động tĩnh gì?”

Vừa nghe đến hai chữ Triệu Lãng, Lâm An Thâm liền nhạy cảm: “Em muốn quan tâm cái gì?”

Giản Lộ bị anh kì quái hỏi lại, mà vẻ mặt của anh cũng có vẻ kì quái: “Anh làm sao vậy? Em chỉ muốn hỏi một câu.”

Lâm An Thâm hít sâu một hơi, cố gắng khống chế cảm xúc: “Đừng hỏi. Tắm rồi đi ngủ đi.”

Giản Lộ cũng rất muốn biết, nhưng mà bị Lâm anh thâm giục đi tắm đành phải mang theo một dấu hỏi to đùng đi vào phòng tắm. Tắm xong, đi ra từ phòng tắm thấy Lâm An Thâm đang nói chuyện điện thoại.

Thoáng thấy bóng cô, anh nói tiếp hai câu rồi ngắt máy.

“Được, làm như lời tôi nói.”

“Có kết quả thì báo lại cho tôi.”

Rồi cứ như vậy mà cúp máy.

Trước khi tắm rửa, trong đầu Giản Lộ chỉ là 3 dấu chấm hỏi, tắm xong thì lại tăng lên thành 30 dấu chấm hỏi.

“Em tắm xong rồi, anh đi tắm đi.”

Lâm An Thâm rất nhanh gạt đầu, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Giản Lộ gọi anh lại: “Ồi chào, âu phục cùng caravat của anh còn chưa cởi!”

Bây giờ Lâm An Thâm mới tỉnh ra, cởi áo khoác cùng caravat.

Giản Lộ cầm lấy đồ của anh, nói thầm với anh: “Hôm nay anh lạ lắm, để ý đừng nhầm sữa tắm với dầu gội đầu với nhau...”

Treo quần áo của anh lên giá, theo thói quen vồ vồ vạt áo, lại phát hiện trong túi áo có cái gì cứng cứng làm tay cô đau: “Đồ ở trong anh còn quên không lấy ra nữa!”

Nói xong, thuận tay lấy vật đó ra.

Nhưng mà vừa lấy nó ra đã bị Lâm An Thâm nhanh tay giật lấy.

Giản Lộ kinh ngạc nhìn di động trong tay anh: “Nhanh như vậy anh đã tìm được điện thoại của em?! Thật lợi hại, thật lợi hại!”

Nhưng mà rất nhanh cô lại thấy khó hiểu, nhất là nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Lâm An Thâm: “Vì sao tìm được cũng không nói cho em biết?”

Lâm An Thâm không trả lời.

Giản Lộ truy vấn: “Sao lại không đưa di động trả em?”

Lâm An Thâm nắm chặt chiếc di động trong tay: “Em muốn lấy di động này nhanh như vậy để làm gì?”

“Đây hẳn là câu em nên hỏi?” Thật sự Giản Lộ đến bị những hành vi, lời nói của Lâm An Thâm làm cho hồ đồ.

Lâm An Thâm lại không nói thêm một chữ nào, cầm điện thoại đi vào phòng tắm.

“Này, Lâm An Thâm, anh làm gì? Điện thoại của em anh mang vào phòng tắm làm gì? Nó không thể bị ẩm hay dính nước đâu!” Giản Lộ kêu lên.

Lâm An Thâm quay đầu, khoe miệng nhẹ nhàng giương lên: “Không dùng được, chẳng phải là tốt sao?”

Giản Lộ hơi nổi da gà: “Điện thoại của em làm gì anh? Nếu không còn muốn dùng nó sao còn tìm nó về làm gì?”

“Em còn hỏi anh? Em có ý tốt hỏi anh?” Lâm An Thâm trả lời Giản Lộ.

Giản Lộ bị anh không dừng mà là hỏi một câu khiến cô tức giận: “Anh có ý gì? Có gì thì nói ra!”

Lâm An Thâm không khống chế được cảm xúc của bản thân: “Nói ra?! Anh hỏi em, tại sao trong nhật ký điện thoại lại có cuộc gọi của Triệu Lăng! Vì sao anh ta tới tìm em em lại không nói cho anh biết?!”

“Em... em không muốn phiền toái tới anh... Anh đã bận như vậy rồi.” Lập tức Giản Lộ không còn khí thế, tự biết mình đuối lý.

Lâm An Thâm xiết chặt di động, cuối cùng hỏi cô một câu: “Anh ta tìm em nói gì?”

Giản Lộ dừng một chút, bây giờ anh đang nổi giận, nếu nói chuyện Triệu Lăng yêu cầu cô ly hôn, nói vậy, anh nghe xong nhất định có thể tìm người đi ám sát Triệu Lăng. Cô cúi mặt: “Chưa nói cái gì...”

Cách cách, tiếng giận dữ. Di động của Giản Lộ bị Lâm An Thâm ném vào góc tường, rơi xuống đất tan xương nát thịt.

Giản Lộ há hốc miệng.

Nhìn sắc mặt cùng ánh mắt của anh đen đến cực điểm.

Giản Lộ cảm thấy quanh mình như bao phủ một tầng áp xuất thấp, tim cô đập lợi hại.

Lâm An Thâm bước từng bước tới gần cô: “Giản Lộ, hôm qua một mình em đi đâu?”

Giản Lộ không dám ngẩng đầu: “Là... quán cà phê...”

“Đi làm cái gì?” Lâm An Thâm lại càng tiến lại gần.

Giản Lộ không dám lui về phía sau, cũng không dám có hành động gì: “Uống cà phê...”

Lâm An Thâm đã đến trước mặt cô, dừng bước. Rồi sau đó nâng cằm của cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô: “Như vậy, cùng Triệu Lăng uống cà phê, vui vẻ sao?”

Lâm An Thâm nói: Em là của anh!

30. Chương 49-50

Chương 49

Lâm An Thâm nhìn chằm chằm vào Giản Lộ.

Giản Lộ cũng nhìn chăm chăm vào Lâm An Thâm.

Bây giờ cô mới phát hiện ra, phía dưới sự phẫn nộ trong mắt anh che dấu sự hỗn loạn cùng sợ hãi.

Anh đang sợ...

Cô có thể tức anh hiểu nhầm, giận anh miễn cảm, cũng có thể hận anh không tin tưởng. Nhưng mà, cô không thể không để ý đến một phần bất an trong lòng anh.

Sống mũi cay cay.

Lâm An Thâm thấy nước mắt lăn trên khuôn mặt cô, lạc xuống dưới như tiến thẳng vào lòng anh, khiến tâm anh vừa nóng vừa rung dữ dội.

Anh không dám lại nhìn cô: “Anh xin lỗi, anh làm đau em...”

Nhưng mà nước mắt của cô rơi lại càng nhiều.

Tâm Lâm An Thâm đau, kéo cánh tay cô, đặt đầu của cô dán vào trong lồng ngực mình.

Cô đau... Anh lại càng đau...

“Đừng khóc, xin lỗi, anh không kiềm chế được...”

Giản Lộ ôm lấy thắt lưng anh, khóc thút thít.

Nghe được tiếng khóc của cô, Lâm An Thâm chỉ biết nói: “Giản Lộ, thật xin lỗi... Em đừng khóc... là anh không tốt... Là do anh không kiềm chế được... Đừng khóc... xin lỗi...”

Giản Lộ cũng không muốn nói thêm gì nữa, nhưng càng không thể phủ nhận, anh càng dịu dàng dỗ cô, cô lại càng muốn khóc.

Mà cô khóc, không bởi vì anh làm đau cô, cũng không bởi vì anh tức giận với cô.. Mà bởi vì thì ra anh bất an.

Là cô không đúng, mà anh có một chút, một chút miễn cảm, một chút không tin tưởng... Có lẽ đều bởi cô không cho anh đủ cảm giác an toàn.

“Lâm An Thâm... xin lỗi... em...”

Lâm An Thâm hôn sâu lên môi cô, không muốn để cô nói tiếp.

Nụ hôn này bí mật mang theo nước mắt của cô. Anh hôn xuống từng chút, từng chút một, mang đi những chua xót. Lại đau, nhưng duyên tiếc cô đau; lại chua xót cũng không muốn cô phải buồn phiền dù chỉ một chút. Hôn dọc theo những giọt nước mắt, dừng lại trên mắt cô, nuốt vào hết những giọt nước đó vào trong mình.

Giản Lộ bám chặt chiếc áo của anh. Những hành động dịu dàng như vậy của anh lại khiến nước mắt cô càng rơi nhiều.

Giản Lộ cũng hôn lại anh. Anh muốn cái gì cô đều đã cho... Nụ hôn của cô, nước mắt của cô, thậm chí cả linh hồn của cô, chỉ cần anh muốn, cô đều đồng ý trả giá... Ôm chặt lấy anh, thậm chí muốn anh hiểu được, vô luận thế nào, cô chỉ yêu một mình anh...!

Hai người cùng dùng sức mà hôn, lặp lại, trúc trắc. Giống như giây tiếp theo trời đất sẽ sụp xuống...

Nhân túc giao triền. (Một đêm ...)

Ánh nắng mặt trời chiếu vào qua cửa sổ. Cả phòng đều sáng rực, hỷ tự trên bức tường lại càng đỏ tươi.

Giản Lộ hơi mở mắt, cảm giác được mắt sưng lên không ít, cảm giác trướng trướng không được tốt lắm. Trước mắt là mặt Lâm An Thâm, anh đang nhìn cô, mắt hơi thâm quầng, cằm còn hơi xanh xanh.

Giản Lộ sờ sờ cằm anh: “Anh vừa tỉnh ngủ hay vẫn không ngủ?”

Lâm An Thâm không trả lời, chỉ kề sát mặt vào cô, dùng râu mới mọc cọ cọ vào cái mũi nhỏ.

Cảm giác ngứa ngứa làm Giản Lộ cười rộ lên, cô lấy tay ôm chặt lấy cổ anh. Hơi thở đều đều của anh phả lên mặt cô, phía dưới chân, cơ thể hai người quấn lấy nhau. Ở trong lòng anh, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, nghe tiếng anh thở, Giản Lộ cảm thấy không có buổi sáng nào đẹp hơn như vậy.

Nhưng có một chút không được hoàn mỹ là, cô vừa mới cử động người, đầu đến hít vào một hơi.

Khóc ~!

Tôi hôm qua hai người đều rất kịch liệt...

“Làm sao vậy?” Đại khái là nghe tiếng cô hít vào, anh vội hỏi.

Mặt Giản Lộ đỏ lên: “Không...”

Lâm An Thâm khởi động nửa thân trên, nghiêm trọng hỏi cô: “Không thoải mái?”

“Không...”

“Sao lại không thoải mái? Đau mắt”

Giản Lộ đánh mắt đi nơi khác, tránh khỏi cái nhìn chăm chú của anh: “... Nơi đó đau.”

Phản ứng của Lâm An Thâm chậm lại nửa nhịp, lúc hiểu ra thì mặt cũng phẫn hồng: “... Thật xin lỗi, có phải rất đau hay không...”

Giản Lộ nhìn bộ dáng này của anh mà muốn phì cười, anh cũng biết xấu hổ? Sao tối hôm qua không thấy anh như vậy? “Tốt,” nghĩ đến vấn đề này, tiện đà hỏi: “... Còn anh? Cảm thấy thế nào?”

Lâm An Thâm lại nằm trở về chỗ cũ, miệng nở nụ cười như ăn đường: “Tốt lắm.”

Giản Lộ nghe xong cũng không vui.

Tối hôm qua anh thật mãnh, nhưng mà cô cũng vậy...! Vì sao di chứng chỉ có ở trên một mình cô!!

Ngọc hoàng cùng Vương mẫu, hai người cũng công bằng như vậy sao...?! Vì sao chỉ có một mình phụ nữ phải khổ!! Thiên lý ở đâu ~-!! Sáng tinh mơ, Ngọc hoàng đại đế cùng Vương mẫu nương nương thật bất hạnh, lần thứ N bị Giản Lộ cay đắng nguyên rủa.

Lâm An Thâm nhìn khuôn mặt của cô thay đổi mà buồn cười.

Giản Lộ đẩy đầu mỡ nam, muốn nhắc nhở anh nếu thân thể không có vấn đề thì nên đến công ty làm việc. Đang muốn mở miệng, thì có tiếng đập cửa từ ngoài cửa phòng truyền đến, là giọng của Lâm mẹ: “An Thâm, sao còn chưa rời giường?”

Giản Lộ quần, lúc này hai người còn chưa mặc quần áo, cô vội vàng giục Lâm An Thâm mặc quần áo, ngoài miệng thì trả lời Lâm mẹ: “Anh ấy... dậy bây giờ, mau dậy đi!!”

Lâm mẹ đứng ngoài cửa phòng, buông tay gõ cửa xuống, sau đó dùng ánh mắt ý bảo trợ lý ra xe chờ. Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, 10 giờ 10 phút. Lâm mẹ nở nụ cười.

Cửa phòng mở ra, là Lâm An Thâm, tóc có chút rối, cổ áo ngủ còn không bẻ, úc áo còn không cài hết, hiển nhiên là vội vàng.

Lâm mẹ chưa từng nhìn thấy bộ dáng như vậy của một Lâm An Thâm luôn ngây thơ nhưng luôn lạnh lùng. Muốn cười lại ngại cho hoàn cảnh lúc bấy giờ, đành cố nhịn xuống, đổi bộ mặt nghiêm trang hơn: “Không phải hôm nay đã hẹn George tiên sinh? Chắc bây giờ ông ấy đã ở trên đường.”

Lâm An Thâm gật đầu. Rồi sau đó quay đầu nhìn người trong phòng, nghĩ nghĩ, nói: “Mẹ, mẹ giúp con gọi bác sĩ Lương đến. Còn có... giúp con xem Giản Lộ một chút. Con cùng George bàn việc một chút rồi sẽ trở về luôn.”

Lâm mẹ theo cánh cửa mở một nửa nhìn vào, lại thấy Giản Lộ đang ôm chần ngồi trên giường, vẻ mặt xấu hổ. Cũng mặc quần áo, nhưng chỉ không chỉnh tề mà thôi.

Không nên nhiều lời, đã hiểu có gì mà Lâm An Thâm lại dậy muộn. Người trẻ tuổi, chính là không biết tiết chế...

“Được.”

Lâm An Thâm nhìn nhìn Lâm mẹ: “Cảm ơn.” Dứt lời, lại đi vào trong phòng.

Lâm mẹ theo sau anh cũng vào phòng.

Giản Lộ nhìn thấy Lâm mẹ, xấu hổ chào: “Mẹ...!”

Lâm mẹ cười cười. Sau đó thấy Lâm An Thâm đi đến bên giường thì thầm cùng Giản Lộ vài câu.

Lại sau đó thấy Giản Lộ liều mạng lắc đầu, trên mặt cũng nổi lên một mảng hồng: “Lâm An Thâm, không cần, không cần, em không đau, thật sự không đau!”

Lâm An Thâm lại kiên trì: “Nghe lời.”

Hai chữ đơn giản làm cho Giản Lộ buông tha ý nghĩ từ chối.

Lâm An Thâm nhìn cô ngoan rồi rồi mới đi vào phòng tắm.

Lâm mẹ nhìn vẻ mặt ngây thơ của Giản Lộ, phát hiện bà đang nhìn mình, mặt lại thẹn thùng, nhanh như chớp mắt lại nhìn đi nơi khác như là đang tìm một cái lỗ.

Lâm mẹ buồn cười lắc đầu.

Lúc mới gặp Giản Lộ bà không thấy Giản Lộ có điểm nào hấp dẫn, nhiều nhất cũng chỉ là nha đầu có lẽ phép bình thường, không giống như Vương Nhiễm mình điểm đáng yêu, cũng không giống như những cô gái con nhà khác tao nhã hào phóng. Nhưng mà bây giờ, bà không thể không thừa nhận, con dâu của bà quả là khá ái nhất thân hạ... Con bé có nét quyến rũ đáng yêu riêng, không vì để hấp dẫn người khác mà lộ ra. Chỉ có người lưu tâm mới có thể biết được, mới bị con bé hấp dẫn.

Lâm mẹ cảm thấy kiêu ngạo, mắt nhìn của con bà từ trước đến giờ đều không làm người ta thất vọng.

Mười phút sau, Lâm An Thâm đi ra từ phòng tắm. Một thân chỉnh tề cao ngất, đôi mắt sáng ngời thâm thúy, hoàn toàn không còn vẻ lười thôi vừa rồi.

Lâm An Thâm liếc mắt nhìn Giản Lộ một cái, cầm lấy tập tài liệu, gật đầu với Lâm mẹ sau đó mới rời phòng.

Lâm An Thâm đi rồi, Lâm mẹ ngồi xuống bên giường, thấy mắt Giản Lộ có chút sưng: “Tiểu lộ, mấy ngày hôm nay Lâm An Thâm đều bận, có vẻ mệt, vất vả con quan tâm nó.”

Giản Lộ không tin Lâm mẹ nói những lời này, lập tức nói: “Không vất vả, không vất vả...”

“Ngoan.” Lâm mẹ thay Giản Lộ vuốt tóc rối, “Dậy đi chuẩn bị xuống nhà, 30 phút nữa bác sĩ sẽ tới.”

Giản Lộ bỗng nhiên nghĩ đến cái gì vội nói: “Mẹ, bác sĩ gia đình kia là nam hay nữ...?”

Lâm mẹ nhìn ra suy nghĩ của cô, cười rộ lên.

Giản Lộ vô biên vô hạn quẫn. Lại không có việc gì so với việc phòng the quá kịch liệt mà phải gặp bác sĩ, việc này lại càng quẫn...! Kinh khủng hơn nữa, người cùng đi với cô là mẹ chồng...!!

Lâm mẹ đáp: “Yên tâm, là nữ.”

Giản Lộ vô biên vô hạn quẫn bây giờ mới được chút an ủi. Cũng may là nữ... nếu không thì cô cũng không biết chui vào cái hầm nào nữa...

Lâm mẹ thu lại ý cười, không nên cười cô nữa, lại cười thì khẳng định máu con dâu bà lại xông thẳng lên mặt: “Đi tắm một chút, bà ấy đến rất nhanh.”

Nhưng mà, Lâm mẹ nhìn thấy Giản Lộ vẫn ngồi trên giường ôm chăn. Bà thấy kỳ lạ hỏi: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ cúi đầu nói: “Mẹ, phiền mẹ quay người lại... Con, con còn chưa mặc quần...”

Giản Lộ thành công sung huyết não...

Trời ơi ~! Van cầu người gửi tay sai của bóng tối dẫn bà đi đi ~! Hay làm cho bà biến mất một hai phút thôi cũng được ~!~!

Lâm An Thâm nói: Làm không được!

Chương 50

Ba ngày sau, Lâm An Thâm nói cho Giản Lộ, chuyện công ty Triệu Nhật đã bình thường. Khẩu khí của anh thật bình thản, giống như đang nói với cô là hôm nay trời nắng đẹp.

Giản Lộ lặng lẽ trợn trắng mắt, hai tập đoàn lớn của Mỹ tranh đấu, rốt cục cũng lắng xuống?

Giản Lộ hỏi: “Triệu Lãng quyết định thu tay?”

Lâm An Thâm lập tức nhú mày.

Giản Lộ nhanh nhanh giải thích: “Em không có ý gì khác, sợ anh ta không dễ dàng thu tay lại như vậy!”

Lâm An Thâm lạnh lùng nói: “Thu hay không thu không tới phiên anh ta làm chủ.”

Vì sao Triệu Lãng lại quyết định thu tay lại? Làm thế nào để anh ta thu tay? Quá trình là như thế nào? Kết cục như thế nào... Cả tỉ vấn đề mà cô muốn biết, nhưng mà Giản Lộ không dám hỏi. Chỉ cần cô nói ra hai chữ Triệu Lãng, anh liền dễ dàng mẫn cảm.

Lúc ăn cơm chiều, Giản Lộ nghĩ rằng việc Triệu Nhật đã ổn, rốt cục cũng có thể vui vẻ ăn cơm...

Lâm mẹ đưa đĩa ra cho Giản Lộ, nói: “Tiểu Lộ, con tới đây nhiều ngày như vậy rồi, mẹ cũng chưa đưa con đi chơi đâu, ngày kia mẹ rảnh rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo vài nơi thế nào?”

Giản Lộ cảm động nhìn Lâm mẹ, đang muốn vui vẻ đáp ứng, nhưng mà Lâm An Thâm ở bên cạnh đã mở miệng từ chối: “Không cần. Ngày mai con sẽ làm xong hết chuyện với Triệu Nhật, buổi chiều mang Giản Lộ ra ngoài một chút. Buổi sáng ngày kia bọn con bay về nước.”

Mọi người không hện mà cùng dừng đĩa.

Im lặng.

Giản Lộ quay đầu nhìn Lâm An Thâm, anh có thể không cần im lặng không một tiếng động rồi lại nổ bùng một tiếng như vậy hay không.

Đang muốn mở miệng bày tỏ ý kiến của mình, anh đã nói: “Ăn no?”

Ánh mắt anh tuy bình tĩnh nhưng lại kiên quyết.

Giản Lộ không thể nề hà, quay đầu lại nói: “Còn chưa no...”

Bàn cơm lại một lần nữa im lặng.

Ăn được một nửa bữa cơm, nhưng bình thường không nói nhiều – Lâm bố lên tiếng: “An Thâm, không cần đuổi tận giết tuyệt với Triệu Nhật.”

Lâm An Thâm ngừng đĩa, nhưng không lập tức trả lời.

Lâm mẹ tỏ vẻ đồng ý: “Mẹ cũng cho là như vậy. Làm như vậy cũng không có lợi với chúng ta, sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của Trọng Mộc trên thị trường.”

Lâm An Thâm buông đĩa nói: “Con không cho rằng dung túng cho họ là một chuyện tốt.”

Lâm bố nói: “Không phải nuông chiều, Triệu Nhật tồn tại mới có lợi cho chúng ta, dù sao trước kia về vấn đề vật liệu xây dựng chúng ta vẫn hợp tác tốt. Còn nữa, nếu nhổ tận gốc mà làm không tốt sẽ lãng phí rất nhiều nhân lực và vật lực của Trọng Mộc, ảnh hưởng tới kế hoạch chung trong thời gian tới.”

Lâm An Thâm nâng mày, đối diện với Lâm bố: “Vấn đề chuyển dịch cơ cấu với chuẩn bị con sẽ chuẩn bị thật tốt. Với lại, hôm nay con đã trao đổi ổn thỏa với bên vật tư rồi, ngày mai kí hợp đồng. Hơn nữa, cam đoan chất lượng với điều kiện đều tốt, giá còn ưu đã 5%. Giản tán Triệu nhất đối với Trọng Mộc trăm lợi chứ không có hại.”

Lâm gia gia lên tiếng: “An Thâm, đối với chúng ta mà nói, quan trọng nhất không phải là lợi ích. Triệu gia với chúng ta nói chung vẫn có giao tình.”

Lâm An Thâm lạnh lùng mở miệng: “Nói đến tình cảm, lúc ấy là Triệu Nhật khơi mào trước, tình cảm để ở đâu? Hay là nói mọi người đã quen với thứ tình cảm bạc như cánh ve này rồi?”

Lâm gia gia nghe xong, bang một tiếng, tức giận đập đôi đũa xuống bàn cơm: “Lâm An Thâm, anh nói chuyện kiểu gì vậy!”

“An Thâm, chú ý cách dùng từ của con. Ông nội còn chưa khôi phục lại hoàn toàn, đừng để ông kích động thêm.” Lâm mẹ dùng ánh mắt, nhắc nhở Lâm An Thâm nên kiềm chế một chút.

Lâm bố cũng nhăn mày: “Chúng ta cũng là vì lo lắng cho con, làm người quản lý cả một công ty lớn, con cần lấy đại cục làm trọng mà không phải nhất thời hành động theo cảm tính.”

Lâm An Thâm đứng lên: “Nếu để con là chủ quản lý cả công ty này thì con sẽ tôn trọng quyết định của người chủ. Diệt sạch Triệu Nhật là quyết định của con, sẽ không thay đổi.” Nói xong, anh kiên quyết rời nhà ăn.

Sau khi Lâm An Thâm rời đi, không khí trên bàn cơm lập tức trở nên nặng nề.

Giản Lộ cảm giác bản thân còn không phản ứng được gì. Phát triển quá nhanh, chẳng phải là vừa mới ăn cơm rất tốt, khó có được buổi cả nhà không ai bận công việc, có thể thoải mái cùng nhau ăn cơm, như thế nào không khí lại thay đổi bất thường như vậy được.

Lúc ngừng đầu lên liền phát hiện Lâm mẹ đang nhìn cô.

Giản Lộ khó khăn. Cô hiểu được ý của Lâm mẹ là bảo cô đi khuyên Lâm An Thâm một chút, nhưng là không phải là cô không nghĩ đến... Mà là sợ nếu lại nhắc lại chuyện Triệu Lăng với Lâm An Thâm... đã lâu rồi cô không có được ngày bình yên mà...

Hiển nhiên, Lâm gia gia vừa mới nháo một hồi với Lâm An Thâm cũng không có tâm tình, hạ đũa trở về phòng nghỉ.

Lâm bố thở dài, buông bát đũa nói: “Mọi người tiếp tục ăn.” Sau đó cũng trở lại thư phòng.

Chỉ còn lại Lâm mẹ cùng Giản Lộ bốn mắt nhìn nhau.

Về mặt Lâm mẹ lo lắng hỏi, gọi dì Hồng chuẩn bị cho bà ít cháo, tiếp theo nói với Giản Lộ: “Tiểu Lộ, Lâm An Thâm bên kia giao cho con. Ta đi xem ông nội nó, ông vừa mới ra viện, không nên để cảm xúc ảnh hưởng tới sức khỏe.” Nói xong, bà cũng buông đũa rồi đi.

Giản Lộ cảm giác mình hít vào một hơi cũng không phải mà thở ra cũng không đúng. Xem ra công tác tâm lý với Lâm An Thâm ở bên kia cô cũng phải đi, không được cũng phải đi...

Trong phòng ngủ, Lâm An Thâm đứng ở trước giá vẽ, đối mặt với trang giấy trắng nghĩ lại mọi chuyện.

Giản Lộ đi qua, ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau: “Đang suy nghĩ cái gì?”

“Bố cục.” Lâm An Thâm ôm lấy vòng tay trên bụng mình.

“Uhm?” Giản Lộ vươn đầu lên, nhìn nhìn tờ giấy trắng trên giá vẽ, “Bố cục của cái gì?”

Lâm An Thâm vuốt ve mu bàn tay cô, cũng không giận thích gì nhiều, cầm lấy cây bút chì bắt đầu phác những đường cong lên tờ giấy.

Không quá vài nét, một khuôn mặt đang được chia tỉ lệ hiện lên.

Giản Lộ đến gần xem: “Anh muốn vẽ ai?”

Lâm An Thâm cười cười: “Em đoán xem anh vẽ ai?” Lại thêm vài nét nữa.

Giản Lộ bĩu môi, lại làm nhưng rất tò mò: “Ồi chao, chỉ có vài nét như vậy làm thế nào em đoán được! Bất quá, khả năng, ước chừng, đại khái cũng là vẽ em đi...?”

Lâm An Thâm vô cùng thân thiết xoa nhẹ hai tay cô, buông bút không vẽ nữa. Anh đi đến bên giường, tháo caravat, với áo khoác, nằm giữa trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Giản Lộ cũng đi qua, nhìn mặt anh mà suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng vẫn thấy dùng mỹ nhân kế là tốt nhất.

Ngồi xổm bên giường, thay anh cởi giày, cởi tất, dắt chân anh ngay ngắn lên giường. Cô cảm thấy động tác của chính mình thật là ngốc, lần đầu tiên cô thay anh làm những loại chuyện này, trong lòng cảm giác vừa hư vừa thực, giống như bây giờ mới cảm nhận được cảm giác của người vợ. Cuộc sống trước kia, thật sự cô được anh chiều chuộng nhiều quá.

Lúc Giản Lộ ngẩng đầu nhìn thấy anh, phát hiện anh đã mở mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Tuy rằng không phải lần đầu sử dụng mỹ nhân kế, nhưng mà anh nhìn cô như vậy, hai má Giản Lộ vẫn nóng lên. Cô ra lệnh cho anh: “Lâm An Thâm, nhắm mắt lại!”

Lâm An Thâm không tiếp lời, cũng không nhắm đôi mắt rất thu hút của anh lại.

Đơn giản, Giản Lộ lấy gối ngăn lại ánh mắt của anh.

Sau đó nằm úp lên thân thể anh, hai tay ngăn lại tay anh muốn ném chiếc gối ra.

Tim đập thình thịch, có cảm giác làm chuyện xấu. Quả nhiên cô không phải là chuyên nghiệp, một chút cũng không bình tĩnh được...!

Động tác tay dừng lại một chút, Giản Lộ tự hỏi bước tiếp theo phải làm cái gì. Nhưng mà, chỉ vờ vờ có một hai giây, rõ ràng Giản Lộ phát hiện cơ thể anh có phản ứng.

Giản Lộ mộng, cô còn không giống như bắt đầu quyến rũ anh...

Ném được chiếc gối đi, quả nhiên trông mắt Lâm An Thâm đã có chút hồng: “Lâm... Lâm An Thâm, không bằng anh nhắm mắt lại được không...” Không phải nói cô không tiếp tục đi.

Bởi vì ánh mắt anh đang rất nồng cháy.

Nhưng mà ánh mắt kia vẫn như vậy, nhìn thẳng vào mắt cô giống như muốn nhìn thẳng vào nơi sâu nhất của tâm hồn cô.

Anh không chịu nhắm mắt... cô đành phải nhắm... Giản Lộ run rẩy nhắm hai mắt lại, sau đó hôn lên anh. Nhưng mà không nên nhắm mắt ngay, cô chỉ hôn lên cằm anh.

Này Bá Vương cứng rắn thượng cung... thật sự là kỹ thật sống...

Giản Lộ đành phải di chuyển một chút, hôn lên môi anh.

Đang muốn thử đưa đầu lưỡi của mình tiến vào miệng anh, anh liền há miệng, bắt được chiếc lưỡi của cô. Lâm An Thâm xoay người, đặt cô dưới thân, hơi thở đã hỗn loạn, theo đầu lưỡi của cô, hút vào hơi thở của cô.

Tới khi Giản Lộ suy nghĩ lại được, phát hiện đầu lưỡi hai người họ đã thực sự giao triền.

Cảm thán, chẳng lẽ ngay cả muốn làm “Bá Vương” cũng phải có năng khiếu hay sao...

Nhưng mà không có cơ hội suy nghĩ sâu xa, cuối cùng thần trí Giản Lộ đã bị Lâm An Thâm hôn đến không còn suy nghĩ được gì. Đồng thời, hai tay của anh đã tiến vào quần áo.

Hai người thở dốc không ngừng, động tình không thôi.

Nhưng mà, động tác của Lâm An Thâm bỗng dừng lại. Đầu của anh còn đặt trên hõm vai cô, nặng nề thở phì phò, cực lực bình tĩnh lại.

Hai mắt Giản Lộ vẫn còn sương mù, anh cử động, xoay người nằm ở bên cạnh cô.

Lâm An Thâm thở dài một hơi, ôm Giản Lộ vào tay: “Giản Lộ, ông trời phái em đến để tra tấn anh sao...”

Giản Lộ ngơ ngác không theo kịp suy nghĩ của anh: “... cái gì...”

Về mặt Lâm An Thâm có chút khổ: “Bác sĩ Lương nói chúng ta không nên quan hệ trong một tuần... Em còn câu dẫn anh...”

“A...!” Hai má Giản Lộ nóng lên, “Em quên... thật xin lỗi...”

Lâm An Thâm nhìn đến khuôn mặt hồng hồng của cô, thân thể lại khó chịu lên vài phần, đành ôm cô càng chặt.

Một lúc lâu sau, hơi thở của anh mới bình ổn lại được.

Giản Lộ nằm ở trong lòng Lâm An Thâm, bị ai nghĩ mỹ nhân kế của cô đành ngâm nước nóng... Đàm phán không có lợi thế, đành phải nói thẳng... “Chồng à...”

“Ừ.”

“Anh có thể nghe suy nghĩ của em một chút không...”

Lâm An Thâm nhìn trần nhà, một lúc sau mới noi: “Em nói đi.”

“Trong lòng em không thoải mái...” Giản Lộ úp mặt vào lòng Lâm An Thâm, “Em không muốn anh với mọi người cãi nhau.”

Đêm, ngọn đèn vàng ngạt nhuộm màu lên trần nhà trắng tuyết.

Lâm An Thâm nói: “Xin lỗi.”

“Câu này hẳn là nên nói với ông nội. Chồng à, người nhà của anh cũng là người nhà của em, vừa rồi anh làm như vậy khiến sắc mặt của ông nội không tốt lắm, lòng em đau...” Giản Lộ nắm lấy tay Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm vẫn tiếp tục nhìn trần nhà: “Giản Lộ, nhưng mà anh không có cách nào mà đồng ý với bọn họ.”

“Vì sao...?”

Lâm An Thâm lại nhắm mắt lại: “Không vì cái gì cả.”

“Em không hiểu quy tắc trên thương trường của các anh là gì, nhưng em hiểu được có câu nói như vậy: Hôm nay lưu lại một con đường, sau này có vui vẻ gặp nhau.” Giản Lộ ngửa đầu nhìn anh.

Lâm An Thâm vẫn im lặng nhắm hai mắt: “Giản Lộ, lời của cổ nhân không phải lúc nào cũng đúng với hiện đại. Hơn nữa, Trọng Mộc với Triệu Nhật không cần nhất thiết phải gặp lại.”

Giản Lộ lắc lắc tay anh: “Không gặp Triệu Nhật, nhưng mà còn Triệu gia?”

“Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu đã phạm đến ta,” Lâm An Thâm rút tay mình trong tay Giản Lộ ra, “Ta tất phạm đến người.”

“Nhưng chẳng phải anh đã báo thù được rồi, anh đã làm Triệu Nhật gần sụp rồi. Chồng à, không cần đuổi tận giết tuyệt họ được không?”

“Không làm được.” Lâm An Thâm một mực từ chối.

Giản Lộ nhú mày: “Anh làm được!”

Lâm An Thâm vẫn từ chối: “Không làm được.”

Giản Lộ hơi giận: “Vì sao? Rõ ràng anh có thể thu tay lại! Chẳng lẽ hàng ngàn bát cơm của nhân viên Triệu Nhật anh cũng không để ý sao, bọn họ mất việc thì dựa vào đâu mà nuôi sống gia đình, bọn họ không có tội gì mà?!”

Lâm An Thâm vẫn không suy chuyển: “Anh không muốn mình là ân nhân của đối thủ.” Nói xong, anh xoay người quay lưng về phía Giản Lộ, tỏ vẻ không muốn bàn luận về vấn đề này nữa.

Giản Lộ tức giận: “Em không thích dáng vẻ lạnh lùng này của anh!”

Lâm An Thâm không lên tiếng đáp lại.

Giản Lộ ngồi dậy: “Lâm An Thâm, sao anh lại trở nên không có đạo lý như vậy. Em không thích anh như thế!”

Lâm An Thâm vẫn không đáp lời, nhưng mà tay anh đã nắm lại.

Giản Lộ trừng mắt nhìn tấm lưng anh: “Nói đến vậy, anh làm thế là vì Triệu Lăng không nói đến nhân tình ở thọ yến đúng hay không? Anh là con người lý trí như vậy, biết rõ anh ta là loại hoa hoa công tử lúc nào cũng cuồng ngôn loạn ngữ, anh cùng anh ta tính toán chi li làm gì!”

Phút chốc, Lâm An Thâm ngồi dậy, xoay mặt lại nhìn chăm chăm vào Giản Lộ: “Em để ý hấn ta làm gì! Vì sao em lại nói thay hấn!”

Giản Lộ bị anh dọa cho sợ: “... làm sao anh lại hung dữ như vậy...!”

Lâm An Thâm cảnh cáo: “Giản Lộ, anh không muốn nghe thấy em nói tên hấn ta một lần nữa!”

Trong lòng Giản Lộ đã đầy một bụng tức, nhưng mà cô cố gắng nói với bản thân, sợ dĩ Lâm An Thâm miễn cảm như vậy là do anh thiếu cảm giác an toàn, cô muốn bao dung với anh một chút, nhẫn nại với anh một chút, đem lại cảm giác an toàn nhiều hơn cho anh.

“Không phải em cố ý, cũng sẽ không vì anh ta mà nói đỡ. Căn bản em không cần anh ta, em chỉ để ý đến anh. Lâm An Thâm, anh với mọi người âm ỹ, đui tị Triệu Nhật, em biết trong lòng anh cũng không vui. Cho nên bây giờ làm như vậy thì có sao đâu?”

“Giản Lộ, không cần nhiều lời, anh đã quyết rồi. Ngày mai anh sẽ chấm dứt chuyện này, ngày kia chúng ta về Trung Quốc, không cần để ý gì đến chuyện ở đây nữa.” Dứt lời, Lâm An Thâm lại quay đầu.

Giản Lộ tiếp tục trừng mắt với cái lưng của anh, không còn lời nào để nói. Trong lòng cô cũng tức, rất muốn tiếp tục tranh luận với anh, nhưng mà với thái độ của anh như vậy, cô có tức cũng không hề hấn gì.

Nói thêm gì đi nữa, hai người sẽ lại cãi nhau. Mấy ngày này vì chút sự tình nhỏ họ đều cãi nhau, cô không muốn lại âm ỹ...

Âm ỹ một lần, lòng lại đau một lần. Cô biết Lâm An Thâm cũng như vậy, chỉ là không biểu lộ ra ngoài.

Hơn nữa, anh so với cô lại càng đau hơn.

Tâm tư anh luôn rất sâu. Bởi vì chấp nhận bị thương cũng là một loại sâu...

Lâm An Thâm không nói gì...

31. Chương 51-52

Chương 51

Hôm sau, Lâm An Thâm ra khỏi nhà từ rất sớm.

Giản Lộ nằm trên giường, học bộ dáng của Lâm An Thâm trơ mắt nhìn trần nhà. Lúc tâm tình cô không tốt, mặc dù không mất ngủ nhưng cũng rất khó mà ngon giấc. Nửa đêm hôm qua, anh chỉ hơi giật mình một chút cô liền tỉnh.

Cho nên cô cũng biết, cả đêm anh đều nhìn trần nhà, một đêm không ngủ.

Hơn 9 giờ, Giản Lộ rời giường. Lúc xuống lầu liền thấy Lâm mẹ đang ngồi trên sofa, có vẻ là đang chờ cô.

“Mẹ, buổi sáng tốt lành.” Giản Lộ đi đến bên Lâm mẹ.

Lâm mẹ thấy Giản Lộ thì buông tập tài liệu trên tay xuống: “Dậy rồi à?” Rồi sau đó quay đầu bảo dì Hồng chuẩn bị bữa sáng cho Giản Lộ: “Ăn sáng trước đi.”

Giản Lộ gật gật đầu.

Xong bữa sáng, Giản Lộ lại đi đến cạnh Lâm mẹ ngồi xuống: “Mẹ, ông nội có khỏe không?”

“Không có gì đáng lo, chỉ có thấy choáng váng đầu óc một chút, đang ở trong phòng ngủ. Để bác sĩ Lương đến.” Lâm mẹ nhìn nhìn Giản Lộ, “Sắc mặt của con không tốt lắm, bác sĩ Lương đến để bà ấy khám cho con.”

Giản Lộ miễn cưỡng cười cười: “Không cần, tốt hôm qua con ngủ không ngon mà thôi, không có việc gì!”

Lâm mẹ đưa cho Giản Lộ tách cà phê Lam Sơn mà Angle mới pha: “Uống một chút đi cho nâng cao tinh thần.”

Giản Lộ cảm động sự cẩn thận của Lâm mẹ, bà đã biết là cô ngủ không ngon... “Cám ơn mẹ.”

Lâm mẹ nhìn cô nhấp ngụm cà phê, sau đó nói: “Tiểu Lộ, sáng nay mẹ nhìn sắc mặt của Lâm An Thâm cũng không tốt, đêm qua... hai đứa cãi nhau à?”

Giản Lộ buông chén cà phê, lắc đầu: “Không ầm ỹ. Chỉ là tranh luận vài câu, sau đó thì cả đêm anh ấy không ngủ được.”

Lâm mẹ than nhẹ một hơi: “Đứa nhỏ kia chính là vậy...”

Giản Lộ nhìn chằm chằm vào ly cà phê: “Mẹ, thật xin lỗi, con không thể khuyên được anh ấy cái gì...”

“Đừng lo, con làm tốt lắm,” Lâm mẹ sờ sờ đầu Giản Lộ, “tính tình của đứa nhỏ kia chính là như vậy, nó đã quyết rồi thì không ai thay đổi được gì. Tính ra thì cũng chỉ nghe lời con, lần này nó về Mỹ cũng đã khiến chúng ta được vui vẻ rồi.”

Giản Lộ ngẩng đầu: “Kia... Triệu Nhật bên kia thực sự tùy ý Lâm An Thâm?”

Lâm mẹ nghĩ nghĩ nói: “Từ trước đến giờ Lâm An Thâm làm việc đều rất quyết đoán, tuy rằng lần này chúng ta không đồng ý với nó, nhưng mà nó đã quyết định rồi, chỉ có thể theo thôi... Bố nó cũng không đồng ý, nhưng ý của bố nó là nếu có thể mượn cơ hội này để làm cho Lâm An Thâm từng bước kế thừa tập đoàn Trọng Mộc thì cứ để nó làm.”

Giản Lộ cúi đầu nói nhỏ: “Thật xin lỗi... sở dĩ Lâm An Thâm kiên quyết kéo đổ Triệu Nhật cũng là vì con...”

Lâm mẹ nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tiểu Lộ, con biết không, nhìn thấy hành động ấy của Lâm An Thâm, kỳ thật trong lòng chúng ta cũng âm thầm cảm thấy được an ủi.”

Giản Lộ kinh ngạc: “Vì sao? Anh ấy như vậy rõ ràng giống như hành động của trẻ con... Hơn nữa con cũng không biết gì về Triệu Lăng, anh ấy cũng biết vậy, nhưng mà vẫn hành động như thế!”

Lâm mẹ nhấp một ngụm cà phê: “Nhưng mà với chúng ta mà nói, Lâm An Thâm có thể vì một việc mà lo lắng, kích động, thậm chí là tranh giành người yêu đều là điều tốt. Tiểu Lộ, Lâm An Thâm thực sự quý trọng con.”

“Cái này con biết...” Giản Lộ thở dài, “Nhưng mà anh cũng lo lắng hơi quá...”

Lâm mẹ nhìn biểu tình của Giản Lộ: “Bình thường Lâm An Thâm luôn mang dáng vẻ hờ hững, với nó cũng như đao thương bất nhập. Nhưng mà, trong lòng nói giới hạn với mọi người là như vậy. Mà với con, trước đây con đã trú ở trong nơi sâu thẳm nhất của nó. Đối với con, nó thật sự yếu ớt, cho nên nó mới không cho phép mình mềm lòng chút nào khi giằng co việc này.”

Giản Lộ thấp đầu: “Mẹ, con biết...” Cho nên, cô mới chịu đựng anh trói buộc như vậy.

“Tiểu Lộ, mẹ biết con lúc còn nhỏ. Bác sĩ tâm lý cũng từng nói, hỷ nộ ái ố của Lâm An Thâm chỉ có con mới có thể cho nó, cũng chỉ con mới có thể bảo vệ nó. Mẹ hy vọng con có thể thay chúng ta bảo vệ nó...”

Giản Lộ nghe Lâm mẹ nói, âm thầm cảm thấy trong đó còn có chút ý nghĩ sâu xa... bác sĩ tâm lý của Lâm An Thâm...? Anh còn có bác sĩ tâm lý tư nhân...? “Mẹ, Lâm An Thâm vẫn thường xuyên gặp bác sĩ tâm lý?”

Lâm mẹ dừng lại một chút, tự hỏi trả lời Giản Lộ như thế nào.

Giản Lộ càng bất an: “Mẹ, Lâm An Thâm làm sao vậy?”

Lâm mẹ vỗ vỗ vào tay Giản Lộ, an ủi nói: “Yên tâm, nó không làm sao. Chỉ là con có biết chuyện trước kia của Lâm An Thâm, một lần nó đóng cửa bản thân rất nghiêm trọng, nhất là khi chúng ta bắt nó đến Hà Lan. Bệnh tự kỷ ảnh hưởng rất lớn đến trẻ nhỏ, thậm chí ảnh hưởng đến sự phát triển của trí lực. Cho nên chúng ta không thể không cần một bác sĩ tâm lý cho Lâm An Thâm, nhưng mà nó vẫn thường kháng cự tâm lý trị liệu. Nó cự tuyệt bất kì ai tiến vào nội tâm nó. Lúc đó chúng ta rất lo lắng, nhưng mà may mắn cho đến khi con ở cạnh nó. Kỳ thật, con đồng ý gả cho nó mẹ cùng bố con đều rất an lòng. Chỉ có ông nội nó là không nghĩ ra được từ đâu, bây giờ ông ấy đã coi trọng con không ít thì nhiều, nhưng lại rất chờ tương lai có thể đặt tên cho cháu trai, đưa nó đi chơi, dẫn nó đến trường... Xác thực, lúc Lâm An Thâm còn nhỏ, chúng ta đã không thực hiện hết nghĩa vụ với nó...”

Giản Lộ cầm lấy tay Lâm mẹ: “Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, con biết mọi người đều rất yêu Lâm An Thâm... Rồi anh ấy sẽ biết...!”

Lâm mẹ gật gù đầu: “Tiểu Lộ, con là đứa nhỏ tri kỷ. Dù thế nào, con cũng phải thay chúng ta bảo vệ Lâm An Thâm.”

Giản Lộ nói: “Mẹ, yên tâm!”

Tầm mắt Lâm mẹ hướng ra xa, lơ đãng lại nghĩ đến bộ dáng trước kia của Lâm An Thâm, lại nhìn đến khuôn mặt kiên định của Giản Lộ, bà yên tâm mà nở nụ cười.

Lâm mẹ cùng Giản Lộ còn nói chuyện thêm một lúc nữa, sau đó thư ký của bà gọi điện nhắc nhở về thời gian của hội nghị.

Sau khi Lâm mẹ rời đi, còn lại một mình Giản Lộ không có việc gì, lại nhớ tới phòng ngủ. Đi đến trước giá vẽ, vẫn là vài nét phác họa một khuôn mặt. Tuy trên giấy chỉ là vài nét đơn giản, nhưng mà hình dáng khuôn mặt, đường con của mắt, mũi, miệng, liếc mắt một cái cũng có thể làm cho người khác nhận ra đó là cô, Giản Lộ.

Chỉ vài nét như vậy lại có thể hiện ra một hình ảnh giống cô đến như vậy. Chỉ có thể là một người rất quan tâm, quen thuộc mới có thể vẽ được như vậy.

Anh đối với cô, tình cảm càng sâu.

Trên đời này có thể có một người đàn ông thâm tình đến vậy, người phụ nữ có thể mong chờ gì hơn...

Đang xuất thần, thì tiếng điện thoại vang lên. Trên mặt Giản Lộ vẫn còn ý cười, cô tiếp điện thoại, xem, mới sáng ra anh đã gọi về rồi: “Lâm tiên sinh, em đang nhìn tác phẩm vôi vàng của anh! Xem xét lại thì kết quả là mắt của em anh vẽ hơi nhỏ!”

Nghệ thuật thôi, muốn trung thành với sự vật, cũng muốn hoàn mỹ hơn sự vật.

Nhưng mà, một lúc lâu sau vẫn không thấy Lâm An Thâm trả lời gì. Giản Lộ nghi ngờ một chút: “Lâm An Thâm?”

Rốt cục điện thoại cũng lên tiếng: “Giản Lộ.”

Nghe giọng nói này, Giản Lộ thiếu chút nữa sặc nước bọt: “Triệu Lăng?! Sao anh lại có số điện thoại phòng tôi!”

Trời ạ... không phải nói nước Mỹ rất coi trọng quyền riêng tư cá nhân hay sao... Chẳng lẽ hôm nay cơ quan này bị bug! Bình thường xem tin tức trên báo, nước Mỹ luôn tự hào mình có công nghệ cao, chất lượng cao, ba cao, bốn cao, thậm chí năm sáu bảy tám cao đều có thể sổ ra, hơn nữa hôm nay cũng không phải ngày hacker nổi loạn, làm sao, có gì? Vì sao lại biết số điện thoại phòng riêng của cô!!

Triệu Lăng như muốn gọi lại Giản Lộ đang lơ đãng: “Tôi nghĩ muốn.. có thể...”

Giản Lộ tức giận: “Không cần lại gọi tới, tôi không có hứng thú nhiều lời với anh. Anh đã gây cho tôi đủ thứ rắc rối rồi!”

Đang muốn cúp máy, điện thoại lại truyền đến giọng Triệu Lãng: “Thật xin lỗi...”

Giản Lộ dừng một chút, lại còn rất khẩu khí nói với anh ta: “Triệu Lãng, ba chữ thật xin lỗi là vô dụng, nếu anh cảm thấy thực sự có lỗi, thỉnh không cần tìm đến tôi. Tôi không biết anh có mục đích gì, bất quá, một chút tôi cũng không muốn nghe theo anh. Tôi chỉ muốn tôi cùng chồng có cuộc sống thật yên lặng, cho nên, mời anh không nên lãng phí tâm tư với tôi.”

“Giản Lộ,” Triệu Lãng cũng đổi giọng nghiêm túc, “Lâm An Thâm thực sự tốt như vậy? Đừng nói với tôi là ngày đó hai người không vì tôi mà cãi nhau.”

Giản Lộ nhẹ nhàng cười: “Đúng vậy, bởi vì anh mà chúng tôi cãi nhau. Nhưng mà có quan hệ gì chứ, Triệu Lãng. Cho dù sau này tôi với anh ấy có chuyện gì xảy ra, đối với tôi anh ấy vẫn là tốt nhất.”

Triệu Lãng không phục: “Lúc đó hai người đều không tin tưởng lẫn nhau! Rồi một thời gian dài như vậy, hai người có thể kiên trì bao lâu?”

Lâm An Thâm nói: Uhm...

Chương 52

Giản Lộ nói rành rọt từng chữ một: “Cả đời.”

Triệu Lãng im lặng.

Giản Lộ không muốn lại lãng phí thời gian của mình nữa, nói thẳng: “Tôi cúp máy.”

“Đợi chút...”

Giản Lộ nhú mày.

Rốt cuộc giọng của Triệu Lãng cũng trở nên nghiêm trọng: “Vậy Triệu Tuấn làm sao bây giờ? Bây giờ anh ấy đang chỉ biết mượn rượu giải sầu. Mặc kệ công ty, mặc kệ cuộc sống, chỉ biết thở dài chỉ biết ủ dột, sa sút tinh thần! Tôi nên làm cái gì bây giờ? ... người tôi yêu nhất là anh trai, chỉ tại cô mà bây giờ anh ấy như trở thành một phế nhân!”

Triệu Tuấn...?!

Giản Lộ ngạc nhiên.

Triệu Tuấn, Triệu Lãng, Triệu Nhật...! Trời ạ, cô chưa bao giờ liên tưởng đến hai cái tên này mà ghép lại với nhau!

Nhưng mà chỉ có thể nói như vậy, căn bản cô không đặt Triệu Tuấn ở trong lòng, cũng chưa từng đặt người đàn ông nào vào trong lòng ngoại trừ Lâm An Thâm.

Bây giờ, thì ra Triệu Lãng làm rối tung mọi chuyện lên như vậy là vì Triệu Tuấn...?!

“Anh ấy vốn là một người nho nhã, luôn luôn quan niệm tích cực, lạc quan, khác hẳn tôi luôn làm càn, phá rối. Anh ấy luôn có chính kiến, sẽ không bị Triệu gia khống chế cuộc sống. Triệu gia muốn anh ấy học kinh doanh, nhưng anh ấy vẫn chọn kiến trúc. Anh ấy từng nói với tôi, con người khi còn sống phải có một loại tín ngưỡng, mà theo đuổi giấc mơ của mình chính là tín ngưỡng duy nhất của anh ấy. Người anh trai luôn khí phách như vậy, tôi luôn ngưỡng mộ. Từ nhỏ đến lớn, hai người chúng tôi được gọi là người thừa kế của cả đại gia tộc, càng lớn, áp lực càng lớn dần. Tôi rất ghét cuộc sống như vậy, nhưng mà tôi không giống anh trai có thể dũng cảm theo đuổi giấc mơ của mình. Cho nên tôi chỉ có thể đứng một bên mà bị gia đình khống chế, một cuộc sống luôn rối loạn, sa sút, lúc đó, tất cả mọi người đều không hy vọng gì ở tôi, nhưng anh chưa bao giờ buông tay với tôi, luôn quan tâm đến tôi, dạy tôi cách sống. Nhiều năm như vậy, tôi chỉ nhìn thấy anh ấy trong vầng hào quang mới biết được phương hướng của cuộc sống của tôi, mới biết được đâu là tồn tại!”

Giọng Triệu Lãng dần dần tức giận: “Nhưng mà bởi vì sự xuất hiện của cô đã sáo trộn mọi điều tốt đẹp! Vì cái gì cô lại xuất hiện trước mắt anh ấy, vì cái gì mà cười với anh ấy, vì cái gì mà cho anh ấy hy vọng rồi lại rồi lại tước đoạt đi quyền sở hữu của anh ấy! Giản Lộ, dựa vào cái gì mà cô có thể cùng Lâm An Thâm có được cuộc sống vui vẻ còn anh trai tôi lại phải chịu cuộc sống đau khổ yêu thương một người!”

Vì cái gì... vì cái gì... vì cái gì...

Vì cái gì mà cô luôn bị người khác chất vấn?!

Triệu Lăng, đây là vì Trọng Mộc làm trong ngành xây dựng, kiến trúc, mà cô trúng tuyển vào Trọng Mộc, cô có thể không xuất hiện trước mắt anh sao? Chẳng lẽ không ai cho anh biết là phép lịch sự tối thiểu là mỉm cười khi chào hỏi sao? Cô không thể nhận được tình yêu của Triệu Tuấn, chẳng lẽ ngay cả cơ hội từ chối cũng không có sao?!

“Bởi vì chuyện này anh mới quấy rầy cuộc sống của tôi với Lâm An Thâm?” Giản Lộ hít sâu một hơi.

“Đúng vậy, Triệu Tuấn cần cô!” Triệu Lăng nói như chém đinh chặt sắt.

Ngay cả sức đề tức giận Giản Lộ cũng không có, như thế nào mà một cậu ấm có thể áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác: “Đáng tiếc, tôi không cần anh ấy. Thật xin lỗi, tôi không giúp gì được anh.”

“Cô có thể giúp! Hơn nữa chỉ có cô mới có thể giúp! Bây giờ anh ấy đang nằm ở bệnh viện, bị loét dạ dày. Ngày trước anh ấy luôn luôn hạn chế việc uống rượu, bây giờ lại say khướt đến loét dạ dày.”

Giản Lộ nghĩ đến Lâm An Thâm, rồi sau đó nói: “Thật xin lỗi, tôi sẽ không đi. Nếu không thể đón nhận tình cảm của anh ấy, tôi đi cũng vô dụng. Nhớ anh chuyển lời của tôi đến anh ấy, cho dù anh ấy có tự tra tấn chính mình như thế nào, tôi cũng không thể yêu anh ấy.”

Triệu Lăng rít qua kẽ răng như muốn cắn lấy cô: “Sao cô có thể vô tình như vậy!”

Giản Lộ cười khổ.

“Triệu Tuấn vừa mới mổ xong, nhưng vẫn muốn say! Bác sĩ nói nếu anh ấy tiếp tục như vậy sẽ nguy hiểm tới tính mạng, anh ấy lại nói lòng anh ấy đã sớm chết! Giản Lộ, anh ấy đang rất tuyệt vọng.”

“Cho nên tôi càng không thể cho anh ấy hy vọng, chẳng lẽ anh muốn anh ấy nhìn thấy hy vọng một lần nữa rồi lại thất vọng?”

Đầu dây bên kia im lặng.

Giản Lộ đợi một lúc cũng không nghe thấy người bên kia trả lời, cô đã muốn cúp máy nhưng giọng xót xa của Triệu Lăng lại truyền đến: “Nếu hôm nay cô không đến gặp Triệu Tuấn theo lời tôi, đừng trách tôi tuyệt tình. Chỉ bằng những tấm ảnh tôi chụp được ở số 5 phố G mà ghép ảnh vào, tôi nghĩ hẳn cô cũng không khó tưởng tượng về mặt tức giận của Lâm An Thâm khi xem những bức ảnh đó, sẽ có rất nhiều đáng về.”

Giản Lộ tức giận: “Tôi là vợ người ta, anh làm như vậy là muốn phá nát gia đình tôi!”

Giọng Triệu Lăng vẫn như vậy: “Chuyện đó tôi không xen vào, tôi chỉ quan tâm đến Triệu Tuấn. Giản Lộ, cô xem đó rồi làm.” Dứt lời, anh ta không cho Giản Lộ một cơ hội nào nữa, tạch một tiếng cúp điện thoại.

Giản Lộ lơ mơ không hiểu.

Chưa đến 1 phút sau, điện thoại lại vang lên. Tiếng chuông dọa Giản Lộ một thân mồ hôi: “... Alo?”

“Làm sao vậy?” Lâm An Thâm ở bên này nghe giọng Giản Lộ hơi là lạ.

Giản Lộ nghe được giọng Lâm An Thâm, đầu lại đông lại.

“Giản Lộ?” Lâm An Thâm gọi.

“Em đây...”

Lâm An Thâm nhú mày: “Có chuyện gì? Vừa rồi anh gọi điện sao lại bận, nói chuyện cùng với ai vậy?”

Tay Giản Lộ ướt nhẹp mồ hôi: “Không có ai, gọi nhầm máy thôi...”

Lâm An Thâm im lặng một chút rồi nói: “Ừ.” Rồi lại hỏi tiếp: “Buổi chiều anh về đưa em ra ngoài chơi?”

“... không cần...” Giản Lộ nắm chặt dây điện thoại.

Lâm An Thâm cũng không hỏi vì sao chỉ nói: “Ừ.”

Không nói chuyện với Lâm An Thâm nữa, người Giản Lộ mềm nhũn ngã mình trên giường.

Nhưng mà đến buổi chiều Lâm An Thâm cũng không về Lâm gia. Thẳng đến lúc ăn cơm chiều, Lâm An Thâm cũng không về. Gọi điện thoại cho anh anh cũng chỉ nói 3 chữ, có việc bận.

Đến 10 giờ tối, Giản Lộ chờ ở trong phòng mà đứng ngồi không yên. Đến nước Mỹ nhiều ngày như vậy rồi, cho dù mấy hôm trước công việc với Triệu Nhật có sút đầu mẻ trán, Lâm An Thâm cũng không về nhà ăn cơm chiều với cô, huống chi bây giờ đã muộn thế này. Giản Lộ ân hận lo lắng, thậm chí còn đoán có phải Triệu Lăng đã đưa ảnh cho Lâm An Thâm...

Cô không đi gặp Triệu Tuấn.

Giản Lộ thừa nhận, cô rất ích kỷ đối với Triệu Tuấn. Mấy ngày hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, cô không muốn lại xích mích với Lâm An Thâm nữa. Bởi vì để ý Lâm An Thâm, muốn cho anh cảm giác anh toàn nhiều hơn nữa cho nên cô không thể gặp Triệu Tuấn.

Quá 11 giờ 5 phút. Lâm An Thâm trở về.

Giản Lộ lập tức đón: "...đã về?"

Lâm An Thâm liếc mắt nhìn Giản Lộ một cái, nói: "Ừ. Đã khuya, nhanh đi ngủ đi."

Giọng cũng bình thường, không khác mọi khi nhiều lắm.

Sau đó anh tự mình cởi áo vest, cởi xong lại treo lên móc. Tiếp theo lại soi gương, cởi caravat ra.

Động tác cũng như bình thường.

Lâm An Thâm lấy quần áo để đi tắm xong, thấy Giản Lộ còn đứng ở đằng kia ngây ngây nhìn anh, đôi mắt đang cố gắng che dấu sự lo lắng.

Anh đi đến bên cạnh cô, đưa tay phải ôm lấy cô một cái: "Sao còn chưa đi ngủ?"

Sao còn chưa đi ngủ...

Giản Lộ dán vào trong ngực Lâm An Thâm, tim anh đập không vội vàng, cũng không dồn dập, trên mặt và da dẻ vẻ nhu hòa. Còn có giọng nói, như mọi ngày dịu dàng mê người... Cô anh tâm thưởng thức hương vị trên người anh: "Không phải nói là buổi chiều xong việc liền về sao, sao muộn như vậy mới về?"

Lâm An Thâm vuốt ve những sợi tóc mềm mại trên đầu cô, một chút lại một chút: "Ừ. Có chút việc đột xuất cần xử lý."

Giản Lộ ôm thắt lưng anh: "Ăn cơm chưa?"

"Rồi."

"Ăn cái gì?"

"Cơm xã giao."

"Ăn ngon không?"

"Không thể nào ăn ngon..."

Giản Lộ cười lớn, anh luôn luôn làm việc với bộ mặt của lão hồ ly, trong cuộc sống bình thường thì cũng là bộ mặt của tiểu hồ ly. Đặc biệt tùy hứng, lại soi mói. "Để em đi hâm lại ly sữa, để anh uống trước khi đi ngủ."

"Anh uống nước là được rồi."

Giản Lộ trở mặt: "Không được!" Anh nói cơm xã giao không thể ăn ngon, cũng có nghĩa là chưa ăn được bao nhiêu. Cô còn không biết những việc nhỏ này của anh sao, "Bữa tối ăn không tốt, phải uống ly sữa cho đỡ đau bụng."

Lâm An Thâm đành phải gật đầu.

Giản Lộ lại khôi phục lúm đồng tiền, là anh nghe lời. sau đó liền cười tủm tỉm rời phòng ngủ đi phòng bếp hâm sữa.

Ngọn đèn phòng ngủ chiếu lên người Lâm An Thâm, nhưng không chiếu rõ biểu tình trên khuôn mặt anh.

Đứng yên tại chỗ, anh nhìn bóng cô rời khỏi phòng thật lâu, thật lâu...

Giản Lộ hâm nóng sữa xong, lại tìm một bát canh lớn, đổ nước sôi vào, rồi để ly sữa vào trong bát, sau đó đem cả bát canh lên phòng. Có tiếng nước trong phòng tắm, Giản Lộ cười cười, đặt bát canh xuống xong, lại bắt đầu chuẩn bị hành lý về nước. Dựa vào kế hoạch của Lâm An Thâm thì sáng ngày mai bọn họ sẽ về nước.

Lâm An Thâm tắm xong liền đi ra, thấy Giản Lộ đang chạy ngược chạy xuôi trong phòng, hối hả thu dọn hành lý của hai người.

Giản Lộ thấy anh đi ra, nhìn lại thời gian, trong lòng cảm thán, sao hôm nay anh tắm đến cả thời gian cũng giống bình thường.

Vừa vặn phân vân không biết có nên mang áo gió của anh đi hay không, liền hỏi anh: “Chồng à, cái áo gió này anh không mang đi được không, hơi lớn không cho vừa vali! Dù sao lần này anh về, lần sau anh sang vẫn phải mang theo!” Lâm An Thâm lấy áo gió trên tay cô xuống: “Giản Lộ, thật xin lỗi, ngày mai chúng ta không đi được.”

“A?” Giản Lộ lấp bắp ngạc nhiên, “Vì sao?” Trước đó là ai chém đinh chặt sắt đòi phải đi?”

“Có việc đột xuất, có hai tập văn kiện phải ký. Đại khái là 1 tuần nữa mới có thể về Trung Quốc.” Lâm An Thâm nhìn thẳng vào mặt Giản Lộ, giải thích.

“A, là như vậy...” Giản Lộ gật gật đầu, “Không quan hệ, vừa vặn có thể ở lại đi chơi với mẹ một chút. Bởi ông nội cũng tốt, buổi sáng hôm nay ông bị văng đầu, cũng may bác sĩ Lương đến kiểm tra cho ông, ông uống thuốc xong cũng đỡ rồi.”

“Ừ.” Lâm An Thâm lại treo chiếc áo lên móc.

Giản Lộ theo sau: “Chồng à,” cô dán mặt mình lên lưng anh, “Sáng ngày mai đến phòng ông nội, hỏi thăm ông một chút rồi hẵng đi làm được không?”

Lâm An Thâm khép cửa tủ lại: “Ừ.”

Giản Lộ vui vẻ, ôm lấy anh: “Chồng à, yêu anh nhất!”

Người Lâm An Thâm cứng đờ lại, xoay người.

Giản Lộ ngẩng đầu, kiễng chân chủ động hôn anh một cái.

Lâm An Thâm yên lặng nhìn cô, có trăm ngàn mối mâu thuẫn trong lòng. Nâng tay, vuốt ve khuôn mặt cô, ngón tay đi theo những đường cong khuôn mặt cô. Trước mắt là người con gái cười đến tươi tắn, dịu dàng, là người con gái của anh, vĩnh viễn là của Lâm An Thâm anh...!

Cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng thâm nhập, nặng nề hấp thu hơi thở cô.

Giản Lộ bị hôn đến trời đất quay cuồng, không khí trong lồng ngực như bị anh hút cạn, theo bản năng, cô lùi về sau từng bước, nhưng tay anh đã giữ gậy cô, không cho cô lùi lại nửa bước. Cũng lúc đó, tay trái anh đặt trên thắt lưng cô, siết chặt, làm cho cô đứng cạnh anh mà không có chút khe hở nào, dính sát vào nhau cùng một chỗ.

Một lúc lâu sau, ngay lúc Giản Lộ đang nghi ngờ mình có vì không thở được mà ngắt đi, Lâm An Thâm mới buông lỏng cô ra. Nhưng mà đợi cho Giản Lộ hít được một hơi, Lâm An Thâm lại hung hăng hôn cô, lại một lần nữa trời đất xoay chuyển.

Triền miên thật lâu sau, thân thể Giản Lộ mềm nhũn dựa vào anh, thở từng ngụm, từng ngụm một.

Lâm An Thâm cúi đầu, in một nụ hôn lên trán cô. Hai tay ôm lấy cô, hơi thu tay để cô dán vào ngực mình.

Động tác của anh một lúc thì nhiệt tình như lửa, một lúc lại dịu dàng như nước, Giản Lộ cảm thấy tâm mình đều hóa thành nước: “Chồng à, em thực sự sùng bái anh... anh khỏe như vậy... thật sự chưa ăn cơm sao...”

Lâm An Thâm dùng cằm, vuốt ve đỉnh đầu cô: “Ừ.” Rồi sau đó hay tay nhắc cô lên, ôm cô tiến về phía giường lớn.

Giản Lộ nhắc nhở anh: “Nhưng mà... nhưng mà... còn chưa hết 1 tuần...”

Lâm An Thâm nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, đắp chăn lên người cô: “Ừ, anh biết.”

Đầu giường là ly sữa cô đã hâm nóng cho anh, Lâm An Thâm cầm ly sữa uống cạn.

Giản Lộ nằm trong chăn, nhếch miệng cười, tựa hồ cô cũng được thưởng thức vị sữa ngọt ngào.

Tắt đèn, anh nằm bên cạnh cô.

Bóng đêm kết bạn với vô số vì sao, gió im lặng thổi.

Giản Lộ tiến sát vào lòng anh, đặc ý nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát sau, trong mộng đã chỉ có bóng dáng của Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm cầm tay Giản Lộ, bên tai là tiếng hít thở khe khẽ của cô, trong bóng đêm, anh lẳng lặng nhìn trần nhà.

Đêm, kìm nén.

Lâm An Thâm nói: Em cầm miệng!

32. Chương 53-54

Chương 53

Bốn ngày trôi qua, Lâm An Thâm đi sớm về trễ, cơm chiều cũng không về nhà ăn. Lâm bố, Lâm mẹ cũng phải đi làm việc của mình. Thời gian này, người Giản Lộ tiếp xúc nhiều nhất xem như là Lâm gia gia.

“Giản Lộ?”

Giản Lộ lấy lại tinh thần, nhìn thấy Lâm gia gia đang gọi cô, liền đáp lời một cách máy móc: “Dạ...”

“Ăn cơm cũng thất thần? Đứa nhỏ này...”

Giản Lộ lập tức ăn một miếng cơm.

Lâm gia gia gấp cho Giản Lộ miếng rau: “Đừng chỉ ăn cơm không, chịu khó ăn chút rau xanh, nhiều vitamin, cũng tốt cho đứa nhỏ.”

Giản Lộ quẫn.

... Những biểu hiện này không giống như biểu hiện sắp có em bé...

Nhưng mà cũng không tiện kháng nghị, đành phải theo lời Lâm gia gia ăn nhiều rau một chút.

Cùng Lâm gia gia ở chung vài ngày càng thấy hòa hợp, nhất là mấy ngày hôm trước Lâm An Thâm nghe lời Giản Lộ, trước khi ra khỏi nhà cũng ân cần hỏi thăm tình trạng sức khỏe của ông, từ đó Lâm gia gia đối với cô lại càng hòa ái nhiều hơn, cũng quan tâm cô hơn. Đặc biệt về việc đứa nhỏ.

Giản Lộ thật bi thảm, tự nhiên lại bị giục sinh con...

Cơm xong, bị Lâm gia gia lôi kéo, truyền thụ việc sinh con, Giản Lộ không khỏi thầm than kinh nghiệm Lâm gia gia... thật phong phú... Nói xong việc sinh con lại bắt đầu tưởng tượng đứa nhỏ trong tương lai, nói giáo dục ở nước Mỹ phát triển như thế nào, y tế cho trẻ con hoàn thiện như thế nào, thậm chí cả chuyện Disney ở nước Mỹ cũng là lớn nhất trên thế giới cũng nói ra...

Kỳ thật cũng không muốn ngăn lại tưởng tượng của lão nhân gia, nhưng mà... “... Ông nội, có vẻ là cháu sẽ ở cùng với tụi con... Nghe Lâm An Thâm nói anh muốn từng bước rời tổng công ty về Trung Quốc...”

Lập tức, Lâm gia gia không nói gì nữa.

Giản Lộ vội vàng an ủi: “Ở Trung quốc, bậc giáo dục bắt buộc là 9 năm... cũng không tồi...”

Lâm gia gia không lên tiếng, tiếp tục nói: “Nơi nào cũng có bệnh viện nhi đồng... rất lớn...” Người cũng rất nhiều...

Lâm gia gia cúi đầu, tự hỏi bản thân.

Giản Lộ tiếp tục an ủi: “Trong nước còn có hai lần nghỉ hè và nghỉ đông... còn có Quốc khánh, mừng 1 tháng 5, Trung thu, tết Đoan Ngọ đều được nghỉ... Được nghỉ bọn con liền mang cháu về đây chơi với ông! A, còn có ngày quốc tế thiếu nhi nữa...”

Ai ngờ sắc mặt của Lâm gia gia vẫn không chút thay đổi, tiên đoán trước quyền nuôi đứa nhỏ: “Con cảm thấy bố đứa nhỏ sẽ dễ thừa ra một cục thịt để cản trở thế giới riêng của hai người sao?” Dứt lời, ngẩng đầu nhìn mặt của Giản Lộ.

Giản Lộ quẫn. Chỉ một câu đã thành công đánh bại cô...

Xám xịt trở về phòng ngủ, Giản Lộ ngồi trên giường nghĩ, Lâm gia gia nói cũng không phải không sai, theo góc độ của Lâm An Thâm mà nói, rất có khả năng anh sẽ làm như vậy...

Buổi tối, gần 12 giờ Lâm An Thâm mới trở về, mấy ngày nay toàn giờ này anh mới về nhà. Giản Lộ có nhắc tới Lâm gia gia, nhưng mà Lâm An Thâm chỉ thần nhiên “Ừ” một chút, liền đi vào phòng tắm.

Giản Lộ dần nhú mảy, cô không thể không phát hiện, mấy ngày nay anh cũng chỉ “Ừ” với cô. Thái độ thần nhiên, phản ứng thần nhiên, giọng nói cũng thần nhiên...

Đón Lâm An Thâm từ phòng tắm đi ra, Giản Lộ chạy nhanh đến hỏi Lâm An Thâm: “Chồng à, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Lâm An Thâm cúi đầu nhìn thấy ánh mắt lo lắng của cô, âm thầm nắm tay lại: “Không có.” Gương mặt với giọng nói vẫn là thần nhiên, khiến người ta không nghe ra cái gì.

Không đợi Giản Lộ hỏi nhiều, Lâm An Thâm đã giục đi ngủ.

Tắt đèn. Như thường lệ, Lâm An Thâm giúp cô ngủ ngon.

Giản Lộ nằm trong lòng Lâm An Thâm, gần anh như vậy, lại không biết trong lòng anh đang suy nghĩ cái gì.

Mỗi lúc như vậy cô lại cảm thấy mình vô dụng cùng bất đắc dĩ. Đoán rằng có phải công ty lại xảy ra chuyện gì hay không, nhưng mà hỏi qua Lâm mẹ, bà cũng nói không có... Cũng đoán già đoán non có phải Lâm An Thâm nhận được ảnh trả thù của Triệu Lăng, dù sao cô vẫn không có quan hệ với Triệu Tuấn. Nhưng mà theo động thái của Lâm An Thâm, thần thái hòa bình, không khác bình thường là mấy...

Ngày hôm sau, Giản Lộ cùng Lâm mẹ ra ngoài đi thăm Newyork một ngày. Lúc về nhà ăn cơm tối, thấy Lâm bố đã về rồi mà Lâm An Thâm vẫn chưa về.

Nghe thấy Lâm gia gia cũng không nhin được hỏi Lâm An Thâm.

Nhưng mà không có người có thể trả lời được nửa câu.

Sau khi ăn xong, Giản Lộ trở lại phòng, gọi điện thoại cho Lâm An Thâm.

“Chồng à, ăn cơm chưa?”

“Rồi.”

“Công việc bề bộn?”

“Ừ.”

“Mấy ngày nay anh đều không về nhà ăn cơm...”

“Ừ.”

“Em cũng rất nhớ anh...”

“Ừ.”

“Nói thật, có phải anh có tiểu tam ở ngoài không?”

“Không có.”

“Vậy thì tiểu ngũ, tiểu tứ?”

“Không có.”

Ngay cả lúc cô đùa cợt cũng không muốn tiếp!

Giản Lộ còn muốn tiếp tục nói, nhưng hiển nhiên Lâm An Thâm đã không còn ý muốn nói chuyện: “Giản Lộ, còn có việc?” Giọng nói so với bình thường còn đậm bạc hơn.

Giản Lộ thực sự tức giận...!

Dập máy, cô chạy ra cửa, gọi taxi, đi thẳng đến tổng công ty Trọng Mộc.

Trời đêm đầy sao, trên đường, đèn neon cùng sao trời tranh nhau tỏa sáng. New York là thành phố không có đêm, càng đêm càng nhộn nhịp.

Tổng công ty của Trọng Mộc một mình một tòa nhà, đứng sừng sững ở giữa khu trung tâm, phố xá sầm uất.

Giản Lộ ngẩng đầu nhìn lên trên, ban đêm, Trọng Mộc bớt phóng túng mà thâm trầm. Chỉ có mấy chiếc đèn hường lên trời là còn sáng, chiếu thẳng vào mấy tầng mây. Tòa nhà cao lớn, chọc thẳng vào màn đêm, tầng cao nhất kia có vẻ xa vời, không thực.

Người bảo vệ đi về phía Giản Lộ. Đã muộn thế này, một cô gái da vàng khí thế mãnh liệt, hẳn đã khiến anh kinh ngạc.

Giản Lộ liếc mắt nhìn người đàn ông cản trở đường đi của cô một cái, quả nhiên như lời Joey nói, khắp nơi ở tổng công ty đều là soái ca tinh anh cả. Ngay cả bảo vệ cũng thật cao lớn, đẹp trai, anh được rèn luyện hằng ngày nên đã rất bình tĩnh, anh rất lễ phép hỏi cô là ai, đến tìm ai, là người ngành nào vân vân và vân vân.

Tuy rằng anh bảo vệ rất đẹp trai, nhưng Giản Lộ không kiên nhẫn trả lời anh, trực tiếp chặn lời anh lại: “Give me a phone, I’ll call Anson Lin to tell you who I am!”

Một câu thành công trấn an anh bảo vệ đẹp trai.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, không quá vài phút, Giản Lộ liền nhìn thấy Lâm An Thâm như ý muốn.

Anh bước nhanh từ trong thang máy ra, liếc mắt một cái nhìn thấy ở một bên đại sảnh, dùng ánh mắt đánh giá Giản Lộ từ trên xuống dưới. Anh đi thẳng sang bên này, nắm lấy tay cô. Sau đó nói vài câu với người bảo vệ đang bị dọa cho sợ rồi dẫn Giản Lộ vào trong phòng làm việc của mình.

Giản Lộ nhìn một vòng văn phòng rộng lớn, đứng bên cửa sổ nhìn xuống thấy cả thành phố không đêm, không sót thứ gì, xa xa, ánh đèn neon nhấp nháy, đèn trên đường hơi yếu. Mà người qua đường với xe lại càng nhỏ hơn.

Thu lại tầm mắt, Giản Lộ thấy Lâm An Thâm đang trầm mặt, nhìn chằm chằm vào cô: “... Sao lại nhìn em như vậy? Hẳn em mới là người nên dùng ánh mắt như vậy nhìn anh!”

“Ai cho em muộn như vậy còn đến tìm anh?” Lâm An Thâm đi đến trước mặt Giản Lộ.

“Chỉ có người Mỹ mới có nhân quyền à?!” Giản Lộ cãi lại anh, “Em cũng có! Em muốn đến xem anh làm việc như thế nào.”

Lâm An Thâm đi đến bàn làm việc, gấp máy tính lại: “Đi, anh làm xong việc rồi, về nhà đi.”

Giản Lộ cau mày: “Rõ ràng anh không có việc gì...!”

Lâm An Thâm chỉ lo mặc lại vest, không đáp lời.

Giản Lộ kéo lại cánh tay anh: “Lâm An Thâm, anh làm sao vậy?”

Lâm An Thâm im lặng cài cúc áo.

Giản Lộ tự nhủ với bản thân không nên mất kiên nhẫn: “Lâm An Thâm... Có phải mấy ngày nay có chuyện gì khiến anh không vui không?”

Lâm An Thâm cúi xuống, tay nắm chặt, nhìn thẳng vào mắt Giản Lộ: “Em muốn hỏi cái gì?”

Giản Lộ dừng lại.

... có phải vì... Triệu Lăng đưa cho anh ảnh chụp...?

... có phải vì anh tin những gì trong ảnh...?

Rõ ràng lúc đến đã quyết định phải giải quyết nhanh việc này, nhưng mà đến lúc đối diện với nhau, cô lại không thể không khựng lại, bắt đầu do dự.

Hai người đứng giữa không gian yên tĩnh đối diện.

Cuối cùng Lâm An Thâm chuyển mắt trước: “Đợi đã, về nhà đi.” Anh bắt đầu bước đi lại bị cô giữ lại, sau đó nghe được giọng cô lúc cúi xuống.

“Lâm An Thâm... có phải anh đã biết chuyện gì đó...”

Tim Lâm An Thâm thất lại, lúc quay đầu lại nhìn cô ánh mắt anh đã rất u ám: “Em cảm thấy anh đã biết cái gì?”

Thái độ của Lâm An Thâm càng khiến Giản Lộ tủi thân: “Ý của anh là... anh không tin em...?”

Lâm An Thâm cười lạnh, buông tay cô ra: “Tin tưởng? Giản Lộ, anh vẫn cố gắng tin tưởng em! Thậm chí đến lúc nhìn đến sự thật này, anh cũng muốn lừa dối bản thân em không nói dối với anh!”

“Lâm An Thâm! Nói cho rõ chuyện gì thật!” Giản Lộ ghét Lâm An Thâm một mực chắc chắn cô nói dối!

Lâm An Thâm bước nhanh đến bàn làm việc, mở ngăn kéo rút ra một tập tài liệu, “bang” một tiếng ném lên mặt bàn.

Giản Lộ tiến lại nhìn xem, là danh sách cuộc gọi tháng vừa rồi của Lâm Trạch. Trên danh sách là một chuỗi dài đặc các con số, trong đó có một dãy số bị gạch chân thật đậm ở phía dưới. Lực tay mạnh đến mức có chỗ như rách rách cả tờ giấy.

Giản Lộ nhìn rõ ngày, là bốn ngày trước; thời gian 10:35am; thời gian nói chuyện rất dài, 00: 26: 09.

Cô mơ hồ nhận ra dãy số kia, rốt cuộc cũng biết tại sao mấy ngày nay Lâm An Thâm lạnh lùng. Cô á khẩu không trả lời được gì: “Em...”

Lâm An Thâm chờ đợi lời giải thích của cô, nhưng mà nửa ngày cũng không nghe thấy cô nói gì.

“Không có gì để nói?” Anh tức giận, “Vì sao lại nói dối anh cuộc điện thoại kia là gọi nhầm?! Vì sao vẫn liên hệ với Triệu Lăng?! Vì sao muốn nói dối anh?! Giản Lộ, chẳng lẽ có lần đầu tiên thực sự có lần thứ hai?!”

Tim cô bị lời nói của anh bóp nghẹt: “Lâm An Thâm... không phải như anh nghĩ... Triệu Lăng, anh ta –”

Lâm An Thâm kích động: “Giản Lộ! Em im miệng! Anh nói rồi, anh không muốn nghe thấy tên hèn từ miệng em! Anh hận em trong lòng em nhớ hèn, cho dù là cái tên cũng không được! Rốt cuộc em có để ý đến cảm nhận của anh?!”

“Đương nhiên là có!” Giản Lộ cãi lại.

Trong mắt Lâm An Thâm là một mảnh xót xa cùng chán nản: “Nếu còn để ý đến anh... vì sao còn cùng anh ta...” Nửa câu sau thế nào anh cũng không nói ra được...

Giản Lộ vò nát danh sách trên mặt bàn: “Lâm An Thâm, nói cho hết lời! Anh muốn nói gì!”

Lâm An Thâm nói không nên lời, một khi nói ra hết, anh không thể không chế được tình hình, cũng không giữ được cô.

Tim Giản Lộ nhói lên một cái: “Nói không nên lời sao? Vì sao còn cùng anh ta liên lạc? Vì sao còn cùng anh ta dây dưa không dứt? Vì sao còn cùng anh ta ái muội không rõ? Hay là nói, cả câu của anh là – vì sao còn cùng hắn lén yêu đương vụng trộm?!” Cuối cùng, câu cuối kia là Giản Lộ kêu lên.

Mặt Lâm An Thâm liền trắng bạch: “Giản Lộ, em không được nói tiếp! Em câm miệng!”

Lần này là Giản Lộ cười lạnh: “Vì sao không? Bị em nói trúng có phải không?”

Lâm An Thâm mạnh tay bắt lấy vai Giản Lộ, trán nổi lên gân xanh.

Giản Lộ dùng sức tránh anh ra, trừng mắt với anh, đôi mắt ghen đã hồng lên: “Thì ra đây là nguyên nhân mấy hôm anh đi sớm về trễ... Lâm An Thâm, rốt cuộc em cũng biết trong lòng anh đang nghĩ cái gì, có phải anh ở đây tìm chứng cứ, để lại không gian tự do cho em, rồi yên lặng ở một bên xem em với Triệu Lăng có thật tiến thêm một bước hay không, có thật ở bên ngoài làm chuyện có lỗi với anh...!”

Lâm An Thâm quay mặt sang một bên, cảm thấy đầu mình lại càng lớn ra, lời nói của cô, ánh nhìn của cô giống như lưỡi dao cứa vào tim anh.

“Lâm An Thâm, vậy chứng cứ của anh đâu... Anh cho rằng em... thay lòng đổi dạ sao?” Giản Lộ không kìm được, ghen ngào, nước ở hốc mắt chảy ra lại càng nhiều, muốn bưng bình kìm lại nước mắt này, nhưng mà lời vừa nói ra, nước mắt cũng không kìm được mà chảy ra.

Nếu có một người như vậy, bạn thương hắn, yêu hắn, ngay đến cả trái tim mình cũng muốn mang ra làm minh chứng, nhưng mà hắn vẫn nghi ngờ.

Cái loại đau đớn này, rốt cuộc có thể đau đến mức nào...

Lâm An Thâm nói: Thật xin lỗi

Chương 54

Tim Lâm An Thâm chợt xót. Nước mắt chảy dọc theo khóe mắt cô rơi xuống, giống như rơi thẳng vào tim anh, đốt cháy thần kinh. Cảm giác đau đớn len lỏi tới từng góc ngách của trái tim, Lâm An Thâm thâm vô thức lắc đầu: “Thật xin lỗi... Giản Lộ...”

Vươn tay muốn bắt lấy tay cô, nhưng lại bị cô bưng bình tránh đi.

Lâm An Thâm cảm thấy toàn thân như co rút lại, hoảng loạn, lại càng dùng sức muốn ôm cô vào trong ngực.

Giản Lộ giãy dụa.

Lâm An Thâm càng ôm chặt cô hơn.

Giản Lộ dùng tay, đâm thật mạnh vào lưng anh.

Lâm An Thâm chỉ là ôm cô thật chặt. Cô có thể giận anh, có thể mắng anh, có thể đánh anh... Nhưng mà, không thể không muốn anh... “Thật xin lỗi, Giản Lộ, thật xin lỗi! Anh tin em...! Chỉ là... anh không thể không chế bản thân mình làm như vậy... tha thứ cho anh...”

Giản Lộ nắm chặt áo anh, phần nộ nói: “Em rất tức giận...! Lâm An Thâm, sao anh có thể thử em như vậy...?! Làm sao anh có thể không tin em...! Em yêu anh như vậy... anh không thể nghi ngờ tình yêu của em với anh như vậy...!” Trong lòng tủi thân, không chỉ rơi lệ.

“Anh biết... anh xin lỗi... là anh không tốt...” Lâm An Thâm ôm chặt đầu Giản Lộ, làm cho nước mắt cùng tủi thân của cô im lặng rơi vào ngực anh, chỉ nguyện có thể giữ được những đau khổ của cô. “Thật xin lỗi... là anh quá nhạy cảm! Anh chỉ... quá yêu em...!”

Giản Lộ khóc càng lớn, vùi cả mặt vào trong lòng anh: “Nhưng mà em cũng như vậy yêu anh!”

“Đừng khóc... anh biết rồi...” Lâm An Thâm lại càng ôm chặt hơn.

Giản Lộ khóc như hoa lê đài vũ.

“Giản Lộ, đừng khóc được không... Anh không biết nói gì...”

Giản Lộ vẫn khóc như mưa.

Đối với Lâm An Thâm mà nói, mỗi tiếng khóc của cô đều giống như một lưỡi dao, mỗi giây đều cứa vào lòng anh. Lâm An Thâm dùng toàn lực ôm cô, thầm nghĩ cho cô biết: “Giản Lộ, anh thật sự đã biết tâm ý của em, lần này là anh không tốt, đừng khóc nữa được không... Tim anh cũng rất đau...”

Giản Lộ vừa khóc vừa kêu to: “Em cũng không muốn khóc! Anh buông lỏng tay được không, hai tay anh ghì chặt làm em chảy nước mắt!”

Lâm An Thâm buông tay ra, lo lắng hỏi cô: “Có phải đau tay lắm rồi không? Sao rồi? Để anh xoa cho!”

Giản Lộ đẩy hai tay anh ra: “Anh ép ngực em đau! Muốn xoa sao!”

Lâm An Thâm nóng mặt: “Anh xin lỗi...”

Giản Lộ vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận: “Xin lỗi là xong sao! Khóc đã khóc rồi, đau cũng đau rồi! Lần sau anh còn nghi oan cho em, em liền không để ý tới anh nữa!”

Lâm An Thâm nghe xong, biết bây giờ cô đã tha cho anh rồi, kích động lại ôm thật chặt cô vào trong ngực, anh muốn cả đời như vậy mà ôm cô: “Anh biết rồi, vợ à—!”

Giản Lộ nín khóc mỉm cười.

Lâm An Thâm thoáng buông tay, cúi đầu nhìn người ở trong lòng. Chỉ thấy cô khóc xong, mặt đều ướt nước mắt, cái mũi hồng hồng, bộ dáng đáng thương lại lém lỉnh. Lâm An Thâm lại thầm tức với bản thân mình sao lại để cô đau lòng.

Nhìn thấy trong mắt anh đều là hối hận, Giản Lộ dấm một cái vào ngực anh: “Lúc nhận sai thì chỉ biết giả làm con thỏ mà gọi vợ à... lúc tức giận thì lại chẳng khác con hổ là mây quất tháo với em! Hừ, anh là lão hồ li!” Giản Lộ đem toàn bộ nước mắt, nước mũi chui vào ngực Lâm An Thâm, ai bảo anh bắt nạt cô?! Cho kẻ ưa sạch sẽ như anh biết mùi!

Nghe được giọng cô, Lâm An Thâm cười khổ. Dù sao trong cách nghĩ của cô, anh luôn luôn lên xuống giữa các giai tầng động vật. Hồ ly... chó...con thỏ rồi lại hổ, tất cả đều không sao cả. Quan trọng nhất là, cô nói chuyện với anh, cười với anh, không từ chối vòng tay của anh, ngoan ngoãn ở lại bên anh!

Lâm An Thâm lại ôm lấy cô: “Vợ à... vợ... vợ...”

Giản Lộ lại bị anh chọc tức, tay lại dấm anh một dấm cho hết giận: “Đầu đất!”

Một quyền của cô giống như lông chim chọc cho Lâm An Thâm ngứa, anh cúi đầu hôn lên nước mắt cô, sau đó hôn xuống đôi môi, dịu dàng cùng cô triền miên. Đến khi nhận được sự đáp lại của cô, Lâm An Thâm lại càng cố gắng dịu dàng, triền miên với cô.

Căn phòng vốn lạnh lẽ, bởi vì nụ hôn sâu của hai người mà trở nên ấm áp.

Lúc quay trở lại Lâm trạch đã là nửa đêm. Vào cửa, đại sảnh đèn đuốc sáng trưng. Lâm bố, Lâm mẹ đều ngồi ở trên sofa chờ. Giản Lộ nhìn không được, rụt cổ lại, lúc cô đi quá vội, hẳn là họ không được thông báo một tiếng.

Lâm mẹ thấy rốt cục Lâm An Thâm cùng Giản Lộ đã trở về, bước lên phía trước hỏi: “Muộn như vậy còn đi đâu vậy? Khiến chúng ta phải lo lắng! Ông nội hai đứa cũng mới về phòng, bố mẹ vất vả lắm mới khuyên được ông đi nghỉ.”

Giản Lộ đang muốn xin lỗi thì Lâm An Thâm đứng ở phía trước đã mở miệng: “Con xin lỗi, đã khiến mọi người lo lắng. Con ở công ty làm việc quên thời gian, Giản Lộ đến tìm con.”

Lâm bố, Lâm mẹ đều ngăn ra, Lâm An Thâm xin lỗi với bọn họ...?

Đầu tiên Lâm mẹ lại nhìn lại hốc mắt hồng hồng của Giản Lộ, lại nhìn vẻ mặt dịu dàng của Lâm An Thâm. Trong lòng bà âm thầm thở dài một hơi, nói đến ảnh hưởng của Giản Lộ với Lâm An Thâm là không thể đánh giá được...

Lâm mẹ cười cười an ủi: “Bình an trở về là tốt rồi! Chúng ta chỉ lo lắng Giản Lộ ở đây không quen, về sau con cũng không nên làm việc quá muộn để con bé lo lắng!”

Lâm An Thâm gật đầu: “Con sẽ chú ý. Ngày mai con với Giản Lộ sẽ ngồi máy bay chuyển buổi tối về nước.”

“Nhanh như vậy?” Lâm mẹ không nhịn được, lộ ra khuôn mặt thất vọng.

Lúc này, Lâm bố đi tới: “Thu dọn hành lý xong rồi sao? Buổi tối mới bay thì cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

Lâm An Thâm đồng ý: “Dạ.” Nhưng một chút còn nói: “Hành lý không cần dọn hết, đến Noel bọn con lại sang.”

Lâm mẹ lại càng mừng: “Được! Noel này vui rồi, mang Tiểu Lộ về đây chơi!”

Lâm bố ôm vai Lâm mẹ: “Tốt lắm, để hai đứa nó lên trên ghế nghỉ ngơi đi.”

Giản Lộ nghi ngờ liếc mắt nhìn Lâm An Thâm một cái.

Lâm An Thâm đáp lại cô bằng một nụ cười.

Giản Lộ ngăn người.

Đúng là âm mưu quỷ kế của anh...

Ngày hôm sau, Lâm An Thâm cùng Lâm bố Lâm mẹ đến công ty giải quyết nốt công việc còn lại. Giản Lộ ở lại nhà thu dọn hành lý. Tám giờ tối máy bay cất cánh, mọi người định tối 6 giờ ở nhà ăn cơm tối.

Không có nhiều hành lý phải thu dọn, phần lớn quần áo mang đến đều để lại Lâm trạch, Giản Lộ thu dọn chỗ còn lại rất nhanh.

Đến buổi chiều, Giản Lộ nhàn rãi ngồi ở trong phòng lên mạng. Đang chơi thì mơ hồ nghe được tiếng người tranh cãi dưới lầu. Giản Lộ đi xuống, thấy dì Hồng đang khó khăn khuyên Lâm gia gia cái gì, Angle đứng lo lắng một bên.

Nhìn thấy Giản Lộ đi xuống, dì Hồng rất vui vẻ: “Tiểu thiếu phu nhân, cô tới vừa kịp lúc, giúp tôi khuyên lão gia!”

Sau đó nghe được dì Hồng giải thích mọi việc rõ ràng.

Đồ ăn tối nay có một món là nấm ninh*, trước đây Lâm An Thâm rất thích ăn, nhưng mà món này cần tương bí truyền của một nhà hàng Trung Quốc, ngồi xe cũng phải mất một giờ mới tới nơi được. Hơn nữa ông chủ của nhà hàng rất khó tính, chỉ bán tương cho người Trung Quốc. Trong nhà lâu nay cũng không làm món này nên không chuẩn bị tương. Bây giờ, dì Hồng bảo không đủ nguyên liệu, mà những người làm khác trong Lâm trạch cũng không phải người da vàng. Người có thể đi mua chỉ còn lại Lâm lão gia. Bởi vậy, Lâm lão gia nhất quyết muốn đi ra ngoài mua tương về. Nhưng mà dì Hồng nào dám để Lâm lão gia xuất môn, mặc dù sức khỏe của ông không tệ đến mức nằm liệt giường, nhưng mà sau khi bệnh cũng có suy yếu, dễ bị choáng, vạn nhất trên đường cảm thấy không thoải mái, ai có thể kham được hậu quả này.

: tra trên mạng, thì còn có gà hay chân giò ninh lên nữa, nhưng ở đây chỉ thấy nhắc đến có nấm thôi.

Lâm gia gia không có kiên nhẫn, dùng gậy chống gõ xuống mặt sàn: “A Hồng, tránh đường, ta nói ta không có vấn đề gì cả, bây giờ có thể ra ngoài ngay được!”

Dì Hồng vội vàng kéo ông.

Lâm gia gia nghiêm mặt lại: “Ta nói lần cuối, tránh ra. Đều làm phản cả rồi, lời của ta nói mà cũng không nghe! Ai cho cô ở đây kéo dài thời gian, nếu không để ta đi, cho dù mua được cũng không kịp làm món ăn!”

Dì Hồng vẫn giữ chặt Lâm gia gia, hướng ánh mắt cầu cứu về phía Giản Lộ.

Giản Lộ nghĩ nghĩ, liền tới giúp giữ Lâm gia gia lại: “Ông nội, nếu không thì ông viết lại địa chỉ để cháu đi được rồi. Cháu là người Trung Quốc chính gốc, chắc chắn ông chủ sẽ bán cho cháu!”

Lâm gia gia do dự: “Cháu...?”

“Có cái gì mà phải lo lắng?” Giản Lộ kháng nghị, “Cháu mắt đen, da vàng, ai cũng có thể nhìn ra cháu là người Trung Quốc!”

Lâm gia gia vẫn do dự: “Ta chỉ sợ...”

“Sợ cái gì, cháu đúng là người Trung Quốc nha!” Giản Lộ nghĩ nghĩ, nói ra chứng cứ quan trọng nhất. “Bố mẹ con nói cũng là nói tiếng Trung Quốc, ông nội bà nội, cụ nội con cũng sinh ở Trung Quốc, chết ở Trung Quốc!”

“Ai sợ con không phải là người Trung Quốc!” Lâm gia gia nghiêm mặt nói, “Ta chỉ sợ con ngu ngốc mà bị bán đi mất, dù sao thì đất Mỹ này cũng rất phức tạp.”

Giản Lộ quăn: “... Cháu cũng không phải đứa trẻ lên ba, có thể bán được đi đâu?”

Ai ngờ Lâm gia gia cũng rất nhanh cho câu trả lời: “Trại heo.”

Giản Lộ đến hôn mê.

Ngồi trên xe taxi, Giản Lộ đưa địa chỉ cho lái xe nhìn một lần, xe liền tiến thẳng đến đó. Giản Lộ ngồi trên xe mà vẫn không quên được chuyện Lâm gia gia làm cô buồn bực.

Lão nhân gia của thực giống tiểu ngoan đồng... nói, cười,... thật sự làm cho người ta buồn cười...!

Hơn 40 phút sau, Giản Lộ thuận lợi tới nhà hàng mà Lâm lão gia nói. Lại dùng hơn mười phút, Giản Lộ thuận lợi mua được loại tương bí truyền kia.

Loại việc này... còn lo lắng cô sẽ bị bán...? Giản Lộ ngửa mặt lên trời thở dài, không mang theo ông theo để ông nhìn thấy cô...!

Đang chuẩn bị ngồi xe trở về Lâm trạch, Giản Lộ đang vẫy tay giữa không trung lại dừng lại.

Cách đó không xa có người đang đứng...

“Hi, Giản Lộ!” Người nọ chào cô.

Lâm An Thâm nói: Tin, anh tin em

33. Chương 55-56

Chương 55

“Hi, Triệu Tuấn.” Giản Lộ kinh ngạc nhìn, giờ phút này, ở đây gặp Triệu Tuấn. Thật đã lâu không gặp anh, nhưng hình ảnh anh cười rộ lên thì vẫn như vậy, giống cậu bé to xác mà chân thành.

Triệu Tuấn đi đến trước mặt Giản Lộ, hạ bàn tay còn đang vẫy giữa không trung của cô xuống: “Có thể nhờ em một chút được không?”

Giản Lộ rút tay mình ra khỏi tay anh.

“Thật xin lỗi...” Triệu Tuấn giải cổ lý giải lo lắng của cô.

Giản Lộ xấu hổ: “Không, không phải như vậy...”

“Có thể nhờ em một chút được không?” Triệu Tuấn chỉ sang một quán cà phê ở ven đường.

Giản Lộ khó khăn.

Giọng nói của Triệu Tuấn đã hơi khản thiết: “Chỉ vài phút thôi, sẽ không mất nhiều thời gian của em.”

Giản Lộ nhìn gương mặt của Triệu Tuấn, đã gầy hơn rất nhiều so với trước kia, mặc dù có thể thấy được anh đã rất tỉ mỉ chỉnh lại khuôn mặt trước khi ra khỏi cửa, râu cạo sạch, tóc chải chuốt cẩn thận, nhưng mà cô vẫn có thể nhìn ra chút cô đơn cùng tiêu tụy trong mắt anh.

Giản Lộ mềm lòng, nhìn đồng hồ: “Nửa tiếng được không?”

Mắt Triệu Tuấn lập tức vui vẻ lên: “Được!”

Trong quán cà phê, Giản Lộ ngồi đối diện với Triệu Tuấn. Bên tai còn có tiếng nhạc nhàn nhã, nhưng mà không biết tại sao, quán cà phê của nước Mỹ không thể khiến Giản Lộ có cảm giác nhàn nhã như vậy.

Triệu Tuấn mở miệng trước: “Giản Lộ, đã lâu không gặp em.”

Giản Lộ cũng nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp. Anh... có khỏe không?”

Triệu Tuấn khuấy khuấy cốc cà phê: “Anh vẫn tốt. Khiến em phải lo lắng...”

Giản Lộ xấu hổ, kỳ thực cô không nghĩ đến anh. Trước đó quá quá nhiều chuyện xảy ra, căn bản cô không có thời gian rảnh rỗi lo lắng cho anh.

Triệu Tuấn uống một ngụm cà phê: “Giản Lộ, anh vì chuyện của Triệu Lăng mà xin lỗi em. Anh không nghĩ nó lại làm chuyện đến mức này, anh xin lỗi...”

Nhất thời Giản Lộ không biết trả lời thế nào, mà nói không tức giận là giả: “Đều đã qua cả rồi...”

Triệu Tuấn tự giấu một chút: “Đúng vậy, trôi qua...” trầm mặc nửa giây, anh lại nói, “Anh biết anh gây cho em nhiều chuyện rắc rối, em đến Mỹ, anh không nên đi theo, nhưng mà anh không khống chế được bản thân mình. Ở đây chẳng biết làm gì, anh lại không biết nói. Chỉ là nghĩ, em hít thở như thế nào, anh cũng hít thở như vậy mới có thể cảm nhận được đôi chút... Cảm giác hít thở không thông mới giảm đi được một chút. Nhưng mà anh không ngờ, vấn đề của anh lại khiến kết quả như vậy, với em, với Triệu Nhật, với Trọng Mộc... Thật sự anh rất có lỗi...”

Giản Lộ lắc đầu: “Xin lỗi cũng vô dụng...” nhìn qua phía Triệu Tuấn, “Triệu Tuấn, cai rượu đi!” Nhìn Triệu Tuấn trước mắt, Giản Lộ lại nhớ đến người thanh niên mới cô champagne, lại mời cô uống canh rau thơm... Cô thật sự hy vọng cuộc sống sau này của Triệu Tuấn có thể đừng xuống dốc như vậy.

Triệu Tuấn nhìn Giản Lộ, ánh mắt cô không chút xao động, tất cả đều thản nhiên... “Được.” Anh chưa xốt trả lời.

Giản Lộ hết lo lắng. Sau đó nhớ tới tình trạng của Triệu Nhật liền hỏi: “Kia... Triệu Nhật bên kia bây giờ sao rồi?”

Cô biết không nhiều lắm, nhưng đại khái nghe nói không biết trong khoảng thời gian đó Lâm An Thâm đã dùng thủ đoạn gì, tóm lại trong thời gian ngắn có thể thu mua được hơn phân nửa cổ phiếu của Triệu Nhật, sau đó lại sang tay số cổ phiếu này cho người khác. Cho nên, bây giờ Triệu Nhật đã đổi chủ, không còn là của Triệu gia nữa.

Triệu Tuấn cúi đầu, nâng cốc cà phê lên: “Cổ phần của Triệu gia ở Triệu Nhật không đến 10%, rất nhiều chuyện đều không làm chủ được, phản đối cũng không được.”

Giản Lộ cũng không hiểu lắm: “Thật xin lỗi...” Cô không thể khuyên được Lâm An Thâm...

Triệu Tuấn cười cười lắc đầu: “Em không cần áy náy, không phải là vấn đề của em, cũng không phải là vấn đề của Lâm An Thâm. Kỳ thật đây là thương trường, có thù tất báo. Dù sao cũng là Triệu Lăng khơi mào trước. Hơn nữa.” Triệu Tuấn nhìn người con gái trước mắt, “Anh cũng có thể đoán được lý do của Lâm An Thâm...”

Tại Giản Lộ hơi nóng lên, không biết trả lời câu nói của Triệu Tuấn như thế nào, đành thay đổi đề tài: “Anh còn về Trung Quốc không?”

Lúc Triệu Tuấn trả lời có hơi chán: “Không trở về.” Anh không nhìn qua đôi tai đỏ ửng của cô, “Anh sẽ ở lại Mỹ một thời gian dài. Dù thế nào, Triệu Nhật cũng là tâm huyết của Triệu gia, anh sẽ đòi nó lại.” Cũng chỉ như vậy anh mới có thể hoàn toàn tách ra khỏi thế giới của cô...

“Còn thiết kế? Đó là sở thích của anh...” Giản Lộ trầm cảm thán, cuộc sống có rất nhiều khi thân bất do kỷ.

Triệu Tuấn mỉm cười, đáy lòng cũng là chua xót: “Một ngày còn chưa xử lý tốt chuyện của Triệu Nhật, anh cũng không muốn thiết kế... Thiên hạ lớn như vậy, có rất nhiều việc chúng ta không thể không buông tay.” Ví như giấc mộng... ví như cô...

Giản Lộ nghe anh nói một câu hai nghĩa, chỉ có thể nói: “Triệu Tuấn, giữ gìn sức khỏe.”

Triệu Tuấn giữ lại ánh nhìn kiên quyết của cô: “Anh sẽ...” thở ra một hơi, giải thoát chính mình cũng là giải thoát người khác: “Chúc em cùng Lâm An Thâm hạnh phúc.”

Giản Lộ cảm động đứng dậy từ biệt Triệu Tuấn. Đẩy cửa thủy tinh của quán ra, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chuyện mấy ngày nay thật sự đã đủ rắc rối, một hơi thở ra kia lại có một loại cảm giác mềm mại lưu lại.

Mặt trời còn chưa xuống núi, vẫn sáng ngời như vậy.

Cho tới bây giờ mọi người nhặt lên cái gì, buông tha cái gì, bắt đầu cái gì, chấm dứt cái gì... đều nghĩ mình đã phải trải qua sóng to gió lớn, nhưng đến khi nhìn lại mới phát hiện ra, tất cả chỉ là một cơn sóng nhỏ mà thôi.

Nhân loại, vẫn nhỏ bé như vậy.

Nhưng mà Giản Lộ nghĩ không ra, nhân loại nhỏ bé như vậy thì có cái gì là vĩ đại...

Đang muốn ra đường lớn bắt taxi, lúc quay đầu lại thì giật mình: “Lâm... Lâm An Thâm...”

Lâm An Thâm đang dựa vào vách tường bên ngoài quán cà phê.

Anh đi đến chỗ Giản Lộ, thay cô cầm gói tương lớn trong tay: “Về nhà thì nghe dì Hồng nói em ra ngoài mua tương nên anh đến tìm em.”

Sắc mặt anh không dao động, nhưng vẫn làm Giản Lộ kinh ngạc một phen, vội vàng thanh minh: “Lúc mua tương xong, trùng hợp gặp Triệu Tuấn, cho nên nói chuyện một lúc. Chỉ một lúc mà thôi.” Bỗng nhiên lại nghĩ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy... chắc là Triệu Tuấn đến tìm riêng cô...

Lâm An Thâm ôm lấy bả vai cô, vỗ vỗ: “Ừ.”

Giản Lộ vẫn không yên: “Em thật sự không biết sẽ gặp Triệu Tuấn, bọn em chỉ nói chuyện một lúc thôi,” cô nhìn đồng hồ, “Anh xem, còn chưa đến nửa giờ. Anh ấy đến chỉ để xin lỗi chuyện của Triệu Lăng với em, còn chúc phúc cho chúng ta.”

Xe Lâm An Thâm đỗ ngay ven đường của quán cà phê. Ôm Giản Lộ đi đến trước cửa xe, Lâm An Thâm mở cửa ghế phụ ra để Giản Lộ ngồi vào, sau lại mở cửa bên kia để ngồi vào ghế lái. Anh chỉnh lại kính chiếu hậu, Triệu Tuấn đang đứng ở phía sau xe nhìn bọn họ.

Giản Lộ nhìn Lâm An Thâm không nói thêm gì lại cảm thấy bất an: “Chồng à... anh có tin em không...”

Lâm An Thâm cười, xoa đầu Giản Lộ: “Tin, anh tin em.” Sau đó nhấn chân ga, bỏ lại Triệu Tuấn ở phía sau rồi mất hút.

Nghe được lời anh nói như vậy, Giản Lộ mới vững tâm hơn một chút. Nhưng mà trong lòng như thế nào vẫn thất hơi lo lắng, dù sao cô cũng ném mùi Lâm An Thâm mãi cảm đến như thế nào. Nhưng mà anh chỉ chăm chú lái xe, Giản Lộ nhìn sườn mặt anh, cố gắng kìm nén cảm giác lo lắng, không nói lời nào nữa để

anh tập trung lái xe. Xoay tầm mắt trở lại mặt đường, chỉ thầm nghĩ, còn muốn tìm cơ hội để giải thích rõ chuyện mình gặp mặt Triệu Tuấn.

Buổi tối, sau khi cả nhà ăn cơm xong, Lâm bố, Lâm mẹ cùng nhau đưa Lâm An Thâm với Giản Lộ ra sân bay.

Đến sân bay xong, Lâm An Thâm đi làm thủ tục đăng ký, mà Lâm mẹ nắm chặt thời gian, lôi kéo Giản Lộ nói chuyện thân mật: “Tiểu Lộ, thật sự rất cảm ơn con... Lâm An Thâm nó... thật sự đã thay đổi rất lớn!”

Giản Lộ không chịu được kiểu nói chuyện này của Lâm mẹ: “Mẹ, mẹ đừng nói như vậy! Kỳ thật con cũng không làm gì cả...!”

“Không.” Lâm mẹ nắm lấy tay Giản Lộ, vui vẻ vỗ vỗ vào bàn tay đó, “Con thật sự ảnh hưởng rất lớn tới nó... Vừa rồi ăn cơm, Lâm An Thâm có nói chuyện với chúng ta... so với những lần nói chuyện trong mấy năm rồi còn nhiều hơn! Cho tới bây giờ nó cũng không phải là người hay nói. Con xem ông nội nó đây, vui đến mức ăn hai bát cơm!”

Giản Lộ nắm lại tay mẹ: “Mẹ, con cũng rất thích Lâm An Thâm thay đổi như vậy. Con thích... gia đình vui vẻ như vậy! Rất ấm áp, rất thoải mái... về sau, bọn con sẽ thường xuyên về hơn!”

Mắt Lâm mẹ hơi ướt ướt: “Đứa nhỏ ngoan... đứa nhỏ ngoan...”

Lâm bố ôm lấy vai Lâm mẹ, an ủi: “Cũng không phải bọn nó không quay lại, mấy tháng nữa lại có thể gặp mặt. Tốt rồi, để cho chúng nó đi đăng ký đi.”

Lâm mẹ gật đầu, nhìn Giản Lộ: “Tiểu Lộ, thay chúng ta chăm sóc Lâm An Thâm thật tốt!”

Giản Lộ nặng nề gật đầu.

Lâm An Thâm đã mang hai bản đăng ký ra đây, anh cùng Giản Lộ liếc mắt nhìn nhau, sau đó kéo va ly: “Bố, mẹ, chúng con đi.”

Lâm bố cùng Lâm mẹ gật đầu, vẫn nhìn theo bóng hai người vào trong, thật lâu không rời.

Trên máy bay, Giản Lộ nhẹ nhàng ghé đầu vào vai Lâm An Thâm. Bởi vì cô sống chết không chịu đi máy bay tư nhân nên Lâm An Thâm không thể không mua vé máy bay thông thường. Nhưng mà là khoang hạng nhất, vị trí rộng có thừa.

Nhưng mà Giản Lộ không nằm gọn trong lòng Lâm An Thâm như máy bay tư nhân, dù sao trước mặt mọi người, ôm nhau như vậy vẫn là khiếm nhã.

Giản Lộ nắm lấy tay Lâm An Thâm: “Lâm An Thâm, sao tự nhiên anh lại thay đổi thái độ tốt như vậy với ông nội cả bố mẹ nữa?”

Lâm An Thâm nghiêng đầu nhìn cô: “Như vậy không tốt sao?”

Giản Lộ dùng sức gật đầu: “Tốt, đương nhiên tốt! Người một nhà có thể vui vẻ như vậy ở bên nhau, em thích loại cảm giác này!”

Lâm An Thâm mỉm cười: “Thích là tốt rồi.”

Giản Lộ ngẩng mọi chỗ, các hành khách khác đều đang nhắm mắt dưỡng thần, cô vươn cái cổ, hôn lên môi Lâm An Thâm một cái: “Chồng ngoan, thưởng cho anh!”

“Một chút không đủ!” Nói xong, Lâm An Thâm liền nhanh tay, hôn lại Giản Lộ hai cái.

Giản Lộ đỏ bừng mặt nhìn anh: “Này, này, chú ý hình tượng, chú ý hình tượng!”

Lâm An Thâm cười da mặt cô mông, ôm lấy vai cô, để đầu cô tựa vào vai anh: “Giản Lộ, bởi vì em thích họ... Anh đồng ý với em, anh cũng sẽ cố gắng... tiếp nhận họ...”

Giản Lộ chôn mặt mình trên hõm vai Lâm An Thâm, trong lòng cảm động không thôi: “Uhm...!”

Anh tựa vào đỉnh đầu cô, ngửi mùi thơm trên tóc cô. Cô thích gì... anh đều cố gắng để cho cô... anh chỉ cần cô cả đời này không rời khỏi anh.

Một lúc sau, Lâm An Thâm nghe được giọng cô truyền đến từ vai mình: “Lâm An Thâm, thật sự là hôm nay em tình cờ gặp Triệu Tuấn. Em không có cách nào khẳng định anh ấy cũng chỉ tình cờ gặp em, nhưng mà quả thật em không đoán được là sẽ gặp anh ấy. Em cùng anh ấy ở quán cà phê chỉ nói chuyện không thôi, vì em cũng đã nói rõ với anh ấy rồi. Anh tin em không?”

Lâm An Thâm âm thầm nắm lấy góc áo, tay kia thì ôm cô thật chặt: “Anh tin em.”

Giản Lộ vốn thấp thỏm bây giờ mới yên được: “Cám ơn anh...”

Lúc Lâm An Thâm cúi đầu nhìn lại thì Giản Lộ đã ngoan ngoãn ngủ rồi.

Thay cô tắt đèn, Lâm An Thâm nhí khuôn mặt thản nhiên của cô, không nhìn được lại ôm cô vào lòng.

Lâm An Thâm nói: Không thích anh như vậy à?

Chương 56

Sau khi trở lại Trung Quốc, Lâm An Thâm lại một lần nữa mua di động mới cho Giản Lộ. Kiểu giống kiểu văn phòng của Lâm An Thâm nhưng là loại mini, dùng lại giống đồ tình nhân, cũng không giống như loại khác thô, lớn, rất thích hợp cho con gái. Giản Lộ rất thích. Nhưng không được ở điểm, chuông báo có vẻ nhỏ, có lúc Giản Lộ không để ý thì không nghe được tiếng chuông.

Ví dụ như, di động reo trong phòng, Giản Lộ cùng Lâm An Thâm đang ngồi ở phòng ăn ăn cơm, cô không nghe được tiếng chuông, nhưng mỗi lần như vậy Lâm An Thâm đều có thể nhắc nhở cô, di động của em kêu.

Lại ví dụ như, sau khi hai người tan tầm, đi dạo ở siêu thị, di động của Giản Lộ lại hồn nhiên vang lên, vẫn là Lâm An Thâm nhắc nhở cô. Làm Giản Lộ lục lọi tìm di động tận dưới đáy của túi xách, quả nhiên là có cuộc gọi.

Lúc đầu, Giản Lộ chỉ cảm thấy Thuận Phong Nhĩ của Lâm An Thâm càng ngày càng lợi hại. Nhưng mà dần dần, cô không thể không phát hiện, thì ra không phải do tai anh thính mà là do anh đang miễn cảm.

Hôm kia, Lâm An Thâm nhận được một đồ án mới.

Công ty bất động sản lớn nhất thành phố Y – Phú Hòa muốn công ty anh làm bản quy hoạch của công trình mới nhất bên họ. Phú Hòa là công ty có thị trường rất lớn, bao trọn cả châu Á, giới chức thành phố Y cũng có ý muốn để tiểu khu này trở thành tiểu khu kiểu mẫu, bởi vậy vô luận là chính giới hay thương giới đều rất quan tâm đến công trình này.

Hôm nay, Lâm An Thâm được nhận đồ án này.

Tất cả đều vui mừng.

Tổng giám đốc Lý của Phú Hòa lập tức mở quốc họp để bàn về các vấn đề liên quan. Hết một ngày, Lâm An Thâm lúc nào cũng bận rộn. Đến lúc tan làm, người lên Phú Hòa nhất định mời Lâm An Thâm cùng những người cộng tác đi tiệc tối, Lâm An Thâm suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý.

Cho dù là người bên Phú Hòa hay Trọng Mộc, mọi người đều biết rõ tính Lâm An Thâm, lần này anh lễ phép đồng ý đi như vậy quả là dọa không ít người.

Giản Lộ cũng hơi run.

Nhìn Lâm An Thâm bị một đám người vây quanh chuẩn bị đi tiệc, anh lễ phép mỉm cười, vừa đi vừa cùng người bên Phú Hòa bàn bạc, có khách khí nhưng cũng không xa cách.

Giản Lộ ngốc luôn.

Lâm An Thâm như vậy, quanh mình tỏa la một luồng khí của người đàn ông tiêu sái mà vững vàng... Cô nhìn thật lâu mà không dời được mắt. Thánh thần ơi, cô không nhìn thấy ảo giác đấy chứ...

Trong khi Giản Lộ còn đang lo lắng, tổng giám đốc Lý của Phú Hòa đã cẩn thận quan sát, phát hiện Lâm An Thâm còn chưa có bạn gái: “Kiến trúc sư Lâm, không cần mang theo trợ lý của cậu à? Đàn ông cũng nên có người bạn gái ở bên cạnh chăm sóc mới hợp. Hay để tôi có vinh hạnh thay cậu giới thiệu một người?”

Không nói nữa, ông nhìn lên nhẩn cười của Lâm An Thâm trên tay, ông có nghe qua Lâm An Thâm đã kết hôn rồi, nhưng mà đàn ông thôi, với đàn bà luôn chê ít.

Lâm An Thâm cười cười, dừng bước.

Tự nhiên mọi người cũng dừng lại theo.

Giản Lộ chỉ thấy Lâm An Thâm vầy vầy mình lại. Tất cả mọi người đều hiểu ý, mọi người tách ra một lối cho Giản Lộ. Cô thuận theo ý Lâm An Thâm đi qua.

Lâm An Thâm nhìn thấy vành tai của cô hơi hồng hồng, ý cười càng đậm. Anh ôm lấy vai Giản Lộ, nói với tổng giám đốc Lí: “Đây là vợ của tôi, Giản Lộ. Xin nhận ý tốt của giám đốc Lí, hôm nay tôi sẽ không mang cô ấy theo, đàn ông xã giao, không hợp với phụ nữ.”

Lí tổng kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ tới cô gái nhỏ trước mắt là Lâm phu nhân. Tối hôm qua ông còn bàn với vợ của mình, nếu Lâm An Thâm không đồng ý với đề án này, thì sẽ để vợ của mình nói chuyện với Lâm phu nhân.

Trong khi Lí tổng vẫn còn đang tự hỏi thì Lâm phu nhân trong tầm mắt đã bị Lâm An Thâm che mất: “Tổng giám đốc Lí, ông cứ đi trước. Tôi dặn cô ấy một hai câu rồi sẽ theo sau.”

Lí tổng lập tức nói: “Được, được. Lâm tổng xin cứ tự nhiên.” Nói xong Lâm An Thâm liền chỉ đường về phía thang máy.

Sau khi mọi người rời đi xong, đại sảnh rộng như vậy chỉ còn lại Giản Lộ cùng Lâm An Thâm. Nhưng mà Giản Lộ vẫn còn đang lo lắng: “Anh... anh đồng ý đi xã giao?”

Lâm An Thâm sờ sờ đầu cô, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng nói: “Ừ, hôm nay em ăn cơm một mình đi. Trong tủ lạnh có đồ ăn.”

Giản Lộ hoài nghi liếc nhìn anh.

Lâm An Thâm khó hiểu: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ quyết định nói ra tiếng lòng mình: “Anh... anh rất lạ...”

Lâm An Thâm bật cười: “Lạ làm sao?”

Anh vốn tự kỷ như vậy mà lại tham gia vào giới xã giao? Thật sự giống như trời giáng xuống một con heo mẹ có sừng vậy!

Nhưng mà một câu này Giản Lộ không dám hé ra, chỉ dám nói: “Trước giờ anh đều từ chối những lời mời như vậy...”

Khóe miệng Lâm An Thâm nhẹ nhàng cong lên: “Không thích anh như vậy sao?”

Giản Lộ lắc đầu: “Không, không phải! Chỉ cảm thấy anh... trở nên sáng sủa...”

Lâm An Thâm đặt hai tay mình lên vai Giản Lộ, vẻ mặt thật trịnh trọng nói: “Giản Lộ, anh đã lập gia đình, cho nên không thể tùy ý, tùy tiện trong thế giới của mình được nữa. Anh biết mình chỉ có thể hướng ra ngoài mới làm cho mình mạnh mẽ lên được! Mới có thể dùng chính sức mình để bảo vệ em.”

Giản Lộ mở to hai mắt ngây ngốc nhìn Lâm An Thâm. Lời của anh như cơn gió nóng, thổi vào con tim đang ầm ứ của cô.

Lâm An Thâm thu tay, để cô tiến vào trong lòng mình, giọng nói nghiêm túc và kiên định: “Giản Lộ, anh phát hiện chỉ đứng đằng sau mà chờ đợi là không đủ, anh muốn tiến lên phía trước, chắn mọi mưa gió, em chỉ cần an tâm đứng ở sau anh, em đồng ý chứ?”

Giản Lộ cũng thu cánh tay lại. Lâm An Thâm này sao lại đột nhiên tình cảm như vậy, cô bị làm cho cảm động đến rối tinh rối mù, chôn ở trong lòng anh gập đầu.

Có thể... có thể chứ...

Làm sao có thể không thể... làm sao có thể không thể!

Buổi tối, trong nhà. Giản Lộ xem tivi chờ Lâm An Thâm về. 8 giờ, Lâm An Thâm gọi về bảo cô một lúc lâu nữa mới về nhà được, để cô ngủ trước không cần chờ anh. 10 giờ, phim truyền hình cũng hết, Lâm An Thâm vẫn chưa về nhà. 12 giờ, tin cuối ngày của từng đài truyền hình cũng xong, Lâm An Thâm vẫn chưa về nhà.

Gọi một cuộc điện thoại cho anh, anh nói sẽ tranh thủ về nhà sớm. Giản Lộ nghe trong điện thoại có rất nhiều tiếng ồn, nghe thật náo nhiệt, chỉ biết đó là không khí của xã giao. Cúp máy, tắt tivi, Giản Lộ đi hai vòng ở trong phòng. Lại qua phòng bếp pha tách cà phê. Mắt bắt đầu mỏi, nhưng mà vẫn không có ý định đi ngủ.

Cô không có thói quen phiền muộn lúc đêm như vậy... Lòng vương bận kiến cô khó chịu, không thoải mái.

Ngồi vào sofa trong phòng khách, chỉ để lại một chiếc đèn tường duy nhất trên đầu, cô nhìn giá vẽ của Lâm An Thâm đến gần người. Ngốc được một lúc, cô lại chuyển đến bàn công, nhìn xuống phía dưới.

Trời không nhiều sao.

Gió đêm lạnh, tay Giản Lộ nổi lên một tầng da gà. Cô nhìn xuống những ngọn cỏ bị gió lay động. Bỗng nhiên phát hiện dưới lầu có một cái bóng mờ rất quen thuộc, người nọ cao gầy, đi thong thả. Theo bản năng Giản Lộ gọi người nọ một tiếng, nhưng lại nghĩ loại hành động này thật ngốc, vì thế cũng bước xuống lầu.

Giản Lộ chạy chậm chậm tới gần người kia.

Đèn trong vườn hoa cũng hơi mờ mờ.

Giản Lộ vẫn thấy không rõ người kia nên không dám tùy tiện gọi tên.

Người chỉ đưa lưng về phía Giản Lộ, lại xoay người lại, định bước tiếp lại thấy người phía sau mình, giật mình kêu lên một tiếng. Giản Lộ vốn không sợ, nhưng bị người kia hét lên như vậy cũng sợ hãi kêu lên một tiếng.

Người nọ chăm chú, thấy rõ người mới đến là Giản Lộ mới thở ra: “Chị Giản, chị hù chết em...!”

Giản Lộ vỗ ngực: “Tiểu Cường, cậu cũng dọa chết tôi!”

Tiểu Cường vò tóc: “Em xin lỗi... sao chị lại ở đây?”

Giản Lộ bắt mắt: “Đừng cướp lời thoại của chị chứ.”

“A...” Tiểu Cường lại vuốt tóc, thoát trông rất buồn rầu.

“Cậu... không phải đang đợi Lâm An Thâm đấy chứ?” Giản Lộ thử đoán.

Tiểu Cường dừng một chút, chậm rãi gật đầu.

Giản Lộ kinh ngạc, đi thẳng vào vấn đề: “Cậu tới tìm anh ấy có việc gì?”

“Em...” Tiểu Cường nói quanh co, “Em đến tìm kiến trúc sư Lâm hỏi rõ ràng... rốt cuộc anh ấy không thích em ở điểm nào nhất, hay là em làm gì khiến anh ấy không vừa ý mới không để em theo bên cạnh anh ấy nữa! Em có thể sửa, em có thể sửa đến khi kiến trúc sư Lâm vừa lòng mới thôi... chỉ cần anh ấy để cho em tiếp tục theo cạnh anh ấy...”

Giản Lộ lập tức kêu to: “Tiểu Cường, cậu muốn chết có phải không! Cũng dám nhúng chàm chồng chị?!”

Lâm An Thâm nói: Rất đau?

34. Chương 57-58

Chương 57

Tiểu Cường bị tiếng kêu của Giản Lộ làm hoảng sợ, suy nghĩ dừng lại một giây rồi sau đó như hiểu được cái gì liền quát: “Chị Giản... chị hiểu nhầm ý của em rồi! Em chỉ muốn nói là muốn đi theo bên người kiến trúc sư Lâm học tập, chính là báỉ sư làm đồ đệ thôi! Chị đừng hiểu nhầm em, em có bạn gái rồi!”

Giản Lộ háy mắt, kiểm tra biểu tình của Tiểu Cường: “Chị biết có một thành ngữ là bịt tai trộm chuông.”

Tiểu Cường nhanh nhẩu xua tay biểu thị trong sạch: “Có bạn gái là quan hệ nam nữ hàng thật giá thật! Trời đất chứng giám!”

Giản Lộ nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tiểu Cường sau đó mới nhớ đến cô bạn gái rất “Đại cường” của cậu, cuối cùng mới tin lời của cậu: “Hứ, tạm thời tin lời cậu!”

Tiểu Cường lau mồ hôi trên trán: “Cám ơn... cám ơn chị...!”

Giản Lộ nhớ tới lời cậu vừa nói, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, bởi vì cô biết nguyên nhân Lâm An Thâm bỏ qua cậu thanh niên suất sắc này: “Tiểu Cường, cậu về nhà trước đi, bây giờ muộn rồi... Không biết Lâm An Thâm đến mấy giờ mới về...”

Tiểu Cường không đồng ý: “Không cần đuổi em đi, chị Giản... em nhịn nhiều ngày lắm rồi mới đến đây tìm anh Lâm...”

“Nhưng mà ở chỗ này mà chờ cũng không phải biện pháp!”

“Em chỉ có biện pháp này.”

Giản Lộ rất không đành lòng: “Nếu không như vậy thì để chị thay cậu chuyển lời được không?”

Tiểu Cường lắc đầu: “Em muốn tự mình nói với kiến trúc sư Lâm thành ý của em. Em thật sự sùng báỉ anh ấy!”

Giản Lộ nhìn thấy hào quang trong mắt Tiểu Cường, cảm thấy mị lực của con hồ ly Lâm An Thâm khiến người ta chạy theo như bị trúng tà... “Sư mẫu thay cậu chuyển lời cũng không được?”

Tiểu Cường lặng mắt hai giây, nghe hiểu được những gì Giản Lộ nói, trong mắt lộ ra một mảnh sung sướng: “Chị Giản...! Chị... chị...!”

Giản Lộ không tự giác lui về phía sau từng bước: “Chị... chỉ phụ trách chuyển lời thôi mà...”

Tiểu Cường bất chấp tất cả, dù sao cậu cũng bắt lấy hai chữ sư mẫu này! Kích động bắt lấy vai Giản Lộ: “Ừ! Chị Giản... không. Sư mẫu, con thật sự cảm kích! Cuộc đời này của đồ đệ nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp người!”

Giản Lộ tiếp tục lùi về phía sau, nhưng mà Tiểu Cường kích động dùng sức, tất cả lời nói đều phun lên mũi cô, hơn nữa ban đêm một trận gió lớn thổi qua, nhìn không được hắt xì một cái.

Tiểu Cường vội vàng nói: “Sư mẫu bảo trọng, bảo trọng!” Sau đó nhanh tay cởi áo khoác ra, khoác lên người Giản Lộ, đưa bé Tiểu Cường lạnh lợi nghĩ rằng không nhịn bọt sư mẫu lúc này thì còn chờ đến khi nào!

Giản Lộ vội vàng muốn cởi áo khoác trả cho Tiểu Cường, nói giỡn, không cẩn thận để Lâm An Thâm nhìn thấy thì toi! Giản Lộ biết rõ lúc này cần phải có khoảng cách: “Tiểu Cường, nếu cậu còn muốn nhìn thấy Lâm An Thâm thì nhanh cầm lại áo khoác của cậu đi!”

Nhưng mà Tiểu Cường không hiểu ngay được ý của Giản Lộ, chỉ cho rằng Giản Lộ đang khách khí: “Sư mẫu, người không cần khách khí, người nghĩ con còn là người ngoài sao?! Đại ân đại đức của người đời này Tiểu Cường sao báo đáp nổi! Người để con góp chút sức mọn!”

Giản Lộ kiên quyết muốn cậu cầm lại áo, cảm thấy khó xử lại không biết nói như thế nào để giải thích mặc quần áo của cậu so với cảm mạo, phát sốt còn nguy hiểm hơn. “Tri ân không cần báo, cầm lại áo của cậu đi!”

“Tri ân chớ báo!!”

“Tri ân chớ nhớ!!!”

“Chịu ân chớ!!!”

“Không cần hồi báo –!!!”

“Một ơn, trăm báo –!!!!!!”

“.....!!!!!!”

“Sức mọn cũng có hết sức!!”

“...” Tiểu Cường, cậu có thể đổi nghề làm giáo viên được rồi...

“Hai người đang làm cái gì?” Bỗng nhiên có người lớn tiếng hỏi.

Cả hai người đều bị dọa.

Tiểu Cường quay lại nhìn người vừa tới.

Giản Lộ lập tức cởi áo khoác trả lại Tiểu Cường. Nhưng mà lúc xoay người lại cũng đã thấy ánh mắt phi dao của Lâm An Thâm.

Tiểu Cường chưa từng trướng kiến loại từ trường kinh khủng này của Lâm An Thâm, rốt cuộc, dưới cái nhìn lạnh như băng của Lâm An Thâm, nói gì cũng không thoải mái được: “Kiến trúc sư Lâm... em ở đây chờ anh.”

“Có chuyện gì?” Lâm An Thâm ném ánh mắt trở lại phía Giản Lộ, ý bảo cô trở lại phía bên anh.

Bị ánh mắt như vậy của Lâm An Thâm đảo qua, Giản Lộ biết vậy nên cánh tay nổi một tầng da gà, vừa run vừa chạy lại phía sau Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm nhìn thẳng vào Tiểu Cường: “Có chuyện gì?”

Gáy Tiểu Cường đổ một tầng mồ hôi lạnh: “Em, em muốn xin anh chuyển công tác, em... em hy vọng có thể tiếp tục ở cạnh anh học tập...!”

Lâm An Thâm thu hồi lại ánh mắt, cảm giác được Giản Lộ ở bên cạnh cung đang chờ đợi nhìn anh. Mắt anh lại lạnh xuống: “Anh không phụ trách việc điều động nhân lực trong công ty, có gì cậu báo cáo với phòng nhân sự.”

Mắt Tiểu Cường lập tức xụi xuống, nghe được ý từ chối trong lời của Lâm An Thâm.

Giản Lộ cũng không đành lòng, nhưng mà sự tình lửa cháy đổ thêm dầu này cô cũng không có gan làm, đành phải chịu đựng.

Mắt Lâm An Thâm không có ý muốn mùa xuân quay về: “Còn có việc gì sao?”

Tiểu Cường cúi đầu: “Không ạ...”

Lâm An Thâm còn tiếp tục cảnh cáo: “Từ sau không cần tùy tiện đến đây quấy rầy anh cùng người nhà anh.” Dứt lời, liền mang theo Giản Lộ xoay người bước đi, vừa đi vừa dùng áo khoác của mình khoác lên người Giản Lộ, sau đó ôm sát lấy cô.

Tiểu Cường đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng Lâm An Thâm dần khuất xa, lẳng lặng rung mình một cái...

Trong nhà chỉ mở một cái đèn tường mờ mờ.

Lâm An Thâm kéo caravat, ngồi xuống sofa nhắm mắt.

Giản Lộ thức thối, chạy đến phòng bếp rót cốc nước ấm mang đến bên cạnh Lâm An Thâm: “Chồng à, uống nước.”

Lâm An Thâm vẫn không nhúc nhích, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Giản Lộ ngửi được mùi rượu trên người anh, nhúu mảy. Đau lòng. Tuy rằng xã giao mà không uống rượu là thiếu lịch sự, nhưng mà Lâm An Thâm vẫn chỉ uống nước lọc, cái gì ngọt một chút, mất một chút anh đều không thích uống, huống gì là cái loại chất kích thích như rượu này. Nay vì xã giao lại muốn uống rượu, thật sự là làm khó anh... Nghĩ như vậy, Giản Lộ lại cố để giọng mình nhẹ thêm chút nữa: “Có phải khó chịu chỗ nào không, để em đi lấy cái khăn ẩm đến.” Dứt lời liền muốn đứng lên đi vào phòng tắm.

Lâm An Thâm dùng một tay bắt lấy tay cô. Tay Giản Lộ còn cầm cốc nước, mà anh kéo cũng không nhẹ, cả cốc nước hắt cả lên hai người.

“Này! Ướt cả rồi!” Giản Lộ mắng, muốn đi lấy khăn mặt để lau nước, nhưng tay Lâm An Thâm còn nhanh hơn, bắt lấy cô không cho rời đi.

“Sao em lại cùng Tiểu Cường nói chuyện ở dưới lầu?” Lâm An Thâm kéo Giản Lộ đến trước ngực mình.

Giản Lộ biết anh không thể bỏ qua vấn đề này nhanh như vậy, suy nghĩ rồi mới trả lời: “Cậu ấy đến chờ anh, em đứng ở ban công thì nhìn thấy cậu ấy, sau đó em xuống lầu hỏi tại sao cậu ấy lại đến. Sau đó thì anh xuất hiện.”

“Xuống lầu hết bao lâu?” Lâm An Thâm nhìn chằm chằm vào Giản Lộ.

“Một lúc thôi, nói chuyện mới được vài câu thì nhìn thấy anh.” Cổ tay Giản Lộ bị anh nắm hơi đau, giằng ra một chút anh lại giữ lại.

“Nói cái gì.” Lâm An Thâm cảm thấy Giản Lộ đang cố ý tránh đi ý của mình, lại cố kéo cô lại thêm chút nữa.

Giản Lộ không cố gắng giãy dụa nữa, đành thuật lại từ đầu đến cuối những gì đã nói với Tiểu Cường.

Bây giờ Lâm An Thâm mới buông cô tay Giản Lộ ra.

Giản Lộ tủi thân, xoa xoa cổ tay của mình, trên đó còn in một vòng đỏ ửng.

Lâm An Thâm nhìn vẻ mặt đỏ của cô, tức giận trong lòng đều tan hết, nhẹ nhàng xoa xoa cái vết đỏ ửng kia, rồi nhẹ giọng: “Xin lỗi... Đau lắm không?”

Giản Lộ biết đây là cơ hội cho giai cấp nông dân vùng lên, lập tức oán: “Lâm An Thâm, tay anh là thép hay sao vậy? Giống như cái kim kẹp thịt vậy, sao lại không đau!”

Lâm An Thâm nâng tay Giản Lộ lên miệng, hôn một cái: “Xin lỗi.”

Cánh môi mềm lạnh đặt lên cổ tay, tâm Giản Lộ đều mềm nhũn. Mỗi khi anh dịu dàng như vậy, đều khiến cô thần hồn điên đảo. Cô ghé vào trong lòng anh: “Bây giờ thì không đau nữa rồi...”

Lâm An Thâm nắm bàn tay cô trong tay anh, rồi sau đó hôn lên môi cô, một chút, một chút nhẹ nhàng, dỗ dành.

Vài cái hôn nhẹ nhàng như vậy đã làm cô trầm mê mất phương hướng, trong hơi thở anh có mùi rượu thanh thanh. Cô cũng không thích mùi rượu cho lắm, nhưng ngửi được mùi rượu của Lâm An Thâm bây giờ, chỉ cảm thấy như hương cam dịu nhẹ, lưu luyến...

Đèn tường chiếu ra sắc vàng mỏng manh, chiếu lên gương mặt hồng hồng của Giản Lộ, những lúc khuôn mặt cô như vậy luôn khiến Lâm An Thâm không kìm lòng được. Anh nhẹ nhàng vỗ về cô, giọng nói hơi khàn khàn: “Quần áo anh hơi ẩm, để anh đi thay. Ở phòng chờ anh, anh tắm xong rồi sẽ vào.”

Sắc hồng trên khuôn mặt Giản Lộ lan đến tận mang tai, cúi đầu sau đó bước thấp bước cao tiến về phòng.

Bóng đêm, triền miên.

Ngay từ sáng sớm, hai người cùng tỉnh lại một lúc. Lâm An Thâm là vì tự nhiên tỉnh, còn Giản Lộ là bị mặt trời làm cho tỉnh. Cô còn buồn ngủ, đá đá vào chân Lâm An Thâm: “Chồng à... kéo rèm lại đi...”

Lâm An Thâm buồn cười, hôn lên cái mũi đang nhăn lại của cô, đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại. Lúc xoay người trở lại giường thì Giản Lộ đã lại quấn chặt ngủ tiếp.

Lâm An Thâm phát hiện cô gái nhỏ này càng ngày càng dính lấy cái giường.

Thường ngày anh thường để cô lại, một mình rời giường, tắm xong, lại làm bữa sáng rồi mới gọi cô dậy. Nhưng mà hôm nay anh lại muốn cùng ở lại với cô. Lâm An Thâm kéo kéo Giản Lộ đang ở tổng chần, lưu loát lại chui vào ổ chăn sau đó ôm cô vào lòng. Anh hít vào một hơi thật sâu, sáng sớm tràn ngập hương vị ngọt ngào của cô. Tay nhịn không được, vuốt ve cái lưng bóng láng của cô, cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc khiến anh thoải mái thở ra.

Cái gì Lâm An Thâm cũng không để ý, anh chỉ cầu từng sáng sớm tỉnh lại, thứ đầu tiên anh thấy là khuôn mặt cô, hít vào lại thấy được hương vị của cô, đầu ngón tay chạm lên da thịt cô. Quan trọng nhất là, hình ảnh động lòng người của cô... chỉ là của anh...

“Này, này, Lâm tiên sinh, sáng tỉnh mơ lại chiếm tiện nghi của em, em có nói là trong sạch của mình đang giảm giá sao?” Giản Lộ mơ hồ trách cứ.

Lâm An Thâm cười, càng ôm chặt lấy cô: “Đây là nhà của anh. Không cần giảm giá, anh muốn chiếm liền chiếm.”

Giản Lộ làm sao mà để tất cả đều bị Lâm An Thâm chiếm sạch, nhanh tay sờ soạn ở thắt lưng của anh.

Lâm An Thâm vất vả lắm mới bắt được đôi tay cô, dùng ánh mắt cảnh cáo cảnh thận không anh phát hỏa, nhất là buổi sáng.

Giản Lộ vẫn còn chút mơ hồ, chưa tỉnh ngủ, không hiểu được ánh mắt của Lâm An Thâm: “Ôi chào, đậu hũ này là của nhà em, anh dựa vào cái gì mà không cho em ăn một chút!” Nói xong, không giằng ra được cánh tay đang bị anh nắm, lại dùng tay kia tiếp tục sờ loạn trên người anh. Cô thích nhất là chạm vào chỗ giữa thắt lưng và sườn của anh, rất cơ bắp, nhìn ngoài tưởng anh gầy gò nhả nhặn, nhưng kì thật khắp nơi trên cơ thể anh đều rất cường tráng.

Sáng sớm, thân thể Lâm An Thâm cứ khô nóng như vậy. Anh mạnh mẽ chặn lại Giản Lộ.

Giản Lộ kinh ngạc: “Làm...làm sao?! Mới có sờ vài cái đã ngượng quá thành giận rồi! Mới sáng sớm anh đừng đe dọa tiểu cô nương là em, em biết gọi cho cảnh sát đấy nhé!”

Lâm An Thâm nhếch khóe miệng: “Gọi. Nhưng trước khi gọi cho cảnh sát thì gọi cứu hỏa trước.” Dứt lời một cái liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn còn đang kích động của người dưới thân.

“A...” Giản Lộ giấy dựa không có hiệu quả.

Lửa này lan nhanh, sét đánh không kịp bịt tai, nháy mắt đã lan từ người anh ra toàn thân cô. Động tình chi hỏa, có thể làm lửa cháy ra toàn đồng cỏ. Trong phòng nùng tình cuộn cuộn.

Lửa này sợ là đội cứu hỏa cũng không dập được...

Qua một phen ép buộc, vợ chồng Lâm thị dĩ nhiên đi làm muộn. Trên xe. Lâm phu nhân ngáp liên tục vài cái, Lâm tiên sinh là tinh thần sáng khoái. Trong lòng u oán.

Đèn giao thông phía trước vừa chuyển đỏ, đến 80 giây. Lâm An Thâm cũng không gấp, tự tại dừng xe chờ đèn xanh. Tay phải buông tay lái, ngón trỏ tay trái nhẹ nhàng gõ đều đều lên vô lăng, trên miệng còn tiếng cười nho nhỏ.

Giản Lộ biết tâm tình anh đang rất tốt: “Chồng à, đồ án với Phú Hòa có phải vội không?”

Lâm An Thâm đáp lời: “Ừ.” Nếu không phải đồ án bên Phú Hòa cần gấp thì tuyệt đối hôm nay anh phải ở nhà để hưởng nhiều ôn hương nhuyễn ngọc.

Giản Lộ lập tức nắm chặt cơ hội: “Vậy để Tiểu Cường trở lại làm trợ lý của anh đi, thằng bé kia rất ngoan, hơn nữa cũng siêu sùng bái anh. Không phải anh cũng từng nói ý tưởng của nó cũng rất nhiều sao?” Riêng ba chữ “thằng bé kia” còn được nhấn mạnh.

Nhưng mong mãi cũng không thấy đối phương đáp lại.

Giản Lộ lắc lắc tay anh: “Chồng à?”

Giản Lộ vẫy vẫy tay trước mắt anh: “Có người ở đây không?”

Lâm An Thâm cúi mắt, bắt lấy tay cô: “Vì cậu ta trẻ tuổi, có chí hướng của mình, cũng thích hợp làm thiết kế, nhưng mà không đủ kinh nghiệm, không thể làm việc lớn. Anh sẽ để người ta an bài cho cậu ấy đến nước ngoài rèn luyện một chút.”

Giản Lộ ngăn người. Thì ra trong lòng anh đã tính sẵn cho Tiểu Cường rồi.

Đèn xanh bật sáng. Lâm An Thâm buông tay Giản Lộ, nắm lấy tay lái, không hề lên tiếng lái xe về phía công ty.

Giản Lộ cũng không tiếp tục quần quýt lấy Lâm An Thâm nữa, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ của mình.

Quên đi, có thể xuất ngoại tiếp thu kiến thức là sắp xếp tốt nhất với Tiểu Cường...

Lâm An Thâm nói: ... Vợ à...

Chương 58

Đề án nộp sang Phú Hòa còn 8 ngày nữa, liên tục mấy ngày nay Lâm An Thâm là việc đến 8 giờ tối mới có thể về nhà. Tất nhiên là Giản Lộ bồi bên người anh, chuẩn bị cho anh ba bữa.

Giản Lộ bỗng nhiên phát giác, kỳ thật Lâm An Thâm cũng không phải khó nuôi, cô mua đồ ăn ở ngoài về anh đều ăn, ngoan ngoãn không nhiều lời đều nuốt vào bụng.

Có lần Giản Lộ còn gói riêng cơm trưa của Lâm An Thâm với canh cá với dưa, thuận tiện mua thêm cốc Coca Cola. Giản Lộ không thể phủ nhận mà mình không có ý xấu, cô rất muốn xử lý cái vẻ luôn vân đạm phong khinh của Lâm An Thâm. Cơ hội đã đến trước mắt rồi, không thể nào mà không nắm lấy.

Nhưng mà, nhìn thấy anh bỏ vào miệng một miếng thịt bò đầy hạt tiêu bỏ vào miệng xong, chậm rãi ăn, biểu tình không có biến hóa gì nhiều, nhiều lắm chỉ là chớp mũi rịn một ít mồ hôi. Hình dạng như vậy một chút cũng không như hiệu quả mong muốn. Giản Lộ còn tự nhận thấy là hình ảnh này rất đáng yêu. Ngược lại, chính Giản Lộ ăn thì dầu lại đầy mồ hôi, cả thể xác lẫn tinh thần đều như đang bốc hỏa, ăn một miếng lại phải uống một ngụm Coca, rất thê thảm. Nhưng mà cô vẫn cứ khẳng định không uống từng ngụm to vì cô còn để lại hơn phân nửa cốc cho Lâm An Thâm. Cô nhếch môi, ý Bảo Lâm An Thâm uống nốt nửa cốc Coca lạnh băng còn lại. Lâm An Thâm nghe lời, uống hết Coca, mày đều không nhăn lấy một cái, vẫn vân đạm phong khinh như cũ.

Giản Lộ chỉ đành ngửa mặt lên trời ở trong lòng hô to, Lâm An Thâm khó chiều trước kia đâu rồi, vợ anh gọi anh về nhà ăn cơm...!

Nhưng mà, hồ ly Lâm An Thâm sao lại để cho mình chịu không công cực hình tra tấn đó. Sau khi nếm thử những đồ ăn đặc biệt kia xong, anh liền quần quýt lấy Giản Lộ giở trò, đặc ý viết ra đồ ăn ưa thích, đặc điểm tiêu hóa của anh.

Giản Lộ là cô gái nhỏ bảo thủ, đương nhiên không chịu ở văn phòng đi vào khuôn khổ, lại thường trốn móng vuốt của anh, mỗi lần đều bị anh chinh cho không còn gì.

Giản Lộ chán nản, thật sự là tiền mất tật mang! Trong lòng cô ngao ngán cảm thán, nuôi Lâm An Thâm không khó, chỉ có Lâm hồ ly thôi là khó nuôi mà thôi...!

Chưa hết 8 ngày, đề án của Phú Hòa đã làm xong, Phú Hòa ở bên kia nghe nói như vậy, vô cùng quan tâm phái người tới xem xét. Lâm An Thâm liền rảnh rồi, tính chuồn ra khỏi văn phòng mình, lợi dụng Giản Lộ. Cấp trên rảnh rồi cũng không có nghĩa là cấp dưới được nghỉ ngơi, Giản Lộ bận đến tối tăm mặt mũi. Một bên phải dựa theo bản thiết kế của Lâm An Thâm mà liệt kê ra từng loại vật liệu, một bên phải gọi điện thoại cho nơi cung ứng vật liệu xác định, còn một bên còn phải chiến đấu với móng vuốt của mỗ hồ ly.

“Lâm An Thâm, tránh ra đi! Em cảnh cáo anh quấy rối tình dục!” Giản Lộ không thể nhịn được nữa.

“... Vợ à...” Về mặt Lâm An Thâm rất đau khổ, không nghĩ cô lại nói ra bốn chữ quấy rối tình dục...

Lâm An Thâm gọi đánh thẳng vào trái tim mềm yếu của Giản Lộ, nhưng mà cô vẫn cứng rắn: “Em bận, phải làm danh sách giao cho Phú Hòa. Bây giờ không rảnh chơi với anh, anh về phòng mà vẽ tiếp đi!”

Lâm An Thâm không vui, nhưng cũng chỉ có thể nghe lời không quấy rối cô nữa. Anh không muốn về phòng làm việc, lại mang ghế đến ngồi bên cạnh cô. Không muốn thấy cô tay chân luống cuống, anh lấy bàn phím bắt đầu gõ ra các loại vật liệu xây dựng, cẩn thận cả hai thứ tiếng Trung và Anh, đỡ để cô lại phải dịch lại một lần nữa.

Hành động này của Lâm An Thâm quả là giúp Giản Lộ không ít, mặt mày cô hớn hở, hôn Lâm An Thâm một cái, khen ngợi: “Chồng à, anh thật tốt, làm phu nhân gả cho anh thực sự rất hạnh phúc!”

Lâm An Thâm toét miệng cười, được dỗ dành như vậy rất vui, vì thế phe phẩy cái đuôi, tận tình giúp Giản Lộ làm xong việc.

Lúc người của Phú Hòa đến dưới lầu của Trọng Mộc, công việc của Giản Lộ đã gần như xong, lại kiểm tra rồi chỉnh sửa lại một chút, vừa đóng dấu, chợt nghe thấy tiếng gọi quen thuộc đầy bất ngờ: “Giản Lộ!”

Giản Lộ cùng Lâm An Thâm đồng thời ngẩng đầu.

Giản Lộ cũng kinh ngạc: “Đại Ngưu! Sao cậu lại ở đây?!”

Bây giờ Đại Ngưu cũng nhìn thấy Lâm An Thâm, bị bạn cũ gọi bằng biệt danh hồi tiểu học, hắn cũng hơi ngỡ ngàng: “Mình là người bên Phú Hòa bên mặt bằng, lần này cũng có phần tham dự vào khu đô thị mới này, chủ yếu phụ trách quan hệ với bên Trọng Mộc.” Nói xong liền đưa danh thiếp đưa hai tay cho Lâm An Thâm: “Kiến trúc sư Lâm, hâm mộ đã lâu, tôi là Lưu Trí Sơn!”

Lâm An Thâm nhận lấy danh thiếp, đơn giản bắt tay Đại Ngưu một cái: “Lâm An Thâm.”

Giản Lộ nhòm một chút vào danh thiếp, là quản lý, nhìn lại một bộ tây trang trên người Đại Ngưu, hoàn toàn không có bộ dáng tiểu lưu manh như ngày xưa. Nhất thời không nhận được, vỗ vỗ vào vai anh: “Đại Ngưu, thật không nhận ra cậu! Quả nhiên là 3 phần khí chất cũng không giống, Bảo Lâm (Pauline) và Tiểu Ngưu nhà cậu bây giờ thế nào rồi?”

Đại Ngưu cười rất hạnh phúc: “Hai lão Phật kia đều rất khỏe! Hơn nữa lại sắp có một Tiểu Ngưu nữa rồi!”

Giản Lộ mừng thay cho họ: “Trời ạ, chúc mừng nha! Trước kia Bảo Lâm vẫn la hét, đánh chết cũng không sinh con vậy mà bây giờ lại lợi hại như vậy! Đại Ngưu, nhà cậu định sinh mấy đứa vậy? Hay định làm hẳn một nông trại?”

Đại Ngưu cười lớn: “Chỉ cần Bảo Lâm phối hợp, sinh mấy đứa mình cũng không lo!” Phát hiện tay của Lâm An Thâm đã đặt trên bả vai của Giản Lộ từ lúc nào, lại nhìn thấy đôi nhẫn trên ngón áp út của hai người: “Nhưng mà Giản Lộ này, làm Lâm phu nhân mà cũng không đánh tiếng cho mọi người.”

Lúc ở nhà cũng từng nghe Bảo Lâm nói Giản Lộ lập gia đình, hơn nữa chồng cũng là cực phẩm, nhưng mà đại ngưu cũng không có hứng thú nghe. Bởi vì lúc Giản Lộ còn nhỏ (tiểu nhân), Đỗ Trung, Bảo Lâm, cùng Đại Ngưu xem như bạn chí cốt, từng muốn cùng kết hôn, cùng sinh em bé, thậm chí còn định kết thân gia, nhưng Bảo Lâm cùng Đại Ngưu rất vui vẻ hài hòa, còn Đỗ Trung cùng Giản Lộ lại như Đông với Tây.

Không rõ vì có gì mà hai người lại tách ra, chỉ biết là không lâu trước Đỗ Trung còn vì yêu Giản Lộ đến chết đi sống lại, mà Giản Lộ lại gả cho người khác. Tuy nhiên chuyện tình cảm thì người ngoài cũng không nên nói thêm cái gì, nhưng vì là bạn bè của Đỗ Trung, anh nghĩ như thế nào cũng thấy không đáng. Bởi vậy cũng không muốn biết nhiều về chồng của Giản Lộ. Bây giờ xem ra, Lâm An Thâm chính là chồng của Giản Lộ. Nhưng mà Đỗ Trung lại thua người đàn ông trước mắt này, nghĩ thế nào thì đại nam nhân cũng có thể sáng mắt ra.

Nghĩ, Đại Ngưu phát hiện Lâm An Thâm cũng đang bắt động thanh sắc đánh giá chính mình.

Biểu tình của Lâm An Thâm rõ ràng không lo lắng, nhưng bị anh nhìn thấy như vậy, Đại Ngưu cũng không khỏi khó chịu, nở một nụ cười nói: “Ha ha, Giản Lộ cậu gả cho kiến trúc sư Lâm, đồ ngốc cuối cùng cũng khôn khéo được một lần! Khi nào thì cậu để cho bọn anh em làm quen với chồng của cậu? Đừng nói cậu giấu trên lừa dưới để độc chiếm cực phẩm, ngay cả tình nghĩa anh em bao nhiêu năm cũng không để vào mắt. Mình cùng Tiểu Ngưu, Tiểu Tiểu Ngưu đều nghe được thuộc lòng, tìm thời gian rảnh rồi hai nhà chúng ta cùng nhau ăn cơm.”

Giản Lộ cũng nghe ra trong lời nói của Đại Ngưu có chút ý lấy lòng, đồng thời cũng mượn cơ hội để quan hệ tốt với Lâm An Thâm. Nhưng mà cũng lâu rồi cô chưa liên hệ với Bảo Lâm: “Được! Mình cũng nhớ mọi người, tìm thời gian rồi tụ tập một buổi!”

Đại Ngưu vui vẻ, anh vừa lên chức quản lý không lâu, công ty liền để anh phụ trách hạng mục mới này, như vậy vừa là tin tưởng năng lực của anh, thứ hai cũng là cho Đại Ngưu cơ hội để củng cố địa vị, làm cho những người trong công ty thấy anh gai mắt cũng không thể nói được gì. Bởi vậy, có thể nói hợp đồng với Trọng Mộc này là bước ngoặt của Đại Ngưu, mấu chốt thành bại đều nhờ ở lần này cho nên anh nhất định phải làm cho thật tốt. Nay trời cũng giúp anh, chồng của bạn tốt lại chính là kiến trúc sư chính hạng mục này, trước kia từng nghe nói vị kiến trúc sư này rất khó chiều, bây giờ xem ra vấn đề cũng dễ dàng rồi.

Vì thế Đại Ngưu lại càng ra sức làm quen với Lâm An Thâm: “Kiến trúc sư Lâm, anh có thể chấp nhận nha đầu Giản Lộ kia chính là phúc khí của cậu ấy, phải nói là cậu ấy rất khó nuôi, mặt ngoài ngoan ngoãn dịu dàng, trên thực tế lại rất thô lỗ!”

Dừng lại, nhìn Lâm An Thâm không muốn đáp lại, Đại Ngưu lại tiếp tục nhớ lại chuyện xưa: “Tiểu học tôi có ngồi cùng bàn với cậu ấy! Nhớ có một lần chỉ cho cậu ấy một chữ viết sai, tôi dễ thế nào cô ấy cũng không chịu, chẳng những không chịu lại còn đánh tôi một cái! Lúc đó thật là hối hận, không biết chỉ vì một chữ mà làm cho da thịt chịu khổ, mà lại cũng không sửa được chữ đó, chình tôi còn bị cô giáo bắt được nói chuyện, mắng cho! Trời biết một đám của cậu ấy như búa sắt! Sau này vất vả cho anh rồi!” Vừa nói vừa vỗ vỗ vào vai Lâm An Thâm như huynh đệ.

-còn nữa-

35. Chương 58-59

Đại Ngưu nói đầy nhịp điệu, nhưng mà vẻ mặt Lâm An Thâm vẫn đăm đăm như vậy.

Đợi vài giây cũng không thấy Lâm An Thâm tỏ vẻ gì, Đại Ngưu ngượng ngùng thu tay lại.

Giản Lộ xấu hổ. Trừng mắt liếc Lâm An Thâm một cái, tốt xấu gì cậu ta cũng đã từng nhắc bài cho cô mà...!

Tiếp Đại Ngưu xong rồi, Giản Lộ lập tức véo tay Lâm An Thâm một cái: “Con hồ ly nhà anh, đồ hồ ly thối! Đại Ngưu là bạn thân của em, sao anh không tỏ vẻ gì là quan tâm một chút? Là em cạo mất lông của anh sao? Hả?”

Lâm An Thâm cầm lấy tay cô: “Hai người rất thân nhau sao?”

Giản Lộ lại hỏi ngược lại: “Em và cậu ấy ngồi cùng bàn có thể không thân sao?”

Lâm An Thâm thu lại cánh tay, ôm Giản Lộ sát vào mình: “Rõ ràng có một tuần ngồi cùng bàn.”

Giản Lộ nhớ tới trước kia Lâm An Thâm cũng học chung tiểu học với cô một thời gian, nhưng ngay cả những chi tiết nhỏ như vậy cũng nhớ được.

Lâm An Thâm gác cằm lên đỉnh đầu Giản Lộ, miệng ê ẩm: “Anh không thích cậu ta biết thật nhiều về em như vậy.”

Giản Lộ bắt đắc dĩ, muốn chọc giận người vừa tức giận: “Ngoại trừ điều đó thì không còn suy nghĩ gì khác sao?”

Lâm An Thâm không quan tâm: “Tóm lại anh không thích. Anh cũng là bạn học thời cấp 1 của em, muốn biết cũng chỉ có thể biết theo anh!”

Giản Lộ không khỏi bật cười: “Bạn học thời cấp 1? Theo em nhớ thì có bao nhiêu lần hai ta nói chuyện?”

Cầm của Lâm An Thâm đề lên đỉnh đầu Giản Lộ: “Không tính, mặc kệ, không nhớ rõ. Nhưng mà chỉ có thể biết theo anh.”

Giản Lộ muốn kháng nghị anh bá đạo, cũng không kịp mở miệng, cầm của anh lại đề xuống.

Đầu Giản Lộ bị ép đến không động đậy được nữa, khuôn mặt chỉ có thể chôn chặt trong ngực anh, giọng nói ơ ơ truyền ra: “Được... được! Em chỉ thân với anh! Chỉ biết Lâm An Thâm! Chỉ quen Lâm An Thâm!”

Cầm Lâm An Thâm nói lỏng, vuốt vuốt đỉnh đầu cô hai cái, hay tay đặt bên hông Giản Lộ nhẹ nhàng vuốt, vừa lòng cười.

Giản Lộ tức giận người nào đó quá đắc ý, cấu một cái sau lưng anh.

Lâm An Thâm cũng không lên tiếng, chỉ ôm cô thêm chặt.

Lại cấu.

Ôm chặt thêm hai phần.

Cấu lần thứ 3, thứ 4.

Chặt thêm 3, 4 phần.

Giản Lộ bị Lâm An Thâm ôm chặt thành một khối.

Há miệng, cắn một miếng lên vai Lâm An Thâm.

Sắc mặt Lâm An Thâm không biến, thu tay. Người trong lòng bị ôm cho không thở nổi.

Cuối cùng, Giản Lộ nhụt chí.

Vắt cổ chày ra nước, vắt chày ra nước.

Lão hồ li như vậy ở đâu?

Đáp viết, đao thương bất nhập!

Lâm An Thâm nói: Anh không thích nghe những chuyện đó...

Chương 59

Lâm An Thâm bắt đầu vội vã với bản thảo thứ hai. Lúc đầu chủ yếu là tìm chủ đề của bản thiết kế, bố cục đại khái. Sau khi Phú Hòa bên kia xem xong bản thảo thì vô cùng hài lòng, tỏ vẻ rất chờ mong bản thiết kế tiếp theo.

Bản thảo thứ 2, phải thiết kế chi tiết cột trụ, dầm, chú trọng khả năng chịu lực, cũng muốn phải đặc biệt. Thiết kế vừa phải đảm bảo tính hiện đại, vừa phải đảm bảo không mất đi hương vị truyền thống Trung Quốc. Lâm An Thâm luôn cẩn thận đến từng chi tiết, mỗi đường nét đều yêu cầu rất cao. Mỗi ngày anh đều ngâm mình ở phòng làm việc, rất nhiều lần đến cả cơm cũng không ăn. Nhưng mà cũng không ảnh hưởng tới thời gian chiếm tiện nghi của Giản Lộ, lấy cớ là để tìm cảm hứng.

Giản Lộ hân, nhắc nhở anh, bản thiết kế cần là cần tính dân tộc (gia), không phải tính **.

Ai ngờ Lâm An Thâm lại thật nghiêm trang sửa lưng cô, từ xưa đến này, này nhà (gia) nào mà không có tính ***? Phú Hòa muốn tính dân tộc (gia), không phải chùa miếu.

Giản Lộ không nói lại anh.

Lúc này, tư tưởng hủ bại rất có lý... ** chính là nghệ thuật dương khí... Khi nào tư tưởng thuần khiết một chút còn bị người ta chèn ép...

Chủ nhật. Mây trắng bông bênh.

Từ sáng sớm Lâm An Thâm đã đến công ty để chuẩn bị cho bản vẽ thứ 2, sợ Giản Lộ mệt nên không cho cô đi theo. Giản Lộ nhàn nhã ngồi nhà xem phim nhiều tập. Một bên xem, một bên gặm gặm muối mà Lâm An Thâm làm trước khi ra khỏi nhà. Điện thoại trong nhà lại vang.

“Giản Lộ, đang làm cái gì?”

“Ăn cánh gà.”

“Có mặn hay không?”

“Vừa, không tệ lắm.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trò chuyện chấm dứt.

Qua bốn, năm mươi phút sau lại có điện thoại: “Giản Lộ, bạn làm cái gì?”

“Xem phim dài tập.”

“Còn nữa không?”

“Còn.”

“Vậy em xem tiếp đi.”

Điện thoại lại ngắt.

Hai tập phim truyền hình vừa chiếu xong, điện thoại lại vang: “Đang làm cái gì?”

“Xem tivi, ăn cánh gà.”

“Vẫn ăn ngon sao?”

“Đều tốt lắm.”

“Vậy em tiếp tục.”

Giản Lộ vừa gác điện thoại không quá 10 phút, điện thoại lại vang, Giản Lộ tức giận rồi, nhấc điện thoại lên liền mắng: “Lâm ông nội, anh nói dài dòng quá! Em còn xem tivi, ăn cánh gà!”

“Ừ.”

“Không được gọi điện về nhà nữa! Tiếp tục chuyên tâm vẽ tiếp cho em! Em còn muốn chuyên tâm xem tivi ăn cánh gà!”

“Được, được, anh không làm phiền em.” Lâm An Thâm biết được cơn tức của cô liền lập tức đầu hàng.

“Vẽ đi!”

“A. Nhưng không cho em quên cơm trưa.”

“Ừ!” Giản Lộ trả lời có lệ một tiếng rồi gác điện thoại.

“Cơm trưa ở trong tủ lạnh, ngăn thứ 2, lấy thịt gà ra hâm lại, gạo phải vo ba lần rồi mới được nấu, lúc nấu điện nhớ rõ tay phải khô –”

“Lâm An Thâm, những lời này trước khi ra khỏi nhà anh đã lặp lại 3 lần!”

“A. Vậy thì em phải nhớ.”

“Lão già lắm cái cũng có thể thuộc lâu lâu. Van cầu anh gác điện thoại đi.”

“...”

Thật vất vả gác máy. Rốt cục Giản Lộ mới có thể yên tĩnh được một lúc.

Thẳng đến buổi chiều cũng chưa thấy Lâm An Thâm lại quấy rầy. Giản Lộ nhẫn, không nhịn được, lại gọi một cuộc điện thoại.

“Lâm An Thâm.”

“Ừ?”

“Đang làm cái gì?”

“Vẽ.”

“Có thuận lợi hay không?”

“Hoàn hảo.”

“A. Buổi trưa em ăn thịt gà, ngon lắm.”

“Ừ.”

“Ăn no xong ngủ liền 2 tiếng lận.”

“Ừ.”

“Anh vẽ đi.”

“Ừ.”

Gác máy. Nhìn lên trời, nhìn mây, dọn dẹp phòng ngủ rồi lại sửa sang phòng khách. Mới qua 30 phút, Giản Lộ lại gọi cuộc điện thoại.

“Lâm An Thâm.”

“Ừ?”

“Đang làm gì?”

“Vẽ.”

“Thuận lợi không?”

“Hoàn hảo.”

“A. Em vừa mới dọn phòng ngủ.”

“Ừ.”

“Thảm trong phòng khách em cũng xoay chiều khác.”

“Ừ.”

“Anh tiếp tục vẽ đi.”

Gác máy. Giản Lộ nằm trên sofa nhìn ngoài cửa sổ. Trong tivi lại phát sóng phim nhiều tập, Giản Lộ có vẻ hứng trí. Ngốc một lúc lâu sau, cuối cùng không nhịn được lại gọi cuộc điện thoại.

“Lâm An Thâm.”

“Ừ.”

“Vẽ thuận lợi không?”

“Thuận lợi.”

“Hôm nay trời thật xanh a...”

“Ừ.”

“Mây thật trắng...”

“Ừ.”

“Mặt trời thật chói...”

“Giản Lộ, anh phải chuyển tâm vẽ, tranh thủ làm xong sớm còn về nhà nấu cơm.”

“A. Nhưng mà không cần gấp, em vẫn chưa đói bụng.”

“Ừ.” Lâm An Thâm trả lời có lẽ.

“Làm xong công việc của ngày hôm nay rồi trở về, không được gấp. Về xong rồi phải về nhà, lái xe cẩn thận, không cần vượt ẩu. Lúc lái xe không được nhớ tới em, miễn cho bị phân tâm!”

“Lúc ra khỏi nhà buổi sáng em đã nói rồi...”

“Phải không, em không nhớ rõ. Có sao? Không có mà?” Giản Lộ giả ngu.

“Giản Lộ.”

“Dạ?”

“Ông già lắm cảm cũng có thể thuộc lâu lâu. Van cầu em gác điện thoại đi...”

“...”

Hồ ly mang thù. Hồ ly báo thù. Ngay cả với vợ của mình hồ ly cũng không buông tha cơ hội trả thù.

Gần 6 giờ, mặt trời vẫn chưa lặn.

Giản Lộ cảm thán, “đây là mùa hè”, cô nhận được điện thoại của Bảo Lâm.

Một bên nghe Bảo Lâm khóc, một bên biết vậy nên gió lạnh thổi qua.

Mùa hè sao?

Mùa hè trong lời nói, sao lại chảy mồ hôi lạnh.

Mùa hè trong lời nói, sao tay chân lại cóng lại như vậy.

Mùa hè trong lời nói, sao hành động của Lâm An Thâm lại khiến cho trái tim cô băng giá!

6 giờ 35 phút. Lâm An Thâm về nhà. 7 giờ 15 phút. Lâm An Thâm nhanh chóng làm xong ba món một canh.

Lúc ăn cơm, Lâm An Thâm phát hiện người ngồi đối diện ăn uống đặc biệt chậm. Anh gấp cho cô miếng rau: “Làm sao vậy? Có phải hôm nay ăn nhiều cánh gà nên bây giờ không đói?”

Giản Lộ gầy gầy miếng rau: “Không muốn ăn.”

Lâm An Thâm vừa nghe, ngựa đã muốn gấp: “Có phải không khỏe hay không?”

“Không phải.” Giản Lộ buông đũa, “Chỉ là không muốn ăn.”

“Làm sao đột nhiên lại không muốn ăn? Nếu không để anh hầm cháo cho em được không?” Lâm An Thâm kiểm tra cái trán của cô, lại sờ thử độ ẩm trên tay cô. “Sao người lại lạnh như vậy?”

Giản Lộ giương mắt nhìn Lâm An Thâm: “Anh biết không, hồi còn nhỏ, mỗi khi em chán ăn, Đỗ Trung sẽ hò hét bác Trung làm sườn xào chua ngọt cho em ăn. Đại Ngưu vừa nghe nói có sườn xào chua ngọt liền lập tức dẫn Bảo Lâm đến nhà em ăn chực. Từ nhỏ Đỗ Trung đã rất quan tâm, luôn luôn chọn miếng lớn nhất ngon nhất cho em. Ngược lại, Đại Ngưu lại rất ngốc, cậu ta thật không có đạo đức, luôn trộm đồ ăn trong bát em, nhưng lại bị Bảo Lâm không khách khí đoạt lại.”

Lâm An Thâm nắm lấy tay Giản Lộ, thả chiếc đũa ra: “Để bây giờ anh làm sườn xào chua ngọt cho em ăn.”

Giản Lộ lại gọi anh: “Không cần... Ai làm cũng không được hương vị đó.”

“Em muốn nói cái gì?” Lâm An Thâm nắm chặt tay lại.

Giản Lộ không trả lời anh vấn đề này, lại tiếp tục nhớ lại: “Em nhớ rõ hồi năm 2, tan học em cũng với Bảo Lâm trực nhật, có một anh năm thứ 5 đột nhiên đến tốc vấy em, em sợ tới mức khóc lớn, Đỗ Trung nghe được tiếng khóc liền chạy tới, biết chuyện xong, anh ấy liền thẳng tay đánh đàn anh cao hơn anh ấy một cái đầu. Nhưng dù sao kém 3 năm, đánh không lại người ta. Đại Ngưu vốn khuyên can, nhưng mà nhìn Đỗ Trung bị ăn vãi cú của người ta, liền đỏ mắt giúp Đỗ Trung đánh đàn anh kia. Trong phòng học, vài cái bàn đèn bị xô lệch, Đại Ngưu không cẩn thận bị ném vào bụi giăng bên cạnh, đầu chảy máu, Bảo Lâm liền tức giận cũng xông vào đánh cùng, dùng cặp sách đánh anh ta. Ha ha, đến cuối cùng, hai đứa con trai là Đỗ Trung cùng Đại Ngưu không làm bị thương được đàn anh kia, mà Bảo Lâm lại anh dùng đánh vỡ

đầu người ta. Hiệu trưởng cùng chủ nhiệm đều rất tức giận, mỗi người đều cầm một cây gậy trước mặt Đỗ Trung với Đại Ngưu, có có hỏi Bảo Lâm tại sao lại đánh đàn anh. Ha ha, anh có biết bọn họ nói gì không?”

Mắt Lâm An Thâm trầm xuống.

Giản Lộ lại nói tiếp: “A, đúng rồi, đương nhiên anh không biết. Lúc ấy anh còn chưa đến trường bọn em, còn chưa có phần tham gia vào chuyện xưa của bọn em. Để em nói cho anh, câu trả lời của bọn họ đều thật đáng yêu –”

“Đừng nói, anh không có hứng thú.” Lâm thâm gạt đi.

Giản Lộ cười ra tiếng: “Anh nghe một chút đi, buồn cười lắm. Đỗ Trung nói ‘Em muốn bảo vệ bạn gái’, Đại Ngưu nói ‘Em muốn bảo vệ huynh đệ em’, Bảo Lâm bắt chước ‘Em muốn bảo vệ bạn trai em’! Ha ha, anh xem, đều lại một lũ khỉ thành tinh. Cho nên lúc đó em rất thích đi theo bọn họ chơi đùa.”

Lâm An Thâm trừng mắt với Giản Lộ: “Giản Lộ, anh không thích nghe những chuyện đó, không cần nói nữa.”

Giản Lộ nhìn thẳng vào Lâm An Thâm: “Bởi vì anh không thích, em sẽ không được nói? Anh không thích em có thể quên đi những kỉ niệm tốt đẹp của em? Anh không thích liền bóp chết vận mệnh của người khác?! Lâm An Thâm, anh thật ích kỷ.”

Lâm An Thâm nắm chặt mép bàn, đầu ngón tay trắng bệch.

Giản Lộ cười lạnh: “Điều kiện gia đình Bảo Lâm cùng Đại Ngưu cũng không tốt. Thậm chí nhà Đại Ngưu còn có bà nội phải phụng dưỡng, trước kia cậu ấy còn hiểm hàng, đưa sữa, bán báo, thậm chí còn có lúc kết bè kéo cánh đánh nhau để kiếm chút tiền. Sau khi lớn lên, cố gắng làm việc để leo cao, nhưng mà vì không có gia thế, một đường đi tới đều chịu nhiều khổ. Thời gian trước, cưới Bảo Lâm, có Tiểu Ngưu, cậu ấy gánh toàn bộ gánh nặng gia đình, vậy nên lại càng liều mạng làm việc, một ngày một đêm, tất cả chỉ vì vợ con có cuộc sống tốt. Rốt cục sau này có cơ hội, được Lý tổng của Phú Hòa đề bạt, vào làm ở Phú Hòa. Nhưng cậu ấy cũng không lơ là dù chỉ một chút, bởi vì cậu ấy là gốc rễ, có bao nhiêu người đứng ở sau lưng cậu ấy, chửi rủa cậu ấy đã dùng thủ đoạn gì, xem thường cậu ấy, chờ trò hay. Áp lực khiến cậu ấy không thể bước nhăm dù chỉ một bước. Gần đây mới vất vả thăng lên quản lý, đang nghĩ tới cậu ấy có thể cho Bảo Lâm cùng đứa nhỏ của cậu ấy thoát khỏi cuộc sống bị người ta xem thường, anh... bởi vì sự ích kỉ của anh liền kéo đổ giấc mộng của người ta! Lâm An Thâm, anh thật sự rất quá đáng!”

Cổ họng Lâm An Thâm không phát ra được câu nào, chán ghét trong mắt Giản Lộ giống những lưỡi dao cắm vào tim anh, đau đến da đầu cũng phải run lên.

“Lâm An Thâm, nói trắng ra là anh là đứa bé coi mình là cái rốn của vũ trụ. Đối với Lâm gia, bọn họ làm việc chọc giận anh mất hứng, anh liền chối bỏ họ suốt mười mấy năm, không quan tâm, không cần; đối với người khác, anh nhìn ai không thuận mắt, liền quăng họ đến tận chân trời, hoặc là dẫm xuống, tóm lại anh không muốn gặp ai, anh luôn tìm mọi cách để làm cho họ biến mất. Anh lợi hại, anh thiên tài, anh là vương tử cao ngạo! Mỗi người vây quanh anh đều đã tôn anh thành thần, nhưng mà cũng không có nghĩa là anh là chúa tể của vận mệnh người khác!”

Đầu ngón tay Lâm An Thâm cắm sâu vào lòng bàn tay: “Ý của em là chỉ bao gồm em, anh cũng không có quyền can thiệp?”

Lâm An Thâm nói: Đau...

36. Chương 60-61

Chương 60

“Đúng!” Giản Lộ chém đinh chặt sắt, “Đừng dùng sự yếu ớt nhạy cảm của anh làm thảm khiên, căn bản anh không phải yếu ớt mẫn cảm. Đỗ Trung, Triệu Tuấn, Triệu Lăng, Tiểu Cường, Đại Ngưu... cuộc sống của em có mấy người bạn khác giới có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mà anh nhất định muốn em tuyệt giao với bọn họ. Rõ ràng anh biết cá tính của em chỉ nhìn theo một người, trước đây mới quen Đỗ Trung, liền vẫn chỉ nhìn Đỗ Trung, trong mắt không chứa người khác. Đến bây giờ, gả cho anh liền toàn tâm toàn ý với anh, căn bản sẽ không thừa tâm mà đi để ý tới người khác. Chuyện này anh cũng biết, thậm chí còn biết sớm hơn cả em! Nhưng mà anh vẫn như cũ, dùng đủ mọi thủ đoạn đem mỗi người đàn ông quen biết với em đuổi đi, Lâm An Thâm, anh chính là quá độc đoán, anh nhìn trúng cái gì, ai cũng không thể chạm vào dù chỉ một chút! Nói vậy, anh chính là bá đạo vô lý!”

“Im miệng!” Lâm An Thâm gầm nhẹ một câu, tức giận đến mức giọng cũng run rẩy.

Giản Lộ không nao núng chút nào: “Em chịu anh đủ rồi –”

Loảng xoảng! Lâm An Thâm ném bát cơm trước mặt anh đi, chỉ cần không nghe lại câu cô vừa nói: “Em không cần nói nữa! Không cần nói nữa!” Lâm An Thâm quát lớn, đầu đau kịch liệt.

Giản Lộ cũng vì tức giận nên mất lý trí: “Em sẽ nói! Em đột nhiên phát hiện anh rất đáng sợ, anh như là một đao phủ. Em sợ không biết một ngày nào đó tỉnh dậy lại phát hiện một người nữa lại rời bỏ mình! Lâm An Thâm, em ghét anh như vậy!”

Bởi vì quen biết với cô, Lâm An Thâm nói với Phú Hòa từ chối mọi liên hệ cộng tác của Đại Ngưu với Trọng Mộc. Phú Hòa không biết tại sao Đại Ngưu lại đắc tội với Lâm An Thâm, nhanh chóng cách chức anh để tránh đắc tội với Trọng Mộc. Mà trong nội bộ Phú Hòa cũng đã sớm có người ghen tị với Đại Ngưu còn trẻ, không gia thế mà lại ngồi vào vị trí quản lý, lại bỏ đá xuống giếng đưa ra ý kiến muốn lập tức thu hồi nhà cửa, xe và quyền lợi quản lý đối với Đại Ngưu. Với một nhà Đại Ngưu mà nói, bọn họ còn chưa kịp phản ứng gì thì mọi thứ đã bị đoạt đi. Công việc không có, phòng ở không, cuộc sống tốt đẹp đang xây dựng cũng đột nhiên mất hết. Bọn họ còn không biết mình đã làm sai cái gì mà rơi vào kết cục như vậy. Cảm giác như vừa tỉnh dậy, giao tranh nửa đời gì đó đều như gió cuốn mây trôi mà biến mất. Dù là kiên cường đến mức nào cũng khó mà chống đỡ được.

Nghe được tiếng ghét trong lời Giản Lộ, mặt Lâm An Thâm thoáng chốc biến trắng, anh cố gắng giữ chặt vai Giản Lộ: “Đừng nói! Em gạt anh, em không thể nào ghét anh...! Em đã nói là em yêu anh...!”

Giản Lộ bị đau, dùng sức đẩy Lâm An Thâm ra: “Đừng chạm vào em!”

Ba chữ kia như gáo nước nóng hắt lên người Lâm An Thâm, đau đến các ngón tay đều siết chặt. Nhìn Giản Lộ đứng dậy phải đi, cuống quýt giữ cô lại: “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài hít thở không khí một lúc.” Giản Lộ không chút khách khí gỡ tay anh ra, “Lâm An Thâm, ở bên cạnh anh em không dám đi sai bước, em sợ một giây nào đó mình không cẩn thận liếc nhìn một người đàn ông khác, anh liền khiến người ta phải trôi dạt đi đâu đó! Em cảm thấy khó thở, hôn nhân của anh như cái lồng giam xinh đẹp, trước kia em năm lần bảy lượt nhường nhịn anh, nghĩ mình có thể khoan dung một chút để có thể thích ứng với anh, nhưng bây giờ đã không có cách gì nữa rồi. Đúng vậy, anh quan tâm em rất tốt, đối với anh không phải là một con chim nhỏ không có hiểu biết! Em thậm chí còn không bằng một con chim nhỏ!”

Giản Lộ cúi mắt: “Chúng ta tách ra bình tĩnh một chút đi.”

Lâm An Thâm một mực từ chối: “Không có khả năng, em thế nào cũng không thể đi được! Ngồi xuống tiếp tục ăn cơm!”

Giản Lộ vung tay, rất tức giận, tựa hồ mỗi đụng chạm nhỏ của anh đều làm cô ghét: “Buông tay! Không được cũng phải được! Em muốn đi tìm bọn Đại Ngưu. Bây giờ ngay cả chỗ ở họ cũng chưa có, đứa nhỏ cũng không biết thế nào, Bảo Lâm đang mang bầu, em không có cách nào tiếp tục ngồi nhà ăn cơm!”

Cô cực kỳ tức giận, cố gắng giãy ra khỏi anh. Cô đã xoay người muốn đi, Lâm An Thâm hoảng hốt ôm chặt lấy cô: “Không được đi! Anh nói không được đi! Em là của anh, em chỉ có thể ở bên anh! Giản Lộ, em là của anh –!!”

Giản Lộ ghét nhất là tính độc đoán này của anh, nhưng mà đôi cánh tay của anh nhưng thép giữ cô lại, Giản Lộ tránh không ra, đành phải mở miệng, cắn tay anh. Cánh tay bị cắn đến mức in lại một dấu răng đáng sợ, dường như sắp chảy máu.

Cho dù là như vậy, Lâm An Thâm cũng không buông tay ra nửa phần.

Giản Lộ quơ loạn trong lòng Lâm An Thâm: “Buông tay! Em là người độc lập, em có tự do! Em muốn đi đâu thì đi! Buông tay ra có nghe thấy không!”

Lâm An Thâm không cảm giác được đau đớn ở cánh tay, vì trong đầu đang rất nhức nhối.

Từng mạch máu nhỏ trong đầu như đồng thời thít chặt lại, muôn ngàn mũi kim chọc vào những nơi anh không thể bảo vệ được. Sau gáy đột ngột đau, đau đến khó thở, giống như có cái gì ở đó chặn ngay ở đây.

Giản Lộ vẫn còn giãy dụa ở trong lòng anh, Lâm An Thâm chỉ có thể chịu đựng tiếp tục ôm chặt lấy cô.

Cuối cùng đau như muốn nổ tung ra, Lâm An Thâm lão đảo lùi về phía sau hai bước, vịn lấy bàn ăn. Một giây lại một giây đầu như muốn nổ tung ra, khó chịu muốn nôn. Anh phát cuồng gạt tất cả các thứ trên mặt bàn xuống, tiếng đồ sứ vỡ chói tai cũng không giảm bớt được đau đớn trong đầu. Lâm An Thâm tự vò tóc, muốn giảm bớt một chút đau đớn.

Giản Lộ phát hiện có điều gì đó không ổn, mặt anh cắt không còn một giọt máu, vì thế gấp gáp đỡ lấy anh: “Lâm An Thâm, anh làm sao vậy?”

Lâm An Thâm giật tóc của chính mình, nhưng đau đớn vẫn không giảm đi nửa phần, còn theo từ trên đầu lan xuống dưới, đánh thẳng vào trái tim. “Đau...”

Giản Lộ hoảng: “Đau như thế nào?” Tay anh dùng để giật tóc đã nổi cả gân xanh, khẳng định là rất đau, cô có nghĩ tới mình cố gắng ngăn lại anh dùng sức làm đau chính mình.

Lâm An Thâm tì vào bàn ăn đến phát đau, bàn ăn còn lệch đi vài phần, thân hình anh lão đảo vài bước, chân dẫm vào những mảnh vỡ cũng không có cảm giác gì, chỉ là mơ hồ phát ra tiếng: “Đau... đau quá...”

Loại dép Lâm An Thâm đi chính là loại dép đi trong nhà, rất mỏng. Giản Lộ phát hiện những mảnh vỡ anh dẫm phải lại có màu đỏ, suy nghĩ đều rối loạn. Cô không biết Lâm An Thâm sao lại như vậy, vì sao đột nhiên lại trở nên đau khổ như vậy, thấy vậy tim Giản Lộ đau từng đợt. Một tay kéo tay anh không để anh tiếp tục giật tóc, một tay cố gắng giúp anh bình tĩnh lại: “Lâm An Thâm, Lâm An Thâm, chúng ta qua sofa bên kia ngồi. Anh cố chịu, em đi gọi xe cứu thương!”

Lúc này ánh mắt Lâm An Thâm đã dần vô thức, rên rỉ: “Đau... đau quá.. đừng đi...”

Giản Lộ cảm giác mình sắp khóc: “Lâm An Thâm, đừng nghĩ gì cả, tỉnh lại đi! Em đưa anh đi gặp bác sĩ, anh... môi anh thâm lại rồi, đừng dọa em...”

Mắt Lâm An Thâm mờ mịt không nhìn thấy Giản Lộ, đành nắm chặt tay cô: “Đừng đi, xin em đừng rời khỏi anh...”

Giản Lộ nghe đến đây, rốt cuộc không nhịn được, nức nở khóc thành tiếng: “Lâm An Thâm, em không đi, anh đừng làm em sợ! Bình tĩnh một chút!”

Giản Lộ đỡ anh dựa vào người mình rồi đi về hướng sofa. Nhưng mà vừa nâng được tay anh lên, cả người Lâm An Thâm liền chìm vào bóng đêm vô tận.

Phanh một tiếng.

Cùng với tiếng kêu sợ hãi của Giản Lộ, Lâm An Thâm liền vượt khỏi vòng tay cô, ngã đi.

Lâm An Thâm nói: Em lại đây

Chương 61

Trên hành lang dài của bệnh viện, Giản Lộ không biết làm sao lui ở khắp ngõ ngách.

Một ngày trôi qua, Lâm An Thâm vẫn còn hôn mê. Bác sĩ đã kiểm tra hai lần, nhưng vẫn chưa tìm ra nguyên nhân hôn mê của anh.

Cộp, cộp, tiếng bước chân từ xa tiến lại.

“Giản Lộ, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Không phải mẹ đã nói với con đừng kích động Lâm An Thâm rồi sao?”

Trên đỉnh đầu xuất hiện giọng của Lâm mẹ, Giản Lộ ngẩng đầu.

Lâm mẹ dừng lại một chút, mặt Giản Lộ trắng bệch giống tường bệnh viện.

“Con xin lỗi...” Lâm An Thâm hôn mê bao lâu, Giản Lộ cũng không nói chuyện từng ấy thời gian. Giọng nói vẫn còn khàn khàn.

Lâm bố tiến đến từ phía sau, vỗ nhẹ bả vai Lâm mẹ.

Không biết hai đứa nhỏ này đã xảy ra chuyện gì, Lâm mẹ luôn lo lắng cho tình trạng của Lâm An Thâm, lại không đành lòng trách cứ Giản Lộ cái gì. Bà thở dài một hơi, quay đầu gọi bác sĩ phụ trách Lâm An Thâm tới.

Bác sĩ lo lắng tiến lại.

“Kiểm tra tình trạng của Lâm An Thâm thế nào rồi?”

“Tất cả các cơ quan đều hoạt động bình thường, tim hoạt động tốt, gan tì thận cũng không có dấu hiệu suy yếu, số lượng bạch cầu cũng không có hiện tượng gì dị thường. Đã làm tất cả các kiểm tra vật lý cùng hóa học, nguyên nhân hôn mê... không rõ.”

Lâm mẹ từ từ nhắm hai mắt nghe báo cáo, suy nghĩ một lúc xong trực tiếp nói với bác sĩ: “Không cần bác sĩ nội khoa nữa, gọi bác sĩ tâm thần đến kiểm tra Lâm An Thâm. Trong nửa giờ nữa tôi muốn nhìn thấy báo cáo tâm lý.”

Giản Lộ kinh ngạc nhìn Lâm mẹ.

Chỉ thấy Lâm mẹ đưa một tập tài liệu cho bác sĩ: “Đây là báo cáo bệnh trạng trước kia của bác sĩ tâm lý của Lâm An Thâm, đã 4 năm rồi nó không phát bệnh nữa. Dùng hết mọi điều kiện của bệnh viện làm nó tỉnh lại.” Nói xong quay đầu hỏi Giản Lộ. “Trước khi nó hôn mê, hai đứa đã xảy ra chuyện gì?”

Giản Lộ cúi đầu đáp: “... Con nói muốn tách ra để bình tĩnh một chút...”

“Cái gì?!” Lâm mẹ hít vào một hơi: “Sao con có thể kích động nó như vậy?! Trách không được nó vẫn bất tỉnh đến bây giờ, nó chưa bao giờ hôn mê quá hai tiếng đồng hồ!?”

Hốc mắt Giản Lộ lập tức đỏ lên.

Lâm mẹ quay đầu lại dặn dò với bác sĩ: “Nếu đến buổi chiều hôm nay mà nó vẫn hôn mê thì tôi lập tức lôi nó về Hà Lan để điều trị.”

Hành lang dài ngoài phòng bệnh liền lập tức náo nhiệt hẳn lên. Y tá vào rồi lại ra, từng xe dụng cụ đẩy vào rồi lại đẩy ra, rất nhiều bác sĩ đi vào phòng của Lâm An Thâm. Tiếng người tranh luận, tiếng dụng cụ va chạm, tiếng bước chân vội vàng... không ngừng dội vào màng nhĩ.

Thế giới Giản Lộ chìm vào một mảnh mờ mịt.

Lâm mẹ vừa bắt máy một cuộc điện thoại, nói hai câu, bỗng che máy nói với Giản Lộ: “Điện thoại của ông nội, ông đang rất lo lắng, muốn về Trung Quốc một chuyến, con trấn an ông mấy câu, khuyên ông đừng bay tới bay lui. Tuổi của ông không chịu được như vậy.”

Giản Lộ nhận điện thoại. Nghe được giọng của Giản Lộ: “Giản Lộ? Tình hình của Lâm An Thâm sao rồi? Tỉnh chưa?”

“...” Lúc Giản Lộ nghe được ba chữ Lâm An Thâm, cổ họng chợt nghẹn lại.

“Giản Lộ? Nó tỉnh chưa?”

“Anh ấy...”

Anh ấy khỏe lắm, sẽ sớm tỉnh. Từ sau con sẽ không kích động anh ấy như vậy. Ông nội yên tâm, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.

Nhưng những lời này dù một tiếng cũng không nói nên lời.

Nếu không phải là cô, Lâm An Thâm sẽ không nằm trong bóng đen của bệnh tật.

Nếu không phải là cô, Lâm An Thâm không phải chịu những đau đớn như vậy.

Nếu không phải là cô, Lâm An Thâm không cần trải qua những áp lực kinh sợ của tình cảm.

Với ai cô cũng hứa hẹn sẽ quan tâm tới anh, ngay cả chính cô cũng nghĩ mình có thể chăm sóc cho anh thật tốt...

Nhưng mà, kết quả đâu.

Nước mắt im lặng chảy ra.

“Con xin lỗi...!” Đang nói ra, Giản Lộ không nhịn được bỏ lại di động, chạy ra cửa thoát hiểm, chạy được 3 tầng mới dám khóc ra tiếng.

Kết quả, trừ việc nói xin lỗi và khóc ra, cô cũng chẳng giúp được việc gì. Trong đầu hình ảnh Lâm An Thâm lúc phát bệnh cứ lặp đi lặp lại. Cái hình ảnh anh đau lòng đến như vậy, cả đời này Giản Lộ đều không thể quên.

Giản Lộ khóc khàn cả giọng, hơn nữa tối qua trắng đêm không ngủ, khóc đến khô cả nước mắt xong, cô ngồi ở hành lang nhỏ, cứ vậy dựa vào tay vịn mà ngủ.

Không biết đến khi nào thì có người giúp Giản Lộ đánh thức cô từng trong mơ: “Lâm phu nhân, thì ra cô ở đây! Tỉnh, tỉnh lại!”

Mở đôi mắt kèm nhèm, trước mắt là một cô y tá trẻ.

“Lâm phu nhân, cô đi theo tôi nhanh lên, Lâm tiên sinh đã tỉnh, nhưng cảm xúc không được ổn định lắm.” Mặt cô y tá có vẻ rất sốt ruột.

Giản Lộ vừa nghe thấy Lâm An Thâm đã tỉnh, không nhiều lời liền đứng dậy luôn. Nhưng mà bước một bước như bước vào khoảng không, liền bổ nhào vào bậc thang phía trước.

Y tá đi đằng sau nâng cô dậy: “Có phải bị làm sao không? Để tôi xem xem!”

“Không có việc gì.” Giản Lộ từ chối cánh tay của cô y tá, tiếp tục vội vàng chạy đến phòng bệnh của Lâm An Thâm.

Chạy đến trước cửa phòng bệnh, Giản Lộ chợt nghe thấy tiếng Lâm An Thâm khàn khàn rống lên, tất cả đều là gọi tên cô. Sau một tiếng lại là những tiếng hỗn độn khác. Giản Lộ chạy nhanh vào phòng bệnh, nhìn cảnh ở trước mắt khiến cô sửng sốt một chút.

Ở giường bệnh của Lâm An Thâm, hai bên là bác sĩ ra sức kiểm chế Lâm An Thâm đang giãy dụa kêu to. Bên cạnh còn có vài y tá, đang cố gắng giữ bình truyền dịch, còn có người đang vất vả giữ dụng cụ bên cạnh giường bệnh, có người nhanh tay giữ lại cốc nước với bình thủy mà Lâm An Thâm đang muốn cướp lấy.

Tình trạng đang rất hỗn loạn.

Mà ở gần sofa, Lâm mẹ nhìn đến tình trạng con trai mình như vậy, chôn mặt ở gáy Lâm bố thấp giọng khóc. Về mặt của Lâm bố cũng rất u ám.

Lâm An Thâm bây giờ, giống như một con thú, trên cổ hiện rõ gân xanh, toàn thân đều dùng sức để giãy ra.

Gào thét, giãy dụa, kích động.

“Lâm An Thâm.” Giản Lộ nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Lâm An Thâm cứng đờ người lại. Giọng nói của cô như liều thuốc an thần, làm cho tình trạng đang hỗn loạn lập tức bình thường trở lại.

Bác sĩ, y tá, Lâm bố Lâm mẹ đều quay đầu lại.

Giản Lộ đứng yên tại chỗ.

Hai mắt Lâm An Thâm đầy tơ máu, trên mặt vẫn còn lưu lại mồ hôi và nước mắt, tóc rối bù, áo bệnh nhân xanh nhạt trên người nhả nhúm, tay đang muốn rút kim truyền ra, bởi vì vừa rồi giấy dũa quá kịch liệt mà kim truyền còn dính chút máu.

Lâm An Thâm cuồng loạn như vậy khiến Giản Lộ kinh ngạc.

“Giản Lộ, em lại đây.” Lâm An Thâm nhìn chăm chăm vào Giản Lộ. Một khắc khi nghe được giọng nói của Giản Lộ, một Lâm An Thâm điềm tĩnh, kín đáo lại dường như sống lại.

Giản Lộ không rõ mình có phải bị tình hình vừa rồi dọa cho sợ hay không, bước chân hơi cứng nhắc.

“Vừa rồi đi đâu?” Giọng Lâm An Thâm hơi khàn khàn, nhưng mà trong đó đã khôi phục chút ôn hòa ngày thường. Anh giặt giất, dịch ra một khoảng trên giường, ý bảo Giản Lộ ngồi ở đó.

Giản Lộ tự thúc giục bản thân tiến đến ngồi vào chỗ đó nhanh hơn, ngồi xuống. Ngồi được 2 giây, nhấc tay vuốt lại tóc Lâm An Thâm: “Em vừa rồi ở bên ngoài, không để ý ngủ quên mất.”

Lâm An Thâm nhíu mày: “Sao lại ngủ ở bên ngoài? Bị cảm thì sao.” Để ý thấy mắt cô hơi hồng hồng, lập tức hỏi: “Em khóc?”

Giản Lộ vội vàng lắc đầu: “Không. Chỉ hơi mệt thôi, anh có đói bụng không? Em đi mua đồ ăn về cho anh nhé?” Ngẩng đầu sửa sang lại quần áo cho anh, ba nút cúc áo đều bị tung ra, Giản Lộ tiện tay đóng lại.

Lâm An Thâm nắm lấy tay Giản Lộ, tầm mắt không rời khuôn mặt cô đến một khắc: “Anh không đói, em không cần đi. Nếu nói mệt thì ngủ một giấc đi rồi chúng ta về nhà được không?” Sau đó, anh nói với bác sĩ để tháo kim truyền cùng với chuyển toàn bộ thiết bị trong phòng đi.

Bác sĩ khó xử, liếc mắt nhìn Lâm bố Lâm mẹ một cái.

Lâm mẹ muốn mở miệng khuyên Lâm An Thâm, nhưng lại bị Lâm bố kéo lại. Lâm bố lắc đầu, rồi nhìn bác sĩ bảo chuyển tất cả đi.

Bác sĩ cùng y tá nhận lệnh liền thu dọn tất cả các thiết bị trong phòng đi. Thay Lâm An Thâm rút kim truyền trên tay ra, muốn anh buông tay Giản Lộ ra, nhưng một khắc Lâm An Thâm cũng không chịu buông bàn tay nắm tay Giản Lộ. Giản Lộ đành phải nắm lấy bàn tay không có kim truyền, bây giờ anh mới buông tay cô để bác sĩ rút kim.

Rất nhanh, phòng bệnh chỉ còn lại Giản Lộ cùng với Lâm An Thâm.

Đôi môi tái nhợt của Lâm An Thâm nở một nụ cười, vỗ vỗ lên chiếc gối ở trên giường: “Ngủ ở đây. Mắt em đỏ như con thỏ vậy, cả đêm không ngủ à?”

Giản Lộ không biết trả lời như thế nào.

Lâm An Thâm còn nói: “Về sau không cho phép biết không?”

Giản Lộ gật đầu, nghe lời nằm xuống.

Lâm An Thâm cũng nằm xuống bên cạnh.

Giường bệnh là giường đơn, hai người nằm có chút trật. Giản Lộ với Lâm An Thâm cùng nghiêng người nằm, mặt đối mặt.

Lâm An Thâm kéo chăn lên đắp cho hai người, sau đó lại kéo chăn của Giản Lộ lên chút nữa. Phát hiện đôi mắt thỏ của Giản Lộ vẫn mở to nhìn mình: “Còn không nhắm mắt để ngủ?”

Tim Giản Lộ chột nghẹn lại, huyết sắc trên mặt Lâm An Thâm vẫn chưa khôi phục lại, môi không biến thành màu đen giống như tối hôm qua, nhưng vẫn tái nhợt. Cô nhích sâu vào lòng anh, hôn lên đôi môi lạnh như băng của anh, nhỏ giọng nói: “... Lâm An Thâm, em xin lỗi.”

Lâm An Thâm ôm lấy cả chân cùng Giản Lộ, vỗ nhẹ lên sau lưng cô: “Tốt lắm, không cần nghĩ gì nữa, ngủ một giấc đi.”

Giản Lộ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hồi lâu, bên tai giống như truyền đến giọng nói ần ần, sâu sắc của anh: “Giản Lộ, chỉ cần em ở lại bên anh, anh không còn cần gì cả...”

Trong mộng, giọng nói đó vẫn là thật?

Mơ lung, mơ mơ màng màng. Giản Lộ không phân biệt được.

Bởi vì, cô đã chịu những kinh ngạc vượt qua cả nhận thức của mình...

Lâm An Thâm nói: Anh không có bệnh!

37. Chương 62-63

Chương 62

Lúc Giản Lộ tỉnh lại là đã hơn 8 giờ tối. Mở mắt ra liền thấy ánh mắt sáng ngời của Lâm An Thâm: “Anh... không ngủ à?”

“Không, anh muốn nhìn khuôn mặt em lúc ngủ.” Lâm An Thâm hôn lên chóp mũi cô: “Ngủ đủ chưa?”

Giản Lộ gật đầu.

Sau đó Lâm An Thâm liền hôn qua.

Giản Lộ đẩy anh ra.

Lâm An Thâm kiên trì sáp lại, dịu dàng hôn lấy đôi cánh môi.

Anh dịu dàng khiến cô vô lực chống cự, cả người Giản Lộ mềm ra.

Nhưng mà, đợi cho Giản Lộ hạ tay xuống, nụ hôn của Lâm An Thâm không hề chỉ còn là nụ hôn, trở nên dồn dập, cuồng nhiệt.

Giản Lộ đành thừa nhận.

Cách lột quần áo, tay Lâm An Thâm vuốt ve thân thể Giản Lộ, chưa đủ, kéo quần áo của cô lên, tay tham lam đi vào, trực tiếp vây lấy nơi mềm mại của cô.

Cơ thể Giản Lộ co rúm lại, lập tức bắt lấy tay anh: “Không cần... Lâm An Thâm...”

“Không sợ.” Lâm An Thâm nắm lấy tay Giản Lộ, thuận thế kéo áo lên, mở khóa áo con để lộ ra cơ thể cùng đường cong xinh đẹp. Không bị gì cả trở, Lâm An Thâm giống như một con sói đang khát, làm càn nhấp nháp ngọt ngào của Giản Lộ.

Cô gõ vào đầu Lâm An Thâm: “Không cần... này, đây là bệnh viện...”

Môi Lâm An Thâm rời khỏi nơi mềm mại trước ngực, lại trở lại đôi môi nhỏ nhắn đang kháng nghị của cô, cùng cô cuồng nhiệt hôn môi. Đợi cho cô thở dốc không thôi, cái miệng của anh chuyển qua vành tai mẫn cảm, môi bên khe cắn, một bên trấn an cô.

“Không có ai vào đâu, tin tưởng anh.”

Nói xong, dọc theo đường cong của cô, hôn xuống những nơi mẫn cảm.

Sự chống cự cuối cùng của cô bị bao phủ trong lời nói của anh. Anh muốn cô tin tưởng như vậy, cô sẽ tin... Anh muốn cô như thế nào, cô sẽ như vậy...

Không biết qua bao lâu, Lâm An Thâm thỏa mãn nhu cầu xong, kiều nữ ở dưới thân đã mệt lả, nằm phịch ở trên giường. Lâm An Thâm sủng nịnh cẩn cẩn chóp mũi của cô, Giản Lộ trợn mắt chun cái mũi lại.

Cái vẻ kiều mị đáng yêu này lại chọc cho Lâm An Thâm muốn hôn cô nồng nhiệt lần nữa.

Giản Lộ thở gấp không thôi, liên tục xin Lâm An Thâm, bây giờ anh mới có thể buông tha cô. Nhìn khuôn mặt cô ánh lên sắc hồng, trên người còn lưu lại nhiều dấu vết của anh, Lâm An Thâm hài lòng lấy khăn ra, cẩn thận lau người cho cô.

Lúc hai người chỉnh trang lại mọi thứ xong thì cũng đã hơn 10 giờ. Mới ra khỏi phòng bệnh liền thấy Lâm bố, Lâm mẹ đang ngồi chờ ở bên ngoài.

Lâm mẹ chào đón: “Dậy rồi?”

Giản Lộ không nghĩ ra Lâm bố Lâm mẹ vẫn ngồi chờ: “Dạ... Dậy rồi ạ.”

Lâm mẹ thấy mắt Giản Lộ đỏ, vuốt vuốt cái cằm của cô: “Thủ tục xuất viện đều làm xong rồi. Chúng ta đi thôi, ăn một chút rồi về nhà nghỉ ngơi.”

Mắt Lâm An Thâm không có vẻ gì là đồng ý, Lâm mẹ lập tức nói thêm: “Một ngày rồi Tiểu Lộ còn chưa ăn gì, chắc là đói rồi chứ?”

Giản Lộ cũng hiểu: “Dạ, đói rồi ạ.”

Lập tức Lâm An Thâm không có ý kiến phản đối.

Bốn người đến khách sạn mà Lâm bố Lâm mẹ nghỉ lại để ăn cơm. Khách sạn cách bệnh viện cũng không xa lắm, rất nhanh liền tới nơi. Lâm gia có thường xuyên bao một phòng VIP ở đây, chất lượng phục vụ cũng là cỡ VIP. Gọi cơm, mang đồ ăn, tất cả chỉ tốn có 15 phút. Giản Lộ đang ăn miếng điểm tâm tinh xảo, ăn được một nửa lại nghe thấy Lâm mẹ mở miệng: “Tiểu Lộ, có muốn đi nghỉ ở Hà Lan nữa hay không?”

Nhất thời Giản Lộ không hiểu sao Lâm mẹ lại nhắc tới chuyện này, cô vụng trộm liếc nhìn Lâm An Thâm một cái: “A, cái này...”

“Không có ý.” Lâm An Thâm không nhiều lời từ chối.

Mắt Lâm mẹ lập tức ảm đạm, sau đó liếc mắt với Giản Lộ một cái.

Giản Lộ vẫn không rõ, đành thấp đầu tiếp tục ăn điểm tâm, đồng thời cố gắng hiểu cái liếc mắt thâm tường kia của Lâm mẹ.

Ăn xong hai người về nhà, một đồng bữa bọn trong nhà đã được thu dọn sạch sẽ. Giản Lộ bắt đầu buồn ngủ, tắm rửa xong xuôi nói một tiếng với Lâm An Thâm rồi lên giường đi ngủ. Nhưng mà đến khi nằm vào ổ chăn rồi, mắt lại mở lớn, không ngủ được. Đầu không để ý lại tự hỏi ý tứ của Lâm mẹ. Đợi Lâm An Thâm tắm xong lên giường ngủ bên cạnh, cuối cùng Giản Lộ cũng hiểu ra.

Lâm An Thâm nhìn thẳng vào mắt Giản Lộ: “Không phải nói buồn ngủ sao?”

Tay Giản Lộ vuốt ve hai má Lâm An Thâm: “Em đang suy nghĩ.”

“A?” Mắt Lâm An Thâm quan sát vẻ mặt của Giản Lộ, hỏi: “Nghĩ cái gì?”

“Cái kia,” Giản Lộ ôm lấy cổ Lâm An Thâm, vừa làm nũng vừa hy vọng: “Chúng ta đi Hà Lan một thời gian được không?”

Lâm An Thâm nhú mày: “Mùa này không hợp, bên đó chẳng có gì hay để xem.”

Nghe giọng anh hơi lạnh, Giản Lộ cọ cọ vào gáy anh, làm dịu lại: “Đi đến đó không nhất định để chơi. Chúng ta còn có thể làm nhiều chuyện.”

Giọng Lâm An Thâm trở nên nghiêm túc: “Làm cái gì?”

Giản Lộ giải thích: “Đi đến những nơi anh đã từng đi qua, nơi anh đọc sách, nơi anh ngăn người. Còn có đi gặp bác sĩ tâm lý trước kia của anh. Đến từng nơi anh đã đến, được không?”

Lâm An Thâm nắm tay: “Không tốt. Không đi.”

Hai tay Giản Lộ ôm lấy đầu anh, mềm giọng: “Nhiều nhất là đi vài ngày rồi sẽ về.”

Lâm An Thâm thu tay mình lại: “Nói không đi là không đi. Anh không cần đi gặp bác sĩ tâm lý.”

Giản Lộ lại dán lên người anh: “Chỉ gặp một chút mà thôi. Với anh cũng tốt mà.”

Lâm An Thâm quàng tay qua vai Giản Lộ, nói thật với cô: “Giản Lộ, có phải chuyện hôm qua làm em sợ? Xin lỗi, anh cũng không thường xuyên như vậy, tối hôm qua chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Đã lâu rồi anh cũng không bị đau đầu cho nên không cần đến Hà Lan gặp bác sĩ!”

Giản Lộ lập tức thanh minh: “Không, anh không làm em sợ! Anh đau đầu em cũng rất đau lòng. Chồng à, em cũng chỉ hy vọng bệnh anh có thể gặp bác sĩ tốt nhất thôi.”

Lâm An Thâm phản ứng lại: “Anh không bị bệnh!”

“Ý em không phải như vậy –!”

Nắm chặt hai vai Giản Lộ, giọng Lâm An Thâm không tự giác mà cất cao lên: “Giản Lộ, tin anh, anh không có bệnh! Em xem, anh đã có quan hệ bình thường với Lâm gia, nếu em cảm thấy anh còn chưa đủ nhiệt tình, anh còn có thể nhiệt tình hơn! Anh cũng đã chấp nhận các loại xã giao, không tự giam mình ở trong thế giới riêng. Anh cũng giống như những người bình thường, hơn nữa anh tuyệt đối có khả năng chăm sóc em cả đời!”

Giản Lộ nhắm mắt: “Em cũng không nói anh không bình thường, em –” “Vậy đi!” Lâm An Thâm nói chen vào lời Giản Lộ, “Em chỉ cần tin tưởng anh, an tâm ở lại bên người anh là được rồi.”

Giản Lộ cố nói thêm: “Em tin tưởng anh, nhưng mà — a!”

Giản Lộ chưa nói xong, Lâm An Thâm đã vội vàng hạ giọng cô, đè nặng lên thân cô: “Giản Lộ, em tin tưởng anh là có thể. Hơn nữa, chồng em không bình thường, chẳng phải em là vợ càng rõ ràng sao?” Nói xong, dùng chóp mũi khiêu khích cái cổ mẫn cảm của cô.

Cả thể xác lẫn tinh thần của Giản Lộ đều bị cọ ngứa, vội vàng xin tha: “Tốt rồi, tốt rồi, tất cả của anh đều bình thường, thật sự! Lâm tiên sinh, buông tha em đi, em mệt...”

Lâm An Thâm thừa cơ: “Về sau cũng không nhắc lại chuyện đi Hà Lan.”

Giản Lộ ngứa không chịu được, cố nín lại đáp: “Được, em đồng ý với anh! Cái mũi, cái mũi đừng lại đi... Em muốn ngủ...”

Lâm An Thâm nhận được lời hứa hẹn từ cô, bây giờ mới bằng lòng buông tha. Xoay người nằm lại bên cạnh, ôm cô vào trong lòng: “Ngủ ngon.”

Giản Lộ gật gật, tìm một tư thế thả mái nhất, nói ngủ ngon rồi nằm gọn trong lòng Lâm An Thâm chìm vào giấc ngủ.

Quả thật, đúng như lời Lâm An Thâm nói, anh thật bình thường. Cuộc sống tiếp theo của hai người cũng thật bình thường. Lâm An Thâm vẫn tiếp tục chăm sóc cho Giản Lộ tốt có thừa, dịu dàng như nước, chiếu cố từ chút một, tỉ mỉ từng li từng tí.

Cũng quả thật, chồng không bình thường, vợ là người rõ nhất.

Đại Ngưu được phục chức, vẫn đến Trọng Mộc làm quan hệ như trước. Mỗi lần Đại Ngưu tới cửa báo cáo, sắc mặt Lâm An Thâm vẫn không đổi, có thể nói chuyện bình thường với Đại Ngưu. Nhưng mà, Giản Lộ lại không nói chuyện với Đại Ngưu nữa.

Lâm An Thâm quan tâm đầy đủ, ngoại trừ việc ăn uống hằng ngày còn bao gồm cả việc đi lại nữa. Lúc đi làm, chỉ cần làm việc với các cán bộ cao cấp của anh, trước đó vài ngày, cô còn có thể bình thường đến các

phòng ban, nhưng sau đó Lâm An Thâm lại yêu cầu cô dùng điện thoại thay vì đi bộ. Hơn nữa còn chú ý tới từng cuộc điện thoại của cô, mỗi lần đều cố ý mà vô tình ở bên cạnh lắng nghe.

Từ thứ Hai tới thứ Năm đều cùng đi làm tốt, nhưng đến ngày nghỉ Lâm An Thâm lại phải tăng ca, Giản Lộ sẽ bị kiểm tra gắt gao. Rõ ràng là di động 4 ngày mới phải sạc pin một lần, bây giờ thì ngày nào cũng phải sạc. Mỗi lần đi họp lớp hay linh tinh, bạn học có thể thấy thân ảnh tả hữu của Lâm An Thâm. Có khi Lâm An Thâm không sắp xếp được thời gian, cũng rất kiên trì đưa Giản Lộ tới nơi, sau đó lại về công ty làm việc. Đợi cho họp lớp xong, Lâm An Thâm lại đứng giờ chờ một bên, đón cô về nhà.

Các bạn của Giản Lộ, kết hôn hay chưa kết hôn đều rất hâm mộ Giản Lộ có thể có cuộc sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn như vậy.

Hạnh phúc, mỹ mãn.

Giản Lộ mỉm cười, nhận tất cả những ánh mắt hâm mộ đó của mọi người.

Đúng vậy, chịu đựng một chút, cô cùng anh đều có hạnh phúc mỹ mãn.

Lâm An Thâm nói: Từ chức đi.

Chương 63

Nhưng mà ban ngày bị Lâm An Thâm làm phiền còn được, buổi tối lại còn bị anh bắt nạt. Từ trước, hai người có thể ba bốn lần một tuần, đôi khi giữa trưa anh hứng lên ăn một chút đậu hũ của cô, như vậy còn nằm trong khả năng của Giản Lộ. Nhưng mà bây giờ, mỗi buổi tối anh đều dây dưa cô vài lần. Anh tinh lực tràn đầy làm cho mỗi lần như vậy cô đều nằm phịch ở dưới thân thì anh mới dừng lại. Thậm chí còn có vài buổi sáng, Giản Lộ tỉnh lại khi anh đang động thủ, vận động kịch liệt xong cô lại mơ màng ngủ tiếp.

Tinh thần Giản Lộ trở nên mệt mỏi tới cực độ. Có buổi tối cô thực sự không chịu được Lâm An Thâm, liền từ chối anh. Cuối cùng cô cũng có một giấc ngủ ngon lành. Ngày hôm sau, 4 giờ sáng cô tỉnh một lần, phát hiện không có người ngủ bên cạnh. Lúc đầu còn nghĩ anh đi uống nước hay đi toilet, cô không để ý lại ngủ tiếp. Hơn 8 giờ, Giản Lộ rời giường, phòng bếp truyền đến những tiếng động Lâm An Thâm là bữa sáng. Giản Lộ yên tâm tắm. Ăn xong bữa sáng, Lâm An Thâm lau bàn, Giản Lộ lấy quần áo trong máy sấy ra ban công phơi bằng gió trời. Nhưng mà, cô phát hiện trong thùng rác ban công có rất nhiều tàn thuốc!

Lúc ngồi trong xe, Giản Lộ nhìn không được thử Lâm An Thâm: “Chồng à, tối hôm qua anh... ngủ ngon không?”

Lâm An Thâm chăm chú lái xe: “Ừ, rất ngon.”

Giản Lộ nắm lấy dây an toàn: “Lúc hơn 4 giờ hình như em không thấy anh?”

Lâm An Thâm đảo một vòng tay lái, xe rẽ vào một con phố khác: “Ừ, anh đi uống cốc nước.”

Giản Lộ không hỏi nữa, thắt lại dây an toàn.

Từ đó về sau, cho dù Giản Lộ có khó chịu thế nào cũng không từ chối yêu cầu của Lâm An Thâm nữa.

Ngày qua ngày. Thành thạo Lâm mẹ sẽ gọi điện cho Giản Lộ hỏi cuộc sống hai người có tốt không. Giản Lộ luôn không biết trả lời thế nào. Người khôn khéo như Lâm mẹ hẳn là hiểu rõ, lúc chuẩn bị cúp máy luôn thở dài với cô: “Tiểu Lộ, mẹ biết cũng không dễ dàng gì, nhưng mà hoàn cảnh của Lâm An Thâm... nhường nó một chút...”

Nhường anh một chút...

Nhường anh một chút...

Kỳ thật đối với anh, Giản Lộ lúc nào cũng nhịn. Bây giờ như cô đang đi trên dây thăng bằng giữa trời, mỗi ngày lùi một bước, mỗi ngày lùi một bước. Cô không biết điểm dừng của mình là đâu, hoặc là lại đối mặt với Lâm An Thâm, cô không nắm chắc đây. Nhưng mà có người biết hay không, cô vốn không phải diễn viên xiếc chuyên nghiệp, cô không biết cách đi trên dây. Sai một bước là cô rơi xuống tan xương nát thịt. Mà một bước kia sẽ xảy ra vào ngày nào thì chính cô cũng không đoán trước được.

Ở đây cuộc sống là bất ngờ, điều Giản Lộ có thể làm duy nhất là lựa chọn, chính là để thần kinh thả lỏng đi.

Là tốt rồi, ví dụ như một ngày. Giản Lộ lại phát hiện thùng rác ban công đầy tàn thuốc. Thậm chí cô còn không biết Lâm An Thâm học hút thuốc từ lúc nào.

Anh luôn có thái độ kính nhi viễn chi với tất cả các loại chất kích thích, không uống rượu, không hút thuốc lá, không ăn cay, mặn quá hay ngọt quá cũng không ăn. Giản Lộ cũng không biết giải thích đồng tàn thuốc này như thế nào.

Cả một ngày quan sát sắc mặt Lâm An Thâm thật cẩn thận, nhưng hành vi, biểu tình của anh vẫn không có gì bất bình thường.

Đúng vậy, cho tới bây giờ cô cũng không tìm được dấu vết gì trên mặt Lâm An Thâm.

Anh, ở trước mặt Giản Lộ luôn duy trì bộ mặt của một người bình thường.

Tính tình ôn hòa, cảm xúc ổn định, nghỉ ngơi có quy luật.

Nhưng mà Giản Lộ vẫn biết, loại trời yên bể lặng này thì không người bình thường nào có thể làm được?

Đến muộn rồi, Giản Lộ lại thiếp đi trong lòng Lâm An Thâm như mọi khi.

Lâm An Thâm chôn sâu trong thân thể của Giản Lộ một lúc lâu mới dứt được ra. Anh động hai tay nhìn xuống Giản Lộ dưới thân. Thật lâu sau, anh mặc quần áo, bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng ngủ, đi đến phòng chiếu.

15 phút sau. Giản Lộ mở mắt ra.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng chiếu, Lâm An Thâm đang nhìn chăm chăm vào màn hình. Ánh sáng màu xanh hắt lên mặt anh, rõ ràng, không bỏ sót một chút cảm xúc nào.

Hiển nhiên Lâm An Thâm không chuẩn bị cho sự xuất hiện của cô, người cứng đờ, cố gắng muốn thu hồi lại cảm xúc của mình. Trong lúc hoảng loạn muốn tìm điều khiển để tắt màn hình đi, nhưng mà vừa thấy nó thì phát hiện Giản Lộ đã cầm điều khiển rồi.

Giản Lộ ngồi bên cạnh anh, nhìn vào màn hình. Trên màn hình là hình ảnh của camera theo dõi thang máy của Trọng Mộc. Một nam một nữ, cách nhau cũng không xa lắm, trong trao đổi cũng chỉ giới hạn ở những cái gật đầu sơ qua.

Giản Lộ chuyển tiếp tới đến đoạn sau. Hai cô gái, gật đầu nói hai câu, thang máy dừng ở tầng tiếp theo, một người đàn ông đi vào, ba người cùng nhau chào hỏi, đồng nghiệp nam kia chào hỏi vài câu với cô gái, trong lúc nói chuyện, có một cô gái có thái độ đặc biệt ân cần.

Lại đoạn tiếp theo. Một đám người, thang máy đi lên trên, không gian yên tĩnh, trong lúc tốp năm tốp ba nam nữ rời khỏi, những người đi trước nói lời chào với người phía sau. Cho dù là nam hay nữ, người con gái kia đều mỉm cười khách sao đáp lại.

Đoạn tiếp theo, rồi đoạn tiếp theo nữa.

Nhân viên của Trọng Mộc đều là thành phần tri thức cấp cao, ở nơi công cộng cũng không ồn ào hay buôn chuyện linh tinh. Trong thang máy dù là nam hay nữ đều mang theo tác phong chuyên nghiệp chào hỏi, nói lời tạm biệt. Không có ái muội, không khác thường, không có bầu không khí đặc biệt. Hình ảnh đơn điệu, nội dung nhàm chán.

Nếu nhất định phải tìm ra nguyên nhân Lâm An Thâm như vậy thì phải nhìn từng hình ảnh, luôn luôn xuất hiện Giản Lộ.

Giản Lộ quay đầu nhìn về phía Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm lảng tránh ánh mắt của cô.

Giản Lộ chủ động giải thích: “Em không quen ai trong bọn họ. Nói cũng chỉ lời xin chào với gặp lại.”

Lâm An Thâm vò đầu. Anh biết, anh có thể nhìn ra, nhưng mà vẫn phiền muộn trong lòng. Đứng dậy lướt qua Giản Lộ, anh vội vã đi ra ban công. Ở sau chậu hoa lấy ra bao thuốc với cái bật lửa, bắt đầu châm thuốc, dùng sức hít mấy hơi mới cảm thấy trong lòng tốt lên một chút.

Giản Lộ theo anh đi ra.

Lâm An Thâm nhìn thấy vẻ không đồng tình trong mắt cô, thở sạch khói thuốc trong khoang miệng ra, anh đập luôn điều thuốc.

Giản Lộ nhìn bộ dáng hút thuốc của anh, tim thắt lại một chút: “Chồng à...”

Lâm An Thâm cười cười, thật miễn cưỡng: “Tốt rồi, ngủ đi.” Nói xong vươn tay kéo Giản Lộ về phòng.

Giản Lộ không nhúc nhích, kéo tay anh lại: “Đưa em.”

Lâm An Thâm không còn có thể giả ngu, chỉ có thể đưa bật lửa với bao thuốc cho cô.

Giản Lộ trực tiếp ném cả hai vào thùng rác, sau đó mới cùng Lâm An Thâm về phòng.

Lâm An Thâm để Giản Lộ ngủ trước, anh vào phòng tắm xả nước. Lúc trở lại phòng ngủ, Giản Lộ ngồi ở cạnh giường chờ anh. Anh ngồi phía sau ôm lấy, hít thật sâu một hơi hương vị ngọt ngào của cô.

Giản Lộ đặt tay mình trên tay anh: “Hút thuốc không tốt cho sức khỏe.”

Cánh tay Lâm An Thâm lại thêm lực: “Anh xin lỗi...”

Giản Lộ xoay người ôm lấy anh: “Lần sau anh không thoải mái thì nói cho em được không?”

Vòng tay mềm mại của cô ôm lấy anh, Lâm An Thâm lẳng lặng cảm nhận nhịp đập của cô, nắm tay lại.

Ánh trăng chiếu mờ ảo. Thứ ánh sáng nhàn nhạt trải xuống.

Hồi lâu, Giản Lộ ở trong lòng Lâm An Thâm nghe thấy âm thanh: “Giản Lộ, xong việc với Phú Hòa, hai chúng ta đi Hà Lan đi...”

Giản Lộ tình cảm vuốt tóc anh: “Được...”

Sau đó thật lâu, Giản Lộ cúi đầu nhìn Lâm An Thâm, nhìn anh từ từ nhắm mắt lại ngủ say. Mỉm cười, hôn lấy thái dương anh. Nhẹ nhàng để anh nằm trên giường, sau đó cùng ngủ với anh, đắp kín chăn, ôm trọn anh trong lòng ngực.

Lại bỗng nhiên nghe được giọng Lâm An Thâm: “Giản Lộ, từ chức đi.”

Nụ cười cứng đờ trên khóe miệng. Giản Lộ không biết trả lời sao cho thuyết phục.

Lâm An Thâm nằm ở trong lòng Giản Lộ, sợ lạnh ôm chặt lấy cô. Đồng thời cũng kiên nhẫn chờ đáp án.

Im lặng. Đầu giường tiếng đồng hồ báo thức kêu tích tắc, tích tắc.

Giản Lộ nhẹ nhàng đáp: “Được...”

Lâm An Thâm thả lỏng cái ôm, an tâm tiến vào trong mộng.

Trong mộng, thế giới rất lớn, chỉ có cô và anh...

Lâm An Thâm nói: Muốn

38. Chương 64-65

Chương 64

Giản Lộ gia nhập tập đoàn phu nhân ở nhà. Giống như tất cả những phu nhân khác, Giản Lộ chỉ cần ngoan ngoãn hầu hạ chồng của mình là được.

Nhưng cũng có chút không giống, Giản Lộ hoàn toàn không có gánh nặng việc nhà, chồng cô không cho phép cô mệt. Mua đồ ăn, nấu cơm, rửa bát, tất cả đều không nhờ tay Giản Lộ chạm vào. Giản Lộ cũng vui vẻ nhàn nhã, hết cả một ngày, thậm chí cả ngày không cần ra khỏi nhà. Đổi lại mà nói, Giản Lộ trở thành người phụ nữ của gia đình chỉ cần hầu hạ chồng mình ở trên giường thật tốt là được.

Buổi sáng ngủ tự nhiên tỉnh, sau khi xem tivi một lúc, giữa trưa Lâm An Thâm về nấu cơm trưa. Cơm trưa xong, Lâm An Thâm ngồi xe về công ty, Giản Lộ ngủ trưa. Tỉnh lại là buổi chiều, có khi lên mạng nghe một chút nhạc hay lên diễn đàn, có khi lật qua vài quyển Doremon, thậm chí có khi Lâm An Thâm về nhà rồi cô mới ngủ dậy. Mà thời gian buổi tối, lại càng không có việc gì để làm, mỗi lần đối phó với Lâm An Thâm đã đủ để thời gian của cô trôi như gió.

Cuộc sống của Giản Lộ không khác gì trư. Mà Lâm An Thâm tựa như một người nuôi trư chuyên nghiệp.

Cho nên, Giản Lộ béo lên.

Lâm An Thâm so lại thất lạng của cô, báo cáo rất đúng trọng tâm: “Uh, không béo nhiều, chỉ một chút thôi.”

Giản Lộ đứng ngẩn ngía trước gương, bình tĩnh nói: “Anh nhìn vậy thôi, em béo lên không ít đâu.”

Lâm An Thâm nghĩ nghĩ, đồng ý nói: “Ừ, đúng vậy, vận động nhiều lên có thể giảm bớt chỗ thừa đó.” Nói cho hết lời, liền lấy quần áo trong tủ vào phòng tắm, vì việc tăng cường độ vận động mà chuẩn bị.

Giản Lộ nắm cục thịt béo của mình, đầu chảy xuống không biết bao nhiêu hắc tuyến.

Nhưng mà cũng may Lâm phu nhân không khinh thường việc mình béo.

Hôm nay, thứ Ba.

Gần đây đề án với Phú Hòa xảy ra chút vấn đề, Lâm An Thâm cần phải xử lý nhiều chuyện hơn, nhiều ngày phải chuẩn bị đồ ăn sáng cho Giản Lộ từ sớm rồi mới đi làm.

Sau khi Lâm An Thâm ra khỏi nhà 10 phút, Giản Lộ mặc quần áo, gọi xe đến bệnh viện phụ sản.

Bác sĩ 9 giờ làm việc, 9 giờ 30 Giản Lộ ra khỏi nhà. Nghĩ rằng mình đã đi rất sớm, giữa trưa còn có thể đi mua sắm vài bộ quần áo. Nhưng vào bệnh viện vừa thấy, cả sảnh đều là bà bầu, mẹ đang ôm con, hay gọi đứa con đang đi đằng sau. Lấy số mới phát hiện ra trước mình đã có hơn 10 người rồi. Giản Lộ thầm kêu khổ ở trong lòng, bây giờ những người phụ nữ ở nhà cũng như vậy chứ...

Đợi hơn 2 tiếng còn chưa đến lượt mình, Giản Lộ đi đến chỗ một cô y tá hỏi, phía trước vẫn còn 5 người nữa mới tới cô. Giản Lộ chán nản.

Rốt cuộc cũng đến lượt cô, ai ngờ sau khi bác sĩ tuyên truyền một lúc thì không cần đến một phút bác sĩ liền mở ngăn kéo lấy đồ, bảo cô đi thử nước tiểu là được. Giản Lộ càng thêm buồn bực, đợi 3 tiếng đồng hồ rốt cuộc nói chuyện với bác sĩ được 2 phút.

Lại nghĩ đến mệt như thế nào.

Nhưng mà không buồn bực, chỉ có rất buồn bực.

Đưa ống nước tiểu đến nơi xét nghiệm, y tá hỏi cô có ăn bữa sáng không, cô trả lời có, mẫu nước tiểu liền lập tức bị trả lại.

Lý do, nước tiểu để xét nghiệm phải lấy trước khi ăn.

Hai mắt Giản Lộ như bốc hỏa.

Có vẻ cô y tá kia không nhìn thấy, miệng còn lẩm bẩm: “Chuyện bình thường như vậy cũng không biết.”

Giản Lộ tức giận quay về nhà!

Chẳng lẽ người không bình thường không thể mang thai sao! Trời biết là cô lần đầu tiên tới bệnh viện phụ sản mà.

Về nhà, mới mở cửa liền thấy Lâm An Thâm ra đón: “Em đi đâu đấy?”

Giản Lộ không muốn nói chuyện mình nghi mang thai cho Lâm An Thâm biết. Dự án với Phú Hòa với chuyện chăm lo cho cô hằng ngày đã khiến anh không lúc nào rảnh rỗi, thứ hai, chưa mang thai mà cô đã bị anh nuôi thành trư rồi, nếu thật sự mang thai, anh còn không tôn cô lên thành Phật mà nuôi...? Thích làm đẹp là thiên tính, cô thật sự không nghĩ mình béo, dù có một chút cũng không được. Cho dù mang thai, cô cũng muốn làm người phụ nữ mang thai không thay đổi nhiều lắm.

Nhưng làm bây giờ bị bệnh viện làm cho phát bực, cô không thể quản nhiều như vậy, đáng thương đem chuyện bệnh viện có rất nhiều người, xếp hàng thật đáng ghét, thái độ của bác sĩ với y tá không tốt, buồn bực như thế nào kể tắt cho anh nghe.

Lâm An Thâm nhấn tâm ngắt lời cô: “Vậy kết quả kiểm tra như thế nào?”

Lại nghe thấy cô cười ra tiếng: “Ha ha, thì ra anh cũng không bình thường.” Trong lòng Giản Lộ thấy cân bằng lại.

Lâm An Thâm thấp thỏm: “Giản Lộ, không cười, rốt cuộc... có hay không có?” Anh kích động sờ sờ bụng cô.

Giản Lộ gõ đầu Lâm An Thâm, lấy kinh nghiệm của mình giáo dục anh: “Lâm tiên sinh, xét nghiệm không thể ăn được, sáng nay em ăn sáng, còn ăn rất nhiều. Đành phải để ngày mai quay lại.”

Lâm An Thâm không thể bình tĩnh, nắm lấy hai tay Giản Lộ: “Ừ!”

Sáng sớm hôm sau, Giản Lộ theo chân Lâm An Thâm đến bệnh viện phụ sản.

Giống như ngày hôm qua lại càng nhiều người hơn nữa.

Lâm An Thâm để cho Giản Lộ ngồi ở ghế chờ anh. Giản Lộ ngoan ngoãn ngồi, trước mắt mọi người đi qua đi lại, đều là các bà mẹ bận rộn, đăng ký, tư vấn, trả tiền, xếp hàng, lấy thuốc, thậm chí là rất nhiều người phụ nữ bụng rất to.

Giản Lộ bỗng phát hiện ra, mình hạnh phúc giống như Phật vậy. Trong khi cô phơi bụng ở đây, tất cả mọi chuyện đều có chồng cô lo tất rồi.

Cô nhìn bên sang bên cạnh có một cô gái.

Cô gái ngồi chán cũng nhìn qua bên này.

Giản Lộ nhìn nhìn bụng của cô gái.

Cô gái cũng nhìn nhìn bụng của Giản Lộ.

Hai người nhìn nhau cười.

Cô gái kia mở lời trước: “Chồng chị đi làm?”

“Ừ.” Trong lòng Giản Lộ ngọt ngào: “Chồng em cũng đi rồi?”

Đối phương cười ngọt ngào: “Dạ, đang xếp hàng ở đằng kia.”

Giản Lộ nhìn về phía cô gái chỉ, một hàng dài, có nam có nữ, không biết đâu mới là chồng cô. Nhưng mà Giản Lộ vẫn lễ phép đáp: “Uh. Không để em làm lụng vất vả, rất hạnh phúc.”

Cô gái cười: “Hạnh phúc thì chưa nói tới, đó là việc đàn ông phải làm. Muốn phụ nữ mang thai như thế này còn hồi hả ngược xuôi tuyệt đối không thể được. Bụng thành như vậy vốn là do đàn ông làm, phụ nữ chịu tội, dựa vào cái gì đàn ông có thể khoanh tay đứng nhìn.”

Giản Lộ không nói được gì.

Cô cũng hiểu được mình mang bầu như vậy cũng không cần tự đi làm làm gì, là một việc rất hạnh phúc. Nhưng mà cô thấy cảm nhận được loại hạnh phúc đơn thuần như vậy là được rồi, chưa bao giờ nghĩ đến những gì cô gái kia nói.

Cô gái kia lại hỏi: “Ồi chào, chị bao nhiêu tháng rồi?”

Giản Lộ đáp: “Còn chưa biết. Còn em?”

“Hai tháng.” Cô gái thở dài, “Làm phụ nữ nên chú ý tới cơ thể mình hơn. Kinh nguyệt không tới một khoảng thời gian rồi mới biết.”

Giản Lộ đỏ mặt, giống như, có vẻ, hẳn là... tháng trước của cô cũng không tới... Tự biết kinh nghiệm của mình không đủ, hiểu biết... cũng ít, cho nên chuẩn bị khiêm tốn thỉnh giáo, cũng không ngờ cô gái kia tiếp tục nói: “May mà lúc em phát hiện ra cũng có thể tính toán được. Tuổi em còn trẻ, không muốn bị một cục thịt đoạt mất tuổi xuân. Kỳ thật em thấy sinh con như vậy sau 30 tuổi là tốt nhất. Còn chị, hẳn là khoảng 25, 26, còn trẻ, chị vẫn muốn hay bỏ?”

Giản Lộ đỏ mặt hồi lâu, nói lâu như vậy thì ra là không cùng chí hướng.

Đang định trả lời, đỉnh đầu đã truyền đến giọng Lâm An Thâm: “Muốn.”

Giản Lộ cùng cô gái kia ngẩng đầu.

Hiển nhiên cô gái bị vẻ mặt đen mặt đen như mực của Lâm An Thâm dọa sợ: “Ha ha... Em cũng chỉ nói giỡn thôi... Sinh sớm liền hưởng phúc sớm thôi! Em cũng phải thương lượng anh nhà em một số chuyện... Không quấy rầy hai người nữa...”

Dứt lời, dưới ánh mắt sắc bén của Lâm An Thâm, cô gái kia nhanh chóng đứng dậy bỏ chạy.

Giản Lộ buồn cười, kéo cánh tay Lâm An Thâm: “Lâm tiên sinh, anh dọa con gái nhà người ta làm gì.”

Sắc mặt anh hơi dịu bớt, nhưng rõ ràng trong lòng vẫn mất hứng: “Em quên lời cô gái kia rồi.”

Giản Lộ đáp ngay: “Được. Đã quên.”

Bây giờ Lâm An Thâm mới vừa lòng, đưa cho Giản Lộ một cái dụng cụ hình tròn bằng plastic: “Ổng thử nước tiểu của em. Xét nghiệm xong thì chúng ta đi ăn bữa sáng.”

“Dạ.” Giản Lộ nhận lấy dụng cụ, “Anh chờ em ở trên xe là được.”

“Không cần.” Lâm An Thâm từ chối, “Anh ở trước cửa toilet đợi em.”

Giản Lộ thấp đầu, bên tai hơi nóng: “Dạ.” rồi bước nhanh vào toilet.

Đưa nước tiểu, Lâm An Thâm dẫn Giản Lộ đến KFC bên cạnh ăn sáng, gọi cho cô một bát cháo gà, một cái trứng, một cái hamburger, một phần khoai, sau lại gọi thêm một phần thịt bò cuộn.

Giản Lộ quăn: “Lâm An Thâm, em mới chỉ thử nước tiểu thôi, cũng không phải lấy máu. Sao lại phải ăn nhiều như vậy!”

Ai ngờ Lâm An Thâm kiên quyết: “Ăn hết.” Xé giấy gói, đưa phần hamburger cho cô, sau đó ăn phần ăn duy nhất của mình là cháo thịt.

Giản Lộ nhìn một bàn đồ ăn trước mặt mình, lòng thầm rên rỉ, đây là muốn bắt đầu cuộc sống dưỡng phạt sao... Tiêu hóa nhiều như vậy cũng rất khó...

Sau một giờ có thể trở lại bệnh viện lấy kết quả, ăn xong bữa sáng thì cũng gần tới giờ rồi.

Trong lúc đợi không tránh khỏi lo lắng. Giản Lộ hỏi: “Lâm An Thâm, anh muốn có hay không có?”

Vân đạm phong khinh: “Đều được.”

Giản Lộ không vui: “Anh sợ phiền phức. Ông nội nói anh sẽ không do dự đưa đứa nhỏ sang Mỹ cho ông nuôi.”

Lâm An Thâm suy nghĩ sâu xa rồi ném lại một câu: “Ừ, ý tưởng này có thể xem xét.”

Giản Lộ vỗ mạnh cái bàn, tức giận: “Thì ra là đúng! Trách không được sau khi kết hôn anh vẫn dùng áo mưa!” Thường thường luôn miệng cục cựa, cục cựa, muốn thai long phượng, muốn cố gắng hơn nữa, lại trong lúc cô ý loạn tình mê mà làm biện pháp an toàn. Anh là cố dựng lên cờ hiệu thật to, dù cô cùng anh làm vận động đây mà! Nếu không... trong thời gian này có chuyện... Giản Lộ thật không biết đến khi nào mới có được cục cựa như vậy!

Giản Lộ trong cơn kích động, giọng cũng lớn hơn.

Bốn phía nhìn lại đây bằng đủ loại ánh mắt.

Một chút, máu nóng lên não, mặt Giản Lộ đỏ không thua gì Quan đại ca.(chắc là Quan Công à?)

Lâm An Thâm tiếp tục vân đàm phong khinh, uống thìa cháo, còn gõ lên mặt bàn nhắc nhở cô ăn tiếp đi.

Giản Lộ nghẹn một bụng tức, đành phải giả làm đã điều tiếp tục ăn cháo.

Lúc về bệnh viện nhận kết quả. Lâm An Thâm để Giản Lộ ngồi chờ, nhưng Giản Lộ còn ghi hận ở quán KFC, không để ý anh đi đến chỗ nhận kết quả. Đưa biên lai cho y tá, cô y tá gõ lên bàn phím cái gì, nói đơn giản một câu chờ, một lúc lâu mới nhận biên lai.

Ngẩng đầu nhìn Giản Lộ, bỗng phát hiện người đứng phía sau cô là Lâm An Thâm. Mắt cô y tá lập tức sáng lên. Cô nhận ra người đàn ông này vừa rồi vừa đến lấy ống xét nghiệm.

Y tá cô nương bày ra một gương mặt của thiên sứ mà mỉm cười: “Phu nhân, xin chờ một chút.”

A... Giản Lộ không khỏi rung mình một cái.

1 phút sau, y tá lấy ra kết quả, rất vui mừng nói: “Chúc mừng ngài, tiên sinh! Kết quả xét nghiệm báo dương tính.”

Hắc tuyến trên mặt Giản Lộ nhiều như thuốc ở bệnh viện. Cô ta rõ ràng là không để ý tới cô...

Lâm An Thâm nhận kết quả, sau khi xác nhận nội dung xong hỏi y tá: “Chúng tôi có cần thử máu nữa không?”

Y tá kiên nhẫn giảng giải: “Bình thường không cần, bởi vì nước tiểu đã cho thông số về lượng HCG báo dương tính rồi, đã có thể xác định được. Nhưng nếu anh yêu cầu, chúng tôi có thể lấy máu để xác nhận lại lần nữa.”

Lâm An Thâm nói: “Ngày mai chúng ta lại đến thử máu.”

Y tá lập tức lia bút, cũng mở đèn xanh: “Tiên sinh, đây là phiếu thử máu, sáng mai cầm giấy này sẽ không phải đăng ký nữa, trực tiếp đi lấy máu.”

Lâm An Thâm cầm lấy tờ phiếu. Suy nghĩ một cái lại hỏi: “Có cần bụng rỗng thử máu không?”

Thiên sứ y tá đặc biệt kiên nhẫn: “Không có quy định cứng nhắc như vậy. Chúng tôi lấy máu là lấy giá trị HCG ở trong huyết thanh, đó là giá trị cố định. Nhưng mà tốt nhất vẫn là bụng rỗng lấy máu, bởi vì như vậy có thể loại bỏ rất nhiều yếu tố phụ không tốt cho kết quả.”

Lâm An Thâm gật đầu.

Y tá tận dụng con mắt nhìn người của mình: “Tiên sinh, lần sau anh lại đến kiểm tra cùng phu nhân nhé! Tôi tin tưởng đứa nhỏ sau này lớn lên sẽ cao lớn, đẹp trai như anh, tuyệt đối sẽ được đám con gái hoan nghênh!”

Lâm An Thâm nhận lấy kết quả, nghĩ nghĩ lại để từ túi ngoài vào túi trong.

Y tá cực kỳ thiện ý với Lâm An Thâm nói: “Tiên sinh đi thông thả, lần sau gặp lại!”

Nhưng mà Lâm An Thâm không lập tức bước đi, hơn nghiêng người, nói với cô y tá qua ô thủy tinh.

Sắc mặt Lâm An Thâm đành lại: “Con của tôi bây giờ vẫn là phôi thai, chưa biết được giới tính, xin cô có tính chuyên nghiệp hơn một chút. Còn nữa, dù là con trai hay con gái tôi đều thương như nhau, làm y tá

cô nên duy trì thái độ tiếp đãi bình đẳng. Cuối cùng, xin cô nhắn với bệnh viện giùm tôi, không phải người nào đến bệnh viện cũng biết rõ quá trình thử thai, bệnh viện nên đặt một bảng hướng dẫn chi tiết.”

Nét tươi cười trên mặt cô ý tá cứng đờ.

Lâm An Thâm đứng thẳng người, sắc mặt vẫn bình tĩnh, ôm bả vai phu nhân rời đi.

Giản Lộ sững sờ theo Lâm An Thâm rời đi, trong đầu vẫn còn đang kinh ngạc. Đây... đây là quân tử có thù tất báo trong truyền thuyết sao?

“Chồng à... anh thay em báo thù chuyện hôm qua sao?”

“Ừ.” Lâm An Thâm trả lời ngắn gọn, thái độ kiên quyết, “Không ai được bắt nạt Lâm phu nhân.”

“Còn có Lâm bé.”

“Ừ.”

“Nhưng mà...” Giản Lộ khó xử, “Có chút chuyện em có nên nói hay không...”

“Nói.”

“Y tá này không phải cô hôm qua...”

“...”

Mây thật trắng, trời thật xanh, mặt trời thật rực rỡ.

Lâm An Thâm nói: Điều có thể.

Chương 65

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm An Thâm tiếp tục đưa Giản Lộ đến bệnh viện thử máu.

Không thể nghi ngờ, lấy máu sau khi ăn bữa sáng, lượng đồ ăn là gấp đôi hôm qua. Giản Lộ ăn no đến trướng bụng, rõ ràng mới là phôi thai mà thôi nhưng tựa như đã bốn tháng rồi.

Kết quả thử máu một ngày nữa mới có và sẽ được thông báo về nhà qua điện thoại.

“Lâm An Thâm, không cần nhìn di động như vậy.”

“Anh không có.” Người nào đó còn cứng rắn nói.

“Không liên quan,” Giản Lộ có thể thông cảm cho thiếu sót này của anh, “Em chỉ muốn nhắc anh một chút thôi, trong hồ sơ bệnh viện... chỉ ghi lại điện thoại của em.”

“...” Người nào đó tỉnh ngộ.

“Em thật không hiểu, sao anh lại căng thẳng như vậy, rốt cuộc anh có muốn con hay không?”

“Có, không muốn thì chuẩn bị muốn.”

“Cái gì? Có kiểu tình cha con như vậy? Anh chuẩn bị quăng đứa nhỏ đến nước Mỹ tự sinh tự diệt?”

“Anh lo lắng một chút, em cùng anh đều đã trưởng thành rồi, thừa dịp còn trẻ nên đem chuyện con cái ra giải quyết luôn. Đứa nhỏ sinh xong thì đưa đến Lâm gia, cuộc sống của chúng ta không thay đổi.”

“Anh... anh là đồ máu lạnh!” Rống anh. Hơn nữa, “Anh nói trưởng thành, em còn giống như hoa thanh xuân! Để cho con gọi anh là bác Lâm!”

Lâm An Thâm không cần: “Nó có mắt nhìn.”

“Hừ, trẻ con thì biết cái gì, mẹ nói gì thì nó tin cái ý.”

Lâm An Thâm thật lòng: “Giản Lộ.”

“Gi!”

“Anh nghĩ, chỉ số thông minh của con... vẫn nên giống anh thì tốt hơn.”

“...” Giản Lộ bị đại bại.

Lâm An Thâm là người bố vạ ác...!

Kết quả thử máu, lại kết quả nước tiểu. Giản Lộ có. Nói cách khác, Giản Lộ chính thức thắng từ cuộc đời của trư lên thành cuộc sống của phật.

Nhưng mà không cần quên, trong thế giới này, phật cũng phải chịu khổ.

Năm ngày sau, Giản Lộ nhận được điện thoại của bệnh viện. Lúc đó, Giản Lộ vừa ăn xong bữa cơm trưa dinh dưỡng cân đối, đang chuẩn bị nằm xuống một chút, Lâm An Thâm cũng mới rời đi chừng 10 phút.

Chuẩn bị xong rất nhanh, ngấm lại, vẫn không nên gọi cho Lâm An Thâm, bởi vì luôn nghĩ đến trường hợp tốt đẹp nhất. Giản Lộ tự mình chạy đến bệnh viện.

Bác sĩ họ Lý, là một phụ nữ trung niên. Những lần kiểm tra trước Giản Lộ đều gặp vị bác sĩ này. “Lâm phu nhân, những điều tôi sắp nói đây đề nghị cô chuẩn bị tâm lý một chút.”

Tay Giản Lộ nắm lại: “Chuyện... gì?”

Bằng kinh nghiệm của mình, bác sĩ đề nghị: “Hay là cô gọi Lâm tiên sinh đến đây một chút có được không? Hai vợ chồng cùng nhau lại dễ dàng đối mặt với vấn đề hơn.”

Tim Giản Lộ lạnh đi, cô đã dự cảm điều bác sĩ nói không tốt: “Không cần... tôi, tôi có thể đối mặt.”

Bác sĩ liếc mắt nhìn Giản Lộ một cái, không cần nhiều lời nữa hỏi: “Lâm phu nhân, xin hỏi cô hai vợ chồng thường bao lâu một lần?”

Giản Lộ ngẩn người.

Bác sĩ Lý trực tiếp hỏi: “Có phải thường xuyên hay không?”

Giản Lộ gật đầu.

Mặt bác sĩ Lý không có vẻ gì là kinh ngạc: “Một ngày một lần hay là mấy lần?”

Giản Lộ bất an, gật đầu.

Bác sĩ Lý đưa ra một tấm plastic: “Thông qua kết quả kiểm tra trước kia của cô, chúng tôi phát hiện quá trình thụ trứng bắt đầu từ 38 ngày trước, nhưng trong quá trình xảy ra vấn đề. Bình thường có rất nhiều nguyên nhân gây ra vấn đề trong quá trình thụ trứng, nhưng xem xét tình huống của cô và Lâm An Thâm là vì không khống chế tốt lượng sinh hoạt vợ chồng, do đó ảnh hưởng đến quá trình phát triển bình thường của trứng.”

Giản Lộ không hiểu, không rõ, đầu cô trống rỗng: “Có nghĩa là gì? Con... con của tôi thế nào?”

Bác sĩ Lý đáp: “Còn. Hơn nữa trứng đã phát triển thành phôi. Nhưng mà phôi thai có nhiều chỗ thiếu hụt.”

“...phôi thai có... chỗ thiếu hụt?”

“Đúng vậy. Theo phỏng đoán từ kết quả điều tra, phôi thai hình thành từ 25 ngày trước, đồng thời bộ phận thiếu hụt là do ghen mà ra.”

“Còn... còn có thể cứu được không?”

“Phương diện này thì chúng ta không có cách nào. Nhưng mà ở lần thứ 2 phôi thai phát triển, ghen lại tổ hợp một lần nữa, ghen cũng không thể tổ hợp lại chỗ thiếu kia. Nếu thành công, thì chỗ thiếu hụt ghen sẽ tự động biến mất.”

Giản Lộ nắm chặt tay: “ Bao nhiêu... phần trăm?”

“Tỉ lệ 25%.”

“Chỗ thiếu hụt... sẽ thế nào?”

“Trong trường hợp bình thường, phôi thai có vấn đề có thể thuận lợi sinh ra. Nhưng mà tất nhiên đứa bé sẽ bị tàn tật, có thể ở bên trong cũng có thể thể hiện ở bên ngoài. Phôi thai trong cơ thể cô còn đang trong

thời kỳ đầu phát triển, không thể phán đoán sớm được như vậy. Nhưng mà với y học ở trong nước, đa số bé sinh ra sẽ xuất hiện thiếu hụt ở hệ tuần hoàn máu.”

Giản Lộ nghe xong, mặt trắng bệch.

Bác sĩ Lý cũng cảm thấy không đành lòng, cũng muốn nói cho rõ: “Tình huống như vậy đối với mỗi sinh mệnh đều là một sự đau khổ. Hiện thực rất tàn nhẫn, nhưng tôi vẫn đề nghị em buông tha cho đứa bé này. Lâm phu nhân, em cùng Lâm tiên sinh còn trẻ, có thể lại có một đứa con khác.”

Buông tha cho đứa bé này...

Buông tha cho đứa bé này...

Buông tha cho đứa bé này...

Đó là cốt nhục của cô và Lâm An Thâm, bằng chứng tình yêu, cũng là thứ kéo dài duy nhất...

Nó sẽ nắm tay phải của cô, tay trái Lâm An Thâm ẩm ỉ đi công viên trò chơi.

Nó sẽ ăn vụng đồ ăn vặt của cô, rồi ép Lâm An Thâm ăn loại bánh ngọt mà anh ghét nhất.

Nó sẽ uy hiếp cả cô và Lâm An Thâm khi hai người cãi nhau rằng như vậy nữa thì nó sẽ bỏ nhà trốn đi, sau đó dù chuyện có lớn thế nào thì hai người học cũng không dám âm ỷ nữa.

Sáng sớm, nó sẽ chào một câu bố, mẹ đơn giản, cũng đủ để cả cô và Lâm An Thâm cảm động cả một ngày...

...

Đứa bé này xuất hiện đúng lúc cuộc hôn nhân của cô và Lâm An Thâm trong thời kỳ đóng băng không ai giúp, nên ông trời mới phải xuống ánh mặt trời này để cởi bỏ nút thắt!

Nay lại nói muốn buông tha cho đứa nhỏ này, cô làm sao mà chịu được...

Trước mắt như bức ảnh CT màu trắng đen, mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giản Lộ không biết mình ra khỏi bệnh viện như thế nào.

Trên đường ngựa xe như nước, dòng người qua lại. Thế giới vẫn vận động bình thường, mà trong lòng Giản Lộ như tất cả đã sụp đổ.

Di động trong túi vang lên.

“Giản Lộ, em đi đâu? Điện thoại trong nhà không có người nhận.”

Giản Lộ không có cách nào nói tiếp, cô cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc của mình: “Ở trên đường, em mua vài bộ quần áo rồi về.”

Lâm An Thâm trách cô: “Vừa mới ăn cơm sao không nói, em nên nói với anh. Trên đường nhiều người, dễ bị đụng vào, bây giờ em không giống trước kia nữa rồi!”

Giản Lộ không nhận được nữa, mềm nhũn dựa vào tường tìm chỗ chống đỡ: “Ừ... em xin lỗi...”

Giọng Lâm An Thâm dịu lại: “Xin lỗi, anh nói hơi nặng lời, bây giờ em ở đâu?”

“Không,” Giản Lộ cuống quýt cự tuyệt, “Không cần tới tìm em, em tự về được.”

Lâm An Thâm trầm mặc một lúc.

Giản Lộ cảm thấy chính mình sẽ không nhận được mà nước nở, nhanh chóng cúp máy: “Cứ như vậy đi, về nhà gặp.”

Tút.

Ngắt điện thoại, tay run lẩy bẩy.

Tứ chi đều lạnh như băng, rốt cuộc không chịu nổi, Giản Lộ khóc òa lên bên bờ tường.

Cô có thể kéo Lâm An Thâm cùng nhau gánh cảm giác nỗi đau này, cô có thể ở trong lòng anh mà khóc lớn, cô có thể ở trong ngực anh mà mắng anh tại sao không biết tiết chế...

Nhưng mà cô không thể nói cho Lâm An Thâm...!

Giản Lộ quá rõ ràng ý nghĩa của đứa bé này với Lâm An Thâm. Nó vượt quá cốt nhục đơn thuần, anh thật sự cần một thứ ràng buộc để bù vào phần thiếu khuyết trong nội tâm luôn lo âu của anh, dòng máu này kết nối lại cả cuộc đời hai người, mãi mãi cũng không có cách nào khác thay đổi.

Cô hiểu được, bệnh tình của Lâm An Thâm trong khi yêu cầu thân thể cô, kỳ thật anh không ngừng tận hưởng mối liên kết mong manh ấy.

Tựa như một người chết khát tìm đến nguồn nước, không ngừng tìm, một chút khát vọng lại càng muốn nhiều hơn. Anh chỉ đang mờ mịt mà thôi cho nên cô có thể chịu được anh, bao dung anh, dù anh cần bao nhiêu cô cũng trao.

Bây giờ, có một mối liên kết chân thật xuất hiện.

Tựa như người bị lạc giữa sa mạc nhiều năm, anh luôn luôn đói khát, thậm chí không biết chính mình cần cái gì. Ngay lúc bị tra tấn như vậy, trên trời ban xuống cho anh một hồ nước, trong nháy mắt Lâm An Thâm biết đây là cam tuyến. Anh mừng như điên, khoa tay múa chân, khát vọng cào xé cháy lòng đã lâu nay giảm đi thật nhiều.

Nhưng bỗng nhiên nói mối liên kết này không còn, hơn nữa lại do chính tay danh cất đứt. Hồ nước đã không còn là do một tay anh phá hủy. Cho dù là vô tâm đến như thế nào thì Lâm An Thâm cũng không thể tha thứ cho bản thân mình!

Bi kịch này với anh mà nói chính là kết cục đau đớn nhất đời, từ nay về sau sẽ ảnh hưởng giấc ngủ hằng đêm của anh.

Giản Lộ khóc thật nhiều.

Người qua lại đều liếc mắt nhìn cô một cái.

Nhưng bi thương là một loại cảm xúc tầm thường, cũng lúc này, từng góc trên thế giới cũng có ngàn vạn nỗi bi thương.

Mọi người tập mãi cũng thành thói quen.

Chỉ có thể nói, một số người có thể lừa gạt vận mệnh, nhưng vận mệnh lại có thể lừa gạt phần nhiều còn lại.

Lâm An Thâm nói: Có thể không lo lắng?

39. Chương 66-67

Chương 66

Khóc xong rồi, Giản Lộ mạnh mẽ nhắc đôi chân đang mềm nhũn của mình gọi xe về nhà. Cô cố gắng che giấu nỗi đau triệt tâm phủ này, cô cần bình tĩnh, cô còn có Lâm An Thâm phải bảo vệ.

Giản Lộ ở dưới lầu tùy tiện mua hai bộ quần áo rồi mới bước vào cửa nhà.

Không lâu sau, Lâm An Thâm cũng trở về, nhìn thấy Giản Lộ ngồi ở trên sofa đọc Doremon anh mới yên tâm.

Giản Lộ buông quyển truyện tranh, đón lấy chiếc áo khoác Lâm An Thâm cởi ra: “Hôm nay sao anh về sớm hơn vậy?”

Tay Lâm An Thâm đặt trên thắt lưng của Giản Lộ: “Ừ. Nếu về mà không thấy em thì anh lại phải đi đón.”

Giản Lộ véo má anh: “Ngốc lo lắng.”

Lâm An Thâm không đồng ý: “Bây giờ em là hai mạng, có thể không lo lắng sao? Em lại chẳng chú ý gì cả.”

“Còn không cần đến anh mang bầu, một quả trứng thụ tinh nặng thế nào, em không thể tự mang được hay sao? Anh khinh em.” Giản Lộ tỏ vẻ bất mãn.

Lâm An Thâm cười cười, dùng mũi mình cọ cọ lên mũi cô: “Đi, em là bà mẹ khỏe nhất trên Trái Đất.”

Giản Lộ gật đầu, cũng trả lại cho Lâm An Thâm một nụ cười.

Anh khẽ sát vào người Giản Lộ: “Sao mắt lại hơi hồng như vậy?”

Giản Lộ cúi đầu vào trước ngực Lâm An Thâm, anh luôn luôn để ý đến cô.

Lâm An Thâm căng thẳng: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ lặng lẽ nắm chặt góc áo, thật vất vả lắm mới không để giọng mình run run: “... không có việc gì, không biết vì sao trở nên cáu kỉnh. Vừa rồi đi mua quần áo, chọn không được nên không vui thôi.”

Lâm An Thâm vuốt vuốt lưng cho cô, từng chút, từng chút một trấn an: “Ngoan, đừng chán. Ngày mai anh lại đưa em đến khu Đông thương mại chọn, trên tạp chí giới thiệu ở đó có vài cửa hàng quần áo phụ nữ có thai rất mới.”

Ở trong lòng anh, Giản Lộ hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc mới lắc đầu nói: “Không được, không muốn ra ngoài. Dù sao em cũng mua 2 bộ về rồi.”

“Uh? Anh xem xem.” Lâm An Thâm kéo Giản Lộ ngồi xuống ghế sofa.

Giản Lộ đưa quần áo cho Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm bắt cười: “Đây là áo bầu? Không phải T – shirt đàn ông hay sao?” Hơn nữa mặt trước còn có một con mèo máy thật to đang cười ngu. Một cái màu lam, một cái màu vàng.

Giản Lộ cũng không biết lúc ấy mình lấy loại quần áo gì, “Không tốt sao? Cái này đủ rộng, hơn nữa rất đáng yêu. Còn thực dụng, em mặc xong anh cũng có thể mặc.”

Lâm An Thâm âm thầm đồ một lưng mồ hôi lạnh. Muốn mặc cái áo đầy Doremon này trên người...? Hơn nữa với cái màu này... sặc sỡ...

Nhưng mà cái lại phụ nữ có thai là điều tối kỵ. Mấy ngày nay anh đều học tập đủ loại sách về phụ nữ có thai, anh biết trong lúc mang thai phụ nữ rất dễ cáu kỉnh, cảm xúc không ổn định, người nhà càng phải nghe lời họ hơn bình thường: “...được, anh mặc cùng em... Em nghĩ thật chu đáo.”

Lâm An Thâm thành công làm Giản Lộ vui vẻ, cô vừa lòng nở nụ cười.

Anh thở ra một hơi, xắn tay áo lên: “Tối nay có đặc biệt thích món gì không?”

“Nhớ bánh sủi cảo ở khu Đông, mì cay Thành Đô của chị Trân ở khu Tây, trà sữa ở dưới lầu Trong Mộc, à... còn có thịt bò xào của dì Hồng ở Lâm trạch. Cứ vậy đã.” Giản Lộ kể rất tỉ mỉ.

Lâm An Thâm làm một cái mặt khổ.

Giản Lộ cười ra mặt: “Chọn anh thôi! Em ăn theo tay nghề của anh được rồi, anh làm gì em đều thích.”

Lâm An Thâm lau mồ hôi: “Được, bây giờ anh nấu cơm.”

Giản Lộ gật đầu, nhìn Lâm An Thâm đi vào phòng bếp cô mới dám tháo xuống nụ cười trên mặt.

Đêm ngày cứ luân hồi. Cả đêm không mộng.

Nhắm mắt nghe thấy âm thanh rời giường rất nhỏ của Lâm An Thâm, tắm, mặc quần áo, làm bữa sáng, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, cuối cùng là tiếng đóng cửa.

Giản Lộ ngơ ngác trợn mắt, không có cảm xúc gì trong đáy mắt.

Nằm một lúc lâu mới ngồi dậy. Di động vang lên, là một dãy số xa lạ.

Giản Lộ nhấc máy.

Bên kia là giọng một người đàn ông, anh ta nói nhặt được báo cáo kiểm tra của Giản Lộ ở chỗ cách bệnh viện không xa.

Giản Lộ hận tờ kết quả tàn nhẫn kia, hận không thể đốt rụi nó để không phải thấy nữa. Lúc phát hiện mình đã làm mất còn cảm thấy may mắn, lừa mình dối người cũng tốt, cô còn đang định hủy nó đi. Lừa được bao lâu thì lừa. Bây giờ, thật sự “cám ơn” vị tiên sinh kia thật hảo tâm.

Nhưng mà cô bắt đầu chải tóc, Giản Lộ vẫn hẹn anh ta chỗ để nhận lại tờ kết quả.

Tùy tiện thu xếp xong, gọi xe đến chỗ hẹn.

Trước khi ra khỏi nhà, Giản Lộ hạ quyết tâm, gọi cho bác sĩ Lý.

Ngoài phòng, thời tiết rất đẹp.

“Bác sĩ Lý, tôi nhận lời giải phẫu.”

Mặt trời rực rỡ, nhưng mà trong lòng Giản Lộ lại lạnh như có gió tuyết thổi qua. Bây giờ Giản Lộ mới biết, thì ra có một loại mặt trời, là băng.

Đến quán cà phê hẹn gặp.

Bàn số 7 đã có 2 người đàn ông ngồi ở đó, một người là người Trung Quốc còn người còn lại là một người mắt xanh đang nói chuyện với nhau. Thấy tất cả phục vụ sau lưng Giản Lộ đều ngẩn cổ lên để nhìn.

Người đàn ông Trung Quốc kia rất lịch sự thay Giản Lộ kéo ghế ra.

Giản Lộ nói lời cảm ơn xong rồi ngồi xuống.

Anh ta tự giới thiệu: “Xin chào, tôi là Peter Pavlovic. Còn cậu ấy là Andre Yevich.”

Giản Lộ lễ phép bắt tay Peter: “...Xin chào, tôi là Giản Lộ.” Lại cùng bắt tay với Andre. Andre dùng thứ tiếng Trung sứt sọc chào hỏi với Giản Lộ, nói vài câu. Nhưng mà Giản Lộ nghe không hiểu, chỉ có thể nhìn Peter.

Peter nói: “Đừng trách, chúng tôi mới đến từ Nga không bao lâu, tiếng Trung của cậu ấy thì không ai dám khen tặng. Vừa rồi cậu ấy nói rất vui khi được gặp cô.”

Giản Lộ mỉm cười với Andre, sau đó đưa chứng minh thư của mình ra.

Peter nhìn lại, kiểm tra tên, số chứng minh thư, ngày sinh chi tiết không khác với thông tin trong tờ kết quả, sau đó mới đưa cho Giản Lộ.

“Ngày hôm qua Andre làm xong tọa đàm ở bệnh viện, trên đường đi phát hiện bản kết quả này ở trên đường. Thật xin lỗi... vì muốn biết điện thoại liên hệ của cô, chúng tôi đã... xem qua tờ kết quả...”

Giản Lộ cười thật miễn cưỡng: “Không có vấn đề gì. Cảm ơn hai người đã nhặt nó hộ tôi.”

Lúc này Andre muốn nói cái gì, nhưng vốn tiếng Trung thiếu thắm hại, đành phải dùng tiếng Nga để nói, sau đó để Peter phiên dịch lại. Peter nói: “Giản Lộ, Andre là bác sĩ nhi khoa, cậu ấy thấy bác sĩ ở khoa phụ sản không giúp được cô, nhưng mà lần này đến Trung Quốc cùng cậu ấy còn có 3 vị giáo sư quốc tế chuyên khoa nhi, cậu ấy có thể giúp cô gặp một chút.”

“... có thể chứ?” Có thể... cứu đứa nhỏ của cô về sao...

Andre nói hết tiếng nga.

Peter phiên dịch: “Ý của Andre là, chuyện này cũng không thể cam đoan kết quả như thế nào, nhưng cũng nên thử một lần. Cô không cần phải nghi ngờ gì cả.” Dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Tôi đồng ý với Andre, cho dù như thế nào thì đó cũng là một cơ hội.”

Hốc mắt Giản Lộ đỏ lên: “Cám ơn...! Tôi... tôi muốn gặp 3 vị chuyên gia kia... tôi không muốn mất đi đứa bé này...!”

Andre nhẹ nhàng cười, gật đầu.

Peter chu đáo đưa khăn tay cho Giản Lộ: “Giản Lộ, đưa kết quả cho chúng tôi, Andre sẽ đưa cho các chuyên gia nghiên cứu trước. Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại thông báo địa điểm cụ thể cho cô.”

Giản Lộ đưa kết quả cho Peter, cảm thấy rất biết ơn: “Cám ơn hai người đã giúp tôi, tôi... thật sự rất cảm ơn!”

Peter an ủi cô: “Chỉ là tiện thể mà thôi, đứa bé trong bụng cô cũng là một sinh mệnh, chúng ta nên tôn trọng quyền sống của nó. Mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào thì ít nhất chúng ta cũng đã cố gắng. Cô không cần cảm ơn. Quan trọng là cô không buông tay thôi.”

Mắt Giản Lộ đầy hơi nước, nói không ra lời chỉ có thể gật đầu kiên định.

Peter đưa kết quả cho Andre.

Trong quán cà phê, tiếng nhạc du dương bay bổng, ba người nhất thời im lặng.

Lúc này một cô phục vụ đi tới, lễ phép nói với hai người đàn ông đối diện Giản Lộ: “Xin chào... Bên kia có khách của chúng tôi hỏi có thể chụp ảnh chung với hai người được không?”

Giản Lộ nhìn theo tay cô phục vụ, có vài cô bé học sinh đang nhìn chằm chằm về bên này, mắt lóe tinh quang.

Peter với Andre cũng nhìn thoáng qua.

Sau đó Andre nói một chuỗi tiếng Nga, làm bộ nghe không hiểu tiếng Trung.

Ai ngờ người cô phục vụ cũng biết tiếng Nga, một lần nữa dùng tiếng Nga nhắc lại lời mời vừa rồi.

Andre với Peter không thể, sự giáo dục họ được hưởng không cho phép họ từ chối, đành phải gật đầu đồng ý.

Chỉ chốc lát sau, năm sáu cô bé hưng phấn chạy lại chụp ảnh cùng hai người đàn ông.

Giản Lộ nhích ra, tạo một chút không gian để họ chụp ảnh chung.

Cả hai người đàn ông đều là loại cao lớn, mạnh mẽ, vẻ ngoài đẹp trai, là người mà trong đám đông chỉ cần liếc mắt một cái cũng bị thu hút.

Andre mắt xanh, da trắng, nụ cười sáng lạn, hành vi hào sảng, cả người toát lên vẻ trẻ trung tươi sáng.

Mà Peter lại mang một khuôn mặt châu Á đẹp trai, khuôn mặt không thể có độ sâu như mặt Andre, mà là tổ hợp của các đường cong tạo nên một khuôn mặt xinh đẹp vô cùng. Nhưng là loại đẹp đáng chú ý không thể che dấu sự thông tuệ cùng dịu dàng trong đáy mắt, vẻ đẹp đó vừa yêu nghiệt lại vừa điềm tĩnh. Peter đẹp, so với anh Andre không rực rỡ, nhưng lại càng có sức bật.

Thử nghĩ một chút, cây thuốc phiện vừa kiêu diễm, vừa dụ hoặc nhưng mọi người cũng không dám khen tặng. Chỉ khi nào bỏ đi sắc độc, nó mang vẻ đẹp im lặng, thanh thuần, dù là bách hợp cũng kém vẻ thanh thuần như vậy.

Mà thanh thuần của cây thuốc phiện lại là nét đẹp trí mạng.

Đáng tiếc đối với Giản Lộ mà nói, càng đẹp lại càng không liên quan tới cô. Bởi vì trong lòng cô đã sớm có một người đàn ông, những người khác càng đẹp cũng không thể so sánh với anh.

Lặng lẽ nhìn một lúc, chuẩn bị về nhà nếu không cô sẽ lại bị phát hiện chạy ra ngoài. Nghĩ đến Lâm An Thâm, trong lòng Giản Lộ có một loại dưng khí ôn hòa chảy vào.

Thật vất vả, những cô bé nhiệt tình đã đi, hai vị tiên sinh vĩ đại rốt cuộc cũng thở ra một hơi.

Peter xin lỗi với Giản Lộ: “Thật có lỗi... để cô chờ lâu...”

Giản Lộ đáp lại: “Đừng lo. Hai người xuất sắc như vậy, có phải thường xuyên gặp loại chuyện này?”

Hiển nhiên Giản Lộ không phải là người đầu tiên hỏi vấn đề này, ngay cả Andre cũng có thể dùng tiếng Trung cơ bản trả lời: “Ừ, thường xuyên. Nhưng mà [Peter] càng được hoan nghênh, Châu Á, châu u... tất cả các cô gái đều... điên cuồng vì cậu ấy, trừ bỏ châu Phi chúng tôi chưa tới... Tôi đoán... chuyện này... cũng không kém nhiều lắm.”

Cuối cùng cũng nghe hiểu được một lần tiếng Trung của Andre, Giản Lộ cười: “Cũng phải. Hai người là một cặp siêu sao, có thể đại sát u Á Phi.”

Andre gật đầu, lại lắc đầu: “Thật... vinh hạnh... Thượng đế ban cho tôi loại... mỹ lực này... Nhưng mà đáng tiếc, chúng tôi... chỉ bước... A, chỉ... không ở đây. Tâm nguyện của tôi là... làm bác sĩ khoa nhi. Child is the angle of live!”

“Cả hai người đều là bác sĩ sao?” Giản Lộ vất vả nghe được câu tiếng Trung của Andre, vốn định dùng tiếng Anh để hỏi, có thể tưởng tượng tiếng Anh của cô cùng tiếng Trung của anh ta cũng chẳng khác là bao, tiếng Nga lại càng không thể nói, đành phải nói tiếng mẹ đẻ của mình.

Andre xua tay: “Không phải, chí hướng... của tôi so với cậu ta... cao thường... thượng, cậu ta là... thương nhân... thôi... chỉ biết mùi tiền!”

Giản Lộ nhin không được cười, tiếng Trung sứt sẹo của Andre thật đáng yêu. Cô chân thành nói: “Hai người đều là người rất tốt, thật vui khi quen biết hai người.”

Andre gật đầu: “Me too!”

Thời gian của Giản Lộ có hạn, đành phải nói theo bọn họ: “Thật xin lỗi, tôi hơi gấp, bây giờ phải về nhà. Có cơ hội tôi mời hai người về nhà ăn cơm, thuận tiện giới thiệu chồng tôi cho hai người, anh ấy nấu ăn rất ngon!”

Andre gật đầu thật mạnh: “Chinese food is my favorite! I’m looking forward to it!”

Giản Lộ đang muốn đứng dậy, Peter gọi cô lại: “Giản Lộ... Chờ một chút.”

Giản Lộ không hiểu nhìn lại.

Ngón trỏ anh gõ lên mặt bàn, giống như có điều gì khó nói, suy nghĩ một lúc rồi anh cũng mở miệng: “Chồng... chồng của em là Lâm An Thâm?”

Giản Lộ cũng không hiểu câu hỏi của anh: “Đúng vậy. Anh biết anh ấy?”

Mặt Peter trầm xuống. Kim giây đi gần hết vòng, anh mới chậm rãi nói: “Kỳ thật, tên tiếng Trung của tôi là... Lâm Hải Thâm...”

Lâm An Thâm nói: Anh yêu hai người

Chương 67

Giản Lộ bị bất ngờ, không kịp phản ứng lại: “A?”

Peter nghĩ một lúc rồi tìm trong ví của mình, lấy ra một bức ảnh. Sắc ảnh đã hơi ố, nhưng mà rất sáng lạn. Đây là một bầu trời tuyết trắng, một cậu bé đang ném cầu tuyết vào một cậu bé khác. Cậu cười một nụ cười sáng trong như mặt trời, mà cậu bé bị ném vào thì đang trừng mắt lên. Khuôn mặt bầu bình tức giận thật đáng yêu, lại như đang nghĩ cách trả thù.

Peter nói: “Đã từng, tôi cũng từng là một đứa con của Lâm gia.”

Giản Lộ hiểu ra, kinh ngạc. Peter là... anh trai Lâm An Thâm.

Anh như đang ở một nơi rất xa, giọng thì thảo: “Lâm An Thâm... nó có khỏe không?”

Giản Lộ còn chưa hết ngỡ ngàng: “... Tốt...”

Peter thở dài: “Tôi... rất nhớ nó... Hôm qua tôi nhìn thấy ba chữ này trong kết quả của cô, tôi thật nghĩ mình nằm mơ.”

Giản Lộ hỏi: “Anh... vì sao anh không tìm anh ấy? Tôi biết anh ấy vẫn rất nhớ anh!”

Mắt Peter sáng lên, lại lắc đầu: “Không... Nó nhớ tôi... nhưng cũng hận tôi... Năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện... Bây giờ lại về Trung Quốc một lần nữa, tôi vì nó mới về. Tôi sẽ tìm nó, nhưng không phải bây giờ... tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt để gặp nó.”

Giản Lộ cũng không hiểu rõ chuyện năm đó cho lắm, chỉ biết nó đã qua, nên cô cũng không hiểu tiếng hận của Peter. “Cho dù như thế nào, hai người cũng là anh em duy nhất của nhau trên thế giới này. Tất cả vấn đề đều có thể giải quyết được.”

Peter nở một nụ cười nhợt nhạt, cũng không trả lời, đôi mắt nhìn đắm chiều ra ngoài cửa kính,

Giản Lộ đan hai bàn tay lại với nhau, cũng rơi vào trầm tư. Sự trở về của Lâm Hải Thâm... không biết có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng của Lâm An Thâm hay không... Dù sao thì tình trạng tâm lý hiện giờ của Lâm An Thâm... cũng bắt đầu từ chuyện năm đó của anh trai anh mà ra...

Thật lâu sau Peter mới quay đầu lại, thỉnh cầu Giản Lộ: “Giản Lộ, trước hết đừng nói với Lâm An Thâm là tôi về nước. Cho tôi một ít thời gian... tự tôi sẽ nói với nó...”

Về nhà, Lâm An Thâm còn chưa về. Giản Lộ nhẹ nhàng thở ra. Qua giữa trưa một lúc, Lâm An Thâm mới vội vàng trở về nhà. Về sau lại tiếp tục chuẩn bị cơm trưa cho Giản Lộ.

Giản Lộ đi theo anh vào phòng bếp, trán anh đổ mồ hôi, cô lau thay anh: “Công việc ở công ty nhiều lắm à?” Bình thường sợ cô bị đói, 11 giờ anh sẽ về nhà, đúng 12 giờ ăn cơm. Một giây cũng không khiến cô bị đói.

Lâm An Thâm vo gạo, lại nắm lấy tay Giản Lộ hôn lên mu bàn tay: “Hơi nhiều. Phải vội tìm vật liệu xây dựng để cung ứng. Em có đói không?”

Cô chọc chọc lưng anh, nói thầm: “Không phải trư để anh nuôi thành trư...” Nghĩ nghĩ rồi lại hỏi, “Sao lại phải tìm nguồn, không phải vẫn hợp tác bình thường với bên kia sao?”

Lâm An Thâm trả lời đúng trọng điểm: “Đã bàn giá, nhưng mà vượt quá khả năng của chúng ta.”

Giản Lộ vừa định hỏi vì sao giá lại có vấn đề, cũng không phải lần hợp tác đầu tiên...

Lâm An Thâm dùng một câu đơn giản bóp chết vấn đề của Giản Lộ: “Lấy rau cần trong tủ lạnh ra cho anh.”

“A! Không ăn rau cần đâu!”

“Em không ăn không liên quan.”

Giản Lộ vừa định thở ra một hơi, Lâm An Thâm còn nói: “Nhưng mà con của anh muốn ăn.”

Vậy không phải là cô ăn à?! “Không cần, con anh cũng không thích ăn!”

“Giản Lộ.” Anh lại bắt đầu cái giọng nghiêm trọng này.

“... Gì?”

“Trẻ con không thể ăn uống tùy tiện.”

“... Để nó sinh ra rồi cho nó ăn...”

“Dưỡng thai là chuyện rất quan trọng.”

“... Nó sẽ di truyền chỉ số thông minh của anh, đại khái không cần dưỡng thai nữa...”

“Nhưng thiếu chất xơ, vitamin, vitamin cần cung cấp, nếu không nó sẽ không thuận lợi di truyền chỉ số thông minh của anh. Cho nên nó phải ăn nhiều rau cần, cà rốt, đồ ăn giàu nguyên tố vi lượng.”

“...” Còn cà rốt? Còn cà rốt? Trả lại cuộc sống cho cô...

Ăn cơm xong, Lâm An Thâm lại vội vàng về công ty.

Buổi tối anh về muộn hơn bình thường 1 tiếng. Lúc ăn cơm còn có liên tục 3, 4 cuộc điện thoại gọi đến, xem ra là vì chuyện cung ứng vật tư chưa giải quyết được. Sau khi ăn tối, Lâm An Thâm vẫn vội vàng nhận điện thoại. Giản Lộ tắm rửa xong, anh vẫn đang nghe điện thoại, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

Giản Lộ vừa định ngồi xuống bên cạnh, xoa xoa lông mày cho anh thì bỗng nghe thấy tiến di động của mình vang lên. Nhìn số máy là của bác sĩ Lí. Giản Lộ trốn vào phòng ngủ nghe điện. Bác sĩ Lí thông báo ngày mai cô đến bệnh viện làm giải phẫu. Tim Giản Lộ thất lại, sau đó hoãn giải phẫu, nói gần đây mình có việc.

Nói lời xin lỗi với bác sĩ Lí xong, trong lòng vẫn khó chịu. Nhớ tới vừa rồi nghe thấy hai chữ giải phẫu, Giản Lộ lại càng hi vọng ở mấy vị chuyên gia quốc tế mà Peter nói. Nhìn màn hình di động, hy vọng Peter nó thể sớm liên lạc với mình.

Vừa vặn, 5 phút sau Peter gọi điện đến, nói cho cô ngày mai có thể gặp mấy vị chuyên gia kia.

Cúp máy, Giản Lộ vừa mừng lại vừa bất an.

“Sao mặt lại như vậy?” Lâm An Thâm ôm lấy cô từ phía sau, “Vừa rồi ai gọi đến?”

Giản Lộ bị dọa: “Không... là bác sĩ Lí, bà ấy gọi cho em... ngày mai đến bệnh viện làm kiểm tra định kỳ...”

Lâm An Thâm tự nhiên nói tiếp: “Ừ. Để ngày mai anh đến bệnh viện với em.”

Giản Lộ vội vàng: “Không cần... em có thể tự đi. Hơn nữa việc công ty nhiều, anh cứ giải quyết chuyện công ty trước đi. Em có thể tự chăm sóc mình được.”

Lâm An Thâm suy nghĩ một lúc.

Giản Lộ nắm chặt cơ hội: “Được rồi, chồng à, anh cho em một chút cảm giác thành tựu được không? Bị anh chăm sóc tốt như vậy, em cảm thấy mình không phải vợ anh mà là con gái anh mới đúng.”

Anh véo véo cái mũi cô: “Có khác gì? Vợ, con gái anh đều muốn.”

Giản Lộ hòa theo anh: “Em làm con gái anh thì tốt rồi! Đỡ phải dưỡng thai cho con anh.”

Lâm An Thâm không nhịn được gõ đầu cô một cái: “Nói cái gì!”

Giản Lộ cười, nhanh nhẩu nắm lấy tay anh ra chiêu làm nũng: “Tốt rồi... Chồng à, mai anh để em tự đi kiểm tra đi. Tin em, em có thể tự chăm sóc mình! Tương lai em còn phải chăm sóc con anh, đừng để đánh mất khả năng này của em...”

Anh hơi do dự.

Giản Lộ lấy lùi để tiến: “Nhiều lắm ngày mai anh đưa em đến bệnh viện rồi lại về công ty, làm xong kiểm tra rồi em tự gọi xe về nhà.”

Lâm An Thâm không ngăn được, đồng ý rồi.

Giản Lộ nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng.

Ngày hôm sau, Lâm An Thâm như lời Giản Lộ, đưa cô đến bệnh viện phụ sản rồi mới về công ty.

Giản Lộ đi vào trong bệnh viện, ở trong ngồi 15 phút lại ra khỏi bệnh viện, gọi xe đến địa chỉ Peter nói. Cô gặp vị chuyên gia đầu tiên, câu trả lời thật đáng tiếc, loại trường hợp này tốt nhất là bỏ đứa bé đi. Giản Lộ lập tức bị hắt gáo nước lạnh. Peter an ủi cô, còn hai người nữa chưa gặp.

Cách hai ngày, Giản Lộ lại gặp vị chuyên gia thứ hai. Câu trả lời giống người đầu tiên.

Lại qua một ngày, gặp vị chuyên gia thứ 3. Giản Lộ chờ ở quán cà phê trong khách sạn từ sớm, bất an chờ đợi. Chuyên gia này vẫn đang ở trong phòng hội nghị tham gia trao đổi nghiên cứu, còn 1 tiếng nữa mới kết thúc.

Peter cùng Giản Lộ: “Giản Lộ, đừng căng thẳng.”

Giản Lộ gật đầu, nhưng tay vẫn không ngừng run.

Nửa giờ sau, Lâm An Thâm gọi điện.

“Giản Lộ?”

“Dạ.”

“Ồ đâu?”

“Em ở chỗ bác sĩ Lí. Bụng không thoải mái, em tới hỏi bà ấy một chút.”

“Sao ngày hôm qua không nói với anh? Anh tới đón em.”

“Em vừa mới thấy vậy thôi. Không cần đến, em đi một lúc rồi về.”

“Em cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

“Được.”

Cúp máy, Giản Lộ cùng Peter đều liếc qua, không nói gì.

Lại nửa giờ nữa. Cuối cùng cũng gặp được người giỏi nhất. Vị chuyên gia này có đôi mắt màu xanh, râu xám trắng, rất có phong thái của học giả, nói chuyện nhịp nhàng, từ ngữ chuyên nghiệp thật sâu sắc.

Peter dịch lại ý của ông.

Anh nói, hiện tại trường hợp của Giản Lộ vẫn có thể phẫu thuật để giúp.

Mắt Giản Lộ thoáng chớp, đây là lại cảm giác đêm đen qua đi cuối cùng cũng nhìn thấy ánh bình minh.

Anh nói, giải phẫu này dùng tia phóng xạ để trị liệu cho giện, có thể bổ sung vào chỗ thiếu hụt trong đó.

Giản Lộ kích động, mắt đỏ lên.

Nhưng mà, ông ấy lại tiếp tục phân tích khách quan: Tuy giải phẫu này có thể làm, nhưng mà tỷ lệ thành công có thể lấp vào chỗ thiếu không cao, chỉ có 10%.

Bởi vậy, chuyên gia cũng đề nghị luôn, nên bỏ đứa bé đi.

Giản Lộ suy sụp ở trên ghế.

Cuối cùng... cô vẫn không thể bảo vệ nó....?

Sau khi Peter tiễn vị chuyên gia đi, trở lại sảnh quán cà phê thấy mặt Giản Lộ tái nhợt, tương phản hoàn toàn với màu gỗ đen của chiếc ghế mà làm cho người ta sợ hãi: “Giản Lộ, không có chuyện gì chứ?”

Giản Lộ lắc đầu: “Mấy hôm nay làm phiền anh rồi, cảm ơn. Em muốn về nhà...”

Peter lo lắng cho cô: “Anh đưa em về.”

Giản Lộ từ chối, không nhiều lời, cô đứng dậy rời đi. Bước chân xiêu vẹo, tầm mắt xám trắng. Trạng thái của cô như là vừa phục hồi lại nhận được loại kết quả tuyệt vọng này. Trước đó chờ mong bao nhiêu, bây giờ toàn bộ hy vọng đều hết, cảm giác tuyệt vọng càng thêm mãnh liệt.

Một bước ngã xuống đáy vực vô vọng.

Ra đến cửa khách sạn có vài bậc thang, mắt Giản Lộ trống rỗng nên không chú ý tới bất cứ cái gì, chân bước vào không khí, thiếu chút nữa là cả người ngã gục. May mắn Peter ở phía sau tay nắm nhanh nhẹn, chạy tới đỡ lấy cơ thể cô. Vừa chạm vào người Giản Lộ, lập tức bị sững sốt, người Giản Lộ lạnh như băng.

Peter ôm cô đi hết vài bậc cầu thang, đứng trên đất bằng đỡ lấy cô: “Đi, để anh đưa em đi bệnh viện sau đó đưa em về nhà.”

Giản Lộ lập tức tỉnh lại, hoảng sợ giẫy dụa: “Không cần đến bệnh viện! Em không đi bệnh viện! Đứa bé... Em không thể mất đứa bé này được!”

Peter cố gắng giữ lại tay chân đang khua loạn của cô: “Giản Lộ, bình tĩnh, bình tĩnh lại đã!”

Giản Lộ mặc kệ, dùng hết sức mình đẩy Peter ra, xua đuổi hết mọi kẻ muốn đưa cô đến bệnh viện, tất cả những kẻ muốn cô bỏ đứa bé này!

Peter không còn cách nào, đành phải ôm lấy cả người cô, khóa lại tứ chi cô rồi lớn tiếng quát: “Giản Lộ! Kiên cường lên! Đứa bé đó không phải là duy nhất, phía sau em còn có Lâm An Thâm! So với đứa bé thì cậu ta lại càng cần em hơn!”

Nghe được ba chữ Lâm An Thâm xong, ý thức của Giản Lộ cũng tỉnh táo thêm hai phần. Đúng vậy... cô không thể gục ngã... cô cần kiên cường lên... còn Lâm An Thâm, cô còn có Lâm An Thâm...! Tay chân bắt đầu hạ xuống, không còn khua loạn... Giản Lộ ngã vào trong lòng Peter khóc lớn.

Lâm An Thâm... Xin lỗi... rốt cuộc cô không có cách nào để giữ lại đứa bé...

Peter vỗ nhẹ sau lưng Giản Lộ, giọng an ủi: “Khóc được là tốt rồi... khóc được là tốt rồi... Giản Lộ kiên cường, em còn phải chăm sóc Lâm An Thâm... Kiên cường lên...”

Cuối cùng, Giản Lộ đã khống chế tốt cảm xúc. Peter nói muốn đưa cô về nhà nhưng Giản Lộ vẫn từ chối. Anh đành phải đưa Giản Lộ đến bên taxi, Giản Lộ nói lời cảm ơn. Lúc xe sắp chạy, Peter đuổi theo nói: “Giản Lộ... Ngày mai anh cùng em đến bệnh viện...”

Giản Lộ im lặng hai giây, ánh sáng bên ngoài làm cô đau mắt. Cô gật đầu: “Được...”

Xe taxi đập bụi mà đi.

-còn nữa-

40. Chương 67-68

Mùa hè này đến. Ưu thương mà tàn nhẫn. Giản Lộ quyết định hội đứa bé là Lâm Hạ Thiên. Lâm Hạ Thiên xuất hiện mang đến hạnh phúc cùng vui vẻ đến với Giản Lộ và Lâm An Thâm. Nó hẳn sẽ là trung tâm của mọi sự chú ý. Nhưng ngày mai, nó sẽ chết...

Sau khi về nhà đã muộn 2 giờ.

Rốt cục Lâm An Thâm ở nhà chờ đến khi Giản Lộ về. Cửa vừa mở, anh đã lập tức chào: “Về rồi?”

“Ừ.” Giản Lộ đáp.

“Có biết tại sao bụng không thoải mái không?” Lâm An Thâm cầm lấy túi xách cho cô, cất gọn.

“Ừ. Đã hỏi.” Giản Lộ tiếp tục đáp lời.

“Là chuyện gì?” Anh cẩn thận đỡ cô ngồi xuống.

“Không có gì, đó là phản ứng bình thường.” Mắt Giản Lộ không nháy.

Anh gật đầu: “A, tốt.” Ôm chầm lấy vai Giản Lộ, “Vắt vả cho em. Đói không? Anh làm sườn xào chua ngọt.”

Giản Lộ lắc đầu: “Không đói. Em vừa ăn rồi.”

Anh hôn lên trán cô, nói: “Được.” Sau đó dang rộng cánh tay ôm lấy cô, “Giản Lộ, có con có phải vất vả lắm hay không?”

Giản Lộ thoát khỏi cái ôm của Lâm An Thâm: “Không đâu.”

Anh hôn lên môi cô một cách trêu mếu.

Giản Lộ nói: “Em mệt, em muốn đi ngủ.”

Lâm An Thâm không cần, đưa cô vào phòng ngủ. Thay Giản Lộ đắp chăn, anh nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô: “Giản Lộ, anh nghĩ rồi, con chúng mình gọi là Lâm Hạ Thiên được không? Nó sinh ra vào mùa hè, hy vọng nó cũng có thể mạnh mẽ, vui vẻ như mùa hè.”

Giản Lộ đưa lưng về phía Lâm An Thâm, cắn chặt môi: “Được...”

Lâm An Thâm vui vẻ ôm lấy vai Giản Lộ, hôn lên gáy cô: “... Vợ à, cảm ơn em đã tặng mùa hè cho anh...”

Giản Lộ nhắm mắt lại, nước mắt chảy tràn khóe mi. Không phát ra một tiếng, cô cố nén cơ thể run run.

Lâm An Thâm hỏi: “Vừa rồi em ăn cái gì ở quán gần bệnh viện?”

Giản Lộ đề lại nghẹn ngào: “Ừ.”

Mặt anh chôn trong những lọn tóc trên gáy cô: “Tốt.”

Cách một lớp chăn, anh nhẹ nhàng vuốt bụng cô: “Anh yêu hai người.”

Sau cả buổi chiều, Lâm An Thâm cũng không về công ty đi làm. Giản Lộ ngủ ở trong phòng, Lâm An Thâm tiếp điện thoại ở ban công.

“Lâm tiên sinh, tôi mang phim ảnh mấy ngày nay cho anh?”

“Không cần.”

“Tôi rửa anh rồi sẽ đưa cho anh.”

“Không cần. Đốt hết đi, không cần để lại gì cả.”

“A...?”

“Tiền tôi sẽ sai người đưa qua cho anh.”

Dứt lời, cúp máy luôn.

Lâm An Thâm phóng tầm mắt ra vườn cây phía xa. Ánh mắt trời thật sáng lạn cây cối xanh tươi, um tùm, hoa cỏ nở rộ. Đó là hơi thở của mùa hè, là hơi thở của con trai anh.

Anh tin tưởng cô, cô nói đi bệnh viện là đi bệnh viện...

Anh yêu cô.

Cô, cô cũng yêu anh.

Lâm An Thâm nói: Con của anh... đâu?

Chương 68

Lại là sáng sớm.

Đợi Lâm An Thâm ra khỏi nhà 30 phút, Giản Lộ cũng đi theo.

Đến bệnh viện, Peter đã chờ ở cửa từ sớm. Anh đến trước mặt Giản Lộ: “Sắc mặt của em kém lắm, muốn chờ đến ngày mai... mới làm không?”

Giản Lộ lắc đầu, giọng thều thào nhưng không đồng ý: “Không cần. Vào thôi.”

Peter đành đuổi theo cô.

Những thứ dụng cụ lạnh như băng không tình cảm chạm vào cơ thể Giản Lộ.

Các chất gây tê bắt đầu phát huy tác dụng. Thậm chí Giản Lộ còn không cảm giác được cánh lạnh những dụng cụ kia nữa.

Nhưng tâm trí cô rõ ràng hoảng loạn, tiếng dụng cụ giải phẫu va chạm, tiếng dụng cụ ở trong cơ thể mình, bức tượng thịt bên trong tử cung phát ra những âm thanh đang sợ, còn có... tiếng đứa bé khóc thất thanh...

Giản Lộ đau đến mức chỉ biết rơi lệ.

Sau khi Lâm An Thâm nhận được điện thoại lập tức chạy như bay đến bệnh viện, một đường lái xe như đòi mạng. Anh xông vào bệnh viện, tất cả mọi người đều bị dọa sợ, chỉ thấy một gã đàn ông mặt trắng bệch như muốn giết người đi thẳng đến phòng giải phẫu.

Tay chân anh lạnh như băng, trước mắt trống rỗng. Anh chỉ muốn biết mình muốn chạy, muốn chạy thật nhanh. Một mạch chạy lên tầng sáu, mặc kệ những tiếng kêu sợ hãi hai bên đường, có dọa người khác hay không, có đụng vào ai hay không, anh chỉ cần tìm được vợ anh, con anh nhanh nhất mà thôi. Đó là toàn bộ sinh mệnh của anh, anh đang tìm chính sinh mệnh mình!

Hành lang dài ngoài phòng giải phẫu vắng tanh. Tiếng bước chân của Lâm An Thâm vang lại càng càng trầm thấp, dồn dập hơn.

Ở đó cũng có một người đàn ông đang đứng. Dáng người kia đúng là dáng người trong ảnh.

Y tá hỏi anh ta: “Xin hỏi anh là Lâm tiên sinh?”

Người đàn ông kia đáp: “Đúng.”

Đưa tờ biên lai cho anh ta, y tá nói: “Đây là thuốc của vợ anh, lần sau đến lấy thuốc. Tất cả đều là thuốc để bồi bổ thân thể. Nên ăn nhiều thịt gà, trứng với rau dưa.”

Anh ta nhận thuốc rồi nói lời cảm ơn, lúc này nghe được tiếng bước chân dừng đột ngột, quay đầu lại.

Kia là một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Có một luồng khí tức xông thẳng lên đầu Lâm An Thâm. Mắt anh đỏ như mắt con báo săn mồi, nhanh như chớp nện một đấm lên mặt gã đàn ông kia. Anh ta né không kịp, đầu bị đánh ngoẹo sang một bên, chịu không nổi sức mạnh đập vào tường đá.

Tường trắng dính một vệt máu đỏ tươi.

Y tá ở bên cạnh hét chói tai.

Nhưng mà người đàn ông bị đánh lại mang vẻ mặt không thèm quan tâm, chạm nhẹ vào miệng vết thương, phát hiện có máu cũng không để ý, ngược lại bật cười: “À, Lâm An Thâm, thì ra cậu cũng có loại cảm xúc này? Thì ra em trai đáng yêu nhất của anh cũng đã trở thành một người đàn ông trưởng thành.”

Hai mắt Lâm An Thâm trừng lại, tiếp tục đánh anh ta một quyền nữa.

Anh ta muốn chặn lại nhưng cũng chỉ đủ để trở thành bao cát bị Lâm An Thâm phát tiết, một quyền đánh trúng bên má, khóe miệng rách ra, mùi máu tanh ngọt mà gay mũi.

“Vì sao là anh?! Vì sao anh lại muốn dẫn Giản Lộ đến nơi như thế này! Lâm Hải Thâm, đó là người phụ nữ của tôi, là con của tôi –!!”

Lâm Hải Thâm lau máu ở khóe miệng, máu lại tiếp tục chảy ra. Anh ta vẫn cười như trước, chút máu bên miệng lại càng làm anh ta yêu dã, kinh tâm động phách hơn nữa: “Anh biết. Cô ấy chính là người con gái mà cậu luôn yêu, là người con gái duy nhất khiến cậu động tâm, là người có thể khiến cậu phần đầu quên mình, cũng là người mà cậu không tiếc lấy lợi ích của Trọng Mộc đúng không? Tôi đều biết, trận chiến của Trọng Mộc và Triệu Nhật, ai còn không biết ý nghĩa của hai chữ Giản Lộ đối với Lâm An Thâm?”

Anh tiến lên từng bước, túm lấy áo Lâm Hải Thâm, lại tức giận: “Sao lại xuống tay với cô ấy! Rõ ràng anh biết cô ấy là của tôi, là của tôi! Vì sao!!”

Lâm Hải Thâm không tìm cách tránh đi ánh mắt hung ác của anh: “Còn hỏi vì sao sao? Sự thật bày ra ngay trước mắt, cô ấy đồng ý, anh đồng ý.”

Bản năng của Lâm An Thâm khiến anh không tin lời anh ta: “Nói bậy! Anh nói bậy –! Cô ấy sẽ không đồng ý, cô ấy yêu tôi nhất, yêu con của cô ấy nhất, không thể nào có chuyện cô ấy đồng ý! Là anh ép cô ấy, là anh dùng thủ đoạn ép cô ấy! Tôi tin cô ấy!”

Lâm Hải Thâm khinh miệt nhìn trán Lâm An Thâm nổi lên gân xanh: “Cậu tin cô ấy? Lâm An Thâm, đừng tự lừa mình dối người, cậu biết rõ mị lực của tôi. Với khuôn mặt này của tôi ngay cả phần thịnh của

Trọng Mộc cũng có thể đổi được, còn cái gì mà không thể? Cô ấy yêu cậu nhất? Không cần tiếp tục khổ đại như vậy –!”

Lâm An Thâm một câu quát anh ta: “Không được nói! Cô ấy không phải là người như thế!” Dứt lời lại muốn dơ tay đánh Lâm Hải Thâm.

Giải phẫu xong rồi, y tá đỡ Giản Lộ ra ngoài. Vừa mở cửa, cô liền nhìn thấy tư thế định đánh anh trai mình của Lâm An Thâm, lớn tiếng ngăn cản: “Không cần –” Một tiếng kêu, dùng lực động đến miệng vết thương, Giản Lộ đau đến mức trán rịn một tầng mồ hôi lạnh

Động tác của Lâm An Thâm dừng lại giữa không trung.

Cứng ngắc xoay người, Lâm An Thâm nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Giản Lộ, môi so với tường bệnh viện còn trắng hơn. Mồ hôi lạnh, mắt trống rỗng, anh chưa từng gặp qua bộ dáng đáng thương đau lòng đó của Giản Lộ.

“Em...” Một giây đó, Lâm An Thâm không thể nào hỏi.

Giản Lộ hoảng hốt, Lâm An Thâm an tâm liếc mắt đi.

Anh thả áo Lâm Hải Thâm ra, từng bước tiêu sái đến trước mặt Giản Lộ, nắm lấy tay cô, thở ra một hơi, thật lạnh...

Giản Lộ phản xạ có điều kiện muốn rút tay lại. Anh nhẹ nắm ngón tay mình lại, bắt lấy. Sau đó nghe được giọng nói run run của anh: “Vợ... con của anh... đâu?”

Trong khoảnh khắc, nước mắt Giản Lộ trào ra, cô không thể đối mặt với đôi mắt đầy bi thương của anh được, đành cúi đầu.

Thế giờ vững chắc trước mặt Lâm An Thâm như sụp đổ trong nháy mắt. Liếc nhìn vào phòng giải phẫu, bác sĩ đang cởi đôi găng tay đầy máu, y tá vội vàng cất gọn các dụng cụ bẩn, trong đó có một gã y tá đang cầm túi đựng một thức chất lỏng mơ hồ.

Toàn thân Lâm An Thâm run lên một cái. Anh nhìn qua Giản Lộ, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc: “Con... không còn?”

Giản Lộ nhìn đôi mắt đỏ quạch của anh, trong lòng còn đau hơn so với vừa rồi làm giải phẫu, cô lắc đầu theo bản năng. Cuối cùng, vô lực, khóc thành tiếng.

Gật đầu.

Lâm An Thâm vẫn nhìn chăm chăm vào cô, tiếp tục nhìn như vậy. Cuối cùng cô vẫn gật đầu, trước mặt anh lập tức đen lại, ngã tựa vào tường, tâm can phể phủ đều run lên, bỗng nhiên cảm giác quanh người là gió lạnh rét căm.

Trái tim như bị cửa một dao, chắc cũng chỉ làm cảm giác này mà thôi.

Mùa hè, rốt cuộc anh vẫn không tìm thấy mùa hè...

Sau cuộc giải phẫu một tuần, ngày đêm Lâm An Thâm đều quan tâm, nhẹ nhẹ tỉ mỉ từng chút một, sức khỏe Giản Lộ dần dần hồi phục. Nhưng mà Lâm An Thâm vẫn chưa từng nói với cô một câu.

Lại một tuần nữa, Giản Lộ khôi phục thể trạng bình thường. Cô chủ động nói chuyện với Lâm An Thâm, tuy anh cũng không phải rơi vào trạng thái trầm cảm tuyệt đối nhưng cũng chỉ trả lời “Ừ” có lệ. Giản Lộ vẫn kiên nhẫn chờ ngày Lâm An Thâm phục hồi cảm xúc, hẳn anh sẽ không còn lãnh đạm với cô như vậy nữa.

Đến tuần thứ tư. Giản Lộ quần quýt lấy Lâm An Thâm, giống như trước kia trêu chọc anh, cười với anh, dùng những cử chỉ đơn giản tiếp cận anh. Lâm An Thâm dần dần thoát khỏi trạng thái trầm mặc, anh bị trêu chọc, cơn khát lại tiếp tục tới nữa. Buổi tối anh lại bắt đầu muốn giữ lấy cơ thể cô, biểu tình đều bức thiết vụn vụn. Giản Lộ kinh hãi, đành phải nhắc nhở anh sau một tháng giải phẫu không được cùng phòng với anh. Lâm An Thâm hết sức căng thẳng cắt đứt dây đàn đang căng, cố nén. Sau đó lấy chân cùng gối, mỗi đêm ngủ ở thư phòng.

Sang tuần thứ năm. Về chuyện phá thai của Giản Lộ Lâm An Thâm cũng không nói một cũng không hỏi, một chữ cũng không nói. Anh lại cười đùa với cô như thường ngày, nhưng vấn đề về đứa bé lại trở thành vấn đề tối kị trong câu chuyện. Giản Lộ mừng lung, không biết hình dung trạng thái hiện nay như thế nào. Có đôi lúc đùa với anh, anh cũng cười theo, nhưng mà Giản Lộ cảm thấy rất xa xôi. Nụ cười trên mặt anh như ở một nơi rất xa nào đó, cô không cảm nhận được cũng không thấy được.

Lâm An Thâm, anh tựa như một ảo ảnh thật xa phía chân trời. Đẹp đẽ, dịu hoặc, lại làm cho người ta có cảm giác có thể biết mất bất kỳ lúc nào.

Giản Lộ bắt đầu cảm thấy không thêm bỏ qua hiện tượng này.

Lâm An Thâm nói: Nói không rời bỏ anh!

41. Chương 69-70

Chương 69

Hôm nay, ban đêm. Lâm An Thâm lại tiếp tục ôm chần đến thư phòng ngủ. Trong phòng ngủ, tất cả đèn đều tắt, chỉ có ánh trăng nhợt nhạt chiếu vào. Giản Lộ nhón chân bước đến thư phòng. Vừa đẩy cửa ra, nghe tiếng nói của Lâm An Thâm hỏi vang lại trong căn phòng: “Chuyện gì?”

Giản Lộ dừng bước, giật mình nhưng không dám tiến lên nữa.

Lâm An Thâm kéo chặt hai lớp rèm cửa, ngay cả ánh trăng mỏng manh cũng không có, cả căn phòng tối đen như vực sâu. Trong bóng tối, ánh mắt anh như bức cô.

Đôi mắt sắc bén như mắt con báo trong rừng rậm.

Giản Lộ cứng người. Đối mặt với anh, lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi. Cô bắt đầu có ý muốn lùi bước. Cô sợ sự lạnh lùng trong mắt anh, sợ khí lạnh tiêu sất trên người anh, sợ cái ngoái đầu bức người của anh. Cô sợ một ngày nào đó cảm giác này... anh sẽ dùng trên người cô... có lẽ cũng sẽ dùng bên ngoài về mặt bình tĩnh đó... sẽ dùng những cảm xúc tâm lý sâu thẳm làm cô sợ hãi...

Giản Lộ xoay người muốn trốn: “Không... không có việc gì... em muốn xem anh có mang chần hay không... Em đi ngủ...”

Tạch một tiếng.

Cả phòng sáng trưng.

Về mặt sợ hãi của Giản Lộ không che dấu được nữa.

Anh giống như không phát hiện ra điều đó, vỗ vỗ vào sofa: “Lại đây.”

Giản Lộ vững tâm, cất bước qua ngòai xuống.

Tiếng Lâm An Thâm nhẹ nhàng vang lên bên tai cô, giọng đã dịu dàng như thường: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ cúi đầu: “Không...”

Anh nâng cằm cô lên, làm cô không thể trốn tránh: “Giản Lộ, cái gì đều có thể, nhưng không thể sợ anh. Em phải nhớ cho kĩ, chúng ta là vợ chồng, anh sẽ không làm đau em.”

Giản Lộ gật đầu theo anh.

Giữ lấy cằm của Giản Lộ, anh hôn lên đôi môi run run của cô. Trần trọc, nuốt, khiêu khích, lại mạnh mẽ dây dưa.

Giản Lộ vô lực thừa nhận, thở thật mạnh.

Thật lâu sau, Lâm An Thâm mới buông cô ra. Nhìn mặt cô nổi lên một mảng đỏ, hỏi: “Tìm anh có chuyện gì?”

“...” Giản Lộ vận tay theo thói quen, “Em... em muốn nói chuyện với anh.”

“Nói chuyện gì?” Anh rất nhẫn nại muốn cô nói ra.

“Em muốn... nói chuyện anh trai anh...” Tư tiền tưởng hậu, Giản Lộ quyết định ngẩng đầu lên nhìn anh.

Hỉ nộ của Lâm An Thâm không hiện lên mặt: “Được. Em muốn biết cái gì về anh ta?”

Giản Lộ không quen với việc Lâm An Thâm như vậy, cô hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc của anh. Nếu anh không muốn cô hỏi, cô có thể không hỏi. Nhưng mà bây giờ, Giản Lộ không thể đoán được. Dù vậy thì vấn đề vẫn phải giải quyết: “Về chuyện ngày xưa của anh ấy...”

“Đúng vậy.”

“Anh ấy rất nhớ anh, anh... có đi gặp anh ấy không?”

“Không có.”

Giản Lộ chờ anh hỏi vì sao anh ta rất nhớ anh, nhưng Lâm An Thâm không hỏi: “Nhiều năm không gặp như vậy rồi, anh không muốn gặp anh ấy sao?”

“Không muốn.”

“Không biết lúc đó các anh xảy ra chuyện gì... nhưng em biết thật ra anh rất nhớ anh ấy...”

Hai mắt Lâm An Thâm khóa chặt trên mặt Giản Lộ, từng cử chỉ, nét mặt của cô anh cũng không bỏ qua: “Giản Lộ, đợi ngày rồi anh cùng em đến gặp anh ta. Cho dù thế nào anh ta cũng là anh trai anh, cũng là anh trai em. Gặp anh ta em phải gọi một tiếng anh trai. Biết không?”

Giản Lộ nghe lời anh nói mà có chút không thoải mái, lại không tìm ra trọng điểm ngay: “Đương nhiên em phải gọi anh ấy là anh trai... Ý... ý của anh là gì?”

Lâm An Thâm đáp: “Không có ý gì. Chỉ cần em nhớ kỹ anh ta là anh trai em là được.”

Giản Lộ không ngốc, rốt cuộc cũng hiểu được ý anh: “Không cần nghĩ lung tung, em cùng Peter không có chuyện gì cả. Hôm đó ở bệnh viện, anh ta chỉ lo lắng giúp em mà thôi.”

Lâm An Thâm thế nào vẫn là Lâm An Thâm. Cho dù giấu kín tâm tư thế nào, anh cũng là Lâm An Thâm như vậy. Cũng giống như nói, dù có là băng sơn tuyết địa, khi ném thuốc nổ vào thì cũng nhất định nổ mạnh. Giờ phút này, lời giải thích của Giản Lộ chính là mồi lửa dẫn kia, khiến Lâm An Thâm nổi giận: “Peter? Không phải anh bảo em gọi là anh trai sao?! Anh ta là anh rể em, không được gọi thân thiết như vậy! Còn nữa, cái gì anh cũng chưa nói mà em đã vội vàng giải thích như vậy. Đừng có giấu đầu hở đuôi!”

Giản Lộ nhú mày, tâm trạng không tốt lắm: “Vì sao lại muốn hiểu sai ý của em, em chỉ muốn thanh minh mình không có quan hệ gì với Peter cả!”

Cảm xúc của Lâm An Thâm bắt đầu không khống chế được: “Anh nói em không được gọi anh ta thân thiết như vậy! Anh không muốn nghe đến chữ Peter nữa!”

“Thật sự không thể nói lý với anh!” Giản Lộ tức giận muốn đứng dậy rời đi. Cô thật hối hận vì đã muốn bình tĩnh nói chuyện với anh! Trí nhớ cô thật sự không tốt, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ thích nói đạo lý, anh chỉ cần cô thuận theo là được!

Lâm An Thâm dùng sức đẩy cô xuống sofa, đè cô lên phần tựa lưng của sofa: “Không thể nói lý? Anh cũng biết mình không thể nói lý! Vì sao rõ ràng nhìn thấy những bức ảnh đó anh còn liều mạng nói với mình là phải nghe em, lời em nói là sự thật! Kết quả như thế nào? Kết quả đâu! Em nói kết quả cho anh như thế nào!”

Giản Lộ không hiểu anh nói gì: “Ảnh nào! Anh nói em không hiểu! Ngoài chuyện đưa nhỏ ra, em không xin lỗi anh chuyện gì cả!”

Vừa nghe đến hai chữ đứa nhỏ, mắt Lâm An Thâm lại hung ác hơn nữa, lấy những bức ảnh ở dưới sô pha ra, ném lên người Giản Lộ: “Tự em xem đi! Xem rồi thì nói anh biết quen hệ của em với Lâm Hải Thâm lúc đó là như thế nào!” Buồn cười, anh từng nghĩ gì mà tận mắt nhìn thấy như vậy còn không nói với cô câu nào! Thậm chí còn không nghĩ nhiều hủy đi toàn bộ số ảnh đó, chỉ sợ hãi mấy thứ này sẽ làm cô lúng túng. Kết quả cô như thế nào với anh? Ngay cả con cũng có thể dứt bỏ được, có phải nói anh lùi từng bước với cô rồi cuối cùng cô cũng vứt bỏ anh như vậy được?!

Cả người Lâm An Thâm tỏa ra khí lạnh chết người.

Phải rời khỏi anh? Đó không — có — khả — năng!!

Từng rất muốn lớn tiếng hỏi cô tại sao lại bỏ con anh đi, nhưng bây giờ không cần biết vì sao nữa rồi!

Giản Lộ cảm mấy bức ảnh lên xem. Tất cả đều là ảnh của hai người cô và Peter. Quán cà phê, đại sảnh khách sạn, cửa bệnh viện... bức ảnh cuối cùng là lúc cô biết được đứa bé không thể giữ được, đứng ở cửa khách sạn khóc lớn mà Peter lại ôm cô an ủi.

Giản Lộ vò bức ảnh, cạnh sắc của tấm ảnh hằn dấu lên lòng bàn tay, Giản Lộ không cảm thấy đau: “Lâm An Thâm, anh... vẫn cho người theo dõi em?!”

Anh không giấu diếm chút nào: “Đúng! Anh cho người theo dõi em! Nhưng mà anh ngu nhất là hành động cuối cùng của mình, vì sao anh nhất định phải làm chuyện tự tổn thương mình như vậy! Nếu không phát hiện lời nói dối của em, nếu không phát hiện ra em ở bên ngoài cùng người đàn ông khác, không phát hiện em lừa anh... Thật tốt biết bao! Có nhiều niềm vui!! Nhiều hạnh phúc —!”

Giản Lộ cực kì tức giận: “Đừng nói lung tung, cho tới bây giờ em chỉ yêu một mình anh!”

“Yêu?” Lâm An Thâm đứng thẳng dậy, từ trên cao nhìn xuống cười lạnh, “Bây giờ anh mới biết được, nói yêu là thứ xa xỉ đến mức nào! Giản Lộ, đừng dùng từ yêu để dỗ anh nữa! Anh không muốn làm thằng ngốc nữa!”

Nụ cười lạnh của anh làm Giản Lộ không thở được, cô cảm thấy tất cả mọi thứ trước mắt đều xoay tròn: “Lâm An Thâm, em không muốn cãi nhau. Đêm nay cả hai ta để không bình tĩnh, có tranh cãi nữa cũng không có tác dụng gì. Em về phòng ngủ.”

Lâm An Thâm bỗng đẩy cô trở lại sô pha: “Anh cũng không muốn ầm ỹ với em. Anh chỉ muốn nói với em một câu, sau này đừng làm những chuyện như vậy nữa, nếu gả cho Lâm An Thâm anh rồi cũng chỉ có thể theo bên cạnh anh, từ ngày ấy đã không thể rời đi rồi! Đối với người đàn ông khác, anh khuyên em nên cắt đứt cho sạch sẽ!!”

Khóe mắt Giản Lộ trào nước. Từng lời của Lâm An Thâm nhưng một bàn tay ma quỷ, bóp nghẹn cổ cô, sức tay vừa đủ để trở thành đòn trí mạng: “Lâm An Thâm, anh nhất định phải nghĩ như vậy về em—?!”

“Không cần quản anh nghĩ thế nào,” Lâm An Thâm lạnh lùng nói, “Em chỉ cần an phận ở lại bên cạnh anh, anh có thể cam đoan cuộc sống cả đời em không tồi. Muốn cái gì, mua cái gì, muốn đi đâu chơi anh đều có thể đáp ứng với em. Nếu không, lại để cho anh phát hiện em với người đàn ông khác, đừng trách anh thủ đoạn tàn nhẫn!” Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt anh lạnh lùng, đó là khuôn mặt mà trước kia anh chưa từng xuất hiện trước mặt Giản Lộ.

Đầu Giản Lộ quay cuồng, cái vẻ lạnh lùng đó của Lâm An Thâm đã khiến cô vô lực kháng cự: “Tránh ra... em muốn về phòng ngủ...”

Anh nhanh tay nắm lấy cô tay cô, khí thế bức người: “Cho anh một câu trả lời!”

Nếu là Lâm An Thâm trước kia, anh nhất định vì vẻ mặt lúc này của cô mà thương tâm đến run cả cõi lòng. Nhưng mà người trước mặt này không phải Lâm An Thâm trước kia, anh máu lạnh, vô tình, không mấy may gì khi nói lời làm tổn thương cô. Anh ta là ai vậy, vì sao lại xa lạ, đáng sợ như vậy! Giản Lộ bị ép buộc hét chói tai: “Buông tay! Để cho em về phòng ngủ! Em không muốn nói chuyện với anh lúc này, không muốn một chút nào —!!”

Mắt Lâm An Thâm khóa lại, bàn tay đang nắm tay cô cũng siết chặt hơn: “Nói! Nói em sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh!”

Giản Lộ chuyển tầm mắt, không muốn nhìn một Lâm An Thâm như vậy, cô quật cường căn môi, không muốn lưu lại một giọt nước mắt nào cả. Cô tủi thân như vậy, anh sẽ không đau chứ!

Anh siết chặt cầm Giản Lộ, buộc cô nhìn thẳng vào anh: “Anh muốn em nói! Cho anh một lời hứa!”

Giản Lộ nhìn thẳng vào mắt anh: “Nếu em không nói? Anh chuẩn bị dùng ‘thủ đoạn tàn nhẫn’ gì với em?”

Tay Lâm An Thâm run lên, từ chối trả lời vấn đề của cô, tay lại tiếp tục siết chặt hơn: “Nói! Anh muốn em nói! Giản Lộ, đừng cho rằng lòng tha thứ của anh với em là không có đấy!”

Giản Lộ nhìn chằm chằm anh: “Em sẽ không nói. Anh không phải là Lâm An Thâm, Lâm An Thâm không phải như thế! Em sẽ không cho anh hứa hẹn gì cả! Xin anh buông tay, em muốn về phòng!”

Tức giận của Lâm An Thâm lại càng bùng lên: “Giản Lộ, không nên ép anh... Không nên ép anh!” Mỗi một chữ nói ra, tay lại siết chặt thêm một phần.

Giản Lộ bị siết đến đau nhức, ở cầm là chỗ đỏ nhất. Lấy tay đẩy anh ra: “Anh cũng không cần ép em, tránh ra!”

Anh trực tiếp giữ lấy hai cổ tay cô, kéo tới trước ngực anh: “Không đi, không thể tránh ra được! Giản Lộ, cả đời này anh cũng không thả em đi? Muốn rời bỏ anh? Nghĩ cũng không cần nghĩ!”

Giản Lộ bị anh kéo, ngã vào trong ngực anh. Đúng lúc khí tức của anh đang thịnh, trước ngực cứng lại, bị đập vào làm cô đầu văng mắt hoa: “Đau quá...!”

Đau? Nếu cô kêu đau? Như vậy cảm giác bây giờ của anh là gì? Rách toạc?!

“Nói không rời bỏ anh? Nếu không anh sẽ làm cho Lâm Hải Thâm hai bàn tay trắng ngay ngày mai! Một người đàn ông đã không còn kiêu ngạo với tài phú, anh xem em còn thích anh ta ở điểm gì! Chỉ bằng khuôn mặt kia? Anh không tin! Có khuôn mặt có thể làm được gì, có đẹp cũng không thể làm cơm ăn. Giản Lộ, anh tin em không phải loại phụ nữ ngu ngốc! Nếu không đủ, anh còn có thể làm cho mọi người đàn ông em để ý đến thân bại danh liệt. Anh nói được thì có thể làm được, không có gì Lâm An Thâm anh làm không được, chỉ có chuyện anh không muốn làm. Giản Lộ, anh nhắc lại cho em biết lần nữa, không nên ép anh!”

Giản Lộ kêu to: “Đủ rồi! Căn bản lúc đó giữa em và anh không có người thứ ba, không cần tìm lung tung nữa!” Nói xong, cô lắc lắc cổ tay muốn giãy ra khỏi Lâm An Thâm.

Đương nhiên anh sẽ không buông cô ra, cô càng trốn tránh anh, anh càng giữ chặt. “Tốt lắm, nếu không có người thứ ba, vậy bây giờ em chứng minh cho anh xem, yêu anh!”

“Anh vớ vẩn vừa thôi! Em sẽ không làm với anh! Buông tay, em muốn đi ngủ!” Giản Lộ liều mạng muốn chạy trốn khỏi vòng giam của anh, trong lòng lửa giận thiêu đốt. Tình yêu không thể dùng loại hành động ngây thơ này để chứng minh! Anh yêu cầu như vậy là sỉ nhục tình yêu của hai người họ!

“Vì sao không?! Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, đây là nghĩa vụ của người vợ!”

“Em không muốn! Em ghét anh, Lâm An Thâm!”

Lời từ chối nghiêm khắc của Giản Lộ làm Lâm An Thâm không khống chế được. Anh duỗi cánh tay, đẩy cô ngã lên sofa, ấn hai vai cô xuống hung hăng chiếm giữ lấy cái miệng nói ra những lời tàn nhẫn đó!

Giản Lộ dùng hết sức mình xoay đầu tránh nụ hôn của anh.

Sự tránh né của cô làm cảm xúc của Lâm An Thâm đạt lên đến đỉnh điểm! Lâm An Thâm giữ lấy đầu cô, bắt đầu cắn xé môi cô.

Giản Lộ hét chói tai: “Lâm An Thâm! Buông ra –!”

Anh không quan tâm đến kháng cự, thô bạo giữ lấy môi cô. Nhất thời, Giản Lộ thét chói tai biến thành nức nở.

“A...” Giản Lộ không nghĩ tới Lâm An Thâm lại trực tiếp bế bổng cô lên, một mạch kéo cô về phía phòng ngủ. Sau đó cô bị ném mạnh lên giường. Đường như mắt Lâm An Thâm đã mất đi điểm dừng, nhưng nó

vẫn ánh lên ánh sáng xanh như con sói. Giản Lộ hoảng sợ, một Lâm An Thâm như vậy cô chưa từng gặp qua: "... Lâm An Thâm, dừng lại... em sợ..."

Anh mạnh mẽ đè lên người Giản Lộ, bàn tay to lớn xé toang quần áo trên người Giản Lộ. Tiếng cúc áo bật ra, tiếng vải bị xé... dọa Giản Lộ trắng mặt: "Lâm An Thâm... anh đang làm cái gì!... Dừng tay... xin anh dừng lại đi...!" Có thể nào cô cũng không thể tin được người trước mặt là Lâm An Thâm.

Anh không còn nghe thấy tiếng cầu xin của cô, anh chỉ cảm thấy tai mình ù đi, chỉ còn lại vắng vắng câu nói tra tấn kia:

Em không muốn nói chuyện với anh, không một chút nào –!!

Anh không phải là Lâm An Thâm, Lâm An Thâm không phải như vậy!

Em sẽ không cho anh hứa hẹn gì cả!

Anh vớ vẫn vừa thôi! Em sẽ không làm với anh! Buông tay!

Em không muốn! Em ghét anh, Lâm An Thâm!

Mắt Lâm An Thâm đỏ rực, lửa giận quét đến, anh ném áo ngủ của cô xuống, cắn giận vọt vào cơ thể cô!

Giản Lộ đau đến mức kêu thảm thiết.

Lửa giận thiêu đốt lý trí Lâm An Thâm, hoàn toàn không để ý đến kháng cự của cô, ở trong cơ thể cô ma sát kịch liệt.

Giản Lộ cảm thấy thân dưới mình bỏng giống như bị thiêu, nhưng mà ngực lại càng đau hơn. Hành động của Lâm An Thâm như của một gã đao phủ máu lạnh, nay cả báo cũng không báo trước một câu, lập tức moi trái tim cô từ trong lồng ngực ra.

Máu chảy.

Anh vẫn cười, ở trên cơ thể cô điên cuồng **, bàn tay lớn thả sức chà đạp. Lâm An Thâm như vậy Giản Lộ chưa từng gặp, ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng qua.

Hung ác, thô bạo.

Giản Lộ ngược lên, anh cũng nhìn vào mắt cô, không còn người cô yêu thương, dịu dàng. Lệ mơ hồ trong mắt, trước mắt thật là Lâm An Thâm sao...

Là người đã hận không thể đặt cô trong lòng bàn tay che chở, Lâm An Thâm sao...

Là người đã khiến cô cam tâm nói ra câu nguyện ý sao...

Là người mà cô đã quyết định muốn nắm tay bạch đầu giai lão cả đời sao...

Giản Lộ quay đầu đi chỗ khác rơi lệ.

Đêm nay, đen tối mà tuyệt vọng.

Một tia sáng xé rách màn đêm.

Rốt cuộc mặt trời cũng sáng, Giản Lộ bị Lâm An Thâm đòi hỏi run run thiếp đi.

Lâm An Thâm lại một lần nữa mạnh mẽ, cuối cùng cũng run lên một lần, sau đó chôn trong cơ thể cô vài giây rồi mới chậm rãi rời đi. Vừa rời khỏi cơ thể cô, Lâm An Thâm lập tức cảm thấy tịch mịch cùng trống rỗng.

Anh ngồi yên bên cạnh Giản Lộ, thất thần nhìn vết thương đầy trên cơ thể cô, vẫn cứ nhìn như vậy.

Ngay tối hôm qua thôi, anh mới nói sẽ không làm tổn thương cô. Cũng là tối hôm qua, anh lại trở thành người làm cô đau khổ cùng cực...

Ánh dương mùa hè sáng lạnh, vô cùng ấm áp. Nhưng mà lúc này đây, ánh sáng có rực rỡ thế nào cũng không chiếu tới được nội tâm của Lâm An Thâm.

Anh đau đớn không còn gì có thể chống đỡ. Thế giới của anh, đen tối mà tuyệt vọng.

Lâm An Thâm nói: Không muốn ngủ

Chương 70

Khi Giản Lộ tỉnh lại, giường chiếu lộn xộn không chịu được. Toàn bộ cơ thể đều đau, thậm chí chạm vào vài chỗ cũng cảm thấy đau. Sức để quay đầu cũng không có. Trong ánh nắng, bên giường có một người đang ngồi dựa lưng về phía mình, hai tay khum lại, đau khổ ôm lấy đầu.

Giống như có linh cảm, người kia lập tức quay đầu lại nhìn cô.

Lâm An Thâm vừa nhìn liền thấy Giản Lộ đã tỉnh, trong lòng mừng rỡ, nhưng tầm mắt vừa chạm đến những vết thương trên người cô, anh dừng lại.

Tay vừa đưa đến giữa không trung liền thấy cô co rúm lại một chút theo bản năng.

Niềm hy vọng cuối cùng của Lâm An Thâm sụp xuống –

“... anh đi ra ngoài lấy chút cháo...” Nói xong, người đã ra khỏi phòng rồi.

Vẻ mặt của anh tiêu tụy không chịu nổi, giọng cũng khàn khàn... Nước mắt của Giản Lộ từ hai bên khóe mắt chảy dọc xuống, cô không rõ các vết thương đã đau muốn chết lặng, mà sao ngực vẫn đau giống như nơi cõi lòng đang tan nát...

Lúc Lâm mẹ nhận được điện thoại của Lâm An Thâm, bà lắp bắp kinh hãi.

Lập tức gạt bỏ mọi việc, đập máy bay trở lại Trung Quốc. Lúc đến nhà của Lâm An Thâm, bà nhìn vào gương mặt vốn hồng hào của Giản Lộ mà bây giờ tái nhợt, vẻ thương tâm, đáy mắt làm một mảng tĩnh mịch. Vẫn mặc áo dài, quần dài, nhưng những vết tím ở trên cổ, mu bàn tay lại không cách nào che được.

Trước đó, Lâm An Thâm cũng không gọi điện nói đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe giọng nói của anh rất bất lực. Lần này Lâm mẹ rõ ràng...

Lâm mẹ nhẹ nhàng ôm lấy Giản Lộ với đôi mắt đang thất thần như ôm một đứa bé: “Tiểu Lộ... đi ra ăn chút cháo được không...”

Giản Lộ ngơ ngác đi theo Lâm mẹ đến phòng ăn, ngồi vào trước bàn cơm, ăn một miếng cháo nhỏ, lòng lại chua lên... Cháo là anh làm... tay nghề kia cô rất quen nhưng mà...

Liên tục 8 ngày, Giản Lộ sống như một con rối gỗ. Ăn ở đều là Lâm mẹ quyết định, ăn cơm, đi ngủ, đi toilet, tất cả đều phải để Lâm mẹ nhắc nhở cô thì cô mới có ý thức mà làm. Thời gian còn lại, Giản Lộ đều ở trong phòng ngủ, ngăn người với cái cửa sổ.

Tất cả Lâm mẹ đều thấy, ngoài trừ thở dài ra thì vẫn là thở dài.

Ngày thứ 9, rốt cuộc Lâm mẹ cũng nghe được tiếng của Giản Lộ. Cô hỏi: “Mẹ, Lâm An Thâm đâu?”

Mẹ, Lâm An Thâm đâu...

Lâm An Thâm đâu...

Tuy Lâm mẹ là người đàn bà mạnh mẽ cũng không nhịn được mà nện ngào.

Sau hành động không thể tha thứ của Lâm An Thâm như vậy, câu đầu tiên của Giản Lộ vẫn không quên Lâm An Thâm. Một câu đơn giản, một dấu chấm hỏi mềm mại, biểu lộ Giản Lộ không oán, không ưu...

Vết thương còn lại trên người, nhưng mà cô đã muốn tha thứ.

“Đứa nhỏ kia... nhốt mình ở trong phòng. Chừng ấy ngày... chưa từng giao tiếp với bên ngoài...”

Từ bên cửa sổ, Giản Lộ tiến lại bên người Lâm mẹ: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con đi tìm anh ấy.”

Hốc mắt Lâm mẹ đỏ hồng: “Nó... Ngay cả mẹ cũng không chịu gặp... Nó là con mẹ... Nó giống như không biết ai từ trước tới giờ, chuyện gì cũng không quan...”

Lâm mẹ nắm lấy tay Giản Lộ: “Một thằng bé vĩ đại đến vậy, vì sao lại có vấn đề tâm lý nặng nề như vậy... Tiểu Lộ, mẹ sợ... khó khăn lắm vài năm nay mới tốt lên, có thể sống như người bình thường... Bây giờ, có thể vẫn hồi lại mọi sự có được không...?”

Giản Lộ nhỏ nhẹ an ủi bà: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, con sẽ đưa anh ấy trở về, tiếp tục cuộc sống vui vẻ...”

Lâm mẹ nhìn Giản Lộ, thở dài, lắc đầu, lại thở dài: “Tiểu Lộ, mẹ cũng biết con ở bên cạnh Lâm An Thâm quả thật không dễ dàng...”

Bà thấp đầu xuống.

Giản Lộ muốn an ủi bà một chút thì giọng bà lại truyền đến: “... Bây giờ mẹ cũng không thể xác định, để hai đứa một chỗ rồi cuộc là đúng hay sai...”

Tim Giản Lộ căng lên, lo lắng trong lòng xoáy tròn lại, lòng bàn tay đầy mồ hôi, cố gắng trấn an: “Mẹ, xin mẹ đừng nghĩ như vậy... Con, con không biết lấy cái gì để chứng minh, nhưng con chỉ biết, không có Lâm An Thâm, cuộc sống bây giờ của con nhất định không tốt, cũng không vui vẻ.”

Giản Lộ thay bằng ánh mắt kiên định: “Ngoại trừ anh ấy ra, cái gì con cũng không cần.”

Hạnh phúc trước kia rất nhiều, không phải là Lâm An Thâm cho cô thì trước mắt của cô nhất định rất đau khổ.

Trong công ty Trọng Mộc.

Giản Lộ bước vào tầng riêng của Lâm An Thâm, cảm giác quen thuộc nổi lên. Cô yêu anh, chính là bắt đầu từ nơi này. Mà anh yêu cô, thì đã yên lặng bắt đầu từ nhiều năm trước rồi.

Cả hai tình yêu đều bắt đầu không giống, nhưng điểm kết lại giao nhau. Có một chút rắc rối, bất luận thời gian trôi đi, mục tiêu cuối cùng nhất định đạt được.

Đẩy cửa đi vào văn phòng Lâm An Thâm. Cả phòng là một đồng hồ hỗn độn, những tờ giấy trắng vẽ cô la liệt, chồng chất khắp nơi. Tất cả đều là cô đang khóc. Cùng một người, cùng một cảm xúc, vẽ trên giấy lại là những sắc thái khác nhau.

Giá vẽ đặt giữa cửa sổ, Lâm An Thâm đang đứng trước giá vẽ. Tốc độ lia bút rất nhanh, anh ở đây chết lặng mà vẽ lại cô từng bức, từng bức một một cách tỉ mỉ. Tiếng Giản Lộ mở cửa cũng không động đến anh, ngay cả tiếng bước chân cũng không làm anh mất tập trung. Mất Lâm An Thâm vẫn đặt trên người ở trong tranh, vẽ lại gương mặt cùng nước mắt của cô, giống như bên ngoài sớm chiều tuần hoàn, dòng chảy vàng của năm tháng cũng không quan hệ gì tới anh.

Giản Lộ đi đến bên cạnh anh, nắm lấy cánh tay đang lia bút.

Lâm An Thâm kinh ngạc, lập tức ôm giá vẽ vào trong ngực nhưng đang bảo vệ chính mình.

Tim Giản Lộ se lại, nhẹ nhàng gọi anh: “Lâm An Thâm, là em.”

Anh thấy rõ người vừa đến chính là người con gái mà mình đang vẽ. Chính là khuôn mặt này, nụ cười lạnh lợi, đôi mắt nghịch ngợm, cái miệng chỉ nhe nanh nhát ma cũng như âm thầm đưa tình với anh... Lâm An Thâm muốn nói, bởi vì mấy ngày này chưa mở miệng, giọng nói bị tắc lại trong cổ họng.

Giản Lộ dặt tay anh ngồi xuống sofa. Sờ sờ râu mới của anh, bật cười. Dáng vẻ của anh lúc này cực kỳ giống một chàng họa sĩ nghèo.

Giản Lộ hỏi anh: “Có ăn cơm chưa?”

Lâm An Thâm lắc đầu: “Không... đói...” Giọng vẫn khàn khàn không thôi.

Giản Lộ đứng dậy, đi rót nước cho anh. Tầm mắt của Lâm An Thâm vẫn không rời khỏi bóng của cô. Giản Lộ bưng một cốc nước trở lại, anh mới thu lại ánh mắt nồng cháy của mình, nhưng mà nó vẫn dính chặt trên người cô.

Giản Lộ nhấc tay để anh cầm cốc nước mà uống, Lâm An Thâm nghe lời một ngụm uống hết. Nước khoáng mát lại làm hòng anh dễ chịu trở lại, lúc nói tiếp, giọng không còn khàn khàn như lúc trước nữa: “Cảm ơn...”

Giản Lộ lấy lại cốc thủy tinh trên tay anh đặt ra chỗ khác, lại hỏi anh: “Có ngủ hay không?”

Lâm An Thâm tiếp tục lắc đầu: “Không muốn ngủ.” Nhắm mắt lại, hình ảnh cả người cô đầy vết thương sẽ lại hiện lên khiến anh không thở được.

Giản Lộ mở miệng cười khanh khách: “Lâm An Thâm, hẳn là muốn bắt anh làm thợ mỏ. Cho dù hầm có sập, anh cũng không chết được, không ai có thể so với anh mà không ăn không uống không ngủ. Ngoại trừ Ultraman ra. A, không đúng. Lúc hết điện thì Ultraman cũng ngủ. Lâm An Thâm, anh là vô địch...!”

Lâm An Thâm yên lặng ngắm nụ cười của cô.

Giản Lộ vỗ vỗ lên sofa: “Bây giờ chợ mát một cái được không?”

Lâm An Thâm từ chối, giống như thằng bé không chịu nghe lời: “Không ngủ. Anh sợ lúc anh mở mắt lại không nhìn thấy em.”

Giản Lộ mắng: “Cũng chưa đi ngủ sao anh lại lo chuyện lúc tỉnh. Ngược lại em còn sợ anh ngủ rồi lại như heo, em không gọi được anh dậy.”

Lâm An Thâm vẫn không chịu.

-còn nữa-

42. Chương 70-71

Giản Lộ tới gần anh, hôn lên đôi môi khô nứt của anh.

Lâm An Thâm liếm bên môi, trong mắt là khát vọng không che đậy, rõ ràng là không đủ.

Giản Lộ tới gần, hôn lại một lần nữa. Nhưng đợi đến lúc môi cô đặt lên môi Lâm An Thâm, anh lại lùi lại theo bản năng. Dù vậy Giản Lộ vẫn không từ bỏ nụ hôn, tiếp tục tiến lên phía trước. Lần này Lâm An Thâm không lui lại nữa, thử hôn cô, thấy cô không lẩn trốn, nụ hôn bắt đầu trở nên nóng bỏng.

Dần dần, hai người kéo quần áo của nhau. Môi hôn, gấn bó, triền miên.

Một giây khi Lâm An Thâm muốn tiến vào Giản Lộ, anh do dự. Nhưng Giản Lộ không để anh suy nghĩ nhiều, chủ động động thân, Lâm An Thâm không kịp trở ngại nào tiến vào cơ thể Giản Lộ.

Hai thân mình quấn lấy nhau trong chốc lát, rồi chấm dứt.

Sau khi tinh thần Lâm An Thâm thả lỏng, anh bắt đầu cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến. Không đợi bút ra, anh đã đè nặng lên người Giản Lộ mà ngủ.

Giản Lộ yêu thương hôn lên cái trán đầy mồ hôi của anh, lặng lẽ ôm lấy anh, nghe tiếng anh thở nhẹ. Một lúc lâu sau, cô mới đứng dậy đi sang phòng bên cạnh, rửa nôi, đặt nước, cho đồ ăn tươi cô mới mang đến bỏ vào, chỉnh lửa, bắt đầu hầm canh. Rồi lại mang đồ ăn đã chuẩn bị ở nhà bỏ vào lò vi sóng, đặt thời gian. Sau đó nhân lúc hầm canh, Giản Lộ thu dọn giấy vẽ vứt lung tung, xếp thành cả chồng, còn có tờ mục lục của những doanh nghiệp vàng trong nước nữa.

Hầm canh trong 3 tiếng, tắt bếp. Giản Lộ đến sofa gọi Lâm An Thâm dậy. Anh ngủ rất sâu, nhưng mà cô vừa gọi một cái, anh liền mở mắt ra. Bình tĩnh xem xét, phát hiện Giản Lộ sẽ không biến mất, anh chậm rãi ngồi xuống. Gãi đầu, những sợi tóc mềm mại xù lên, nhưng mà anh lắc lắc, chúng lại trở về chỗ cũ.

Giản Lộ cảm thấy Lâm An Thâm mà chưa tỉnh ngủ rất trẻ con, đặc biệt dễ thương. Cô vỗ vỗ đầu anh: “Tỉnh chưa, đi rửa mặt đi, cơm nước xong chúng ta lại về nhà ngủ.”

Lâm An Thâm gật gật đầu, sững sốt 3 giây rồi mới đứng dậy đi rửa mặt.

Hai người ngồi đối diện nhau ở bàn ăn, mặt đối mặt ăn cơm. Loại cảm giác này khiến người ta hoài niệm, trước kia mỗi ngày bọn họ đều ngồi trong này ăn cơm trưa. Lâm An Thâm ăn miếng lớn, rất nhanh một bát cơm đã nằm gọn trong bụng. Giản Lộ xới thêm cơm cho anh, Lâm An Thâm cầm bát xong lại không ăn luôn, tay dừng lại.

Giản Lộ sốt ruột hỏi anh: “Có phải đồ ăn mặn hay không?” Lâu lắm rồi không xuống bếp, tay cũng không quen lắm...

Lâm An Thâm không ngẩng đầu nhìn Giản Lộ mà nhìn chăm chăm vào đĩa sườn trước mặt. Một lúc sau anh mới nói: “Giản Lộ, anh xin lỗi...”

Chuyện xảy ra rồi, ngay đến cả anh cũng tự khiếp sợ chuyện mình đã làm với Giản Lộ. Giống như chuyện đó là một cơn ác mộng, vất vả giã dũa tỉnh lại, nhưng lập tức hoảng sợ, tất cả đó đều là sự thật. Lúc đó lý trí của anh không biết bị giam ở góc ngách nào, nếu không, đánh chết anh cũng không làm chuyện thương tổn cô như vậy.

Giản Lộ nhận lời xin lỗi, gật đầu.

Nở nụ cười.

Lại lắc đầu.

Cô nói: “Lâm An Thâm, anh không biết, thực ra đối với anh... em không nắm chắc đây...”

Đang nói, cô gấp một miếng sườn xườn vào bát anh. Người này rất lười, anh không muốn dùng sức mà cắn miếng sườn xườn này.

Lâm An Thâm ở sâu trong lớp quần áo đang run rẩy, không biết là đói hay là đang kích động...

Lâm An Thâm nói: Có phải mệt lắm hay không...

Chương 71

Ở nhà nghỉ ngơi được không quá hai ngày, Lâm An Thâm không thể không về Trọng Mộc xử lý mọi chuyện.

Chuyện tìm người cung cấp vật liệu mới có vấn đề, không thể quên cung ứng thủy tinh là rất quan trọng, thị trường loại vật liệu này bị thương nhân nước ngoài lũng đoạn. Trước đó họ cố ý làm ảo giá trên thị trường, bây giờ thì lại trở hàng lại. Loại thủy tinh này có tính chất riêng biệt, là chủ đề chính trong đề án của Lâm An Thâm với Phú Hòa. Tình hình bây giờ có vẻ không được tốt cho lắm, từ đó đến nay Lâm An Thâm bận sức đầu mẻ trán.

Cuộc sống của Lâm An Thâm dường như lại đi vào quỹ đạo.

Anh khôi phục bộ mặt gặp nguy không sờn, tài hoa hơn người, một người chồng tao nhã.

Ở nhà, thế giới hai người của Giản Lộ với Lâm An Thâm vẫn tiếp tục. Khi thì lời ngon tiếng ngọt, khi thì tán tỉnh khiêu khích, khi thì thoải mái vui đùa. Giản Lộ chưa từng hỏi chuyện ở công ty, cô tin tưởng Lâm An Thâm có thể xử lý tốt.

Nếu có việc rắc rối của ai đó ảnh hưởng đến cuộc sống của cô và Lâm An Thâm, cô có thể lựa chọn chẳng quan tâm.

Nhưng mà có buổi tối trước khi đi vào giấc ngủ, Lâm An Thâm nói cho Giản Lộ, việc thị trường vật liệu bị lũng đoạn trước kia là do Lâm Hải Thâm. Người giấu mặt trước kia mua cổ phần của Triệu Nhật cũng là Lâm Hải Thâm. Thương nhân Soviet đã mang Lâm Hải Thâm đi mười mấy năm trước đã để lại toàn bộ tài sản cho Lâm Hải Thâm. Hiện nay Lâm Hải Thâm, tài sản cũng có thể đứng vào top những người giàu nhất thế giới.

Bây giờ, Lâm Hải Thâm trở về là để trả thù Trọng Mộc. Chính xác mà nói, anh ta trở về để trả thù Lâm An Thâm.

Nhưng mà không có người biết nguyên nhân bên trong. Từng là anh em Lâm gia tình nghĩa sâu sắc, tất cả đều thành chuyện bàn tán của mọi người.

Nói xong lời cuối cùng, Lâm An Thâm im lặng.

Giản Lộ không có ý kiến gì, cô nhẹ nhàng ôm lấy đầu Lâm An Thâm: “Chồng à, không phải sợ, em sẽ đứng bên cạnh anh, cổ vũ cho anh.”

Lời của cô vỗ về anh, không đến một lúc sau, Lâm An Thâm nhẹ nhàng tiến vào mộng đẹp.

Sau, lại một buổi chiều nào đó, Giản Lộ nhận được điện thoại của Lâm Hải Thâm.

Lâm Hải Thâm chân thành thổ lộ tình cảm của mình với Giản Lộ.

Giản Lộ thẳng thừng biểu thị từ chối.

Anh ta vẫn không buông tay, dùng lời ngọt dỗ dụ Giản Lộ. Anh ta nói anh ta yêu Giản Lộ ngay thơ đáng yêu, còn nói anh ta có thể vì cô mà xây một công trình khiến thế nhân phải hâm mộ tình yêu của họ, anh ta cam đoan có thể cho Giản Lộ câu chuyện của một hoàng tử và công chúa thực sự, hơn nữa, chàng hoàng tử này có tâm lý khỏe mạnh. Anh ta sẽ không bức Giản Lộ, sẽ không khống chế tự do của cô, sẽ không bẻ gãy cánh của cô.

Anh ta nói: “Giản Lộ, gả cho anh đi.”

Giản Lộ vẫn cự tuyệt thẳng thừng đối với chiếc phone.

Lâm Hải Thâm lộ bộ mặt thật, anh ta tuyên bố muốn bắt cóc Giản Lộ.

Đến lúc này, Giản Lộ xem như hiểu được nguyên nhân từ sâu thẳm bên trong anh ta muốn trả thù Lâm An Thâm.

Anh ta vẫn còn ở trong điện thoại tha thiết nói yêu cô.

Giản Lộ mặc anh ta thao thao. Cuối cùng, hỏi một câu: “Andre có phải là bạn đồng tính của anh?”

Lâm Hải Thâm lập tức phủ nhận: “Andre không phải người yêu, anh ta chỉ là bạn cùng giường cố định mà thôi.” Nghĩ Giản Lộ để ý đến Andre, Lâm Hải Thâm lập tức cam đoan anh ta sẽ giải quyết sạch sẽ chuyện của mình với Andre.

Giản Lộ nở nụ cười.

Cô nói: “Căn bản anh không yêu tôi, không cần có ý dụ dỗ tôi mà uy hiếp Lâm An Thâm. Anh ấy chỉ hoàn toàn hận anh mà thôi. Còn đáng tiếc nữa, Lâm An Thâm cũng không phải người đồng tính. Anh ấy không thể cho anh tình yêu, không cần miễn cưỡng anh ấy.”

Lâm Hải Thâm cảm thấy như mình bị xé toạc ra, không kiềm chế được rống lên với Giản Lộ: “Lâm An Thâm là của tôi! Từ nhỏ Lâm An Thâm đã yêu tôi nhất! Tôi có thể vứt bỏ tôn nghiêm, vứt lòng tự trọng theo lão già Soviet. Tôi có thể vì Lâm An Thâm mà trả giá tất cả, nếu khuôn mặt này có thể đổi lấy hưng thịnh của Trọng Mộc, làm cho Lâm An Thâm có cuộc sống không cần lo lắng cho tiền đồ, như vậy tôi cũng tình nguyện bán đứng chính mình cho tất cả. Tôi tình nguyện!”

“Giản Lộ, cô dựa vào cái gì có thể bảo vệ bên cạnh Lâm An Thâm, nghiêm nhiên chấp nhận tình yêu của nó. Tình cảm đó vốn là của tôi, Lâm Hải Thâm! Lâm An Thâm không thể, không thể cho ai khác tình yêu ngoài tôi!”

Giản Lộ thở dài, nói: “Làm tổn thương Lâm An Thâm, so với người khác anh lại càng khổ hơn mà thôi.”

Giọng Lâm Hải Thâm cao lên: “Thì sao, tôi có thể vì Lâm An Thâm mà chết thì càng có thể khiến Lâm An Thâm chết theo!”

Giản Lộ đối với Lâm Hải Thâm như vậy thật không còn sức mà tức giận. Cô nói: “Nếu là lời của tôi, tôi sẽ không vì Lâm An Thâm mà chết, cũng sẽ không giết Lâm An Thâm. Tôi muốn được sống vui vẻ, hạnh

phúc, như vậy, Lâm An Thâm mới có thể vui vẻ, hạnh phúc theo. Tôi muốn, không phải là tình yêu của Lâm An Thâm, tôi chỉ cần anh ấy hạnh phúc, vô lo.”

Có lẽ con đường của cô không oanh liệt như của Lâm Hải Thâm. Nhưng đây là tình yêu của cô.

Bởi vì anh vui vẻ, cho nên cô vui vẻ...

Cuối cùng, Giản Lộ nói một câu: “Peter, anh vẫn nên lấy thân phận là anh trai anh lấy mà chúc anh ấy hạnh phúc đi.”

Cùng Lâm Hải Thâm nói chuyện tối hôm đó, Giản Lộ kể lại toàn bộ cuộc nói chuyện cho Lâm An Thâm. Đêm đó, Lâm An Thâm thức trắng đêm. Giản Lộ ngồi trước cửa sổ với anh, nhìn vào cánh cửa thủy tinh đen tuyền. Lúc trời sáng, Lâm An Thâm ôm Giản Lộ về giường. Động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng, tựa như ôm bảo vật quý giá nhất trên đời. Đắp chăn cho Giản Lộ, vén vài sợi tóc lòa xòa trên gương mặt cô. Nhìn gương mặt bình tĩnh ngủ của cô, anh không tự giác mà thì thào lặp lại:

Giản Lộ... có phải mệt lắm hay không...?

Có phải mệt lắm hay không...?

Ngày bình an lại tiếp tục tiếp diễn. Chuyện ở công ty bắt đầu tốt lên. Giản Lộ với Lâm An Thâm trải qua quãng thời gian hạnh phúc, lưu luyến. Cuộc sống như vậy thật bình yên. Nếu như nhất định có điều gì không đúng thì chỉ vì Giản Lộ thấy Lâm An Thâm kiên trì dùng áo mưa lúc đó mà thấy bất an. Lâm An Thâm giải thích bây giờ anh không muốn có con. Anh nói anh tiếc thế giới hai người này.

Giản Lộ tin lời anh. Nhưng mà đáy lòng vẫn có một cảm giác bất an, giống như hạt bụi trong không khí, có thể không để ý, nhưng không phải không có.

Lâm An Thâm nói: Anh không biết mở miệng như thế nào

43. Chương 72-73

Chương 72

Một tháng sau, đề án với Phú Hòa thành công đặt dấu chấm tròn.

Tác phẩm của Lâm An Thâm lại một lần nữa làm cho người ta thán phục.

Ý tưởng bản thiết kế của anh chỉ có một chữ, gia (nhà). Ở bản vẽ của anh, mỗi góc của căn nhà đều mang lại cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng. Anh vẽ ra cảm giác của một gia đình.

Đến lúc này, cả xã hội đều chú ý tới những căn nhà đó, chính thức mệnh danh Tú nhất nhất quy gia.

Quy gia tân hải hào viên.

Một vịnh nhỏ, một mặt trời rực đỏ, một đời yêu nàng, mỗi ngày trở về nhà.

Lâm An Thâm phá lệ, đồng ý tham gia lễ khánh thành. Tin này vừa đưa ra lập tức chiếm tít đầu cả các tờ tạp chí kinh tế: Người thừa kế thiên tài mà thần bí của Trọng Mộc – Tổng thiết kế sư Lâm An Thâm, ít ngày nữa sẽ xuất hiện trong kế khởi công Quy gia tân hải hào viên của Phú Hòa, các nhà truyền thông tranh nhau tham dự!

Nghi thức cắt băng khởi công diễn ra vào ban ngày. Tiệc mừng khởi công dự án mở trong một khách sạn sang trọng nhất thành phố Y – Shangri-La vào buổi tối. Đêm hôm đó, Lâm An Thâm mặc một cây vest màu xám được cắt may tinh tế xuất hiện trên màn ảnh. Vẻ ngoài bắt mắt, cử chỉ lịch sự, như ngọc thụ lâm phong. Ánh đèn huỳnh quang như tạo hào quang xung quanh anh.

So với những nhân vật trong chính giới cùng thương giới thì Lâm An Thâm được giới truyền thông chú ý tới nhiều hơn. Xe của anh dừng ở trước cửa khách sạn Shangri-La, người còn chưa xuống xe nhưng phóng viên đã đứng đầy xung quanh, nháy máy liên tục. Vài nhân vật cao cấp tự mình đến đón, Lâm An Thâm đi ở trung tâm, cùng đám hân viên bảo an cao lớn tiến vào bên trong hội trường.

Hội trường như vỡ tan, nhà thiết kế thiên tài vén lên tấm mạng che mặt.

Mọi người không chỉ kinh ngạc trước sự tài hòa của Lâm An Thâm mà còn ngưỡng mộ ngoại hình của anh.

Giản Lộ ngồi trước ti vi xem toàn bộ quá trình. Những nhân viên cao cấp nhiệt tình dẫn đường, bảo vệ xung quanh canh phòng cẩn thận, ngọn đèn sáng như ngọc, phóng viên sôi sục. Lâm An Thâm đứng trong đám hỗn loạn đó không rõ đang nhìn cái gì, vẻ mặt trang nhã, bước chân trầm ổn. Giản Lộ không tìm được nỗ lực cười trong lòng, anh từ trước đến nay đều như vậy. Sự ồn ào của thế giới không thể ảnh hưởng đến anh.

Nghi lễ bắt đầu. Một loạt nhân vật đứng lên phát biểu, diễn thuyết say sưa về tiến trình của kế hoạch. Càng về sau, người diễn thuyết lại càng hăng say hơn. Đến lượt Lâm An Thâm lên tiếng, tiếng vỗ tay vang dội, dưới khán phòng có mấy cô gái đến từ tạp chí kiến trúc và tài chính nhìn thấy Lâm An Thâm xuất hiện vô cùng phấn khích thét chói tai giống như sau đây là màn trình diễn nóng bỏng của anh chứ không phải là diễn thuyết.

Lâm An Thâm tiếp nhận lời mời của người dẫn chương trình, ánh mắt thoáng đi xa.

“Từ xưa đến nay, mái nhà mang tình cảm nồng nàn của người Trung Quốc. Trở về với quê hương, chính là cảm giác thấy yêu và được yêu. Thần tiên lấy thiên đường làm nhà, chúng ta lại lấy việc chăm sóc nhà cửa như thiên đường. Tôi lấy cảm xúc được trở về nhà làm cảm hứng thiết kế nên dự án này. Cảm ơn sự kỳ vọng của mọi người vào thiết kế này. Tôi tin tưởng chân lí an cư lạc nghiệp của dân tộc ta, tòa nhà này có thể đem đến cảm giác được trở về nhà cho mọi người. ” Đèn flash không ngừng lóe sáng. Camera thu hẹp lại góc quay.

Jumbo said: Đoạn này Jumbo với Boss cứ thấy thối thối sao í! Người TQ à?! Edit đoạn này Boss suýt sút vào miệng mình mấy lần, làm thế nào cũng thấy thối! Ày, tiếp xúc với bọn hần rồi mới thấy dân TQ có nhiều cái... thối! Edit mà một chuyện nhưng thực tế là ko ưa nổi!

“Yêu là không có khoảng cách, nhà luôn ở bên bạn. Sáu tháng cuối năm tôi muốn giành để tập trung đem ý tưởng này đến nhiều thành thị khác. Tôi hy vọng mọi dự án đều không còn nhà trống.”

Buổi nói chuyện làm cho mọi người vô cùng cảm động, lúc nào cũng có tiếng vỗ tay ở bốn phía.

Lâm An Thâm ở trong tiếng vỗ tay ngừng nói, giống như chờ đợi một sức mạnh nào đó. Một lúc sau anh nhìn thẳng vào màn hình ánh mắt vốn lãnh đạm lại nổi lên nhiệt tình ở bên trong.

Giản Lộ không tự chủ cứng người.

“Ngày hôm nay nhân buổi tiệc này tôi tuyên bố Trọng Mộc sẽ tham gia vào thị trường bất động sản ở thành phố G, thành lập công ty thiết kế. Bản thân tôi sẽ là nhà thiết kế chính, tôi vô cùng vinh hạnh được sát cánh cùng các nhân viên của mình dồn hết tâm huyết cho các mẫu thiết kế.”

Lời nói này làm cho bất kể người trên sân khấu hay dưới sân khấu đều cảm thấy bất ngờ.

Mọi người nghe được tuyên bố này không hiểu lắm nhưng chỉ có mình Giản Lộ hiểu được đây là một lời thông báo với cô.

Anh muốn nói với cô, anh bận công tác,... anh sẽ tạm thời rời thành phố Y ...

Tổng giám đốc Lý lên sân khấu bắt tay với Lâm An Thâm.

Từ khi nhận được bản thiết kế đầu tiên của khu đô thị Tân Mai, tổng giám đốc Lý đã nhiệt tình mời Lâm An Thâm tham dự dự án này. Nhưng trước đêm nay chỉ nhận được thái độ kiên quyết từ chối của Lâm An Thâm. Công ty bất động sản Phú Hòa tuy là tập đoàn lớn nhất thành phố Y nhưng theo sự phát triển của thành phố quỹ đất đai ngày càng thu hẹp lại. Hai năm gần đây chuyển mục tiêu vào những thành phố xung

quanh, năm nay lại tập trung vào thành phố G và S. Đó cũng là nguyên nhân Lâm An Thâm cự tuyệt lời mời hợp tác anh không muốn rời khỏi thành phố Y, vì nơi này có vợ anh.

Cuối cùng thì kiến trúc sư Lâm cũng nhận ra với đàn ông nên lấy sự nghiệp làm trọng, dốc sức xây dựng cơ đồ mới là chuyện đương nhiên phải làm. Tổng giám đốc Lí thân tình nắm lấy tay Lâm An Thâm, hướng đến phía dưới khán đài nói: “Mong người võ tay chúc mừng kiến trúc sư Lâm. Tôi đại diện cho công ty bất động sản Phú Hòa nhiệt liệt hoan nghênh kiến trúc sư Lâm tham gia liên minh, anh sẽ trở thành thiết kế trưởng của Phú Hòa. Tôi rất tin tưởng Trọng Mộc cùng Phú Hòa hợp tác sẽ có thể đem đến nhiều tác phẩm xuất sắc.”

Tiếng vỗ tay vang lên, tiếng thét chói tai, âm thanh ủng hộ vang vọng khắp hội trường. Tiệc tối sau đó tiếp tục diễn ra náo nhiệt vì tin tức tối này.

Trên sân khấu đã diễn ra nhiều tiết mục ca múa, các vị khách quý an tọa ở vị trí dưới sân khấu.

Màn hình liên tục chiếu những tiết mục của các nghệ sĩ, tài nghệ vô song, tiếng hát uyển chuyển. Trên màn ảnh ngẫu nhiên hiện lên hình ảnh của các vị khách quý, trong tích tắc có thể nhìn thấy Lâm An Thâm. Thần sắc anh tự nhiên, bình tĩnh, có người tiến đến chúc rượu anh anh bình tĩnh tiếp đón đàm luận.

Giản Lộ kinh ngạc ngồi trên sô pha.

Hai giờ sáng, Lâm An Thâm quay về.

Trong phòng khách chỉ còn để lại đèn tường. Đẩy cửa phòng ngủ, có một thân hình nằm lui trong chăn, ôm chặt chặt, chỉ lộ ra một chiếc đầu nhỏ nhón trên gối đầu. Lâm An Thâm tựa vào cánh cửa nhìn cô rất lâu, sau đó tiến vào phòng tắm. Tắm xong, Lâm An Thâm nhẹ nhàng nằm bên cạnh Giản Lộ.

Cô co người lại, chừa chỗ cho anh nằm. Kéo một góc chăn, muốn anh tiến vào.

Lâm An Thâm nghe theo. Từ sau lưng ôm lấy cô, thân thể mềm mại ấm áp của cô thật động lòng người. Lâm An Thâm nhàn nhạt hôn cô: “Sao còn chưa ngủ?”

Giản Lộ nắm lấy bàn tay trên bụng cô, nắm lấy tay anh, mười ngón tay giao nhau: “Uhm, chờ anh!”

Lâm An Thâm ngửi hương thơm từ tóc cô: “Thực xin lỗi, vừa rồi nói chuyện cùng tổng giám đốc Lí nên về muộn.”

Giản Lộ lấy ngón tay cái vuốt ve ngón trỏ của anh: “Không sao, em sẽ chờ anh.”

Lâm An Thâm nắm mạnh tay hơn một chút, kéo cô đến gần mình hơn: “Công việc gần đây rất bận rộn, em không cần chờ anh.”

“Bạn một thời gian rồi lại rảnh chứ?” Giản Lộ hỏi.

“Ừ, anh mới tham gia một dự án mới.”

“Thành phố G và thành phố S.”

“Ừ, đúng rồi.”

“Hai nơi này rất xa, anh muốn đi xa khảo sát sao?”

“Đúng thế, anh cần hiểu rõ địa hình ở nơi đó, cấu tạo và tính chất của đất.”

“... Đi bao lâu?”

“Hai tháng.”

“Khi nào xuất phát?”

“Ngày kia.”

“Anh sao không nói trước với em...”

“... Anh không biết mở miệng thế nào...” Dừng khí của anh chỉ đủ để thông báo qua màn hình với cô thôi.

“Anh... không định đem em theo?”

“Uhm.”

Không gian yên lặng.

Một lúc lâu sau thanh âm Giản Lộ truyền tới: “Hai tháng sau anh sẽ trở về... phải không?”

Lâm An Thâm co rút trong lòng, bình ổn tâm tình trả lời: “Ừ.”

Lâm An Thâm nói: Em yên tâm đi

Chương 73

Giản Lộ xoay người lại ôm Lâm An Thâm, mắt không chuyển nhìn anh: “Anh đồng ý với em rồi, anh nói được phải làm được!”

Ngực Lâm An Thâm giống như bị ép cả ngàn cân thép. Nhưng sắc mặt anh vẫn không đổi mà trả lời: “Được.” Đến lúc này, Lâm An Thâm rốt cuộc hiểu được lời hứa gió bay là như thế nào.

Hứa hẹn có thể rất nghiêm túc, nhưng đối ý cũng rất dễ dàng.

Cùng Lâm An Thâm nhìn nhau thật lâu, lâu đến mức Giản Lộ không thể tìm được nửa điểm gì trên mặt anh. Nhưng mà cô vẫn không thể giải thích được nội tâm đang bất an không yên.

Giản Lộ chậm rãi vuốt khuôn mặt Lâm An Thâm, đầu ngón tay run run: “Lâm An Thâm, em muốn.”

Ôm lấy cô, Giản Lộ run lên, anh biết. “Được.”

Tình ý nồng nàn, cả căn phòng mờ đi.

Một giây kích tình, Giản Lộ giữ lại tay muốn lấy áo mưa của Lâm An Thâm. “...không cần dùng...”

Người Lâm An Thâm cứng đờ, cuối cùng dời khỏi tay Giản Lộ.

Giản Lộ ôm chặt lấy Lâm An Thâm, giữ lấy cơ thể đang cứng đờ của anh. Rõ ràng khoảng trống đã được lấp đầy rồi, sao trong lòng không vui... Đến tột cùng là vì sao...

Ngoài cửa sổ, chỉ có ánh trăng thấy được bầu trời đêm buồn bã.

Bình minh. Giản Lộ tình lại thấy ánh mắt sâu không đáy của Lâm An Thâm. “Em dậy rồi?”

“Ừ, tỉnh rồi.”

“Bây giờ là mấy giờ?”

“9 giờ 5.”

“A. Sao anh không đi làm?”

“Buổi chiều đi, anh muốn ở nhà với em nhiều một chút.”

Giản Lộ nhắm mắt lại, không biết làm thế nào để làm dịu đi cảm giác bất an trong lòng. Loại cảm xúc này ở trong lòng cô, thật là khó chịu.

Rời giường, rửa mặt xong, ăn bữa sáng Lâm An Thâm chuẩn bị. Vừa ăn vừa nghe Lâm An Thâm dặn dò, trong khoảng thời gian anh không có ở nhà, bữa sáng phải chú ý như thế nào. Một cốc sữa, hai quả trứng ốp lết, lúc mua sữa với bánh mì phải để ý hạn sử dụng. Nếu cho muối thì chỉ cho non nửa muối theo ý là có thể, buổi sáng không nên ăn mặn.

Giản Lộ im lặng ăn bữa sáng, không nói chen vào.

Ăn xong, Giản Lộ bị điệu đến thư phòng. Lâm An Thâm lấy ra từ trong ngăn kéo một tập giấy chuyển nhượng tài sản cho Giản Lộ ký. Giản Lộ giật mình.

“Ký... ký làm gì?”

Lâm An Thâm vuốt vuốt đầu cô, giống như trấn an một con thú nhỏ, cười thật dịu dàng: “Căng thẳng cái gì? Đây là những thứ mà phu nhân Lâm gia đều phải ký. Các trưởng bối nhà anh có dạy lại, phạm là đàn

ông nhà họ Lâm, sau khi thành gia phải cùng vợ chia sẻ cho nhau, cả hỷ nộ ái ố, còn có cả tài sản. Nếu làm trái thì phải bỏ hết quyền kế thừa Lâm gia.”

Mặt Giản Lộ ngậy ra: “Sao em chưa từng nghe nói đến...”

Lâm An Thâm nhéo cái mũi của cô: “Không phải bây giờ đã nghe nói đến rồi sao? Tốt rồi, ký tên, ở chỗ này này.” Lâm An Thâm chỉ vào chỗ ký tên.

Giản Lộ lo lắng, lại xem lại một lần nội dung văn bản, toàn tiếng Anh, cô cố hết sức nhưng vẫn phát hiện vẫn có chỗ không ổn: “Vì sao chỗ này lại nói nhà này là của em? Vậy anh ở đâu? Còn có 20% cổ phần của Trọng Mộc? Em nhớ rõ cổ phần của anh ở Trọng Mộc cũng chỉ có 20% thôi mà.”

Lâm An Thâm đặt bút vào trong tay cô, giải thích: “Tài sản của anh trên danh nghĩa không chỉ có ở đây mà ở nơi khác cũng có. Căn nhà này đứng tên em, anh đứng tên một cái khác. Còn có một người trong ban giám đốc di dân đến Thụy Sĩ, ông ấy muốn để lại cổ phần của ông ấy, cho nên anh nhận phần cổ phần đó. Mấy ngày hôm trước đã xong rồi, cùng ông ấy ký hợp đồng xong thì số cổ phần của Trọng Mộc trong tay anh đương nhiên tăng lên. 20% này chỉ làm một phần mà thôi.”

Lời của anh rất trôi chảy, Giản Lộ không phản bác được ở chỗ nào. Cô nắm chặt bút, lại chậm chạp không ký được.

Lâm An Thâm cũng không gấp, kiên nhẫn hỏi: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ nói ra nghi ngờ ở trong lòng: “Em cảm thấy... rất lạ... Anh cũng trở nên lạ lắm... Em hơi bất an.”

Lâm An Thâm bật cười: “Em nói xem, sao lại lạ?”

“Không biết...” Giản Lộ cúi đầu nói.

Anh trêu lại cô: “Em yên tâm đi. Nếu anh thật sự lạ, hẳn cũng quái đến mức người gác chuông thôi?”

Giản Lộ trừng mắt lên nhìn anh. Trong lòng cô rất bất an, khó chịu mà anh còn có tâm tình làm trò.

Lâm An Thâm dơ tay đầu hàng: “Tốt rồi, tốt rồi, anh không nói. Nhưng mà mỗi phu nhân Lâm gia đều phải ký, bà nội anh cũng từng ký, mẹ anh cũng từng ký. Nếu em vẫn lo lắng, có thể gọi điện sang Mỹ hỏi mẹ anh.”

Giản Lộ cảm thấy đây là cách tốt nhất, vừa rồi cô còn định lén gọi điện thoại cho bà để xem có thật là phải ký những văn bản như vậy hay không. Cô cầm lấy điện thoại, nhưng mà không lập tức gọi.

“Làm sao vậy?” Lâm An Thâm khó hiểu.

“Anh ra ngoài đi, để em một mình trong này gọi điện thôi.” Giản Lộ sai Lâm An Thâm ra khỏi thư phòng.

Anh bật cười: “Anh đứng ở trong này có làm nhiều sóng điện thoại sao?”

“Không phải. Em sợ anh ở trong này làm trò!” Nói xong, Giản Lộ chỉ tay thẳng ra cửa phòng.

Anh cũng không còn cách nào: “Được, anh đi ra ngoài.” Miệng còn không quên lăm bắm, “Muốn làm trò thì ra ngoài như lời em cũng có thể làm mà...”

Giản Lộ trừng với cái bóng của anh, trong lòng kiên định hơn. Sau đó cô gọi điện thoại cho Lâm mẹ.

Rất nhanh, Lâm mẹ bắt máy: “Tiểu Lộ?”

Giản Lộ nói quanh co, không biết mở miệng như thế nào: “Mẹ... Con chào mẹ... Uhm, muốn hỏi việc này.”

Lâm mẹ nghe Giản Lộ ngập ngừng, vội hỏi: “Không phải Lâm An Thâm có việc gì chứ?”

Mấy ngày nay Lâm An Thâm cũng hơi lạ... nhưng Giản Lộ lo lắng là tự mình đa nghi... Anh vừa rồi còn cười cô, không giống người có chuyện lắm... Nhưng mà đồng văn bản kia.... “Mẹ, có phải có mấy tập tài liệu... Lâm phu nhân nào cũng phải ký?”

Lâm mẹ khựng lại, tự hỏi Giản Lộ có vấn đề gì, rồi sau đó trả lời: “Ừ, có loại tài liệu này.”

Giản Lộ lại nói: “Giấy tờ chuyển nhượng?”

Lâm mẹ đáp: “Ừ, đúng vậy.”

Giản Lộ do dự, vậy tại sao phải chờ bây giờ mới ký?

Lâm mẹ kêu lên một tiếng: “Giản Lộ.”

Cô trả lời: “Dạ.”

“Ký nó đi. Đừng thắc mắc nữa, thằng bé Lâm An Thâm kia chỉ sợ con không muốn làm Lâm phu nhân mà thôi.”

Lâm mẹ nhẹ nhàng nói một câu đủ phá tan những suy nghĩ trước đó của Giản Lộ. Vì thế cô cầm bút, đưa vài nét, ký tên mình lên.

Lâm An Thâm xuất phát đến thành phố G.

Ngày hôm sau anh đi rồi, Giản Lộ cảm nhận được sự trống rỗng. Giường rộng quá, nhà cũng rộng, người quá ít. Không có anh, ngay cả không khí cũng loãng.

Lâm An Thâm cũng có gọi điện thoại về, nhưng mà đều vào ban đêm. Bởi vậy dần dần, Giản Lộ có thói quen hy vọng mặt trời vừa lên thì cũng là buổi tối. Có đôi khi ban ngày nhịn không được, cô chủ động gọi cho Lâm An Thâm. Cũng vài lần phát hiện mình làm phiền công việc của anh. Cô biết, đối với điện thoại của cô, Lâm An Thâm mặc kệ là chuyện gì cũng phải nhận điện thoại trước. Cho nên sau này, ban ngày Giản Lộ chịu đựng nhớ nhung chống chọi lại cuộc sống vất vả một tháng.

Nhưng mà đến tháng thứ hai, công việc của Lâm An Thâm có vẻ càng nhiều hơn. Số lần bọn họ nói chuyện giảm bớt. Có đôi khi cách ngày, có lúc lại là hai ngày. Nghiêm trọng nhất là một lần cách đến năm ngày. Anh không gọi điện vào buổi tối, Giản Lộ thử gọi cho anh không phải là máy thông báo bận thì cũng là Lâm An Thâm tiếp, nhưng chỉ có thể hạ giọng nói với cô vài câu. Giản Lộ nghe được tiếng anh đang họp ở phía bên kia, thậm chí nghe được giọng tổng giám đốc Lí dùng microphone nói. Giản Lộ tự nhiên sẽ không gọi cho Lâm An Thâm, chuyện cô có thể làm chỉ là chờ điện thoại của anh.

Giản Lộ cảm thấy những việc hằng ngày khác càng ngày càng khó. Cô thường xuyên không muốn ăn, nhưng mà không dám không ăn. Giản Lộ sợ khi Lâm An Thâm về, phát hiện cô gầy đi một chút, khẳng định sẽ mắng cô nhiều. Hơn nữa, quan trọng nhất là cô không thể nhìn bộ dáng Lâm An Thâm đau lòng được.

Nhưng mà Giản Lộ rất nhanh biết, cho dù sau này Giản Lộ không ăn được, có gầy thành cây mía thì Lâm An Thâm cũng sẽ không mắng cô, sẽ không bắt cô ăn thêm.

Có ăn nhiều, sẽ không... đau lòng nữa...

Bởi vì, anh biến mất.

Tháng thứ 3, Giản Lộ đợi hai ngày cũng không thấy Lâm An Thâm trở về, buổi tối anh cũng không gọi điện báo. Trong lòng thật hoảng. Đến ngày thứ ba, ban ngày không dám làm phiền anh, vất vả đợi đến buổi tối, cô gọi điện cho Lâm An Thâm. Nhưng mà một cuộc điện thoại, không phải không có người bắt máy, không phải máy bận, không phải không có tín hiệu.

Trong điện thoại vang lên một đoạn băng ghi âm tự động.

Thậm chí không phải người bên kia tắt máy.

Mà là... người kia không muốn nhận.

Lâm An Thâm nói: Tiền là thứ đáng tin cậy thứ hai

44. Chương 74-75

Chương 74

Giản Lộ lập tức hiểu ra trực giác của mình không phải là sai, cảm giác bất an kia cũng không phải là sai.

Cô nhanh tay lấy cái ví tiền rồi đuổi tới sân bay. Chờ tới lúc đổi tới sân bay, Giản Lộ mới biết vé máy bay đến thành phố G đã hết. Thất khó khăn mới biết được đêm đó còn một chiếc máy bay tư nhân đến thành phố G, cô lập tức tìm phi hành đoàn xem còn chỗ trống không. Họ đang kiểm phiếu, đội bay thật lớn, xếp thành bốn hàng, mỗi người đều đeo, kéo một bao hành lý thật to. Tìm được người quản lý, nhưng mà họ lại trả lời là tất cả mọi chỗ đều đầy rồi. Bởi vì thành phố G tổ chức á vận hội, lượng khách du lịch tăng vọt, mọi người đều đến đó để tham dự đại hội thể thao thú thiên đường mua sắm ở đó. Giản Lộ đau khổ xin người quản lý một vị trí, nếu không có cách nào thì chỉ cần là khoang hành lý cũng được! Nhưng mà người nọ hiển nhiên cũng bất lực, bởi vì khoang hành lý cũng đầy.

Giản Lộ tuyệt vọng muốn khóc, trong đầu là dáng vẻ của Lâm An Thâm, có có câu ghi âm kia trong máy “Số máy đang gọi không có”. (cái này bạn ko rõ, có thể là ko có hoặc không có tín hiệu)

Sau đó trong hàng soát vé vang lên tiếng cãi nhau, rất kịch liệt, là một nam một nữ. Âm âm ỉ ỉ, người phụ nữ muốn động thủ. Nam không tốt muốn trả miếng nhưng mà cô ta đánh thật sự đau, anh ta đành phải nắm chặt cổ tay cô ấy. Cô ta kêu đau thật lớn, khóc, sau đó la hét không chịu đi! Người đàn ông cũng tức giận, không muốn đi nữa. Lớn tiếng kêu với người quản lý trả vé, bọn họ không đi.

Giản Lộ chạy nhanh, đuổi kịp người phụ trách. Cô cố lôi kéo người quản lý nói bọn họ muốn trả vé thì cô thế chỗ là được, để lại chỗ ngồi đó cho cô.

Cô gái kia hành động theo cảm tính, kỳ thật cũng không phải là muốn trả vé không đi, gặp người muốn thế chỗ nhanh như vậy thì đương nhiên không muốn, nhin lại nước mắt bắt đầu ôm lấy cánh tay người đàn ông mắng anh ta trả vé cái gì, ai nói không đi vân vân.

Giản Lộ gấp, lập tức tiến đến xin cô gái kia nhượng lại vé cho cô. Cô gái kia tức lên, làm sao có người lại có thể mặt dày như vậy xin người ta trả vé! Huống hồ lần đi á vận hội này là đi kết hôn, trả vé cho cô ta thì chẳng phải là mình ngay cả kết hôn cũng không cần kết?! Đương nhiên từ chối thỉnh cầu của Giản Lộ. Lôi kéo người đàn ông kia tiếp tục kiểm phiếu.

Giản Lộ gấp đến mức sắp khóc, vẫn đi theo cô ấy để giải thích việc của mình gấp đến như thế nào. Người đàn ông thấy dáng vẻ này của Giản Lộ, biết là cô có chuyện rất gấp, lập tức đồng ý nhượng lại vé máy bay này cho Giản Lộ. Cô gái nghe xong tức giận như sắp học máu, đánh thẳng vào người đàn ông, lớn tiếng mắng anh ta hoa tâm, nhìn thấy người đàn bà khác liền hồ đồ, hỏi anh ta có phải không muốn kết hôn hay không! Người đàn ông bị đánh đau, hơn nữa trước thiên hạ, trò này thật dọa người cho nên một tiếng quát cô gái. Đại khái là anh ta rất ít khi lớn tiếng như vậy, cô gái liền tỉnh ra, sau đó bắt đầu khóc, tiếng khóc lần này không phải giống như lần trước nước mắt cá sấu, mà thật sự nước mắt đầy mặt mà khóc. Một tay kéo hành lý của mình một bên nói vào mặt người đàn ông, được, trả vé, không kết hôn.

Giản Lộ nhìn cũng không cam tâm, nhưng mà vì mình gấp hơn họ. Tiền không trả được, chỉ có thể ngơ ngác đứng một bên.

Vé trong tay cô ấy là vé đôi ở khoang hạng nhất. Cô ấy đưa cho Giản Lộ. Nhưng chẳng những yêu cầu Giản Lộ trả tiền vé mà còn muốn trả tiền phí nữa. Cộng lại là đúng 5 ngàn.

Người đàn ông đang muốn nói cô gái không thể dã man như vậy, nhưng bị một câu chặn lại. Cô ấy nói, từ giờ không quen biết anh ta, cô dã man thì anh ta làm gì

Giản Lộ không thể quản nhiều như vậy, chỉ có thể đưa tiền cho cô gái, đổi lấy đôi vé kia.

Cô gái cầm tiền xong liền bước đi, người đàn ông vội vàng nói lời xin lỗi với Giản Lộ rồi cũng vội vàng bước đi.

Giản Lộ nhìn vé máy bay đến ngẩn người. Không biết tại sao đối với đôi nam nữ vừa rồi lại nhin không được nghĩ đến mình cùng Lâm An Thâm, vui vẻ, thương tâm. Khi đó cô khóc cũng tốt mà cười cũng tốt, đều giống đôi nam nữ kia hạnh phúc.

Cho dù xảy ra chuyện gì, chỉ cần ở cùng một chỗ với nhau thì đã là hạnh phúc.

Người quả lý vỗ vỗ Giản Lộ, nhắc nhở cô đi đăng ký.

Giản Lộ phục hồi lại tinh thần, theo sát người quản lý.

Bây giờ cô sẽ tìm ra Lâm An Thâm! Nhìn gặp Lâm An Thâm xong nhất định cô sẽ không tách nhau ra, anh ở thành phố G làm việc thì cô cũng ở thành phố G, về thành phố S thì cùng về thành phố S! Cho dù là một hai ngày cũng không thể tách nhau ra!

Bởi vì cảm giác bàng hoàng, khủng hoảng này cả đời cô cũng không muốn thử lại lần nữa.

Rạng sáng 5 giờ đến thành phố G. Giản Lộ biết điện thoại của tổng giám đốc Lí, lập tức gọi điện cho ông hỏi địa chỉ của Phú Hòa. Lần trước gặp tổng giám đốc Lí Lâm An Thâm cũng đã giới thiệu cô với ông ấy, Giản Lộ hy vọng ông có thể nhớ được giọng cô.

Vừa lúc tổng giám đốc Lí cùng với những cán bộ cao cấp của Phú Hòa họp suốt đêm, nhận ra giọng Lâm phu nhân liền lập tức gọi xe đến đón Giản Lộ. Giản Lộ vừa thấy tổng giám đốc Lí liền lập tức nhờ ông đưa cô đến chỗ Lâm An Thâm.

Nhưng tổng giám đốc Lí kinh ngạc nói: “Vài ngày trước kiến trúc sư Lâm đã rời thành phố G.”

Tim Giản Lộ đập chậm nửa nhịp, lập tức hỏi có phải Lâm An Thâm đã rời khỏi thành phố G.

Ông kinh ngạc nhìn Lâm phu nhân không biết tình hình, ông trả lời: “Cậu ấy đã ra nước ngoài rồi.”

Giản Lộ sợ hãi: “... khi nào thì anh ấy về?”

Tổng giám đốc Lí đáp: “Cái này tôi cũng không rõ lắm. Bản thiết kế với Phú Hòa cậu ấy đã sắp xếp trợ lý mang về Trung Quốc.”

“Đi nước nào?!”

“Không rõ lắm... Kiến trúc sư Lâm chưa nói...”

Tay chân Giản Lộ nhũn ra.

Lập tức nhớ tới đồng giấy tờ phân chia tài sản, nhưng chi tiết lớn nhỏ trong cuộc sống lần lượt lóe lên, còn có ánh mắt của anh.

Lâm An Thâm không phải tự dưng biến mất.

Mà là.

Sớm có dự tính.

Anh, muốn hoàn toàn rời bỏ cô — không lưu lại nguyên nhân gì cả.

Chào tổng giám đốc Lí, Giản Lộ ở trên đường lớn, đi hết một ngã tư, cô mới dám dựa vào tường, ngồi phịch xuống. Thời tiết thành phố G rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ. Nhưng mà Giản Lộ đổ mồ hôi lạnh rùng rùng.

Mặt trời lên đến đỉnh, trên đường, dòng người qua lại như nước. Người tới, người lui vội vàng nhưng cũng không nhìn được liếc nhìn cô gái ngồi ở ven đường, quần áo của cô sạch sẽ, không giống người vô gia cư, nhưng sắc mặt tái nhợt giống như người thiếu ăn.

Giản Lộ nức nở khóc: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Mẹ, mẹ cho con biết anh ấy ở đâu...! Con tìm anh ấy nói cho rõ ràng!”

Lòng lắm mẹ cũng xót: “Tiểu Lộ, không cần nhớ nó... Nó sẽ không gặp con.”

Tim Giản Lộ đau thắt lại: “Mẹ... con xin mẹ nói cho con biết! Con cầu xin mẹ...”

“Tiểu Lộ... Đừng như vậy... Mẹ sẽ không nói cho con...”

“Có phải con làm sai chỗ nào...?! Mẹ, có phải con chọc Lâm An Thâm không vui...? Con không biết... không biết... Con thậm chí còn không ra khỏi cửa... Con vẫn ở bên cạnh anh ấy... Mẹ nói con biết đã xảy ra chuyện gì... Con có thể sửa!... Xin mẹ nói cho con biết anh ấy ở đâu...”

“Tiểu Lộ, bình tĩnh một chút. Mẹ không thể nói cho con biết được.”

“Vì sao...” Nước mắt Giản Lộ rơi lã chã.

“Nếu mẹ nói... nó sẽ hận mẹ cả đời.”

Tim Giản Lộ như bị bóp nghẹt. Gác điện thoại, toàn thân cô run rẩy.

Thành phố G thật sôi động, trên đường giăng đèn kết hoa, nơi nơi tràn ngập không khí á vận hội. Cờ phướn theo gió bay lên cao, trên môi mọi người tràn ngập tiếng cười, xa xa truyền đến những khúc nhạc cổ vũ.

Nhưng tại sao không thấy gương mặt của Lâm An Thâm, không cảm nhận được hơi thở của anh. Lâm An Thâm rời xa cô, anh không muốn quay lại cuộc sống vui vẻ nơi đây, vì sao chỉ có mình cô cảm nhận thấy điều này...?

Quay trở lại sân bay, Giản Lộ đến quầy bán vé mua một vé trở về, nhưng đến bây giờ mới phát hiện ra tiền mình mang chỉ còn lại một ít tiền, đếm lại cũng chỉ hơn sáu trăm, căn bản không đủ tiền trả vé máy bay.

Cô ngồi lại ở ghế nghỉ trong sảnh sân bay, nhớ lại lúc ra khỏi cửa có lấy một tập tiền. Bình thường Lâm An Thâm thích con số 5, lúc quản lý tiền trong nhà cũng xếp thành từng tập 5 ngàn một. Không nghĩ tới một chiếc vé mà lại dùng hết cả tiền mang đi, bây giờ chỉ còn lại một ít tiền lung tung trong túi. Cũng may mà Lâm An Thâm có thói quen, mỗi ngày về đều kiểm tra tiền trong túi cô, chỉ cần bên trong thiếu 5 trăm, anh liền cho vào 5 trăm. Mỗi lần Lâm An Thâm đều nhắc nhở cô, nếu có việc đột suất, ngoại trừ anh ra, tiền chính là cái thứ hai có thể dựa vào.

Bây giờ thì sao...?

Anh là cái thứ nhất đã bỏ lại cô.

Cái thứ hai là tiền có thể dựa vào cũng không đủ để cô dựa vào.

Vậy cô còn có thể dựa vào cái gì...

Giản Lộ cầm lấy di động, nhấn dãy số đã thuộc lòng.

“... chồng à, em đến thành phố G rồi...”

“... anh bận việc à...?”

“Chồng à, em đói...”

“... Em không mang đủ tiền... Anh tới đón em được không?”

“Chồng à... em muốn về nhà...”

“Chồng ơi, anh ở đâu... em rất nhớ anh...”

Buổi chiều hôm ấy, chỗ nghỉ ngơi của sân bay, mọi người cũng không biết xảy ra chuyện gì, có một cô gái trẻ ngồi khóc với chiếc di động. Chỉ biết cô một bên khóc, một bên thì thảo nói một cái tên.

Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm không xuất hiện

Chương 75

Cuối cùng, Giản Lộ đến nhà ga mua vé tàu hỏa về thành phố Y. Với số tiền của cô thì ngay cả mua phiếu giường nằm cũng không đủ, chỉ có thể mua ghế cứng mà ngồi. Mua vé xe xong, tiền thừa thật sự không còn nhiều. Lộ trình của xe lửa gần 20 mấy giờ, có hai bữa cơm phải giải quyết trên tàu. 10 đồng của Giản Lộ không biết chia ra mà dùng thế nào.

Giờ tàu là buổi tối 8 giờ. Giản Lộ chỉ có thể ngồi ở phòng đợi của nhà ga mà chờ cho hết thời gian. Mùa hè thành phố G rất nóng, hơn nữa người đông nghìn nghịt, điều hòa trong phòng không đủ, người có ngồi bất động thì cũng đổ ra một tầng mồ hôi. Mọi người xung quanh mang bao lớn bao nhỏ, tay xách nách mang, miệng nói đủ loại tiếng địa phương. Phòng đợi âm ỉ, lộn xộn. Giản Lộ ngồi ở một góc, trên người hành lý gì cũng không có, mặt xám lại, chẳng hợp gì với khung cảnh xung quanh. Nhịn toàn bộ hành trình 20 mấy giờ

ghế cứng, ai chả mệt nhọc, tiêu tụy. Có vẻ Giản Lộ không có cảm giác. Cô chết lặng, ngồi trên đất thành phố Y.

Quay đầu lại như cách cả một đời người.

Về nhà, Giản Lộ không nghỉ ngơi dù chỉ một khắc, lấy sổ tiết kiệm của mình rồi đi đến ngân hàng.

Sổ tiết kiệm này là góp từ tiền lương vài năm đi làm, không nhiều lắm nhưng cũng là mồ hôi nước mắt của cô. Không ở cùng Lâm An Thâm một chỗ như trước, cô cũng giống những người ăn lương bình thường, mỗi tháng sắp xếp từng đồng tiền để dùng, góp lại để đến lúc mình có việc còn dựa vào mà dùng. Sổ tiền này cô chưa từng bỏ ra, vẫn để đấy. Bây giờ, cô một lần rút hết tất.

Tiền trong nhà không đủ, cũng không cần đến khoảng tiền Lâm An Thâm để lại.

Cô cũng có oán.

Ban đầu biết được anh bỏ lại cô một mình ở thành phố này, đau lòng muốn chết, đến bây giờ lại một lần nữa quay trở lại nơi lưu giữ những kỉ niệm này, Giản Lộ thật oán Lâm An Thâm.

Oán anh không một lời vứt bỏ cô.

Oán anh đi không lưu luyến chút nào.

Oán anh một bên chăm sóc cho cô một bên lại suy nghĩ rồi bỏ cô.

Oán anh rõ ràng đã hứa với cô 2 tháng sau sẽ trở lại.

Oán anh, không cần cô không muốn cô, vì sao trước khi đi còn quan tâm cô bữa sáng không nên ăn mặn, thay cô chuẩn bị từng chi tiết trong cuộc sống, để lại tài sản có thể lo cho cuộc sống nửa đời sau của cô! Thậm chí, Giản Lộ còn mang hận ý.

Trong khi đang ôm cục tức của mình ở sân bay, cô đã quyết định đập vỡ thiết hài cũng phải tìm được anh, nhìn thông báo chuyển bay thế giới, Giản Lộ hận Lâm An Thâm. Hận không thể ăn thịt lột da. Cô hận, vì sao tất cả tài sản anh đều để lại cho cô, chỉ duy nhất không lưu lại cho cô một cách để tìm anh. Một tuần kia, cô loay hoay ở Lâm trạch, căn nhà ở Hà Lan, thậm chí sang cả Nga, nhà của Peter cũng đi. Cuối cùng trở lại Lâm trạch. Giản Lộ một ngày không dùng mắt đi tìm, đi hỏi, cho dù còn một hơi cuối cùng cũng không dùng bước tìm Lâm An Thâm.

Nhưng mà, Lâm An Thâm vẫn biệt tích.

Giản Lộ bắt đầu sợ hãi.

Có thể chờ đến lúc cô tìm được đến thiên nhai, Lâm An Thâm đã ở hải giác; chờ cô tìm được đến hải giác thì Lâm An Thâm đã ở thiên nhai?

Có thể đến khi tìm được anh rồi, anh lại chỉ dùng ánh mắt xa lại hỏi, cô là ai?

Có thể đến ngày cô chết già... Lâm An Thâm mới run rẩy xuất hiện, sau đó ngồi bên quan tài của cô gọi một tiếng vợ...?

Thời gian chính là điều đáng sợ nhất. Nó có thể là khắc cốt ghi tâm mà cũng có thể chỉ là nhất thời mà thôi.

Trước đó, Lâm An Thâm dùng nửa đời khắc cốt ghi tâm cô, đến già... có phải sẽ chỉ là nhất thời hay không...?

Giản Lộ không dám nghĩ tiếp. Cô thậm chí không dám tự hỏi những việc giống như vậy nữa. Cô chỉ biết mình muốn giống như vòng quay, cứ quay như vậy thôi. Tìm người, ăn cơm, đăng thông báo tìm người, khóc nhất nhất tìm người, ăn cơm, chờ tin tức thông báo, khóc.

Hơn mười ngày, Giản Lộ tiêu tụy, gầy đi rất nhiều.

Cuối cùng, Lâm gia gia không nhịn được, mở miệng nói: “Giản Lộ, con nghỉ ngơi một ngày đi...”

Giản Lộ vô lực lắc đầu: “Vẫn chưa tìm được Lâm An Thâm...”

Lâm gia gia muốn cô hiểu ra một chút: “Không cần tìm, tìm không thấy đâu.”

Nhưng Giản Lộ vẫn lắc đầu: “Vẫn chưa tìm được Lâm An Thâm...”

Ông cầm gậy chống gõ xuống đất: “Tĩnh lại đi! Chuyện của Lâm An Thâm con không thay đổi được đâu, nó muốn đi cũng không ai ngăn lại được!”

Cái gì Giản Lộ cũng không nghe được, tiếp tục thì thào lại: “Vẫn chưa tìm được Lâm An Thâm...”

Lâm gia gia thở dài, lại thở dài.

Vài ngày sau, lớn bé trong Lâm trạch lại nghe được giọng Giản Lộ vui mừng lên. Cô lại tiếp tục nói đùa như lúc còn ở Trung Quốc. Mọi người nghĩ rất cục cộ cũng đã hiểu ra, dặn cô về sau nên tỉnh táo, tiếp tục sống tốt.

Trước khi đi, Lâm mẹ đưa cho Giản Lộ một tấm séc, ôm cô mà nói: “Yêu bản thân mình cho tốt, coi như là vì Lâm An Thâm.”

Giản Lộ không nói lời nào, trả lại tấm séc cho Lâm mẹ. Sau đó xoay người vào phòng.

Vì Lâm An Thâm mà yêu chính mình...?

Cô cũng muốn.

Nhưng mà có người biết hay không, Lâm An Thâm rời đi, không cần thận cũng mang cả con tim cô đi theo.

Giản Lộ tin anh chỉ không cần thận.

Nhưng mà đây là toàn bộ tình yêu.

Cô, còn có thể yêu cái gì.

Trở lại Trung Quốc, Giản Lộ tìm việc. Cô chỉ dùng một phần tiền, còn lại để tiết kiệm. Vì Lâm An Thâm, tiền của cô đều dùng hết. Nhưng mà cô từ chối séc của Lâm mẹ, cũng không muốn dùng tiền của Lâm An Thâm. Cho nên cô lại phải tiết kiệm một lần nữa. Cô sẽ không từ bỏ việc tìm Lâm An Thâm.

Có người biết chẳng, kỳ thật cô với Lâm An Thâm giống nhau, không biết hối hận, chuyện gì đã quyết rồi sẽ không thay đổi. Bọn họ không phải cố chấp, chỉ là sống thật mà thôi.

Từ cách anh bỏ mình, Giản Lộ thậm chí tính toán, nếu không biết vị trí cụ thể của Lâm An Thâm, như vậy cô cứ đi từng quốc gia mà tìm. Nếu đã tìm cả 232 quốc gia trên thế giới, đoán mình còn 60 năm cuộc đời, vậy việc của cô là một năm phải đi 4 quốc gia. Cũng chính là một mùa lại rời đi một lần. Nghe qua thật khó thành hiện thực, nhưng Giản Lộ nói là làm.

Ban ngày ở công ty đi làm. Tranh thủ thời gian rồi tìm thêm việc kiếm thêm tiền. Buổi tối không tìm được công việc văn phòng, cô đi làm tạp vụ ở các nhà hàng hay đi đến sông bạc làm việc, hoặc trực tiếp ở đầu đường bán đồ ăn. Một khắc không ngừng bôn ba.

Cô cần tiền, cần rất nhiều tiền. Cô muốn dùng tiền tự mình kiếm được đi tìm Lâm An Thâm, sau đó đợi đến lúc tìm được Lâm An Thâm rồi, cô có thể dùng lý lẽ của mình để anh phát hỏa, anh xem, anh ăn nhiều khổ như vậy, anh còn muốn bỏ cô, lương tâm của anh chạy đi đâu! Chó cũng không thèm ăn của anh!

Giản Lộ ngày càng gầy đi nhiều, càng ngày càng thê thảm. Ngay cả ông chủ của cô cũng hoài nghi có phải mình đã bóc lột nhân viên của mình đến mức này, bèn cho cô một tuần nghỉ có lương. Nhưng Giản Lộ để 1 tuần kia để làm thêm. Giản Lộ không phải mình đồng da sắt, rốt cuộc ngã bệnh. Nhưng mà cô vẫn đi làm như thường, kiếm thêm tiền, buổi tối đến nhà hàng làm việc. Đồng nghiệp đều khuyên cô xin phép nghỉ vài ngày, cô gái này cứng rắn như vậy thật khiến người khác đau lòng. Giản Lộ vẫn nghe thất nhưng không xin phép, cô cần tiền lương. Cũng không cần người khác đau lòng, bởi vì những người đó không phải Lâm An Thâm.

Lâm mẹ đến Trung Quốc, khí thế hùng hực. Nhìn thất dáng vẻ này của Giản Lộ, lại tức giận đến không làm được gì. Bà chỉ vào Giản Lộ mắng: “Giản Lộ, sao con phải dùng đến cách này để thách thức năng lực của tôi? Con không nên làm cho tôi vừa đau lòng vì Lâm An Thâm vừa đau lòng vì con chứ?! Hai người có để tôi yên tĩnh một chút hay không?!”

Giản Lộ cúi đầu chịu cơn tức giận của Lâm mẹ.

“Con bé này có hiểu chuyện hay không có chứ?! Không phải đã bảo phải yêu bản thân mình hay sao?! Chẳng lẽ con thật không nghĩ đến vì sao Lâm An Thâm phải rời bỏ con?!”

“Con tội gì phải như vậy! Tra tấn chính mình cũng chính là tra tấn chúng ta!” (Dạ, còn tra tấn cả cháu nữa.)

“Giản Lộ, tuy con với Lâm An Thâm bỏ nhau, nhưng vẫn là con gái của mẹ! Mẹ đã để mắt, thích con rồi! Nhưng mà hành động tự hành hạ này của con thật khiến mẹ thất vọng!”

“Lòng cha mẹ rộng, con gái đau, chúng ta làm cha mẹ càng đau hơn.” Lâm mẹ nghẹn ngào.

Giản Lộ áy náy, tay muốn kéo tay Lâm mẹ, nhưng bà vẫn rất giận, gạt tay cô ra.

Giản Lộ bắt đầu khóc: “Mẹ, con xin lỗi, con để mẹ lo lắng... Con cũng rất yêu mẹ... Nhưng con với Lâm An Thâm cũng không tách ra... con sẽ tìm được anh ấy... Sau đó tiếp tục ở bên nhau... Mẹ, con sẽ vĩnh viễn là con gái mẹ... là con dâu mẹ...”

Lâm mẹ không còn cách nào. Tại sao lũ trẻ đều hết hy vọng như vậy... Nhìn đôi mắt sưng đỏ, nước mắt lưng tròng của Giản Lộ, người gầy khiến người khác phải đau lòng. “Tình cảm với đứa nhỏ này cũng là khổ nhục kế, Lâm An Thâm như vậy chính là tử điểm của con.”

Giản Lộ hít hít cái mũi: “Mẹ, mẹ đúng là lợi hại.”

Lâm mẹ thở dài. Ôm Giản Lộ vào lòng.

Quên đi... Hai đứa nhỏ này ở cùng nhau là phúc kiếp, để cho lũ chúng nó tự định đoạt.

“Nó ở khu nghỉ dưỡng ở Vancouver. Đi tìm nó đi.”

Nước mắt chảy xuống, Giản Lộ nhẹ kéo góc áo Lâm mẹ. Trong ngực bà có hương vị của người mẹ, Giản Lộ nhắm mắt lại, cắn môi, nước mắt chảy xuống. Kỳ thật cô muốn nói, thời gian này cô sống rất mệt mỏi, rất khổ...

Nhưng mà.

Lâm An Thâm... rốt cuộc em còn tìm được anh

Lâm An Thâm nói: Anh xin em đi đi

45. Chương 76-77

Chương 76

Vancouver mấy ngày nay mưa dầm liên tục.

Giản Lộ đã tìm được khu nghỉ dưỡng mà Lâm An Thâm đang ở. Khu nghỉ dưỡng chiếm một phần lớn diện tích của một quả đồi, giống như mấy tòa biệt thự, mỗi một khu lại có phong cách kiến trúc khác nhau, tọa ở mỗi quả đồi riêng biệt. Mỗi khu bên cạnh đều chuyên về một vấn đề tâm lý khác nhau. Nhà cao hai tầng, hai khu cách nhau cũng đến 500 thước, có đủ loại cây cối phong phú. Giản Lộ cảm thấy khu nghỉ dưỡng giống như một tác phẩm nghệ thuật, sang trọng mà im ắng.

Cũng đúng, nghệ thuật có thể trui rèn tính cách.

Nhưng mà tất cả có vẻ không tác động nhiều lắm tới Lâm An Thâm được.

Bác sĩ của Lâm An Thâm? Bone Bode, là bác sĩ mà Lâm mẹ mời từ Hà Lan tới, cũng là bác sĩ tâm lý từ nhỏ của Lâm An Thâm. Bác sĩ Phạm nói với Giản Lộ tình trạng gần đây của Lâm An Thâm liên tục đi xuống, không nên quấy rầy anh, nhất là lúc trời nhiều mây. Giản Lộ đành phải theo bác sĩ đến phòng bệnh của Lâm An Thâm, bác sĩ đi vào trước, sau đó tự mình nhìn từ phía xa.

15 phút sau, bác sĩ đi ra.

Giản Lộ lập tức hỏi tình hình của Lâm An Thâm.

Bác sĩ không trả lời ngay, ngược lại hỏi Giản Lộ một số vấn đề.

“Lúc ở Trung Quốc, hai người đều ở cùng nhau?”

“Đúng vậy. Tôi là vợ anh ấy.”

Bác sĩ Phạm có hứng thú đánh giá Giản Lộ: “Cô... là Giản Lộ?”

Giản Lộ ngạc nhiên khi bác sĩ biết cô: “... Đúng, là tôi.”

Bác sĩ Phạm hiểu ra, nở nụ cười, dơ tay ra với Giản Lộ: “Xin chào Lâm phu nhân.”

Mặt Giản Lộ nóng lên: “Xin chào.” Nắm lấy tay ông.

Bác sĩ Phạm nói: “Lâm phu nhân, tôi biết cô hơn mười năm rồi. Cô thích xem ti vi, nhất là phim nhiều tập; thích tóc dài với quần áo màu trắng; thích thực tế, ví dụ như muốn có 110 đồng nguyên chứ không thích hoa hồng. Tôi còn biết rất nhiều về cô.”

Giản Lộ kinh ngạc.

Bác sĩ Phạm chậm rãi giải thích: “Tôi cũng không khác gì nhìn Lâm An Thâm lớn lên. Mười mấy năm nay tôi vẫn theo dõi tâm lý của cậu ấy. Tôi với cậu ấy trị liệu, nói về cô là nhiều nhất. Lúc nói về cô Lâm An Thâm mới đồng ý nói chuyện với tôi, nói cũng nhiều.”

Giản Lộ cúi đầu.

Bác sĩ Phạm dễ dàng hiểu cảm xúc của Giản Lộ: “Muốn gặp cậu ấy... cũng không dám?”

Giản Lộ gật đầu, lại gật đầu. Đúng vậy, cô từng nghĩ đến lúc gặp lại Lâm An Thâm sẽ chỉ thẳng vào mũi anh mà mắng. Nhưng mà, bây giờ chỉ cách một bước chân có thể gặp lại anh, mà cô lại muốn lùi bước. Lần này Lâm An Thâm trốn đi, Giản Lộ đối với tất cả của anh đều cẩn thận hơn. Cô luôn sợ hãi, có thể có một giây nào đó, Lâm An Thâm lại đột nhiên biến mất nữa...

Vì thế, cô rất thận trọng.

Bác sĩ Phạm vỗ vai Giản Lộ: “Lâm phu nhân, nếu ngày mai thời tiết đẹp, cô nên nói với Lâm An Thâm là cô đã đến. Nói chuyện với cậu ấy, có thể khắc khẩu, thậm chí có thể làm cho cảm xúc của cậu ấy không tốt.”

Giản Lộ mở to hai mắt. Đây là quyền uy của bác sĩ sao... giải thích thật lạ lùng...

Bác sĩ Phạm hiểu được nghi ngờ của Giản Lộ: “Hai tháng nay Lâm An Thâm rất khép kín, cậu ấy cần một liều kích thích.”

Giản Lộ lo lắng: “Có thể... rất kích động... dễ dàng mất kiểm soát? Tôi không muốn làm hại đến anh ấy...”

Bác sĩ không nói thêm gì, chỉ ví dụ: “Một cái dây thun bị kéo nhanh, kéo đến giới hạn, cô nghĩ cái dây thun sẽ làm sao?”

Giản Lộ nói ra đáp án của mình: “Sẽ bị kéo căng mà đứt, như vậy sẽ không dùng được nữa.”

Bác sĩ Phạm lại lắc đầu, thông thả nói: “Đúng là bị kéo đứt. Nhưng một cái dây thun bị kéo đứt đó lại trở thành hai cái dây thun khác.”

Giản Lộ ngẩng đầu, hiểu ra.

Bác sĩ Phạm ngẩng đầu nhìn trời u ám sau cơn mưa. Ông nói: “Thời gian này Lâm An Thâm không muốn nói với tôi về bất cứ cái gì. Hai tháng trước cậu ấy chủ động nhận điều trị, tới Hà Lan tìm tôi, ở chưa được vài ngày lại vội vàng đi tới đây. Sau tôi lại nghe mẹ cậu ấy nói bởi vì cậu ấy biết cô đi tìm cậu ấy ở Hà Lan, cậu ấy muốn trốn cô. Nói muốn nhận điều trị, nhưng thực ra lại không có tâm tư điều trị. Tôi thấy cậu ấy đến đây vốn là tìm nơi không có cô, khép lại bản thân.”

Giản Lộ nghe mà sững sờ. Lâm An Thâm... làm gì...

Bác sĩ Phạm nhìn thẳng vào Giản Lộ: “Hy vọng ngày mai trời nắng. Nếu trời nắng, phải đi nói chuyện cùng Lâm An Thâm. Người Trung Quốc có câu, cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông. Kỳ thật giải quyết vấn đề tâm lý, không phải chỉ dựa vào thuốc, mấu chốt là dựa vào yếu tố con người. Lâm phu nhân, Lâm An Thâm cần sự đồng cảm cùng kiên nhẫn của cô.”

Bác sĩ Phạm đi rồi.

Giản Lộ còn đứng nguyên tại chỗ. Cô là cái chuông trong lòng Lâm An Thâm, chắc chắn phải tự tay cởi xuống. Đối với Lâm An Thâm, cho tới bây giờ cô vẫn chưa có dũng khí với kiên nhẫn.

Trời đã sáng. Mặt trời từ phía Đông từ từ mọc lên.

Ngày nắng.

Giản Lộ gặp bác sĩ Phạm ở chỗ nhận thuốc của Lâm An Thâm. Đường đến “phòng bệnh” của Lâm An Thâm là một con đường núi nhỏ, hai bên đường là hai hàng cây. Thời tiết ban ngày của Vancouver rất ẩm áp, gió núi vờn qua mặt cảm thấy rất mát mẻ, sáng khoái, căng thẳng trong lòng Giản Lộ cũng theo đó mà tan đi.

Dùng thẻ mở cửa, Giản Lộ đi vào trong. Phòng ở trống trải, chỉ có bên cửa sổ là chiếc sofa hai chỗ, thậm chí cả bàn trà cũng không có. Còn lại tất cả không gian đều để giá vẽ, năm hàng, năm cột, sắp xếp rất có khí thế. Trên mỗi giá vẽ đều treo một tờ giấy, nhưng tất cả đều là giấy trắng. Ở gần giá vẽ cuối cùng có một cánh cửa đóng chặt, có vẻ Lâm An Thâm vẫn còn đang ngủ ở bên trong. Phong ngủ đó chỉ có Lâm An Thâm mới có thể để mở, Giản Lộ cũng không sốt ruột gọi anh dậy. Cô ngồi trên sofa lẳng lặng chờ.

Khoảng một tiếng sau, cửa phòng truyền đến tiếng động. Sau đó, cửa mở. Lại sau đó, là khuôn mặt kinh ngạc của Lâm An Thâm. Cuối cùng lại gặp lại khuôn mặt tối đen của anh. Giản Lộ mỉm cười gượng gạo: “Hi, Lâm An Thâm.”

Tâm Lâm An Thâm siết lại, giọng nói như gió lạnh trên đỉnh núi: “Mẹ anh nói cho em biết chỗ này?”

Giản Lộ vờ như không nghe thấy câu hỏi, vẫn mỉm cười như cũ: “Không khí ở đây thật thoải mái, khung cảnh cũng đẹp, là nơi tốt để chọn!”

Mặt Lâm An Thâm vẫn lạnh như băng: “Em đi đi.”

“Chỉ có không quen với buổi tối một chút, nhiệt độ chênh lệch với ban ngày quá lớn, không quen lắm...” Giản Lộ chu miệng.

“Đi!”

“Sớm biết vậy em đã mang thêm áo khoác đến!”

Lâm An Thâm nắm chặt tay: “Em không đi, anh đi.”

“Anh có mang thừa một cái đến? Đêm nay cho em mượn em mặc.”

Lâm An Thâm không thềm nhắc lại, xoay người vào phòng đóng cửa.

Giản Lộ xông đến, giữ lại cửa phòng: “Em nói với anh rồi! Buổi tối lạnh lắm, em muốn mượn áo để mặc!”

Lâm An Thâm hít vào dồn dập, giống như không thể chịu được sự tồn tại của Giản Lộ dù chỉ một khắc: “Giản Lộ, anh xin em đi đi.”

Giản Lộ kiên định không lui: “Đi lại đi! Vì sao nhất định phải đi! Chồng của em đâu, em sẽ ở đó! Lâm An Thâm, bây giờ anh bị bệnh nan y hay sao? Ung thư gan, ung thư phổi, hay ung thư da? Aids? Hay anh có người đàn bà khác? Anh đồng tính?! Nếu đều không phải, anh dựa vào cái gì mà nói em đi! Em không đi, em muốn cả đời theo anh!”

Về mặt Lâm An Thâm rất khó chịu, khom lưng dứt tóc, hai tay giống như muốn mở tung đầu mình ra, miệng đau đến rên rĩ: “Không cần như vậy... bỏ anh... bỏ anh...”

Giản Lộ thấy anh như vậy, đỡ lấy anh: “Anh... làm sao vậy? Đau lắm à? Kiên nhẫn một chút, em giúp anh qua đặng kia nằm!”

Một tay Lâm An Thâm gạt Giản Lộ ra, lao ào đi đến giữa phòng, vịn vào giá vẽ miễn cưỡng đỡ bản thân. Đầu không ngừng đau.

Giản Lộ bị Lâm An Thâm đột nhiên xanh mét dọa sợ, cuống quýt chạy theo không kịp, kéo tay anh đến sofa: “Anh chờ một chút, em đi gọi bác sĩ đến!”

Lần này, Lâm An Thâm càng dùng sức đẩy Giản Lộ ra.

Giản Lộ lùi lại vài bước, thiếu chút nữa đứng không vững. Giản Lộ phát hỏa: “Sao anh đẩy mạnh như vậy! Bảo anh chờ em một chút, em đi tìm bác sĩ cho anh!”

Tay vịn giá vẽ nổi lên gân xanh, Lâm An Thâm đánh vào cái giá: “Chờ cái gì mà chờ! Anh chờ em bỏ đi! Rời khỏi chỗ này! Em đi đi!”

Giản Lộ hét lại: “Em nói không đi!”

Lâm An Thâm trừng mắt với Giản Lộ: “Làm thế nào em mới chịu đi! Có phải để anh ung thư gan, ung thư phổi? Hay để anh tìm người phụ nữ khác cùng lên giường với cô ta!”

Mặt Giản Lộ trắng bệch vì tức, mắt đỏ hồng thét chói tai: “Anh dám?! Anh dám?! Anh mà làm như vậy rồi em chết cho anh xem!”

Lâm An Thâm bị lời của cô làm nổi giận thêm, đầu càng đau đến tê tâm phế liệt, lấy tay dấm vào đầu mình.

Lâm An Thâm dùng sức, Giản Lộ sợ hỏng chuyện, cố giữ lấy tay không cho anh tự làm đau bản thân.

Anh lại đẩy cô ra, rống lên: “Anh nói em đi –!”

Giản Lộ bị đẩy lùi vài bước, cô muốn cứng rắn lần nữa, quay lại giữ lấy anh, cũng nhìn thấy cảm xúc của Lâm An Thâm đã đến đỉnh. Anh lại xô ngã vào cái giá vẽ nữa, giống như đồng giá vẽ đó là Giản Lộ, anh muốn một bên xô một bên hét: “Đi! Đi! Đi tất cả đi –!”

Rầm! Rầm!

Mấy hàng giá vẽ vừa rồi còn chính tề đã bị xô ngã lộn xộn.

Lâm An Thâm đứng giữa đồng giá vẽ, không kiềm chế được, xé toạc toàn bộ những tờ giấy vẽ trắng tinh, từng tờ, từng tờ, tiếng xé giấy chói tai lại vang lên, rồi anh lại giống như điên rồi, hất tung giá vẽ vào vách tường. Giá vẽ bị va gãy thành đồng, vô cùng thê thảm.

Hiện trường hỗn loạn. Trạng thái cảm xúc của Lâm An Thâm đã vượt qua ngưỡng mà Giản Lộ có thể thừa nhận được, Lâm An Thâm như vậy thật sự làm cho cô sợ hãi. Giản Lộ chỉ có thể đứng một góc nhìn Lâm An Thâm mất kiểm soát.

Bác sĩ Phạm ở ngoài cửa nghe thấy những tiếng va đập lớn ở trong phòng như vậy lập tức dẫn theo hai người trợ lý xông vào. Vừa vào cửa, nhìn thấy căn phòng tan hoang, không hai lời liền liếc mắt với hai người trợ lý một cái. Hai người kia hiểu ý, vội vàng mỗi người một bên, động tác chuyên nghiệp bắt lấy cánh tay Lâm An Thâm, chặn lại khuỷu tay anh giữ vào trong, ngăn lại anh mà không khiến anh chịu bất kỳ đau đớn nào.

Lâm An Thâm ở trong vòng của hai người trợ lý vẫn tiếp tục gào thét, giãy dụa không ngừng.

Giản Lộ che miệng, không dám để mình khóc thành tiếng. Lần trước ở bệnh viện, cô nghĩ Lâm An Thâm đã không không chế được rồi, nhưng mà hôm nay nhìn thấy tận mắt như vậy mới biết bệnh của Lâm An Thâm nghiêm trọng đến mức nào.

Anh như vậy... đều là vì cô sao? Vì sự xuất hiện của cô... ảnh hưởng đến anh như vậy? Anh thật sự không muốn... nhìn thấy cô?

Bác sĩ Phạm tiến lại, tiêm cho Lâm An Thâm một mũi an thần.

Hai giây sau, hai người trợ lý chậm rãi buông tay, tay chân Lâm An Thâm dần dần thông xuống, nằm ở trên sàn thờ dốc.

Giản Lộ còn muốn tiến lên, nhưng mà nhận được ánh mắt không đồng ý của bác sĩ Phạm lập tức dừng lại, không dám cử động, tim dường như cũng muốn dừng theo. Thì ra thực sự có một ngày như vậy... sự tiến lên của cô.. đã ảnh hưởng tới anh nghiêm trọng như vậy... Điều này với Giản Lộ mà nói như loại cảm giác rơi vào vực sâu, ngoại trừ kinh hoàng thì chỉ có tuyệt vọng.

Hai người trợ lý đỡ Lâm An Thâm nằm lên giường.

Bác sĩ Phạm đi tới, nhẹ nhàng đỡ lấy Giản Lộ để cô ngồi lên sofa: “Lâm phu nhân, rất sợ đúng không?”

Giản Lộ liếc mắt nhìn bác sĩ Phạm một cái rồi lại cúi đầu. Đúng vậy...

Bác sĩ Phạm mở hòm thuốc ra: “Mỗi lần đến đây nhìn Lâm An Thâm, tôi đều phải chuẩn bị đầy đủ các loại thuốc an thần.”

Giản Lộ nhìn vào các bình thuốc, cái thì trắng đục, cái trong suốt, cái thì màu rậm nằng, khó có thể nói hết.

“Mà lần này tôi chỉ dùng loại thuốc yếu nhất.”

Giản Lộ nắm chặt tay.

Lúc này hai người trợ lý đã ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Được sự cho phép của bác sĩ Phạm, bắt đầu ra tay dọn đồng lộn xộn.

Giản Lộ nhìn chằm chằm vào đồng giá vẽ tan nát, còn có màu trắng của giấy vẽ. Kinh tâm động phách.

Tiếng bác sĩ Phạm lại truyền đến: “Lâm phu nhân, Lâm An Thâm đã từng ép buộc cô chưa?”

Tay Giản Lộ lại càng nắm chặt hơn, tay lạnh buốt, trong đầu Giản Lộ hiện lên cái đêm thô bạo kia: “Có... nhưng mà... tôi không sợ...”

Bác sĩ Phạm lắc đầu: “Vấn đề không chỉ ở chỗ đó. Lâm An Thâm làm bị thương cô, có thể sau khi tỉnh táo lại, cậu ta sẽ hối hận, nhưng rồi lại để những thương tổn đó làm hại chính mình.”

Giản Lộ căng thẳng nắm lấy ống tay áo của mình: “Cái kia... tôi... tôi nên làm cái gì bây giờ? Tôi có thể vì anh ấy làm cái gì bây giờ? Chỉ cần có thể giúp anh ấy, cái gì tôi cũng làm!”

Bác sĩ Phạm rất nghiêm túc: “Rời bỏ cậu ấy đi.”

1 giây, mắt Giản Lộ trắng bệch: “Ông nói cái gì...?”

“Hai người tách ra đi. Không cần gặp lại, không tiếp xúc, không có đau thương.”

“Không phải ông để cho chúng tôi gặp nhau sao! Không phải để chúng tôi nói chuyện sao!! Không phải coi chuông phải tìm người buộc chuông sao?!” Giản Lộ càng nói càng kích động, nghĩ đến việc cô phải rời bỏ Lâm An Thâm cô đã muốn hét thật lớn.

Hai người trợ lý nghe thấy lớn tiếng cũng dừng tay nhìn qua bên này.

Bác sĩ Phạm vỗ vỗ sau lưng Giản Lộ, trấn an cảm xúc của cô: “Nhưng vậy, bây giờ tôi nói cho cô bệnh của Lâm An Thâm cần cô rời cậu ấy đi, cô có thể làm được không?”

Giản Lộ hoảng sợ nhìn môi bác sĩ Phạm mở ra rồi khép vào, chỉ có thể vô thức lắc đầu, lại lắc đầu...

Bác sĩ Phạm không để gì buông tha cho Giản Lộ: “Trả lời tôi, có thể làm được không?”

Giản Lộ hét lớn: “Không làm được! Không có cách nào làm được! Tôi sẽ không bỏ anh ấy! Không có khả năng!”

Hai người trợ lý lặng lẽ đi đến sau bác sĩ Phạm, như chờ sẵn lệnh, chỉ cần một ánh mắt của bác sĩ phạm là họ sẽ lao vào khống chế Giản Lộ, sau đó để bác sĩ Phạm tiêm.

Mà lúc này bác sĩ Phạm lại nở nụ cười: “Lâm phu nhân, cô kiên cường hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.”

Giản Lộ không tài nào hiểu được lời của bác sĩ Phạm.

Ông cũng không gấp, nói từng chữ: “Yên tâm, vừa rồi tôi chỉ thử cô thôi. Kết quả là, tôi cần cô để giúp tôi điều trị bệnh cho Lâm An Thâm. Cô là nhân tố mấu chốt để giải quyết vấn đề tâm lý của Lâm An Thâm. Thật may mắn, cô là cô gái kiên cường. Lâm An Thâm cần cô kiên định như vậy, tôi tin tưởng cô có thể làm được.”

Giản Lộ cảm thấy mình như trải qua được kiếp nạn: “... cảm ơn ông... tôi... phải làm gì để giúp ông?”

Bác sĩ Phạm suy nghĩ: “Ừ.... Trước hết ý tưởng của tôi là kích thích Lâm An Thâm một chút, làm cho cảm xúc của cậu ấy lên đến đỉnh điểm, sau đó có thể hạ xuống. Trong quá trình hạ xuống, tôi sẽ dùng các loại thuốc không chế cảm xúc của cậu ấy, làm cho cảm xúc của cậu ấy giảm bớt u uất. Lại thêm ít thuốc để duy trì trạng thái này. Lúc đó. Đại khái là Lâm An Thâm có thể dừng trị liệu. Mà cô, không thể nghi ngờ là liều thuốc kích thích tốt nhất cùng duy nhất. Nhưng mà...” Bác sĩ Phạm dừng lại một chút, “Vấn đề bây giờ là, cô vốn là liều thuốc kích thích vô cùng giá trị với Lâm An Thâm. Cũng như người ta nói, không có cao nhất, chỉ có cao hơn.” Nói xong bác sĩ Phạm nhện nhàng cười thành tiếng.

Nhưng mà Giản Lộ không thoải mái lên được: “Vậy làm sao bây giờ!”

Bác sĩ Phạm trầm ngâm nửa khắc, rồi sau đó mở miệng nói: “Vậy dùng chính sách dụ dỗ đi.”

Dụ dỗ...?

Giản Lộ nuốt nước miếng khan.

Lâm An Thâm nói: Chúng ta ly hôn đi

Chương 77

Chạng vạng. Lâm An Thâm tỉnh lại, xoa trán ra khỏi phòng.

Ánh chiều tà chiếu vào.

Phòng ngoài không một bóng người. 5 hàng giá vẽ lại được xếp gọn như cũ. Chuyện sáng nay xảy ra tựa như một giấc mộng.

Thân ảnh kia, cũng như mộng.

Mộng sao?

Nhưng rõ ràng anh nhớ rõ, cô nói lạnh.

Nhiệt độ ngày đêm ở đây chênh lệch nhiều, lúc cô ra khỏi nhà luôn luôn không để ý thời tiết. Tùy hứng mà đi, lại không biết sợ.

Tay bóp trán. Cô ấy gầy đi rất nhiều...

Buổi tối, 8 giờ. Lúc Giản Lộ trở lại chỗ của Lâm An Thâm, phòng tối đen như mực. Không bật đèn, Giản Lộ sợ ảnh hưởng tới Lâm An Thâm nghỉ ngơi. Cởi giày trong bóng tối, sờ không thấy dép lê, bây giờ mới nhớ đây là phòng bệnh, không phải là nhà. Rèm cửa trong phòng đều đóng kín mít, một tia sáng nhạt từ bên ngoài cũng không chiếu vào được bên trong. Trước mắt tối đến mức xòe bàn tay cũng không nhìn thấy năm ngón. Giản Lộ đành phải lấy di động ra, mượn ánh sáng từ màn hình mà sờ soạng đi qua bên sofa.

“A -!” Giản Lộ kinh hồn kêu lên, kêu song, tim vẫn còn đập thình thịch.

Trong ánh sáng mỏng manh, trên sofa có một người, hai mắt sáng quắc. Vừa đúng lúc di động hết giờ, tối đen. Giản Lộ lập tức ấn một cái làm di động lại sáng lên lần nữa.

“A -!” Lại kêu lên lần nữa. Cái bóng người đen sì đó đã đi đến trước mặt.

“Không được kêu.” Giọng trầm thấp của Lâm An Thâm truyền đến từ đỉnh đầu.

Giản Lộ giơ cao tay cầm di động lên. Khuôn mặt đẹp trai của Lâm An Thâm hiện ra trước mặt, bây giờ Giản Lộ mới thở ra: “... Bây giờ em mới biết được anh còn có khả năng dọa ma... Làm em sợ muốn chết...”

Lâm An Thâm cau mày hạ thấp tay cầm di động của cô xuống. Lướt qua bóng tối đi đến chỗ bật đèn.

Tách. Cả phòng sáng lên.

Giản Lộ không quen kịp với ánh sáng liền nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra đã thấy Lâm An Thâm ở trước mặt mình rồi, cở dèp lê ra đưa cho cô: “Đi vào.” sau đó đi chân trần ngồi lại trên ghế sofa.

Giản Lộ đi dèp lê của Lâm An Thâm vào. Đôi dèp còn lưu lại hơi ấm của anh, sưởi ấm cả cỗi lòng Giản Lộ, cô cười tủm tỉm, trong mắt ánh lên tia hạnh phúc. Lập tức chạy qua, dèp đàn ông thật rộng, lúc đi qua đi lại còn có tiếng lạch bạch.

Hai người im lặng sống vai ngồi.

Lâm An Thâm thả tay ra rồi lại nắm lại, cuối cùng vẫn hỏi: “Đi đâu đấy?”

Vốn Giản Lộ đang mang bộ dáng con dâu nhỏ nhu thuận mà ngồi cạnh Lâm An Thâm, vừa thấy anh hỏi, Giản Lộ đã đầy bụng lửa. “Ai! Đừng nói nữa! Nói ra là cháy lớn đó! Không phải nói là Canada giàu có sao? Vancouver là thành phố sao? Xi! Buổi chiều em đi mua áo khoác thì bị trộm! Trời biết thành phố G nhiều người như vậy em cũng không bị trộm! Lúc chọn quần áo em đã thấy không thoải mái, người phụ nữ bên cạnh cứ nhìn chằm chằm vào em!”

Lâm An Thâm lập tức quay đầu nhìn Giản Lộ: “Có bị thương gì hay không?”

Giản Lộ nhìn anh: “Không bị. Không phải va vào nhau, mà là trộm.”

Lâm An Thâm bốt căng thẳng đi một chút.

Giản Lộ không hài lòng: “Va vào nhau là vết thương hiện, nhưng trộm là vết thương ẩn. Bị va vào hay bị trộm đều bị đau, làm sao anh có thể thờ ra như vậy được! Em bị nội thương!”

Cùng Giản Lộ bốn mắt nhìn nhau, Lâm An Thâm cảm thấy tim mình đập nhanh như trước. Anh mở lớn mắt. “Trong túi có rất nhiều tiền sao?”

“Vốn rất nhiều, nhưng mà mua quần áo xong thì không còn nhiều. Trời a, sao mỗi lần anh ở đâu đều chọn khu giàu có mà ở, em mua quần áo đắt chết. Em lấy một chiếc, cũng đã 250 đô Canada! Đô la Canada, là đô la Canada! Em không thích ở đây, không phải là chỗ ở được! Còn có trộm nữa!” Giản Lộ vẫn vì chuyện buổi chiều mà tức giận.

Ngẫm lại, bỗng nhiên lại nở nụ cười: “Nhưng mà trộm ở đây đều thật không thông minh. Bà ấy còn chọn lúc em mua xong quần áo mà trộm chứ không phải trước khi mua. Tiền thừa cũng không còn mấy, trộm ngốc cũng thật đáng yêu! May mắn tiền lẻ thừa lúc mua áo em không để vào trong ví, nếu không ngay cả tiền xe về nhà em cũng không có. Lúc em mua xong kiểm tra lại mới không thấy ví ở trong người, em liền quay lại tìm bà kia tính sổ, bà ấy bảo không lấy tiền của em. Anh ngẫm lại, lúc ấy chỉ có em, bà ta với người bán hàng. Lúc trả tiền thì ví vẫn còn. Lúc trả tiền cô nhân viên đưa em tiền mệnh giá lớn, em còn bảo cô ấy đổi tiền mệnh giá nhỏ hơn. Lúc đổi xong, em còn thử quần áo, hợp rồi mặc, lúc đếm lại tiền mới thấy mất ví! Anh nói xem, không phải bà ấy lấy thì chẳng lẽ thượng đế lấy? Sau lại cãi nhau với người phụ nữ ấy. Đừng trách em cãi nhau ở nơi công cộng, không liên quan đến máu Trung Quốc, đây là khinh người quá đáng, chó cũng rút giậu! Tiền đều là một phem máu huyết em đổi về!”

“Em không dùng tiền anh để lại?” Tại Lâm An Thâm lập tức bắt được.

Lỡ lời... Giản Lộ lập tức vòng vo sang chuyện khác, đổi cách nói: “Anh nói có đúng không. Đi thành phố G tranh vé máy bay đã 5 ngàn.”

Sắc mặt Lâm An Thâm hơi dịu xuống. Bỗng nhiên nghĩ đến giọng lúc cô cãi nhau sẽ như thế nào. “... Em dùng tiếng Anh cãi nhau?”

Giản Lộ liếc mắt: “Chẳng lẽ dùng tiếng Hán? Bà ấy nghe không hiểu em, em âm ỹ thì có lợi ích gì?”

Lâm An Thâm thấy có điểm không đúng với cô gái nhỏ này. “Em dùng tiếng Anh... mà bà ấy nghe hiểu?”

Giản Lộ trừng mắt lên với anh, dám xem thường trình độ tiếng Anh của cô!

Nhưng mà dùng sức thăm nhắc nhở chính mình, dụ dỗ, dụ dỗ... “Sao lại không hiểu? Bà ấy mắng em cái gì, em đáp lại, trước đó thêm double! Cách chống chế đó em còn biết!”

A... Lâm An Thâm nhắm mắt, mình không nên chờ mong ở cô ấy nhiều...

Giản Lộ vẫn vì sự nhanh trí của mình mà đắc ý, lấy áo mới mua ra, bắt Lâm An Thâm xem: “Anh xem, đây là chiến lợi phẩm của em, xấu bạo!”

Lâm An Thâm nhin không được, khoe miệng cong cong. Thử hỏi vợ nhà ai lại khoe ra chiến lợi phẩm của mình như vậy... Nhớ tới một chữ vợ, tâm Lâm An Thâm lại chua lên.

Bỗng nhiên nghe được tiếng Giản Lộ kêu to: “A –!!!”

Lâm An Thâm lập tức nâng mắt nhìn cô.

“Chồng à...” Cô gái nhỏ trưng ra bộ mặt đau khổ.

Tim Lâm An Thâm dồn nén đủ loại cảm xúc. Hai tiếng chồng à rót vào trong tai, chảy vào tim lại thành ngọt ngào. Trái tim anh run lên, giọng nói cũng không tự chủ mà mềm đi vài phần: “Làm sao vậy?”

Giản Lộ lúc này giống như ăn phải mướp đắng: “Em... có lẽ... đại khái... hẳn là... muốn tìm cô kia xin lỗi...” Nói xong, run rẩy thò tay vào túi áo khoác, chậm chạp lấy ra một cái ví tiền.

Ai...

Lâm An Thâm hết chỗ nói rồi...

Giản Lộ cũng không biết mình nên nói gì.

Im lặng một lúc, Giản Lộ tựa đầu vào hõm vai Lâm An Thâm: “Chồng à... Nếu anh ở đây, em sẽ không lơ đãng như vậy. Chúng mình không cần bỏ nhau nữa... được không?”

Lâm An Thâm hít vào một hơi: “Giản Lộ, về Trung Quốc đi.” Ánh mắt kiên định, “Ở đó mới là cuộc sống của em.” Không liếc mắt nhìn cô một lần nữa, anh đứng dậy, trở về phòng.

Giản Lộ ngồi lại kinh ngạc. Thái độ kiên quyết của anh... làm tổn thương cô...

Một lúc lâu sau, Giản Lộ hít vào, đi vào phòng.

Trong phòng, rèm cửa đóng kín, không một kẻ hở. Lâm An Thâm ngồi bên cửa sổ, đầu chôn giữa hai đầu gối.

Đó là một động tác biểu thị sự đau đớn.

-còn nữa-

46. Chương 77-78

Giản Lộ nhớ tới lời bác sĩ Phạm từng nói, Lâm An Thâm làm tổn thương cô bao nhiêu, chính anh nhận lại gấp đôi.

Giản Lộ ôm lấy cổ anh từ phía sau: “Lâm An Thâm, không cần như vậy...”

Tiếng Lâm An Thâm từ giữa hai đầu gối truyền đến: “Giản Lộ, anh nói thật. Quyết định này anh đã nghĩ rất lâu rồi, cũng cố lấy nhiều dũng khí mới dám nói ra. Ý anh đã quyết rồi, không ai có thể thay đổi được.” Ngẩng đầu nhìn giản lộ, “Kể cả em.”

Sắc mặt Giản Lộ vẫn không thay đổi, nắm lấy rèm cửa. Roạt. Cả phòng tràn ngập ánh trắng. Tiếng của cô nhẹ nhàng như ánh trắng: “Em cũng không muốn buộc anh thay đổi quyết định, nhưng mà Lâm An Thâm, anh có thể thay đổi vị trí mà nghĩ sao. Nếu anh là em, anh có thể rời đi sao. Có thể nói xoay người liền xoay người sao. Có thể buông tha tình yêu của em sao.”

Lâm An Thâm im lặng.

Giản Lộ ôm lấy khuôn mặt anh, nhẹ nhàng in một nụ hôn lên mi anh. “Chồng à, đừng áp đặt suy nghĩ của mình vào người khác.”

Đừng áp đặt suy nghĩ của mình vào người khác.

Cho nên, cả đời em cũng không muốn anh rời khỏi em...

Cho nên, đừng nói lời bỏ đi với em...

Lâm An Thâm cảm thấy cơn đau đầu lại bắt đầu dâng lên, tựa hồ như có miếng cao su quấn chặt vào đầu với tim mình, vừa dai, vừa kéo, vừa ép khiến toàn thân anh đau đến phát run. Lâm An Thâm đẩy Giản Lộ ra. “Đi khỏi phòng này, đi khỏi Vancouver, đi khỏi thế giới của anh –!”

Thì ra lời nói của con người còn có thể sắc hơn dao. Thậm chí Giản Lộ còn ngửi được thấy mùi máu tanh, cô đau đến cực điểm. “Lâm An Thâm, rốt cuộc anh có biết... anh... làm tổn thương em hay không.”

Lâm An Thâm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh biết.”

Thực ra anh cực kỳ ghét ánh trắng giữa trời đêm. Anh không thích loại ánh sáng nhợt nhạt này. Ánh trắng kia, anh luôn luôn nghĩ muốn bôi đen nó, chiếm lấy ánh trắng đó. Sau đó, sẽ là màu đen thuần túy.

Đó là một thứ nghiện bá đạo mà vô tình. Trong cơ thể anh luôn tồn tại cơn nghiện đáng sợ như vậy.

Cô ở trước mắt anh, anh sẽ không không chế được mà muốn kéo cô vào cái thế giới đen tối đó, mặc kệ cô sợ hãi hay không thích. Bởi vì cô rất rực rỡ, anh muốn nhuộm đen cô, sau đó cô có thể hoàn toàn giống như anh.

Anh chính là tàn nhẫn, xấu xí như vậy!

“Từ ngày đầu tiên ôm em trong lòng, anh đã làm tổn thương em rồi. Giản Lộ, anh có bệnh.”

Lâm An Thâm nói từng chữ một.

“Chúng ta ly hôn đi.”

Lâm An Thâm nói: Cô ấy sợ đau

Chương 78

Giản Lộ không tin được, trừng mắt nhìn anh. Có loại cảm giác choáng váng, nghiêng trời lệch đất. “Anh... nói... nói cái gì?”

“Anh muốn ly hôn với em.”

Lâm An Thâm quay đầu lại, nhìn thẳng vào ánh mắt khủng hoảng của Giản Lộ.

“Anh... nói đùa gì vậy... không...” Giản Lộ đỏ mắt, “... không –” Không buồn cười chút nào...

Nhưng mà, ánh mắt Lâm An Thâm vẫn không thay đổi. Mắt anh nói với cô, đây là sự thật.

Giản Lộ nổi giận.

Bốp!

Lâm An Thâm bị tát một cái lệch mặt.

Tay đánh thật đau, Giản Lộ trừng mắt với anh, tim còn đập thình thịch. Bây giờ cô thật hy vọng, tiếp theo có sóng thần hay thiên tai gì đó thật khủng khiếp ập tới, hay là có thiên thạch rơi xuống. Ít nhất như vậy thì cô với anh cũng có thể chết cùng nhau.

Nước mắt rơi như mưa, Giản Lộ bắt lực hỏi anh: “Vậy sao từ đầu anh còn muốn yêu em?! Vì sao anh lại lấy em?! Vì sao lại che chở mọi điều cho em –!!”

Giản Lộ lão đảo.

“Lâm An Thâm... em đau quá... Những ngày anh biến mất, em như sống trong địa ngục. Một người ăn cơm, một người ngủ, một người ra vào... Lúc ăn cơm, ăn miếng rau thơm, thói quen gấp vào bát cho anh, nhưng ngẩng đầu... mới nhớ ra là không có người ăn thay em. Lúc ngủ thấy lạnh, xoay người muốn lui vào lòng anh cho ấm cũng không có người. Lúc ra khỏi nhà quên tắt đèn phòng bếp, kêu anh vào tắt, xoay người mới giật mình là chẳng có ai... Em vẫn không sợ người khác... chỉ sợ ở một mình, trong tâm trí đều là hình ảnh của anh... !”

Nhìn không thấy Lâm An Thâm thay đổi, Giản Lộ cảm thấy giờ khắc này mà rơi nước mắt với anh thì thật sự buồn cười.

Nhưng mà cô chính là người con gái buồn cười như vậy!

“Em tìm việc, đồng nghiệp đều rất nhiệt tình quan tâm em, nhưng đã có thói quen đi làm trước kia với anh, không nói chuyện với đồng nghiệp nam dù chỉ một câu, lúc báo cáo công việc với sếp cũng cách xa vài thước, thậm chí còn không trao đổi gì với đồng nghiệp nữ, bởi vì các cô ấy đều thích nói về các đồng nghiệp nam đẹp trai. Mọi người đều không thích em kỳ quái như vậy. Em không thể bình thường hòa đồng.”

Mặt Giản Lộ trắng bệnh như tờ giấy.

“Lâm An Thâm, anh biết rõ nhất vì ai mà em trở thành như vậy.

Anh dễ ghen, anh nhạy cảm, nếu nhất định phải, em thậm chí có thể không nói chuyện với bất kỳ ai trên đời này. Vì anh, kem cam tâm bẻ gãy cánh mình từ nay về sau chỉ ở lại bên cạnh anh. Nhưng mà anh... nói đi là đi... thậm chí còn không cho em một chút chuẩn bị tâm lý... thế giới của em lập tức chìm vào bóng tối. Không có cánh, không có cái gì để dựa vào, căn bản em không thể nào bay khỏi thứ đen tối giày vò ấy!”

Lâm An Thâm vẫn không có phản ứng gì như cũ.

“Lâm An Thâm... sao anh có thể đối xử với em như vậy...?!”

Không đáp lại.

“Bây giờ anh... còn nói... ly hôn...?”

Vẫn i lặng.

Giản Lộ kêu thất thanh: “Vì sao anh có thể nói ra?”

Ngay cả mắt Lâm An Thâm cũng không nâng lên dù chỉ một chút.

Con tức giận của Giản Lộ lên đến đỉnh điểm, chỉ vào mũi anh: “Anh là đồ khốn nạn –!!”

Vô lực, rốt cuộc không chống đỡ được.

Phịch!

Giản Lộ ngất xỉu, trước mắt hoàn toàn chìm vào đêm tối.

Một giây còn ý thức cuối cùng, gian lộ còn nghe được tiếng hét của Lâm An Thâm. Giản Lộ muốn cười, lúc trước làm việc hai mươi mấy giờ một ngày không thấy choáng váng chút nào, bị bệnh đến mức mặt trắng bệnh, môi thâm cũng không choáng, mà bây giờ chỉ một câu nói của anh mà khiến cô ngất như thế này.

Lâm An Thâm, anh quả là người đàn ông đáng sợ...

Giản Lộ không biết mình ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng mở mắt ra, không nhìn rõ, vừa thấy cả người tỉnh táo lại. Bác sĩ Phạm giờ cao ống tiêm, ấn một cái đẩy hết không khí trong ống ra, kim tiêm đáng sợ phun ra một chút thuốc.

“Tôi... tôi... không tiêm...” Nhưng mà lời nói ra như xuất phát ở nơi xa xôi nào đó, trở thành một tiếng lẩm bẩm nghe không rõ.

Bác sĩ Phạm phát hiện rối cực bệnh nhân đã tỉnh, cảm thấy an tâm: “Cô muốn nói cái gì?”

“... không... tiêm...” Cảm giác người thật yếu, không như cả nửa đời chưa ăn cơm.

“...” Bác sĩ Phạm không nghe hiểu bệnh nhân nói gì, lại tiếp tục tưởng lời cô nói là lời lo lắng mơ màng.

“Cô ấy nói không tiêm.” Bây giờ Giản Lộ mới phát hiện đầu người có một người khác đang ngồi.

Bác sĩ Phạm cầm ống tiêm mà khó xử.

Lâm An Thâm nói: “Cô ấy sợ đau.”

Giản Lộ phát hiện đến sức để mình trợn mắt còn không có.

“Nhưng mà ống đường này với cô ấy bây giờ là rất quan trọng. Bây giờ cô ấy rất yếu.” Bác sĩ Phạm cũng không buông ống tiêm, kiên trì muốn tiêm cho Giản Lộ. Bác sĩ giằng co luôn có một loại chấp nhất, bác sĩ Phạm không để ý đến ánh mắt năn nỉ của Giản Lộ.

“Đưa vào bằng miệng, tôi đi lấy đường.” Lâm An Thâm đứng lên.

Bác sĩ Phạm không có cách, đành phải gật đầu, giao ống tiêm trao cho trợ lý.

Giản Lộ vẫn còn rất giận Lâm An Thâm, nhưng mà vì vừa thoát khỏi cái ống tiêm nên rất biết ơn anh. Trong tầm mắt thấy gương mặt anh, gương mặt ưa nhìn nhưng lại bị hồ bột cứng lại. Chỉ thấy anh nhìn cô một cái rồi ra ngoài lấy nước đường. Giản Lộ muốn nhắc anh lấy nhiều hơn một cốc, bởi vì có vẻ chính anh cũng cần, sắc mặt của anh cũng chẳng khỏe hơn cô là bao. Nhưng mà Lâm An Thâm đi rất vội, sợ rằng ở lại thêm nữa giây cô không có đường mà lại té xỉu. Giản Lộ không kịp gọi anh.

Một lúc sau, Giản Lộ khôi phục lại chút sức, ngồi dậy, người trợ lý bên cạnh cũng giúp cô.

Bác sĩ Phạm lập tức hỏi Giản Lộ: “Hai người xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể té xỉu?”

Giản Lộ thở dài một hơi: “... Đừng nói nữa. Hôm qua nhà chúng tôi có bạo hành gia đình...”

Bác sĩ Phạm hít vào, nghiêm khắc nói: “Không phải nói dùng chính sách dụ dỗ sao?”

Giản Lộ làm vẻ mặt đau khổ: “Không có cách nào, xung đột đến là đến...”

“Ai khơi mào?”

“Anh ấy.”

Bác sĩ Phạm thở dài: “Quá trình chữa khỏi cho Lâm An Thâm có vẻ gian khổ, thời gian này cô cần nhẫn nại với những cảm xúc mãnh liệt của cậu ấy.”

“...” Anh mãnh liệt còn tốt, cô còn có thể cùng anh âm ỹ một chút. Nhưng mà trạng thái của anh rất bình tĩnh, thậm chí siêu bình tĩnh. Bình tĩnh đến mức nói một không nói hai.

“Cũng không cảm giấu diếm hành vi của cậu ấy, tôi biết. Về sau cố gắng không xung đột với cậu ấy là tốt rồi.”

“...” Cô còn hy vọng xung đột trực diện.

“Cô phải chuẩn bị tâm lý, bạo hành sẽ không chỉ xuất hiện một lần, cô cần linh hoạt, dịu dàng mềm hóa cậu ấy.”

“...”

“Nhưng mà việc vào lực này vẫn là vấn đề rất nghiêm trọng, tôi không nghĩ đến tình trạng của Lâm An Thâm đã đến mức này. Hay là tôi cũng muốn cho cô ở một phòng riêng cho thoải mái.”

“...”

“Cô muốn kiên trì ở lại. Trước tôi cũng có vài người bệnh có các hành động hung ác, vì vợ bọn họ đều không tha thứ. Hay là tôi có thể để hai người gặp mặt, trao đổi với nhau một chút. Lại gặp nhau với cậu ấy sẽ không có áp lực.”

“Bác sĩ Phạm...”

“Cậu ấy đánh cô như thế nào? Báo cáo cô không có vết thương nào.”

“Thật ra...”

“Đừng sợ, đừng cảm nói hết ra.”

“... là tôi đánh anh ấy.”

“...!” Chân bác sĩ Phạm muốn khụy xuống.

... Ai... cho ông một cốc nước đường.

Lâm An Thâm nói: Không cần tự tử.

47. Chương 79-80

Chương 79

Giản Lộ ở luôn tại “phòng bệnh” của Lâm An Thâm. Với chuyện này, Giản Lộ vừa buồn lại vừa vui.

Buồn là mỗi ngày Lâm An Thâm đều vô tình nhắc nhở chuyện muốn ly hôn.

Vui là bản thân đã tự thắng đến một cảnh giới mới, tự động miễn dịch với hai chữ ly hôn.

Nhưng mà.

Sau đó không lâu, Lâm An Thâm từ bỏ chấp nhất ly hôn cùng đó Giản Lộ tiến hành “thổi gió bên gối” ban đêm.

Buổi tối, Giản Lộ ôm gối đến sô pha, rầu rĩ nhìn Lâm An Thâm đang đứng vẽ tranh. “Tờ giấy đó em sẽ không ký.”

Lâm An Thâm im lặng vẽ tranh.

“Anh từ bỏ ý định đó đi, về sau em cũng không ký.”

Im lặng.

“Đừng tưởng em sợ loại thái độ này của anh.”

Im lặng.

“Anh đáp bừa một câu được không!”

“Ở riêng hai năm, tòa án sẽ tự động tuyên ly hôn.”

“Anh cho rằng người ta mù sao, bây giờ em với anh ở riêng à?!”

“Bên trong túi hồ sơ có vé máy bay.”

“Em sẽ không rời đi!”

“Tòa án sẽ vẫn tuyên bố ly hôn thôi, anh sẽ nộp báo cáo bệnh trạng của mình.”

“Anh là đồ đểu!”

“Cho nên rời bỏ anh đi.”

Lặng ngắt như tờ.

Một lúc lâu sau, Lâm An Thâm không nghe thấy tiếng phẫn hận của cô ấy nữa, anh cố gắng nén cảm giác muốn quay đầu xem biểu cảm của cô. Bỗng nhiên, ngòi bút lệch đi.

Một đôi tay mềm mại vòng qua eo anh.

Lâm An Thâm lập tức cảm nhận được khuôn mặt ấm áp của cô dán lên sau lưng anh. Toàn thân anh lập tức mẫn cảm, từng lỗ chân lông đều có thể cảm nhận được cô. Cái miệng của cô chu lên, cách lớp quần áo mà dường như lông mềm vẫn phe phẩy khiến máu nóng anh trào lên.

“Anh còn yêu em sao?”

“Chắc là còn, tối qua em còn nghe lén lúc anh ngủ gọi tên em.”

“Có phải vì bệnh của anh hay không mà anh mới kiên quyết muốn ly hôn với em?”

“... anh sợ em nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của anh?”

“... anh sợ lúc không khống chế được mình mà dọa em sợ?”

“... anh sợ đến lúc lên cơn thậm chí có thể làm em bị thương?”

“Nhưng mà em không sợ, làm sao bây giờ?”

“Còn có cái gì có thể đáng sợ hơn việc tách ra khỏi anh...”

“Lâm An Thâm, chúng ta tự tử đi...”

Ngồi búi ngéch một vết dài, trên giấy xuất hiện một vết rạch thật sâu.

“Không được nói lung tung!”

“Chúng ta tự tử đi...”

“Không cần dùng biện pháp này để đe dọa anh!”

“Chúng ta tự tử đi...”

“Em còn dám nói lung tung, ngay ngày mai anh sẽ nộp báo cáo bệnh trạng của mình!”

“Chúng ta tự tử đi.”

“Anh sẽ ly hôn với em!”

“Tự tử đi.”

“Ly hôn!”

“Tự tử.”

“Ly – hôn –!”

“Tự tử.”

“Ngày mai lập tức ly –!”

“Ngày mai lập tức chết.”

“Giản Lộ tỉnh lại đi! Anh không có cách nào, em đừng như vậy...! Phức phát bệnh anh không thể không chế được hành vi của bản thân mình... sẽ dọa em... sẽ làm em bị thương... sẽ kiểm soát tự do của em... Anh... thậm chí còn cường bức em... Không biết tiếp theo đó anh còn có thể làm đến chuyện gì nữa, tự bản thân anh còn thấy mình đáng sợ! Giản Lộ... anh có bệnh tâm lý rất nặng! Xin em... bỏ anh đi...!!”

Lâm An Thâm run run đặt mặt mình vào tay Giản Lộ, ở nơi đó, nước mắt chảy dài ra theo cảm xúc của anh. Nhưng mà, Giản Lộ rất bình tĩnh nói: “Bây giờ chúng ta cùng tự tử đi.”

Mặt Lâm An Thâm trắng bệch, tay chân như nhũn ra. Mà Giản Lộ rất vững vàng đứng ở đằng sau chống cho anh.

Giờ khắc này, rốt cục quân lính của Lâm An Thâm đã tan rã.

“Không cần tự tử... anh không muốn em xảy ra chuyện...”

“Không cần ly hôn.”

“Không cần tự tử...”

“Không cần ly hôn.”

“Không tự tử...”

“Không rời nhau.”

“Được... không rời nhau...”

“Được, không tự tử.”

Đến tận lúc này, mỗi khi có ý định ly hôn, rời đi, tránh mặt nhau bắt đầu nhen nhóm, Lâm An Thâm đều quyết bóp chết nó từ trong trứng nước. Đương nhiên, người bên ngoài không nhìn thấy loại “ngoan tuyệt” này của Lâm An Thâm.

Có nên Giản Lộ thường xuyên đột kích anh. Sau đó cô dự đoán càng ngày càng chắc chắn.

“Lâm An Thâm... tối hôm qua em gặp ác mộng... sẽ tới mức mồ hôi đầy người...”

“Chảy mồ hôi thì thay quần áo.”

“...”

“Ngăn kéo thứ nhất có quần áo của anh, lấy mà thay.”

“Em nghĩ đây là ác mộng!”

“Thay quần áo nhanh đi, sáng sớm ở đây rất lạnh, dễ bị cảm. Thay quần áo xong rồi nói chuyện ác mộng.”

“...” Thay quần áo, “Em bị ác mộng, ra mồ hôi, đổi quần áo.”

“Ác mộng cái gì.”

“Rất đáng sợ. Em mơ thấy một mình ngồi xe lửa, một mình một đường...” Dừng lại nhìn vẻ mặt Lâm An Thâm một cái.

“...” Vẻ mặt người nào đó bình tĩnh, hai má còn có vết hằn lúc ngủ.

“Một vết nhăn dài ở trên tay... tóc bạc... vẻ ngoài của một bà lão...”

“...”

“Miệng muốn ới ra, nhưng thể nào cũng không ới được, cứ ứ lên.”

“... quả thật là rất kinh khủng.”

“Em rất sợ, anh nói gì an ủi em đi...”

“Không cần sợ.”

“Dài một chút.”

“Không phải sợ, chỉ là ác mộng mà thôi, không phải sự thật.”

“Em muốn nghe lời an ủi thực sự! Sáng tinh mơ chưa tỉnh ngủ, sao anh lại như vậy!”

“...” Chính là sáng tinh mơ chưa tỉnh ngủ...

“Nói!”

“Nói cái gì...?”

“An ủi!”

“An ủi như thế nào...?”

“Oa oa...! Anh thay đổi rồi! Trước kia anh đều nghĩ ra cách dỗ đau em!”

“ ... ”

“Anh... có phải càng ngày càng chê em...”

“ ... ”

“Có phải còn muốn... rời bỏ em?!”

A... rốt cuộc Lâm An Thâm đã nghe ra nguyên nhân... “Không phải. Từ sau anh sẽ không nói như vậy nữa.”

“Vậy anh phải hứa với em!”

“Được rồi. Chờ em già rồi, anh nhất định sẽ cùng em ngồi xe lửa. Em không cần sợ, anh sẽ cùng già với em.”

“Anh mới già!”

“Được, được. Chờ em già rồi thì cả hai chúng ta cùng già.”

“Không khác nhau là mấy.” Nở nụ cười thật tươi.

“ ... ” Thở dài, cuối cùng cũng đỡ được cô ấy. Phụ nữ a...

Khí hậu Vancouver thay đổi. Khi thì nắng, khi thì mưa. Lúc ngày mưa, Giản Lộ thích nhìn mưa phùn nhẹ nhẹ.

Cũng bởi vì.

Mặt trời luôn ở đằng sau mưa gió.

Anh, luôn luôn ở phía sau em.

Ngày ngày thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp. Nhưng Giản Lộ vẫn có một việc không hài lòng.

“Lâm An Thâm –! Đêm nay anh muốn ngủ ở chỗ này?!” Nhịn rất nhiều ngày, rốt cục Giản Lộ nổi bão.

“Ừ.” Lâm An Thâm không ngắt đầu, nghịch nghịch cái gối ở trên sofa.

“Cái sofa này cũng chẳng dài đến một thước!”

“Ừ.”

“Anh là đồ thần kinh, nghĩ mình là người lùn sao?! Đừng để một mình anh cực nhọc mà còn là vạ lây đến cái sofa!!”

“Ừ.”

“Ừ cái đầu anh! Giường trong phòng lớn như vậy mà không ngủ?”

“Ừ.”

“Rốt cuộc anh nghĩ cái gì?!”

Lâm An Thâm dãi xong chăn, đứng thẳng dậy, chạm đến công tắc đèn: “Đi ngủ nhanh đi, ngủ rồi anh thay em tắt đèn.”

Giản Lộ thở phì phì đi vào trong phòng, chân hướng vào người nào đó đá! Lại đá lần nữa!

Người nào đó bị đá ra khỏi phòng. Buổi tối rất đẹp, Lâm An Thâm lại bị bạo hành gia đình.

Giản Lộ đá cái cửa! Khóa trái! Khóa trái double!

Không gõ đầu anh là đã nể tình lắm rồi. Con mèo phát hỏa liền hóa thành con hổ, con hổ phát hỏa thì chính là khủng long. Đừng bức cô biến thành khủng long, cô có thể phun lửa!

Vì thế Giản Lộ hoài nghi tính lãnh cảm của Lâm An Thâm.

Hôn anh, anh hôn có lệ. Thân với anh, anh tìm cơ trốn ra. Bây giờ tình ngủ chung, người nọ cũng không đồng ý dù chỉ một đêm. Nhưng mà, nhìn anh thì rõ ràng là vẫn yêu cô nồng đậm, trước sau như một, mù cũng có thể thấy được!

Chỉ có thể bắt đầu từ đây đến hỏi bác sĩ Phạm.

Bác sĩ Phạm đưa ra những câu trả lời rất thuyết phục, một người khi bệnh tâm lý nặng đến một mức độ nào đó sẽ xuất hiện hiện tượng lãnh đạm đối với tất cả các loại dự vọng. Làm vợ anh, hẳn là càng phải quan tâm, giúp đỡ hơn nữa.

Như thế nào để quan tâm? Như thế nào để giúp đỡ?

Tiếp tục dự đỡ, quan tâm dự đỡ. Có thể thử dự hoặc dự đỡ.

Bác sĩ Phạm đặc biệt nhấn mạnh hai chữ dự đỡ. Ông thật sự rất ngạc nhiên đối với vấn đề bạo hành gia đình của nhà Lâm An Thâm.

Giản Lộ hiền lành giống như bộ dáng của con dâu nhỏ, lui ra.

Ai không muốn hiền lương thực đức? Ai không muốn điềm tĩnh nền nã? Ai không muốn nhu tình như nước?!

Nhưng mà trước đó Lâm An Thâm còn đòi ly hôn với cô, còn muốn đuổi cô về nước, cô ăn vạ khổ để hòa giải với anh mà còn không cùng cô ngủ chung. Đến bây giờ người nọ còn muốn khiêu khích người ta tức nước vỡ bờ! Bạo hành anh một chút đã là lương thiện lắm rồi!

Nhưng mà thực ra anh không muốn thân thiết với cô là do tính lãnh cảm bắt đầu từ đây, cô có thể hiểu được.

Dự đỡ, dự hoặc đi.

Lâm An Thâm, anh chờ đấy.

Lâm An Thâm nói: Không cần sẽ không muốn

Chương 80

Giản Lộ dùng 4 tiếng đồng hồ vất vả đào được phim đen về.

Đúng, đúng là phải dùng động từ “đào”.

Mua phim đen ở đây không giống như trong nước, tìm ở máy tính hay ở trong ngõ nhỏ nào đó, chờ một bác gái hay chú già nào đó đến hỏi có muốn mua phim đen không. Hơn nữa có khi không cần thận mua phải loại lỏm, trên bao bì còn có hình ảnh cấm – tố tội bản thân nữa.

Mà ở đây, mua phim đen với đĩa Disney cũng như nhau, không cần lén lút, không phải nhận những ánh mắt kinh dị của người khác, thậm chí nhân viên cửa hàng còn tươi cười bước qua giới thiệu đâu là phim đứng đầu bảng, đâu là phim có tư thế kinh điển. Ở đây phim đen còn có một cái tên rất chuyên nghiệp, adult video, phim người lớn. Đương nhiên, bằng trình độ tiếng Anh của Giản Lộ thì nghe cũng không hiểu lắm lời giải thích ngắn gọn của người bán hàng, bởi vì thuật ngữ chuyên nghiệp nhiều lắm. Cô chỉ có thể đại khái nghe được cái gì mà “dáng người chuẩn”, “ngoại hình đẹp”, “âm thanh tốt”, “đa dạng” – những từ ngữ đơn giản. Cuối cùng, cô chọn phim “âm thanh tốt”.

Đến tận tối mịt mới về đến chỗ Lâm An Thâm, anh đã đứng trước cửa đi qua đi lại. Giản Lộ bước nhanh hơn: “Em về rồi!”

“Sao lại đi lâu vậy?” Lâm An Thâm nhíu mày. Cầm thù cái quy định hạn chế bệnh nhân đi ra bên ngoài phạm vi của trại.

“A... Đã về rồi mà...” Ngửi được mùi thuốc lá, Giản Lộ cảnh giác mở nắp thùng rác ra. Trời ạ, một đồng đầu thuốc lá. Phát hỏa: “Nói bao nhiêu lần là không được ỷ lại vào cái thứ này rồi mà!”

“Biết, biết rồi.” Đóng lại nắp thùng rác, kéo Giản Lộ vào trong nhà để chuyển tầm chú ý của cô đi: “Nói là đi mua đồ, cho anh xem em mua gì?”

“Phim, tối hôm nay xem với em.” Giản Lộ hạ mệnh lệnh.

Lâm An Thâm không nghi ngờ gì cả, vội vàng đáp lời: “Ừ.”

Giản Lộ liếc nhìn anh một cái.

Lâm An Thâm nghĩ cô vẫn còn nhớ vụ hút thuốc, đành phải lấy lòng tiếp.

Ai chẳng biết, kỳ thật trong lòng cô đang tính toán đêm nay lúc tắm xong có nên xúc thêm ít nước hoa cho tăng phần dụ hoặc thôi. A, hình như cô không có nước hoa. Vậy quên đi...

Đến buổi tối. Giản Lộ cảm thấy may mắn vì mình đã không dùng nước hoa.

Trên màn hình là một nam một nữ da trắng đang trong lúc lửa nóng ân ái, đủ loại tư thế làm người ta hoa cả mắt, không đếm nổi. Hơn nữa cái tiếng động kia. Vừa vừa mới bắt đầu thì người đàn ông dịu dàng, cô gái thì mềm mại đáng yêu rên rỉ, lúc sau người đàn ông run run gào nhẹ, cô gái hét lớn. m lượng cũng như chất lượng, cảm giác cũng đi từ nông đến sâu.

Giản Lộ xem mà mặt đỏ đến tận mang tai.

Lại nhìn Lâm An Thâm ở một bên, lại là bộ mặt lạnh như băng, càng xem, nhiệt độ càng thấp.

Không đến hai giây, anh liền bước hai bước đến trước màn hình, không ấn pause mà trực tiếp lấy đĩa ra, một tiếng rầm vang lên, chiếc đĩa liền gãy làm hai, bị ném vào trong thùng rác. Sau đó bước lại, không đợi Giản Lộ phát ra tiếng kêu bi thảm, anh liền bế cô quăng lên giường, không nói hai lời, quăng cái chăn lên người cô, ấn đầu cô xuống gối rồi lạnh giọng ra lệnh: “Về sau không được xem loại phim đen như vậy nữa. Ngủ ngay cho anh!”

Thấy Giản Lộ muốn giãy dụa phản kháng lại ấn đầu cô xuống.

Giản Lộ không chịu nổi lực tay anh, ngã xuống gối. Cô chưa từng từ bỏ ý định lại bật dậy kêu to: “Lâm An Thâm, anh đang làm cái gì vậy!”

“Ngủ cho anh!” Lâm An Thâm lớn tiếng.

“Anh không ngủ cùng với em sao?” Thấy anh muốn bước ra khỏi phòng, Giản Lộ gấp đến mức nhảy dựng lên.

“Không.” Lâm An Thâm một lời từ chối.

Giản Lộ gào lên: “Vừa rồi anh em xem cô gái đó mà cũng không có phản ứng gì sao?”

“Không có.”

“Vì sao?!”

“Vì sao phải có phản ứng? Anh không biết cô ta!”

“Vì... cô ấy là con gái... anh có thể... liên tưởng tới em!”

Nghe câu trả lời như vậy, có vẻ kiên nhẫn đã trở lại với Lâm An Thâm, anh xoay người đối diện với cô, khoe miệng cong lên một chút: “Liên tưởng như thế nào?”

“Là nghĩ đến... a... lúc đó... em...” Mặt Giản Lộ nóng đến mức có thể luộc chín 10 quả trứng.

“Tư thế của cô ấy có đa dạng à?”

“...”

“Biểu cảm của cô ấy có phong phú à?”

“...”

“Giọng có xiêu người à?”

“...”

“Để anh liên tưởng như thế nào!”

“...!” Cả cái gối ném qua, Giản Lộ gào lên: “Lâm An Thâm, anh là đồ đồi —!”

Lâm An Thâm tỉnh táo xoay người lại kéo cánh cửa.

Bộp!

Chiếc gối hạ cánh lên cánh cửa, rơi xuống.

Giản Lộ tức đến mức thở hồng hộc!

Cách mạng chưa thành, các đồng chí vẫn tiếp tục cố gắng. Giản Lộ cố gắng nghĩ ra phương pháp thứ hai để dụ hoặc anh.

Lại là một buổi tối. Trăng thanh gió mát.

Giản Lộ ghé người bên cạnh Lâm An Thâm nói nhỏ: “Chồng à... chúng mình nên thảo luận nhỏ một chút...”

“Ừ.”

“Cái kia...”

“...”

“Lúc kia... em cảm thấy anh anh so với nam chính trong phim... còn dũng mãnh hơn nhiều lắm...” Giản Lộ cảm thấy lúc mình nói ra câu này cực kì xấu hổ. Nhưng mà không có cách nào khác, cô muốn nói ra những lời ngọt ngào trí mạng nhất đối với người đàn ông.

“Ừ.”

“Người tuy gầy nhưng rất có lực, em rất thích cơ bắp ở bên sườn của anh!”

“Ừ.”

“Mặt cũng đẹp trai, giống vương tử, không dữ tợn!”

“Ừ.”

“Bộ dáng đồ mồ hôi rất gợi cảm!”

“Ừ.”

“Rất lợi hại!”

“Ừ.”

Giản Lộ bắt đầu mất kiên nhẫn, như vậy cũng không dậy lên cảm xúc của anh sao, ngoài ừ ra anh chẳng thay đổi gì cả! Trùng mắt với anh, lửa giận lập tức tắt ngóm, lỗ tai của tên kia cũng đỏ như cà rốt rồi. Thì ra đã sớm bị tác động, đúng là Lâm lắm chuyện!

“Chồng à...” Giản Lộ lại dùng cái giọng ngọt ngào nhất.

Lâm An Thâm nhú mày: “...?”

“... tư thế của em có phải... đơn điệu lắm hay không...”

“Không phải.” Tư thế của cô thế nào anh đều yêu cô nhất.

“Biểu cảm có phải... không dậy hứng thú hay không...”

“Không phải.” Mỗi một cái nhú mi bình thường của cô cũng có thể gợi nên những cảm xúc nguyên thủy nhất của anh.

Giản Lộ rất vui vẻ: “Vậy còn giọng em? Không phải là anh cũng không thích?”

“A...” Trầm ngâm.

Giản Lộ căng thẳng: “Rất khó nghe à?”

“...” Khó khăn.

Giản Lộ nổi bão ở bên cạnh: “Có khó nghe thật hay không anh nói ra xem nào!”

“...”

Giản Lộ cầu anh: “Giọng của em khó nghe là như thế nào! Là anh không biết thưởng thức! Ghét!”

Lâm An Thâm kéo lấy cô: “Đừng đi! Không phải khó nghe! Lúc đó em đều căng miệng thở... im lặng ngoan ngoãn chỉ lo thở...”

“Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng khiến anh chỉ muốn cắn một cái!”

“Ngực phập phồng như thế nào cũng không phát ra tiếng!”

“Nhưng mà anh thích như vậy, khuôn mặt hồng hồng rất đáng yêu!”

“Ánh mắt mơ màng, lặng lẽ một chút lại miễn cưỡng không mở! Cái dạng như vậy lại khiến anh điên cuồng!”

“Còn có một chút mồ hôi vương trên mũi, làm cho người ta xúc động không thôi!”

Đến phiên Giản Lộ mặt đỏ như cà rốt, từ bên tai tràn xuống cổ, khuôn mặt còn tỏa ra từng làn, từng làn khói trắng: “... không cho anh miêu tả kỹ như vậy...!”

Lâm An Thâm giết xe không được, động tình ôm lấy cô: “Em tốt hơn so với cô gái kia nhiều lắm!”

Giản Lộ có cảm giác chính mình đang say: “Chồng à... vậy... bây giờ... muốn hay không...?”

Lâm An Thâm đảo mắt một cái liền biến sắc, lập tức cự tuyệt: “Không cần. Muộn rồi, em về phòng ngủ đi.”

Giản Lộ bị anh hắt một gáo nước lạnh, cảm giác say mê vừa rồi thoáng cái chết lịm!: “Em tốt như vậy! Vì sao lại không cần?!”

Lâm An Thâm cường ngạnh: “Không cần sẽ không muốn. Về phòng ngủ ngay lập tức cho anh!”

Nếu Giản Lộ có móng vuốt, cô nhất định phải cào vào mặt anh một cái rồi mới xoa người!

Nhưng mà cô không có, chỉ có thể đá cánh cửa. Hung hăng đá, tưởng tượng đầu Lâm An Thâm là đây, sau đó đá một cái, phịch một tiếng đầu anh bay đi!

Bốp!!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, trải qua một lần như vậy, cuối cùng Giản Lộ cũng có thể khôi phục một chút tự tin! Cô không cần mình có dáng người ma quỷ hay không, cô chỉ cần là dáng người mà Lâm An Thâm thích.

Chỉ cần anh thích, muốn cô thành dạng người gì cũng được.

Để cho dáng người như vậy đánh bại Lâm An Thâm đi! Cầu trời phù hộ!

Buổi tối.

Đang tắm rửa thì Giản Lộ gọi lớn: “Lâm An Thâm, em quên lấy quần áo!”

Lâm An Thâm thở ra, rồi lại hít vào một hơi. Lại tận lực vững vàng thở ra.

“Lâm An Thâm anh làm cái gì vậy! Mau lấy quần áo cho em!” Người trong phòng tắm lại giục.

Lâm An Thâm không còn cách nào khác, đành phải đến ngăn tủ lấy quần áo, mở hé cửa phòng tắm đủ để một cánh tay len vào. Nhưng mà đưa quần áo vào càng sâu, tay cũng không chạm đến cánh tay nào khác nhận quần áo.

Sao đó lại nghe tiếng rất không kiên nhẫn của người ở bên trong: “Vung vẩy cái gì? Em đang ở trong bồn tắm, anh vào một chút thì chết người hay sao!”

Lâm An Thâm thở dài.

Đẩy cửa ra. Hơi nước bay đầy phòng.

Người nói đang ở trong bồn tắm thì lại đang đứng giữa phòng tắm, mặc một bộ đồ lót ngắn màu trắng, ướt sũng. Mái tóc đen dài ẩm ướt, hơi vén lên một chút để lộ cái trán trơn bóng. Từng giọt nước chảy xuống như chảy thẳng vào tim anh, khiến lòng anh nổi lên từng gợn sóng.

Áo lót trên người rất mỏng, nước chảy qua làm từng đường cong trên người cô đều được miêu tả rõ ràng, đường cong trong làn nước thật mê người, giống như nước quả mọng, làm cho người ta liếc mắt một cái chỉ muốn tiến đến cắn một miếng.

Mà ở phía dưới áo lót kia là cặp đùi chói mắt, da thịt mịn màng, béo gầy cân xứng. Có vài giọt nước chảy dọc theo đùi xuống đầu gối, lại trượt thẳng xuống cổ chân.

Điểm trí mạng, trong làn sương mù ẩn hiện, cô đang mỉm cười nhìn anh.

Lâm An Thâm cảm thấy mình bị cô gái này tra tấn đến điên rồi!

Đang bị đôi mắt Lâm An Thâm đảo từ đầu đến chân, hai tai Giản Lộ đã nóng như đốt lửa được. Tầm mắt anh đảo đến chỗ nào, cô đều có thể cảm giác được da ở chỗ đó đang run lên. Mà thực ra lúc này cô cũng đang run lên vì lạnh, không phải vì đang ở thời khắc mấu chốt không muốn làm hỏng mỹ cảm, Giản Lộ đành phải run run niệm thầm đủ mọi loại chú ngữ, cầu khẩn Lâm An Thâm nhanh nhanh nói gì. Mà mặt ngoài vẫn phải tiếp tục trấn định. Trấn định lại tiếp tục trấn định. Cười ngọt ngào lại tiếp tục cười ngọt ngào.

Nhưng mà nháy mắt sau, một bộ quần áo vàng rực hạ cánh trên mặt Giản Lộ. Giản Lộ ngây ra như phỗng.

Lâm An Thâm rút chiếc khăn tắm lớn trong phòng, vài động tác đã đóng gói xong xuôi, bế cô lên tay đi ra khỏi phòng tắm, tiếp tục không nói gì ném cô lên giường. Sức lực không nhẹ, bị khóa trong chiếc khăn tắm, Giản Lộ đầu vàng mắt hoa. Còn chưa kịp phản ứng, Lâm An Thâm đã ném thêm vài chiếc khăn nữa, lời nói cũng như tát qua: “Đầu bị nước vào hay sao, trời lạnh 10°C mà em ăn mặc như vậy làm gì! Cho em 3 phút lau khô người mặc quần áo, rồi ra để anh sấy tóc!”

Dứt lời, đóng cửa, người đã biến mất sau cánh cửa. Xuống tay ngoan độc, vách tường bên cạnh cũng muốn run lên.

Giản Lộ sững sờ ở trên giường, trừng mắt với cánh cửa khô khốc. Cô cũng hiểu được đầu mình bị nước vào, thế mà lại dùng cơ thể ướt sũng để dụ hoặc gã đàn ông lãnh cảm ấy!

Lâm An Thâm nói: Damn!

48. Chương 81

Chương 81

Ba lần quyền rũ đều thất bại, rốt cuộc ở buổi tối ngày thứ ba Giản Lộ bộc phát. Lúc Lâm An Thâm đang tắm rửa, Giản Lộ đang ngồi ở sô pha, bước vài bước thông thả, trừng mắt, đi thẳng về phía phòng tắm. Nghe được tiếng nước ào ào thì dừng lại, cô lại thiếu kiên nhẫn, ba bước cũng thành hai tiến đến phòng tắm, một bên đùi ngọc giương cánh, phanh một cái đá văng cửa.

Người đang mặc quần áo ở bên trong – Lâm An Thâm giật mình yên lặng nhìn người phá cửa, vừa mới tròng chiếc áo vào cổ, người sững sờ dừng lại động tác.

Giản Lộ học Lâm An Thâm cười lạnh một cái, nhưng nhìn qua muốn gian manh như thế nào thì có chừng đó gian manh.

Lâm An Thâm lăm lăm nuốt nước miếng.

Giản Lộ không nói lời nào, trực tiếp tấn công về phía Lâm An Thâm.

Lâm An Thâm bị khí thế cường ngạnh của Giản Lộ dọa, phản ứng chậm một giây không kịp né, rốt cuộc bản thân mình bị thất thủ cho người kia.

Kỳ thật khí thế của Giản Lộ lúc này chỉ là nhất thời nóng máu mà thôi, không thật. Cho nên đến khi Giản Lộ tiến đến bộ vị trọng yếu nhất của anh, không đến hai giây phát hiện nơ đó bỗng khí thế hừng hực nổi lên, hơn nữa nóng kinh người, người Giản Lộ cũng nóng lên hết như vậy! Kinh hãi, Giản Lộ lùi lại phía sau như bị điện giật. Hai má nóng bừng bừng, lửa cháy tí tách. Hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, cô cúi đầu nói nhanh “Xin lỗi” rồi lao ra khỏi phòng tắm.

Tất cả quá trình mất không quá 2 phút.

Nhưng mà Lâm An Thâm nghiêng răng nghiêng lợi tựa như vừa rồi có người huyết tẩy cả phòng tắm, lửa giận ngút trời, kéo quần áo trên cổ ra, nhin không được còn nói một câu “Damn!”, hung hăng mở nước lạnh, xối thẳng lên người mình.

Hai ngày tiếp theo, thái độ của Lâm An Thâm đối với Giản Lộ lúc nào cũng sáng đèn đỏ, ánh mắt luôn dõi theo từng động tác của Giản Lộ, đề phòng lúc nào đó bị người này tập kích bất ngờ.

Giản Lộ khó chịu, hai ngày nay Lâm An Thâm nhìn cô tựa như nhìn quỷ háo sắc luôn cảnh giác cao độ.

Ngày thứ sáu, Giản Lộ quyết định hạ sát chiêu dụ hoặc với Lâm An Thâm. Đêm khuya, Giản Lộ nhón chân ra khỏi phòng. Đêm dài tĩnh lặng, Giản Lộ nghe rõ tiếng hít thở đều đều của Lâm An Thâm. Giản Lộ vừa lòng gật đầu. Tốt, người đã ngủ say. Rón rén bước qua bên cạnh anh, cảnh giác vẫy vẫy tay trước mặt anh. Rất tốt, người này không giả vờ ngủ.

Sau đó.

Dụ dỗ một bên!

Tính lãnh cảm đi một bên!

Bệnh tâm lý quái quỷ đi một bên!

Đêm nay cô không xử xong Lâm An Thâm thì uống công làm Lâm phu nhân!

Tim Giản Lộ đập thành thạch, mím nhẹ môi lại. Lần đầu đặt môi xuống, nhắm không trúng đích, hôn ngay lên mũi anh. Dọc theo đường con đi xuống thăm dò, tìm được đôi môi, sau đó đưa cái lưỡi vào. Nhẹ nhàng nếm, lặng lẽ khiêu khích.

Rất nhanh, Lâm An Thâm đã bị khiêu khích thành công. Anh giống như trong lúc nửa tỉnh nửa mơ gặp được Giản Lộ, theo cô dây dưa, theo cô dao động.

Tiếng thở dốc hai người càng ngày càng dồn dập.

Giản Lộ bắt đầu cởi quần áo Lâm An Thâm. Dao sắc cắt đứt rồi, tốc chiến tốc thắng. Đặt tay lên lồng ngực đang phập phồng của anh, lại đưa tay anh lấn vào quần áo của mình. (Dao sắc cắt đứt rồi: vô quyết dày có móng tay nhọn)

Hơi thở quanh Lâm An Thâm đều là hương vị ngọt ngào, cảm giác mềm mại trong tay. Máu nóng trong cơ thể dần dần hưng phấn. Giác mơ này tựa như giấc mộng xuân thời còn niên thiếu, trong mơ có cô, cùng cười, cùng vui, liều chết triền miên. Lâm An Thâm trở nên không thỏa mãn với sự dẫn dắt của Giản Lộ, tay với miệng chủ động đòi hỏi ở Giản Lộ. Dục vọng lâu ngày bị kiềm chế phun trào, tay vươn ra ôm cô vào trong lòng, anh muốn đưa cô vào nơi luôn gào thét sâu thẳm trong lòng anh. Nơi đó đều là hình ảnh lúm đồng tiền của cô, nước mắt, bộ dáng tức giận, lúc thì tình nghịch...! Là cô hù ra, là cô đang chạy, đứng yên, cô trầm tư, người đó dù như thế nào cũng có thể khiến nơi sâu nhất của anh xúc động.

A ~~

Bỗng nhiên bên tai có tiếng kêu đau. Rất nhỏ nhưng chân thật.

Lâm An Thâm đang ở trong sương mù mở một bên mắt.

Trước mắt là một khuôn mặt phóng đại. Khuôn mặt này cùng là khuôn mặt của người con gái ở trong mộng.

Lâm An Thâm lập tức tỉnh táo trở lại!

“Em... làm sao em có thể ở đây!” Về mặt kinh ngạc không kịp che giấu, anh gầm nhẹ.

Đang trong mê loạn, Giản Lộ bị quát tỉnh.

Lâm An Thâm cầm lấy hai vai Giản Lộ, mạnh mẽ nâng cô lên khỏi người mình: “Em ở đây làm cái gì!”

Bị nắm đến đau, Giản Lộ cắn môi tủi thân: “Anh... đều sờ cả người em rồi... ngay cả miệng em cũng bị anh cắn rách... còn hỏi em ở đây làm gì...?”

Lâm An Thâm mở to mắt, thì ra tất cả vừa rồi không phải là mơ.

Giản Lộ nhịn không được tay bị anh nắm đau: “Anh giữ tay em đau quá...”

Lâm An Thâm tỉnh lại, lập tức buông tay cô ra.

Không có anh giữ mình, Giản Lộ bất đắc dĩ ngồi ở trên người anh, mở to mắt nhìn khuôn mặt anh thay đổi đủ mọi trạng thái, từ kinh ngạc đến tự trách, bây giờ lại là đau khổ nhẫn nại.

Lâm An Thâm đẩy Giản Lộ cách khỏi người mình: “Về phòng nghỉ đi!”

Giản Lộ không hiểu gì cả: “Vì sao lại muốn đuổi em về phòng! Em không muốn!”

Lâm An Thâm lớn tiếng: “Nghe lời, lập tức về phòng!”

Giản Lộ không chịu lùi bước: “Không về! Em muốn với anh!”

Lâm An Thâm hít vào: “Anh không muốn!”

Cô phát hỏa: “Rõ ràng anh đã có phản ứng! Giả bộ cái gì!”

Lâm An Thâm cũng phát hỏa theo: “Cơ thể anh anh rõ nhất! Không muốn là không muốn! Em không chịu về phòng thì để anh đi ra ngoài!”

Giản Lộ kêu: “Anh đừng có gạt em nữa! Đừng giả bộ không muốn em! Lúc đầu em còn tưởng anh thật sự lãnh cảm, nhưng mà hôm kia, lúc ở phòng tắm rõ ràng em vừa động vào anh đã có phản ứng! Lãnh cảm là như vậy sao? Người không muốn mà lại như vậy sao –?!”

Lâm An Thâm không cãi lại được, xoay người đi thẳng ra cửa.

Giản Lộ gấp, kéo lấy cánh tay anh: “Lâm An Thâm, rốt cuộc vì sao anh không muốn gần gũi em? Có phải em làm không tốt? Anh nói cho em biết, em thay đổi từ từ không được?”

Giọng năn nỉ của Giản Lộ khiến Lâm An Thâm càng đau đớn hơn, giọng anh cũng mềm xuống: “Không phải là vấn đề của em. Bây giờ ngủ đi, có chuyện gì ngày mai nói sau. Đêm nay anh ở tạm phòng của bác sĩ Phạm một đêm.” Nói xong bắt đầu mở cửa.

Giản Lộ bị khí tức công tâm, một cước đá cánh cửa không cho anh mở cửa: “Con mẹ nó, Lâm An Thâm, rốt cuộc anh nghĩ cái gì! Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất như anh mà lại trẻ con như vậy! Có cái gì nói một lần đêm nay cho xong, không muốn nói thì lập tức với em! Đừng có bày ra cái bộ mặt muốn chết không sống như vậy!”

Lâm An Thâm cũng tức giận theo: “Anh chính là muốn chết không muốn sống như vậy! Em thích hay không thì tùy! Anh không muốn nói chuyện với em, cũng không muốn làm. Tránh ra, anh đi ra ngoài!”

Giản Lộ tức giận đến đỏ cả mắt, giữ chặt lấy cánh cửa: “Không cho anh đi!” Nói xong vội vàng cởi quần áo của mình, tức giận làm cho động tác luống cuống, quần áo cởi đến cổ rồi vẫn không cởi được, Giản Lộ cậy mạnh xé luôn áo. Thật vất vả mới xong, hai má cũng đỏ, tóc tai toán loạn.

Lại cởi quần ngủ, ném qua một bên. Bước từng bước, chắn trước cửa gào lớn: “Lâm An Thâm, hôn em!”

Hô hấp của Lâm An Thâm dồn dập. Trước mặt là điểm yếu trí mạng của anh. Da thịt trắng nõn, mịn màng bày ra trước mặt, gương mặt, vành tai hồng lên, đôi mắt ánh lên nét quật cường, tóc tai toán loạn lại càng thêm nét hoang dã, xinh đẹp. Toàn thân Lâm An Thâm nóng lên, máu sôi trào, từng tế bào trong người đều đang kêu gào. Thân hình ấy, khuôn mặt này, hai hàng lông mày, đôi mắt... Tất cả những gì của người con gái này đều dễ dàng tiến thẳng vào nơi mềm mại trong tim anh. Dừng sức ôm cô lại gần, cúi đầu cắn cái miệng không tha cho người khác kia.

Giản Lộ cũng nóng lên, nhiệt tình đáp lại.

Động tình, không thể vãn hồi lại được rồi! Hai người giống như hai con thú xông vào nhau cắn xé. Lâm An Thâm đặt Giản Lộ lên cửa, cuồng loạn đoạt lấy, dục vọng như con ngựa đứt cương không quan tâm đến phương hướng. Giản Lộ bị sức Lâm An Thâm ép đến mức hít thở không thông, nhưng mà cô lại thực sự vui vẻ, Lâm An Thâm đã trở lại, cả thể xác và tinh thần cô đều cố gắng thừa nhận anh.

Một khắc khi tiến vào Giản Lộ, Lâm An Thâm lại phục hồi một chút tỉnh táo.

“Đừng sợ, em chuẩn bị tốt rồi.” Giản Lộ tựa vào trên người anh, dựa vào sức anh mà nhẹ giọng cổ vũ. Tiếng nói ra vì động tình mà lại khàn khàn đáng yêu.

Thần kinh của Lâm An Thâm căng thẳng, thái dương nổi đầy gân xanh: “Anh... anh không có áo mưa!” Thời gian này nhần nhục chỉ vì không có cách nào rời khu nghỉ dưỡng này mà đi mua được áo mưa, cô gái nhỏ này lại còn ba bốn lần khiêu khích dục vọng của anh!

“Để áo mưa đi gặp Diêm Vương đi!” Nói xong, cắn lên bờ vai anh.

Răng nanh của cô làm cho cảm xúc của cô như dây cũng sắp đứt, Lâm An Thâm giãy dụa: “Không... cái đó có thể bảo vệ em...!”

“Cái gì cũng không bảo vệ được em, trừ anh ra. Lâm An Thâm, chỉ có anh mới có thể bảo vệ em!” Giản Lộ cảm thấy cô vừa nói xong, thân thể anh lại dề chặt thêm một chút. Giản Lộ vẫn bị anh giữ chặt ở trên cánh cửa.

“Không phải... không phải! Giản Lộ, em không biết, nó có thể bảo vệ em! Nó có thể giúp em tránh khỏi trời buộc! Khi nào bệnh của anh đến cực hạn, một chút cảm xúc cũng có thể khơi mào bệnh nghiện của anh, anh sẽ không khống chế được, sẽ cố tình gây sự, thậm chí không biết mình đang làm cái gì! Nhờ may một ngày nào đó em bị tra tấn không chịu nổi, chịu đủ, em có thể rời đi khỏi loại tra tấn này. Anh tình nguyện chết cũng không muốn trời buộc em dù chỉ một chút! Nhưng mà... nếu có con... em sẽ không đi được, hiểu không?! Anh sẽ nhịn không được mà dùng đứa con để trời buộc em không thể rời khỏi anh! Khi đó đừng nói để có thể bảo vệ em, có lẽ anh sẽ còn làm em bị tổn thương! Điều anh không mong muốn nhất là thấy đứa con của chúng ta sẽ trở thành thứ trời buộc em, lại càng không muốn em bị mất đi tự do!”

Giản Lộ cảm nhận được toàn thân Lâm An Thâm đều run lên. Thì ra anh không tự nhiên là đang im lặng giãy dụa ở vấn đề này, điều anh sợ hãi nhất là cô mất đi tự do cùng hạnh phúc. Giản Lộ vừa khóc, vừa cười.

“Lâm An Thâm, vấn đề lớn nhất của anh là anh muốn ôm tất cả mọi đau khổ của mọi người. Như vậy cũng không phải anh hùng, cũng không phải là trách nhiệm của người đàn ông.”

“Em biết em vẫn ở trong lòng anh, nhưng là gần đây xảy ra nhiều khó khăn như vậy, em mới biết em ở trong lòng anh nhưng bị anh ngăn trở ở bên ngoài thế giới của anh.”

“Em là vợ anh, để em chia sẻ với anh mọi đau khổ được không... Em xin anh để em tiến vào thế giới của anh...”

“Lâm An Thâm, em thật sự yêu anh...”

“Chúng ta sinh em bé đi.”

Phụt. Dây cung đang lên của Lâm An Thâm rớt cuộc cũng đứt. Anh dứt bỏ mọi kìm nén với cổ kị, hướng thẳng đến nơi sâu nhất của Giản Lộ. Để linh hồn của mình với cô kết hợp tại một chỗ, từ nay về sau có chết cũng không rời.

Cô thỉnh cầu anh. Cô muốn tiến vào cái thế giới không có thiên lý kia. Anh đã không còn sức mạnh tử thủ canh phòng nữa rồi.

Vậy thì cứ như vậy đi!

Nghỉ ngơi đi!

Lâm An Thâm khắc nhịn đã lâu rốt cuộc được giải phóng, động tác phóng dăng, mãnh liệt. Anh ở trong Giản Lộ tựa như con báo đang liều mạng săn mồi, một lần lại một lần sâu hơn, Lâm An Thâm thâm nhập

phải bắt được nơi sâu nhất của cô. Mang cô đến nơi âm u của anh, làm cho cô cảm nhận anh xấu xí, điên cuồng, cho cô thấy một Lâm An Thâm nguyên thủy nhất.

Giản Lộ ôm chặt lấy đầu Lâm An Thâm, trong cơ thể cô bắt đầu có cảm giác đau, nhưng cảm giác ấy lại khiến cô cảm nhận rõ ràng Lâm An Thâm. Hai linh hồn hừng hực quấn lấy nhau, giống như giấy tiếp theo sẽ tắt thở mà chết. Khóe mắt nước mắt lặng lẽ chảy, Giản Lộ cắn môi, thừa nhận từng động tác thô lỗ, mạnh mẽ của Lâm An Thâm.

Cô biết, đây là cảm giác hạnh phúc. Hạnh phúc, đau cũng là vui vẻ. Cắn vào vai Lâm An Thâm, để cho tiếng rên rỉ của mình tiến vào lỗ tai anh, cô muốn cho Lâm An Thâm cảm nhận được hạnh phúc của cô. Loại hạnh phúc có thể rõ ràng như vậy.

Nếu giấy tiếp theo sinh mệnh sẽ tắt, Thượng đế hỏi: Cả đời này điều hạnh phúc nhất là gì?

Giản Lộ sẽ không do dự trả lời:

Gả cho Lâm An Thâm!

Thượng đế hỏi lại: Chuyện không hối hận nhất là gì?

Giản Lộ vẫn không cần suy nghĩ mà trả lời như lần trước:

Gả cho Lâm An Thâm –!

Nguyện vọng kiếp sau là gì?

Gả, cho, Lâm An Thâm –!!

Tác giả nói suy nghĩ của mình: 9 nhân 9 là 81 đúng không? Phép nhân đến 81 là xong rồi đúng không? Cho nên... chương 81:, mọi người biết.

Không viết ngoại truyện, nếu muốn biết một chút về cuộc sống vợ chồng trung niên của Lâm An Thâm với Giản Lộ có thể xem chuyện của Lâm Hạ Thiên, bởi vì trong đó có phần diễn của họ.

Về lời cuối sách, tiểu thư Điền chỉ có một câu: Thân ái, cảm ơn mọi người, yêu mọi người! Cúi đầu, ló ra

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ga-cho-lam-an-tham>